DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

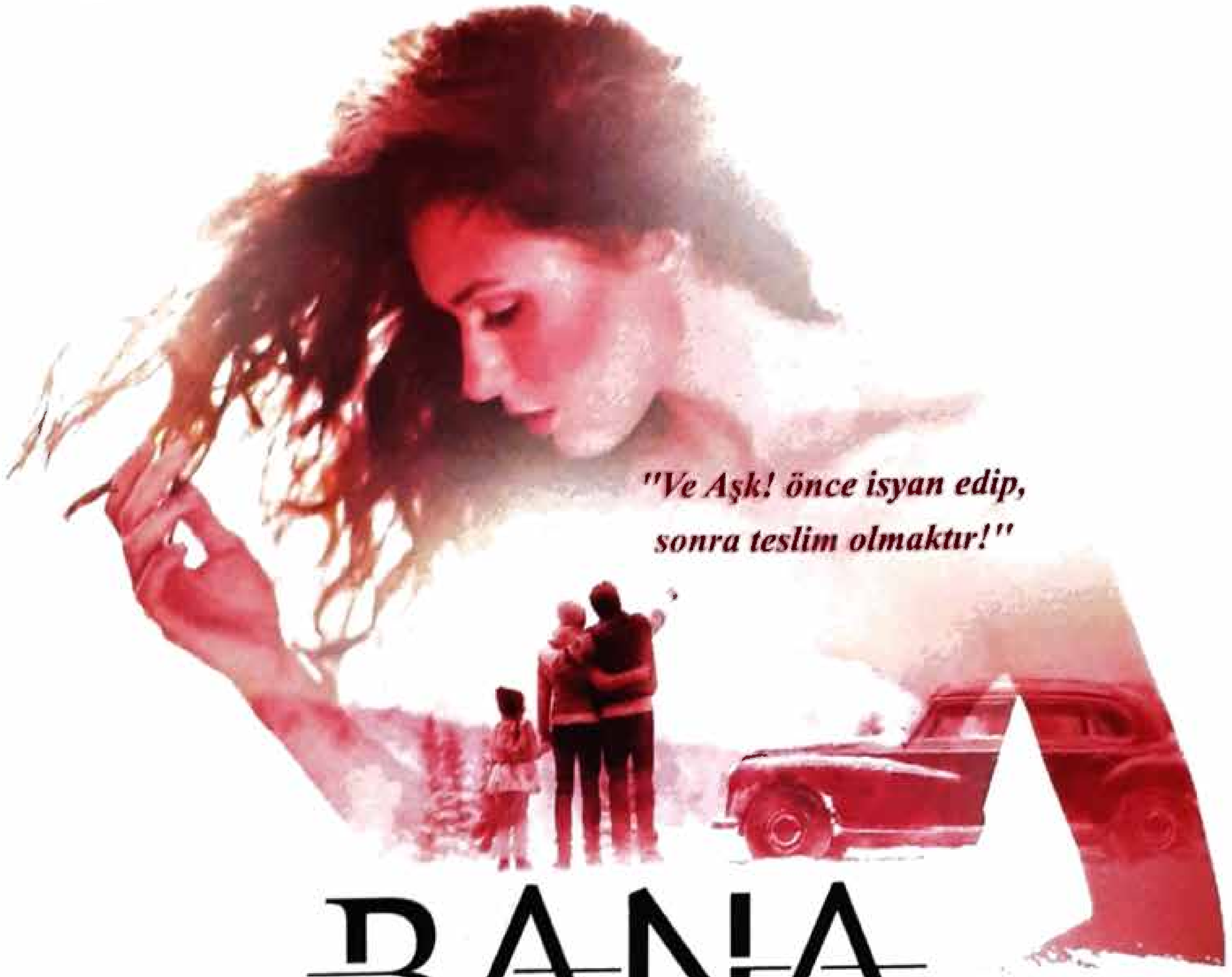
Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BANA SEVMEYİ ANLAT SERİSİ - II

MÜJDE AKLANOĞLU

BANA SEVMEYİ ANLAT

17.BASKI

ANA YURT

Roman

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

Ve Aşk? Önce isyan edip sonra teslim olmaktır!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

Müjde Aklanoğlu

BİRİNCİ BÖLÜM

Her lafında iğne değil, mızrak var...

Aşk her şeyi affeder miydi gerçekten?

Etmezdi!

Sadece sineye çekerdi insan zamanla olanları, sevmeye başladıkça unutmuş gibi yapardı, oynardı kendine en büyük oyunları... Sonra zamanla alışmaya alışırdı. Oysa unutmak diye bir şey yoktu; bir filmde, bir romanda, bir şarkıda bile hatırlaması o kadar kolaydı ki. Sadece zamanla acımazdı eskisi kadar canı. İçinde saklar, üzmemek için bastırırdı kırgınlıklarını...

İlk günkü kadar dağlanmazdı ciğerleri ama usul usul, gizlice sızlamaya devam ederdi. Dedim ya, insan en çok acılarına alışmaya alışırdı. Esme de alıştı, ona hayatının en büyük kötülüklerini yapan adamın aslında göründüğü kadar kötü olmadığını anladığı an, anlamaya çalıştı insan yanını, hatalı yanına hoşgörüyle yaklaşmaya çabaladı.

Gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Burnunu çekerek kapıyı açıp da annesini gördüğü gün, ah o gün nasıl da sevinmişti. Rüzgâr'ın gitmesi en çok annesinin işine yaramıştı. Neredeyse her gün gelir olmuştu yanına. Sıkıca sarılıp kollarında ağlamıştı. Ne olursa olsun anne şefkati farklıydı ve şu anda sığınacağı başka bir yer de yoktu zaten. Soru sormamıştı. Sadece saçlarını okşayıp öpmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

Gittiği için neden bu kadar ağladığını bilmiyordu ama ağlıyordu işte! Hâlbuki gidince sevinip bayram yapacağını söyleyip duruyordu ama işin aslı öyle değildi. Sanki kocası giderken hayat sevincini ve hevesini de yanında götürmüştü. Kalbi ağrıyordu bazen. Daha sakin, az konuşan, düşünceli görünen olgun bir kadın olup çıkmıştı. Onu düşünmemek için aklını hep derse veriyor, sabaha kadar çalışıyordu. Bu aralar gözlerinin altı hep mor gezer olmuştu ve buna aldırdığı da yoktu. Güzel olmuş, çirkin olmuş umurunda değildi. Annesi, derslerinde olan açığı kapamaya çalıştığını sanarak fazla üzerine gelmiyor, dokunmuyordu ona. Gün içerisinde yanına geliyor, biraz zaman geçiriyor, sonra da çekip gidiyordu. Kocasının gitmesi bir de babasının işine gelmişti. Kaçtır haber gönderip duruyordu.

Birkaç defa da okula kadar gelmiş, karşısına çıkmıştı. Esme onu görmezden gelip her seferinde içi kan ağlayarak arabaya binip gitmişti. Aslında bu yaptığı, o kadar zordu ki onun için. Hüzünlü yüzünü görüp de, ona üzgün gözlerle baktığı an, kollarına koşmamak için, kendiyle savaş veriyordu. Yapamıyordu! Babasını affedemiyordu! Onu hâlâ ne kadar sevse de, sevgisini kalbinden atamasa da yine de onu affedip, kollarını açamıyordu. Yaptığı ne kadar zor da olsa, arkasına bakmadan çekip gidiyordu. Ayakları her an dönüp koşacak hazırlığında onu zorluyor, vücudu buna direniyordu. Ah, bilse babası, onu nasıl özlemişti küçük kızı! Arkasına bakmaya korkuyordu. Biliyordu; onun düşmüş omuzları, kırık bakışları her an verdiği savaşını kıracaktı. Vazgeçmişti babası ondan, abisinin yaptığı hata için, *'küçüğüm, prensesim'* dediği kızından vazgeçmişti.

"Huuu, dünyadan Esme'ye, uzayda hayat var mı? İlk yaşam ne zaman başlamış? Fosillerde hayat kaynağına rastlandı mı?"

Esme, okulun kantininde oturmuş, dirseği masada, eli saçlarında güya kitap okuyor, aslında aklı başka *'diyarlarda'* öylece boş gözlerle bakıyordu. Sınıf arkadaşı Selma yanına gelip kendince dikkatini çekmeye çalışıyordu. Esme kendini toparlayıp üzgün bakışlarını arkadaşına çevirdi. Defterine uzanıp içinden çıkardığı kâğıdı verirken, "Ders notlarını aldım, sanırım bir tane eksik, onu da fark etmemişim."

Selma elindeki kâğıdı alıp bakarken, "Ben hâlâ kendini nasıl yok etmediğine şaşıyorum zaten!" derken Esme, arkadaşına kaşlarını kaldırıp bakınca devam etti: "Kızım bu ne hâl, düşüne düşüne ünlü düşünürleri tarihin tozlu raflarına gömeceksin."

"Saçmalama Selma, derse adapte olmaya çalışıyordum. Biliyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

sun bugün ki sınavlar bayağı yordular beni. Eve gidip kendimi duşa atıp sonra da film izlemek istiyorum."

"Oh, sen şanslısın. Benim sınavlar okulda süpürgeyle yarışa girdiler ben yapacağım diye." Esme güldü. Kitabını kapatıp muzipçe baktı. "Ben de diyorum bu aralar okul neden parlıyor"

"Sen geç dalganı bakalım, tabiî notların gani..."

"Aşk olsun, gerçeği söylüyorum ne dalgası(!)"

Esme kitaplarını toplarken, arkadaşı eliyle kolundan dürterek; "Kızım seninki yine geliyor bak. Allah'ım Playboy dergisinden mi fırlattı seni bana!" diye kaşıyla gözüyle kantinin karşısındaki otoparkı gösteriyordu. Sonra da dudaklarını büzerek, "Ya aşk olsun, şu adamla benim işi yapmadın ya çok kızıyorum sana, bak biri kapacak ben de derdimden kanser olacağım..."

Esme bakışlarını o tarafa çevirip Cem'e baktı.

"Saçmalama Selma, ben Esra Eron muyum? Git kendi işini kendin hallet beni karıştırma, hadi sonra görüşürüz."

Cem'e sulandığını Ecem bir görse, Selma sittin sene insan yüzüne çıkamazdı. Ah tatlı cadısını özlemişti. Esme masadan kalkıp, kitaplarını aldı. Koluna taktığı çantanın bir askısını düşürerek kitaplarını içine yerleştirdi. Sonra da koluna takıp onu otoparkta durup arabaya yaslanmış şekilde, etrafı izleyerek bekleyen Cem'e doğru yürümeye başladı. Cem bakışlarını ona çevirip arabanın üzerinden kalktı. Yanına yaklaşıp yanağına ufacık bir buse koydu. "Bugün bana kaldın, Rıza'nın işi var."

Esme uyuşukça gülümsedi. "İyi, bugün en azından asık bir surat görmeyeceğim." Esme spor arabanın ön koltuğuna geçerken Cem çoktan binmiş de arabayı çalıştırmıştı. Esme çantasını kucağına koyup elini emniyet kemerine uzattı. Başını tembelce kaldırıp Cem'e baktı. "Bugün Ecem'i de alacağız okuldan, o da bizimle gelecek."

Cem direksiyonu sağa kırıp ana caddeye geçti.

"Tamam, alırız, desene bana yine eziyet yolları gözüktü..."

"Öyle deme, Ecem kafa kızdır ve bu aralar çok sessiz. Bilmiyorum bir derdi var ama söylemiyor." Bakışlarını Cem'e çevirdi. "Belki sen ağzından laf alabilirsin? Seninle iyi anlaşıyor."

"Ben ona anlaşıyor demezdim. Daha ziyade atış talimi yapıyor üzerimde... Her lafında iğne değil, mızrak var! Geçen gün Tatiane'ye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

ne yaptın diye sordum, bir gırtlağımı sıkmadığı kaldı. Kafama düşen taşlar, hâlâ kan kaybından gitme meselesi... O cadının ne derdi olur insanın beynini yemekten başka, bence size naz yapıyordur ya da yine bir hinlik peşindedir!" Esme kafasını salladı. "Öyle deme Cem, ben onun içini bilirim... O benim kardeşim değil sadece... Bebeğim! Bu aralar bakışları hüzünlü, kırılgan, yaralı... İçim acıyor, onu böyle görmeye alışık değilim. Hep gülen kız, şimdi hep dut yemiş bülbül kadar sessiz..."

Cem kayıtsız bakışlarını kıstı. "Bak, şimdi ben de merak ettim, evrim geçiriyor olmasın?" Bakışlarını Esme'ye çevirdi, gördüğü kızgın suratla ciddileşti. "Ya da âşık olmasın sakın?"

Cem, arabayı, özel kolejin bahçesine girip otoparka çekti. Birkaç dakika sonra Ecem yanlarına gelip cama tıklattı. Esme arabadan inip kardeşi arka koltuğa geçebilsin diye koltuğu kaldırdı. Ecem arka koltuğa geçip oturunca, koltuğu yerine koydu. Kendi de yerine oturup kapıyı kapadı. Araba hareket ederken kemerini takmadan önce arkaya doğru dönüp kardeşine tebessüm ederek baktı. "Nasılsın tatlım?"

Ecem boynundaki çapraz çantayı başından aşırıp kucağına koydu. Üzgün bakışları ablasıyla karşılaşınca, yüzüne zorla gülümseme yerleştirdi. "İyi abla, sen nasılsın?" dedi sakince. Cem bakışlarını dikiz aynasına çevirdi. "Ben de buradayım bilmem fark ettin mi?"

"Keşke fark edemeseydim." dedi ters ters. Cem, muzipçe Esme'ye baktı. "Bak sana bir şeyi yok demiştim. Cadılar öyle düşünceli olmazlar, elinde süpürgeleri milleti kışkışlarlar."

"Herkesi kışlasam da sen bir yolunu bulup içeri sızıyorsun, asıl atmak istediğim senken." Bakışları dikiz aynasında kesişti. "Demek hâlâ küsüz, kızması gereken benim ama yağ olup su yüzüne çıkan yine sen. Ne garip!"

"Ay neye kızacaksın? Seni fino kılıklı karıdan kurtardığım için mi? Keşke kurtarmasaydım da şimdi oturup birlikte boynuzlarını parlatsaydık!" Güzel başını kırgınca yana çevirdi. "Ecem susmuş hâlinden ben de istiyorum !"Cem'in dudakları kasıldı. "Zaten sesimi bu seneden sonra zor duyarsın!"

"Nedenmiş o, yoksa ağzını dikecek bir cerrah mı buldular?"

"Hayır. Senin kafanı koparacak cellât buldular, adı da Ecem... Ha ha çok komiksin bak güldüm? Biliyor musun, bir gün seni yerde sürükleyip o taş kafandan ateş çıkaracağım ve karşına geçip tependen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

dumanlar çıkarken şarkı söyleyeceğim."

Cem bakışlarını yana çevirip direksiyonunu seri bir hareketle sağa kırdı. "Ne zaman tatlım, rüyalarında ya da kâbuslarında mı?"

Ecem kinayeyle mırıldandı. "Hayır, birkaç sene sonra!"

"Duyamadım?" Esme ters ters kardeşine baktı. Ecem aldırmadı. "Sen zaten hem kör hem de sağırsın, aldırma, bunlar yaşından ileri geliyor ne yaparsın babalık. No problem!"

"Bak yine başladı. Şu kelimeyi konuşmayacağına anlaşmıştık!"

"Ben değil sen emretmiştin, ben de kulağını tıka demiştim." Genç kız onu sinirlendirince rahatladı. "Fesuphanallah, bana sabır ver!"

"Et et, birkaç seneye stokla sabırları, ileride çoook lazım olacak."

Esme kardeşinin ne kadar dalgayla konuşsa da bakışlarındaki üzgünlüğü fark ediyordu. Dili de ne hikmetse bir bu adamın yanında böyle açılıyordu bu ara. Yol boyunca birkaç iğneleyici laftan sonra sonunda eve ulaştılar.

Ecem kafasını masaya dayamış, tabağındaki yemeğini bir sağa bir sola itip duruyordu. Aklı düşünce denizinde boğulurken kimsenin farkında değildi. Esme salatadan ağzına atarken Cem'e kaş göz yapıp onu gösterdi. Cem de makarnasını yutunca peçeteyle ağzını sildi. "Ecem çok düşünüyorsun, yoksa âşık mısın?" diye lâppadak diye sorunca, Ecem'in elindeki çatal büyük bir gürültüyle tabağa düştü. Şaşkın bakışlarını ona çevirip kekeleyerek "B-ben..." Kaşlarını çatıp kendini toparlayarak korumaya aldı. "Hem sana ne âşıksam." Masadan hızla kalktı. "Ben doydum size afiyet olsun." deyip yüzünü sallandırarak salona geçti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

Oysa sen hiç hak etmemiştin beni,
ben ki her halinle kabullenirdim seni.

Müjde Aklanoğlu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantcy.org

CamScanner ile tarandı

İKİNCİ BÖLÜM

Not: Seni Seviyorum...

Telafisi olmayan sözlerin dilden dökülmesi kolay, özrü çok zordu. Kırılan bir şey tamir edilse bile eskisi gibi kusursuz olmuyordu. Cem'de kırgın ayrılan ve o günden beri eski sert kabuğuna saklanan abisinden, dünden beri haber alamıyordu! Bunun iyiye işaret olmadığını bilecek kadar da onu iyi tanıyordu.

Fransa'ya gitmeyi düşünüyordu bugün. Esme'nin yanına gelip, bir süre uğrayamayacağını söylemiş, şimdi de gidiyordu. Ona bu durumun vahametini söyleyemezdi. Onu da endişelendirmek istemiyordu. Kapıyı açıp dışarı çıkınca, arkasını dönüp ona tebessümle bakan genç kadına garip bir hüzünle baktı. Neler olduğunu bilmiyordu ama cellat eli gibi sıkıyordu kravatı bugün boynunu, soluk almasına izin vermiyordu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara, çekinme lütfen. Ne gerekiyorsa hallederim telefonla. Sonra korumalar da var. Rıza da burada olacak."

"Levent?"

"O şirkette kalacak, ihtiyacın olursa ararsın. Unutma, okuldan başka yere gitmek yok, aklım sende kalmasın."

Tüm gün huzursuzluk içinde evin içinde dolanan o değilmiş gibi serinkanlı duran Esme kaşlarını kaldırarak alayla süzdürdü. "Abin git-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

ti, sen mi geldin başıma? Git hadi nereye gideceksen... Korkmayın, evdeyim; kaçtığım yok. Hem merak etme, sözünüzden çıkmam, bir daha kaçırılmak istemem. Ayrıca o zaten orada sen niye gidiyorsun, anlamadım!" Dudağının kıyısını dişledi. Yüzü geldi hatırına, kaş çatarcasına gülüşler, en sıcak sözlerinde bile saklı olan otoritesi azarlar gibiydi. İçine o bilindik sızı oturdu. "Dünden beri aramadı!" diye kırgınca homurdandı. Sitem edeceği hedef yanlıştı ama alacağı cevap içini rahatlayacaktı. Tuz bastığı gönül yarasının üstüne nice dağlar dizmiş aramıyordu uyuz. Gözleri hüzünle süzüldü.

"İşler ile alakalı sorun çıkmış olmalı! Yoksa niye aramasın." dedi Cem muzipçe gülerek. "Hem yüzünü astığını görseydi aramayı bırak atlar gelirdi." Göz kırptı. " Kafamı koparmaya tabi. Üzülme lütfen. İşi başından aşkındır, arayamamıştır. Abim ofisten çıkmadığı için ben halledeceğim, merak etme belki birlikte döneriz."

Esme ona tebessüm ederken, saçlarını hırçın bir Rüzgâr havalandırdı. Soluğu kesilirken içine bir sızı düştü. "Rüzgâr..." dedi içindeki kadın çığlık çığlığa, ağzı kapalıydı ama içinden bir ses adını fısıldamıştı. Ya da kafayı sıyırmıştı. Bu his de neyin nesiydi? Ateş gibi yaktı midesini, alev topu gibi kavurdu bedenini. Sanki biri nefesini içinden çekip aldı. Hızlı hızlı solumak istedi, başaramadı. Elini yumruk yapıp göğsüne götürdü, hafifçe vurdu. Öksürmeye başladı. Acı acı öksürüyor yine de nefes alamıyordu.

Cem endişeyle yanına gelerek uzandı. "Esme iyi misin?" Koluna dokundu kaygıyla. Genç kadın birkaç defa daha öksürdükten sonra, kafatasına yüklenen basınçla başını sarstı. Acı biraz hafifleyince doğrularak derince bir nefes aldı.

"Esme, korkutma beni. İyi misin?"

"Bilmiyorum." dedi kız eli göğsünde dururken. Kalbi yerinden çıkacak kadar hızlıydı. "Nefesim kesildi Cem. İçime bir ateş düştü, acıdı içim." Cem endişeyle sızlanınca gülümsemeye çalıştı. Göğsünü ovalarken "Sanırım çok fazla kahve içmekten oldu." diye kıvırdı. Kolundaki elin üzerine elini koyup şefkatle bakan adamı "İyiyim ben, gerçekten. Merak etme, hadi işine bak sen." diye telkin etti.

"Esme!"

"Cem, gerçekten iyiyim." derken yüzündeki renk çekilmeye devam ediyordu. Değildi, hem de hiç iyi değildi. Bedeninde bir yel dolaşıyor, bacaklarının gücü çekiliyor gibiydi. Ensesinin kökü öyle durup

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

dururken ürpermezdi. Cem kızın usulca ovaladığı sinesine baktı. Endişelendi. "İyi değilsin."

"Geçer." dedi kız gülümseyerek.

Cem bir adım geriye gidip, onun rengi solmuş yüzünü süzdü. Ne olabilirdi ki bir anda! Elini saçlarına doğru sıkkınca götürüp "Eminsin değil mi iyi olduğuna? Hastaneye gidebiliriz?" diye son kez sordu. Yüzüne bakılacak olursa iyi değildi, ama sıkıntısını demiyordu.

Esme olumsuz anlamda kafasını salladı. "İyiyim Cem. Hem annem içeride, korkma. Kahve dokunmuştur, birden kalbim acıdı, soluk alamadım ama geçti. Hadi endişelenme, annem yanımda git sen... Hayırlı yolculuklar." Eve geçti. Kapıyı kapatıp içeri girdi. Ama iyi değildi.

Aklı genç kadında kalan Cem arkasını dönüp korumalara doğru yürümeye başladı. Onlarla konuşması, durumu anlatması lazımdı. Birkaç adım atınca telefonu çaldı. Ekranda beklediği kişinin numarasını görünce, derhal açıp kulağına götürdü:

"Alo Levo, var mı bir haber, neler buldular?"

Karşı tarafta biraz duraksama oldu. Cem kaşlarını çatarak "Konuşsana koçum, ne oldu?" dedi sert bir sesle.

"Cem buraya gelsen iyi olur." Kaşları çatıldı genç adamın. "Niye? Zaten akşama geleceğim? Seni önden boşa mı yolladım, hallet ne gerekiyorsa."

"Cem?" dedi kem küm ederek. "Az evvel Rüzgâr Bey'in vurulmuş olduğunu öğrendim, buraya acil gelmelisin."

Soluğu kesilen Cem telefonu aşağı indirip avucunun içinde iyice sıktı. Telefondan gelen çıtırtıları bile duymadı kulakları. Telefonun ekranı patlayıp camı etine batmış, eli kanıyordu. Arkasını döndü hışımla. Karşındaki evin kapısına donukça baktı. Bunu nasıl söyleyecekti? O, bunu hissetmişken, bu haberi ona nasıl verecekti? Allah'ım abisi, canından öte tuttuğu adam...

Üzgün bakışları evin kapısına takılı kalıp, öylece nefessiz kalarak birkaç dakika dikildi.

Soluk alamayan Esme sırtını kapıya dayayıp, elini göğsünün üzerine koymuş, öylece duruyordu. Kalbi bir kuş olmuş, kaburgalarının kafesinde çırpınıp paralanıyordu. Kanatları her çırpınışında içine ürperme veriyor, nefesini kesiyordu. Ciğerleri kavuruyor, her aldığı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

soluk boğazlarına düğümleniyordu. Kulaklarındaki uğuldama, başındaki basıncın bir açıklaması yoktu. Son kez daha derince bir nefes aldı. Saçlarını düzeltip, kendini toparlamaya çalıştı ama nafile, göğsünde acı hafiflemedi. Ne oluyordu böyle, kalbi niye ona isyan eder gibi delicesine çarpıyordu! Kendine gelince sakin adımlarla annesinin yanına yöneldi. Ne kadar yüzünde bir tebessüm oluşsa da, sararması onu ele veriyordu. Annesi onu görünce telaşla yerinden kalkıp yanına geldi.

"Annem neyin var, rengin atmış? Esme, kızım bir şey mi oldu?"

Annesinin ona uzattığı elini avuçlarına alıp kanepeye çekiştirirken, tenini üzerine öpücük koyup yanağına yasladı. Gözlerini birkaç saniye kapattı. "Yok annem bir şeyim, sadece bir an nefesim daraldı. Soluk alamadım ama geçti. Şimdi rahatladım, çok kahve içtim bugün, ondan olmalı. Geçer birazdan."

"Emin misin tatlım, bak kötüysen doktora götürebilirim seni?" Yaşlı kadın, kızının solmuş yüzüne endişeyle bakıyordu. Yanına oturup, kızının saçlarını merhametle okşarken, Esme annesinin omzuna başını yaslayıp, kollarını beline sardı. Anne kokusuyla, sıcaklığıyla rahatlarken, bakışlarını camdan dışarı çevirdi.

"İçime bir ateş düştü anne! Bir an, ölüyorum sandım. Sanki göğsümden bir şeyleri çekip aldılar, kalbimi yerinden sökmek istediler. İçim acıdı. Zaten kısa sürdü. Hemen geçti ama şimdi içimde bir daralma var, garip bir his, yüreğim acımıyor ama rahat falan da değil... Bir suç işlemişim gibi, ya da kötü bir şey olacak gibi..."

"Senin altıncı hissin hep kuvvetli olmuştur zaten, aynı annem gibi. O da iyi ya da kötü bir şey olunca hep hissederdi. İyi diyelim de iyi şeyler olsun. Abdest alıp Kur'an okurum şimdi, duâ ederiz birlikte, diner içinin sızısı. Rahatlarız." Yaşlı kadın kızının başını omzundan yavaşça kaldırıp, "Ama yine de miden de ağrıyor olabilir. Ben sana ballı ılık su yapayım önce, hemen geçer. Çocukken de hep yapardım, hemen geçerdi hatırladın mı?" diye sordu.

"Evet, zorla içirirdin."

Annesi yanından ayrıldı ama o sıkıntı hâlâ olduğu yerde durmaktaydı. Esme camdan dışarı dalgınca bakarken, annesi birkaç dakika sonra elinde tepsiyle geri geldi. Tepsideki fincanın içinde buharı tüten ballı suyu kızına uzatıp "Hadi bunu iç, biraz rahatlatır, hem yukarı çıkıp biraz da uzan; uyuyunca daha çabuk geçer." dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

Esme annesinin getirdiği fincanı alarak, üfledi. Sıcak bardağı dudaklarına götürdü yüzünü buruşturarak. Birkaç yudum aldıktan sonra, geriye yaslanıp iki eliyle sıkıca tuttuğu fincanı usulca içmeye başladı. Elindeki fincan boşalınca yavaşça ayağa kalkıp "Ben bunu mutfağa bırakıp odaya çıkıyorum anne."

"Tamam, kızım, sen yat dinlen... ben seni yemeğe çağırırım."

Odasına girerken evde hiç Kur'an olmadığını hatırladı, en kısa sürede bir tane almayı aklına yazarken, annesinin birçok süreyi ezbere bildiğini hatırlayarak rahatladı. Yatakta cenin pozisyonu alıp, kocasının yattığı tarafa bakışlarını çevirdi. Boş gözleri biraz oyalandı onun olduğu yerde. Zaman ne çabuk geçiyordu. Büyükler hep söylerdi, zaman her şeyin ilacı diye, öyleymiş. Şimdi geriye bakınca ona karşı eski kızgınlığının, nefretinin kalmadığını görebiliyordu. Hatta ne kadar kendine söylemeye itiraf edemese de, ona karşı olan kızgınlığı bile eskisi kadar katı değildi. Onu affetmiş miydi? Hayır! Kesinlikle o ayrı konuydu. Onu affetmesi için, çok uzun zamana ihtiyacı vardı. Belki de, hiçbir zaman affedemeyecekti ama yine de kızmıyor, eskisi kadar öfkelenmiyordu. Saçmaydı bu ama aslın da onu çok özlüyordu. Çam kuyusu kokusunu, kaş çattıran gülüşlerini, bedeninin korumacı hissini...

Sesini duyduğu an, konuşamıyor, kalbi yerinden çıkacak gibi oluyordu. Kendini, sevgilisiyle görüşen yeni yetme genç kız gibi hissediyordu. Eğer telefonlarını son zamanlarda kısa kesmese, belki de ona kızgın olmadığını anlar diye, heyecanlanınca, konuşmayı derhal kesip kapatıyordu.

Heyecan insana saçma sapan hallere sokuyor, salak saçma konuşturuyordu.

Uzanıp, onun yastığını aldı. Usulca üzerine kayıp, sıkıca sarıldı. Başını o yastığa gömüp, burnunu sürterek gül rengi yastığı koklamaya çalıştı. Kokusu kalmamıştı üzerinde ama yine de onun olduğunu bilmek, varlığının tesellisi gibiydi. Bir zamanlar burada yattığını bilmek içini rahatlatıyordu. Gözlerini kapatıp kocasının yanında yattığını, simsiyah gözleriyle kendine baktığını, ellerinin saçlarına uzandığını hayal etti. O gözler ki, kızınca kara kuyuları andıran, gülünce dipsiz denizleri bahşedendi... Allah'ım, o gözleri ne çok özlemişti. Burnunun direği sızlıyor, gözleri nemleniyordu.

Beyninin oyunu çok büyüktü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

Hayalindeki Rüzgâr o kadar gerçekti ki, elini uzatıp dokunmak istiyordu. Kokusunu duyumsuyordu, sıcaklığını anımsıyordu. Onun çatık kaşlarında, sakalları çıkmaya başlayan yanaklarında parmaklarını gezdirmek, dokusunu, kokusunu, sıcaklığını, teninde hissetmek istiyordu. Belki gizli saklı yaşamıştı onu ama varlığını derin derin içine çekmeyi özlemişti.

Niye bu kadar çok düşünüp, bu kadar çok özlüyordu? Teninin sıcaklığına hasret kalacağını, sesini duymak için can atacağını biri söylese, *'üşütmüşsün'* derdi. Okuldaki en yakışıklı erkekler bile dikkatini çekmiyor, onunla konuşmak için can atanlara arkasını dönüyor, bakmıyordu. Hani başkasıyla kuracağı hayatın hayalleri, hani başka bir çıkar yol arayan kaçma, uzaklaşma çabaları neredeydi. Yoktu işte, gün doğmuştu, gidebilirdi, kaçabilirdi ondan çok uzaklara, neden aklına bile gelmiyordu gitmek. Ne olmuştu ona? Derdini gömmüş müydü geriye?

Önceden çok sevdiği artistler bile hiç çekici, cezbedici gelmiyordu. Nerede uzun boylu, iri yapılı birini görse, kalbi hızla atmaya başlıyor; yanlarına yaklaştıkça hayal kırıklığıyla kalakalıyordu. Gözleri, her köşeyi, acaba nereden çıkacak, habersiz gelecek mi diye büyük bir itinayla tarıyordu.

Evde onun ayak tıkırtılarını hayal edip kaç kere aşağıya hızla inmiş, yine aynı hızla hüsrana uğramıştı.

Kapalı gözlerinden yaşlar süzülürken, ağladığının farkında değildi. Hayvan herif, tüm hayatının merkezine hükümranlık kurmuştu. Oysa kendi tahtında tek başına ne kadar da mesuttu. Bir de dünden beri hiç aramamıştı. Bugün arar diye bekledi, akşam olmak üzereydi ama hâlâ aramamıştı. Omuzlarını silkti. Aramazsa aramasın, zaten arasa da telefona bakmayacaktı. Sahi, telefonu neredeydi! Ya aradıysa...? Hızla yerinden kalkıp ceplerini yoklamaya başladı. Hah işte buradaydı, pantolonun cebinde! Cebindeki telefonu çıkarıp komodinin üzerine koydu. Tekrardan başını yastığa koyup gözlerini kapattı. Kafası bir sürü düşünceyle boğuşurken gözkapakları ağırlaştı. Biraz zaman geçtikten sonra huzurlu bir uykuya teslim etti kendini.

O huzursuz uykuların, kâbusların içine çekilirken nevri dönen Cem hızlı adımlarla hastane koridorlarını aşarak, ameliyathanenin kapısına geldi. Uzun bacakları attığı her adımda geri gidecek gibi tereddütlüydü. Ne kadar kararlı adımlasa da koridoru, duyacaklarından, öfkesinden korkuyordu. Ameliyathane görüş alanına girince, keskin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

gözleri onu bekleyenleri taradı. İki tane ajan ve kendi işe yaramaz korumaları bekliyordu. Onu görünce, korkuyla irkilen koruma derhal toparladı, onun irkilmesiyle duvara yaslanmış olan ajan gelene baktı, hareketlendi. Ve gelen kişinin dostluğundan hiç emin olamadı. Elini belindeki silahına kaydırdı, "Kimsin?" dedi sert bir şekilde.

Korumalardan biri hemen öne atıldı. "Cem Bey..."

Cem, ajana hiç bakmadan uzun birkaç adımda korumanın yanına yaklaştı. Koruma ona doğru son adımı atıp tam ağzını açacaktı ki Cem yumruğunu çenesine geçirdi. "Sizi buraya uyuyun diye mi diktim lan? Abime sahip çıkamadınız şerefsizler! Size dikkat edin, gözünüzü üzerinden ayırmayın demedim mi?" Duruşu ölümün soğuk kuyusu kadar dehşet, kurşun bakışları öldürecek kadar sertti.

Yere yıkılan adam çenesini tutup, kendine gelmeye çalışırken, ajanlardan biri Cem'i kolundan yakalayıp çekiştirmeye başladı. Anlamadığı dilde tehditler savuran Cem'e İngilizce olarak; "Sakin olun beyefendi, siz kimsiniz?" diye haşin bir tutumla uyardı.

Cem, karamış bakışlarını ajana çevirip öfkeyle yüzünü süzdü. Kolunu sıkıca kavrayan eli silkeleyip, kolundan düşürünce, ajan sinirle bağırdı.

"Sizin koruma dediğiniz bu muydu? Böyle mi anlaşmıştık sizlerle, hani her an takipteydiniz? Lanet olsun, sizin yüzünüzden abim orada can çekişiyor! Sizin lafınıza güvenip onu korumasız bıraktım." Elini saçlarına götürürken, ceketi yukarı kalkmış, kartal gibi irice kanatları açılmıştı. Sinirden köpürüyordu.

Ajan sakin olması için elini oynatırken; bakışları telkin ediciydi. "Bakın beyefendi! Onu koruyorduk, gözümüz hep üzerindeydi. Fakat onların ağızlarından itirafı duyana kadar içeri giremezdik. Yoksa bu iş istediğimiz gibi sonuçlanmazdı. Olay da iddiadan ileriye gitmezdi."

"İyi b*k yediniz! Sizin vurdumduymazlığınız sayesinde abim burada şimdi! Eğer erken hareket etseydiniz, bunlar olmazdı."

Ajan kaşlarını öfkeyle çattı. Cem yerinden kalkmış olan korumaya öfkeyle tısladı. "Ne zamandır içeride? Durumu nasıl? Doktorla görüştünüz mü?"

Koruma ceketini düzeltti. "3 saat oldu efendim, hâlâ durumu hakkında yeni bir bilgi vermediler. Levent Bey uzman bir doktor göndermiş başka hastaneden. O doktor içeriden henüz çıkmadı fakat girdiği zaman haber gönderdi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

"Ne dedi?"

"Aslında... Şe..."

"Konuşsana lan... Lafı geveleme."

"Yarası ağırmış." Korkuyla gözlerini kaçırdı.

Cem başını duvara yasladı. Alnı buz gibi zeminle bütünleşti, kafasını hafifçe oynatarak kendine küfrediyordu. Çok kızıyordu onu koruyamadığı için, öfkesi benzine damlayacak çıngıydı ve düştüğü an herkesi yakacaktı. Onu dinlediği için, tek bıraktığı için, tek sorumluydu. En azından Levent'i peşinden yollasaydı. Elini yumruk yapıp bir anda sert duvara indirdi. Parmak boğumları yüzülüp kanarken, o buna aldırmadı.

"Benim yüzümden. Onu dinlemeyip gelecektim, bu sefer dinlemeyecektim."

Önceden sakin göllerin kuğusuyken, şimdi devasa denizlerin süs balığı kadar çaresizdi.

Evde huzurlu bir hava vardı ve buna rağmen kızın içindeki sıkıntı hâlâ olduğu yerde durmaktaydı.

Göğsünde ince bir sızı taşıyan Esme yemeği yiyince, annesiyle bulaşıkları makineye yerleştirmeye başladı. O, sudan geçiriyor, yaşlı kadın makineye diziyordu.

"Anne altı üstü iki tabaktı, onu da ben hallederdim, sen içeri geçseydin keşke."

Yaşlı kadın son tabağı da koyup makinenin kapağını kapattı. "O zaman içeride tek kalacaktım."

"Ecem var ya anne, niye tek kalasın?"

"Kızım, o kitabına dalınca dünyadan kopuyor, ben de aynı evde korkulukla yaşıyor gibi oluyorum."

Esme ocaktaki çaydanlığa baktı. Kaynıyordu. Tezgâhta hazır bekleyen çay tepsisine yaklaştı, bardaklara çayı koyup demliği tekrar ocağa koydu. Çaydanlığın altını kısıp tepsiyi aldı.

"Anne, sen de mısırları alırsın değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

Tepsiyi sehpanın üzerine bıraktı. Annesi de mısırları alıp gelince, Esme kardeşinin yanına oturup; "Film başladı mı?" diye sordu. Ecem elindeki kitaba ayracını ekledi. Çay bardağını alıp içine şeker attı. Hâlâ sorusuna cevap vermeyerek kâseye elini daldırıp mısırdan koca bir avuç alırken, "Şimdi başlayacak, reklamlar girdi!" diye ağzı dolu halde konuştu.

Annesi de yerine geçince reklamlar birkaç dakikaya bitti, film başladı. Hepsi pürdikkat televizyona bakıyor, (Not: Seni Seviyorum) filmini izliyordu.

"Bence böyle aşklar anca filmlerde olur, saçmalığa bak; adam öleceğini anlayınca not yazıp zamana yayıyor ve boom; ölünce notlar yağmaya başlıyor."

Esme ağzına mısırdan atıp çiğnedi. Kardeşine hiç bakmadan gözü televizyondayken; "Neden öyle diyorsun Ecem? Gerçekte olmasa, kurgusu düşünülemezdi! Bence böyle insanlar da var ama bize denk gelmez." dedi alayla ve sözleri içine oturunca, eğilip elini sehpaya vurdu birden. "Aman Allah korusun, gelmesin de zaten, baksana adam öldü!"

Annesi kızına şaşkınca bakıp çayını dudaklarına götürürken "Annem senin batıl inançların yoktu, yeni mi kazandın?" diye sordu merakla.

"Ne?" dedi Esme dalgınca. Bakışlarını annesine çevirip kaşını kaldırdı. Annesi ona bakıp gülerek, başını kurnazca salladı. "Yok bir şey, ben çayları dolduracağım, bitmiş."

Ondan evvel Esme kalktı. "Ben doldururum anne, sen otur." Annesinin kalkmasına müsaade etmeden kendi bardağını ve annesininkini de tepsiye koydu. O sırada Ecem bardağındaki son yudumu alelacele içip "Bana da doldur kaldırma beni de abla." dedi üşengeç cimcime.

İki dakika sonra elinde taze çaylarla belirdiğinde, annesi ve kardeşi irkilip bakışlarını ona çevirdi. İkisi garipti. Yüzlerinde panik olmuş, tedirgin bir hâl vardı. Esme onlara bakıp kaşlarını çattı muzipçe.

"Çok geç kalmadım, hemen getir..." Ve gözleri televizyondaki haber bültenine takılı kaldı.

Rüzgâr'ın resmi kocaman bir şekilde spikerin yanına konmuştu. Televizyonun sesi iyice kısılmış olduğundan ne dediği duyamıyordu. Tek duyduğu vurulmuş olduğuydu. Elleri titrerken, yüreği susarken, korkuyla titreyen gözleri alt yazıya takıldı:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

Son durum:

Ünlü iş adamı Rüzgâr Karalı vuruldu!

Durumu hakkında henüz kesin bir bilgimiz olmamakla birlikte, kulağımıza gelen söylentilere göre ağır yaralı olma ihtimali yüksek. Şimdi aldığımız bil...

Yüreğine düşen alt edilemez ateşle, tepsideki elleri gevşedi, parmaklarının arasında ki tepsi kayıp yere düştü büyük bir gürültüyle. Sesi artık işitmiyordu uğuldayan kulakları. Yüreğine kesif bir acı saplanırken, dudaklarından fısıltı olarak kocasının ismi döküldü:

"Rüzgâr..."

Bir kıyamet gibi, bir azap gibiydi o kısa saniye. Bacaklarındaki derman kesildi bir anda. Nefesi boğazında düğümlendi, donup kaldı. Sanki hayatı ellerinin arasından çekilip alınıyordu. Elini, güç alabilmek için yanındaki koltuğun başına uzattı. Tutunmak istedi ama yapamadı, sendeledi. Dolmuş gözleri televizyonun kocaman ekranına kilitlenmiş bakarken, fısıltı gibi sesi hep aynı şeyi tekrarlıyordu.

"Öldü mü? Öldü mü?"

Annesi ve kardeşi hızla yanına gelip, dermanı kesilmiş Esme'nin koluna girdiler. Annesi onu koltuğa yönlendirip zorla oturtmayı denedi, bakışlarını Ecem'e çevirdi.

"Çabuk su getir ablana!"

Annesi, kızının yüzünü elleri arasına alıp kendine baktırmaya çalıştı. Şoka girmiş, kendini kaybetmişti. Ne kadar zorlasa da ekrana çakılı kalmış gözlerini ayıramıyordu.

Az sonra Esme donmuş gözlerini yere sabitleyerek, olduğu yerde sallanıp hep aynı şeyi diyordu.

"Öldü... Öldü... Öldü!"

Annesi onu omuzlarından tutup sarstı. "Esme annem kendine gel, ölmemiş yaralı." Fakat kızı onu duymuyor, transa geçmiş gibi sayıklıyordu. Yaşlı kadın ağlayarak kızına bakıyor, ne yaptıysa onu kendine getiremiyordu. Ecem su getirmiş, bardağı annesine uzatıyordu. Bardağı elinden kapan yaşlı kadın, kızının dudağına götürdü. Ne içiyor ne de ağzını açıyordu. Esme'nin omuzlarını tekrar kavradı. Sıkıca tuttuğu omuzları iki eliyle iyice sarsarak "Kendine gel, ölmedi kocan, yaşıyor!" diye bağırdı.

Esme'nin gözleri annesine döndü. Gözbebekleri irileşmiş, içi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

yaşlarla dolmuştu. Dudakları büzüldü önce, sonra titreyerek aralandı. Sanki konuşmak istiyor da sesi çıkmıyormuş gibi bakıyordu. Esme tırnaklarını tüm kuvvetiyle, acıtasıya bacaklarına geçirdi.

"Benim yüzümden oldu. Ona öl dedim, inşallah ölürsün dedim."

Vicdanının yükü yüreğine yüklenince suçluluk içini daraltmıştı. Annesi onun ne dediğini anlamadığı için, kızının yüzünü avuçlayıp yanaklarından akan yaşları sildi. "Niye senin yüzünden olsun annem, vurulmuş. Sen mi vurdun? Sakinleş, şimdi arar sorarız."

Kızına sıkıca sarıldı yaşlı kadın. Esme onu hissetmiyordu. Ne onu ne de etine sıkıca geçirdiği tırnaklarını daha çok bastırdığını. "Benim yüzümden, ölmesini söyledim! Sinirliydim. Öfkeliydim. Ona çok kızgındım. Bunu içten söylemedim anne, yemin ederim. Ölmesin... Ne olur ölmesin!"

Hıçkırıklardan omuzları sarsılıyordu. Gözünden akan yaşlar, yaşlı kadının boynuna damlayıp, tenini ıslatıyordu. Esme sayıkladıkça, daha sıkı sarıyordu. Hıçkırıkla kesilen sesi hep aynı şeyi haykırıp duruyordu.

"Anne buna dayanamam, ölmesin buna dayanamam ne olur ölmesin..."

Annesi şefkatle avuçları yüzü, kuruladı hüzünle. "Ölmeyecek annem, bunu da nereden çıkardın. Bak yaralı dediler, öldü demediler."

Esme bir anda annesini kollarını kendinden iterek ayağa kalktı. Yaşlı kadın geriye doğru savrulsa da aldırmadı. Hemen kendini toparladı. Esme etrafa bakınıp telefonunu arıyordu. Gözleri her yeri arıyor, elleri kırlentleri fırlatıp evi talan ediyor ama bulamıyordu. Bulamayınca öfkelenip; "Nerede şu lanet telefon, nerede benim telefonum?" diye bağırmaya başlıyordu. Annesi önce onun ne aradığını anlamamıştı, ta ki bağırana kadar. Yanına yaklaşıp kızını durdurdu. Elini cebine sokup içinden telefonu çıkardı. Üzgün sesiyle, "Kızım yanından hiç ayırmıyorsun ki, bak yine cebinde duruyor. Sakin ol artık..." dedi.

Esme, kaptığı telefonu titreyen elleriyle açmaya uğraştı. Bir türlü tuş kilidini açamıyordu. Arada gözyaşlarını koluna silip tuş kilidini devreden çıkarmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Telefonu annesine uzatıp "Aç şunu!" diye bağırdı. Açılınca hıçkırarak annesinin elindeki telefonu aldı. Duyacaklarının kaygısıyla kulağına götürüp, salonun içinde sinirle geziyor, tırnağını kemiriyordu. Kaç defa çalmasına rağmen karşı taraf bir türlü açmıyordu. Tekrar tekrar denedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

"Aç şu telefonu. Lanet olsun! Aç!"

Telefon sonunda açıldı. Esme nefesini tuttu o anda. Dudakları aralandı. Kıpırdamasına rağmen tek kelime çıkmadı içinden. "Rüzgâr" diyemedi. Kalbi de sanki durmuştu. Aynı şimdi zamanın durduğu gibi... Telefondaki sessizlik büyüdükçe, iliklerindeki kan çekiliyor, dünya gözünden siliniyordu. "Esme diyen Cem'in derin bir nefes aldığını duyumsadı.

"Esme ..."

Kocası açmamıştı. Doğruydu. Yoksa...?

Elini ağzına kapayan Esme konuşmaya cesaret edemese de, hıçkırıkla kesilen sesi ve yine akmaya başlayan gözyaşlarıyla "Bana öl- öldü deme Cem! Öldü deme!" diye söylendi. O bile o kadar zor çıkmıştı ki dudaklarından... Şimdi karşısındakinden gelecek cevabı bekliyordu. Cem'in sesi biraz duraksamanın sonunda duyuldu. "Allah korusun... Tabiî ki ölmedi. Sadece hâlâ ameliyattan çıkmadı."

Esme gözlerini kapayıp şükrederken, "Durumu na-nasıl?" diye titrek sesiyle sordu.

"Esme merak etme, iyi olacak. Bizi bırakıp hiçbir yere gitmez."

Kendi bile kötüyken, Esme'yi düşünüp teselli etmeye ne kadar çalışsa da, Cem'in de sesi titriyordu.

"Esme merak etme, çıksın hemen arayacağım seni. Hem abim güçlü adamdır. Üstelik ölüp de seni başkasına bırakmaz..." diye muziplik yapmaya çalıştı.

"Cem, ölmesin, lütfen ölmesin." diye yalvardı kız çaresizce.

Sanki bu Cem'in elindeymiş gibi.

"Ölmeyecek merak etme, senin ağladığını duyarsa benim canıma okur... Nasıl sahip çıkıyorsun karıma diye başımı şişirir... Hadi kapat telefonu, korkma ona bir şey olmayacak, bizi bırakmayacak."

İçinden dua eden Esme kulağına bastırdığı telefonu çekti. Eli yavaşça aşağı indi. Olduğu yerde bir süre dikili kaldı. Sanki içi boşalmış, canı çekilmişti. Ona ağlayarak bakan annesini de kardeşini de gözü görmedi. Ayağını sürüyerek üst kata çıkmak için merdivenlere yöneldi. Ecem ağlayarak ablasının peşinden gitmek isteyince, annesi kolundan yakalayıp, üzgün halde giden kızına baktı.

"Yalnız kalsın, buna ihtiyacı var." Şu anda en çok yalnız kalması gerektiğini biliyordu anne yüreği.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

Esme ruh gibi yatağa yaklaştı, üzerine yattığını hatırlamıyordu.

Karanlık odayı, dışarıdan vuran bahçenin direkleri aydınlatıyordu. Yan yatıp telefonu gözünün önüne getirdi. Islak gözleri telefona mıhlanmış, öylece bakmaya başladı. Onunla şu ana kadar olanlar bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçip gidiyordu. Öfkelendiği, kızdığı, ağladığı, kaçırıldığı, bebeğini kaybettiği, ondan nefret ettiği anlar, hepsi geçiyordu zihninden ama aklına kazınmış kalan tek şey, onun ender de olsa güldüğü anlar oluyordu. Çatık kaşlarına inat tebessüm eden sert yüzü, çapkınca sırıtan şaşkın hâli... Arada sırada göz kırpan şaşırtıcı hâlleri... Altı ayın içine neler neler sığdırmışlardı onunla. Birçok acı anı... Fakat şu anda aklına bir tanesi gelmiyordu. Ona yaptıklarının bir tanesini bile aklına gelmiyordu. Kötü hiçbir anı yoktu sanki! Son geceleri aklına geldi bir an, kendi kırgınlığı, öfkesi değil de onun üzgün bakışları canlandı zihninde. Veda mı etmişti! Allah'ım, o veda etmek için mi...? Gözlerinden yaşlar süzülürken, kalbine oturan sözler kulaklarında çınlıyordu.

"Senden nefret ediyorum... iğreniyorum. İnşallah gittiğin yerde ölürsün, bir daha gelemezsin."

Şimdi gözlerinden süzülen yaşlar boynunun kolyesi olmuştu. Ayrılık hediyesi bu olmamalıydı. Gözyaşlarından boynuna dizilmiş inci bir kolye olmamalıydı. Kafasının içindekileri anlamak için çıldırasıya paralamıştı kendini. Kaybetmemek adına anlık tebessümlerini, onca zaman uzak durmuş, dokunmamıştı. Esme şimdi anlıyordu ki, Rüzgâr çok değişmişti, değiştikçe nazikleşmiş, alıştıkça kırmamak adına kırılmıştı.

Kaç olmuştu algılayamıyordu? Bu tiz sesler kulağına vuruyor, çınlayarak içine süzülüp, tüm duyularını bıçak gibi kesiyordu. Kulaklarını eliyle tıkayıp, etine geçen parmaklarını iyice bastırdı. Susturmak istedi içindeki feryatları ama nafile, bir türlü kesilmiyorlardı.

Yatak hafifçe sarsıldı. Annesinin merhametli eli saçında gezindi bir müddet. Sonra usulca belinden sarılıp yanağını kızının başına dayadı. Saçlarına nazikçe okşarken; "Geçecek annem, iyi olacak, sağ salim gelecek." diyordu.

Sesini kaybetmiş olan Esme dudaklarını birbirine bastırdı. Birkaç defa yutkundu. Derinden nefesler aldı. Sonunda dirayetine sarılarak, "Biliyordu anne!" dedi. Burnunu çekti. "Giderken veda etti. Gözlerindeki affı gördüm, umursamadım. Oysa yapacaklarının izi vardı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

bakışlarında, zamanının tükendiğini biliyordu. Sonunu bile bile giderken bile çabalıyordu benim için. Bunun olacağını biliyordu. Ben ona kızdığım için kalbini kırdım... Eğer affetseydim gitmezdi." Esme gözlerini yumdu. "Yemin ederim içten söylemedim, beddua ederken içten değildim. Daha söylediğim an pişman olmuştum. Kızgındım. Öfkelenmiştim ve..." Hıçkırarak ağlamaya başladı. "Özür diledi.., Ben acıttım."

"Gelince özür dilersin geçer annem... Bir daha yapmazsın, o da seni affeder..."

"Her gün aradı. Hiç bıkmadan yedi hafta boyunca her gün aradı. Ben ne yaptım, hep tersledim. Açmadım, yüzüne kapadım. Dün aramadı. Bir tek dün aramadı ve hiç şüphelenmedim. Belki arasaydım, sorsaydım, merak ettiğim halde umursamadım..."

"Kafanız karışıktı. Hem olacaklara engel mi olacaktın? Olamazdın annem. Allah bunu yazdıysa ne sen ne de o engel olamazdınız!"

Annesinin sıcaklığına sığınan Esme sanki içini birine dökmek ister gibi, hissizce konuşuyor, annesi onu rahatlatmak için nasıl konuşması gerektiğini düşünüyordu.

Telefonun ışığı yanıp söndü. Daha telefonun melodisi çalmadan hemen açma tuşuna basıp kulağına götürdü. Heyecandan hızlı aldığı nefesler boğazını yakıyordu. Sesini bulup çıkaramadı içinden, konuşamadı.

"Abim ameliyattan çıktı... yaşıyor."

Cem'in yorgun sesindeki umutla Esme tuttuğu nefesini sevinçle dışarı saldı. Hıçkırdı. Garip bir haldeydi. Gülüyor muydu? Yoksa ağlıyor muydu? Yatakta diklendi. Titrek sesiyle; "Durumu nasıl, iyi değil mi?" diye sordu. Yanağını kabaca kuruladı. "Cem bana yalan söylemiyorsun değil mi?" Yutkunarak gerçeğin telaşına düştü.

Cem'in sesi sakinleşmeye başlamıştı. Kendine zor geliyordu. Aldığı haber içini neşeyle doldurup taşırıyordu. "İyi, yani iyi olacak..."

"Cem... Beni kandırmıyorsun, değil mi?" Esme elini kalbinin üzerine koymuş emin olmaya çalışıyordu. Ölse hissederdi, ölmemişti ama emin olmak istiyordu. Gözlerini kapamış derince soluyordu.

"Doktor 24 saat uyutulacağını söyledi. Omzundaki kurşunu çıkarmışlar ama böbreğindeki çok hasar vermiş. Böbreğini kaybedebilirmiş. 24 saat çok önemli dedi. Eğer sorun çıkmazsa, iç kanama falan,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

yarın bu saatlerde ayıltacaklar."

Allah'a şükreden Esme biraz sakinleşince, "Cem ben de geleyim lütfen, pasaportumun yerini söyle ben de geleyim?" diye yakardı.

Cem kesin bir sesle, "Olmaz Esme. Hem burada ikinizi birden koruyamam, olmaz. Ben sana haber veririm. Her fırsat bulduğumda ararım seni, habersiz bırakmam." diye kestirip attı.

"Söz mü?"

"Söz..."

"Cem lütfen." dedi ısrarlı sesiyle üstelemeye devam ederek. "Hiç sesimi çıkarmam, lafından çıkmam, yemin ederim. Varlığımı bile hissettirmem... "

Cem ciddi bir sesle son noktayı koydu ama kız bunu umursamadı bile, hal böyle olunca genç adam uyarmak durumunda kaldı. "Esme lütfen. Olmaz dedim. Şimdi buralar karışık, durulsun; ilk işim bu olacak merak etme."

Esme yüzünü sallandırdı. Yanına gidemiyordu ama olsun, iyiydi ya bu bile yetiyordu. Yani iyi olacaktı. Biliyordu, kalbi biliyordu. O inatçı bir adamdı, güçlü ve taş kadar sertti... Kalbindeki migrenin ilacı bir tek onun sesiydi ve biliyordu duyacaktı. İçindeki çarpıntı kesilecekti. Yine de üzülüyordu gidemeyeceğine. Vicdan azabı mıydı? Yoksa sevgi mi? İnsan nefret ettiği kişi için bu kadar çok üzülür müydü? Kalbi acır mıydı?

Yüreğine oturan acı geçmiyordu. Keşke kendi gözleriyle görebilseydi. Kırgın bir sesle "Tamam ama her gün iki saatte bir arayacaksın. Yoksa bir yolunu bulur oraya gelirim ona göre." diye emretti. Sonra itaatle fakat aynı anda isteksizce kabullendi.

Gülen Cem "Gelirsin, biliyorum." dedi huzurla. "Seni arayacağım Esme, söz veriyorum." Garip bir kahkaha çınladı telefonca. "Rüzgâr'ın karısı ne olacaktı ki."

Esme kapanan telefona bakıp burukça gülümsedi. Ona bakan annesine bakışlarını çevirip, nemli gözleriyle gülerek boynuna sarıldı. Yanaklarına bol gözyaşı karışmış öpücüklerinden kondururken, "Ölmedi anne, iyi olacak." diye sevinçle iç gerdi.

"Ölmeyecek." dedi yaşlı kadın. Kolunu huzurla kızın ince boynuna sarıp tebessümle, "Benim hem âşık, hem de deli kızım." deyiverdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

Duruşuna bakıp aldanma, kalbin içinden ne geçiyor bilemezsin.
Parçalamadan önce dur düşün, belki içinden geçen sensin...

Müjde Aklanoğlu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arsız kediler gibiydi, yüreğine sırnaşan his…
Git diyordu, gitmiyordu.

İnsan yetinemiyordu elinde olanlarla hiçbir zaman. Hep daha fazlasını, hep daha iyisini istiyordu. Nankördü fıtratı, tefekkürü bilmiyor, aç nefsini doyuramıyordu. Ya her şeyini kaybedince, ya da sınanınca anlıyordu aslında ömrün kısa, bir avuç toprak dışında bir şeyin İnsanoğluna kalmadığını.

Ondan kalanlarla, verdikleri arasında sıkışıp kalmıştı Esme. Öldürdükleri, yok saydıkları ve sürekli içini dürten ve gün yüzüne çıkamayanlarla. Hangisi yanlış noktada duruyordu ve hangisinin gelişi daha zordu bilmiyordu. Rüzgâr, dün uyandığı için bugün normal bir odaya alınacaktı.

Cem'e o kadar tembihlemesine rağmen bir türlü Rüzgâr'la konuşamamıştı. Doktorlar yorulmaması gerektiği için izin vermiyorlarmış, saçma, belki sesini duysa...

Uf ne diyordu? Zaten doktor muayenesi, tahlil derken bir sürü zaman geçmiş; telefon edememişti. Ya Cem'e ne demeli? O kadar tembih etmesine rağmen hâlâ aramamıştı.

Of! Esme sen ne biçim bir insan oldun! Sabırsız mısın?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

Allah'ım, aklımı niye ona verdin, geri istiyorum! Sürekli onu düşünmekten oluyor bunlar, ondan kafam karışıyor, dengem bozuluyor, yoksa kim onu sever birazcık yakışıklı, biraz nazik diye... Ne olmuş göze çarpıyorsa, hiç de çekici değil bir kere, üstelik çok da itici!

Acaba şimdi nasıl?!

Kendine geldiğini biliyordu da gözlerini açtı mı? Yoksa hâlâ yorgun mu? Buralarda olup onun yanında olamamak, görememek öyle zordu ki. Ne yaparsa yapsın onun sesini duymadan da içi rahat edemeyecekti. Çantasının arka gözünün fermuarını açıp telefonunu çıkardı. Cem'in numarasını tuşladı.

Genç hemşire, hastanın arkasındaki yastığı düzeltip yanında asılı olan seruma yaklaştı. Serumun ayarını yükseltti. Bakışlarını hastasına çevirip yüzünü süzerken, abartılı bir gülümsemeyle dişlerini göstererek "Bir ihtiyacınız olursa kırmızı butona basmanız yeterli, hemen gelirim." deyip arkasını döndü. Normalden kısacık olan önlüğünün sardığı kalçalarını sallayarak dışarı çıktı. Lâkin Rüzgâr'ın onun farkında olduğu yoktu. Aklı hâlâ karısındaydı. Gerçi Cem kaç defa aradığını söylemişti ama o inatçı cadının pek de umurunda olduğunu sanmıyordu!

'Bence vurulduğuma kesin sevinmiştir!' dedi içinden. Zaten geldiğinden beri tek dileği buydu.

Öteki tarafa gitmeye bile yaklaşmış, yine de onu düşünmüştü. Gözlerini kapatırken onu yüzünü görmesi çok garipti. Sadece onun yüzü gelmişti aklına ve tabiî onun sesi kulağında çınlamıştı. Sanki ismini fısıldamıştı (Rüzgâr!) adını onun dudaklarından duymayı bile özlemişti ki. Sanki bir tek o söyleyince adı anlam kazanıyordu. Gözlerinin daldığı her yerde yüzünü arıyordu. Gözlerini uzağa dikip sadece sesini bekliyordu. Onu düşünmek bile tarifsiz bir mutluluk yayıyordu bedenine. Okuduğu her güzel söz ona çıkıyordu. Kötü olan ne varsa silinmişti sanki geçmişten. Unutmak bu kadar kolay mıydı? Yok saymak bu kadar basit miydi acıları? Eskiden böyle miydi, kalbi bile rol yapıyordu zihnine, unuttuğuna inandırmaya çalışıyordu. Çaresizlik ne zordu. Düşünüp düşünüp bir yere varamamak da...

O zaman vicdanı sızlıyor, gözleri uzaklara dikilip öylece bekliyordu. Bir merhabanın gelmeyeceğini bile bile bekliyordu. İki dudağının arasına sıkışalı aylar olmuş, tek kelimesiyle öldürüyor, tek bir sözüyle yaşama itiyordu. İnsan başkasının bir gülüşüne dünyayı yakıp, ölmek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

ister miydi? Ne yaptı ona bilmiyordu, yüreğini ve bedenini çıldırasıya titreyen bir özlemle sadece ona susuyordu. Hiç olmadığı kadar çocuksu atıyordu adımlarını, arsız bir çocuğun koşarak hızlandırdığı kalp çırpınışlarındaydı yürek ritmi.

Ağzı kurumuştu. "Su verir misin?"

Cem, yanındaki ters duran bardağı çevirip içine az bir şey su doldurup uzattı. Rüzgâr eline aldığı bardağa kaşlarını çatarak ters ters baktı. "Ben uyurken su kaynakları mı tükendi? İflas mı ettik? Abi bu ne! Ben susuzum, verdiğin şeye bak."

Cem kaşlarını yukarı bilmişlikle kaldırdı. "Su kaynaklarını bilemem ama senin böbrek yerinde dursun istiyorsak, bu sana çok bile, bak birkaç damla torpil bile geçmişim. Kardeş torpili..."

Rüzgâr bardaktaki bir yudum suyu içip geri verdi. Ağzını ıslatmamıştı bile, oysa suyu kana kana içmek istiyordu. İçi nasıl da yanıyordu. Yatakta hafifçe kaykılırken yataktan destek aldı, kendini iyice ayarlayınca "Esme nasıl?" dedi duru bir sesle.

Cem elini saçlarında gezdirdi. "En son bir buçuk saat önce aramıştı ve ben cevap veremediğim için şimdi canıma okuyacak. Onu aramayı unuttum. Bir insan arasa bulamaz böyle kadını, hoş, kocası normal değil ki karısı olsun." Rüzgâr homurdanan adama kaşını kaldırdı. "Dalga geçme, beni merak ettiğini hiç sanmıyorum hatta öldüğümü sanıp rahatlamıştır..."

Cem kaşlarını kaldırıp dik bakışlarını Rüzgâr'a yöneltti. Bu adam bazen gerçekten kör olabiliyordu. Hem de aptal! Esme'nin dediği gibi odundu da. Görmüyor muydu karısının ona olan bağlılığını? Deliler gibi tutulduğunu. Esme onun vurulduğunu hissedecek kadar, çok seviyordu.

"Bundan emin misin? Kaç gündür başımın etini yediğini bilmiyorsun. Ayrıca onun sana ne kadar değer verdiğini hâlâ nasıl göremiyorsun, bu bile tuhaf? Buraya bile gelmek istedi kaç kere, zor ikna ettim. Kaç gündür üzgün bir hâlde iyi haberlerini bekliyor. Bence ona haksızlık ediyorsun, o iyi bir insan ve merhametli biri."

Rüzgâr üzerindeki örtüyü düzeltti. "Evet, senin de değin gibi! İyi bir insan ve arayıp sorması bence merhametindendir. Yoksa öldüğümden emin olmak istemiştir... Ya da dediğin gibi, insanlık namına merak etmiştir. Yanıma gelseydi... Yarım kalan işi o tamamlardı inan.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CamScanner ile tarandı

Gelmeden önce olanlardan sonra kesin yapardı..." Kaygıları yeniden uyanırken ürktüğü duygular yüzünden huysuzlanıyordu.

Cem kaşlarını kaldırdı. Konuşacakken telefonu çalmaya başladı. Ceketinin ön cebinden telefonu aldı. "Alo." Karşısından ses o kadar kısık geliyordu ki, onun Esme olduğunu numarasını ekranda görmese anlamazdı. Sabah biraz daha iyiydi sesi ama şimdi tamamen kesilmişti neredeyse.

Esme nefesini dışarı salıp, elini boğazına götürerek "Neredesin Cem, kaç saattir sana ulaşmaya çalışıyorum?" dedi ama kendi sesini kendi bile zor duyuyordu. Cem, Esme konuşurken cevap vermeden telefonu Rüzgâr'a baktı. Bir eliyle telefonu kapatıp "Al, çenesi yine mesaide ve iyi fırçalama yapıyor," diye eline sıkıştırdı. Rüzgâr önce ona, sonra elindeki telefonu baktı şaşkınca. Hâlâ inanamıyordu! Esme onu merak mı ediyordu? Gelmeden önceki hali canlandı aklında. Öylesine nefret dolu ve öfkeliydi ki şimdi bu imkânsız gibi geliyordu. Duymadan inanamazdı.

İşte özlediği ses kulağından içeri nazlıca süzülüyordu ve sanki çok uzaktan geliyor gibiydi kısıkça!

"Cem sana beni ara dedim, hâlâ aramadın? Rüzgâr nasıl, iyi mi?"

Rüzgâr'ın dudakları sevinçle yukarı kıvrıldı. Kocaman adamın eli şapşal bir tutumla alnında gezindi. Sesi cızırtılı çıkıyordu. "Beni bu kadar özlediğini bilmiyordum karıcığım!"

Esme'nin duyduğu sesle nefesi kesildi. Kalbi göğsünü zorluyordu. Allah'ım, onun sesiydi! Sonunda onun sesini duyabiliyordu. Kulağındaki eli titremeye başladı. Zaten sesi yoktu, bir de vücudunun kontrolü elinden gidiyordu. Karnına bir şey oturmuştu. Elini karnına götürüp bastırdı. Dudakları kıpırdanıp içinden gelen soruyu sorduğunda konuştuğunu fark etmemişti.

"İyi misin?"

Sesini duymuştu, kötü olması mümkün müydü?

Sesi; boğazı ağrıdığı için kısık çıkmış, bir de fısıltı gibi söyleyince karşı tarafın duyup duymadığından emin olamamıştı. Fakat kocası duymuştu ve onun sesinin kısık olduğunu fark edince, korumacı yanı devreye girmişti. Rüzgâr'ın gözleri genç adama kaydı, kafasıyla ben çıkıyorum diye sallayan Cem'e tamam işareti yaptı.

"Senin sesine ne oldu?" diye çıkıştı. Hep diyordu ya Esme, en

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sıcak sözleri bile azarlar gibiydi. Duyduğu şeye bu sefer tebessüm ederken, "Şimdi iyi olduğuna inandım işte kocacığım." diye alay etti.

Rüzgâr onun '*kocacığım*' dediğinin farkına varmadı kaygılanmaktan, hâlâ sorularını yağdırmaya devam ediyordu: "Esme iyi misin? Sesine ne oldu?"

"İyiyim."

"Değilsin!"

Esme'nin içi rahatlarken, gözleri dolmaya başladı. Ağlamak istiyordu. Hem de bağıra bağıra ağlamak, rahatlamak istiyordu. Üzüntüden değildi bu sefer, mutluluktan ağlamak istiyordu. "Esme, neyin var?" Esme yutkundu. Elini boğazına koyup sanki tutunca sesi çıkacakmış gibi "İyiyim dedim ya." diye çıkıştı.

Rüzgâr'ın kaşları çatılmış, yüzü düşmüştü. Kendini bırakmış onu düşünüyordu. Yanında olsaydı iyi olup olmadığını görseydi, içi rahatlardı. Ne çok özlemişti inatçı cadıyı. Kızgın çıkan sesiyle "İyi değilsin, hiç iyiyim deme! Doktora gittin mi? Annen nerede, o yok mu yanında? Eğer yoksa korumalara söyle seni doktora götürsün. Levent'i arıyorum."

Esme'nin gözünden bir damla yaş kayıp yanağından aşağı akarken, "Levent yanımda, beni okuldan o aldı." dedi dudağını dişleyerek. Yanağını kurulayıp alaylı ses tonu takınıp ağladığını saklama ihtiyacı duydu. "İyiyim, doktora gittim şimdi dönüyorum. Annem evde beni bekliyor, ben okuldan geldim doktora. Levent hep ensemde, nefes alırken bile soracağım neredeyse. Kaçmaya da kalkmadım. Her dediğini yerine getirdim komutanım, valla..."

İçi biraz rahatlayan Rüzgâr, "Ne dedi doktor? Kötü bir şey yok değil mi?" diye sordu.

Esme'nin sesi ciddileşti. Yüzü gibi. Stresten olmuştu ama ona söylemedi. "Bir süre konuşmamam gerekiyormuş ve sen beni konuşturduğun için tamamen kesilecek sesim. Beni konuşturma, kendine dikkat et." deyip telefonu adamın yüzüne kapattı. Elinde sıkıca tuttuğu telefonu kucağına koyup başını aşağı eğdi. Eğer biraz daha konuşsaydılar kesin o da anlayacaktı ağladığını.

Levent dikiz aynasından kendi kendine gülümseyen kıza bakarken, abisi adına bir kez daha sevindi. Eski Esme yıllar arkasında kalmış olgun bir genç hanım olmuştu. Rüzgâr Karal'ın adam gibi yüreğine yakışan harbi kadınıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

9 GÜN SONRA

"Sesin düzeldiğine göre, hâlâ neden mesajlaşarak konuşuyoruz anlamadım! Sesini duymak istiyorum! Şu lanet olasıca telefonu aç, sinirleniyorum artık. Beni kızdırmaktan zevk mi alıyorsun? Özledim sesini!"

"Evet, böyle çok iyi, sesini duyunca sinirlerim kaldırmıyor. O zaman da hasta masta demiyorum biliyorsun? Eğer istemiyorsan mesaj yazmam, hatta evet niye uğraşıyorum ki? Sen zaten haberlerini her bir yanımı saran ordundan alıyorsundur. Bilseydim yazmamı istemediğini uğraşmazdım. Neyse boş ver iyi akşamlar sana..."

"Esme, saçmalama! Konuşmuyorsun bari mesajlara cevap yaz. Sana istemediğimi söylemedim, sadece sesini duymak istediğimi söyledim. Bazen çocuklaşıyorsun farkındasın, değil mi? Nasılsa yarın buraya geliyorsun, bu yaptıklarının cezasız kalacağını sanıyorsan yanılıyorsun küçükhanım. Beni burada çabalatmak sana dezavantaj olarak dönecek; haberin olsun."

"Hah, bir de tehdit mi ediyorsun? Ay çok korktum, bacaklarım titriyor. Madem çocuklaşıyorum sen de daha olgun birini bul, çok da umurumda! O zaman ben de gelmiyorum... Hem zaten ne işim var ki orada? Gelmesem olmaz mı? Evet, ben gelmeyeyim, bu senin sağlığın için zararlı, hastasın ve ben senin daha da hasta ederim inan..."

Cem yana döndü, Esme elindeki telefona bir şeyler yazarken kıkırdıyordu. Son mesajı atınca garip hareketlerle sevindi. Çocuk gibiydi. Başını salladı.

Esme sabırsızca olacakları bekledi. Sesi kötü diye Rüzgâr onun konuşmasına izin vermemiş, onun yerine mesaj çekmeye başlamıştı. Her akşam ve sabah aynı saatte, bu çok güzeldi. Böylece onu sinir etmenin zevkine daha fazla varabiliyordu. Yüz yüze konuşamayacağı ne varsa yazarak canını okuyordu. Hem de bunu büyük bir zevkle yapıyordu. Ona yaptıklarını en azından bu şekilde fitil fitil burnundan getirebiliyordu.

"Olmaz, geleceksin, bu kesin ve tek lafım. Ben seni özledim, hem de çok... Sen beni özlemedin mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ya, ne demezsin! Özleminden her gün kendimi yollara vurdum, derbeder oldum geziyorum. Sabah kalkınca ilk işim Ankaralı Namık'ı açıp, derdimi dökmek oluyor! Ah ne çok derdim varmış dök dök bitmiyor."

"Kimmiş o adam? Buradayım diye başın boş sanma, gözüm kulağım orada biliyorsun!"

"Gözünü kulağını görmemek mümkün mü, dört bir yanımdalar! Adım atsam birine çarpıyorum..."

Özlemiş! Allah'ım -bunu duymak- yani görmek, niye içini kıpır kıpır yapıyordu ki? Şu Ankaralı Namık'ı gerçekten dinleyesi gelmişti şimdi. Bu sefer o malum derdini severek dökebilirdi. Derince nefes alıp gülerek dışarı saldı. Aklına gelen şeytanlıkla gözleri ışıldarken, parmakları cep telefonun klavyesinde hızla geziniyordu.

"Eee, şimdi ne yapıyorsun? Valizini hazırladın mı? Cem eksik olan ne varsa aldırsın... Kalırsa da kafana takma, kalanını burada halledersin... sen gel yeter ki."

"Yok, babacığım hazırlamadım... sütümü de içmedim daha. Üzerimi de örtmemi söyleyecek misin? Hem neler yapıyorum bir bilsen, ya da hiç sorma!"

"Ne karıştırıyorsun sen?"

"Nasıl anlatsam? Açmışım televizyonu, karşımda Biskolata reklâmı, elimde kumanda. Allah'ım o merdane, o adamın eline ne güzel yakışıyor, hele o elleri kıpırdadıkça kaslar nasıl da oynuyorlar! Ufff Rüzgâr görmelisin! Ha sonra bugün bir de yüzme olimpiyatları var. Gözlerime inanamıyorum, cennete düştüm galiba. Hangisini seçsem, içimden parmağımı sallayıp, o piti piti diyesim geliyor! Sence şu esmer mi? Yoksa sarışın mı kazanır? Yok, sarışın fena, hem de çok fena..."

Esme dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp, yazdığı mesajı kocasına gönderdi. Arsız kediler gibiydi, yüreğine sırnaşan his, gıdıklanıp tepindi... Bu çok fenaydı! Kesin çıldıracaktı. Oradan buraya ışınlanmazsa iyiydi. Bu adam, fazla kıskançtı. Ya sahiplenici yanı fazla gelişmişti ya da gerçekten seviyordu. İkincisi daha çok hoşuna gitmişti. Şimdiye kadar hiç böyle bir mesaj çekip onu çıldırtmaya çalışmamıştı. Eğer ikincisiyse birazdan ararda ve o zaman elinden çekeceği vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cem bir şeyden habersiz elinde kumanda, adeta televizyonla bütünlenmiş halde maç izliyordu. Gerçi Esme anlamıyordu ya onun bu maç tutkusunu. Adam maç olduğu an dünyadan soyutlanıyordu. Bakışları Cem'den elindeki telefona kaydı.

Rüzgâr sinirle yattığı yatakta oturur vaziyete gelmişti o vakitler, gördüklerine inanamıyordu. Mesajdaki yazanlar da neydi böyle? Bu kadın ölmedi diye mi yapıyordu bu işkenceyi? Elinde sıktığı telefon neredeyse kırılacaktı. Dişlerinin sesinden ürken hemşire, ona korkak gözlerle bakıp hızla yanından ayrıldı. Rüzgâr ağzının içinde küfürler savurarak mesaj bölümünden çıkıp en son aradıklarına gitti.

Cem, telefonu çalınca bakışlarını televizyondan sehpaya çevirdi. Bacak bacak üzere olan pozisyonunu bozup, yerinden doğruldu. Arayanın kim olduğunu elbette biliyordu. Buraya ne zaman gelse, ulak muamelesine tutuyordu abisi onu.

Ne yapıyor? Bu adam kiminle konuşuyor? Nereye gitti? Yine başlayacaktı!

Rüzgâr'ın sinirli sesini duyunca olduğu yerde irkildi.

"Hemen o televizyonu kapatıyorsun?"

"Abi ne oldu? Niye kapatayım! Kötü bir şey mi oldu? Sorun ne, merak ettirme de söyle?"

"Daha ne olsun. Esme'nin elinden kumandayı alıp hemen kapatıyorsun o televizyonu. Soru sormayı da kes hadi..." Kelimeler kesin ve otoriter çıkıyordu ağzından. Öfkesini yanlış kişiye yönelttiğini umursamıyordu. Cem, bakışlarını Esme'ye çevirdi. Yüzünde kocaman bir gülümseme, gözünün içine haylazca bakarak sırıtıp duruyordu. Cem'in kaşları çatıldı. Onun bu şeytansı hâli hiç hayra alamet değildi. Yine ne yapmıştı ki bu adama da bu kadar kudurtmuştu? "İyi de abi kumanda onun elinde değil ki, ben de!"

"Sen mi izliyorsun onları?"

"Ben neyi izliyorum bir anlasam? Sen iyi misin, dediğin hiçbir şeyi anlamıyorum!"

"Şimdi izlediğin... Olimpiyat ve az önceki Biskolata reklamı?"

Cem duyduklarına inanamıyordu. İlk önce ne demeye çalıştığını anlayamadı ama sonra Esme'nin şeytani bakışlarıyla karşılaşınca, duydukları karşısında enfes kahkahası evi inletti. Kirpikleri gür bir ağaç dalını aldırarak yeşilliklerin üzerine düşüp, gölgeler oluşturdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Yanağındaki gamze ağzının içine göçecekti. Esme hiç bir şey yapmamış gibi ayağa kalktı. Yüzünde galip gelmiş bir savaşçının hazzı ve başarısının muvaffak gülümsemesi vardı.

"Senin abin tam bir sazan Cem."

Arkasını dönüp birkaç adım attı ve telefondan onu duyan kocasının sesi kulaklarına ulaşınca, olduğu yerde kaldı. Şimdi bitmişti.

"Esmeeee!"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Haddinden fazla kıymet verdiklerim, gereğinden fazla ısrar ettiğinde dönüp düşünmek istiyorum. Çünkü hatalı bendim, haddinden fazla kendimden verdim.

Müjde Aklanoğlu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Geçmişin karanlık dehlizlerine sığınan kirli sırlar,
bir bir açığa dökülmüştü...

Kimsenin bir başkasının içinden haberi yoktu. Dudaklarını aralayıp hep söylediği kelimelerin arkasına saklanmış korkularından, coşkularından ya da hüzünlerinden haberi yoktu. Hüznün nasıl başa çıkılmaz bir savaşçı olduğundan ya da aslında sırf onu sevdiği için dünyanın en cömert, en yetenekli şairi olabilecek yeteneğe sahip olduğunu bilemediğinden...

İçini bilemediği adamın hayatına dokunmak için savaş vermeye başladığını, tenine dokunamadan yüreğine dokunup avuçlarının arasındaki hayatı tatmaya başladığını, bilmediği gibi...

Oysa o gittiğinden beri geceler daha uzun, günler daha sıkıcı değil miydi?

Şimdi haber gelmişti ya, bu yüzden sanırım birkaç gün, bir çırpıda geçti.

Ayağını sandalyenin kenarına basıp, elini kitaplığın rafında gezdirmeye başladı. Diğer elinde sıkıca tuttuğu telefona "Cem, nerede? Yok burada öyle bir dosya." diye sıkkınca sordu.

"İyice baktın mı? Belki köşeye kaldırmıştır, üst rafa iyice bak lütfen... Rüzgâr orada olduğunu söylemişti!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, iyice baktım. Burada dosya falan yok. Şirkete götürmediğine emin misin?" Elini köşeye doğru götürünce bir kutuya çarptı parmak uçları. Ona uzanayım derken kutunun üzerindeki diğer kutu büyük bir gürültüyle yere düşünce, içindekiler her yere saçıldı. Oflayan Esme bakışlarını yere düşen kutuya çevirdi. Elindeki telefonu kısa bir an aşağı indirerek, "Hay Allah, bir bu eksikti!" diyerek bocalarken, Cem'in endişeli sesi telefonun diğer tarafından boğukça duyuldu.

"Esme iyi misin? O, ses neydi? Cevap ver?"

Esme, Cem'in endişeli sesiyle, bakışlarını yere dağılan kutudan tekrar rafa çevirip telefonu kulağına götürdü. Elini yine ulaşamadığı rafta uzatarak "İyiyim Cem, merak etme." dedi. Sonunda parmağına dosya değince, elinin ucuyla çekiştirip yaklaşınca da eline aldı.

"Buldum galiba." Dosyaya iyice baktı. "Cem, bu eski bir dosya, emin misin bu olduğuna? Birkaç sene öncesine ait herhalde, tarihler var üzerinde." Tozlanmış dosyayı silkeleyince öksürdü birkaç defa. "Bunu mu arıyordun?"

"Evet, o olmalı. Tamam, onu valizine koy unutmadan, ben senden sonra alırım tamam mı?"

"Olur, tabiî, koyarım."

"Hadi hazırlan, birkaç saate oradayım, gelince hemen çıkarız; uçağı kaçırmayalım."

"Tamam. Hazırım zaten. Görüşürüz."

Esme telefonu kapatıp cebine koydu. Sandalyeden dikkatle yere indi. sandalyeyi yerine itti. Burası Rüzgâr'ın çalışma odasıydı ve Esme ilk defa, o yokken buraya giriyordu. Yere dağılan kutunun kapağını eline alıp dökülenleri toplamaya başladı. Bu eski şeyleri ne yapıyordu bu adam? Kırık bir asker, çok eski ve tekerleri kayıp araba. Deforme olmuş bir küpe, taşları dökülmüş bir yüzük. Gözüne kutunun içindeki fotoğraflar çarptı.

İki dizinin üzerine yere oturup fotoğraflara bakmaya başladı. Esme gördüklerine inanamıyordu. Bu gördüğü onun sert, suratsız, asabi hatta sinirli kocası olamazdı. Resimler karşısında dudakları yukarı kıvrıldı. İnanılmaz pozlar vardı burada. Fotoğrafın birinde Rüzgâr hamakta yatıyor, kardeşi Pelin onu sallıyordu ve Rüzgâr'ın gözlerinin içi gülüyordu. Diğerinde abi kardeş sahilde sarmaş dolaş denizi izliyorlardı bir bankta. Kardeşinin yüzünü avuçlarının arasına alan Rüzgâr kardeşinin alnından öpüyordu mezuniyet töreninde şefkatle. Başka birinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pelin, koltukta oturan Cem ve Rüzgâr'ın üzerine atlarken çekilmişti. Birinde Cem'in sırtına binmiş saçlarını kurcalayarak kızdırdığı adama dil çıkarıyordu.

Bir sürü mutlu fotoğraf... Onlara baktıktan sonra, yerine koydu. Galiba bu kutu Pelin'in mazi kutusuydu. İçinden ona ait toka ve birkaç parça takı çıkmıştı. Abisinin hayatını kararttığı kızın kutusuna, eşyalarına dokunmak çok kötüydü. Biliyordu Esme, onun hiçbir suçu yoktu ama yine de kendini suçlu hissediyordu. Nasıl da hayat dolu, rengârenk bir hâli vardı Pelin'in. Rüzgâr kim bilir nasıl acı çekiyordu? Ecem'i düşündü, düşünmek bile nefesini kesiyordu.

Masum bir yüzü, çocukça bir gülüşü, pırıldayan gözleri hayat sevinciyle doluydu... Allah'ım, onun öldüğünü düşünmek bile kanını dondurmuştu. Kendi böyle hissederken kocası kim bilir ne kadar acı çekiliyordu.

Gözleri dolu, içi huzursuz halde uzanarak diğer şeyleri de kutuya koymaya devam etti. Kapağını kapatıp kalkacakken, masanın altına doğru kaymış olan, eski bir defter fark etti. Bu da kutudan düşmüş olmalıydı kesin. Rüzgâr fark etmeden yerine koysa iyi olacaktı. Masanın altına girip parmak uçlarıyla uzandı. Defteri alıp masanın altından çıktı. Bir günlüğe benziyordu. Acaba Rüzgâr günlük mü tutmuştu? Belki çocukken tutmuştur ama bu pembeydi! Kabında da çiçek motifleri ve kuşlar vardı. Kime ait olduğunu bile bile, acıyan yanına dokundu, kanayacağını bile bile merakına yenildi.

Belki yaptığı yanlıştı ama içine bakmak istiyordu. İçinden bir ses oku diyordu. Merak hem de nasıl bir merak vardı bakmak için. Belki kocasına ait birkaç komik şey öğrenirdi. Kızınca onu sinir etmek için bunları kullanabilirdi. Zaten bu eski günlüğün kilidi kırılmıştı. Belli ki okunmuştu birileri tarafından. Merakına yenik düşüp açtı.

10 NİSAN PAZAR

Bugün evde bir parti verildi. Her şey çok güzeldi. Annem bu gecenin en güzel kadını gibiydi. Sonra ağabeyim çok yakışıklı olmuştu. Zaten uzun boylu ve heybetli dururken, bir de takım elbise çok yakışmıştı. Ben de güzeldim tabiî, annem çok güzel bir elbise almış bana, çok beğendim bunu. Aslında nedendir bilmem ama benim bu partiye katılmamı istemiyordu ağabeyim. Ben onu dinlemedim. Bir kere de merak ettiğim bu toplantıları yakından görmek istedim. Onu çok kızdırdım biliyorum, olsun sonra özür dilerim, o bana kıyamaz; affeder.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Her şey çok güzeldi. Ta ki babam ağabeyime ne dediyse Rüzgâr sinirlenip elindeki bardağı herkesin içinde yere fırlattı. "Olmaz, yapmayacağım." diye bağırdı. Babam adamlarına onu götürmesini söyledi sinirle, onu küçük düşürmüş. Hiç kimseye aldırmadı. Zaten burada olanların da pek umursadığı yoktu. Bunlar nasıl insanlardı böyle? Hiçbir şey olmamış gibi muhabbetlerine geri döndüler.

Benim kalbim endişeyle çarparken onlar hiç olmamış gibi yaptılar.

Gözlerim camda, kaç saat oldu hâlâ yok, onu çok merak ediyorum. Lütfen Allah'ım, ona bir şey olmasın, buna dayanamam...

15 NİSAN CUMA

Bugün annem çok ağladı. O üzülmesin diye sustum ama ben de ağlamak istiyordum... Kaç gündür ağabeyim ortalarda yoktu. Nerede, ne yapıyor merak içindeyiz ama hiçbir şey söylemiyor gaddar, pislik. Babam, babaymış... Ona baba demeye utanıyorum. Olmaz olsun öyle baba...

Neyse hışımla salona girince annem ayaklarına kapanıp "Ne olur onu getir." diye bağırmaya başladı. Ona yalvarması canımı sıksa da ağabeyim için sustum. Dilimi ısırdım, yine de sustum. Babam annemi ayağıyla kenara itip "Söylediğim işi kabul ederse getireceğim." dedi.

Annem karşısına dikilip o kötü iş neyse, korktuğu neyse "Olmaz, senin pisliğine onu bulaştırmam!" deyince babam annemi saçından sürükleyerek odasına çıkardı.

"Sen o pisliğin parasıyla sükse satıyorsun."

17 NİSAN PAZAR

Bugün ağabeyimi getirdiler. Kaç gün oldu?

Zayıflamış, her yeri yara ve morluk içinde. Sanki 17 yaşında değil de... Allah'ım, neler yapmışlar böyle! Yürüyemiyordu, yarı baygın, gözleri hafif aralıktı. Yüzünü başka yerde görsem tanıyamazdım, mahvetmişlerdi.

Annem onu o kadar kötü şekilde görünce dayanamadı, bayıldı. Ben biraz ilgilendim onunla gizlice, doktor bile çağırmadılar. Öylece odaya attılar. Pislik herifler...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Annemin odaya girmesi yasak, tabii benim de. Fakat ben camdan, zorlansam da içeri gizlice girdim. Yaralarını sarıp biraz yemek yedirmeye çalıştım. Ama hep baygın gibi, inliyor, canı çok yanıyor olmalı. Verdiğim ağrıkesiciler işe yaramıyor. Bunu anlıyorum ama ne zaman gözleri hafifçe aralansa, bana tebessüm ediyor. Canım abim, bu hâlinde bile beni düşünüyor... 'Git, yakalanma' diyor.

Ateşi çıkmış.

Gücüm yetmedi. Onu banyoya götüreyim derken sehpayı devirdim. Lanet olsun! Nasıl yaptım bu hatayı? Korumalar fark edip odadan dışarı çıkardılar beni, zorla... Canım, orada tek başına yarı baygın kaldı. O sinirle babamın karşısına çıktım. Dayanamadım. Lanet olasıca adam! Nasıl bir babamız var bizim? Bazen öz babamız değil mi diye şüpheye düşüyorum. Biliyorum, öz evladı olmasaydık, bizi çoktan öldürmüştü. Herkes ondan korkuyor yanımıza yaklaşmıyordu, abim hariç.

'Artık yaptıkların yeter' dedim.

Karşısında durdum, dursam ne olur; daha ağzımı açamadan tokadı basıp "Nankör! Ağabeyin mi öğretiyor bunu sana?" diyerek odama kilitletti.

Ben artık dayanamıyorum, ağabeyim orada o şekilde yatarken ben yanına gidemiyorum. Cem abim de olmasa, gizliden abime bakacağını bilmesem, dayak yeme pahasına yıkarım ortalığı ama annem için susuyorum.

Bazen onun ağlama seslerini duyuyorum. Ellerimi kulaklarıma tıkadım, pamuk tıkadım fakat yine de ses kesilmiyor, hep geliyor. Ağlayan ve haykıran sesleri hep geliyor. Babamın sesi de geliyor. Kötü, gaddar, cani şeyler söylüyor.

"Senin oğlun korkak, verdiğim hiçbir işi yapamıyor, bir adamı bile yaralayamadı... Vuramadı! Vicdanmış, ne vicdanı? Korkak, adam arkadaşının babasıymış, ne olmuş? Belli ki arkadaşını koruyor, korkak senin oğlun korkak."

Yalan söylüyor, benim ağabeyim korkak değil. Eğer olsaydı ona kafa tutmazdı. Pis işler yapıyor ben biliyorum, bana demeseler de biliyorum işte ama ağabeyim anneme söz verdi. Yapmayacak, zaten yapmaz da o iyi biri, benim ağabeyim kötü değil, onun gibi değil. Beni seviyor, onun eline bırakmıyor hep suçumu üstlenip duruyor. Benim prensim iyi biri, kötü değil... Annemin sesi birkaç dakika önce kesildi. Biliyorum niye kesildiğini. Yine dövmüştür kesin pislik. Lanet olsun!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu odaya kilitlendim; elinden de alamadım. Ben bu adamı bir gün geberteceğim. Ağabeyimin ne suçu var, annemi niye sürekli dövüyor? Allah'ım, ölsün o pislik, ölsün. Ya da ben bir gün öldüreceğim...

Geçmişin karanlık dehlizlerine sığınan kirli sırlar, bir bir açığa dökülürken, Esme, okuduklarına hâlâ inanamıyordu. Parmaklarını dudağının üzerine bastırmış, eli titreyerek hayretle deftere bakıyordu. Defterin bazı yerleri ağlamaklı yazıldığı için mürekkepler birbirine karışmıştı. Küçük bir kızın ağlayarak yaşadığı vahşeti içi kaldırmadı, sessiz feryadına yürek dayanmıyordu. El yazısıyla yazılmış günlüğün sayfalarını daha fazla okuyamadı. Kim okuyabilirdi ki zaten? Sanki okurken o anlar gözünün önünde canlanmıştı. O okuyamazken, onlar, iki kardeş, bunları yaşamışlardı. Hem de her şeyiyle. Elini dudaklarına kapatıp, saatlerce ağladı.

"Beğendin mi?"

Camdaki dalgın bakışlarını Cem'e çevirdi ama aklında hâlâ günlük vardı.

"Bakmıyorsun değil mi?"

"Bakıyorum." dedi kız tekrar bakarak. Gözleri gördüklerini beğendiğini belli edercesine ışıldarken "Çok güzelmiş. Daha önce Amerika'ya bir de İngiltere'ye gitmiştim okul gezisiyle ama burası oralardan daha güzelmiş."

"Daha sen bir de müzelerini ve ünlü kulelerini gör! Burası çok güzel şehir, her şeyi tam, sadece bir şeyi eksik!"

"Neyi?"

"Türk misafirperverliği burada yok. İnsanlar hep mesafeli, sanki yaşamak için çalışmıyorlar da, çalışmak için yaşıyorlar. Sokakta ölüp gitsen yanından su misali akıp geçerler. Ne bileyim belki de benim insanım, benim memleketim duygusu yani... Bende milliyetçilik var."

Esme bakışlarını tekrar cama çevirdi. Büyük bir kulenin yanından geçerken, "Rüzgâr'ı biz mi alacağız?" diye sordu, sanki merak etmiyormuş gibi.

Cem geriye doğru yaslanıp başını koltuğa dayadı. Kısa bir an

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gözlerini kapattı. "Yok, seni bırakınca otele, onu almaya gideceğim. Uçaktan indiğimizi biliyor."

Araba köşeyi döndü ve durdu. Cem arabanın kapısının açılmasıyla dışarı çıktı. Birkaç saniye sonra Esme'nin de kapısı açıldı. Esme dışarı çıktığı an karşısında gördüğü abideyle yutkundu. Gözleri şaheseri karış karış izlerken, "Allah'ım, bu ne güzel yapı!" diye kendi kendine söylendi. Cem, Esme'nin yanına gelip durdu. O da bakışlarını onun gibi eski Victoria tarzı binaya dikerek mırıldandı:

"Balzac'ın 19. yüzyıldan kalma malikânesinin yenilenmiş hali bir otel olarak hizmet veriyor. Geçen sene fark ettik tesadüfen. Rüzgâr burayı çok seviyor, her geldiğimizde burada kalır, başka yere gitmez. Hem burası şu Arc de Triomphe ve Champs Elysées'ye bir dakikalık yürüme mesafesinde. Öyle uzun uzadıya gezmene gerek yok." Esme'ye arkasındaki caddeyi gösterdi. "Burası ünlü RUE LORD BRON caddesidir. Biraz işlek bir yer ama otelin içine hiç ses gelmiyor. İçeri de başka bir dünya gibi göreceksin."

Esme hâlâ gördüğü şahesere bakıyordu. Kendini bir an Julia Quinn ya da Julia Garwood romanlarındaki leydiler gibi hissetmişti. Açık gri renkteki dış cephesi ve kapının üzerindeki işlemeleriyle, her iki kısmında da bulunan büyük aydınlatmalarıyla muhteşemdi.

Cem onu basamaklardan yukarı yönlendirirken o, buranın dışı böyleyse içi nasıl olur diye içinden geçirmeden edemiyordu. Dore rengi metal geniş sensorlu giriş kapısından girdiklerinde, Esme'nin dili tamamen tutulmuştu. Ortaya doğru ilerlediğinde başını yukarı kaldırdı. Tepesinde iki tane dev avize vardı... Camdan kavanoz şeklinde tasarlanmış, farklı bir dizayn elde edilmişti.

Buranın sadece elit kesime hizmet verdiği dışarıdan anlaşılıyordu da, içeriye girince daha bir bağırıyordu. Bir an kendini kabarık elbiselerle buralarda koşarken hayal etmeden duramadı. Esme ve Cem yanlarındaki Bellboyla geniş asansöre geçince, Cem Liftboy'a dönüp, "4!" dedi aksanlı İngilizcesiyle.

Asansör kata gelince durdu. Esme, Cem'in arkasında giderek onu takip eden Bellboya gülümsedi. Cem gence bahşiş verip yollarken, Rüzgâr'ın odasının önünde durdular. Esme odanın numarasını görünce kıkırdadı. "1111. Bu, ben bir numarayım mı demek?"

"Hayır, ben bu otelde bir taneyim demek." Abisinin sırf odayı karısına kiralamak için içindeki insanları buranın en lüks oteline bir haftalık tatile yolladığını söylemedi. Kapı kartını okutarak kapıyı açtı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçeri girince kartı yan duvardaki kart girişine taktı ve bir anda karanlık odanın içi ışıldayarak aydınlandı. Esme'nin gözleri ışıldarken içeri doğru yürüdü, ellerini açıp "Kendimi Fransız leydileri gibi hissediyorum! Tamam, oteli anladık da oda bile aynı eski ve yeni karışımı." dedi heyecanla.

"Buranın özelliği o ambiyansı yansıtması ama aynı zamanda lüksü de temsil etmesi. Bu oteli bu yüzden seviyoruz."

Girişte kocaman bir salon karşıladı onu. Duvarın köşesine büyük ekran televizyon ve altına dresuar yerleştirilmiş, karşısında iki tane koltuk, bir de duvara yaslı üçlü koltuk vardı. Orta da beyaz, yatak büyüklüğünde bir orta sehpa... Girişin hemen karşısında kocaman Fransız cam; beyaz, uzun tül, kök yeşili desensiz perdeler asılıydı. Camın yanında üç kişilik yuvarlak yemek masası. Cem arkasında durmuş onun içeriyi incelemesini izliyordu. Kapı çalınca "Kalan valizler geldi." diye kapıya yanaştı. Bir dakika sonra Esme'nin iki valizini de çekerek yanına getirdi.

"Esme ben gidiyorum, sen yalnız kalabilirsin değil mi?"

Esme Cem'e döndü. "Tamam. Beni merak etme, ben de yerleşmeye çalışırım."

Cem kapıya yaklaşırken "Bir şey istersen sana yardımcı olurlar." diye tembihledi.

Kapı kapanınca, Esme içeri açılan kapıdan odaya girdi. Burası yatak odasıydı. Ortada kocaman, yüksek bir yatak duruyordu. Bu yatağa rahatlıkla beş kişi sığardı. Üzerinde dore ve krem desenli yatak örtüsü en az altı tane yastık... Başucunda krem rengi, uzun bacaklı komodin ve duvarın dibinde dinlenme koltuğu vardı. Yatağın hemen karşısında LED ekran televizyon ve balkona açılan kocaman sürgülü cam kapı... Sürgü kapıyı açıp balkona çıktı.

Rüzgâr saçlarını havalandırıp akşam serinliği hafiften kollarında gezinirken, gözleri her bir köşede itinayla geziniyordu. Akşam olmasına rağmen her yer ışıl ışıldı. Binaların balkonlarının hep aynı yöne baktığı alanda ve kendi balkonlarının tam karşısında, Eiffel Kulesi ışıldayarak, tüm görkemiyle kartpostal gibi beliriyordu. Üzerinde ihtişamlı mavi ve sarı ışıklar vardı, rüya gibiydi. İnanamıyordu, sanki tüm ülke ayaklarının altındaydı. Tekrar içeri girip valizlerinin yanına yaklaştı.

Valizlerini alıp yatak odasına açılan iki kapının yanına çekiştirerek gitti. İlk açtığı kapı banyoydu. Yanındakine yürüdü. İşte burasıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ufacık tek kişinin sığabileceği büyüklükte bir giysi odası... Valizi içine sokup yere bıraktı. Başını dolapların olduğu raflara çevirdi: Gözüne, Rüzgâr'ın dolapta asılı duran kıyafetleri çarptı.

Takım elbisesinin üzerinde parmaklarını gezdirdi. Sanki ona dokunur gibi, tenini hisseder gibi... Bir tanesini alıp yüzüne yaklaştırarak burnuna götürdü. Özlediği koku şimdi burnundan içeri sızıyordu. Birkaç defa kokladıktan sonra yerine asıp valizlerine yöneldi. Bir saat sonra tüm valizler boşalmış, duşunu almıştı.

Üzerine ip askılı yeşil tişörtünü geçirdi. Sutyen giymeye gerek görmedi. Zaten rahatsız bir gece geçirip yol yorgunu olduğundan, rahat yatmak istiyordu. Altına da takımının şortunu geçirdi. Kuruladığı saçlarını açık bıraktı. Bağlayınca baş ağrısı yapıyordu. Gözü duvardaki saate kaydı. Ne çabuk 10 olmuştu? Ve Rüzgâr Bey hâlâ gelmemişti! Sözde özlemişti. Gıcık, bu nasıl özlemekse? *Ben onu göreceğim diye yerimde duramadım, uyuyamadım, oh beyefendi önce işe koştu.* Biraz daha bekledi ama zaman geçince esnemeye başladı. Olmaz, uyumayacaktı. Onu bekleyecekti. Her ne kadar onun umurunda olmasa da, bekleyecekti.

Saat tıkırdadı, zaman geçti, gözkapakları ağırlaştı. Ne kadar zorlasa da onların kapanmasını engelleyemedi. İçinden, *Rüzgâr'ı görmeden olmaz* deyip durmasına rağmen, üstüne çöken rehavete karşı koyamadı. Kumandayı kenara koyup yatağın içinde biraz aşağı kaydı. Başını yastığa gömerek yumuşak yastıklara sıkıca sarıldı. '*Birkaç dakika gözlerimi dinlendireceğim, uyumayacağım'* dedi. Daha bunları derken uyuklamaya başlamıştı.

Geç bir vakitte otele gelen Rüzgâr asansörün duvarına omzunu yaslayıp, elini saçlarında gezdirdi. Yorgundu. Hem de çok yorgun. Yarın yeni iş ortakları gelecekti ve onun imzalaması, tamamlaması gereken birkaç dosya vardı. Hastalık çok fazla ara vermesine sebep olmuştu.

Yorgun bakışlarını karşısındaki Cem'e çevirdi. O da onun gibi aynı şekilde duvara yaslanmış, elleri ceplerinde duruyordu. Bakışları kesişince sendeledi, öne atılan Cem kolundan tutarak kaşlarını çattı.

"Abi sana dedim yarın halledersin diye. Hastaneden çıkıp şirkete geçmek nerede görülmüş. Bak zaten zor bir ameliyat geçirdin. Kendine zor geldin, dikkat etsen olmaz, değil mi? Kendine hiç dikkat etmiyorsun."

Rüzgâr toparlandı. "Cem çenene ne oldu? İçine teyzem mi kaçtı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir sürü imza birikmiş, zaten izin vermedin gideyim işlerin başında birkaç saat durayım. En azından şimdi içim rahat etti. Hem yarın gelmeyi düşünmüyorum. Tüm işlerimi hallettim ben, yani bana kalan kısmını! Şirkete yarın tek gidersin, benlik bir şey olursa haber ver."

"Tamam, ortaklarla konferansla görüşme yapacağız. Gelenleri de ağırlamak lazım tabiî..."

"Sen hallet, beni rahatsız etme..." Cem anlayışla başını salladı fakat dudaklarının kıyısı belli belirsiz kıvrılmıştı. "Olur."

Asansörün kapısı açıldı. Cem sağ tarafa, Rüzgâr sol tarafa yöneldiler. Cem, "İyi geceler." deyince, Rüzgâr elini kafasının üzerinden sallayarak, kapıya yaklaştı. Bugün şirkete uğrayıp işini halletmesinin sebebi, yarın sadece onun yanında olabilmekti. Tüm günü ve hatta zamanını onunla geçirmek istiyordu. Bu saate kadar durmak o kadar zordu ki. Nasıl durabildiğine kendi bile şaşırıyordu!

Gerçi ona soğuk davranacağını, hatta uzak duracağını biliyordu. Belki de her şey bahaneydi. Onun yine aynı öfkeyle karşısına çıkıp, kızgın gözlerle bakmasını istememişti. Olsun, yanındaydı ya gerisi önemli değildi.

Kartı kapıya taktı, içeri adımını attığı an, onun bilindik kokusunun burnunu doldurmasına, genzini özlemle yakmasına izin verdi. Karısının geldiği belli olmuştu. Işıklar kapalıydı fakat içeriden televizyon sesi geliyordu. Belli ki televizyon izliyordu. Nasıl da özlemişti onu, yüzünü görmek için sabırsızlanıyordu.

Hızlı adımlarla içeri geçip yatak odasının kapısına yanaştı. Esme'yi yatakta uyurken görünce, gözleri ışıldadı. Dudakları, gördüğü manzaranın güzelliğiyle yukarı kıvrılırken, içi rahatladı. Omzunu kapının pervazına dayayıp ellerini cebine soktu. Bir müddet sadece onun hayalini süsleyen yüzünü izledi.

Melek gibi görünüyordu. Uyurken daha bir masum oluyordu. Beyaz yastığa dağılmış koyu renk saçları... Kolunun biri kendi yastığını sarmış, yüzükoyun uzanmıştı. Bacağının biri yorgandan çıkmıştı. Belli ki çok yorulmuş, yol onu kendinden geçirmişti.

Omzunu dayadığı yerden çekip üzerindeki ceketi çıkardı. Elindeki ceketi koltuğa atıp gömleğinin kollarını çözerken bir taraftan da ayakkabılarını çıkarıyordu. Ön düğmelerini açmaya başladı. Karısına son bir defa daha bakıp banyoya yöneldi.

Az sonra duşunu almış ve üzerini değiştirmiş olarak yatağa yak-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

laşın. Her adımında, kalbi biraz daha hızlı atmaya başlamıştı. Ergen gibi kabına sığmıyordu bedenin tepkileri. Sanki ilk defa onunla yatacakmış gibiydi. Hem de seks yapmadan yatağına girdiği, ilk ve tek kadınla!

Bacağını yatağa yaslayınca, yatak hafifçe sarsıldı. Onu uyandırmamaya dikkat ederek, yanına usulca uzandı. Elini başının altına koyup, gül yüzünü izlemeye başladı. Ne çok özlemişti onun yüzünü. Bir de gözleri açık olsaydı da, hurma güzeli gözlerini görebilseydi. Gerçi nefretle bakacaklarına emindi ama yine de görmek istiyordu. Ona muhtaç hissediyordu kendini. Ekmek gibi, su gibi, o olmayınca elinden havası alınmış, canı tükenmiş hissediyordu. Bu saçmaydı! İnsan birine bu kadar nasıl bağlı kalabilirdi?

Bundan bazen deli gibi korkuyor, bazen zevk alıyordu. Uzanıp, parmak arasına sıkıştırdığı, yüzüne düşen saçlarını kenara çekti... Böylece suretini daha net görebilecekti. Bir tutamını alıp burnuna götürdü. Kokusunu doya doya içine çekti. Şimdi kokladığı koku cennetten armağan gibiydi. Saçı yavaşça yerine bıraktı. Elinin tersiyle yanağını okşadı. Kadife gibi teni elinin altında hissetmek, çok güzeldi. Eli yavaşça aşağı kaydı. Yanağını, gerdanını, omuzlarını, kollarını gezerek çıplak teninde, özgürce dolaşarak, eline ulaştı. Daha önce yanında hiç böyle kolsuz şeyle giyerek yatmamıştı. Yüzünü izlemeye devam ederken, küçücük elini alıp dudaklarına götürdü. Koklayarak öptü.

Esme teninde hissettiği dudakla gözlerini hafifçe araladı. Uyku mahmuru gözleri kirpiklerinin arasından zor görülüyordu fakat içinde yanan ışıldaması kısık da olsa belli oluyordu. Karşısında kocasını görünce, dudakları bir an memnun bir ifadeyle tebessümle etti. Uyku mahmuru çıkan sesle, "Geldin mi?" diye fısıldadı.

Rüzgâr aşağı kayıp onun ince beline sarılırken, "Geldim güzelim." diyerek yavaş hareketlerle yataktaki yerini aldı. Hâlâ ameliyat yeri acıdığı için yavaş hareket ediyordu. Karısını usulca kendine çekiyordu ki Esme ona bakan gözlerini çekip, sırtını döndü.

Rüzgâr'ın eli belinin arkasında donup kalırken, yüzü asılmıştı.

Gözlerindeki ışıldama sanki elektrik kesintisine uğramış şehir hızında kesildi. Üzülmüştü. Bu, içine dokunmuştu. Tamam, ona bakmasını, konuşmasını zaten beklemiyordu... En azından uyurken ona sarılıp, doyasıya koklamak istiyordu. Donmuş vaziyette bakarken, Esme hiç beklemediği bir şey yapıp elini arkaya uzattı. Kocasının elini arayıp buldu. Kocaman elini sıkıca tutup, çekmeye başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rüzgâr onun ne yapmaya çalıştığını önce anlayamadı. Zannetti ki elini arkasından itecekti ama sandığı şey olmadı. Esme elini belinin üzerinden aşırıp, koltuk altından geçirdi. Rüzgâr'ın kocaman elini omzuyla yanağının arasına sıkıştırıp, sıkıca sarılırken, yanağını o büyük elin içine gömdü. Rüzgâr bunun olduğuna hâlâ inanamıyordu. Bir süre sonra yaptığını fark edip, derhal geri çekilecek diye düşünürken, o daha da yerleşti yerine. Memnun bir vaziyette, onun uyku sersemi yaptığını sandığı şeyi, sevinerek kabul edip vücuduna sokuldu.

Sımsıcaktı ve yumuşacıktı.

Esme gözlerini açamıyordu. Lâkin onu da çok özlemişti. En azından varlığını hissetmek istiyordu. Yarasının arkasında olduğunu bildiği için, arkasını dönüp beline sarılmasına sağlamıştı. Böylece hem ona sarılacak hem de ona zarar vermeden uyuyabilecekti. Onun sarılmasını seviyordu. Sırtına göğsünü hissetmenin huzuru paha biçilemezdi. Sıcaklığını, tenini, nefesini, sesini bile özlemişti.

Rüzgâr uyku sersemi yaptığını sanıyor diye hiç umursamadı cesur hamlelerini. Yumuşacık tenini kendi vücudunda hissettikçe daha çok sarılası geliyordu.

Beline doladığı eli ona sarılmasına rağmen yetmiyordu. Çenesini boynuna yaslayıp; "Seni çok özledim." dedi kokusunu içine çekerken. Onun duymadığını sanıyordu ama Esme onu duymuştu. İçinden "Ben de" diyordu.

Konuşmadı ama tepkisel olarak geriye yaslanıp, sırtını onun sert göğsüne iyice yapıştırdı. Kalçalarını onun kasıklarına hiç umursamadan yerleştirip, uykusuna kaldığı yerden devam etmeye başladı. Özlediği sıcaklığa sonunda kavuşmuştu. Tamamlanmıştı eksik parçası.

Ne bilsin genç kız masum isteklere kapılıp hissetme telaşına düşerek arkasındaki adamı cehennem ateşlerine atacağını.

Rüzgâr kolunun altında yumuşak göğüsleri, göğsünde sırtının ritmik halde inip çıkan sedasını, kasıklarında kalçasını hissettikçe terliyor, nefes alamaz duruma düşüyordu. Bu durum ne kadar azap verici olsa da, bu anın tadını çıkarmaya bakıp gözlerini huzurla kapattı. Özlem duyduğu sıcaklık ve kokuyla birlikte, rahat bir uykuyu onunla birlikte paylaştı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sevmeyi öğrendiğim gün, hiçbir eksiğim kalmayacak...

"Zor birisiyim. Kolay yollarım hiç olmadı. Tırnaklarımı geçirerek elde ettim her şeyi, sandım ki sevgini de böyle kazanırım. Zorlarsam teslim olursun, sımsıkı kavrarsam özgürlüğünü hep yanımda kalırsın... Eğer çözebilseydim içimdeki adamın lisanını, sana tek tek anlatacaktım sakladıklarını."

Mesela; *"Varlığın olmadığı zaman kayıp şehirlerin karanlık sokaklarında çaresiz kalıyor ruhum."* diyecektim. *"Pişmanlıklarım dipsiz bir karanlık olup kaplıyor etrafımı, sana yaptığım zalimlik ayaklarıma takılan ağır prangalar gibi mıhlıyor her adımla olduğum yere, sana gelişlerim eksik, koşmalarım ağrılı.*

Ufacık bir kadının kuklası olmaktan gurur duyar mı yürek, duyuyorum işte. Sen olmayınca düşüyor ellerime yokluğunun kelepçeleri, sıkıyor boğazımı sensizliğin urganı... Zalim bir soğuk yokluyor ölüm karası günleri.

Küstüğün zaman, kimselerin bulamayacağı bir karanlıkta kayboluyor umutlarım.

Gülüşünü sevdiğim, aklımdan hep güzel geçiyor duruşun, bakışın... Öyle kıskanıyorum bazen sahip olduklarını... Gözlerine düşen uykusuzluğu, keyifle okuduğun kitaptaki erkek karakterleri, öpülesi dudaklarına sıkışan gülücükleri...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hep beklediğin, hayallerini süslediğin o sevgili olmak istiyorum, olmayacağımı bile bile hayal kuruyorum.

Olmayacak bir duaya düşler kurmak zor, imkânsızı bilip nefessiz kalmak daha zor, boş bir yürekte yalnızlığın şarkılarını söylemek kadar zor.

Yoruyor insanı olmayacak bir sevgi için çabalamak, sensizlik çok yoruyor sol yanımı.

Her sabah soğuk su olup vuruyor yüzüme uzaklığın, aynada ki bakışlar mutsuzluk olup yansıyor ruhuma.

Boş boş duvarlara bakıp, cevap beklemekten bıktım...

*Seni özlüyorum Esme. Şimdi de gözlerini, sesini özlüyorum. Ben seni yanımdayken bile özlüyorum." de*di genç kızın yüzüne bakarken özlemle. Belki içini dışa vurmakta iyi değildi, belki yüreğiyle sevdiği kadar diliyle anlatamıyordu hislerini ama seviyordu işte, bir annenin kundaktaki bebeğini sevdiği gibi çıkarsız.

Çok seviyordu, içinden, kimsenin bilmediği bir sessizlikle, gizliden...

Her şeyden habersiz uyuyan ve çok sevildiğinden habersiz olan kadın kafasını hafifçe oynattı. Siliyormuş gibi yüzündeki yalnızlıklarını elini gözlerine siper etti. Gözüne vuran gün ışığından rahatsız olunca yumuşak tene iyice gömülerek mırıldandı.

"Işığı kapatsana?"

Kapanmadı ışık. Bir daha emretmek yerine sıcak vücuda sokulup, özlem duyduğu kokunun genzine yayılmasına izin verdi. Bu sıcaklığın ve kokunun tadını çıkarmanın kararını aldı. Dudakları, yerinin rahatlığından yukarı kıvrılıp, memnun bir ifadeye büründü.

Rüzgâr yaklaşık yarım saattir karısını izliyordu. Kollarına sıkıca sarılmış, başını göğsüne yaslamıştı. Adam nefes almaya korkar halde onun bu halinin keyfini çıkarıyordu. Kıpırdayamamıştı bile uyanmasın, tedirgin olup uzaklaşmasın diye. Başlarda bu şekilde uyumasının bir an rüya olduğunu zannetmişti. Sabah kalktığında bozulacak bir rüya. Kesin diyordu, *uyandığımda yanımda olmayacak ve gece ona sarılıp yattığım için, kızacak* ama ne var ki öyle olmamıştı. Esme ona sıkıca sarılmış, koklamış, üstüne üslük bir de yüzünde mutlu bir ifade belirmişti.

Kalktığından beri onun yüzünü inceliyor, uyku arasında gerçek-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

leşen tebessümlerini izliyordu. Ya rüyasında çok güzel bir şey görüyordu ya yattığı yer hoşuna gitmişti. Diğer seçenekleri rüyasında görse inanmazdı zaten. Kesin uyandığında burnundan getirecekti. Niye sarıldın ahtapot gibi diye kızacaktı! Fakat bu sefer sarılan kendiydi ve bunu söylese de inandıramazdı. Fakat böyle yatmak çok hoşuna gitmişti. İlk defa kollarında bu kadar rahat yatıyordu. Kaygısız, mutlu ve huzurlu.

Yüzüne vuran ışıktan rahatsız olan Esme gözlerini hafifçe araladı. Uzun kirpiklerinin arasından güneş süzülünce, açık kahve gibi görünen gözbebekleri pırıltılar saçarak kocasına kaydı. Elini önce gözlerine götürüp masumca ovaladı. Saçlarını kenara çekti.

Bu kara koyulukları, böyle hayat dolu bakarken görmeyi çok özlemişti. Kim derdi ki simsiyah gözlerin esiri olacaktı. Olmuştu işte. O dipsiz koyulukların istekli kölesi olmuştu. Ona yiyecekmiş gibi bakan kocasına; "Günaydın" dedi uyku mahmuru sesiyle.

Ne tatlı, ne mutlu çıkmıştı sesi. Rüzgâr da onun bu hoşnut yüzüne baktığında mutlu olmuştu.

"Günaydın güzelim."

Ve büyü bozuldu. Esme nerede ve nasıl yattığına baktı: Bacağını baldırlarının arasına sokmuş, kafasını da neredeyse koltuk altına gömmüştü. Bir de kolları adamı ahtapot gibi sıkıca kavramıştı. Eline sürten gazlı bezin dokusuyla irkildi. Ağırlığını da üzerine vermişti. Bir anda aklına onun ameliyatlı olduğu gelince, hızla onun kollarından ayrılıp yatakta iki dizi üzerine oturdu. Gözünün önüne gelen dağılmış saçları eliyle kenara çekip kocasının vücuduna endişeli bakışlar atmaya başladı.

"Canını yaktım mı? Özür dilerim, ben farkında değildim. Gerçekten isteyerek yapmadım. Uyku sersemi yapmışım, bilerek olmadı."

Rüzgâr kaşlarını çattı. Ona sarıldığı için pişman olacağını biliyordu ama özür dilemesini anlayamıyordu. Zaten sıcaklığı bedeninden kalkınca kendini terk edilmiş kadar kızgın hissetmiş, içi bir tuhaf olmuştu. Sanki bir boşlukta asılı kalmıştı. Bir de çocuk gibi saçmalaması yok mu...

Sonradan anladı karısının kaygısının sebebini, neden endişelendiğini düşünmemişti bile. Yarasının acıdığını sanıyordu. Kolunu kaldırdı, onu aynı yere davet etti.

"Özür dilerim gerçekten..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Esme, canımı yakmadın... Gel buraya!"

Esme'nin bakışları kocasının çatılmış kaşlarıyla gölgelenmiş gözlerine döndü. Hâlâ kendini ifade etmeye çalışarak "Valla istemeden oldu. Uyku sersemi, yoksa sarılmazdım öyle, canını da yakmazdım. Yaralı olduğunu unuttum." diye üzgünce söylendi.

Rüzgâr uyarıcı bir tonda "Esme!" dedi. Çocukça bir hareketle omzunu silken Esme'nin kaşları kalktı. Düz bakışları kocasın vücuduna kaydı. Şimdi onu süzüyordu. Biraz zayıflamış mıydı? Hâlâ eskisi gibi kas yüküydü ama evet, daha zayıftı artık. İçi bir tuhaf olup, burkuldu. Vücudunda gözleri gezindikçe, yanakları kızarmaya başladı. Tüm gece ona sarılıp yatmıştı. Hayal ettiği, özlediği gibi; hiç çekinmeden, sonunu düşünmeden, sıkıca sarılmıştı. Buna cesaret ettiğine hâlâ inanamıyordu. Dudaklarını dişlerinin arasında sıkıştırıp başını eğdi. "İyi misin? Sancın var mı?"

"Az önce iyiydim. Şimdi değil! Çok fena yerden sancılandım."

"Özür dilerim."

"Dileyebilirsin." dedi adam muzırca.

Yüzü iyice saçlarının arasına saklanınca, onun utandığını anladı. Şu masum hâline bayılıyordu ve bu hâli onu daha çok kendine çekiyordu. Şimdi ölse yanına gelmezdi. Dudakları şeytanca yukarı kıvrılırken, kolundan çekip az önceki sıcaklığını alıp, mahrum bıraktığı yere tekrar yatırdı. Saçlarını geriye çekip, gözlerini kırpıştırarak o çok sevdiği hurma gözlerine baktı. Tenine dokunmak, hissetmek istiyordu. Yanağını ve saçlarını okşarken, çekinikçe bakan karısına göz kırptı.

"Ben seni çok özledim ufaklık, öyle kaçıp kurtulamazsın."

Mahcup olan Esme gözlerini kaçırdı. Dudağına geçirdiği dişleri canını yakınca, dışarı doğru sesli bir nefes saldı. Rüzgâr daha fazla duramazdı, aşağı eğip dudağına ufacık bir buse koydu. Hâlâ nefesi yüzüne vururken karısının ürkek gözlerine baktı. Esme onun nefesini yüzünde hissedince içini ateşler sarmaya başladı. Gözleri kısılarak dururken, dudakları aralandı. Vücudu, yabancısı olduğu bir ihtiyaçla kıvranırken, ona doğru çekiliyordu. Bu hissettiği şeye kızıp kaşlarını çattı. "Bakma öyle."

Gözleri yine kaçmaya kalkınca adam çenesini tutup buna izin vermedi.

"Bakmadan duramam, çok güzelsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yalancı! Uykudan uyanan güzel mi olurmuş? İyi dalga geçiyorsun." Sesi biraz titrekçe çıktı.

Onunla kavga ederken bile daha rahat konuşuyordu.

"Yanılıyorsun. Uyanınca görmek istediğim, bakmaktan bıkmayacağım manzara gibisin. Uyanınca çok daha güzel oluyorsun. Daha çekici ve daha meleksi, daha masum..." Rüzgâr tenine vuran kalp atışının hızlandığını hissediyordu. Kesik kesik aldığı nefeslerinin korkudan olduğunu sanıp "Sadece sarılıp yatacağız, sana istemediğin sürece dokunmayacağıma söz verdim, unuttun mu?" diye kendini ifade etmeye çalıştı.

Unutmamıştı, yoksa nasıl bu kadar cesur olabilirdi? Üstelik sözüne nasıl, ne ara güvenmeye başladığını da bilmiyordu. Delirmiş olmalıydı. Burada ne aradığını, onu neden bu kadar çok özlediğini de bilmiyordu üstelik. Zaten son zamanlarda düşüncelerinde mantık aramaktan vazgeçmişti.

Esme kocasının cinsel bir birleşme yaşamadığı için erkeklik ihtiyaçlarının artığının farkındaydı. O sağlıklı bir erkekti ve kahretsin yakışıklı bir adamdı. Onun bunca zaman kadınsız durduğuna inanmak istese de, yapamıyordu. Ya başkalarında kendini tatmin ettiyse? Bu kadar uzun kadınsız kalması normal değildi, özellikle onun gibi yakışıklı ve bedeninden sağlık fışkıran birinin.

"Esme iyi misin?"

"Hiç iyi değilim." dedi kız iç çekerek.

"Neyin var."

"Manken gibi kocam var, daha ne olsun." diyemeyeceğine göre başını sallamıştı üzgünce.

Rüzgâr şaşkınca yüzüne bakmaya devam etti, her ne düşünüyorsa suratı renkten renge, şekilden şekle giriyordu. Tepeden bakınca uzun kirpiklerinin yanağına gölgeler oluşturup düştüğünü ve kırmızı dudaklarının gergince kıpırdadığını görüyordu.

"Şey bir şey soracağım ama çekiniyorum."

"Ne gibi?" dedi adam ciddileşerek.

Esme dudağının kıyısını çekinikçe dişleyerek, "Bana dokunmamak konusunda." diye cansızca mırıldandı.

"Söz verdim ya, sen istemediğin sürece dokunmayacağım."

Esme'nin kalbi heyecanla atarken, soracağı soruya odaklanmaya

çalıştı. "Ama sen..." Biraz duraksadı. Kıvırmanın anlamı yoktu. "Burada şey... hiç kadın oldu mu?"

Sonunda sormuştu. Duyacaklarından korktuğu için karnına bir ağrı saplanırken, nefesini tutmuş müthiş bir merakla bekliyordu. Ve onun sustuğu her saniye, üzerine devrilen asır gibi geliyordu. Rüzgâr, kolunu biraz oynatıp karısını geriye doğru çekti. Yüzüne kuşkuyla bakıyordu. Esme afet bakışlarını çekinikçe ona çevirdi. Yanakları yanmaya başlamıştı ama aynı zamanda bu sorunun cevabını da muhakkak bir dikkatle bekliyordu. Genç adamın gözleri şüpheli pırıltılarıyla kısılmaya başlayınca, "Biz şey yapmayınca sen..." diye konuştu. Çekinik sesi nasıl da cansız ve kısıktı.

Bedeni rahatlayan Rüzgâr'ın dudaklarının kıyıları yukarı doğru kıvrıldı, nefesi burnundan dışarıya kesik kesik salındı. Konuşmadı, sadece onun vereceği tepkileri ölçmeye çalıştı.

"Sorunu anlayamadım, ne kadını?" Sesi ne kadar sakindi böyle! Esme dudaklarını büzdü, onun kaytarmaya çalıştığını düşündü.

"Kadın işte... Biz... Şey, evli olsak bile ben sana demiştim ki..." gözlerini kaçırınca, Rüzgâr alayla bakarak dudaklarını büktü. "Üf, anla işte. Başkası oldu mu?" diye sordu çekinikçe Esme.

Rüzgâr, çatık kaşlarıyla, bir süre yüzünü kuşkuyla süzdü. "Bunu gerçekten merak ettiğin için mi soruyorsun, yoksa başka bir sebebi var mı?"

Esme kafasını oynatıp yerinden doğrulmak istedi. Bedeni bir anda üşümeye, acıyla kasılmaya başlamıştı. Cevap vermemesi de canını sıkıyor, nefesini zorlaştırıyordu doğrusu. Şüphe ince bir kurt gibi girmişti kalbine. Onun bir şeyler yaptığını düşünmesini sağlıyordu.

"Boş ver, sormadım say..."

"Veremem, sordun bir kere."

Önüne düşmüş bir tutam saçı kenara çekti. Parmaklarının tersini onun pürüzsüz şakaklarında, kadife gibi yanaklarında gezdirdi. Başparmağını dudağının kıyısına getirip, durdurdu. Esme nefesini tutup bakarken, o baştan çıkarıcı hareketlerle dudağının yumuşak kıvrımlarına dokunmaya devam ediyordu.

"Kadın falan yok... Olmadı. Senden başkası olamaz." Esme kuşkulu gözlerini kısınca kinayeyle "İstesem olurdu." dedi dürüstçe. "İstemedim! Denedim, hem de birkaç defa ama olmadı. Baktığım her

kadında seni görürken, onlar bana yabancı ve çok uzak geliyor."

Sorgulamadı. Kalbi biliyordu doğru söylediğini. Yüzünde memnun bir aydınlanma olan Esme, konuşmadan onu süzüyordu. Sadece bakıyor, aklında söylediklerini tartıyordu. Onun başkasına dokunduğunu düşününce, ağır bir kıskançlık ürpertse de içini, gözlerinin yeli ferahlatıyordu yanan yüreğini.

"Peki, ya doğru söylemiyorsam!"

Tüm düşünceleri kumdan kaleler gibi yerle bir oldu. İçi buz kesti. Nefesi sıklaştı. Bu acıttı işte.

Yüzü düşünce, yanağını avucuna alan adam, "Seni istediğim kadar hiç kimseyi istemedim. Kendi karımı..." dedi. Kelimelerdeki vurgu Esme'nin dikkatini çekmesine rağmen, konuşamayınca, yapacağı en son hatayı yapıp, kafasını hafifçe salladı. Ve yüzleri daha çok yaklaştı.

"Yemin ederim, olmadı. Olmayacak."

"Se-sevindim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, hem de çok fazla." İçinin ferahlığı sesine vurdu. "Hem aldatılmanın hoşuma gitmeyeceğine karar verdim."

Kafasını tatlı bir şirinlikle sallamaya devam etti. Bu hareketiyle burnu kocasının bununa çarptı kısa bir an. Rüzgâr tekrar dudaklarının üzerine bir buse bıraktı. Biraz uzunca kaldı dudakları. Öpmedi ya da geri çekmedi. Dudaklarını üzerinde sadece durdurdu. Esme gözlerini kapatıp onun öpmesini bekledi, hevesle, özlemle, istekle. Rüzgâr hareket etmedi. Kendi de yapamadı. Buna cesaret edemedi. Rüzgâr az daha geri çekmeseydi, Esme'nin ağzından ufak çaplı bir inleme kaçacaktı.

"İnanmalı mıyım sevindiğine Esme?"

Başını geriye atıp yastıkta hafifçe kıpırdattı. "Kendin karar ver." dedi. Yine kelime oyununa başlamıştı. Ne hissettiği ya da ne düşündüğünü kestiremiyordu. Yakın mı, mesafeli mi, bir türlü algılayamıyordu. Oynuyordu onunla bunun bilincindeydi fakat şu anda bu oyunu bile ona armağan gibi geliyordu.

"Okul nasıl gidiyor?"

"İyi, vizeler bitti." Esme gözlerini köşedeki koltuğa odakladı, dalgınca desenlerine baktı. Üç yapraklı güldü.

"Peki, nasıl geçti?"

Rüzgâr kendini geriye çekip başının altına elini alarak yastığını düzeltti. Ardından iki parmağını gözlerine bastırıp kendine gelmeye çalıştı. Tüm gece onu hissedip dokunamamak, kokusunu içine çekip elini süreememek yormuştu. Ona sahip olabilecek kadar sıkı sarılıp, olamamak yorucuydu.

"Eminim ki haberini almışsındır!" dedi genç kız mızırdanarak.

Rüzgâr düşündüğü şeyi söyleyip söylememe konusunda biraz tereddütlüydü. Sonuçta onu aylarca hapis gibi yaşatmıştı ve şimdi bu sefer, kendi isteği dâhilinde gönüllü köle olmasını diretecekti. Önce vazgeçti sormaya, çekindi fakat aklına ona birinin zarar verdiği düşüncesi gelince, vakit kaybetmedi.

"Aldım." dedi dürüstçe, biraz duraksadı. "Seninle ilgili her şeyi haber verdiler." Duraksadı. "Esme!" dedi Rüzgâr, tok sesi belli belirsiz yumuşamıştı.

"Efendim." diye mırıldandı. Onun ses tonundan bir şey isteyeceği belliydi.

"Benim... Benim pek dostum yok." Boğazını temizledi. "Aslında hiç yok gibi... Bir de biliyorsun babamın geçmişi hep peşimde..." Esme endişeli bakışlarını onun göğsüne çevirdi. Solukları hızlanmıştı, yine biri mi takılmıştı peşine? Zarar vermek isteyenler mi vardı? Derince bir nefes aldı, başı da onunla birlikte hafifçe yükseldi. Son zamanlarda düşündüğü konuların başında bu korku vardı.

Onun düşmanları!

Onun peşinde olup zarar vermek isteyen kişiler!

"Sana zarar verenler onlar mı?" Daha önce hiç sormamıştı bunu. Geçmişini biliyordu ama hiç sormak istememişti, daha doğrusu başlarda hep kötü tarafın babasının değil, Rüzgâr'ın olduğunu sanıyordu. Ama şimdi, onun kötü olmadığını biliyordu.

"Evet." Sesi sertliğini biraz kaybetti fakat dudakları kasıldı. Ona kirli geçmişini anlatınca, yeni iyileştirdiği güvenini kaybetmekten ürktü. Korkup geri çekilmesinden, ondan uzak durmasından çekindi. "Sana zarar vermelerini istemiyorum."

Tüm kaygısı bu muydu? "Başına bir şey gelecek diye gözüme uyku girmiyor, soluk alamıyorum."

Esme kollarında hafifçe kıpırdandı. Tüy gibi hafifti zaten baskısı

ama yine de Rüzgâr onun huzursuz olduğunu algıladı. "Korkma, buna asla izin vermem. Fakat senin de bana yardımcı olup dikkatli olman gerekiyor." Gözleri kesişti. Genç kız ona öngörüyle baktı. "Gözümün önünden ayrılma Esme, soluğumun hizasından çekilme. Eğer çok gerekiyorsa, bir yere gideceksen, yanına koruma almadan dışarı çıkma. Dikkatli ol, özellikle tanımadığın insanlardan uzak dur. Bu emir değil, sana göz dağı da vermiyorum. Sadece senin iyiliğin için. Ya da seni izliyormuşum gibi düşünme sakın. Sana bir şey olsun istemediğimden tedbir."

"Düşünemem." Yutkundu. "Çok kişi var mı peşinde? Doğruyu söyle... Geçiştirmeden. Madem böyle bir hayatın içine çekildim istemeden, neler olacağını bilmeye hakkım var, değil mi? Kendimi nelere hazırlayacağımı öğrenmeliyim." Bunu gerçekten merak ediyordu. Kocasının peşinde eli silahlı adamları, soğukkanlı katillerin gezdiğini bilmek, içinin acılarla dolmasını sağlıyordu. Ya bir daha denerlerse ve bu defa bu kadar şanslı olmazsa Rüzgâr!

Genç adam gözlerini karısına çevirince, bakışları onun zeki gözleriyle kesişti. Belli belirsiz sıkıntılı bir iç çekti. Dürüst oldu.

"O kadar çok düşmanımız vardı ki Cem'le, soluk alamazdık. Ama şimdi hepsi bir bir mazi olmaya başladı. Fakat yine de nereden ne zaman çıkacakları belli olmuyor." Sesi ifadesizleşti, gözleri dikkat kesildi. "Korkuyor musun?"

Onun hayatından korkması normaldi. Hiç istemediği halde evlenmiş, zorla birlikte olmuştu ve şimdi de onu kirli geçmişine çekmişti. Düşündü, yine olsa yapar mıydı diye? Evet, yapardı. Ona zorla sahip olma dışında, her şeyi yapardı, yeter ki yanında olsun diye... Belki hastalıklı bir düşünceydi fakat onsuz bir hayatın hayalini hiçbir zaman kurmamıştı, kısa hayatında ise onunla mutlu olmak istiyordu. Sadece yatağında değil, kalbinin tek tahtında, evinde, gözünün değdiği her yerde sadece onun olmasını istiyordu.

Esme başını oynattı genç adamın göğsünde. "Biraz... Ama..." Birkaç saniye duraksadı. Genç adam bunu anlayınca, "Korkma!" dedi, sesi güven telkin ediyordu. Rüzgâr elini sırtında naifçe dolaştırmaya başladı, ben yanındayım der gibi. Zaten hissetmemesi mümkün değildi. Esme de elini göğsüne koydu. Sıcacık tenini hissetti. "Korkmam, sen yanımda olunca hiç korkmam." Daha çok mırıltı gibi söylendi bunu, sesi sonuna doğru iyice azalırken kocası duymakta zorlanmıştı.

"Şey... Onlar sana yine zarar vermeye kalkmaz değil mi? Bir daha..."

Rüzgâr'ın dudaklarının kıyısı muzipçe yukarı kıvrıldı, lafını yarıda kesti.

"Seni bilmesem, bir an benim için endişelendiğini düşünürdüm. Çok meraklısın ufaklık!"

"Senin için ne endişeleneceğim, kendim için korktum."

"Ama zarar gören benken sen neden korkuyorsun?"

Kız bocalayınca tepesine buse kondurdu. Koklayarak öptü saçlarını. Bu hareket, bu konunun kapandığını belirtiyordu.

"Saat daha altı bile olmadı, biraz uyuyalım mı? Ayrıca rahat ol, artık sorun yok, seni bensiz bırakmam. Daha bana yapmadığın eziyetlerin var... Göremediğim birçok yanın gibi..." diye alayla homurdandı adam.

Tavana diktiği bakışları koyulmuştu. Karısının konuşmasına izin vermeden, gözlerini kapayıp çenesini başına yasladı. Kokusuna dünden beri doyamamıştı. Elinin altında tedirgince yatan bedeni hissedince, onu biraz yumuşatmak için sırtını ve omuzlarını hafifçe okşamaya başladı.

Esme, onun, aşağıdan görebildiği kadarıyla profiline bakıyordu:

Gözleri kapanmış, uzun kirpikleri yanaklarına doğru düşmüştü. Çenesinde yeni çıkmaya başlamış kirli sakalları ve hafifçe uzamış saçıyla çok haşin, aynı zamanda yakışıklı duruyordu. Gergin ve sert dudakları düz bir çizgi hâlini almış, kasılmış bir şekilde yatıyordu. İyi de kendini niye bu kadar kasıyordu ki? Masumca sarılıp yatıyorlardı. Hem onu tahrik edecek bir şey de yapmıyordu. Kendince düşünceleri bunlardı. Onun yanında yatması bile tahrik edici unsurken, o bunu fark edemedi. Gözleri onun geniş göğsüne kaydı. Tenini hissetmek istiyordu. Titreyen elini kaldırıp göğsüne usulca bir cesaret koydu. Elini açtığında kalbinin güçlü atışını hissedince, nefesini tuttu. Onu heyecanlandırıyor muydu? Sadece sarılarak bunu nasıl yapabiliyordu ki? Bacağını da onun kaslı bacaklarının arasına sokup kendini rahat bir yatış pozisyona ayarladı. Bacağını buraya koyunca rahat uyuyordu. Onun tenine mest olarak sokulunca, kendini kürklere sarınmış kedi yavrusu gibi mutlu, dertsiz, gamsız, şad olmuş hissediyordu. Kollarında olmak emsalsizdi. Rüzgâr gözlerini hiç açmadan onun teninde dolanan ufak elini yakalayıp dudaklarına götürdü. Esme şaşkınca yü-

züne bakıyordu. Elinin içini başparmağıyla okşayarak açıp, avucunun içine dudaklarını bastırdı. Arzudan kısılmış sesiyle, "Özür dilerim." dediğinde, Esme garipçe titredi. Neredeyse, konuştuğunu idrak edemedi!

"Neden?"

"Dokunmamı istemediğin hâlde sana dokunuyorum. Biliyorum sen beni istemiyorsun... Pişman olmamı bekleme, değilim. Sana dokunmadan duramam! Bu kadarını yapmazsam ölebilirim. Sana bunu istemediğin hâlde yaptığım için özür dilerim."

Kim istemiyordu? Genç kızın şu anda en çok olmak istediği yerdeydi; bir anlasaydı. Muzip yanı işe koyuldu. "Hımm, ben de peşime taktığın mafya için özür diliyorsun sandım." diye alay etti. Rüzgâr başını salladı. "Dikenlerini yine çıkarmaya başladın. Ben de bir an yumuşadığını düşünmüştüm." Esme derinden nefes alıp şeytanca gülümsedi. "Ne yapalım? Katlanacaksın artık. Bak ben sana alıştım, katlanıyorum nasılsa, dokunuşların da buna dâhil..." Elini kocasının beline çekingence sardı. Kokusunu içine çekerken, kalbi deli gibi atıyordu. Bunu ilk defa yapıyordu. Ona ilk defa kendi istediği için sarılıyor iyice sokuluyordu. Heyecanını bastırmak için, "Susarsan uyumak istiyorum. Zaten uyutmadın!" diye huysuzca homurdandı.

Yastığını sarsan Rüzgâr gülerek başını çevirdi. "Diyene bak, asıl uykusuz kalan benim. Sen bir kere bile kıpırdamadan deliksiz uyudun."

"Çok konuşuyorsun kocacığım, sus artık... Uykum var."

Rüzgâr onun 'kocacığım' dediğini duyunca gözlerini bir anda açtı. Bu kelime ağzından, çok güzel bir şarkı gibi dökülmüştü ve şu anda o dili yemek istiyordu. Esme'nin ise aslında uykusu falan kalmamıştı. Gözlerini kısıkça açıp kocasına baktı. Yüzü çok yorgun gözüküyordu ve gözleri kapalı... Fark etmemişti ama gözaltları da çökmüştü. Saçları hafifçe uzamış, nasıl da yorgun duruyordu. İçi sızladı. Zaten birkaç dakika sonra kafasını dayadığı bedenin gevşediğini hissetti. Uyumasına rağmen kolları hâlâ sıkıca sarıyordu Esme'yi. Sanki uykuda bile bıraksa kaçacağını sanıyordu. O da içinden geldiği gibi iyice sokulup sıkıca sarıldı kocasına. Kalp ritmini hissediyordu yanağının altında. Düzenli atan kalbi; uyuduğunu gösteriyordu. Uzanıp yüzüne dokundu. Yanaklarında, sert dudaklarında gezdirdi parmaklarını hafifçe. Parmaklarının altında kaslarının kabartılarını hissetmek çok güzeldi.

Daha önce tenini, istekle hiç keşfe çıkamamış, bir âmânın ker bir çıkıntıyı araştırması gibi, bedenini keşfetmemişti. Gözleri dolmuş, içi sevinçten donuklaşmıştı. Sanki kalbi atamıyordu. Dudakları titrekçe aralandı:

"Seni çok özledim; hem de çok. Keşke bunu yüzüne söyleyebilseydim. Bazı şeyler için çok erken. Bilmiyorum, içimde bir yerlerde sana doğru çekiliyorum." Elini göğsüne indirdi. "Belki sığınacak bir liman, belki yalnızlık korkusu. Belki de yanımda bir tek sen varsın diye bilemiyorum! Asıl komik olan ne biliyor musun? Bunu ben de çok istiyorum, sana sahip olmayı, her şeyi unutmayı, sadece seninle ben olmayı bazen cidden çok istiyorum. Unutuyorum da, ya da öyle gibi davranıyordum. Kendimi sana bırakayım diyorum." derin bir nefes aldı havasız kalan ciğerlerine. Uyurken bile konuşmak, kendini ona anlatmak çok zordu. Sanki dinliyor hissi veriyordu.

"Sonra bir anda kuytulara saklanan gerçekler tokat misali, canımı yaka yaka yüzüme çarpıyor. Dilim ne kadar 'affet' dese de içim 'hayır' diye avazı çıktığı kadar bağırıyor, yapamıyorum. Gözümün önüne yaptıkların geliyor, içimdeki senden usulca çekiliyorum. Buz tutuyor yanan ateşim... Geriye sadece nefretim ve sen kalıyorsun... Bir kötü an onca güzelliği silip atıyor. Niye yaptın ki bunu? Belki zaman tanısaydın, belki..." Gözleri doldu, o an aklına gelince nefes almıyordu. Tecavüz, bebek, kaçırılmak... Bunlar unutulacak şeyler değildi. Derince bir nefes alıp dışarı salarken başını salladı kendince düşündüklerine, "Biliyorum 'belkiler' için çok geç artık. Bizim için çok geç değil mi her şeye? Seninle bu şekilde tanışmak istemezdim... Gerçekten. Belki o zaman sana âşık bile olabilirdim. Seni sevmeyi çok istiyorum ama bu imkânsızı istemek gibi... Ben seni sevemem, zorluyorum ama bunu yapamıyorum."

Rüzgâr duyduklarına inanamıyordu. Uyuduğunu sandığı için, içini dökmüştü ve o hepsini duymuştu. Onun içine nasıl yaralar açmıştı böyle? Telafisi mümkün olmayan acılar ekmişti yüreğine. *'Sevmeyeceğini... Sevemeyeceğini'* söylemesi kalbine binlerce paslı bıçak saplanmasını sağlamıştı. Kendine yağdırdığı lanetleri yine daha fazlasıyla yağdırıyordu şimdi. Vazgeçmeyecekti, ondan asla vazgeçmezdi. Bekli... Belki bencillikti yaptığı fakat onsuz olmaya dayanamazdı. Keşke bunları uyuduğunu düşündüğü anda değil de; gözlerine bakarak, yüzüne söyleseydi. Belki o zaman *-yaralarını birlikte saralım-* diyebilirdi.

Esme derince bir nefes alıp dışarı titrekçe saldı. Ağlamayacaktı. Gözlerini kırpıştırdı. Uyurken bile olsa, ona olan hislerini anlatması çok zordu. Hiç kıpırdamadan kocasının kollarında bir saat boyunca yattı. Onu uyandırmaktan, sıcaklığından mahrum kalmaktan korktu. Yüzünü sert simasını izledi doyasıya. Tenine dokundu özgürce, uyuduğunu sanarak keşfetti. Kendine engel olmasa, ikide bir takıldığı gözleri o sert, kırmızı dudakları esir alacaktı. İçindeki bu tuhaf his neyse, onun bastırmak çok zordu. Sanki onu istiyordu. Önce sadece öpüşmek istemişti. Şimdi ise bunun daha farklı bir istek olduğunu bağırıyordu benliği. Vücudu, daha farklı arzuların girdabına çekiliyordu. Bunu kabul etmesi ne kadar zor olsa da tamamlanmak istiyordu. Kafasını yavaşça kaldırdı. Kollarından kalkarken omzuna ufacık bir buse bırakarak doğruldu.

Rüzgâr yan döndü. Kapalı gözlerine inat kaşları çatılmıştı.

Yavaş adımlarla balkona yaklaşıp usulca kapısını açtı. Demir korkuluklarına yaklaşıp dışarıdaki muhteşem güzelliği izlemeye başladı. Eiffel Kulesi karşısında sislerin arasında gelin gibi görünürken, güneşin cesurca bıraktığı hareler balkonlara vuruyordu. Gözlerini kapattı. Şehrin sesi, araba sesleri bir anda kulaklarından silindi. Kendini hafif esen meltemin rıhtımına demirledi. Topuzundan kurtulan birkaç tutam saçı yanaklarında gezinirken, bu anın tadını çıkarıyordu.

Bir anda ince belini kalın kollar sarınca, boş bulunup irkildi. Gözlerini usulca araladı. Rüzgâr onu kendine iyice yaklaştırıp, çenesini omzuna dayarken, "Burayı çok seviyorum." dedi. Karısının ürkmesini o da hissetmişti. Ona dokunduğu ilk tepkisi hep bu oluyordu ve adam vicdan azabının yanı sıra pişmanlık duyuyordu. Esme karnının üzerindeki elleri kavradı.

"Evet, çok güzelmiş burası. Odaya ilk girdiğimde kendimi leydiler gibi hissettim. Burayı sen keşfetmişsin, Cem söyledi."

"Hımm! Leydi... Ben de canavar kontlardan biri oluyorum herhâlde! Ama bildiğim kadarıyla o tür kitaplar hep mutlu bitiyor." Esme dudaklarını kıvırarak, "Hiç de bile! Hepsi değil! Yani sayılır..." dedi.

Rüzgâr ufak, gevrek bir kahkaha atarken, geniş omuzları hafifçe sarsıldı. "Sen de benimle aynı fikirde olunca, saçmalamak zorunda mısın?"

"Belki! Belki de değil..."

Rüzgâr'ın dudağına tatlı bir tebessüm misafir oldu.

Esme'nin kalbi deli gibi çarpıyordu. İçinde bir ürperti, ensesindeki tüm tüyler dikilmişti ayağa.

Rüzgâr eğilip dudaklarını boynuna dokundurunca, nefes almayı bıraktı. Havayı ciğerlerine hapsedip gözlerini kapadı. Öpmüyordu ama dudaklarını da boynundan çekmiyordu. Bu eziyet vericiydi. Karnı kasılmıştı. Katlanılmaz derecede kötüydü...

"Buraya alıştın mı?"

"Karımın olmadığı yere alışamam." Bunu içten bir şekilde dile getirmişti. Samimiydi.

Ilık nefesi tenine değdikçe eziyet ediyor, bacaklarındaki dermanını kesiyordu kızın. Gözlerini açtı. "Ben acıktım, yemek yiyebilir miyiz?"

Sığınabileceği en kolay yalana sığındı, yoksa biraz daha böyle dururlarsa birazdan adamın üzerine atlayacaktı.

"Sonra yesek, sana daha doymadım. Burada biraz böyle kal."

Sessiz kalan Esme'yi omuzlarından kavrayıp kendine çevirdi. Bakışları kesişince, kaşlarının altından bakarak, "Esme benden kaçmana dayanamıyorum. Bunu yapma! Sadece sarılmak, seni hissetmek istiyorum. Kollarımda olduğunu, ait olduğun yerde olduğunu bilmek istiyorum. Bu arzu içimde kabarırken, kendimle ne kadar savaş veriyorum, bilmiyorsun. Sana söyledim, sen istemediğin sürece yapmayacağımızı... Bunu istemediğini biliyorum... Beni de!"

İçi daralan Esme başını eğdi. "Lütfen!" dedi yakararak...

"Tamam. Sustum!"

Bunu da nereden çıkarmıştı? Onu istemediğini nasıl söylerdi? İlla anlatması, dile getirmesi mi lazımdı? Kendi hissetmiyor muydu, ona karşı nasıl da savunmasız olduğunu, gardını indireli çok olduğunu... En önemlisi özenle kurduğu duvarlarını yıkmaya başladığını görmüyor muydu?

Rüzgâr karısının yüzünü avuçları içine alıp kendine bakmasını sağladı. Gözlerine ışık vurduğu için koyu kahveleri açılmış, ışıl ışıl güneşin hareleri içinde parlıyordu. Gönülsüz değildi bakışları, el kadar uzak değildi. Başparmağını kızarmış yanaklarında gezdirirken tebessüm ederek, buğulu sesiyle "Kızarınca daha güzel oluyorsun." dedi.

Esme başını sarstı. "Hayır. Şebeğe benziyorum."

Genç adam burnuna parmağını dokundurdu. "Bu halin hoşuma gidiyor."

Esme başını kaldırdı, tatlı bir biçimde altdudağını büktü. "Şebek gibi olmam mı?"

"Hayır, hâlâ benden utanman... O kırmızılıklara, dudaklarımı değdirmemek için zorlanıyorum."

Esme bu sefer ürkek bakışlarını indiremedi, utangaçça dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

İnatla yüzüne bakmaya çalışıyordu, bu ne kadar zordu! Rüzgâr kafasını iyice aşağı eğip, gözlerinden ışıklar geçerken "Dudaklarını dişleyince de, daha seksi oluyorsun ve ben o zaman, onları öpmek istiyorum... hatta yemeyi bile düşünür hâle geliyorum." dedi derinden gelen inatçı bir arzuyla.

Dudaklarını dudaklarına sürtüp geri çekti. Esme boğulurcasına iç çekti. Rüzgâr omuzlarından çekerek başını göğsüne yasladı. Çenesini kafasına yaslayıp, gözlerini manzaraya dikti.

"Ben seninleyken sensiz kalmak istemiyorum artık. Ne zaman dokundun içime, hangi ara girdin kalbime bilmiyorum. Dokundun, bazı yaraların üzerine ilaç gibi dokundun. Farkında olmadan iyileştirdin. Sana arzu duymak değil artık içimdeki hisler, daha da öte... Bazen bu yüzden, bunu kabul edemediğim için sert davrandım sana... Öfkeyle kırıp döküyorum biliyorum." Biraz duraksadı. "Ben... Ben başka bir şey bilmiyorum. Bir kadına nasıl davranılır, ruh hâli nasıl işler bilmiyorum! Nazik olmayı, şefkat göstermeyi seninle öğreniyorum. Daha önce kendimden bu kadar ödün vermemiştim, birine kendimden daha fazla değer vermemiştim. Şimdi sen benden öte bir şey oldun, benden daha değerli... Bazen senden kaçmak, bazen deli gibi sarılmak istedim ve hep arafta kaldım. Ta ki o güne kadar. Kader yine kendince anlattı bunu bana. Hayat çok kısaymış, bazı şeyleri hiç yaşanmamış sayabilseydim keşke."

Geri çekildi biraz, gözlerini gözlerine çevirdi. Ne göreceğinden çekiniyordu. "Bu yarayı kalbine ben açtım, hem de derin yanıklar eşliğinde. Kendimce sarmaya çalıştım, başarılı olamadım. Bilmiyorum, tedavi etmeyi, ilaç olmayı da bilmiyorum. Ama izin verirsen, telafi etmeye çalışırım."

Bu kadarını kaldıramayan ve geçmişle yüzleşen Esme debelenip kollarından çıkmaya çalışıyordu. Bunlar çok fazlaydı. Duymaya alı-

şık olduğu şeyler değildi onun dilinden. Korktu. İlk defa duygular yoğunluğundan korkup kaçmak istedi. "Ben..."

Rüzgâr iyice sarıldı. Hapsetti kolları arasına bedenini. Kaçmasına izin vermedi. "Eğer bunu şimdi söylemezsem bir daha bu cesareti kendimde bulamam. Ben öyle başkaları gibi aşk sözleri söylemesini beceremem ama sevmeyi öğrenebilirim."

Biraz geriye çekildi. Tutuşu ne kadar narin de olsa sımsıkı tutuyordu. Onun buğulanmış titreyen gözlerini kendine çevirip alnını alnına yasladı. Esme nefesini tutmuş, onun söyleyeceği şeyin merakını kuşanarak bekliyordu. Bacaklarındaki derman kendini bırakalı çok olmuştu. Şu sırada onu tutan tek kişi kocasıydı, o anda tek yapması gerekense "sakin" "cesur" olmasıydı. Lanet olsun "şapşal" olmaması gerekiyordu. Sonunda kocasının ılık nefesini yüzünde hissetti. Sesi cızırtılı çıkıyordu. Belli ki zoru başarıyordu.

"Biliyorum, yüreğine dokunmadan avuçlarındaki hayatı tadamayacak ömrüm. O yüzden, *Bana sevmeyi öğretir misin*? Ben sevmeyi bilmiyorum!" Biraz duraksayınca derince bir nefes aldı. Söyleyeceği her kelime zor dökülüyordu dudaklarından. Sanki yasaklı ya da yasaktı! "*Bana Sevmeyi Anlat Esme'm. Ben de seninle Esme'yi öğreneyim... Çünkü artık biliyorum. Sevmeyi öğrendiğim gün, hiç bir eksiğim kalmayacak.*"

Aşk adamı söyletir, inim inim inletir. Hem dünyayı sırtlanmışçasına olgun, hem elinden oyuncağı alınmış bebek kadar çocuksu yapardı. Hem bentlerine sığmayan baraj gibi durgun hem sınırları yetmeyen akarsu gibi coşkulu yapar...

Kalbi kabına sığmayan Esme'de şimdi nefes alamadığı için kesin bayılacaktı. Kulakları uğulduyor, yer ayakları altından kayıyordu. Rüzgârın çıkardığı yel bile, üzerine kasırga misali düşüyordu. Kocası anlamış olacak ki tedirginliğini, iri eller sırtını okşamaya başladı. Eğer tutmasaydı ya düşer ya da bayılırdı. Gözleri duyduklarının imkânsızlığıyla irilmiş, dudakları aranmıştı. "Sen... Bu..." Konuşamadı.

Onun gözlerine bakmak, bu çok zordu. Bunca karışık hisler beslerken, umutlanmasını istemiyordu. Bunu yapacak gücü kendinde bulamıyordu. Onca şeyden sonra umut verip, olmayınca bir darbe de kendi vurmak istemiyordu. Ona karşı ne hissediyordu? Kendine bile veremediği cevapları, kocasına nasıl verecekti! Bunu yapamazdı, kendinden emin olmadan cevap veremezdi. Gözlerini ondan kaçırdı.

Kendini yine içine esir edip, zincirledi. Karanlıklarda saklanan her şey gözünün önünde canlandı. Tanıştığı ilk gün ve ondan sonraki günler...

Bir düğüm gibi gelip boğazına oturdu.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum!" dedi buruk bir sesle. Kararlıydı. Aşk ve nefret çok farklıydı, bir arada kalamazdı. Sevemezdi. Bildiği bir şey varsa, ne kadar unutmaya hazır görünse de unutamıyordu. İlk gecelerini unutamıyordu. Bebeğini unutamıyordu. Sesi kısık ve kesik kesik çıkıyordu.

"Ben, sana sevmeyi öğretemem... Sevmek öğretilmez ki; hissedilir... yaşanır. İnsan sevmediği birine bunu nasıl öğretir? Ben seni sevmezken bunu..." Konuşamadı daha fazla...

Sevmiyordu evet, anlamak duymak kadar canını yakıyordu zaten. İnce belindeki kolları yumuşadı, kayıp cansız bir et parçası gibi yanlarına düştü, elleri yumruk oldu. Sahipsiz gibi hissetti onun sıcaklığından kopunca kendini, içi boşalmış viraneler gibi yoksun...

Esme bakamadı gözlerine tekrardan... Onsuz kalmak da onunla kalmak da istemiyordu... Karar da veremiyordu. Kalbine bir taş oturdu. Her solukta daha da ağırlaştı. Sustu. Ağlayacaktı. Hızla çekildi kollarından. Kendini tamamlayan yarısından hiç istemese de ayrılıp, arkasını döndü. Ne kadar "ben de bunu isterim" diye haykırsa da içi; diyemedi "Asla." diyen beyni.

İçindeki gururu yıkıp geçemedi. Güçlü gibi duran bedeni, içinde yıkılan harabe benliğini taşıdı. Balkon kapısından içeri girip banyoya kadar sarsakça yürüdü. Kapısını kapattığı banyonun karşı duvarına gitti. Sırtını buz gibi granit mermere dayayıp, yere kaydı. Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladığında, yere oturmuş dizlerini kendine çekmişti. Niye canını yakmak istiyordu? Bilmiyor muydu onun canını yaktığı kadar kendi canı yanıyordu! İçinde neden bu kadar yere sahipken, onun yarasını sarmak isterken, karşısına gururu hançer olup çıkıyordu. İçine saplandıkça geçmişin, affedemiyordu.

Rüzgâr, onun söylediklerini... Her kelimesini paslı bir bıçak gibi bağrında taşıyordu. Kanayan, acıyan, buna rağmen o bıçağı tutan eli seven çaresiz adam olmaktan vazgeçemiyordu.

*"Bu senin eserin, gurur duy" de*di iç sesi.

Bir an pes etmeyi düşündü. Daha önce pes edip buraya gelmişti, ne olmuştu? Hiçbir şey değişmemişti. Onu da getirmişti kalbinin için-

de, beyninde, benliğinde. Nereye kaçsa, hangi köşeye saklansa ayna gibi karşısına dikilmişti geçmişi! Hatırlamadığı an, düşünmediği saniye var mıydı o geceyi ve sonrasını?

Ondan kaçamazsın Rüzgâr, vazgeçemezsin. Geçmeyeceksin zaten. Savaşacaksın. Kalbini kazanacaksın. Bu yarayı saracak, ona da kendine de sevmeyi öğreteceksin. Öğretebilir miydi?

İçeri girip giysi odasına geçti. Birkaç dakika sonra hazır halde banyonun kapısına yaklaşarak, hafifçe tıklattı.

"Ben çıkıyorum, sen istediğini yapabilirsin."

ALTINCI BÖLÜM

Kafesinden firar etmiş bir kuş gibiydi zafer heyecanıyla çıldıran yüreği...

Suçluluk; Alzheimer gibi sinsi bir hastalıktı, unutturuyordu zamanı, mekanı, söylenecek sözleri. Sabahtan beri uzandığı yatakta kendiyle savaş halindeydi. Pişmanlık ve iç rahatlığı nasıl bir arada oluyordu? O kendi çelişkileriyle savaşa dursun, kapı çaldı. Yattığı yerden kalkarken kendine kızması hâlâ geçmemişti. Ayağını sürükleyerek isteksiz açtığı kapıda, kafasını kaldırdığı an gördüğü şey karşısında gözlerini kocaman açıldı. Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı, sanırım biri hata yapmıştı! Yüzünde tembel bir gülümseme oluşurken, karşında kim varsa göremiyordu zira gözlerinin önü şu anda çiçek bahçesi kadar kalabalıktı.

"Esme Hanım."

Evet o kendiydi ama isim hatalı olmalıydı. Kekeleyerek, kırık İngilizcesiyle "B-bunlar kime?" diye sormakta hakkıydı.

Komi, elindeki kocaman çiçek demetini, zor da olsa kenara çekti. "Eşinizden efendim."

Esme kapıyı ardına kadar dayayıp kenara çekildi. O, bir tek bu var diye düşünürken, ardından iki tane komi daha, elinde çiçek yüklü aranjmanlarla içeri girdi. Girişteki sehpanın yanına tüm aranjmanları-

nı koydurduktan sonra onlara bahşiş verip gönderdi. Hâlâ rüyada gibi gözlerini kırpıştırarak çiçeklere bakıyordu. Parmaklarını dudaklarının üzerine götürüp ritmik olarak vururken düşünüyordu. Bunlar kesin yanlış odaya gelmişti. Komilere sormayı da akıl edememişti şaşkınlıktan adı söylenince.

Aranjmanların hepsinde de bir zarf vardı. Bakmak için önce renkli güllerin bulunduğu zarfa yaklaştı. "Belki!" dedi, yanlış gelmiş bile olsa en azından sahibini öğrenecekti. Zarfı eline alıp birkaç saniye bekledi. Açamıyordu suçluluktan ama içinden bir ses ona açması için diretiyordu.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ya da dişleyip duruyordu elindeki zarfa bakarken. Titreyen parmaklar zarfı kavradı, sonunda cesaret edip açtı. İçinden kokulu bir kâğıt çıktı. Gözleri kâğıdın üzerinde gezinirken irileşmiş, bunun bir şaka ya da rüya olduğunu düşünmeye başlamıştı. Rüyaydı değil mi? Kendi koluna çimdikledi. Rüya değildi!

"Hangi çiçeği sevdiğini bilmiyorum fakat öğrenmek istiyorum... Sen söyler misin? Sana en çok orkideleri yakıştırıyorum çünkü yabani orkide gibi kokuyorsun. Kokun gibi mi seviyorsun?"

Esme elini dudaklarına bastırmış, deliler gibi kendi kendine sırıtıp duruyordu. Elindeki zarfı kenara bırakıp, diğer aranjmana uzandı. Gerçekten odun kocası olabilir miydi? Bunda da çeşit çeşit kasımpatılar, lâleler, sümbüller vb. çiçekler vardı. Zarfı açarken dudaklarını neredeyse dişlerini bastırmaktan kanatıyordu:

"Bazen böyle rengârenk oluyorsun ya, o zaman dünyam aydınlanıyor."

Artık elinde zarfla, bayramda eteğinin ucunu kavrayıp, yeni elbisesini göstermek için dönüp duran çocuklar gibi, odanın içinde dönüp duruyordu. Zarfı kenara koyup, diğerine uzandı. Bu seferkinde şeffaf kutuların içinde orkideler vardı. Daha önce bu orkidelerden, hiç görmemişti

"Bu, sana bahsettiğim yabani orkide, sen gibi kokuyor. Senin gibi hem asi, hem de kırılgan. Elini hoyratça sürdüğün an, yapraklarını döküp, boynunu büküyor... Kendi nerede isterse oraya kök salıyor... Toprağın olmama izin verir misin Esme? Birçok hata yaptım, telafisi mümkün olmayan yanlışlar... Biliyorum, zaten telafi edemem de, ama izin verirsen, eğer istersen yaralarını sarabilirim? Biliyorum. Zorla başladık, kolay olmayacak... Bunu da biliyorum...

Ama istersen, senin için elimden geldiğince kolaylaştırırım her şeyi, gücümün yettiği kadar çabalarım... Söz veriyorum."

İstemez miydi? Kafesinden firar etmiş bir kuş gibiydi zafer heyecanıyla çıldıran yüreği... Esme elindeki zarfı, hızla çırpınan kalbinin üzerine bastırıp, kendini koltuğun üzerine attı. Bunu şaşkın hâliyle yapınca, kafasını duvara vurup, canını acıttı. Ayakları yerden kesilmişti sanki. Bağıra bağıra şarkı söyleyip, dans etmek istiyordu. Bir yanlışlık olmalıydı. Rüzgâr böyle şeyler bilmezdi! Bilmezdi değil mi? Tanımıyordu ki kocasını, belki de biliyordu ama o odundu, '*incelikten ne anlar*' diyordu iç sesi. Fakat bu hâlini sevmişti. Zaten her gün biraz daha değişmeye başlamıştı. Bunu hissettiriyordu. Şimdi bir de paket göndermişti.

Paketin kapağını büyük bir özenle açtı. Kâğıtları kenara çekip içinden çıkanı eline aldı. Ucundan tutarak kaldırdığı elbise aşağı doğru usulca aktı. Bu siyah renkli jarse elbise, sadeydi. Ayrıntılar arkasındaki çok hafif dekoltesi ve göğüs üzerindeki modelindeydi. Kutunun içinde bir kolye, bir de bileklik vardı. Sade zincir üzerine, ucunda ufacık kalp şeklinde pırlanta bir taş vardı... Fakat bilekliği, işte o çok farklıydı. Üzerinden sarkan değerli, ufacık anahtarları vardı. El yapımı özel bir şey olduğu belliydi. Küçük pırlantalar her yerine bezenmişti. Üzerindeki kâğıdı açtı.

"Umarım beğenirsin, siyah sana yakışıyor." Esme dudaklarını yukarı kıvırarak tebessümle, "Kendin gibi kara" dedi. ***"Bilekliğin sana özel. Her anahtar açmayı umduğum kalp kapının anahtarı... Biri kırılırsa diğeri... Hiç bitmeyecek, hep zorlayacağım o kilidi. Belki bir gün açılır... Canım... Geçmişi değiştiremezsin ama gelecek hâlâ avuçlarının içinde... Biliyorum kolay anlatılıyor acılar, kolay yazılıyor, oysa kolay yaşanmıyor...***

Akşama misafirlerimiz var yemekte. Bunu da unutmadan söyleyeyim. Şimdi sen telefonlara da bakmazsın!"

Bakmazdı.

Esme hızlı bir hazırlığın ardından duştan çıktı. Bugünkü olanlardan sonra bayram çocukları gibi ağzı kulaklarında, dudağında mutluluk şarkıları mırıldanıp durmuştu. Hâlbuki bugün oteli gezmeyi düşünüyordu. Bu hediyeler sayesinde kendini bile unutmuştu. Bırak oteli, hiçbir şey aklına gelmemişti. Annesini araması gerektiğini bile sonradan hatırlamıştı. Eline nemlendirici krem sürerek giysi odasına

gidiyordu ki, kapının açılıp kapanma sesini duydu. Bornozun kemerini sıkıca bağlarken, çiçeklere bakarak içeri giren Rüzgâr'ın yüzünde garip bir tebessüm vardı.

Esme karşında onu çarpıkça sırıtarak görünce, sorgulayan kaşının birini kaldırıp "Teşekkür edeceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun." diye ters bir bakış attı. Arkasını döndü nazlı bir edayla, yürümeye hareketleniyordu ki, beline dolanan kollarla olduğu yerde kalakaldı. Rüzgâr onu kendine çekip, çenesini boynuna gömdü. Gün boyu hayal ettiği şeyi yaptı. Kokusunu derince içine çekerek, tatlı bir sitemle "Hoş buldum karıcığım ve sıhhatler olsun." dedi.

"Sen dedin ya, şimdi kesin hasta olurum." diye yanıtladı Esme homurdanarak.

Rüzgâr kulağıyla boyun kökü arasına dudaklarını dokundurdu. Ilık nefesi tenine çarparken, "Ben de sana bakarım." dedi.

"Hımm, hasta olmamı istiyorsun yani?"

"Hayır, hastan olmayı istiyorum, bir ömür."

Esme gözlerini kapatıp, o birkaç saniyelik anın tadını çıkardı. Hem sürprizi, hem de ondan vazgeçmemesi... Biraz daha kollarında kalırsa, kendini ona bırakacaktı. Zaten bu aralar en çok yapmak istediği şey de buydu ama hemen yelkenleri suya indirmeyecekti. Biraz zorlamak, hakkıydı. Beyefendi iki çiçek, bir güzel söz gönderdi diye yumuşamayacaktı. Biraz burnunu sürttürecekti. Belindeki elleri çözerken, "Orkideleri sevdim, güzelmiş." deyip giysi odasına yöneldi.

O giderken elini saçlarına gömdü adam. "Sevindim, çünkü sen kokuyorlar!" Bu da bir tepkiydi. En azından, kafasında paralamamıştı ve bu tepkisi hoşuna gitmişti.

Esme iyi ki odaya girmişti, yoksa bu sözle bile ayakları yerden kesilebilirdi. Kapıyı kapatıp elini kalbinin üzerine koydu. Sanki elini oraya koymasa, kalbi göğsünden kuş olup uçacakmış gibi hissediyordu. Kalbindeki kuş uçar mıydı bilinmez ama Esme şimdi sevinçten uçacaktı.

Rüzgâr, dudağında ıslığı, ceketini çıkarıp yatağın üzerine attı. Bakışları odanın içinde dolanırken gömleğini de çıkarıp banyoya yöneldi. Çiçekleri atmamış, aksine bir de hapsini vazoya koydurmuştu. Bu, güzel bir sürpriz olmuştu. Hediyelerine değer vermişti.

Esme iç çamaşırlarını giyindiği halde kıyafet seçimini hâlâ ya-

pamamıştı. Aslında gözü hep kocasının hediyesine takılıyordu ama bir türlü cesaret edip giyemiyordu. Elini saçlarına atıp düşüncelice karıştırdı. Dudaklarını sağa-sola yatırıp, huzursuz bir şekilde dolaba bakıyordu.

"Gönderdiğim kıyafeti üzerinde görmeyi çok isterim!"

Esme sesi duyunca, bakışlarını kocasına çevirdi. Kollarını göğsünün altında bağlamış, gözleri parlayarak ona bakıyordu. Esme kaşlarını kaldırıp bir an kocasına baktıktan sonra, dolabından yeşil şifondan ip askılı mini elbisesini aldı. "Bugün canım giyinmek istemiyor, belki başka zaman."

Rüzgâr ona bakarken kollarını çözdü. Geniş omuzlarını silkerek, "Sen bilirsin." dedi. Yanına yaklaşıp, kendi bölümündeki kıyafetleri alırken, Esme onun yanında hâlâ iç çamaşırıyla olduğunu fark etti. Önce utançla yanından kaçmak istedi. Sonra vazgeçti. Neden kaçacaktı ki? Zaten her yerini ezbere biliyordu. Gözlerini devirip yan bakışlarıyla çaktırmadan kocasının üzerinde gezdirdi kısa bir an, madem beyimiz rahat takılıyordu, o da rahat takılacaktı. Ama yine de bunu düşünmesi yapmasıyla çok farklıydı.

Ufacık yerde onunla çıplak şekilde durmak... Gözlerini kocasının üzerinde kaçamakça tekrardan gezdirirken, ilk omzundaki kurşun yaralarını gördü. Artık kırmızı bir delik gibiydi ama taze yarası hâlâ o korkusunu haykırıyordu. Arka kısmına yakın duran yan boşluğundaki ameliyat yeri, kırmızı, uzun bir çizgi halinde dikkatini çekti. Oraya baktığından beri gözlerini, o yaradan alamıyordu. Canı hâlâ yanıyor muydu? Titrek parmaklarını nazikçe yaraya dokundurdu. Canını yakmaktan korktu. Rüzgâr onun dokunuşuyla ürperip, kafasını hafifçe çevirerek ne yaptığına baktı. Esme güzel bakışlarını üzgünce kaldırdı.

"Acıyor mu?"

Rüzgâr onun gözlerindeki gerçek hüznü gördü. Gülümseyerek karısının elini avucuna alıp, üzerine dudaklarını koymadan önce "Şimdi geçti. İlacı değince." dedi gerçekçi bir huzurla.

Esme bakışlarını onun gözünden kaçırıp kıyafetlere odakladı. Neler oluyordu böyle? Zaten zor duruyordu. Bir de bu adam durmadan ona dokununca... Mahsus mu yapıyordu? Zaten kendini zor tutuyordu, dokunup durması da sabrını zorluyordu. Kalbi şimdi patlayacaktı. İçine bir sıcaklık hücum edince elini hızla çekip arkasını döndü. Bakışlarını ufak odadaki düz duvara çevirdi.

"İz kalacak sanırım."

"Evet, kalacak"

Hazırladığı kıyafeti başından aşırdı, üzerine oturunca saçlarını kenara toplayıp, tek omzunun üzerine koydu. Fermuarına çekmeye çalıştı. Çekemeyince, kocasına döndü. Bakışları kocasının çıplak vücuduyla karşılaştı. Rüzgâr, havlusunu çıkarmış, kıyafetlerini ayarlıyordu. Gözleri kocaman olmuş vaziyette ama aynı anda anlamsız şekilde merakla bakıyordu. Elini ağzına koyup, çekinikçe arkasını döndü.

"Fe-fermuarımı çeker misin?"

Rüzgâr arkasını dönüp, sırıtmaya başladı. Ona baktığını zaten anlamıştı. Utanmasın diye, fark etmemiş gibi yapmıştı. Fermuarını dikkatle yukarı çıkarmaya başladı. Parmaklarını özellikle karısının tenine değdirip, verdiği tepkiyi çapkınca izliyordu. Tamamını çektiğinde, başını kulağına yaklaştırıp, "Bitti!" dedi soluğunu vererek.

Esme olduğu yerde, duvara çakılmış mıh gibi kıpırdamadan duruyordu.

Ve arkasına bakmadan, giysi odasından kaçtı.

Rüzgâr arkasından gülerek, "Korkma karıcığım, seni yemem." diye alayla konuştu. Ona karşı olan tepkilerinin değiştiğini görmek hoşuna gidiyordu. Esme suratını sallandırıp banyoya geçerken, "Senden korkan kim, asıl ben kendimden korkuyorum şapşal!" diye homurdanıyordu.

Aşağıya inmeleri çok sürmemişti. Bakışlarını otelin restoranında gezdirirken Cem'e yaklaştı. Muzırlığı ele alarak, "Hani misafirler? Ekildiniz galiba!" diye alayla kıkırdadı.

Cem elindeki kadehi sallayıp, garipçe içine bakarken, gözlerini ona doğru eğdi. "Birazdan gelirler, daha var." Kehribar rengi sıvının tadına baktı. "Imm, tam da dedikleri gibi pürüzsüzmüş."

Esme karşısında oturan kocasına baktı bu sefer. Rüzgâr da ona bakınca, kadehini dudaklarına götürdü. Masaya bırakırken çaktırmadığını umarak, "Kaç kişi gelecekler ben hâlâ bilmiyorum?" diye sordu.

"Dört kişi geliyorlar. İkisi ortağımız, diğer ikisi iş yaptığımız firmanın yardımcıları."

Ve o anda Rüzgâr bakışlarını karısından çekip, ayağa kalktı. Esme onun baktığı yere bakınca, kapıdan, iki bayan iki erkekli grubun girdiğini gördü. Misafirler bunlar olmalıydı. Onlar masaya yaklaşınca Esme de Cem ve Rüzgâr gibi ayağa kalkıp tebessümle karşıladı. Önden gelen sarışın bayan gülerek elini Rüzgâr'a uzattı. Aksanlı İngilizcesiyle "Merhaba Rüzgâr, çok beklemedin umarım?" derken, Rüzgâr kadının öpmesi için uzattığı eli çaktırmadan ters çevirip tokalaştı.

"Hayır, tam vaktinde."

Kadının yüzü bir anda düşse de kendini toparlayıp gülerek elini Cem'e uzattı. Cem uzatılan elin üzerine kibarca dudağını koyarken, "Merhaba Lizza, hoş geldin." dedi. Lizza elini zarif bir hamleyle çekerken herkese tebessüm bahşetti. "Eh, birileri bizim adetleri unutmamış, kibarlık da ölmemiş." diye laf soktu. Rüzgâr'a yandan kızgın bakışlar atıyordu ama bunu göremedi Esme çünkü o sırada kadını baştan aşağı süzmekle meşguldü! Sanki kocasına yiyecek gibi bakmıştı, ya da kendi kurdu yine diye düşünüp gözlerini üzerinde iyice gezdirdi:

Ucun bacaklar, dar kalçalar, sarı saçlar, mavi gözler ile tam bir Fransız'a benziyordu. Kadın da onun bakışını fark edince, gülerek Esme'ye elini uzattı ama bakışları hâlâ Cem'deyken edalı sesiyle, "Bu ufaklık kim, Cem? Kardeşin mi?" diye sordu.

"Kardeşim." dedi Cem gururla.

Esme'nin yüzündeki tebessümü bir anda yok oldu. Az önce ona karşı oluşmaya başlayan tüm sempatisi yerle yeksan oldu. Ona nasıl ufaklık derdi dengesiz. Şu anda içine tehlikeli derecede öfke yükleniyordu. Elini kadının eline hiç de nazik olmayan bir şekilde uzatıp bakışlarını kocasına çevirdi.

Oysa o hiç aldırmadan diğer misafirlerle konuşuyordu. Belli ki farkında bile değildi burada olanların. Bakışlarını tekrar mavi gözlü kadına çevirip, burnunu dikleştirdi gurla.

"Rüzgâr'ın eşiyim."

Kadının, bir anlığına eli avucunda kasıldı. Gözlerini devirdi. "Ah kusura bakmayın, anlayamadım! Hem çok gençsiniz düşünemedim, Rüzgâr'ın evlendiğini bilmiyordum." dedi yapmacık bir şekilde. Bunu duymayan kalmamıştı, her şekilde!

Bu ne samimiyet, Rüzgâr'mış... Hah! Esme kadına gözlerini süzdürüp "Evet evlendi, hem de benim gibi bir ufaklıkla, büyük bir başarı değil mi?" dedi çekinmeden. Bakışları, 40'lı yaşlarda olduğu belli

olan diğer kadınla kesişti. Yüzünde tebessümle "Hoş geldiniz ben Esme." dedi nazikçe.

"Ben de Laura, memnun oldum."

Bu sefer elini uzun boylu, yakışıklı, sarışın adama uzattı. Genç adam bal rengi gözlerini süzdürerek elini aldı. Dudağında çapkınca bir gülümsemeyle ters çevirip "Merhaba madam, ben Rich." deyip elinin üzerine dudaklarını koydu. Esme kendini tuhaf hissetti. İlk defa böyle selamlayan biri olunca, farkında olmadan kıkırdayarak, "Ben de Esme." dedi ve devamını, onlara bakarak boğazını temizleyen Rüzgâr yaptı. "Benim karım..."

Sesindeki sahiplenme ve ince tehdit ikisinin de dikkatini çekti.

Genç adam, Rüzgâr'ın sahiplenici sesiyle dudaklarını Esme'nin elinden çekip, diğer elini az önceki öptüğü yere koyarak hafiften sıktı. "Sizinle tanışmak benim için onurdur madam." Doğruldu.

Rüzgâr kızgın gözlerini Rich'in eline çevirip, boğazını uyarı mahiyetinde tekrar temizleyince, genç adam şaşkınca tuttuğu eli derhal bıraktı.

Esme, kocasına dönünce, manalı manalı bakıştılar.

"Şimdi kendimi gerçekten leydi gibi hissettim." dedi Esme kıkırdayarak. Rüzgâr da ona imayla olarak; "Senin bahsettiğin o kitaplarda, bir tane kont var! O da benim küçükhanım, dikkat et." diye tatlı bir tehditle göz kırptı.

Cem yerine oturmuş, onların birbirlerine yaptıkları imalı sözlerini dinlerken, elinin iki parmağını burnunun düz kemerine koymuş, başını hafif aşağı eğmiş kıs kıs gülüyordu.

Birkaç dakikalık hoş beşten sonra yemekler sipariş edilip servisler başladı. Esme gözlerini sık sık kimseye çaktırmadan kocasına çevirip, yanındaki sarışınla neler konuşuyor diye merakla bakıyordu ama nafile kadın İngilizceyi bırakmış Fransızca konuşuyordu. *Uyuz karı, kesin bilerek yapıyordu...* Rüzgâr'ın da bu dili bildiğini hiç bilmiyordu. Zaten onun hakkında bilmediği o kadar çok şey vardı ki ama zamanla öğrenecekti. Azimliydi.

"Siz de şirkette mi çalışıyorsunuz Rüzgâr'la?"

Esme bakışlarını yanındaki sarışın adama çevirdi. Gözleri, enfes şekilde parlayan, güzel bal rengiyle karşılaşınca; "Yok, hayır... Henüz okuyorum..." diye usulca cevapladı.

Rich, şarabından bir yudum alıp gözlerini çapkınca devirdi. "Ne okuyorsun?"

"Radyo-Televizyon." Bakışlarını masaya çevirdi.

"Spiker olacaksın, ilginç... Ben de mimar ya da veterinerlik diye tahmin etmiştim, yanıldım... Buraya ilk gelişiniz mi?"

"Evet..." Gülüşü güzel yüzünde büyüdü. "Gördüğüm kadarıyla beğendim ülkenizi, çok güzel bir yer, gerçi gezemedim henüz daha..."

Rüzgâr'ın aklı her ne kadar işle ilgilense de, bakışları hep karısına kayıyordu. Şu anda çapkınlığıyla ünlü Rich'le ne konuştuğunu da acayip merak ediyordu.

"Gezmediniz mi, ne yazık... Eğer isterseniz size seve seve gezdirebilirim buraları." Göz kırptı çapkınca. "Benden iyi kimse bilemez."

"Senin bildiğin yerler sakıncalı Rich, benim karıma göre yerler değil." Katı ses tonundaki uyarıyı karşındaki genç adamla Cem'den başkası anlamadı. Esme'nin bir anlığına, sadece gözleri kısılmıştı. O da sadece bir anlığına, sonra yanındaki orta yaşlı kadınla konuşmaya başlamış ve kendini sohbete kaptırmıştı.

Ne kadar çok başkalarıyla konuşuyor olsa da, şu anda deliriyordu. Esme gözlerini kısmış, öylece karşısına dik dik bakıyordu. Kadın ne anlatıyorsa, Rüzgâr da bir o kadar ciddi ve odaklanmış şekilde dinliyordu. Kıskançlıkla kıvranırken aralarına girip, *'Ben de buradayım.'* dememek için, kendini zor tutuyordu. Bir de kadının kaş altından, göz süzmeleri yok muydu kocasına, belli gözü vardı haspanın da çaktırmamaya çalışıyordu. Tabiî olurdu! Adam adam değil de, dergi kapaklarındaki manken gibiydi!

Esme, fena halde o çıyan gözleri oymak istiyordu. Başını Cem'e yaklaştırıp, dirseğiyle dürttü.

Cem elindeki bardak çalkalanınca kafasını hışımla çevirip, "Yavaş, ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Esme ona aldırmaksızın kafasını iyice yaklaştırdı. "Bunlar niye İngilizce konuşmuyor, bizden gizli iş mi çeviriyorlar?"

Cem karşısında ciddi şekilde konuşan ikiliye baktı. Rüzgâr elini çenesinde gezdirerek durmuş, kadının verdiği teklifi düşünüyordu. Aklına gelen şeytanlıkla Esme'ye yaklaştı. "Kadın çok güzel sakalların var diyor."

Esme gözlerini kocasına çevirdi. Rüzgâr elini çenesinde gezdiriyordu. Gözleri kısıldı. İyi de onun sakalları yoktu ki!

Cem onun kıskançlıktan kızardığını görünce muzırca devam etti. "Karın kaçta yatıyor diye soruyor şimdi de kadın(!)"

Esme önce anlamadı ne dediğini, dalga geçtiğini anlayınca, sinirle Cem'e bakıp masanın altından ayağına topuğuyla bastı. Cem elindeki çatalı masaya düşürdü. Ciddi yüzü genç kadına döndü. Kaşları çatıktı.

"Ne yapıyorsun, acıdı!"

Esme sakin yüzünde sakladığı kızgınlığıyla, dişlerini arasından "Dua et acıttım, koparmadım. Sen benimle dalga geçiyorsun!" diye tısladı.

"Tamam, kızma, şakaydı. Sen de bana ulak muamelesi yapma. Kocanı da rahat bırak, adam iş konuşuyor ciddi halde. Allah'ım, bir de kıskançlıklarını bana çektirme." diye dişlerinin arasından söylendi. Esme gözlerini kocasının üzerine mıhlarken, dirseğini genç adamın koluna geçirdi.

"Çok konuşma, sus duyamıyorum..." Sanki duyduğunu anlıyordu!

Zaman ilerledi ama onun kadınla olan muhabbeti bir türlü bitmedi. Kendini onların dışında ikinci evren olarak görüyor ve bir sürü sebepler sıralıyordu. Gözleri masada gezindi ilgisizce, herkes biriyle bir şeyler konuşuyordu, o hariç! Derinden aldığı nefesini sıkkınca dışarı saldı. Gözlerini devirerek karşısına baktı tekrar. Lizza elini Rüzgâr'ın elini üzerine dokundurarak, şuh bir kahkaha attı. Esme o elini kırmamak için, elindeki çatalı nasıl sıkıyordu. Gözleri kocasına kaydı. Rüzgâr da ona bakınca kısa bir an bakıştılar ve genç adam çarpıkça gülümsedi. Esme'nin dudakları üzgünce büzülürken, dişlerini sıkmaya başlamıştı.

Gözlerini sinirle onlardan kaçırıp masadaki peçeteye çevirdi. O kadına nasıl gülümserdi öyle, içi acımıştı! Sanki biri içine, acılı sancılar salmıştı. Masaya oturalı kaç saat olmuştu ve herkes kendince sohbete dalmıştı. Rüzgâr Bey'in zaten umurunda değildi artık. Bir de hep *'senden başkası umurumda değil'* diyordu. *Gördük nasıl ilgilendiğini... Bay Gıcık!* Gözlerini karşısındaki kadından hiç alamayarak, pür dikkat onu dinliyordu.

Oynadığı peçeteler önünde dağ hâline gelmeye başlamıştı neredeyse, kafasını çevirdi, geriye doğru bakıp gözlerini içeride dalgınca gezdirdi. Köşedeki balkon kapısını görünce daraldığını, biraz hava almaya ihtiyacı olduğunu anladı. Bakışlarını masaya çevirip yavaşça ayağa kalktı. Zaten şu anda kimsenin onu fark edeceğini sanmıyordu.

"Nereye?"

"Oksijen israfına, geliyor musun?" dedi kızgınca Cem'e.

"Yok, sen bu gerginlikle beni kesersin."

Hiç kimseye bir şey demeden kapıya doğru hırsla yürüdü. Balkon kapısına gelince durup dışarıya baktı. Ağır adımlarla basamakların ucuna kadar gitti. Kafasını göğe kaldırıp boş boş seyretti. Aslında çok güzel kokuyordu burası. Bakışlarını bahçede gezdirmeye başladı. Tenha gözüküyordu. Hiç kimse yoktu. Gezmeye çekinse de, korunaklı bir yer olduğundan dolaşmanın iyi geleceğini düşünüp yavaşça adımını aşağı basamağa attı.

"Tek başına gezmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Demek sonunda varlığını hatırlamıştı uyuz.

"Aynen öyle düşünüyorum, sanki çok da umurunda."

"Fakat ben düşünmüyorum. Burası çok tenha ve karıcığım bilemeyeceğin kadar umurumdasın."

Aşağı inip Esme'nin elini kavradı. Sıcacık büyük eller, teniyle buluştuğunda kız şaşırdı. "Ve tenhalarda, fazla gezme ufaklık, kontlar kapar unutma."

Esme onun söylediği komplimanla titredi. Kocasının yönlendirmesiyle merdivenleri inerken, "Sen kendini çok kaptırdın bu konuya kontlar, montlar." diye söylendi kırgınca. Gözlerini sinsice kocasına dikti. "Yoksa sen gizlice aşk romanları mı okuyorsun?"

"Okumuyorum. Benim kız kardeşim vardı, unuttun mu?"

Nasıl unuturdu? Evin her yerinde, hatta kocasının bakışlarında bile ondan iz vardı.

Esme'nin yüzündeki gülümseme soldu. Bakışlarını ondan kaçırıp karanlığa odakladı. Elleri buz kesmişti bir anda. Abisinin vebali yağlı ilmek olup boynuna dolanmışken, soluk almak zordu... Dolaştığı evde her an, ona ait bir eşyaya rastlarken ve o okuduğu günlükle onu yaşarken zihninden silmesi mümkün değildi. Başını hiç kaldırmadan lâmbalarla aydınlatılmış yolda usulca yürümeye başladı.

Rüzgâr durdu. Karısının yüzünü ellerinin arasına alarak kafasını yukarı kaldırdı. Kendi de dizlerini kırıp, bakışlarını onun gözlerine mıhladı, güzel yüzündeki kederi silmek adına rahatlatıcı sesiyle konuştu:

"Canım, bunu kendine yapma."

Esme onun gözlerine bakmamak için ne kadar çabalasa da olmadı. İri bir damla süzüldü yanağına. Cesaretsiz bakışları onun kara gözleriyle kesiştiğinde, Rüzgâr başparmağıyla yanaklarını okşadı. "Kendini neden suçlu hissediyorsun Esme? Bu olanlarda en masum olan sensin ve yine en çok acı çeken de."

Esme'nin gözlerinde yaş parlıyordu. Ne diyeceğini bilmiyordu. Elbette o da biliyordu suçlu olmadığını fakat yine de içi burkuluyordu. Gencecik bir kızın ölümüne sebep olan kişinin kardeşi olmak bile vicdan muhasebesi yapmasını sağlıyordu. Keşke olmasaydı, her şey faklı olsaydı ama 'keşkeler' yoktu artık hayatta. "Ben böyle olsun istemezdim. Onun ölmesini istemezdim." dedi üzgünce, sesi ağlamaklı çıkıyordu.

Rüzgâr, Esme'yi omuzlarından çekerek göğsüne yasladı. Sırtını usulca okşarken, bedenindeki gerginliğin farkındaydı. "Biliyorum tatlım... Bunun tek suçlusu oyken, tüm suçu sen çektin... Belki onun kadar ben de suçluyum artık... O, genç bir kızın ölümüne sebep oldu, ben de seni yaşarken öldürdüm. Tüm hayallerini yıktım. Bazen düşününce kendime çok kızıyorum. Öfkeme, nefretime yenilip sana en büyük kötülüğü ben yaptım. Kendime kızıyorum doğru ama bu olaylar olmasaydı seni tanıyamayacaktım. Geriye baktığım zaman hayatımın sensiz ne kadar boş olduğunu görüyorum, şimdi ise tamamen seninle dolu. Üzülmeni istemiyorum..."

Esme öfkesinden yumruk yaptığı ellerini kaldırıp kocasının beline sardı, kafasını geriye çekti. Bedenlerini birleştirdi. Gözleri onun sevdiği kara gözleriyle buluşunca, "Ama hayatını zehir edebilirim!" dedi dudaklarını bükerek.

"Biliyorum, razıyım..."

"Sinirlenince gözüm hiçbir şey görmez, kalbini kırarım. Hatta ağzıma ne gelirse sayarım. Dilimin kemiği yok. Elimde değil."

"Bu huyunu çok iyi biliyorum, bundan emin ol! Seni böyle seviyorum."

Esme gözlerini kırpıştırarak baktı yüzüne. Kalbi duyduğu şeyle durdu ya da havalandı bilemedi. Ne demişti? Karnında bombalar patlayıp beyni uyuştu. Önce ağzını açtı balık misali, sonra da dudaklarını büzerek duyduğu şeyin imkânsızlığıyla fısıltı gibi söylendi:

"Beni seviyor musun?"

Bunu duymaya ihtiyacı vardı, duymazsa bir daha nefes alamaya-

caktı. Rüzgâr karısına iyice yaklaştı. Sıcaklığını hissedene kadar sokuldu ona. Başını eğip alnını alnına dayayıp, yanaklarını avuçlarının arasına alıp tenini hissetti. Nefesleri birbirine çarparken buğulu gecede, gözleri inatla birbirine bakıyordu. Ruhları yaslanıyordu biçare yüreklerine. Bu anın durmasını, onunla böyle, bu anda kalmayı istedi.

Ağzından çıkacak tek cümleyi, sanki ondan başka laf yokmuş gibi imkânsızca bekliyordu Esme. Rüzgâr kafasını iyice eğip burnunu burnuna sürterek, "Seni çok seviyorum, hâlâ anlamadın mı küçük şapşal? Hem de herkesten çok seviyorum, kendimden çok..." dedi huzurla. Sesi geriden, boğukça çıkmıştı.

Esme hâlâ şokta, şaşkınca ona bakıyordu. Ne diyecekti şimdi? Nefes almayı keserken bedeni, vücudu buz tutmuştu. Sadece bakıyordu. Ne çekiliyor ne de cevap veriyor, öylece duruyor, sessizce bakıyordu. Zaten veremezdi de, dili lâl olmuştu. Rüzgâr onun afallayan yüzüne baktı, geriye çekilip kendinden ayırdı. Teninde tenini hissetmek zordu. Ruhunda yürek çırpınışlarını... Tüm kanın toplandığı aralanan dudaklarına kapanmamak daha zordu. Doyasıya öpemediği her an içindeki ateş daha da çoğalıyordu. Yakıyordu tenini ve benliğini. Küçük ellerini kavradı, geldikleri yere yönlendirmeye başladı.

Esme'nin ayakları onun iradesi dışında yürürken, gözleri yüzünde geziyordu fakat aklı hâlâ orada, o cümlenin altında ürkekçe kalmıştı. Rüzgâr ona hiç bakmadı. Sesi biraz donuk, ifadesi sertleşmişti.

"Senden karşılık beklemiyorum. Yanımda ol yeter. Böylesine bile razıyım." Kafasını çevirip, göz kırptı. Sanki demin hiçbir şey dememiş gibi rahattı yakışıklı pervasız yüzü. Tenine ördüğü sert maskenin altında sakladığı pişmanlığı ondan başkasına göstermiyordu.

"Misafirlerimizin yanına biraz daha gitmezsek, bizim başka işler peşinde koştuğumuza inanacaklar." Sesinde eğlenceli bir tını gizliydi şimdi, normale dönmeye başlamıştı.

Esme şaşkınca, "N-neyin?" diye cılız sesiyle alacağı cevabı düşünmeksizin sordu.

"Evli kişilerin yaptığı şeyin karıcığım." Esme kızarınca, bıyık altından sırttı. "İçeriye böyle girersen şimdi kesin öyle sanacaklar zaten."

"Çok kötüsün!" diye söylendi dudaklarını bükerek.

"Biliyorum..."

"Ukalasın, hem de fazlaca."

"Sanmıyorum."

"Rüzgâr..."

"Söyle Esmem."

Böyle dememeliydi, tüm dengesi alt olmuştu işte, şimdi ne yapacaktı.

Bu akşam da, kazasız belasız sonlandırıldı. Yatmadan önce banyoya giren Esme, aynaya bakarak saçlarını açıp, tokalarını kenara bıraktı. Makyaj temizleme losyonuyla yüzünü silmeye başladı. Gözleri aynada olsa da, aklı hâlâ bahçede konuştukları konudaydı. Odaya gelene kadar ruh gibi dolanmış, masada sadece kocasına bakmış ve donup kalmıştı. O anda kimse yoktu etrafında sanki sadece kocası ve o vardı. O sarışın cadıyı bile unutmuştu.

Zaten Rüzgâr da gözlerini hep ona çevirip durmuş, her bakışına karşılık bulmuştu. *'Seni seviyorum!'* Dudaklarını dişlerini arasına alıp, hülyaların içine daldı. Elindeki pamuğu dudağına götürdüğünü fark edip kafasını sallayarak çöpe attı. Kulağındaki minik inci küpeleri çıkardı. Narin bileğindeki, kocasının aldığı künyeyi çıkacaktı fakat eli ona gitmedi. Aşağıya inerken ilk işi onu takmıştı sevinerek... Yüzünde bir gülümseme oluştu. Parmaklarını küçük anahtarların üzerinde gezdirip, oynadı. Kalbimin anahtarları, *"iyi de onları çoktan açtın... Kapıları ardına kadar dayalı duruyor, görmüyor musun?"* dedi.

Rüzgâr dizlerindeki laptopla yatağın içinde uzanmış, işlerini ve son fizibilite raporlarını takip ediyordu. Esme'nin banyodan çıktığını görünce kafasını dalgınlıkla o tarafa çevirdi. Sonra geri bilgisayara çevirdi ve aniden tekrar yanına yatan karısına döndü. Gözleri üzerinde gezerken yutkundu.

Üzerinde ip askılı penyesi, altında kısacık; hatta varlığıyla yokluğu belli olmayan şortu vardı. Kalçalarının narin kıvrımları ve uzun bacaklarının harikuladeliği gözlerine ziyafet çekiyordu. Esme ona aldırmaksızın kendini yatağın üzerine bırakmıştı. Gözleri onun düzgün bacaklarında fazla gezindi. Esme bacağının birini yukarı kıvırınca, bakışları kalçalarının kıvrımına kaydı. Bu işin sonu hiç iyi değildi. Kasıklarındaki ağrı gittikçe fazlalaşıyordu. O yanında yatmaya alıştıkça, Rüzgâr'ın işi daha da zorlaşıyordu ve gözünün önünde dururken dokunamamak, çok zordu. Her an sahip olma dürtüsüyle savaşıyordu. Bilgisayarı kenara koyup üzerine uzandı. Ayağının kenarındaki pikeyi

yakalayıp bacaklarına uyandırmadan serdi. Böylesi daha iyiydi.

En azından dikkati dağılmayacaktı ve kasıkları az da olsa rahatlayacaktı. Bakışlarını ondan çekip bilgisayarını aldı. Tam odaklanıyordu ki Esme tepinerek üzerini açtı. Rüzgâr dişlerini sıkmaya başladı. Ve ilerleyen dakikalarda dişlerinin gıcırtısı odayı dolduruyordu. Şehvetin yandığı gözlerini ondan almak o kadar zordu ki, her saniye ona verdiği sözden caymamak için, kendiyle olan mücadelesi daha da büyüyordu!

Başını sallayarak, "Yaşlanma sebebim olacaksın." diye söylendi. Başını sallarken gözleri bileğine takıldı. Dudakları, memnun bir sırıtışa teslim oldu. Hediye ettiği bilekliğin anahtarları, ona ışıltılar saçarak bakıyordu...

Açmaya başladın diye...

Affetsemde geçmiyor kırgınlıklarım...

Yok saymak içimi rahatlatıyor sadece yüreğimin darlığını değil.

Müjde Aklanoğlu

YEDİNCİ BÖLÜM

Sus... Seni anlatıyorum şimdi.

"Bazen insan hiç tatmadığı bir lezzeti özlüyor işte... Gerçek dostluk, gerçek aşk gibi bir hayalin umudunu yeşertmekten vazgeçmiyor sinesinde... Oysa insanların çıkarları kadar kısa sevgileri... İşleri bitince üzmeyi erdem saymışlar, üzüldüklerinde kötülemeyi hak sayıp çirkefliğe sığınmışlar... Nerede eski zaman ahretlikleri... Adı üstünde ahretlik, dünyalık değil sevgileri. Hani birkaçı dökülse ortalığa da, özendirseler ya yine var böyle çıkarsız dostluklar, aşklar diye..." demişti telefondaki annesi öyle dalgınca ve Esme bunu dinlerken sarsmıştı kendini. Yaşadıkları film karesi olup geçmişti hayat sahnesinden. Annesi ve kardeşini daha şimdiden çok özlemişti.

Arabanın arka kapısını açıp, Esme'nin binmesi için elini nazikçe uzattı Rüzgâr. Transa geçtiği yerden gelen Esme parmaklarını kocasının nazik tutuşuna bırakırken, arabaya adımını atıp merakla kocasına baktı. "Gideceğimiz yer çok uzak mı? Ya da çok sürer mi?"

"Yok. Fazla uzak değil. En fazla bir buçuk saat kadar..."

"Çok yakınmış(!)"

Rüzgâr, karısı binince kapıyı kapatıp arabanın diğer kapısına yöneldi. Kendinden emin bir şekilde yan koltuğuna oturdu. Cem de bagajı yerleştirip çantaları taşıyanları göndererek şoför koltuğuna geçti.

Dikiz aynasından Rüzgâr'a baktı. "Abi keşke biz gitmeseydik, daha henüz iyileşmedin. Seneye katılırdık, nasılsa her sene yapıyorlarmış."

Rüzgâr, kafasını hafif yana çevirip, kaşlarını çatarak sertçe baktı dikiz aynasından Cem'e. Bakışlarındaki kararlı koyuluk, ne demek istediğini zaten başlıca anlatıyordu.

"Ama abi hâlâ tam iyi olmadın."

"Cem, bana hanım evladı gibi davranmaya başladın ve ben bundan hiç hoşlanmadım! Oğlum sen de yumuşama mı başladı? Eskiden böyle şeyleri takmazdın, biz neler yaşadık..."

Cem homurdandı. "O eskidendi abi, insanın kaybedecek fazla şeyleri olmayınca, elindekine sıkıca sarılıyor... Değer verdiğim ne var ki hayatta bir-iki şeyden başka." Haklıydı, onların birbirinden başka kimleri kalmıştı.

Rüzgâr kafasını cama çevirdi. Cem'in neyi kast ettiğini, elbette ki gayet iyi anlıyordu.

Esme kolunu kapının koluna yerleştirip gözlerini dışarıya çevirdi. Onların konuşmasına kulak misafiri olmuş ama ima ettikleri şeyden hiçbir şey anlamamıştı. O da kafa yormayı bırakıp, çevreyi incelemeye başlamıştı.

Rüzgâr karısına gözlerini devirerek baktı. Bir de uzak köşeye oturmuş, ondan ayrı duruyordu. Bundan hoşlanmadı. Elini çenesine koyup ovuşturduktan sonra uzanıp, yanında duran elini kavradı. Esme başını çevirdi. Bakışları kesişince, gözlerini kocasının avucundaki eline dikti. 'Ne oluyor?' der gibi baktı. Rüzgâr bir şey söyleyecek gibi kafasını yaklaştırınca; Esme de diyeceğini merak edip kafasını eğdi. Genç adam aralarındaki mesafe kapanınca gözlerini onun şaşkın gözlerine kenetleyip, başını kulağına iyice yaklaştırıp arzulu bir buyurganlıkla fısıldadı.

"Yanıma gel."

Esme onun gözlerine birkaç saniye bakıp umursamaz tavrıyla gözlerini kıstı. Kuşkucuydu. "Bana ne!" der gibi omuzlarını nazlıca sarstı. Rüzgâr da verdiği etkiye tepki gösterip, kafasını biraz daha yaklaştırdı. Nefesi karısının yüzüne vuruyordu şimdi. Gözlerinde şeytani pırıltılar geçerken, "O zaman ben de seni kucağıma çekerim, bunu ister misin?" diye tatlıca tehdit etti.

Esme tek gözünü kısarak yüzünü inceledi. "Yapamazsın!"

Genç adamın bakışlarındaki ciddiyet, tatlı bir meydan okumayla parladı. "Denemek ister misin?"

"Gıcıksın!"

"Geliyor musun?"

Kız ürkek bakışlarını şoför koltuğundaki Cem'e çevirdi bir anlığına, genç adam yabancı müzik eşliğinde yola odaklanmış, parmağını ritmik şekilde direksiyonda tıkırdatıyordu. Dinlediği müziğin sesi fazla açık değildi. Rüzgâr da karısının baktığı yeri fark edince, çarpıkça gülümsedi. Esme bu sefer de kızgınca kıstığı bakışlarını devirdi.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır, seni yanımda istiyorum, bu ikisi çok farklı. Bir erkeğin karısını yanında istemesinden daha doğal ne olabilir ki?"

Esme dolgun dudaklarını tembelce kıvırdı. Bu haliyle yarım kedi gülüşü ve bakışlarında ki sinsiliğini sergiliyordu. "Yanındayım ya zaten... Küçücük arabanın içinde nereye gidebilirim? Burada gayet iyiyim; keyfim yerinde. Senden ayrı ve mıncıklamalarından uzak, hoşnut hâldeyim..."

"Esme..."

"Söyle kocacığım."

"Esme!" Bu sefer, kesin bir tonda söyledi Rüzgâr.

"Adımı mı ezberliyorsun, Esme, Esme! Yalnız vurgulayınca olmuyor yayılıyor kelimeler."

"Yanıma geliyor musun?" İçindeki baskın tını uyarıcı titreşimler yayıyordu ve genç kız tarafından hissedilse de alayla karşılık buldu.

"Düşünmem lazım."

Rüzgâr kaşının birini kaldırıp bekledi. Gözlerindeki bakış zaten her şeyi ifade ediyordu. Uyarıcı bakışlar tekrar üzerinde gezindi, edepsizce göğüslerine kilitlendi. Her bir köşesinde fazlaca bekleyip ayrı bir uyuşuklukla yaptı bunu. Onu tahrik ederek, rahatsız etti. Esme yerinde huzursuzca kıpırdanınca, istediği tepkiyi aldığının bilincinde olarak, tek kaşını kaldırıp bakışlarını dudaklarına kilitledi. Dolgun kırmızılıklara zaten ne zaman baksa, uzaktan bile öper gibiydi.

Esme tek gözünü kısıp diğer elini görüş alanına sokarak, iki parmağını araladı.

"Bu kadarcık ama..." dedi şımarık bir çocuk edasıyla. Sanki baba-

sıyla şeker yeme pazarlığı yapıyordu. Bu haliyle genç adamın içinden o parmakları yeme arzusu uyandırdığının farkında değildi. Rüzgâr yüzünü ifadesiz bir hâle soktu, düz bakışlarını kısa bir an cama çevirdi.

"Bana şart mı koşuyorsun? Bu hiç hoşuma gitmedi. Hem o kadarı dişimin kovuğuna bile yetmez, seni ait olduğun yerde, yanımda, elimin altında görmek istiyorum, ya gelirsin..." Esme kaşının birini kaldırarak kafasını hafifçe oynattı. "Ya da ben kendi bildiğimi yaparım. Ve sen bundan hiç hoşlanmazsın karıcığım! Şimdi ne yapıyoruz? Benim dediğim daha mantıklı, çekeyim mi?"

Esme suratını sallandırarak, yan gözlerle Cem'e baktı. Genç adam hâlâ müziğin ritmiyle, tempo tutuyordu. Belli ki hiçbir şeyden haberi yoktu. Ya da vardı ama umursamıyordu. Koltuktan destek aldı. Usulca kaliteli deride kayarak kocasının yanına süzüldü. Rüzgâr kolunu kaldırınca onun kanatları altına yerleşmesi için bekledi. Esme'de hareketlenme olmayınca, dudaklarını kıvırarak "İnatçı keçi." deyip omzundan kavrayıp, kendine sertçe çekti. Eliyle başını göğsüne yaslayıp, kendini iri bedene yerleştirdi. Gözlerini yukarı çevirip ona tepesinden bakan kocasına, "Mafya kılıklı herifin tekisin, biliyorsun değil mi?" diye yarı kızgın, yarı nazlı bir serzenişte bulundu.

"Biliyorum..."

"Narsistsin, despotsun ve özellikle zorbasın."

"Hiç sanmıyorum, sadece seni yanımda istiyorum diye narsist oluyorsam, hem de... Karımı!" Bunu vurguyla söylemişti.

"Bana öyle bakmayı da kes artık, şey yapar gibi bakıyorsun."

Rüzgâr bakışlarını inadına çekmedi dudaklarından. Aksine kara gözlerinin içinde ışıltılar parlayarak yapıyordu yapacağını. Usulca, "Ne yapar gibi?" diye fısıldadı.

"Öper gibi... Hep yapıyorsun. Utanıyorum..."

Esme başını göğsüne koydu. Elini de görüş açasına dayayıp teninin altında düzenli ve güçlü atan kalp ritmini hissetti. Yanında olması, bu şekilde sarılması hoşuna gidiyordu. Bu anın hoşnutluğuyla gözlerini manzaraya çevirdi. Camdan dışarıya bakarken olmak istediği yerde, rahat bir şekildeydi. Rüzgâr da dirseğini kapının kenarına yaslayıp, elini çenesine dayamıştı. Yoldan geçen arabaları, kol kola gezen çiftleri ve yol kenarında bisikletle dolaşan çocukları ilgisiz gözlerle izledi.

"Av partisindeki herkesi tanıyor musun?"

Çenesini kızın kafasına yasladı. "Elbette tanıyorum. Çoğu şirket çalışanları, her sene yapıyorlarmış bu sene bizim de onlara katılmamızı rica ettiler..."

"Daha önce ava katıldın mı peki? Ya da kamp falan yaptın mı? Ben ilk defa böyle bir şeye katılıyorum..."

"Evet, daha önce de kamp yapardık Cem'le, son zamanlarda hiç yapmadık. Dağ havası insana iyi gelir, sorunlarından uzaklaşır, kafası dinlenir. Hem çok eğlenceli oluyor, göreceksin. Topluluk olarak katıldıysan daha eğlenceli hale gelebiliyor. Ava katılıyorsun, spor yapıyorsun hatta yamaç paraşütü ve tırmanış yapanlar da oluyordu yerine göre..."

"Sen daha önce yamaç paraşütü yaptın mı? Ya da dağa tırmanış?"

"Yaptım. Gittiğim ülkelerin hangi spora elverişli olduğunu önceden bilince, istediğin aktiviteyi rahatça yapıyorsun. Sünger avına bile katıldık kaç defa hatta birinde az daha vurgun yiyorduk."

Esme'nin içini buz kesti. Onu derinlerde düşündü, ya başına bir şey gelseydi? Ya ölseydi? Allah'ım, bu bile kalbini dondurmaya yetti. Sünger avcılığının ne kadar tehlikeli olduğunu, elbette biliyordu. Bundan sonra buna izin vermeyecekti. Onun tehlikelere atıldığını bilerek onu beklemek... Buna dayanamazdı. Tabiî bunu ona söylemedi. Onun yerine farklı şekilde davrandı. "Hımm, eğleneceğimizden eminsin yani? Ya beğenmezsem? Gidelim diye tutturursam ne olacak?"

"Döneriz. Hoşuna gitmezse söylersin, zaten bir gece iki gündüz kalacağız fazla değil. Yine de beğenmezsen söyle."

Esme, konuşması bitince kocasının kollarından çekildi. Rüzgâr bu harekete memnun olmayıp kaşlarını çatınca, Esme ona hiç aldırmadan koltuğun öteki tarafına kaydı. Çantasını aldı. Doğal bir şekilde tekrar aynı yere döndü. Rüzgâr onun ne yaptığına bakarken, o kulaklıklarını çıkarıp telefonuna taktı. Tereddütsüz, başını da kocasının göğsüne geri yasladı.

Rüzgâr onun rahatça yaptığı bu hareketten hoşnut olup, elini tekrar omzuna koydu. Esme saçlarını geriye çekip kulaklığı taktı, telefonun müzik çalarını devreye soktu. Rüzgâr ona bakarken o müzik dinlemeye başlamıştı. Biraz zaman geçince kulaklıktan sızan hafif müzik sesi ve Esme'nin göğsünde duran parmakları, teninin üzerinde ritim tutması, dikkatini dağıttı. Onun böyle kendini kaybedecek kadar ne

dinlediğini merak edip, kulaklığının tekini çıkardı. Esme bakışlarını ona çevirip rahatsız olduğunu belirtirken, Rüzgâr göz kırptı.

"Ne dinliyorsun böyle merak ettim."

"Sorsaydın keşke, zorbalık kanına işlemiş." dedi sitemle. Adam umursamadı. Esme'in kızgın bakan yüzü yumuşadı. Adam çocuk gibi kırgın bakınca, elinde donan kulaklığı kapıp kocasının kulağına taktı. Şimdi bir kulaklık onda, diğeri kocasındaydı. Ergenler gibi...

Rüzgâr kulağından içeri giren müzik sesiyle şaşırdı. Onun metal ya da rock ve ya da pop bir müzik dinlediğini sanıyordu. Oysa Esme türkü dinliyordu. Şaşkındı. Kulağının içine Zara'nın o eşsiz sesi yayılırken "Sen çok farklısın!" dedi dürüstçe.

"Farklılıktan kastın ne? Ben türkü dinleyemez miyim?"

"Elbette ki dinlersin! Ama ne bileyim, bu ihtimal aklımın ucundan dahi geçmezdi. Yirmi yaşındayken kırk yaşındaki birinin olgunluğuna sahipsin. Senin hakkında doğru bildiğim çok yanlış var, sana kafa yoruyorum fakat yine de çözemiyorum! Bazı huyların hariç..."

"Çünkü beni tanımıyorsun! Ne severim bilmiyorsun! Ya da nelerden hoşlanırım, neye kızarım! Ben de seni tanımıyorum... Bazı huyların hariç." Kocasına göz kırpıp aynı kocası gibi bitirdi lafını.

Rüzgâr onun bu cambazlığına tebessüm ederken işaret parmağını ufacık ama inatla kaldırdığı burnuna dokundurdu. Ardından iki parmağıyla tutup sıktı. Esme başını oynatarak elini düşürmeye çalıştı. "Ben seni tanımaya çalışıyorum küçük leydim. Tabiî, sizin izin verdiğiniz ölçüde! Malum, biraz ketum çıktınız kendinizi bana sunma konusunda..."

Esme'nin gözlerinden şimşekler yanıp söndü. "Şikâyetçi misin? Eğer öyleyse..."

"Hayır! Kesinlikle değilim." Lafını ağzına kızgınca tıkayıp, onu iyice kendine çekti. Isısına kendini hapsetti. Saçlarına dudaklarını yasladı. "Saçmalama! Seni, sen olduğun için tanımaya çalışıyorum. Her hâlini bilmek istiyorum Esme, tanımanın zevkini keşfetmek, sonu paha biçilmez ödül gibi... Neyi seversin, neyi sevmezsin, hepsini çözmek istiyorum? Ne var ki sen mesafeli davranınca, seni kırıp üzmekten çekiniyorum. Bazen sormayı düşünüyor, sonra bir anda vazgeçiyorum... Attığım adımlar ters tepebiliyor."

"Hımm, ne öğrenmek istiyorsunuz ekselansları?" Rüzgâr onun

bu soruşuyla şaşırdı. Dudaklarını saçlarından çekip yüzüne bakınca Esme gülümsedi.

"Ya da dur ben söyleyeyim lordum, ben anlatayım!" Gözlerini cama çevirdi. "Hımm! Önce sevmediklerimden mi başlasam ya da dur. En çok erik severim, greyfurttan nefret ederim. En sevdiğim yemek feste soslu spagetti. Nefret ettiğim yemek kuru fasulye. Mavinin tüm tonlarını severim ama beyaz âşığıyım vazgeçemem. Film izlemeyi ve müzik dinlemeyi ve kitap okumayı severim ama en çok yabancı Harlequin serilerini okuyorum, onlar beni sıkmıyor. Fakat sanma ki sadece roman okurum, felsefe başta olmak üzere birçok dalın eğitim kitaplarının meraklısıyım. Yalandan nefret ederim, bilmem anlatabildim mi?" Genç adam sırıttı. "Ama pembe yalanlar söylerim huyum kurusun yapacak bir şey yok! Annem hep dilin kopsun der... Gerisini anlatmayacağım sen çözeceksin, daha bir sürü var ama söylemem..."

Rüzgâr kaşlarını kaldırdı. "Çok açıklayıcı oldun."

Esme de omuz silkip devam eti: "Sana gelince, aşırı titizsin, çok çabuk öfkeleniyorsun... O zaman korkuyorum senden, öfkelenince gözlerin dipsiz kuyulara dönüşüyor, nefes alamıyorum..." Rüzgâr kolunu hafifçe okşadı. Gözleri gözlerindeyken mahzunca, duru bir sesle mırıldandı.

"Artık korkma, sana bir daha zarar vereceğime ölürüm."

Esme içinden *'Allah korusun'* dese de konuşmasına devam etti.

"Sus... Seni anlatıyorum şimdi... Bakalım çözmüş müyüm kişiliğini? Sonra her sofrada mutlaka etli bir yemek yiyorsun ama fazla yemek tüketmiyorsun, bu koca cüssene yetecek kadar değil. Akşamları kahve içerek televizyonda birkaç programı, muntazam şekilde seyrediyorsun. Yatağın solunda yatmayı seviyorsun, dişlerine aşırı önem veriyorsun, her gün mutlaka fırçalıyorsun. En sevdiğin yemek kürdan kebabı. Nefret ettiğin yemek nohut çünkü onu yerken yüzün değişiyor ama yine de yiyorsun; bunu anlamadım! Sıkılınca elini, mutlaka bir yer bulup tıngırdatıyorsun, bulamazsan bacağında üzerinde tıngırdatıyorsun. Gerildiğin zaman elini yumruk yapıyorsun, birkaç defa açıp kapıyorsun, sanki bu seni sakinleştiriyor. Bir şeyler planlayınca sinsice bakıyorsun, gözlerin ifadesizleşip suratın donuyor, seni okumak imkânsızlaşıyor. Ayrıca siyah ve beyaz ağırlıklı giyiyorsun, spor giymeyi pek sevmiyorsun, bu huyunu sevmiyorum sana çok yakışıyor... Çorapların bile ütüleniyor. Aşırı tertiplisin. Bir de tilki uykusuna yatıyorsun, tık desem uyanıyorsun, sahi o nasıl uyumak öyle?"

Esme nefes almadan tatlıca konuştu. Rüzgâr duyduklarına pek tepki veremedi, ruh gibi afallamıştı. Kendi bunun farkında değilken bu ufaklık nasıl çözmüştü... Karısına birkaç dakikadır ifadesi karışık gözlerle bakıyordu. Bu kadar şeyi nasıl fark etmişti? O söylemese belki de fark bile etmezdi bunları yaptığını. Oysa onun hiç dikkatini çekmediğini düşünüyordu. Keza onu ne zaman bu kadar çok incelemiş, ne ara bu kadar bilgi edinmişti hakkında çözemiyordu? Hâlbuki ne zaman baksa, karısı başka şeylerle ilgileniyordu. Esme onun daldığını fark edince, şebeklik yaparak burnunu sıktı. "Hu hu, buralarda mısın?"

Rüzgâr çenesini parmaklarıyla sertçe kavrayarak dudaklarına kapanınca, genç kız afalladı. Ne tepki verebildi, ne de geri çekildi. Bütün düşünceleri, onun sert dudaklarının baskısıyla, sanki cezalandırır gibi hapsedilmesiyle, uçup gitti. Bu çok güzeldi. Onun tenini kendi teninde hissetmekten hoşlanıyordu. Ama bir anda aklına gelen şeyle irkildi. Ön koltuktaki Cem'den çekindi. Suratını hemen yana çevirip ateşli öpüşünden dudaklarını zorlukla kurtardı. Kocasının dudakları yanağına kaymış orada hareketsizce duruyordu. Derin derin soluyordu. Fısıltıdan farksız bir sesle "Cem..." derken sanki nefes alamıyordu.

Kafasını hafifçe oynattı. Gözleri kocasının erkeksi sert dudaklarında takılı kaldı, onun gözleri de kendi dudaklarındaydı... Bakışları kocasının gözleriyle buluşunca, ışıldayan gözlerle karşılaştı. Ne demişti ki bu adam bu kadar mutlu olmuştu? Gözlerindeki samimi ışık içini ısıtıyordu.

Rüzgâr eğilip dudaklarını dudaklarına hafifçe sürttü. Karısının alt dudağını dişlerinin arasına kıstırıp emdi. Kesik kesik aldığı nefeslerden sebep şimdi Esme'nin başı göğsünde hızla inip kalkıyordu. Kalbi de çok fazla gümbürdüyordu.

"Bazen o dilini yemeyi düşünüyorum; hatta şimdi yapabilirim."

Esme gözlerini kırpıştırdı. Dudaklarını yaladığında onun tadını hissetme ihtiyacıyla, kıvrandı. Alaylı ses tonuyla "O zaman senin başına dert olmam sanıyorsan, yanılıyorsun lordum. Senin başının etini farklı şekilde yine de yerim, bundan emin ol..." dedi.

Cem'in ötelerden "Abi geldik" diyen sesiyle büyü bozuldu.

Esme kocasının kollarından hiç istemese de koptu. Üzerini yoklayıp saçını başına çeki düzen verdi.

Cem arabayı durdurunca Rüzgâr kapıyı açıp dışarı çıktı. Elini Esme'ye uzatıp, onun da çıkmasını sağladıktan sonra, onlara doğru gelen topluluğa gülümsedi.

Esme burada birkaç kişinin olacağını sanıyordu. Yanılmıştı, burası doluydu. Elleri daha bir sıktı kocasının parmaklarını. Direkt kafasında hesap yaparak altı tane çiftin olduğunu anladı. Tabiî hepsi çift olarak geldiyse... Kalabalığın içinden onlara doğru ahcste bir ayarla gelen sarışın cadıya takılınca bakışları, gözünde bir seğirme oldu. Ayarsız yüzünde kocaman bir gülümsemeyle geliyordu. Gözleri üzerinde gezindi: Mini kot bir şort, üzerine dar tişört giymişti. Lanet kadın sanki dağa değil de plaja gezmeye gelmişti.

Yanlarına yaklaşınca Esme'ye hiç bakmadan Rüzgâr'a elini uzattı. "Geç kaldınız neredeyse arayacaktım!" Saçlarını geriye atarken, Esme o sarı saçlarını eline dolayıp yolmayı düşünmekle o kadar meşguldü ki, ona uzatılan eli nice sonra fark etti. Rüzgâr, Lizza'yla konuşurken, ona gülerek bakan Rich'e elini uzattı. Bu adamın yüzündeki gülücük bulaşıcı gibiydi. İnsanın içinde gülmeye karşı bir istek doğduruyordu ve genç kızın yüzünde tatlı bir tebessüm belirmişti. Masumca yaptığı eylemi bilemezdi ki birileri gözlerini kısarak izliyor.

"Merhaba Mr. Rich." dedi mesafeli bir ses tonuyla ama adamdan aldığı yanıt yine gecikmedi. Elinin üzerine konan dudaklar nazikti. Bu sefer bundan hoşlanmamıştı. Bir de bu adam biraz fazla mı oyalıyordu dudaklarını elinde!

"Merhaba, Madam Esme bugün nasınız?" dedi kadife gibi sesle keyifle bakarak. Esme içinden gülüyordu. Adam kendini kont falan sanıyordu herhalde! Bu halinin çekici olduğunu sanıyorsa yanılıyordu.

"İyiyim, teşekkürler."

"Biz de merak ettik sizi."

Rüzgâr karısının elini adamın elinden seri bir nezaketle çekti. Sesindeki kızgın tını gayet muktedirken, bunu karşı tarafa özellikle belirtti. "Merak etme Rich, kocası yanında."

Sert yüzü kasılmıştı. Karısının elini sıkıca tutarak, diğer kişilerin arasına götürdü. Esme'yi hepsiyle tek tek tanıştırdı. Sanki onu tanıtırken gururlu bir tınıyla konuşuyordu.

Hepsi de sıcakkanlı, iyi insanlara benziyorlardı. Lizza hariç, o kadını bir türlü sevemiyordu. Onda itici gelen bir şeyler vardı ve kocasına bakarken gözlerinin aldığı hal, hiç hoşuna gitmiyordu. Fakat bir

gerçek de vardı ki buradaki insanların hepsi Rüzgâr'dan fena halde çekiniyor, önünde saygıyla hareket ediyorlardı. Sadece geçen gece yemekte karşılaştığı çift olan Laura ve kocası Joss hariç. Orta yaşlı kadın yanına gelip, sıcakkanlılığıyla, koluna girerek kamp alanına yönlendirmişti. Ondan hoşlanmıştı. Esme onunla giderken kocasına kaşını kaldırınca, Rüzgâr gözlerini kırparak gitmesini işaret etti.

Kamp alanını ilgiyle dolaştı. Burası ormanın ortasında düzlük ve açıklık yere kurulmuştu. Kenarları ağaçla çevrili olmasına rağmen, özel olarak düzenlenmişti. Ortada boşluk bırakılırken ağaçların altına doğru rengârenk çadırlar kurulmuştu. Araçlar kamp alanının biraz ilerisinde çadırların arkasında duruyordu sırayla. Gözleri çadırların üzerinde gezindi. Hepsi de ufacıktı. İçlerine en fazla iki insanın sığabileceği genişlikte oldukları aşikârdı. Esme ortamı merakla süzerken yanındaki bayana dönüp "Her sene gelir misiniz? Burası... Bayan Laura, burası muhteşemmiş." dedi. Gözlerindeki hayranlığını saklayamaya gerek duymadı.

"Laura, bana Laura derseniz sevinirim. Evet, her sene geliriz. Biliyorsunuz şirketin tek sahibi önceden Lizza ve Rich'di. Bu arada onlar kuzenler. Şimdi ise Rüzgâr Bey büyük ortak, o da her sene katılmak isterse, bu kamplar böyle sürüp gider... Hem çok eğlendirici, hem de dinlendirici oluyor bu tatil. Bir de uzun sürmüyor, sadece hafta sonu..."

Esme şirketin Lizza'yla kuzenine ait olduğunu, hatta onların kuzen olduğunu bile bilmiyordu. Demek şirketin eski sahibi, şimdiki ortağı bu sarı cadıydı.

"Evet, çok güzelmiş. Rüzgâr'ı bilemem ama ben her zaman gelmek isterim."

Esme yana dönüp ormana bakarken beline dolanan elle olduğu yerde korkuyla sıçradı. O suratını kocasına çevirirken, Rüzgâr kafasını ona eğip "Çadırı görmek ister misin? Birazdan av başlayacak belki üzerini değiştirmek istersin!" diye teklifte bulundu.

Esme bu cazip fikre kafasını sallayıp, yanındaki kadından müsaade istedi. Rüzgâr da Laura'dan nazikçe izin isteyip karısıyla çadırlara yöneldi. Onların çadırı diğerlerinden biraz uzaktaydı. "Neden bizimki de onlara yakın değil de uzakta?" Gerçekten merak ederek masumca sordu. Biliyordu ki çadırları onlar kurmuştu, yoksa kocasından şüphelenebilirdi.

"Saygılı olduklarını göstermek istedikleri için böyle yapmış olmalılar..." Uzun adımlarını karısının minik adımlarına uydurmaya çalışıyordu. Hafif bir meltem yanlarından geçip kuru yaprakları havalandırdı, huzurlu bir ses eşliğinde.

"Hımm, patron çalışan mesafesi anladım..."

"Aslında sadece saygı... Burada av kampına katılan kişileriz, herkes eşit, birlikte yenip birlikte içilir. Ast üst ilişkisi yok."

Rüzgâr çadırın fermuarını açıp kenara çekildi. Esme açılan kumaşın içine eğilerek girdi. Arkasından Rüzgâr da girince, suratını sallandırarak içeriye göz gezdirdi.

"Burası çok küçük, anca sana yetecek kadar, ben nerede yatacağım?" Rüzgâr çapkınca gülerek karısının belinden kavrayıp, uyku tulumunun üzerine uzanırken, onu da yumuşacık koynuna çekti. Sıkıca sarıp başını göğsüne yasladı. "İşte tam da burada, başka yerde olmak aklının ucundan bile geçemesin leydim." Esme elinin ucuyla hafiften vurdu. "Ben şaka yapmıyorum, burası çok küçük." Kocasına baktı. "Peki, sen rahatsız olmaz mısın? Kocamansın, o bakımdan... Ben biraz deli yatıyorum."

Rüzgâr bakışlarını içeride dolaştırdı. Çadırın içine güneşin ışınları sızıyor şeffaf görünümü veriyordu.

"Kesinlikle olmam sorun yapma. Hem ben alışığım merak etme." Karısının saçlarını kenara çekti. "Hadi üzerini değiştir, ava çıkılacak şimdi." Esme kafasını kaldırıp dirseğinin üzerinde dikleşti. Gözlerini kısarak kocasına bakınca, Rüzgâr umursamadan ellerini başının altına koyup gözlerini ondan kaçırdı. Esme "Hadi!" diye homurdanınca, "Neye?" diye muzırca sordu. Esme de sinirle yerinden doğrulunca kafasını çadırın bezine çarptı.

Oflayarak, "Üzerimi değiştireceğim." dedi.

"Hımm, yardım mı etmemi istiyorsun? Zevkle yaparım, sen yeter ki iste." Yan bakışlarını karısının üzerinde edepsizce gezdirdi adam. Esme kendini çıplak gibi hissedince içine bir sıcaklık yayıldı ve arsız düşüncelere kapıldığı için de içindeki edepsizce sinirlendi.

"Tabiî ki hayır! Çıkmanı istiyorum Rüzgâr, soyunmak için."

Rüzgâr sırtüstü devrildi. Yan yatar şekilde dönüp gözleri şeytani bir parlamayla alevlenirken, kadife gibi sesiyle söylendi: "E, hadi başla."

Esme'nin gözleri irileşirken kekeleyerek "Sa-saçmalama, sen... karşında mı? Hayatta olmaz, soyunmam. Sen git ben de üzerimi değiştireyim." diye titrek sesiyle fısıldadı.

"Daha önce görmediğim bir şey değil ki, senin her yerini zaten gördüm. Neden gıdıyorum, belki seni seyretmek istiyorumdur?"

"Bence sen çok şey istiyorsun. Ve şimdi de çarpık gülüşünün ortasına okkalı bir yumruk istiyorsun!" derken kızarıyordu. Bu adam ne kötüydü! Bir gün, hücceten kalpten götürecekti... Bir de 'soyun' diyordu. Hem de güpegündüz karşısında, kafayı yemiş olmalıydı! Gece başka gündüz başkaydı. "Ben ne çok şey istiyormuşum." Gözlerini onun göğüslerine dikerek "Aslında sadece tek şey istiyorum, o da senden." dedi. Usulca yaklaşıp burnunu burnuna sürttü. Esme nefes almayı keserken, o bir anda çekilip göz kırparak aynı hızla çadırdan çıktı. Yok, bu adam kesin bilerek yapıyordu. Sonu olacaktı, haberi yok. Bu kalp, bu kadar hızlı atmaya fazla dayanmaz, iflas ederdi. Ya da erken bunama başlardı!

Yaprakların arasından gün ışığı hafifçe sızarken, Rüzgâr elindeki tüfeği geniş omzunu yaslamış, gözünün birini yummuş, diğerini namlunun ucuna dikkatle sabitlemişti. Görüş alanında her şeyden habersiz, beyazlı grili karışık tüylü tavşan otlanıyordu. Ayağını, yavaşça bir adım öne atıp, tetikteki elini iyice yerini yerleştirdi. Parmaklarını açıp, tekrardan sıkıca kavradı namluyu. İşaret parmağını tetiğe basarken; "Ah... Yılan!" diyen cırlamayla, başını bir anda karısına çevirdi ve ayağının altındaki dal kırıldı. Onlara ürkekçe bakan tavşan, hoplayarak çalıların arasına daldı. Esme gözlerini kısmış parmağının ucuyla ileriyi işaret ediyordu. Rüzgâr da tedirgin bakışlarını o tarafa çevirdi.

"Hani nerede, ben göremiyorum?"

Esme uzattığı elini çekip, parmaklarını saçlarına daldırdı, biraz karıştırdıktan sonra omzunu silkeleyerek sakince yürümeye devam etti.

"Ben yanlış görmüş olmalıyım..."

Rüzgâr da kaçırdığı av yüzünden tüfeği omzuna atıp onun arkasından yürümeye başladı. Kuru yaprak hışırtıları arasında biraz ilerledikten sonra, görüş alanına bu sefer farklı renkte bir tavşan girdi. Bu tavşanlar bugün canına mı susamış diye söylenirken Esme, kocası namluyu ona doğru çevirip nişan almıştı. Parmağının tetiği kavradığı-

ra, yüzünün soğukkanlı bir katilin halini aldığını görünce, derhal ona doğru sendeleyip ateş ederken çarpıp silahın dengesini bozu. Tüfeğin boşlukta patlamasıyla, ortada oluşan sesten yine tavşan kadar kendi de irkilince; kocasına ürkekçe baktı.

"Affedersin, ayağım kaydı." dedi dudaklarını büzerek.

Rüzgâr gözlerini kuşkuyla kısıp Esme'nin burnunu sıkarken, "Bilerek yapıyorsun, bu dördüncü oldu seni küçük şeytan. Anlamadığımı sanman çok saçma." diye azarladı.

Esme elini ittirdi. "Yok canım neden yapayım!"

Rüzgâr kaşlarını sıkıntıyla çatınca, Esme omuz silkerek kabullendi. "Sen de canı gibi onları vurmaya kalkıyorsun, bu çok barbarca, yazık onlara, nasıl da masumca hiçbir şeyden habersiz geziyorlar. Siz gelip vurasınız diye mi... Caniler!" Neredeyse ağlamaklı çıkmıştı sesi.

Rüzgâr onun üzgün yüzünü, büzülmüş dudaklarını izlerken, kendine çekip, kolunu omzuna attı. Silahı da diğer omzuna alıp, "Ama karıcığım onlar akşam yemeği olacaklar, hem etleri de lezzetlidir..." diye homurdandı.

"Eğer akşama yemek olarak onlar varsa, ben bundan sonra vejetaryen olmaya karar verdim. Sen git ye, barbar herif." diyerek kollarını göğsünün altında bağlayıp, kocasının omzuna koyduğu kolunu silkeledi. Rüzgâr derince bir nefes aldı, karısının elini kavradı. "İyi bari avlanamıyoruz, karımızla dolaşalım, buna da itirazınız yoktur herhalde!" diye sordu. Karısına yandan bakıp çapkınca sırıtırken, "Bir de o dudakları büzmeyi kesmezsen çok fena şeyler olabilir leydim, ormanda... Tenha yerlerde." dedi. Cidden tenha olan yerlerde biraz dolaştıktan sonra, kamp alanına döndüler. Alana yaklaştıkça orada hummalı bir hareketlenme olduğunu fark ettiler. Esme kafasını çevirerek tek gözünü hafiften kıstı, elini keskin güneşe siper etti. Bakışları kesişince "Eğlence falan mı tertipleniyor orada? Baksana herkes bir şeyler yapıyor..." diye sordu.

Rüzgâr bakışlarını karısından çekip boş alana çevirdi. Cem köşedeki kayaları bir tarafa çekiyordu. Diğer tarafta ağaçlara fileleri asan Rich'i gördü. Elindeki tüfeği omzundan indirerek, karısına baktı.

"Galiba maç hazırlığı içindeler, benim de haberim yoktu. Bu iyi olmuş, biraz eğleniriz..."

"Sonunda..." dedi Esme heyecanla. "Eğlenceli bir şeyler yapmak

birilerinin aklına gelmiş. Yoksa bu ormanda sadece masum hayvanlar avladıklarını bilmek acayip derecede sıkıcı olurdu."

"İyi de sen maç izlemezsin." dedi Rüzgâr.

"İzlemeyi sevmiyorum, oynamayı değil." demedi Esme. Çalışmanın yapıldığı alana yaklaşmışlardı. Kocasının elini bırakıp öne doğru hızla yürümeye başladı. Cem'in yanına gelince saçlarını kenara çekti. Gözlerini Cem'in eline çevirdi. "Hey, neler oluyor burada... Ben siz avdasınız zannediyordum?"

Cem bağlamakta olduğu ipi düğümleyip sağlamlaştırınca, kısa bir an Esme'ye baktı. "Yeni geldik. Sonra bir anda maç yapmaya karar verince hazırlık yapmaya başladık." Elindeki ipi iyice çekerek kontrol etti. Sağlam olduğundan emin olunca, diğer ağaca yöneldi. Esme de ellerini arkasında bağlamış şekilde onun yanında yürüdü. "Peki, kim kim yapıyorsunuz maçı?"

Cem işini bitirince ellerini silkeleyip, genç kıza baktı. "Aslında daha karar vermedik çünkü açığımız var; bir kişi eksik, tabiî Rüzgâr katılmazsa tam kişiyiz. Ben onun katılacağını zannetmiyorum ama Rüzgâr bu, belli olmaz. Biliyorsun yarası daha taze, onun katılması iyi olmaz."

"Hiç sanmıyorum, bensiz maç ha! Bunu hemen unut. Yoksa korktun da ondan mı beni ayak altından çekmeye çalışıyorsun?" Kolunu karısının omzuna atıp, gözlerini Cem'e dikerek kaşının birini lüzumsuzca kaldırdı.

"Yok, abi, senin nasıl oynadığını zaten biliyorum. Hasta o..."

"Cem, eğer bir daha bana hasta muamelesi yaparsan, gerçekten birileri hasta olacak!" Bu sefer sesi ciddi, tehditkâr vurguları katıydı.

"Ah, ne güzel bir avdı. Kaç tane tavşan avladık akşama ziyafet var."

Esme ve Rüzgâr bakışlarını gelen sese çevirdiler. Esme gözlerini devirerek homurdandı. "Ben zaten senin cadı olduğunu biliyorum da yamyam olduğunu yeni öğrendim."

Rüzgâr "Bir şey mi dedin güzelim?" diye sordu.

Esme omzundaki kolu silkeledi. "Yok, demedim."

Rüzgâr bir an kaşını kaldırsa da bu kısa sürdü. Dikkatini tekrar konuşanlara vermeye başladı. Rich omuzlarını gererek Cem'e baktı. "Hadi ama Cem, daha bitmedi mi, biz hazırız." Arkasından diğer

kampçılarda gelmeye başlamışlardı. Rich ellerini birbirine vurarak; "Hadi şimdi kim kimle hangi takımda bakalım, anlaşalım." dedi.

Cem ellerini silkeleyip göğsünde birleştirdi. Gözlerini kendi takımın oyuncularında gezdirirken, "Benim takımımda Jess, Varen, bir de Rüzgâr var." diye buyurdu.

Rich ellerini itiraz eder gibi yukarı kaldırıp oyuncuların üzerinde gözlerini gezdirdi ve bundan hiç memnun olmadığını gösteren yüzüyle; "Hey hey, bana ne kaldı? Kusura bakma ya sen benim takımımda olursun ya da Rüzgâr, seçim sizin karar verin. Buradakiler maç yapmayı bilmezler; Amerikan topu hariç... Bir takıma iki aslan fazla."

Rüzgâr önce Cem'e baktı, sonra da Rich'e dönüp "Tamam, ben senin takımında olurum." dedi hiç tereddütsüz. Cem ellerini göğsünden çözerek "Siz 4 kişi oldunuz, benimle birlikte biz 3, bir kişi eksik şimdi ne olacak? Bu maç daha başlamadan bitti mi?" diye söylendi.

Rich kuzenine bakıp göz kırparak kinayeyle, "Sizle Lizza oynasın, onun voleybol birinciliği var liseden..." diye dalga geçti.

Lizza dudaklarını kıvırarak kuzenin omzuna sertçe vurdu. Gözleri ışıldayarak parıldadı. "Saçmalama, o voleybol, ben ne anlarım maçtan. Siz oynayın ben sizi alkışlayayım olmaz mı? Hem böylesi daha zevkli."

Esme, Cem'in yanına gidip kendinden emince durdu. Elindeki tokayı ağzına alıp, saçlarını tepesinde atkuyruğu yapmaya başladı. Saçını bağlayınca, "Cem, ben sizinle oynarım istersen!" dedi. Cem'le Rich aynı anda kahkahayı basarken, Rüzgâr homurdanarak, "Saçmalama güzelim, onlar Lizza'ya şaka yaptılar gel buraya." dedi kızgınca.

Esme kocasına hiç aldırmadan Cem'e bakarak onu aradan çıkardı. "Biliyoruz herhalde." Kaşının birini kaldırdı. "Cem eğer oyunumu beğenmezsen beni oyundan atarsın." diye güvence verdi. Gözlerini kocasına devirdi. "Çok mu korktun seni yenerim diye? Korkma kocacığım bu bir maç, dünyada erkekler kadar kadınlar da oynuyor, bunu hatırlatırım!"

Rüzgâr bu muhabbetten hoşlanmayarak sinirle gözlerini karısına mıhladı. Ne denli öfkelendiği, gözlerindeki ateş saçan pırıltılardan ve kasılan çenesinden belliydi. Karısının erkeklerin içinde memelerini ve kalçalarını sallayarak zıplamasını katiyetle istemiyordu. "Saçmalama Esme, bir yerine bir şey olur bu dağ başında bir de bunun için koşturma bizi, hem başka kadın yok maçta dikkatimiz dağılır..."

Esme omuzlarını dikleştirip gözlerini kıstı. "Sen asıl kendine bak, bir de ameliyatlısın, sana bir şey olmuyorsa bana hiçbir şey olmaz merak etme. Ha, dikkat konusuna gelirsen..." Gözlerini oyunculardan gezdirdi. "Onların dikkatini dağıtmayacağım kesin. Bundan emin olabilirsin, bak karısının gözleri üzerlerinde dururken benim ayaklarımdan başka yere bakmazlar. Sen ne fitne düşüncelisin." derken Cem kış kış bıyık altından gülse bile abine hak vermekten geri durmuyordu. Ama Esme'nin susmaya niyeti yoktu. "Tabiî senin ki dağılırsa, bilemem!"

Huysuzlanan Rüzgâr ne dediyse Esme'yi ikna edemedi. Ne inatçı kadındı bu! Kesin sırf inat için oynuyordur dedi. Herkesin içinde maç yapması, hoplayıp zıplaması... Bakışlarını göğüslerine dikti. Dişlerini kesif bir öfkeyle sıktı. Bunu düşündükçe bile, onu kolundan tutup götüresi geliyordu. Sonra vazgeçti dil dökmekten, o da anlardı kesin maçın sandığı gibi kolay bir şey olmayacağını ve sıkılıp bırakırdı. Rüzgâr, Esme'yi ikna edemeyeceğini anlayınca kızsa da razı geldi. Bir de o minik burnunu inatla kaldırması yok muydu, artık kesin dönmezdi sözünden bilirdi. Herkes yerlerini aldı. Esme bacaklarını hafif aralıkça açmış, Rüzgâr'ın karşısında meydan okuyarak duruyordu. Cem kenarda maçın başlamasını beklerken Esme'ye gülerek baktı. "Eminsin değil mi oynayabildiğinden? Bak sana güvendim. Beni boşa çıkarma. Hele, şu kocanın diline hiç düşürme! Hem benim bildiğim kızlar maçla ilgilenmez, sen ne tuhaf bir şeysin?"

"Ben senin bildiğin kızlardan değilim Cem." dedi dalga geçerek.

Esme'nin gözleri keyifliydi, yüzünde güneş gibi açan gülümsemesiyle kocasına baktı. "Hem abini tekrar ediyorsun, ben değişik değilim merak etme. Dediğin gibi, futbolculardan çok basketbolcular ilgi alanıma giriyor, daha kaslı ve yapılılar bildiğin gibi..."

Rüzgâr karşıdan karısına sert bir bakış atıp, dudaklarını tatlı bir tehditle kastı. "Esme senin dilini koparırım." dedi, sesi ciddi, ifadesi donuktu. Esme garip bir şirinlikle yüzünü buruşturdu. Rüzgâr işaret parmağını boynunda bıçak hızıyla gezdirdi, kafa koparır gibi. Diğer herkes genç adamın yüzündeki soğuk ifadeyi görünce bunu ciddi sanırken, onu tanıyan Cem kahkahayı basmak noktasına dayandı ve kendini zor tutuyordu. Esme zaten ayrı konu, kollarını açmış titreterek haylaz bir çocuk gibi "Ay, çok korktum bak titriyorum kocacığım, şimdi bayılacağım." diye dalga geçiyordu.

Maç başlayalı kaç dakika olmuş, hâlâ berabere gidiyorlardı. Gerçi

Rüzgâr ne zaman Esme'nin yanına gelse, ona maç yapan biri gibi değil de sanki seyirci gibi davranıyordu. Esme de bunu fırsat bilip hep topu elinden almaya çalışıyordu. Birinde başarsa diğerinde başaramıyordu o da ayrı. Sonunda herkes gibi onlar da Esme'nin gerçekten maç yapabildiğini anlayınca, gerçek anlamda kapışmaya başlamışlardı. Ayağına aldığı darbelerde bile hiç sızlanmayan Esme, oradaki herkesi hem şaşırtmış hem de büyülemişti. Tabiî, kıskançça bakanlar hariç! Rüzgâr bile onun maçta karısı olduğunu unutup, kedinin fareyle oynadığı gibi, topu ona vermemek için oynuyordu. Cem topu Esme'ye atarken, Rich'e kaptırınca alnındaki teri koluna silerek, Esme'ye öfkeyle bağırmaya başladı. Çatılan kaşları, sert yüzü o anda farkında bile değildi!

"Ya, gözün görmüyor mu? Top ona değil, sana gelecekti. Bu kadar olmaz ya... Önüne bak biraz."

Esme terden ıslanmış tişörtünü tuttu, sallayarak havalandırıp ferahladı. Hareket etmekten yanakları kızarmış, sinirden gözleri çakmaklaşmıştı. Mızmızlanan Cem'e bakıp elini kaldırdı bir erkek gibi kafa tutmaya başladı.

"Asıl sen kendine bak, ben sana dedim. Ben orta sağ oynamam, forvet oynarım diye. Ama nerede, sen beni dinlemedin bile, sana oradan ciddi mi gelmiyorum! Niye gol atmak varken orta sağa da oyalanayım ya, bir de bana kafa tutuyor topu kaptırdığı yetmezmiş gibi. Bebek gibi mızırdanmayı kes Cem, adam ol da topuna sahip çık. Odaklan."

Rüzgâr, başlarda Cem'in Esme'ye kızmasına, hatta sesini yükseltmesine sinirlense de, sonra onun altında kalmayıp laf yetiştirmesini görünce, çatık kaşları yumuşadı. Dudakları sinsice yukarı kıvrıldı. Cem bunu fark edince, elini sitemle sallayarak, "Rüzgâr'ın karısından ne beklenir!" diye sinirle arkasını döndü. Rüzgâr ayağında topuyla kahkahayı basarken, onların Türkçe ne konuştuklarını anlamayan diğerleri şaşkınca bakıyordu. Maç boyunca ne tartışmalar ne de şakalaşmalar bitmedi. Hiçbir şeye değil de, Rüzgâr gol atınca yerinde zıplayarak ona tezahürat yapan Lizza, Esme'yi gıcık ediyordu ve sırf onlara bu zevki tattırmamak için kaç tane gol kurtarmıştı. O sarı cadı yerinde zıplayıp "Rüzgâr sen bir tanesin." dediği an ayağındaki ayakkabıyı ağzına çarpası geliyordu. Yapacaktı da. Cem kolundan tutmasaydı Esme kadının üzerine uçuşa geçmişti. Kafasını Cem'e çevirip sinirle, "Ben katil olurum çok dayanamam." diye söylendi.

Maç bitmek üzereydi, son dakikaları olduğunu haber verdi hakemleri: Lery. Bu dakikalarda attılar, attılar yoksa berabere bitecekti maç ve Esme bunu hiç istemiyordu.

Cem ayağındaki topu hızlı hareketlerle Edie'ye götürürken kaptırdı. Bakışlarını bir an olsun ayırmadığı top tekrar Rüzgâr'ın ayağına gelince ona doğru tüm hızıyla koşup, kendini yere bıraktı. Ayağını topa doğru ayarlayıp yerde kayarken Rüzgâr'ın bir anlık boşluğuyla Cem'in ayağı Rüzgâr'ın bacağına vurdu ve onu da yere yıktı. Tam o sırada düdük çaldı. Lery ağzındaki düdüğü çıkarıp "Penaltı." diye bağırdı. Cem, elini sinirle yere vurup kalkarken, Rüzgâr kolunu yere dayamış ona kıs kıs gülüyordu.

"Oğlum bu maç bizim, hiç bekleme vermem." diyerek yerden kalktı. Topu alıp kalenin karşısına geçti. Esme, Cem ve diğerleri kale önünde yerini almış penaltıyı ve maçın skorunu belirleyecek atışı bekliyorlardı. Cem yüzünü sallandırmış, saçlarından terler damlarken, ayakta dikiliyordu. Esme ona bakıp göz kırptı. "Üzülme belki atamaz."

Cem sinirle baktı genç kıza. "Sen onun sağ ayağının ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorsun, burada anlaşılmaz... Toprak burası... bir de halı sahada gör, o zaman ne dediğimi anlarsın."

Esme omuz silkti umursamazca, maçı onlara vermeyeceklerinden neredeyse emindi. Gözleri sinsice kedi gibi kısılırken, dudakları da memnunca haylazlık yapıp kıvrıldı. Cem onun bir plan peşinde olduğunu fark edince haylaz gözlerini kısarak baktı. "Sen yine ne düşünüyorsun öyle sinsice?"

Esme omzunu sarstı. "Şimdi gör, bu gol olmayacak." Cem kafasını sallayarak Rüzgâr'a baktı. Genç adamın yüzü ciddileşmiş gözleri topa kilitlenmişti.

"Kesin atacak!"

"Atamayacak görürsün. Maç bizim."

Rüzgâr geriye doğru gidip topa vuracağı yeri gözüne kestirirken -tabiî topu Esme'nin olmadığı yere atmayı düşünüyordu- koşarak geliyordu ki kaleye bakayım derken gözlerini bir anlık Esme'ye kayması ve onun "Aşkım!" demesiyle, bırak topu kaleye, boş yere fırlatması bir oldu. Şaşkınlıkla. Yaptığına kızıp ağzının içinde sert küfüler savurup "Hile var, bu sayılmaz." diye gürledi.

Cem ise şaşkındı. Esme sadece 'Aşkım!' demişti ve abi topu kale

dışına çıkarmıştı. Rüzgâr'ın yanına giderken muzırca güldü. "Hile falan yok, hadi varsa kanıtla, sen atamadın." Rüzgâr, Cem'e öldürücü bakışlar atınca, Cem ellerini kaldırarak "Geçmiş olsun abi, sen bitmişsin. İplerin nerede!" diye alay etti. Rüzgâr üzerine doğru söylenerek tehditkâr bir adım atınca, hızla arkasını dönüp, "Miyav!" diyerek uzaklaşmaya başladı.

Rüzgâr bu sefer öfkeli bakışlarının hedefini değiştirdi. Hiç kimseye aldırmadan Esme'nin üzerine asabi adımlarla yürürken, kız onun bakışlarından ürküp yutkundu. Gözleri sinirden mi, yoksa başka bir şeyden mi koyulaşmıştı, anlayamadı. Nedenini bilemediği bir hâlde üzerine gelmeye başlayınca; "Gelme bak bağırırım." diye tehdit etti. Rüzgâr'ın dudakları sinsice kıvrılırken, baştan çıkarıcı sesi kadife gibi yumuşacık yankılandı. "Ne diye bağıracaksın karıcığım, 'aşkım' diye mi? Hadi bağır, inan bunu en çok ben duymak isterim." Genç adamın gözlerinde yıldırımlar çakıyordu.

Kendi diliyle kapanan kısılan Esme geri geri yürüdü, bakışlarını kocasından hiç çekmeden "O zaman çok beklersin, o bir kerelikti, bir daha duyamayacağın bir kelime... Püf uçtu..."dediğinde, Rüzgâr durmaksızın hâlâ üzerine gidiyordu. "Kabul ediyorsun yani hile yaptığını, benim zaafımı kullanıp maçı aldınız, bunu yanına bırakacağımı nasıl düşünürsün?"

"Hiç de bile. Sen de kanmasaydın, ben mi dedim beni dinle diye, dinlemeseydin?" Esme'nin yolu bitti. Sırtı ağaca dayanınca, elini arkasındaki ağaca sarıp küfretti. Gözleri oldukları yerde gezindi bir an şaşkınca, ne ara gelmişlerdi buraya anlamadı. Kamp alanından biraz uzaklaşmışlardı. Gözlerini kısarak kocasına çevirdi. "Bilerek yaptın değil mi?"

Rüzgâr iyice yaklaştı karısına. Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle yanına sokulurken "Neyi karıcığım?" dedi yumuşacık sesiyle. Bu da genç kızın içinde tuhaf bir titreşim yaşanmasını sağlamıştı.

"Beni bilerek tuzağa düşürdün, arkama bakmadığımı biliyordun, hem üzerime gelmeyi de kes hile yaptın... Ya gelmesene, sana diyorum..."

"Ne tesadüf, ben de sana onu diyecektim, nasıl bir duygu?" Rüzgâr yaklaşıp elini kafasının üzerinden ağaca sabitledi. Terli olduğu için üzerindeki tişörtü ıslanmış, tenine yapışmıştı. Aynı şey onun için de geçerliydi ve kocası üzerine geldikçe ürperiyor, üzerindeki ıslak

tişört de buz gibi tenine değiyordu. Esme aradan kaçmak için hamle yapınca, genç adam diğer elini de belinin hizasına dayayıp onu kolları arasına hapsetti. Kafasını aşağı eğdi. Karısının yüzüne gözlerini sabitledi.

"Söyle hadi?"

Esme derince nefes alınca, onu baharatlı ter kokusunu içine çekmiş oldu. Normalde nefret ederdi terli erkeklerden ama onun kokusu çok güzeldi. Hiç iğrenmedi ya da tiksinmek aklının ucundan bile geçmedi. Aksine ona dokunmamak için kendiyle mücadele ederken, bakışlarını yana çevirdi. Kocasının ışıldayan güzel gözlerine yabanice bakarak, mahcupça soludu...

"Hadi."

"Ne-neyi?" dediğinde ise neredeyse nefesi artık tükenmişti. Tüm kanı dudaklarında toplandı.

"Söyle."

Esme onun nefesini yüzünde hissedince kekelediğinin fark edemedi. Bir de neyi demesini istediğini zaten bal gibi anlamıştı anlamasına ya, salağa yatmak açıkçası işine gelmişti! Ürkek gözlerini gözlerinden ne kadar çekmek istese de, beceremedi. Rüzgâr biraz daha eğildi. Şimdi dudaklarının arasında çok az bir mesafe vardı. Hani, kafasını oynatsa değecek kadar yakındı tenleri. Genç adam bunun bilinciyle burnunu onun küçük burnuna sürterken "Duymak istiyorum." dediğinde, buğulu sesi kadife yumuşaklığında kulağında yankılandı. Genç adamın nefesi artık dudaklarına değince Esme gözlerini tatlı bir rehavetle kapadı. Bacakları titriyordu ve lanet olasıca kadifemsi sesi [1]sirenler gibi onu kandırıyordu. Ellerini arkasındaki ağaca iyice sabitleyip kendini sert yüzeyine yasladı. Bacakları boşalıyordu. İçinin hararetinden dudakları kuruyunca diliyle ıslatıp "Rüyanda görürsün." dedi tutkulu sesi.

"Fakat ben gerçekte duymak istiyorum, rüyalarda beklemek yorucu oluyor inan ve hayatım sen rüyalarımdan hiç çıkmıyorsun." derken dudaklarını hafifçe dudaklarına sürtüyordu.

Esme nefes almayı kesti. Bekliyordu, sadece bekliyordu. Gözlerini kapatmış onun öpmesini ya da sarılmasını bekliyordu. Bunu ne kadar istiyordu ama şu lanet gururu yok mu, buna bir türlü imkân vermiyordu. Hiçbir şey olmayınca birden gözlerini araladı. Kirpikle-

1 *Sirenler ☺Denizkızı)

rinden gözbebeklerine kadar hazla titrerken, Rüzgâr dibinde durmuş ona derinden bakıyordu. Bu adam neye bakıyordu? Yüzü ifadesizdi. Ne düşünüyor ya da ne hissediyor, anlayamadı. Onun dalgınlığından fırsat bilip kolunu iterek düşürdü.

"Çok terliyim, üzerimi değiştireceğim ve mümkünse biraz uyumak istiyorum, yoruldum." deyip hızla çadırların olduğu alana yürümeye başladı. Rüzgâr onun kollarının altından kaymasıyla, arkasını dönüp dayandığı ağaca omzunu yaslayıp, biraz bekledi. Gözleri karısının uzaklaşmasına bakıyordu. Aslında gördüğü tek şey boşluktu. Kafası karışmaya başlamıştı. Sanki... Sanki Esme onun dokunuşlarına istekle tepki veriyordu. Bir an öyle hissetmişti. Ya da kafasında o kadar çok kuruyordu ki, öyle olduğunu zannediyordu. Az önce onun gözlerini beklentiyle kapadığına ve açtığında da hülyalı gözlerle baktığına yemin edebilirdi. O kadar gerçekti ki; bunun gerçek olmasını çok istiyordu. Bakışlarını tekrar karısının gittiği yere çevirdi. Hay aksi, onu duş alanına götürecekti. Bunu unutmuşu.

Rüzgâr çadıra duşunu alıp geri dönüğünde, onu uyurken buldu. Aslında duş alabileceğini söylemeye gelmişti ama onu çoktan temizlenmiş ve uyurken görünce, vazgeçmişti. Usulca yanına geçip onu rahatsız etmeden uzandı. Yüzüstü yatmış, kolunun birini de kafasının altına almıştı. Uzanıp iki parmağının arasına saçlarını sıkıştırdı. Yüzüne düşen nemli saçlarını kenara çekti. Gül yüzü açığa çıkınca o masum, meleksi hâlini izledi. Bu kız uyurken bile savaşıyordu birileriyle, çünkü kaşlarını bir an çatarken, sonrasında yüzünde tebessüm oluşuyordu. Beline uzanıp, onu kendine çekerek sarıldı. Esme uykusunun arasında, alışık olduğu pozisyonu alıp kafasını göğsüne gömdü, elini hiç tereddütsüz beline sardı.

Bu hamleyle Rüzgâr'ın yüzünde rahatlama oluşurken, karısını kendine sıkıca bastırıp gözlerini biraz kapadı. Şu ana kadar fark etmemişti ama ameliyat yeri sızlıyordu. Sanırım fazla zorlamıştı ve biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Küsmedim yüreğim, küsme sende. Biliyorum kendimi; küsersem bağırır çağırır dökerim içimi, rahatlarım ve sonra affederim. Defalarca kırıldıklarımı, affetmemeliyim. Bir daha kırılmamak için ne küsmeli ne de yakın olmalıyım. Sadece yok saymalıyım.

Müjde Aklanoğlu

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kuşku, incecik bir nehir gibi yayıldı damarlarına...

Dilin kemiği olsaydı kırar terbiye edilir, düşüncenin duvarı olsaydı çarpar yumuşatılırdı. Ama yoktu işte.

Cem'e doğru yürüyüp yanındaki tomruğun üzerine oturdu Esme.

Ellerini dizlerine dayayan genç adam Esme'ye bakıp "İyi uyudun uykucu." dedi gülerek. Esme, gözüne kestirdiği bir dal parçasını alıp amaçsızca yeri eşeledi. "Çok yorulmuşum, temiz hava çarptı galiba..." Tuhaf çizimler yaptı yere. Tıpkı aklı gibi karmaşıktı hepsi...

"Bence seni maç çarptı! Sahi sen nereden öğrendin böyle maç yapmayı, çok güzel oynuyorsun? Harika sol ayağın var doğrusu."

"Unuttun mu, benim bir de erkek kardeşim var" dedi, ne dediğini anlayınca gülen yüzü asıldı. Abisini ne kadar unutmaya çalışsa da ona hâlâ sinir olsa da içi sızlamıştı. Kalbine hafiften bir ateş yayılmıştı. Özlem çok ağır bir bedeldi. Cem yüzü asılınca elini onun omzuna sarıp kardeşi olarak gördüğü kadını kendine çekti. Yarasını saramazdı ama üfleye bilirdi, bir abi gibi.

"Bir an şaka yaptığını sanmıştım, sen defansta oynamam derken ciddiymişsin, forvete geçtin. Hâlâ şaka gibi geliyor, berabere bitti maç sayende. Sen o penaltıyı kurtarmasaydın Rüzgâr'ın dilinden kurtul kurtulabilirsen."

Cem'in yaptığı taktik işe yaradı, sohbet ederken samimiyetle Esme'nin dikkati dağıldı. Bakışlarını tekrar alanda gezdirip, aradığını bulamayınca daha fazla duramadı.

"Sahi Cem, Rüzgâr nerede?" Onu bir ara uyurken yanında hissetmişti fakat sonrası yok. Kalktığında kokusu üzerine tutunmuştu ama kendi kayıptı. Cem'in kaşları yukarı kalktı ve omzundaki elini hızla çekip ayağa kalktı. Elini saçına gömerek; "Ben susadım, sen de ister misin?" diye sordu.

Esme dalgınca bakınırken, "Yok." dedi. Cem de fırsattan istifade yanından uzaklaştı.

O sıralarda ormanın seyrine dalan Lizza, "Keşke ben de sizin gibi avlanabilsem! Geçen sene denedim ama hiçbir şey vuramadım. Zaten Rich de hemen vazgeçti bana öğretmekten, çok sıkıcıymış bunu birine öğretmek." diye Rüzgâr'a dert yandı. Saçlarını geriye savurup Rüzgâr'ın yakışıklı yüzünü süzdü. Bu adamın sert yüzüne bakarken bile içinin yağları eriyordu. Lâkin aylardır yaptığı hiçbir etkiye tepki alamıyordu. Ya karısına gerçekten âşıktı ki, o çocuk yaştaki erkek kılıklı kıza âşık olduğunu hiç sanmıyordu. İnsan onun gibi bir kıza nasıl âşık olabilirdi? Kız tam bir buzdolabı gibi davranıyordu Rüzgâr'a, oysa o bir yüz verse, kadın dediği nasıl sıcak olurmuş memnuniyetle öğretebilirdi. Ne zaman baksa görmezden geliyordu.

Rüzgâr yanındaki kadına bakmadan yürümeye devam ederken "İstiyorsan avlanabilirsin. Aslında biraz cesareti olan herkes avlanabilir. Sadece gez, göz, arpacık ve silahı sıkı tutan el gerekiyor. Önemli olan namlusunu sıkı kavramak ve nereye nişan alıyorsan oraya odaklanmaktır. Bir de silah ateşlendiğinde bileğin taş gibi yerinde kalmalı, zira geri teptiği zaman hedefi şaşar ve senin de canın yanar." dedi teorik bir sesle. "Ellerinde barut yanığı oluşsun istemeyiz."

Biraz yürüyüş yapmak için çadırdan çıkmıştı ve tam giderken Lizza'yla karşılaşmıştı. Ne kadar bu kadınla yalnız kalmak istemese de, mecbura kalmışlardı. Aslında tek amacı kendini sakinleştirmekti. Esme'nin yanında ne zaman yatsa rahatsız bir halde kalkar olmuştu. Bir de onun kendine alışması ne kadar güzel olsa da, artık daha zor ve uykularını huzursuz geçirmesine sebep oluyordu. Yanında uyuduğu kısacık zamanda bile, onun varlığını, uykusunun ortasında hissedebiliyordu. En ufak kıpırdanmayla, vücudu uyarılıyordu. Oysa o hiçbir şeyden habersiz kuzu gibi masumca, bir kurda yaklaştığından habersiz, daha çok sokulup, uyumasına devam ediyordu.

"Belki sen bana gösterebilirsin. Sen bu konularda bilgilisin. Gerçekten iyi bir öğrenci olabilirim, hem çabuk da kavrarım."

Lizza bakışlarını Rüzgâr'a çevirdi. Derin düşüncelere daldığı belliydi. O güzel koyu gözleri ifadesizdi. Bu adama nasıl yanaşacaktı? Hiç açık kapı bırakmıyordu. Oysa o, elini kime uzatsa havada kapılırdı. Lâkin bu adamın gözüne sokuyordu, umurunda değildi. Bir yolunu bulup ona sokulmalıydı.

Rüzgâr "Dönelim mi artık, akşam yemeği vakti geldi." dedi huzursuzca. "Hem Esme hâlâ uyuyordu. Gidip onu uyandırayım."

Lizza mecburen Rüzgâr'ın yanında olduğu için dönmek zorunda kalmışlardı. Gittikçe de kamp alanına yaklaşmaya başlamışlardı. *Karısını kaldıracakmış, şuna bak, çalar saat gibi kurmuş kocasını pis bacaksız.* Kamp alanından sesler gelmeye başlayınca, kıskançlıktan kıvrandı.

"Ah ayağım, ah çok acıyor." diye veryansın etti ciddi bir sızlanmayla.

Bir an afallayan Rüzgâr Lizza'nın yanına eğilip, bileğindeki elini kenara çekti. "Ağaç köküne takıldım." Gözlerini kapatıp, sızlanmasına devam etti acıyla. Rüzgâr bakışlarını ayağından ayırmadan "Müsaade eder misin bakayım?" dediğinde, Lizza kafasını sallayınca bileğini hafifçe yana çevirdi. Elini bileğin üzerinde dikkatle, canını yakmadan gezdirdi. Birkaç defa oynattıktan sonra bir şey bulamayıp parmaklarını bileğinden çekti. Ayağını yere bırakıp bakışların geç kadına çevirdi. "Bir şey yok gibi ama yine de dikkat etmen lazım, belki incinmiştir." Rüzgâr elini uzatıp kalkmasına yardım etti. "Yürüyebilecek misin?" diye sordu nazikçe.

Lizza tam da istediği tepkiyi alınca kafasını salladı. "Evet." Ama daha birkaç adım atıp tekrar oflayarak "Ya çok acıyor yürüyemiyorum, canım çok acıyor." diye mızıldandı. Rüzgâr mesafeli bir tonda "Müsaade edersen sana kamp alanına kadar yardımcı olayım?" diye öneride bulundu.

"Zahmet olacak. Hastalığın henüz iyileşmedi, olmaz." dedi ciddi bir kaygıyla.

"Bırak destek olayım, bu halde yürüyemezsin." dedi kızgınca. Kadının belinden tutup kendine çekerek yürütmeye çalıştı. Lizza daha attıkları birkaç adımda feryat edince, Rüzgâr da mecburen kucağına aldı. Ona hiç bakmadan önüne döndü. İfadesiz bir sesle "Seni ben gö-

türsem daha iyi olacak, baksana yürüyemiyorsun." dedi hissizce. Lizza dudaklarını büzerek kollarını boynuna doladı. Göğüslerini bilinçli olarak sert gövdesine yasladı. Kafasını omzuna dayayıp sıkıca sarıldı. "Sana zahmet vermek istemem ama canım yanıyor."

Rüzgâr ona hiç aldırmadan kaskatı bir bedenle kamp alanına geldi. Kucağındaki kadının niyetinin ne olduğunu fark etmeden ateşin başındaki topluluğa doğru yürümeye başladı. Belki bu gibi durumlardan anlayan biri ayağına bakabilirdi düşüncesi zihninden geçiyordu.

Esme yanındaki Laura'yla muhabbeti koyulaştırsa da gözleri hâlâ ormanda geziniyordu. Herkes ateşin başındaydı, o sarı cadı ve kocası hâlâ ortalarda yoktu. Allah'ım, inşallah birlikte değillerdir diye dua ederken, dalgın bakışları Laura'nın baktığı tarafa kaydı. Esme'nin yüzündeki gülüşü solarken, gördüğü şeyle nefesi kesildi. Elindeki dal parçasını sinirle kırarken, Rüzgâr kucağındaki kadınla yanlarına gelmeye devam ediyordu. Gözleri buluştu kocasıyla, kısa bir andı bu. Esme farkında değildi ama öylesine öfkeli, öylesine kırgın bakıyordu ki, Rüzgâr gözlerini kaçırdı. Kucağındaki kadını yerdeki büyük minderlerin yanına götürürken kaygıyla yanlarına gelen Rich "Ne oldu Lizza iyi misin?" dedi şefkatle.

Rüzgâr genç kadını nazikçe yere bıraktı. "İyiyim kuzen, ayağım burkuldu." Bakışlarını ayağa kalkan Rüzgâr'a çevirip gözlerinde ışıklar oynaşırken, "Rüzgâr beni buraya kadar taşıma nezaketinde bulundu. Tekrar teşekkürler, sen olmasaydın ne yapardım orada tek başıma." diyerek muzırca konuştu.

"Önemli değil, daha iyisiniz ya?"

Lizza gözlerini süzdürerek dudaklarını büzdürdü. "Sayende iyiyim ama hâlâ acıyor."

Kamptaki kadınlar Lizza'nın yanına giderken Esme'nin üzgünce hali olduğu yerde duruyor, gözleri ateşler saçıyordu. Bir anda verdiği kararla hızla ayağa kalktı. Çadıra giderken Cem'e bakıp sinirle söylendi:

"Beni yemeğe çağırır mısın?" Öfkeli gözlerini kocasına çevirip öldürücü bakışlar attı. "Sen çağır Cem anladın mı, sadece sen." Ve kocasına hiç aldırmaksızın uzaklaştı. Kadın samimice ismini telaffuz ediyordu, kucağına kadar tırmanıyordu ve kocası hiçbir şey demiyordu. Zaten onlar sınırları belli ki çoktan yıkmıştı.

Ondan böyle bir tepki beklemeyen Rüzgâr şaşkınca karısının ar-

kasından bakıyordu. Yine neye sinirlenmişti bu eserekli kadın? Görmüyor muydu, sadece yardım etmeye çalışıyordu. Onun arkasından çadıra yürümeye kalkınca, Cem önüne geçip, "Biraz rahat bırak kızgınlığı geçsin, sakinleşince konuşursun şimdi çok öfkeli." diye uyardı. Rüzgâr kaşlarını kaldırarak kardeşine baktı. Cem omzunu umarsızca sarsarak "Ben de onu tanımaya başladım ve artık tepkilerini neredeyse biliyorum abi." dedi dürüstçe.

Esme, sinirle yanındaki kocasına baktı. Çadıra geldiğinde daha içeri giremeden çıkmış ve ona konuşma fırsatı dahi tanımadan, yemek için ateşin başına yeniden dönmüştü. Hâlbuki Cem'e *'sen çağır'* demişti. Rüzgâr ise arkasından kaşlarını çatarak yürüyüp, yanına sessizce gelip oturmuştu. Nasıl tepki vereceğini ve lanet olsun ne için özür dileyeceğini de bilmiyordu. Ne yapmıştı ki sadece yardım etmişti! Şimdi sırf iyilik etti diye, keçi inadı taşıyan damarına basmak istemiyordu. Neyse ki korktuğu olmamıştı. Bir süre suratını sallandıran Esme yemeğe başlayınca kızgınlığı geçmiş, orada birkaç kişiyle şakalaşmaya bile başlamıştı. Gerçi ona bakmıyordu ya da konuşmuyordu ama o gergin havasını bertaraf etmiş gibi de duruyordu.

Sinirden köpüren Esme içinden ağlamak gelirken, neşeyle kahkahalar atıyordu. Gözleri her daim karşısındaki sarı cadı Lizza'da takılı kalıyordu ve her seferinde gözlerini ondan ayırmak daha bir güç oluyordu. O kadının yalandan yaralandığından adı kadar emindi! Lâkin kadın Oscar'lık oynuyordu. Altın Portakal'da ödülü hak edecek cinstendi yapmacık karakteri. Ne yaparsa yapsın, bir türlü açığını yakalayamıyordu. Elindeki çatalı konservesine daldırıp, barbunya pilakisini ağzına götürdü sinirle. Ağzındaki lokmasını öyle hiddetli çiğniyordu ki, arada kayan dişleri gıcırdıyordu.

Yanında oturan Cem'e yaklaştı. Genç adam onun bir şey söyleyeceğini anlayınca kafasını ona eğip kulak kabartmaya başladı. Esme'nin ne kadar sinirle baktığını fark ediyordu karşısındaki kadına lâkin kadın oralı bile olmuyordu. Bildiği bir şey varsa, o da Esme'nin bunun altında kalmayacağıydı.

"Cem, sence birini öldürsem kaç yıl yerim?"

Cem konservesindeki dolmayı çatala takıp anlamaz gibi "Niye, sen zaten adamı dilinle öldürüyorsun (!)" dedi umursamazca bıyık altından gülerek.

"Ondan bahseden kim! O ayrı."

"Peki, neden bahsediyorsun?"

Esme karşıya baktı. Plancı... Yalancı karı. Ayağı ağrıyan böyle iş tahla yemeğini yiyip nasıl gülerdi? Sonunda onun açığını bulmuştu. Belli ki ondan başkası da hâlâ fark etmemişti. Bir de arsız arsız gözlerini süzdürerek, kaş altından Rüzgâr'a bakıyordu. *Allah'ım, yardım et üzerine atlamamak için!* Kendiyle savaş veriyordu. Acaba o sarı saçlarını boğazına dolayarak bir kerede mi öldürse? Yoksa ağzına tıkayıp hüccetten mi götürse? Ya da kaza kurşunu deyip kocasının tüfeğiyle keklik gibi mi avlasa? Ona olan cinayet senaryoları gözünde canlandıkça, siniri daha da katlanıyordu. *"Ah ne olurdu sanki ağaçlardan biri yıkılsa da altında sarı cadı kalsa, eğer öyle olmazsa zaten elimde kalacak o çırpı bacakları. Zevkle sarı saçlarını elime dolayacağım..."*

Cem, Esme'ye yaklaşıp "Senin ki taammüden adam öldürmeye girer, böyle bakarsan şahit bırakırsın arkanda!" dedi ciddiyetle. Çatalını ağzına atıp Esme'nin baktığı yere bakmaya devam ediyordu.

Esme'nin önce gözünün biri hafifçe kısıldı. Sonra bir şeyler düşünerek muzırca ağzını burnunu oynattı. Yaptığı plan ne ise yüzünden şeytanca bir hâl geçip, dudakları yukarı bilmişlikle kıvrıldı. Cem'e yaklaşıp "Bak şimdi ne olacak." dedikten sonra karşısındaki kadına baktı. Abartılı bir şekilde işaret parmağıyla yanını göstererek, "Aaa, senin yanındaki ne öyle yılan mı, iğrenç?" diye bağırdı. Yüzünü buruşturup yalan bir korkuyla gözlerini devirdi.

Lizza yan tarafına ürkekçe bakarken korktuğu o kadar belliydi ki, elindeki konserveyi fırlatıp ayağa kalktı. Bir anda, o cırıl cırıl sesiyle, dehşete düşmüş, zıplamaya başlamıştı. Her zıplamasında sarı saçları başında dalgalanıyor, ayaklarını neredeyse kalçalarına kadar kaldırıyordu.

"Nerede? Nerede? Oh! Tanrım! Nerede o hayvan? B-ben, ben korkarım yılandan!"

Esme gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu ve bunu yapmak gerçekten çok zordu.

Herkes Lizza'ya şaşkınca bakarken, Rich'in çatalı ağzında donakalmıştı. Esme onların yüzlerindeki şaşkınlıktan haz alarak rahatla-

mıştı. Sonunda kendini sıkarak da olsa "Ah, pardon ben yanlış görmüşüm, göz yanılsaması, dalmış!" dedi. "Geçmiş olsun canım, çok geçmiş olsun. İyi olmana sevindim..."

İntikamını alan Esme yamyam edasında kıza bakarken, genç kadın ona öfkeyle bakıyor, sinirden kızarıyor ve her an üzerine atlayacakmış gibi tetikte duruyordu.

Her şeyden habersiz yemeğini yiyen Rüzgâr, karşısındaki kadına şaşkınca bakarken çatalı dudağında donmuş vaziyetteydi. Esme kocasına yaklaşıp, kulağına sokuldu.

"Gördün mü bak? Sana kendini boşa taşıtmış ama boş ver değil mi? Eee, tabiî sen de onu taşımaya dünden razıyken, kadın ne yapsın, attı kendini senin kollarına! Bir de hasta olacaksın, sahtekar."

Rüzgâr, Esme'ye bakmadan dişlerinin arasından huysuzca homurdanarak "Ben sadece yardımcı oldum." dedi, gözleri kararmaya başlamıştı.

"Farkındayım kocacığım sana bir şey diyen yok, üzülme(!) Kadın seni gözüne kestirmiş bir kere... Eee, bir de ateşli olunca, senin gibi ona itfaiye olacak biri de etrafında olunca fırsatı kaçırmıyor..." Gözleri kocasının gözlerinde kırgınca gezerken "Yerinde olsam insanlık namına bir kenarda ateşini söndürüverirdim! Hani diyorsun ya, buralar çok ıssız, tenha diye... Ne de olsa yardımcı olmayı pek bir seviyorsun gördüğüm kadarıyla." dedi, sesi buz gibi çıkmıştı.

Rüzgâr'ın bakışlarında gözle görülür bir kırgınlık oluştu. Dudakları kasılıp düz bir çizgi hâlini aldı. Bu kadın onu çıldırtıyordu. Her yataktan kalkığında; acaba bu adama bugün hangi eziyeti yaparım diye mi düşünüyordu? Bu kadarı da fazlaydı. Resmen git işini bitir diyordu. Lanet olsun, ne yaparsa yapsın hiç oralı olmuyor, dikkatini üzerine çekemiyordu. Aslında çekiyordu; sadece çıldırtmak için... Sinir damarlarını yakarak gezerken, kanı daha bir şiddetli pompalıyordu öfkesini. Elindeki kutuyu nasıl sıktığının farkında değildi. Gözleri kararmış, yüzü sertleşmişti. Konserveyi yanına sert bir şekilde bırakarak ayağa kalktı. Bakışlarını karşısındaki mahcup duran sarışın kadına çevirdi. "Lizza istersen sana o atış talimini şimdi gösterebilirim... İster misin? Ben müsaidim."

Lizza önce Esme'ye baktı, gözlerini kısarak! Esme ise o ara öldürücü bakışlar atmakla meşguldü kocasına. Fakat genç adam ona bakmıyordu, bunu fark ettikçe de çıldıracak gibi oluyordu. Lizza bakış-

larını tekrar Rüzgâr'a çevirince, yüzünde bir aydınlanmayla yerinden kalktı. Yanaklarında güller açarak az evvelki rezaleti unutup kafasını salladı.

"Çok isterim, hem belki gidene kadar bir şey de avlarım bana öğretebilirsen."

Rüzgâr yana döndü. Seri adımlarla çadıra giderken "Dur, tüfeğimi alıp geliyorum." dedi dişlerini sıkarak.

Birkaç dakika sonra elinde tüfeğiyle çadırdan çıktı. Lizza yanına gidince, arkasına bile bakmadan ormanın içlerine daldı. Eğer arkasına baksaydı, Esme'nin neredeyse ağlamak üzere, hatta çocuk gibi tepinmek üzere olduğunu görürdü.

Lanet olsun!

Kadının üzerindeki kıyafetler bile bu iş için biçilmiş kaftandı: Uzun bacaklarını saran minicik kot şortu, bir gram yağ olmayan vücudunu gözlerine sokuyordu.

Kafayı yiyecekti. O kadının kocasın asıldığı kesindi ve Rüzgâr umursamadan onunla gitmişti. Esme ağlamaya yakın, dolu dolu olmuş gözlerle onların konuşarak ormanın derinliklerine dalmalarını izledi. Milletin yanında bozguna uğrayıp ağlayarak rezil olmamak için, hızla yerinden kalkıp poposunu elini sürterek silkeledi. Kendini ne kadar zorlasa da gözlerini zorlayan yaşları geri itemiyordu. Sesini kontrol etmeye çalışarak "Size afiyet olsun, ben biraz dinleneceğim." dedi.

Hızla çadırına yöneldi. Daha çadıra yaklaşmadan gözlerinden asice yaşlar akmaya başlamıştı. Ellerini yanında yumruk yapmamak için önünde bağlamış, tırnaklarını da etine geçirmişti. *Lanet olsun Esme, al adamı zorla kollarına ittin kadının, için rahat etti mi? Kadın zaten dünden razı, senin kocan aylardır kadınsız...*

Aptal! Ahmak! Geri zekâlı!

Adam ne güzel oturmuş, sessizce yemeğini yiyordu. Şu kopası dilini tutmayı öğrenemeyeceksin, değil mi? Aklında yoksa bile şu ana kadar, işte şimdi kesin düşünüyordur... Hatta belki de şimdi...!

Lanet olsun, dilin kopsun, kör kuyulara düşsün de bir daha bulamayasın. Sarı cadı kocanın sefasını sürürken, sen de otur boynuzlarını bileyle.

Onların gidişinin arından deli danalar gibi ortalıkta dönen Esme, kolundaki saate kaç zamandır bakıyordu... Lanet adam gideli, koca-

man 2 saat 24 dakika olmuştu. Şu ana kadar kaç defa... Hava da kararmaya başlamıştı. *Ben dedim diye beyefendi de dünden razıymış, baksana hemen balıklama atladı. Hiç tereddüt etmeden kadını alıp götürdü. Gözümün içine baka baka hem de. Bir tek gel sen de şahit ol demediği kaldı. Dağ başında olmayacaktık ki; bak bakalım burada bir dakika daha duruyor muydu? Dağ ayısı, pis sapık...*

Bir sağa, bir sola yürüyor, mırıl mırıl ağzının içinde konuşarak küfrediyor, arada durup sinirle yerdeki yaprakları boşluğa savuruyordu. Yine kolunu kaldırdı saate bakmak için. Sadece üç dakika geçmişti. Saçlarını sinirle geriye savurup, gözünün önünden çekti. Bu saat de ona inat eder gibi, ha bire geçiyordu zaten! Gözlerinden yine yaşlar akmaya başlamıştı. Elinin tersiyle kabaca sildi yanaklarını.

İleriden gülüşme sesleri gelince, gözlerini kısarak o tarafa bakmaya başladı. Dudakları sinirle büzülürken, dişlerini sıkmaya başlamıştı. Lizza kocasına şuh kahkahalar atıp, el kol hareketleriyle heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu. Rüzgâr da onun anlattığına dişlerini göstererek gülüyordu. Elleri yumruk oldu sıkıca. Yoksa gidip o beyaz dişleri yere dökecekti. Kalbine bir telaş gelip oturdu. Demek bu kadar yakınlaşmışlardı. *Pislik bir de beni seviyormuş... Gördük; 32 dişi başkalarına ziyafet çekerken, ne kadar sevdiğini. Lanet olsun Rüzgâr, seni öldürmek istiyorum... Hayır, bir tek seni değil, kendimi de üzerine parçalamak istiyorum...*

Rüzgâr, Esme'yi karşılarında gözleri çakmak çakmak beklerken görünce, sabahtan beri yapmacık olarak yüzünde asılı kalan gülüşünü büyüttü. Böylece küçükhanım konuşurken ne söylediğine dikkat ederdi. Ağzından fütursuzca çıkan kelimelerin bedelini ödemiş olurdu ama yakınına geldikçe onun yüzünün üzgün olduğunu gördü. Gözlerinin ruhsuzca baktığını, hatta ağlamış gibi kızardığını fark edince pişman oldu. Bakışlarını Lizza'ya çevirdi. "Bunları sen bırakır mısın çadıra?" Genç kadın şaşkınca kafasını sallayınca, elindekileri bırakıp hızla karısının yanından yürümeye başladı. Seri ve uzun birkaç adımla yanına yaklaştı, ondan uzaklaşmak isteyen kadını kolundan yakaladı.

"Esme dur..."

Esme kolunun tutulmasıyla sendeleyince, durmak zorunda kaldı. Kolunu kurtarmak için çekse de, olmadı. "Bırak kolumu!" diye tısladı. Kolundaki parmakların tutuşu ne kadar nazik gibi dursa da, kıskaç gibi kuvvetliydi. Sesinin cızırtılı çıkmasına aldırmadan, "Bırak diyo-

rum kolumu!" dedi yeniden. Kolunu silkelerken, dudakları büzülmüş, gözleri sinirle kısılmıştı.

Genç adam koluna baskı uygulayıp, onu kendine kabaca çektiğinden, canını yaktığının farkında değildi. Kararan bakışlarına eş, sesindeki sertlik eski Rüzgâr gibiydi.

"Bu ne şimdi? Önce umursamıyor, git diyorsun... sonra trip atıyorsun? Bazen senin beyninde sorun olduğunu düşünüyorum, yok hatta şüphelenmiyorum inanıyorum... Başka nasıl bir insan bu kadar dengesiz hareket edebilir ki? Sana sabırlı davrandıkça, ağzına geleni sayıyorsun. Yeter... Kendine çeki düzen ver, ben de insanım; Peygamber değil. Sabrımı tüketiyorsun."

Esme duyduğu katı sesle ve koluna uygulanan acı yüzünden çığlık atmak istiyordu. Yanaklarından boşalan yaşlara aldırmadan, titrek sesiyle "Bırak kolumu, canımı yakıyorsun." diye bağırdı.

Rüzgâr kolunu sıkıca tuttuğunu, o an fark etti. Gözlerini karısının koluna yapışan eline çevirdi. Canı gerçekten yanmış olmalıydı. Birkaç adımda önüne geçti. Esme başını aşağı eğmiş sessizce duruyordu. Onu rahat görebilmek için boynunu biraz kırıp başını aşağı eğdi. Tedirgince elini kaldırıp, nazikçe çenesine dokundu. Sanki görecekleri ni biliyormuş gibi, yavaşça başını yukarı kaldırdı. Lanet olsun canını nasıl yaktıysa, ağlıyordu! Yüzünü avuçlarını arasına alıp, başparmaklarıyla yanaklarını kuruladı. Gözleri üzgünce bakıyordu karısının yüzüne.

"Özür dilerim canını yaktım, söz verdim bir daha yapmayacağım diye ama... Affedersin, farkında değildim! Sinirlenince bir anda oldu, ne yaptığımı idrak edemedim."

Esme öfkeli bakışlarını kocasının yüzüne çevirirken, yüzündeki elleri sinirle itip burnunu çekti. Ondan bir adım uzaklaşıp elleri yanında yumruk oldu. Kendini nasıl tutuğunu bilmiyordu. Avazı çıktığı kadar bağırmak, dünyayı başına yıkmak istiyordu. Ve yaptı da. Kendi dahi fark edemeden bağırarak üzerine atlayıp, göğsünü yumruklamaya başladı.

"Lanet herif, sürme bana o pis ellerini... Başkalarına dokunduğun ellerinle bana dokuma... Hoşuna gitti mi? Güzel vakit geçirdiniz mi? Sen pisliğin tekisin, iğrençsin..." Her yaptığı ani hareketle saçları tepesinde dalgalanıyor, yüzüne hoyratça çarpıyordu. Rüzgâr onun bu kadar neye sinirlendiğini anlayamadı başta. Göğsüne vuran yumruk-

ları engellemek için, ellerini bileğinden tutup kendinden biraz uzaklaştırdı. Onunda sinirden gözleri kör olmuştu. İçinde kabaran azgın hiddetiyle iradesini kontrol edemediğinden, kabalaştı.

"Hem kendi ellerinle kadının yanına yollayıp, kucağıma koyuyorsun? Sonra da sinirlenip bağırıp çağırıyorsun! Sen ne yaptığını da, ne dediğini de bilmiyorsun! Dilinin ayarı yok senin..."

Esme sinirle tekrar vurmaya çalıştı göğsüne ama başaramadı.

"Ben sana *'git'* dedim diye, gitmen mi lazımdı? Pis sapık! Uçkuruna sahip olamıyorsun değil mi? Demek *git* demişim! Sen de *yok* demedin, hemen atladın kadının üzerine. Lanet olsun! O ellerini kesmek, seni hadım etmek istiyorum..."

Kadın kafayı yemişti, taramalı tüfek gibi saydırıyordu. Rüzgâr onun söylediklerini başta sinirden olduğunu sanmış, idrak edememişti. Fakat şimdi ağlayarak bağırması... Kuşku, incecik bir nehir gibi yayıldı damarlarına. Kıskanmış mıydı? Yok, kesin öfkesinden yapıyordu. Ellerini tuttu bileklerinden, kendi göğsüne birleştirip esir aldı. Esme bağırmaya devam edince hırladı.

"Esme sus artık..."

"Susmayacağım adi! Beni boynuzladığını, herkese ilan etmeyi huy hâline getirdin. Nereye gitsek bir yolunu bulup bunu yapıyorsun. Pislik, narsist, egon tavan mı yapıyor bana bunu yapınca?"

Rüzgâr'ın kulakları şu anda onun kötü laflarını da, aşağılamalarını da duymuyordu. Hiçbiri önemli değildi şu an. Tek önemli olan şey Esme'nin bilinçsizce yaptığı şeydi. Gözleri ışıklar saçarak karısına bakıyordu. Dudakları sevinçle yukarı kıvrılırken, kalbi pırpır ediyordu.

"Esme sen beni kıskandın mı?"

Esme duyduğu şeyle debelenmeyi durdurdu. Güzel yüzünü kaldırıp şaşkın gözlerini kocasına çevirdi. Kızarmış hokka burnunu sesli bir biçimde çekti. Başını sallayarak reddederken bunu, saçını geriye savurdu. "Sen ne saçmalıyorsun be, senin neyini kıskanayım! Ben... Ben sadece! Sadece rezil oldum diye sinirlen..."

Rüzgâr karısını hızla kendine çekip, küfretmek için açılan dudaklarını kendininkiyle mühürledi. Esme bilekleri onun elinde esirken debelenip, dudaklarını vantuz gibi çeken öpüşünden kurtarmaya çalışıyordu. Yapamadı. Ağzını aralayıp Rüzgâr'ın altdudağını dişlerine sıkıştırdı.

Rüzgâr canı yanınca onu bırakıp bir adım geriledi. Elini dudağına gezdirip ağzına dolan kana baktı. "Sen ne yapıyorsun, manyak mısın?"

Esme'nin irileşmiş gözleri onun dudağındaydı. Kanıyordu. Bakışlarını dudaklarından çekip gözlerine sabitledi. Sinirden ateşler saçan gözbebekleri titriyor, kirpikleri hızla kırpışıyordu. Hiddetiyle üzerine gazap gibi yağdırsa ne fenaydı, bu adam onu hiç mi anlamıyordu!

"Sen de zora gelince, hep beni öperek susturmaya çalışıyorsun, zorlamasaydın ben de yapmazdım!" Esme'nin pişman bakışları hâlâ dudaklarındaydı. Allah'ım, az önce neler yapmıştı o dudaklara, canını yakmak istememişti! Acısın istememişti. Dudakları kurudu ona bakarken, diliyle ıslatıp nemlendirdi. Şu anda onu öpmekten, ona sahip olduğunu hissetmekten başka bir şey istemiyordu. Hem üzerinde o kadının kokusu da yoktu. Eğer sarılsaydı o sarı cadıya, dokunsaydı üzerine kokusu sinerdi.

"Bir daha zorbalık yapma." dedi yağ gibi su yüzüne çıkarken.

"Bırak ya, sen hiçbir şeye..."

Rüzgâr dudaklarına kapanan yumuşak dudaklarla neye uğradığını şaşırdı. Esme önce ellerini kocasının yüzüne koydu. Sonra sıkıca kavradığında, acele bir toylukla kendine çekiştirdi. Sonra da kollarını beceriksizce boynuna dolayıp, ayakucunda yukarı kalktı. Titrekçe araladığı dudakları, acemice yaptığı hareketiyle öpüşme başlatıyordu. Biraz daha ileri gitti, çekingence kocasının altdudağını emince, kan tadını aldı. Rüzgâr az evvel düşünmeyi bırakmıştı, şimdi aklı tamamen firardaydı. Sinirden kasılmış ellerini onun ince belinde istem dışı bir arzuyla dolayıp, sakinleşirken, öpüşüne tüm ruhuyla karşılık vermeye başladı. Kanı kaynadı. Ne kadar nazik olmaya çalışsa da, Esme'nin sert öpüşüne dayanamadı.

Onun karşılık vererek öpmesini çok özlemişti. Bu anın rüya olmasını istemiyordu. En son, o gece öpmüştü böyle karşılık vererek. Zaten, ilk ve son olmuştu. Tadı hâlâ aynıydı ve baştan çıkarıcıydı. Kocaman adam kendine engel olamıyor, herkesi; her şeyi unutuyordu onun bir kere dokunuşuyla... Bir tek sözüyle kâğıttan kuleler gibi yıkılıyordu. Onu hissetmek istiyordu. Elleri belinde gezinirken diliyle aralanmıştı dudaklarını. Tadı hatırladığından daha güzel, daha nefes kesiciydi.

Elleri aşağılara kayıp, kalçalarını kavradı. Esme'den hiç itiraz

gelmeyince devam etti. Biraz okşayıp sıkınca, karısının ağzından haz dolu bir homurtu kopup, ağzında boğuldu. Şu anda sınırlarını zorluyordu. Kalçalarını daha sıkı kavrayıp yukarı çekti. Kendi sert göğsünde onun yumuşak tepeleri sıkışıp eziliyor ve harika ötesi bir his bırakıyordu. Eliyle kavradığı diri kalçalarını yukarı biraz daha kaldırıp, yaptığı eylem tereddütlü olsa da, onu ürkütmeden hafif bir baskıyla kasıklarına bastırdı. Yumuşacık, kadınsı hatların sıcaklığını hissedince, homurdanarak öpüşmesini daha da derinleştirdi. Ürkmemişti karısı bu sefer, aksine, ona iyice sokulmuştu...

O anda dünya gözünden silindi.

Orada, sadece ikisi kalmıştı. Elini kalçalarından biraz aşağı kaydırıp bacaklarından yakaladı. O bacakları fena halde beline dolamak, içinde tam olmak istiyordu. Fakat o istemeden yapamazdı bunu ama en azından dokunmasına izin verebilirdi. Bacaklarını beline dolanması için yükselmesini sağladı. Onu oyuncak bebek gibi kaldırırken, Esme hiç itiraz etmeden ona uydu. Uysal ve itaatkârdı. Sabit ve ateşli. Kendini zaten ona bırakmıştı. Bu sefer, o da her şeyi bırakmıştı. Rüzgâr'sa hâlâ onu bırakmaktan korkuyordu... Bırakırsa, bu büyünün bozulmasından, bu anın bir rüya olmasından çekiniyordu.

Esme ilk defa ona kendi isteğiyle karşılık vermişti. Onu çok özlemişti, hem de sandığından çok. Dudaklarını bırakmak istemiyor, ellerini bedeninden ayrı tutamıyordu.

Arka tarafta bir boğaz temizleme sesi duyunca, zevkten kapanmış ve koyulaşmış gözlerini hafifçe aralayıp dudaklarını zorla geriye çekti. Rüzgâr bundan hoşlanmamış gibi homurdanırken, o kocasının kafasından göremediği için sesin sahibini, başını biraz sağa kırdı ve: Üç çift şaşkın gözle karşılaştı. Gözleri irileşip bakarken, utançtan dudaklarını dişlerinin arasına aldı ve hızla yüzünü kocasının boynuna gömdü. Utanç çok ağırdı, taşıyamıyordu.

Rüzgâr arkadaki boğaz temizleme sesini tekrar duyunca, karısının kalçasındaki desteğini yavaşça saldı. Onun yere inmesini sağladı. Esme başını onun göğsüne gömerken, koluyla arkasına çekerek sakladı.

Cem, Rich ve Edie karşılarında sırıtarak onlara bakıyordu. Rüzgâr kızgın bakışlarını Cem'e çevirince, Cem elini saçlarında sıkıntıyla gezdirip cızırtılı bir sesle, "Biz... Şey, dolaşırken kavga sesleri duyduk ona bakmak için gelmiştik." diye bocaladı.

Esme iyice kocasına sokulup arkasına sığınırken, koruma içgüdüsüyle onu iyice saklayan Rüzgâr boğazını temizledi. Bozuk bir sesle "Biz ufak bir tartışma yaşadık." diyebildi.

Rich sırıtarak baktı. Elini yanağına sürttü. "Sizin kavgalı hâliniz buysa, sevişirken ki hâlinizi hiç merak etmedik!" dedi arsızca. Ahlaksızca kahkaha atarak arkasını döndü. Cem ve Edie kıs kıs gülerek arkalarını dönünce, Rüzgâr yönünü karısına döndü. Asabını bozmayacak kadar mutluydu. Zaten arkasını dönmesiyle de Esme'nin göğsüne kafasını gömmesi bir oldu. İpek gibi yumuşak saçlarını okşadı.

"Oradan çıkmayı düşünüyor musun, gittiler?"

Esme kocasının tişörtünü göğsünden sıkıca kavrarken, başını sallayarak boğuk çıkan sesiyle, "Çıkamam, rezil oldum. Allah'ım bizi nasıl bir hâlde gördüler, rezalet." diye utana-sıkıla inledi.

"Rezil falan olmadın. Biz evliyiz, unuttun mu? Yaptığımız da çok doğal..." Doğaldı ama henüz yapamamışlardı o da ayrıydı. Karısına sokuldu. "Sevgilim sen unutuyorsun ama biz evliyiz ve sevgili dahi olsak kimseye hesap vermek zorunda değiliz. Çocuk muyuz biz." derken dudakları kıvrılmış sırıtıyordu. Onlar evliydi evet ve bunu ikisi de ilk defa bu kadar net hissediyordu.

"Bu neyi değiştirir, ben yine de rezil oldum, tabiî sen erkeksin değil mi?"

Rüzgâr onun bu tatlı, masum ve tuhaf hâline gülerken, neşeli gözleri yumuşacık baktı. Sesi ona güven aşılarken, içine sağanak halinde huzur yağıyordu. "Tamam, hadi çıkar kafanı oradan boğulacaksın."

Utanıyordu hem onlardan, hem de azgın biri gibi davrandığı için kocasından. Kalbi hâlâ deli gibi atıyordu, duyguları öyle karışıktı ki kafasını toparlayamıyordu.

Rüzgâr çenesini yakalayıp, kulağının dibine eğildi. Dudakları yanaklarını yalayıp, kulakmemesine ulaştı. Konuşurken boğuk, geriden gelen ihtiraslı sesi ve acak nefesi tenine çarpıyor, bu da Esme'nin nefesini hızlandırıyordu. Zaten kendini zorlayan hali, infilak etmek üzereydi. Muhtemelen onlara küçük düşmüştü.

"Sakinleş." dedi adam. Ona teşvik edici bir biçimde gülümsedi. "Esme kaldır başını, güzel gözlerini görmek istiyorum." Esme onun önerisini dinlemedi, kocasını, şüpheli cinsel yönelimleri olan bir hovarda hakkında söylev yapılıyormuş gibi dinledi.

"Ne yapıyoruz biz?" dedi şaşkın bir suçlamayla.

"Bunu bende kendime soruyorum inan. Senli zamanların içinde sevinçten gülen, heyecandan ne yaptığını bilmeyen, elini ayağını nereye koyacağını şaşıran, içi içine sığmayan koca bir adam oluyorum. Sen küsüp geri çekilince, oyuncağı elinden alınmış çocuk korkusuna ve dehşetine düşüp hırçınlaşıyorum. Bana bak Esme'm, gözlerini görmek istiyorum."

"Olmaz."

"Ama dünyanın en güzel yeri gözlerinin içinde saklı... Şimdi bana bak."

Kızın bedeni ürperirken, "Utanıyorum." diye cansızca mırıldandı.

"Benden mi, iyi de neden?"

"Bir de soruyor musun?"

Rüzgâr'ın dudakları aralandı, beyaz dişleri pırıldayarak göründü. Nefis kahkahası ormanı inletirken, geniş göğsü huşuyla sarsılıyordu. Esme sinirle kafasını kaldırdı. "Ne gülüyorsun be, bakıyorum da hoşuna gitti?"

Rüzgâr kafasını eğdi. "Evet, çok hoşuma gitti, hatta şimdi arsızlık olmazsa devamını istiyorum!" dedi gözleri ışıklar saçarak.

Esme ondan biraz uzaklaşıp suratını astı. Kollarını göğsünün altında bağlayıp, birkaç adım ötesinde durdu. "Git, devamını sevgili Lizza'n versin." Alaycı sesine uymayan kırgın gözleri, sinirle parlıyordu. Rüzgâr yanına yaklaşıp, arayı kapattı. Ellerini kızarmış yüzünde dolaştırıp, kavradığı suratını kendine sertçe yaklaştırdı. Yüzleri birbirine iyice sokuldu. Sesi arzuyla titreşirken, ona olan özlemini saklamıyordu.

"Ondan isteseydim, şimdiye kadar zaten alırdım. Benim istediğim onda değil, hatta şu yeryüzündeki hiçbir kadından istemiyorum. Sadece karımdan, sevdiğim kadından istiyorum." Gözlerinden yıldırımlar geçerken, iyice kendine yaklaştırdı. Bakışları alev gibi yüzlerine yağarken, solukları meltem olup teninde dolaştı. "Sadece senden istiyorum meleğim... Seni deli gibi istiyorum." Eğilip dudaklarını karısının dudaklarına sürttü, öpecekken Esme gerileyip, haşarı bakışlarını gözlerine dikti. Artık kızgın değil, hülyalı bakıyordu. Saçını kulağının arkasına koyup, şeytanca bir tavırla gülerek, bu anın keyfini çıkardı.

"O zaman bu kadarıyla yetineceksin kocacığım... Şimdilik!"

Arkasını dönüp giderken Rüzgâr'ın eli saçlarına gitti. Yarım kalmışlığa içerledi. Bakışları karısının kalçalarına takılı kalırken, aklında kalan tek cümle ise *'Şimdilik!'* kelimesiydi, bunu da beklemiyordu. Bu bile büyük bir başarıyken, buna bile razıyken, o açık bir kapı bırakmıştı. 'Şimdilik' umarım uzun sürmez, devamı gelirdi...

"Oradan çık artık, ateşin yanına gidelim. Hem orada daha ne kadar kalmayı düşünüyorsun? Bak barbekü kokusu ormanı sardı, hiç canın çekmedi mi?"

Rüzgâr ayağının ucuyla yeri eşelerken, elleri cebinde çadırın dışında karısına tatlıca dil döküyordu ve ona kulak asmayan kız nazlı bir tutumla çadırın içinde saklanıyordu.

"Sen git, ben gelmiyorum. Hem canım uyumak istiyor. Onların yanında oturamam, utanıyorum. Adamlara müstehcen şekilde yakalandık, gidemem oraya kepaze oldum... Edepsizlik olur!"

Rüzgâr elini cebinden çıkarıp, başını çadırdan içeri soktu. Esme yüzüstü uzanmış, ayaklarını da yukarı kıvırmış sallayıp duruyordu. Bu hali hem seksi hem de çocuksu bir hava katıyordu ona. Yanına yaklaşıp yüzünü görecek şekilde durdu. Yüzündeki ifade yaptığının yanlış olduğunu belirtiyordu.

"Utanılacak bir şey yapmadık. Sen benim karımsın gerçek olan bu, yaptığımız şeyi fazla büyütüyorsun!"

Esme salladığı ayaklarını durdurup başını yana çevirdi. Gözleri kısılırken masum bakışları süzüldü. "Bana eziyet etmeyi huy haline getirdin, bu benim hiç hoşuma gitmiyor kocacığım." dedi alayla.

Rüzgâr yanına uzanıp elini başının altına koydu. Dirseğini de yere dayayınca, yüz yüze bakmaya başladılar. Kalender yüzünde dingin duran kaşının birini havalandırarak "Ne tesadüf değil mi? Senin bana yaptığın işkence, benim yaptığımın yanında, kuşta ki dökülmüş tüy kadar değersiz." dedi damarına basarak.

Daha fazla onunla tartışmayı istemeyen Esme yerinden doğrulup çadırın çıkışına yöneldi. Yüzünü düşürdü. Biraz çekinikçe, "Seni bazen gırtlaklayasım geliyor biliyor musun?" diye homurdandı. Rüzgâr çarçabuk yanına yaklaştı. "Gözlerin öyle demiyor ama leydim, boğa-

cak adam öyle bakar mı? Bence böyle çok güzel bakıyorsun, ışıldayarak. Bozma."

Esme afalladı önce sonra merakla baktı yüzüne. "Ben nasıl baktığımı biliyorum... Kesin seni boğazlayacak gibi bakıyorumdur!"

Rüzgâr kafasını usulca iki yana salladı. Yakışıklı yüzünü ona çevirdi. Arsız adam yine ona hercai bakışlar atıyordu! Pervasız yüzündeki iflah olmaz tatlılık canını sıkıyordu.

"Hayır. Artık öyle bakmıyorsun."

Esme yerinde çocuk gibi kısa bir an tepinince, Rüzgâr işaret parmağını düz burnunun kemerinde gezdirdi. Elinin altından sırıtıyordu. "Sen bilmiyorsun değil mi? Leydiler böyle şeyler yapmaz!" Dudaklarını öne doğru uzatıp işaret parmağını sallarken "Cık cık cık!" yaptı uyarıcı tonda.

Esme hırçınca savurduğu saçlarıyla önüne dönüp, kamp ateşinin olduğu yere söylenerek yürümeye başladı. Rüzgâr birkaç adımda yanına yaklaşıp, kalın kolunu omzuna attı. Rahatça kendine yaklaştırdı. Karısının kafasını kendine çekerek, "Kızınca çok tatlı oluyorsun." derken gözlerini yüzüne kenetledi.

Esme omzundaki eli silkeledi. "Sen de beni kızdırınca, bir o kadar acı oluyorsun."

"Yani beni normalde tatlı bulduğunu, sen de kabul ediyorsun, öyle mi?"

Adımlarını yavaşlattı. Ayağının altında kırılan dal parçalarını hissediyordu. "Seninle ağız dalaşına girince, kendimi güreş tutmuş pehlivan kadar yorgun hissediyorum."

Uzaktan, mutluca cıvıldaşan kuş sesleri geliyordu kulağına. Yapraklarda hafif bir hışırtı, akşamın sakin havası yanaklarını okşuyordu. Sanırım huzur şu andı. Rüzgâr çarpıkça sırıttı. Bakışlarını ilerideki ateşe çevirdi. "Üzülme karıcığım, yalnız kaldığımızda yine güreşebiliriz... Hem tek başına yapılan bir spor değildir, ona iki kişi lazım."

Esme kocasının söylediği kinaye yüklü kelimeyi, kafasında farklı olarak tasarlıyor, müstehcen bir şekilde düşününce, yanakları yanmaya başlıyordu. Bu adam, lafı çarpıtmada usta olmaya başlamıştı ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Omzunu silkeleyerek, ondan uzaklaşmaya çalıştı. Tenine sataşan sıcaklığı, çok tehlikeliydi!

"Nasıl güreşileceği hakkında, hiçbir fikrim yok!" dedi anlamamış gibi.

Rüzgâr kafasını yaklaştırdı. Çapkın bir gülüşle gözlerine bakarak "Ben sana zevkle öğretebilirim." diye fısıldadı. Nefesi yüzüne çarparken istikrarlı bir tonda "Tek hatırlaman gerekense... Üstte bitirenin kazanan olacağı..." dedi. Arsız.

Esme duyulur şekilde yutkundu. Bedenine yayılan ısı şimdi kaynayan volkana dönmüştü ve vücudu yay gibi gerilmeye başlamıştı. Bedenine dokunmuyordu ama sesi bile benliğine saldırıp kendinin ediyordu. Dudakları kurudu aldığı sık nefeslerinden sebep, farkında olmadan yaladı. Rüzgâr da eğilip ıslak dudağına ufacık bir buse koyup, yüzü hâlâ yüzündeyken hatta neredeyse bitişik gibiyken, "Ben güreş tutmaya bayılırım ve sen şu dudaklarını yalama huyunu şimdilik bırakmazsan, seni sürükleyerek çadıra geri götürmeyi düşünebilirim." dedi kesin olarak.

Bu adam ne içmişti bu kadar tatlı olmak için? Esme'nin içine bir arı kovanı düşmüştü sanki. Nefesi boğazında düğümlenip kaldı. O götürmese bile Rüzgâr biraz daha böyle konuşursa kendi götürecekti onu çadıra, haberi yoktu.

Rüzgâr geriye çekilip elinden tuttu. Kendine doğru çekerek yürümeye başladı, yüzünde sinsice bir gülüş parlıyordu. Kızın şaşkın tepkileri hoşuna gidiyordu. Gerçi daha yeni fark etmeye başlamıştı, utanınca kızaran yanaklarının tatlılığını. Bir de sık aldığı nefesleri eklenmişti işin içine ve daha da eziyet edici bir hâl almaya başlamıştı ona olan sorunsuz yakınlığı.

Ateşin başına geldiklerinde, av etleri çatala geçirilip pişirilmeye başlanmıştı. Cem onları görünce oturduğu ağacın üzerinden biraz geriye kayıp, yer açtı. Ne var ki, ne kadar ileri gitse de iri bedeni, yine de ikisinin sığabilecekleri kadar yer sağlamıyordu. Diğer boş yer ise Rich'in yanıydı.

Rüzgâr çevik bir hareketle yerdeki - boşta duran- büyük minderi eline alıp Cem'e yaklaştı. Kendi onun yanına oturunca, minderi de bacaklarının arasındaki boşluğa bırakıp karısına baktı, 'otur' der gibi sessizce emretti. Esme bakışlarını kamp alanında dolaştırıp kısık sesle, "Orada boş yer var ben orada otu..."

Sözlerini tamamlamadan Rüzgâr elinden çekerek bacaklarının arasındaki alana, sertçe oturttu. Poposu acıyan Esme kızgınca kocasına baktı.

"Odun!"

Üzerine eğilen Rüzgâr hiç beklemediği anda kendine çekerek, sırtını göğsüne yasladı. Yani kısmen, Esme aşağıda kaldığı için sadece başı değiyordu. Kulağının dibine dudaklarını sürttü, kısık sesiyle, "Aklından bile geçirme, ondan uzak duracaksın!" diye uyarıcı bir tonda fısıldadı. Esme'nin gözlerinde ateşin ışınları oynaşıp pırıldarken, kocasının yüzünü süzdürdü. "Bunu nasıl yapacaksın kocacığım?" dedi şeytani sesiyle.

"Güreş tutarak." dedi Rüzgâr göz kırparak. İlk raundu kazandı! Gıcık! Esme sinirle önünü döndü. "Sen tam bir odunsun."

"Sen de çok inatçısın. Keçi!"

Etler pişince, herkese ikram edilmeye başlandı. Esme tabağına konan eti eline alınca, her yerine yağı bulaştı. Cidden acıkmıştı ve kavga etmekten fark edememişti. Cem'e bakıp elini göstererek, "Islak mendil var mı Cem?" diye üzgünce sordu.

Cem etini afiyetle yerken, kafasını yok anlamında salladı. Rüzgâr tabağını kenara bırakıp, ayağa kalktı. Yanlarından ayrılırken, "Ben çadırdan getiririm." dedi. Esme elindeki buda iştahla baktı. Nar gibi kızarmıştı. Daha önce bu kadar güzel kızaran bir tavuk görmemişti. Tadına bakmak için sabırsızlanıyordu. Ağzına aldığı lokmayı çiğneyip yutarken, ne kadar lezzetli olduğunu düşünüyordu. Cem'e bakıp "Bu çok güzel, daha önce böyle lezzetli tavuk yememiştim." dedi tekrar bir lokma daha ısırırken.

Cem ona göz kırptı. "Yiyemezsin tabiî... Bunu daha bugün avladık, hem tavuk değil tavşan eti!"

İşte bir yerlerden bir uğuldamanın duyulduğu an o andı. Esme duyduğu şeyle dondu kaldı. Elindeki but hâlâ dudaklarında duruyordu. Midesine bir ağırlık binerken, boşalmak üzere olduğunun sinyallerini kasılarak verdi. Derhal eti yere atıp elini ağzına kapayarak, yerinden kalktı. Ağaçlık alana doğru kimseye aldırmadan koşmaya başladı. Ona şaşkınca bakan kampçılara bakan Cem, ayağa kalkıp, su şişesini yanına alarak onu takip etti. Midesinin bulandığını anlamıştı yüz ifadesinden. Aslında niye bulandığını anlayamamıştı. Sadece tavşan eti demişti! Acaba sevmiyor muydu? O Esme'ye doğru giderken Rüzgâr çadırların olduğu yönden geliyordu.

"Nereye Cem?"

Cem elindeki şu şişesini sallayarak, "Esme'nin midesi bulandı, ona su götürüyordum." dedi.

Rüzgâr endişeyle Cem'e yaklaşıp, elindeki paketi uzattı. "Nerede şimdi?" Cem kaşıyla ileriyi gösterdi ama onlara doğru gelen Esme'yi görünce, "İşte geliyor, sanırım şimdi iyi." diye bilgilendirdi.

Esme yediği ne varsa çıkarmıştı. Bugünkü gördükleri tavşanlardan birini yemişti! O, ufacık, tefecik, sevimli varlıklardan birini... Başını tiksintiyle salladı. Aklına geldikçe bile midesi tekrar hareketleniyordu. Ne canice, ne barbarcaydı.

Rüzgâr'ı ve Cem'i ona bakarken gördü. Rüzgâr'ın kaşları çatılmıştı. Elinin tersiyle ağzını silip, refleks olarak midesine bastırdı. Rüzgâr'ın bakışları karnına kayınca bir an donakaldı. Endişelendi, kocasının farklı düşüncelere kapıldığını sanıp, Cem'i dahi unutarak, "Bakma öyle, hamile falan değilim." diye patavatsızca söylendi. Ne dediğini anlayınca Cem'den çekinerek dudaklarını dişlerinin arasına aldı. Utançtan yine yanakları kızarmıştı. "Yani sadece o küçük tavşanları yediğimi düşünmek beni çıldırttı."

Rüzgâr ona sakince yaklaşıp şefkatle baktı. "Öyle sandığım falan yok. Hamile olmadığını biliyorum."

Cem çiftin mahremiyetine saygı göstererek yanlarından ayrılıp ateşin başına giderken, Rüzgâr, karısına iyice yaklaştı. Cem'den aldığı su şişesinin kapağını açıp Esme'ye uzatarak, "Biraz rahatlatır... Elini yüzünü yıka." Esme ona irileşmiş gözlerle bakıyordu. Kaşlarını çattı.

"Sen nereden bil..." Kocası kaşının birini havaya kaldırınca, yanakları tekrar kızarmaya başlamıştı. Rüzgâr onun elini yüzünü yıkamasına yardımcı olurken, "Buna hazır olmadığını biliyordum..." dedi anlayışlı sesiyle. Kızın ensesinden kuyruk sokumuna doğru bir ürperme yayıldı, iyi de istese bunu yaparak Esme'yi yine kendine mecbur edebilirdi! Neden yapmamıştı? Cidden Rüzgâr değişmiş miydi? Ta o zamanlar değişmişti de Esme bunu görememiş miydi? Kızın kafası iyice bulandı.

Utanarak gözlerinden bakışlarını kaçırdı ve ellerini döktüğü suya uzatarak yüzünü sakladı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Her şey bir yanlış anlaşılmayla başladı!

Başka ömürlere tutundukça uzarmış ömürler... Başka bir çift göze merakla dikilince yalnızlık siliniyormuş evrenden...

Utanınca kızaran, her yöne bakan, hiçbir yere odaklanmamış, hâlâ ne için bu kadar ışıldadığını bilememiş bir bakışın duacısı oluyormuş insan... Herkesten gizli yaşanılan bir ibadet oluyormuş meğer sevmek...

Bir bakışa bin anlam katarak, en utangaç kıvrımlarında kendi siluetine bir yer açmak gibiydi onu izlemek...

Çekinen, sürekli nereye konacağını bilemeden kıpırdanıp duran kelebek ürkekliğindeki eller, hiçbir ateşin ısıtamayacağı kadar ısıtıyordu içini... Yırtıyordu üstüne karargâh kuran kara bulutları, eritiyordu sebebini bile bilmeden içinin karlarını, çözülüyordu yüreğindeki buzları ufak bir dokunuşu. Rastgele atığı bir bakışı ona dünyaları veriyordu...

Öyle uzun uzun bakacak kadar ne anlam ifade ediyordu ki omuzlarına dökülmüş bir tutam saç... Neden sürekli yüzü şekilleniyordu zihninde?

İşte kocaman bir hafta böyle geçmişti adam için...

Ve bunu bilmeyen kadın azap çekmişti uzak duramadığı için...

Esme sinirle kaşlarını çattı. Keza kaç gündür yüzünü görmüyordu ve o sadece yemek saatini arayarak bildiriyordu. O kadarcık mı zaman ayırabiliyordu kendine! Dikkatini çekmek için daha ne yapması gerekiyordu? Vaz mı geçmişti yoksa flört etmekten? Onun inadına siyah mini, üzerine tam yapışan elbiseyi ayarlayıp, altına da siyah rugan ayakkabılarını giymişti. Üstelik çok sevmediği halde makyaj bile yapmıştı.

Otele döneli kocaman bir hafta olmuştu ve Rüzgâr Bey, kendini işlere öyle kaptırıyordu ki, gece geç gelip sabahları erken çıkıyordu. Her sabah uyku sersemi attığı öpücükleri olmasa, yanında olduğunu bile fark etmeyecek haldeydi. Hep tam uyku sersemi halde öpüşmeyi başlattığı zaman, geri çekiliyor ve yanından ayrılıyordu.

Sinirle dişlerini sıkıp gıcırdamasını dinledi. O sarı cadıyla aynı ortamda çalıştığını aklına getirdikçe, delirecek gibi oluyordu. Kampı burunlarından getirdiği yetmezmiş gibi tüm haftasını vesveselerle geçirmesine neden olmuştu. Her saat diz dize, göz göze... Ondan daha çok görüyordu kocasını pis cadı. Kaç defa ofise gitmeyi düşünmüş, yine kaç defa da vazgeçmişti. Onu kıskandığını düşünmesini istemiyordu ama lanet olsun ki öldürecek kadar çok kıskanıyordu! Her sabah o işe gittikten sonra aklına ya yakınlaşırsalar, ya aralarında bir şeyler geçerse diye kendince kuruntu yaparken, bu iflah olmaz düşüncelere kızıyordu.

Makyajını son kez kontrol etti. Hafif yapmıştı ama bu haliyle bile gözleri daha da belirginleşerek ortaya çıkmıştı. Bileğine, kocasının aldığı ve hiç çıkartmadığı bilekliğini takıp, boynuna da yine onun aldığı minik pırlanta taşlı kolyesini taktı. Parmaklarını bileğindeki minik anahtarın ucunda gezdirip, odaya yürümeye başladı. Yatağın üzerindeki portföy çantasını alınca kapıya yönelip odadan çıktı.

Geniş holde önüne bakmadan çantasına anahtar kartını koymaya çalışırken, birine çarpınca sendeledi. O yere düşeceğini sanırken, iri eller kollarından tutarak dengesini sağladı. Kendini toparlayıp ayakta durunca, Esme bir adım geriye çekilip "Affedersiniz..." diyerek üzgün bir tonda kafasını kaldırdı.

"Affetmem! Daha dikkatli ol."

Rüzgâr çarpıkça gülerek, hasretle ona bakıyordu. Esme geriye çekilip elini göğsünün altında bağladı. O kadar kafası dalgındı ki, ko-

cinsinin kokusunu bile algılamayacak kadar kafayı sıyırmıştı, anladı. Gözlerini kısarak ayağını sinirle ritmik olarak yere vuruyordu. Rüzgâr kaşının birini kaldırıp "Yine ne yaptığımı çok merak ediyorum ve tatlım bana değil başkasına da çarpabilirdin! Bu ne dalgınlık?" dedi çarpıkça sırıtarak.

Esme ona hiç aldırmadan asansöre yönelip suratını sallandırarak çağırma düğmesine bastı. Sıkıntıyla hâlâ ayağını yere vururken sinirle ağzının içinde homurdanıyordu.

"Anlamadım?" dedi adam merakla.

"Zaten sorun da orada, hiçbir şey anlamıyor, yapmıyorsun. Keşke başkasına çarpsaydım sana değil de."

Rüzgâr yanına yaklaşıp elini karısının ince beline koyunca, nazlıca yüzünü asan Esme geriye çekilme girişiminde bulundu. Rüzgâr da bunu anlayınca kendine iyice çekip "Başkasına çarpmamak için dikkat etsen iyi olur, kazara bile olsa seni başkasının kollarında görmeyi hiç tahammül edemem. Ben sahiplenici biriyim... Şimdi söyle bakalım neye sinirlendin bu kadar?" dedi otoriter sesiyle. Sesindeki ince alaylı tını yok olmuş, ciddileşmişti.

"Hiçbir şeye."

"Hiçbir şey için mi; bu kadar kaşların çatılıp, güzel dudakların yabanice büzüldü?"

Esme güzel başını kaldırıp, kocasının yüzüne esrarengiz gözlerle baktı. Bakışları ruhuna dokundu usulca. Koyulmuştu hurma gözleri. Onu özlemişti. Bakışları kendini ele vermiyordu. Ya da... Ya da öyle sanıyordu. Gün içerisinde birkaç sınırlı saatte görebiliyor, telefonla konuşuyordu. Akşam yemeklerinde, ya da yarı uyanık işe gitmeden önce bıraktığı buselerinden arda kalan kısacık zaman diliminde görmek içini acıtıyordu. Şimdi fark ediyordu ki gözlerinin altı hafiften çökmüş ve üzerinde işinin yoğunluğunu kanıtlayan yoğun bir koku sinmişti ve lanet olsun ki o koku resmen onda erotik duyguların oluşmasını sağlıyordu. Daha çok koklamak, onun baharatlı kokusunu içine çekmek istiyordu. Kapı açılınca birlikte asansörün içine geçtiler. Ufacık kabini dolduran hafif klasik müzik kulaklarında gezindi sakince.

"Günün nasıl geçti?"

"Aynı." dedi bakışlarını asansörün duvarına sabitleyip hissiz bir tonda. Rüzgâr düğmeye basıp bakışlarını karısına çevirdi. Kamptan

döndüklerinden beri ona fazla yaklaşmamak için elinden gelen h şeyi yapıyordu. Orada ona karşılık verdiğinden beri durum daha ç zorlaşmış, yanında ona dokunmadan yatmak ölüm gibi işkence etm ye başlamıştı. Bir de her sabah uyku sersemi verdiği o bal tadında öpücükler, onu çileden çıkarmaya başlamıştı.

"Arkadaş bulmuşsun!"

Esme başını kaldırıp masum gözlerle kocasına baktı. "Sen nere den öğrendin?" Rüzgâr geniş omuzlarını sarstı umursamazca, Esm kafasını salladı. "Takip mi ediliyorum?"

"Elbette ki hayır, sadece gün içerisinde seni bulamayınca merak ettim ve arattım." Gözlerini asansör düğmesine dikmiş dikkatle bakı yordu.

"Demek aklınıza geldim kısa bir zaman da olsa!" Esme'nin çare siz tonda ki sitemi adamın sinesine saplandı.

"Aklımdan çıkmıyorsun ki. Hem arkadaş bulmana sevindim, ca nın sıkılmaz."

Esme suratını sallandırdı üzgünce, bakışları kederlendi. "Bulma dım, kaybettim... Sebahat!" Bakışlarını kocasına çevirdi. "Yani tanış tığım kadın Sebahat, buraya gezmeye gelmiş ve bugün döndüler. Yan anlayacağın buldum ve kaybettim." derince iç gerip oflayarak dışar saldı. Rüzgâr ona doğru döndü. Gözleri yumuşamış, sesi şefkatliydi.

"Biliyorum sıkılıyorsun, az kaldı zaten döneceğiz birkaç güne, bi raz daha sabretsen."

Esme güzel yüzünü yerden kaldırıp kocasının gözlerine katı bi şekilde baktı. "Annemleri özledim, burada kimse yok. Konuşacak tanışacak ya da yapacak hiçbir şey yok. Tüm gün otel odasında, bal konda oturuyorum. Sen de yoksun. Cem zaten kaç gündür firarda. Siz beni unuttunuz burada. Aklınıza gelmediğimden neredeyse eminim Madem yanınızda istemiyordunuz neden getirdiniz ki?"

Nemlenen gözleri üzgünce süzülmüştü, histerik nöbetlere tutulup ağlamaya başlamak istemiyordu.

Rüzgâr ona yaklaştı fakat dokunamadan asansörün kapısı açılın ca, ikisi birlikte dışarı çıktılar. Onun canının sıkıldığını elbette biliyor du fakat ortalarda dolaşmasına izin veremezdi. Her an biri bir köşeden çıkacak mı diye düşünmek, zaten onu geriyordu. En azından kızgın ama ne var ki canlı olarak orada olduğu biliyordu.

"Biliyorum, seni ihmal ettim, telafi edeceğim."

Rüzgâr, Esme'nin elini kavrayıp doğal bir tavırla yemek salonun olduğu bölüme yönlendirdi. Oraya geldiklerinde daha kapıdan içeri girdikleri an, genç kızın bakışları Cem'in yanındaki sarı cadıya kaydı. Lanet olsun, gün boyu eziyeti bitmemişti... zaten hayaletiyle boğuşurken, bir de gece boyu onun kendini mi çekecekti?

"Onların da yemekte olacağını söylememiştin?"

"Öyle mi? Fark etmedim."

"Öyle zaten... Sen neyi fark ediyorsun ki!" Sesindeki sitem barizdi.

"Karıcığım, sen gerçekten iyi misin?" Genç adam bakışlarını masadan çekip karısına çevirdi.

"Değilim. Sıkıldım. Bunaldım." '*...ve seni çok özlüyorum*' diye içinden ekledi. '*Buraya gelme sebebim sensin ve ben seni göremiyorum*' diye de isyan etti, tabiî kendine...

Esme kocasına kızgın nazarlarla baktı. Buraya o sarı cadıyı getirdiği için boğmak istiyordu. Masaya yaklaşınca Lizza yerinden kalkıp elini yapmacık bir gülümsemeyle Esme'ye uzattı. Esme ne kadar belli etmemeye çalışsa da ondan rahatsız olduğunu, elinin kasılmasından, onun da anladığını gözlerindeki pırıltıdan fark etti.

Lizza'nın gözleri meydan okumayla kısıldı. Aynı anda Esme'nin gazaplı bakışlarını cezp etti. Demek savaş baltalarını kuşanmaya başlıyordu, '*Savaş istiyorsun yosma, seni dişlerimle parçalamak güzel olacak!*' bakışları attı genç kadına Esme. Lizza da ona aynı bakışlarla '*O benim olacak bücür*' der gibi küçümseyerek baktı. Kocasına göz diktiğini sonunda kabullenmişti öyle mi sinsi yılan!

Hiçbir şeyden habersiz olan Rüzgâr karısının sandalyesini çekerken, Cem onların arasındaki sessizce atılan savaş anlaşmasını fark edip, boğazını temizledi. Bu işe son vermezse masada tabak çanaklar her an uçuşabilirdi.

"Pek keyifli değil gibisin?"

"Seninle konuşmuyorum."

Cem kaşlarını çattı şaşkınca. "Küs müyüz?"

"Konuşma benimle." diye azarları Esme.

"Kocana kızıp bana mı sarıyorsun, yanlış mı anladım." dedi Cem kırgın bir bakışla.

"Hayır sana sarmıyorum..." Genç adama sitemle baktı. "Be unuttunuz Cem, ikiniz de beni umursamıyorsunuz?" diye hırladı d lerinin arasından.

"Şu mesele..." dedi genç adam iç çekerek.

"Mesele miyim ben?"

"Esme cidden iyi değilsin, yanından kalkayım mı?" Kız ona ka çacak mısın bakışları atarken Cem "Hani yemek yerine yanlışlıkl karnımı falan deşecek gibi duruyorsun ya, o bakımdan." dedi göz kı parak. "Keyfin yerinde değil mi cidden?" diye fısıldadı.

Esme gözleri genç kadından ayırmadan, "Bugün yerindeydi am az önce kaçtı. Sanki bir haşere gördüm." dedi burnunu kıvırarak. Lizz onun ne dediğini anlamak ister gibi gözlerini kısarken, Esme abart bir İngilizceyle "Çok iyiyim Cem, canavar gibi hem de." diye ekledi

Cem gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu, bakışları iki kadının arasında gidip gelirken gergin ortamda kafası kopan kiş olmamak için kendini korumaya almaya çalışıyordu. Esme bakışların Lizza'nın yanında dikilen Rich'e çevirdi. Genç adam ona bakınca te bessüm ederek "Hoş geldin Rich nasılsın?" dedi içtenlikle, en azında sevdiği bir yüzü görmek içini ısıtmıştı.

Rich huy ettiği üzere Esme'nin eline dudaklarını kondurup doğ ruldu. Bu seferkinde mesafe vardı. "İyiyim Madam Esme, siz nasıl sınız?"

"Ben de iyiyim sağ olun."

Biraz daha ayakta sohbet etmesini beklerse meyve vereceğini be lirten Esme kocasına ters bir bakış atarak, kocasının nezaketen çekti sandalyeye oturdu. Elindeki çantayı hırsla masaya bıraktı. Yuvarla yemek masasında şimdi kocasının bir yanında, o diğerinde sarı cad vardı ve Esme onların arasına oturmamak için kendini zor tutuyord Hiçbir fırsatı kaçırmıyordu pis cadı.

Yemek başladı. Esme Rüzgâr'a yaklaşıp "Yalnız olacağımızı sa nıyorum ama hiç kalamıyoruz, işi eve de mi taşımaya başladın? Ya otele..." dedi biraz kırıkça.

Rüzgâr karısına yaklaştı. Kolunu sandalyesinin arkasına dayayıp "Affedersin seni rahatsız edeceğini düşünmemiştim. Yeni bir anlaş manın ayağındayız, ya işte kalıp çalışacaktık ya da senin yanında ola caktık ve ben seni seçtim..."

İlk sırası baya kalabalık duruyordu buradan bakınca, tabi adama bunu söylemedi. Rüzgâr aklını okumuş gibi gözleri hafifçe devrildi. Kirpiklerinin arasından kömür gözleri ışıldayarak kara elmas misali göründü. "Ben seni özlediğim için bunun daha iyi olduğunu düşündüm Esme, lütfen kafanda saçmalıklar kurma. Hem seni görürüm hem de işim hallolur diye. Sana sabah söylemeyi unuttum aslında ama bunu söylemek için aramıştım gün içinde... Sonra seni otelde aramaya dalınca aklımdan çıktı. Hani arkadaş bulmuştun işte o ara." Esme'nin gözleri ışıldadı bir anlığına ama sonra suratını asarak küs gibi mırıldandı.

"Bence sen kendini avutuyorsun, kocaman bir haftada seni hiç görmedim -neredeyse- benden özellikle kaçıyor gibiydin. Durum böyleyken, özlediğine inanmam çok komik olur değil mi? Benden kaçtığına inanmam daha kolay ve olası gözüküyor."

Rüzgâr karısının sallandırdığı dudaklarını fark edince, onları kendi dudaklarıyla düzeltmemek için başını aşağı eğdi. Kulağına yaklaşıp nefis kokusunu içine çekti. Esme onun yaklaşmasıyla kucağındaki elleriyle eteğini sıkıca kavrayıp bekledi. Gözlerini kapatıp rezil olmak istemiyordu ama hantal gözkapakları kapanmak için onunla savaşıyordu. Kocasının ılık nefesi gerdanına çarpınca elinde olmadan ürperdi. Dudakları kulaklarına değecek kadar yaklaşınca, kalbi atmayı kesti. Soluk almayı bıraktı.

"Kabul ediyorum belki biraz kaçmışımdır ama bunda senin payın büyük biliyorsun! Tek sebep sensin." Sesi kısık ve iç gıcıklayıcıydı.

Söyledikleriyle Esme'nin kalbine bir taş gelip oturdu. Ne yani, artık sıkılmış mıydı ondan? İstemiyor muydu? Suratı asılırken kırgın bakışlarını kocasına çevirdi. Güzel yüzü gölgelenmiş, bakışlarındaki pırıltıların feri sönmüştü. Rüzgâr devam etti: "Aynı yatakta, aynı odada kalıp da sana dokunamamak o kadar zor ki, yanında kaldığım her an verdiğim sözden dönme noktasına geldiğimin farkında değilsin! Azap çekiyorum görmüyorsun! Kendimi ne kadar zorladığımın, hatta sana sahip olabilmek için yalvarma noktasına geldiğimi fark etmiyorsun. Esme... Sana sahip olmadığım için ne hale geldiğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Esme'nin gözleri irileşti ardından içi tekrar ışıldamaya başladı. Bu kadar arzulanmak hem nefes kesici hem de ürkütücüydü. Gerçekten tek sebep bu muydu? Şüphelerini ortadan kaldırmak için bahane arıyordu. Memnun olan dudakları kedi gibi yukarı kıvrılırken, sevin-

cinin sesine yansımış hali genç adamın kulağına ulaştı. "Yani tek sebep benim öyle mi?"

"Kesinlikle. Başka ne olabilir!" Rüzgâr dudaklarını kulağına değdirip kundurup hafifçe sürttü. "Şimdi bile her an seni odaya çıkarabilirim, biliyorsun değil mi? Bunu bilerek yapıyorsun?" Esme geriye çekildi. İstediğini almanın zafer sarhoşluğu üzerine oturmuştu.

"Sana yaptığım neyse, onun hakkında hiçbir bilgim yok." Gözleri masumlukla açıldı. "Ben bir şey yapmıyorum, yemin ederim. Dokunmuyorum bile sana... Bence kendini bu kadar kasma rahat bırak..."

Rüzgâr, daha fazla dayanamadı onun bu saf hallerine... Masum bakışları, onu bitiriyordu. İncecik belinden tutarak hafifçe kendine çekti. Biraz yaklaştırıp, temas kurdu. Yanağına dudaklarını dokundurarken, "Bundan emin misin?" diye çarpık gülümsemesiyle göz kırptı.

Esme'nin bakışları alev aldı. Onun sert erkeksi ve özlem duyduğu biçimli dudaklarına kaydı gözleri. İçinde bir ateş baş gösteriyordu, kurumuş dudaklarını yaladı. Rüzgâr da şimdi tam olarak o dudaklara bakıyordu.

"Rüzgâr bu anlaşmayı Medisoun'la mı yapacağız yoksa şirket sahibiyle mi?"

Ve masada unuttukları kişilerin hayran bakışlarını fark etme zamanı gelmişti.

Adam bakışlarını karısından zor da olsa kaçırıp yanındaki kadına döndürdü. Yoksa kimseye aldırmadan onun dudaklarını sahiplenecekti. Yemekler ne ara gelmişti masaya, ikisi de idrak edememişti. Lizza yemeğinden bir parça kopardı. Tabağındaki et yemeğini, kırmızı rujun sardığı beyaz dişlerine sıkıştırıp, seksi bir biçimde çiğnemeye başladı. Lâkin Rüzgâr kendi önündeki yemekle ilgilenerek "Evet, Medisoun'la yapacağız, sonuçta işlerin başına o geçmiş artık. Babası piyasadan çekilmiş, şirket onun himayesinde." dedi.

Lizza şarap kadehine eline alıp, başını yana çevirdi. "Bunu ne ara öğrendin? Daha bir saat önce telefonda konuştum onunla, ama bana bundan hiç bahsetmedi!"

Rüzgâr, arkadaşça göz kırptı. "Meslek sırrı! Şirketin % 49'u onun, babası tam yetki vermiş."

Bu iş konusu iyi olmuştu, en azından onu yatıştırmaya başlamıştı. Esme'nin varlığını hissediyordu yanında; aklını o yüzden işe veremi-

yordu, yine de zorladı kendini.

Esme yemeğin geri kalanını onların iş konuşmaları ve Lizza'nın alttan alta attığı şuh kahkahalar eşliğinde yedi. Onun her gülüşünde, Rüzgâr'ın ona her tebessüm edişinde, elindeki kadehi kafasında kırmamak için sınırlarını zorluyordu. Rüzgâr da zaten kendini iş konuşmaya öyle kaptırmıştı ki masanın altından elini tutmasa, onun varlığını bile unuturdu kesin. Esme elini ondan çekip masaya koyunca Rüzgâr kısa bir an bakıp göz kırpmış, sonra da bakışlarını tekrar konuşmaya çevirmişti. Cem de onun gibi Lizza'nın ağzından çıkan her kelimeyi ilgiyle dinliyordu şimdi. Bu işlerden anlamadığı için kendine ne kadar çok kızıyordu. Üniversite okuyan kız çocuğuydu o, evet Lizza'dan hem yaş hem de tecrübe bakımından ufaktı. Üstelik kocasının bilmem kaç lisan bildiğini fark etmiş, bir tek İngilizce öğrenmeyi başarmış biri olarak utanmıştı. Yanlarında tam kara cahil kalıyordu işte, tam da Lizza cadısının istediği gibi. Çocuk, cahil...

Dalgınca piste dans edenleri seyrederken, aldığı nefesi sıkkınca dışarı saldı. Rich'in masadaki bıçağıyla oynadığını fark etti. Ona doğru yaklaşıp, "Ne güzel dans ediyorlar değil mi?" diye masumca söyledi. Rich bakışlarını piste çevirip baktı, kafasını geri çevirdiğinde gözleri parlayarak; "Dans etmek ister misiniz Madam?" dedi kibarca.

Esme elindeki kadehi masaya bırakıp kocasına baktı. Lizza'nın gösterdiği dosyaları inceliyordu büyük bir ciddiyetle. Bakışlarını tekrar Rich'e çevirip "Vals biliyor musun?" diye sordu.

"Burası onun memleketi." dedi adam. "Katılır mısınız?"

"Memnuniyetle bayım." dedi. Yerinden usulca kalkıp piste yürümeye başladı.

Rich ona elini uzatınca Esme kibar bir reveransla elini uzattı. Rich elini beline mesafeli bir tutuşla uzatıp, "Reverans yapabildiğinizi bilmiyordum!" dedi kinayeyle. Esme narin elini adamın omzuna kibarca koydu. Başını geriye atıp "Birkaç defa burada tanık olmuştum, genç bayanlar yapıyorlardı, çok hoşuma gitmişti." diye bilgilendirdi dürüstçe. Rich ona göz kırparak gülmeye başladı. "Keşke sorsaydın onlara. Bu zamanda bir tek hoşlandıkları erkeklere reverans yapıyorlar."

Esme kızararak gözlerini süzdürdü. Utanmıştı. "Ah, affedersin, bunu bilmiyordum. Umarım yanlış bir intiba bırakmadım sizde, bunu istemem."

Rich onun kızardığını fark edince, "Korkmayın, sizin birbirini-

ze ne kadar âşık olduğunuzu görmesem düşünürdüm ama sen seven bir kadınsın, bunu yapmazsın ve ben kocandan fena halde korkarım" dedi ciddiyetle. Gözlerini ilgiyle süzdü. Ciddi bakışlarına uymayan alaylı sesiyle "Sen çok farklı birisin, bu devirde kızaran birilerini bulmak çok zor." diye düşüncelerini dışa vurdu. Esme kızarsa da tebessüm edip utangaç yanını bastırdı. "Siz de bunu söyleyecek kadar açık sözlüsünüz bayım, şimdi kesin morarmışımdır zaten... Rica ederim biraz centilmen olun susun da, ben de böyle domates kıvamında dans etmeyeyim..." Dudaklarına ılık bir tebessüm konurken, sesi tatlılıkla yayıldı.

Bir müddet şakalaşarak dansa devam ettiler. Rich ciddi bir ses tonuyla, "Biliyor musun? Rüzgâr'ı altı senedir az da olsa tanırım. Onun hep sert ve ürkütücü olduğunu düşünürdüm... hâlâ öyle düşünüyorum gerçi! Şirkete gidince başka bir adam oluyor fakat ne zaman onu senin yanında görsem, tanıdığım adamdan eser bulamıyorum. Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu merakla.

Gözleri masumlukla açıldı. "Ben bir şey yapmıyorum, o hep aynı Rüzgâr." dedi kendini savunmaya çalışarak. Cidden öyleydi, ona göre!

"Sen hiçbir şeyin farkında değilsin, değil mi?"

Esme omuz silkip bakışlarını masaya çevirdi. Cidden Rüzgâr bir tek yanında mı yumuşuyordu? Kesin nezaketindendi. Bir de otoritesinin sarsılmasını istemediğinden. Bir süre masayı izleyerek, dansa devam ettiler. Gözleri öldürücü koyuluklarla dolarken, bakışları masada kızgınca geziniyordu. O sarı cadının Rüzgâr'a fazlaca yaklaştığını fark etti. Neredeyse ağzına girecekti ve kocası da buna hiç ses çıkarmamış, gösterdiği şeye bakmıştı. Onların ofiste de böyle olduğunu düşündü bir anda ve kanı kaynamaya başladı. Sinir beynine sıçrarken öfkeli bakışları kısıldı. Rich'in elindeki ufak eli kasıldı.

"Senin, o çalı süpürgesi saçlarını elime dolamamı hızlandırıyorsun sarı cadı... Sarı kafanın kopması yakın." diyerek hiddetiyle kendini harmanlayıp, öfkeyle homurdandı.

"O zaman hapse girersin, kocan da sensiz kalır ve biz yine o korkunç Rüzgâr'ı çekmek zorunda kalırız, hoş zaten işte hâlâ aynı ama en azından dışarıda farklı." dedi Rich kırık Türkçesiyle.

Esme afallayan bakışlarını genç adama çevirince, pistte bir an duraskadı. Gözbebekleri şaşkınca titreşirken, kirpiklerini kırpıştırmaya başladı. Onun Türkçe bildiğini bilmiyordu. Dalgınca homurdandığı

şey yüzünden şimdi fena hâlde hem utanıyor, hem de kızarıyordu. Adamın kuzenine yapmayı düşündüğü cinayet senaryolarını ilk elden açıklamıştı serinkanlı katiller gibi.

"Sen Türkçe biliyor musun?"

"Biraz. Hımm, siz de var deyim... çat-pat ama düşünerek konuşunca hata sıfır oluyor. Türk ortak konuşma gerektirir."

Esme çekinikçe "Affedersin! Gerçekten bunları duymanı istemezdim. O senin kuzenin... Çok ayıp ettim ve yine pot kırdım." dedi mahcupça.

"Üzülme, her zaman ki Lizza işte. Bu sefer sert kayaya çarptığının farkında değil, hepsi bu. Ona haddini bildirebilirsin... Ben yanında yokken." Esme önce şaşkınca baktı. Sonra Rich göz kırpınca tebessüm edip rahatladı. Ta ki kulağına gelen sesle, kıkırdaması yarım kalana kadar.

"Karımı alabilir miyim?"

Rüzgâr ateş saçan bükülmez çelik gibi koyu bakışlarını Rich'e çevirmiş, tepesinden hükmederek bakıyordu. "Karımı diyorum, alabilir miyim?"

Afallayan Rich elini belinden hemencecik çekerken, Esme öylece kalakalmıştı pistin ortasında. Rüzgâr genç adamın üzerinden kararlı bakışlarını çekip karısını hızla kendine çekti. Hiç de kibar olmayan bir tutuşla göğsüne yasladı. Vücutları kabaca birleşip, sıcaklıkları birbirini harlanarak sardı. Rüzgâr'ın kasılmış vücudunu genç kız yumuşacık teninde hissedebiliyordu.

Başını aşağı eğip kulağının dibine ödün vermeyen bir öfkeyle tısladı. "Sana... Ondan... Uzak durmanı söylediğimi hatırlıyorum!" dişlerinin gıcırtısı yüzünden Esme çekinikçe gerilemeye çalıştı. Rüzgâr onu daha çok kendine çekip hapsetti. Tutuşu, duruşu ve kabaca sarılışı kızı gerdi. Ondan ne zaman sonra ilk defa korkmaya başlamıştı. Nefesi hızlandı. Sinirle etrafa bakınıp gözlerini kocasına çevirdi, gözbebeklerinden kirpiğinin ucuna kadar titreşerek bakıyordu ürkek kız. "Ne yapıyorsun, herkes bize bakıyor? Bu duruş çok samimi." dedi utançla ondan kendini çekmeye çalışarak. İzin vermedi adam.

Kızın kısa zaman etrafta dolanan bakışları tedirgindi ne var ki kimse fark etmemişti hallerini. Rüzgâr'ın ateş saçan gözleriyle birleşince bakışları yutkundu. Kaşları öyle çatılmıştı ki, gözlerinin kıyısındaki mimik kırışıklıkları görünüyordu. Tekrar yutkunup güç aldı.

"Sadece bir danstı. Bu kadar abartacak bir şey yoktu. Niye kızdın ki bu kadar?"

Rüzgâr yapmacık bir şekilde gülümsedi fakat gergin sert dudakları bunun aksini gösteriyordu. "Sadece bir dans için fazla samimi görüküyordunuz? Adam neredeyse ağzının içine düşecekti. Senin de buna müsaade ettiğin gün gibi aşikârdı... Kızarıp bozarıyordun sürekli... Sana ne dedi de bu kadar utandıracak, kızardın?"

Rüzgâr'ın içinde kabaran azgın hiddetinden sebep, belindeki el kasılmıştı. O adamın boynunu kırmalıydı. Ona dokunan her parmağını tek tek kırmalıydı. İçindeki Hulk yine uyanmıştı. Sanki damalarındaki kan, ateş tozu gibi yakıyordu tenini. Hele onların dansa kalktığını fark ettiği an, ortalığı dağıtmayı istemişti. Bir de Esme'nin utana sıkıla hareket edip kızarması sinirlerini zıvanadan çıkarmıştı. Bu şerefsiz ne söylüyordu ki karısını kızartıyordu? Esme'nin nelere tepki verdiğini o çok iyi biliyordu!

Esme onun sert tutuşundan rahatsız olunca, ürkekçe kollarından çıkmak için elini kocasının göğsüne dayadı. Onu ileri doğru itmek istedi ama başaramadı. Bir milim bile oynatamadı iri bedenini olduğu yerden. Ürkekçe etrafa bakarak, "Bırak beni, dans etmek istemiyorum." dedi kısık sesiyle.

Rüzgâr'ın çenesinde bir seğirme olurken, gözleri koyuldu. Bu hali genç kadını korkuttu, eski Rüzgâr gibi bakıyordu. Merhametsiz ve soğuk...

"Neden, partnerini mi beğenmedin? Az önce pek de güzel yapıyordun dansını... Adamın içine düşerek!"

Bu bir itham mıydı? Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Esme bu kuşkulu soruyla sinirlenerek, derin derin soludu. Yüzünden rengi çekildi. "Sen-sen ne demek istiyorsun? Ben kimseyle flört falan etmedim, sadece bir danstı... Kahrolası bir dans!" Kırgın gözleri cam bilyeler gibi parlamaya başlamıştı. Dili sanki ağzının içinde şişiyor, konuşamıyordu.

"Sen her önüne gelenle böyle dans ediyorsan işimiz var! Adama yapışmıştın, fark etmediğimi mi sanıyordun?"

Yutkundu. Bu itham çok ağırdı. "Sen... Sen aşağılık herifin tekisin! Ağzından çıkanı kulağın duymuyor. Sözlerini tartarak konuş. Ben senin karınım!" Gözbebekleri yaşla doldu. Bu da neydi şimdi? Onu neyle suçladığının farkında değil miydi bu adam? Onuruna ya da iffetine kötü bir şey yapmış gibi, nasıl davranırdı?

"Bunu hatırladın mı? Hâlbuki pek öyle durmuyordun?"

"Rüzgâr kendine gel." diye hırladı kız. "Sen bana ne demeye çalışıyorsun? Ben bayağı biri değilim, kendimi her önüme gelenin kollarına atmıyorum. Lafını bil!" Kızgınca kollarından kurtulmaya çalıştı. Gözleri dolmuş, sesi bitaptı. "Çek iğrenç pençelerini üzerimden, bırak beni gitmek istiyorum."

Düz mantık düşünen ve gözleri kıskançlıktan kör olan Rüzgâr onun elinden kaçmak istemesine, daha da sinirlendi. Tutuşu sertleşti. Narin bedenini kıpırdamaya yer bırakmayacak kadar sertçe çekti. "Az önce onunla çok rahat dans ediyordun." Kaşlarını sanki daha fazla çatabilecekmiş gibi birleşti. Alnı kırıştı ve garipçe bakmaya başladı. "Hem ben sana öyle demedim, *'arsız'* gibi bir cümle çıktı mı ağzımdan ya da *flört*..."

Ayağını yere vurmak isteyen kız dişlerini sıktı. "Bana sürtük gibi davranamazsın. Söylemekle, ima etmek aynı şey! Bana öyle baktın. Kötü bir şey yapmışım gibi davrandın."

Adamın öfkesi kızın titreyen sesiyle hafiflemiş, hatasının yavaş yavaş farkına varmıştı. "Lanet olsun, öyle davrandığım yok! Baktığımda..." diye tıslarken sesi dişlerinin gıcırdamasına karıştı.

"Ne dediğin umurumda değil, sen bana güvenmiyorsun? Az önce hatta tam da öyle davrandın. Sen beni itham ettin. Güvenini sarsacak hiçbir şey yapmadım. Başka adamlarla flört etmedim, senin güvenini kıracak durumlardan hep kaçındım. Senin aklına şüphe düşürecek davranışlarda bulunmadım. En kötü olduğumuz zamanlarda bile senin adına leke sürecek bir davranış düşünmedim. Edepsiz değilim ben, onurumu senin korumana gerek yok. Namus benim namusum. Şerefimi kendim korurum." Bu ağır sözlerle gözlerindeki yaşlar kirpiklerine bulaştı ve dışarı doğru sızmaya yer aramaya başladı. "Bırak beni, bırak, dokunma..."

Rüzgâr'ın çatık kaşları bir anda yukarı kalktı. Duruşu ve bakışları değişti. Esme'nin dolu dolu olan gözlerini görünce, ne kadar ileri gittiğini fark etti. Her an ağlayacak gibi duruyordu genç kadın ve sebebi kendiydi. Bunu istememişti. Fakat artık her şey için çok geçti. Lanet olsun, onu kırmıştı, hem de ağlatacak kadar, bir kıskançlık yüzünden gözlerini kan bürümüştü. Başını aşağı eğip alnını alnına dayadı, az önceki sert sesinde yumuşama olmuş, kasılan bedeninden eser kalmamıştı.

"Özür dilerim, ben..."

"Dileme... Artık yapıp edip özür dileme..." Esme'nin yanağından aşağı bir damla süzülürken "Bırak beni, bana dokunmanı istemiyorum, yoksa bağırırım." dedi kısık sesle tehdit ederken.

"Sana zarar vermek istemedim. Kalbini kırmak da..."

"Verdin. Bir zaman sonra ilk defa senden korktum, eskisi gibi baktın, konuştun... Eskisi gibi dokundun, hakaret ettin. İlk günkü gibi iyi olan ne varsa öldürdün içimde. Bana dokunmanı istemiyorum. Ne olur bırak gideyim!" dedi yalvaran bir sesle, aman dilenmesi adamı çaresiz bıraktı. Aslında şu anda korkmuyordu fakat ağlayıp rezil olmak istemediği için, böyle bir şeye sığınıp söylemiş bulunmuştu, geri alamıyordu. Biliyordu eğer geri adım atsaydı, onu asla bırakmazdı.

Rüzgâr hiç istemese de belindeki elini gevşetti. Korkmuştu. Ona alışmaya başlamışken, bir sürü yol almışken, bir kıskançlıkla her şeyi alt üst etmişti.

Lanet olsun! Hatasının farkına vardığında çok geç kalmıştı.

Bağıracağından korktuğundan değil, onu kırmaktan korktuğundan ellerini üzerinden çekti. Esme elinin tersiyle yanağından süzülen asi damlayı silip "Sen tam bir pisliksin. Uzak dur benden!" diye fısıldadı. Gözlerini öfkeyle devirdi. "Bir daha asla dokunma bana! Asla!" diyerek yanından ayrıldı.

Rüzgâr'ın boşta kalan eli yumruk oldu. Dişleri kasıldı. Esme masaya yaklaşıp çantasını aldı. Islak gözleri Cem'e dikildi. "Benim başım ağrıyor Cem, sonra görüşürüz." Bakışlarına yalandan bir gülümseme yerleştirip, dudaklarına ulaşmayan tebessümüyle masadakilere baktı. Sesinin duru çıkmasını umarak "Hepinize iyi geceler, başım çok fena ağrıyor." diye kendini açıkladı.

Rüzgâr yanına gelip arkasında durmuştu, "Seni odaya kadar götüreyim." dedi.

Bir hışım kocasına dönen Esme, yaklaştı. Başını uzatıp kısık sesle "Aklından bile geçirme... Yanıma yaklaşma, yoksa burayı birbirine katarım, tüm otoriteni başına yıkarım." diyerek yanından uzaklaştı.

Rüzgâr karısının sinirle gidişine, arkasından donukça bakakaldı. Biliyordu şimdi gitse, her şey daha da kötüleşecekti... Ve o sinirlenince, diline hâkim olamıyordu.

Esme hırçınlıkla odanın kapısını çarptı. Elindeki kartı duvardaki

yerine taktı ve ışıklar yandı. O sinirle elinin tersiyle gözlerini silip çantasını koltuğa savurdu. Ayakkabılarını yarı yolda çıkararak hızla yatak odasına geçip kendini yatağa attı. Bacaklarını karnına çekip, ellerini dizlerine sardı. Gözünden, birbiri ardına yaşlar damlarken, omuzları sinirle ve hıçkırıkla kalkıp iniyordu. Bir müddet öylece ağladı.

Sonunda kalkacak kadar güç bulunca, duşunu alıp gecelik takımını giydi. Yatağın üzerindeki örtüleri katlayıp kenara aldıktan sonra, içine girdi. Daha başını yastığa koyduğu an, kapının açılıp kapandığını duydu. Yüzünü girişten diğer tarafa çevirip, gözlerini kapadı. Onunla konuşmak istemiyordu. Ona hem kızgındı, hem de çok kırgındı. Nelerle suçlamıştı! Bazen tam bir odun oluyordu. Bir de kendine diyordu *dilinin ayarı yok* diye... Rüzgâr onun uyumadığını, sinirle inip kalkan omuzlarından anlamıştı. Yanına yaklaşıp yatağa uzandı. Beline sarılıp kafasını ona doğru eğdi. Esme kollarında debelendi kızgınca, aldırmadı. Kendine daha çok çekip kollarından kaçmasının önünü kapadı. Çenesini omzuyla boynunun arasına gömdü.

"Özür dilerim sevgilim. Ben daha önce hiç böyle olmamıştım. O adama güldüğünü görünce, kanım kaynadı. Başkasına öyle içten gülmene dayanamam... Nefes alamadım. Belindeki elini zaten saymıyorum... O anda orayı yıkmak, yok etmek istedim. Biliyorum seni boş yere kırdım fakat sana benden başkasının dokumasına dayanamıyorum. Buna tahammülüm yok. Kazara bile dokunsalar, dokundukları eli kırmak istiyorum. Bir de sen kızarmaya başlayınca, senin nelere tepki verdiğin aklıma geldi ve...?"

Esme'nin kızarmış yanağından bir damla yaş daha yuvalanırken, usulca geriye çekildi. Taviz vermeyen yapısıyla ondan uzaklaşmak istedi. Rüzgâr'ın tutuşu sıklaştı, sırtı onun sert göğsüne kabaca dayandı.

"Lütfen bunu yapma! Bu kadar mesafe kat etmişken, araya tekrar duvarlar örme! Seninleyken sensiz kalmak zaten zor, bir de eskiye dönüş yapma... O duvarların arkasında nefes alamıyorum Esme... Bize bunu tekrar yapma."

"Benim bir şey yaptığım yok. Ona kızardım çünkü yanlış bir şey söyledim, elimde değildi, utanmıştım. Sen ne yaptın? Hemen beni suçladın. Başkalarının kucağında dolaşırmışım gibi küstahça davrandın."

"Ben sana güveniyorum... Sadece sinirlenince saçma-sapan konuştum. Özür dilerim! Hadi yık duvarlarını..."

"Sen hep dönüp dolaşıp, o duvarın sınırlarında kalıyorsun. Rüzgâr, içeri giremiyorsun. Girsen de, o çatlakları daha kalın tuğlalarla örüyorsun. Kal zaten... Artık senin içeri girmeni istediğimden emin değilim! Hatta seni... Seni... İstemiyorum!" Ve dilini ısırdı sinirle genç kız, bunu nasıl söylemişti? Daha ağzından döküldüğü an, acıyla kasılarak pişman oldu.

Rüzgâr'ın belindeki eli kasıldı. Ne var ki hiç istemese de eski yerine tekrar dönmüşlerdi. Başını sinirle kaldırıp Esme'yi seri bir hareketle sırtüstü yatırdı. Üzerine ağırlığını vererek onu altında hapsetti. Bakışları kararmış ve kuzguni kaşları çatılmış, sert dudakları zalim hatlarını öne vururcasına düz bir çizgi halini almıştı. Esme debelenerek onun üzerinden itmeye çalışınca, ellerini bileklerinden yakaladı, başının üzerinde birleştirince kıpırdayamadı. Gözleri ürkekçe bakarken, alt dudağı rehavetle titriyordu.

"Ne oldu, vaz mı geçtin iyi olmaktan? Nezaketin buraya kadar mıydı? Kibarlık masken düştün mü? Yine eski Rüzgâr olmaya mı karar verdin? Hadi ne duruyorsun yap ne yapacaksan! Bunca zaman rol yaptın değil mi? Beni kandırdın, oyun oynamak istedin. Benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynadın! Bu da yeni intikam oyunun mu? Pisliğin teki olduğunu hatırlatmak mı istedin. Senden nefret ediyorum Rüzgâr Karalı, iğrençsin. Artık yüzünü bile görmek istemiyorum."

Her sözü bir hançer, her bakışı bir ateş topuydu adamın sinesine düşen. Rüzgâr'ın sinirden gözleri koyulaşıp, kan çanağına döndü. Kendini kasarak öfke patlamasını kontrol altına almaya çalıştı. Esme susmadı, hakaretine, aşağılamasına devam etti. Daha fazla katlamayan adamın dudakları öfkesinden düz bir çizgi halini alırken, "Yeter!" diye dişlerinin arasından bağırdı. Sesi düşündüğünden biraz daha yüksek çıkmıştı. Esme onun bağırmasıyla sıçrayarak, korkuyla gözlerini kapattı. Nefes alamıyordu. Tüm bedenindeki güç çekildi. Vücudu korkuyla kasıldı. Hani geçmişten hatıra unuttuğu ne varsa şimdi gün yüzüne çıkmıştı.

"Yapma..." diye fısıldadı korkuyla.

"Kahrolası yapmayacağımı biliyorsun." diye gürledi adam. "Yapmam." Adamın içi yanıyordu, bu tepkisi sözlerinden daha ağır gelmişti. "Anlamıyorsun değil mi? Senin için kendimden ödün verdiğimi, nelerle savaştığımı anlamıyorsun? Lanet olasıca görmüyor musun kendimden vazgeçtim? Ben... Herkesin çekindiği kocaman adam artık eski ben değilim. Senin gibi dengesiz birinin elinde kuklaya

döndüm. Çocukla çocuk oldum. Bu hayatta yapmayacağım ne varsa yapmaya başladım. Sınırlarımı zorladım, kendimden geçtim. Sırf sen mutlu ol diye. Sen ve o bencil kafan bunları anlamazsın! Sabırlı olayım diyorum, susayım diyorum, unutturayım diyorum ama yeter, anlıyor musun? Unutmayacaksın değil mi, hiçbir zaman unutturmayacaksın? Her tartışmada yüzüme vuracaksın! Kızdığında canımı yakacaksın! Beni nasıl kanatacağını iyi biliyorsun... Aferin! Asıl sen benimle dalga geçiyorsun. Zevk mi alıyorsun, onu elimde kuklaya çevirdim? Kocaman adamı köle ettim diye keyif mi alıyorsun? Vazgeçtim. İstemiyorum artık. Ben senin oyuncağın değilim..."

Sımsıkı gözlerini kapatıp kasılan Esme'nin kabine bir ateş gelip oturdu. Canı acıyor, nefesi kesiliyordu. Kalbindeki kırıklar, cam parçaları gibi içini kesiyordu. Gözlerini zorlayan yaşları geri tepip, titrekçe çıkan -hatta hiç çıkamayan- sesiyle gururunun esiri olarak konuşmaya devam ediyordu.

"Senden bunları ben istemedim, ne yapıyorsan kendin yapıyorsun. İstemiyorsan yapmasaydın. Seni zorlamadım? Sanki ben istedim! Senin tek istediğin vücudum ve cinsel açlığını doyurmak... Bu kadar sıkıldıysan, git başkasıyla doyur kendini, benden uzak dur. Yorulmuş, sıkılmış... Bunu sen yaptın zaten. Lanet olsun sana, defol git o zaman!" Daha söylediklerinden; ağzından çıktığı an pişman olacağını bildiği halde, hiddetini durduramıyordu. Titriyordu. Öfkesinin esiri olmuştu.

"Sen tam bir..." derken adam dişlerini sıktı başını sallayarak, dilinin ucuna gelen tüm o sözcükleri yuttu.

"Neyim ben söyle, hadi, söylesene...?" diye bağırdı kıza. Onun gözlerindeki kırgınlıkla hayli yatışmış olduğunu hissetti.

"Bazen kendimi anlayamıyorum. Seninle boşa savaşıyorum, olmadığını, hiçbir ilerleme kaydedemediğimizi görerek... Dediğin gibi Esme, zorlamaya gerek yok! Bırakalım dağınık kalsın! Benim istediğim... Boş ver senin duvarlarına çarpa çarpa yaralanıyorum. Ödün veriyorum. Hem de ne için, bunları görmeyen biri için!" Ellerini bileklerinden çekip, sinirle üzerinden bir çırpıda kalktı. Kapıdan çıkarken durup başını yana çevirdi. Omuzlarının üzerine yıktı fakat genç kıza bakmadı. "Yarın hafta sonu, müzeleri gezmeye karar vermiştik." Gücenmiş gözleri çok yalnız gözüküyordu.

Esme hâlâ olduğu yerde yan dönüp, ellerini gözünün önünde bir-

leştirmiş sessizce ağlıyordu. "Gelmiyorum, sen sevgili Lizzan'la
benden bir halt olmaz nasılsa." dilin kemiği yoktu, kıskançlığın
mantığı. Daha söylediği an bu fütursuz sözlerinden dolayı hemen
man oldu.

Rüzgâr ona aldırmadan, "Kendin bilirsin." deyip katı bir sesle
pıyı çarparak odadan ayrıldı.

Esme yumruk yaptığı elini ağzına tıkadı. Dişleri kesene kadar
rarak bağırdı. Bu dili yine bir çuval inciri hışır etmişti. Yatakta otur
vaziyete gelip sinirle yastıkları yumruklamaya başladı. Nefesi kesil
ne, gücü tükenene kadar kendiyle savaştı...

"Sıkılmış mış, gıcık, odun herif! Sanki ben dedim bana âşık
diye. Lanet pislik!" (Tecavüzcü!) Bu kelimeyi söylemeye artık ne dil
ne vicdanı el vermiyordu. Ona böyle hakaret etmeyi kendine yedire
miyordu. Bedenini yatağa atıp, sinirle dudaklarını büzdü. "Seni sevdi
ğimi görmüyorsun değil mi, pis odun?" diye hıçkırdı.

"Sana nasıl âşık olduğumu fark etmiyorsun? Seviyorum seni hay
van! Katilini seven maktuller gibi, aşığım sana! Ölüyorum!"

Elindeki bardağı uzun bar tezgâhının bir ucuna doğru iterek, us
taca barmene yolladı. Yorgun bakışları, dağılmış saçlarıyla bitkin du
ruyordu. Esme'yle savaşmak onu bitkin ve bitap bırakıyordu. Elini
tekrar dağıttığı saçlarında gezdirdi. Lanet olsun, her şey mi üzerine
gelmek zorundaydı? Çatallaşan sesiyle işaret parmağını kaldırarak,
"Bir tane daha, sek olsun. Bardağı da doldur, yarım bırakma." dedi
uyarıcı bir tonda. Barmen kafasını sallayıp, bardağı tazeledi. Yanına
yaklaşıp, çekingence uzattı. Artık barı kapaması lazımdı ama bu kaba
dayı adamdan çekindiği için barı kapatamıyordu. Sakince ona hizmet
ediyordu. Rüzgâr bardaktan bir yudum alıp tezgâha geri bırakınca,
parmaklarını bardağın ağzında dalgınca gezdirmeye başladı. Uzun
parmakları dudaklarının ıslattığı yerde gezerken, gözleri de parmak
larını takip ediyordu.

"Bana da ondan, sek olsun lütfen!"

Yanında beliren şuh sesle, Rüzgâr başını eğdiği masadan kaldırıp

o tanıdık sese çevirdi. Bakışları genç kadınla kesişti. "Senin ne işin var burada bu saatte?"

"Senin ne işin varsa ondan!" dedi gizemli bir tonda.

Lizza ona ışıltılar saçarak bakıyordu. Elini ahenkle kaldırıp saçını geriye işveyle savurarak, yanına davet beklemeden oturdu. Kendini ona yaklaştırıp arsızca sokularak elini omzuna doğru götürdü. Parmakları siyah cekete değince kendini ona yaslayıp göğüslerini bilerek adamın koluna sürttü. Ceketinin üzerinde parmaklarını gezdirirken tüy gibi, dudaklarını seksice kıvırdı. "Burada tek başına kalman çok kötü, senin gibi biri yalnız kalmamalı. Arkadaşa ihtiyaç duyduğunda bana da haber verebilirsin, bunu biliyorsun!" Dudaklarını işveyle yaladı. "Bunu büyük bir zevkle yaparım, istemen yeterli!" Sesindeki gizem tuhafça titreşti. Muhtelif yerlerini öne çıkardı.

"Benim gibi biri yalnız kalmaya mahkûm oldu, ayrıca ben halimden gayet memnunum." dedi Rüzgâr içkisini yudumlarken, bardağın kıyısından genç kadına baktı. Gözlerinin feri sönmüş, kaşları çatık kalmaktan iki kaşı ortasında izler oluşmuştu.

Lizza dudaklarını büzerek, sakin bir ifade takındı. "Ne tesadüf ben de yalnız ve çok mutsuzum, birilerinin arkadaşlığına fena halde ihtiyacım var. Biliyorsun bu zamanda iyi bir partner bulmak zor oluyor, hele sizin gibileri kalmadı desek daha doğru olur."

Rüzgâr bakışlarını genç kadının yakası açık gömleğinin düğmelerinde gezdirdi. Kumaşın arasından görünen nefes kesici görüntüye bakarak, içkisini yudumladı. Dudağında kalan damlayı yalayıp "Ben evliyim." dedi gözlerini ayırmadan. Lizza dudaklarını yukarı kıvırıp ona doğru eğildi. "Ben de iyi sır tutarım."

Rüzgâr'ın bakışları genç kadının yüzüne tırmanınca, bardağındaki son yudumu da içti. "Bu yanlış olur." Bardağı tezgâha koyup, bar taburesinden kalktı. İçtiği fazla içkiden sendeleyince, Lizza onun kolunun altına girip destek oldu.

"Bence doğru diye bir şey yoktur, eğri de bir çizgidir ve isteyince doğrultulur. Yanlış yapmayan, doğruyu göremez... kıymetini bilemez. Belki senin doğrun benimdir, belki de yanlışın olurum." dedi sinsice gülerek.

Rüzgâr elini kadının omzuna atarak, kabaca kendine çekti. Kafasını yaklaştırıp kulağına doğru soluyarak "Ağzın ne kadar sıkı?" diye sordu ifadesiz bir sesle.

Lizza gülerek parlayan gözlerini ona çevirdi. Beklediği an sonun da gelmişti. Bu kadar sabretmesi bile mucizeydi ona göre. "Kepenk kapatacak kadar."

Rüzgâr genç kadına yaklaşıp, dudağına doğru soludu bu sefer "Deneyebilirim sanırım, tüm sınırları yıkmayı..." dedi boğuk bir sesle. "Sır saklayabiliyor musun, deneyip öğrenelim."

Edepsizce göz kırptı.

ONUNCU BÖLÜM

Kâbustu... Hepsi kocaman bir kâbustu!..

Adamlık; her gün başka kadını baştan çıkarmak değil! Her gün aynı kadına tekrar ve tekrar aşık olup mutlu etmek için çabalamak; değil miydi? Hani adamlık, Rüzgâr gibi Esme'kti?

Korkularıyla el ele tutuşan kız için adam tabiri o demekti. Ne kadar bağırsa da, isyan etse de sesi çıkmadı gördüğü çirkinliğe. Ellerini uzattı, onların gidişine engel olamadı. Gözlerini zorlayan gözyaşlarıyla, nefesinin yettiği tüm gücüyle bağırdı. Ne yaparsa yapsın, sesi bir türlü çıkmıyordu. Sanki biri sesini ondan çalmıştı. Lanetler okudu ikisinin ardından, hem onlara, hem kendine... Dizlerinin üzerine yere çöküp, çığlık çığlığa ağlamak istedi ama yapamadı.

Rüzgâr aniden yatağın sarsılmasıyla doğruldu! Başta, deprem oluyor sanıp panik yaptı. Sonra fark etti ki, sebebi çok farklıydı. Bakışları endişeyle karısına kaydı. Yatağın içinde debelenip duruyordu. Belli ki kâbus görüyordu. Eli yüzü, ter su içinde kalmıştı. Yanaklarından da yaşlar süzülmeye başlayınca, omzuna dokunup korkutmadan uyandırmaya çalıştı. Nazik davranmaya çalıştı elinden geldiği kadar. Şefkat kokan ihtiyatlı sesiyle; "Esme uyan. Canım uyan... Kâbus görüyorsun!" diye söylendi. Bakışları karısının yüzünde endişeyle gezerken, onun ıslanmış kirpiklerini aralamasıyla içi rahatladı. Tam ona sarılıp

'geçti' demeyi düşünüyordu ki, o hıçkırıklar arasında yatakta doğrul. du.

Gözlerinden akan yaşlardan görüş alanı kapanırken, ne ara yum. ruk yaptığını bilmediği ellerini, göğsüne savurarak bağırmaya başla. dı. "Aşağılık, gittin değil mi? Ben dedim diye pislik, lanet herif, sen ne biçim birisin, gözlerimin içine baka baka yaptın..."diye küfreder. cesine haykırdı.

Rüzgâr onun ellerini bileğinden yakalayıp, şaşkınca bakışları ara. sında kendine çekti. Neler oluyordu böyle bu kıza? Kafayı mı sıyır. mıştı?

"Nereye gittim ben? Bir yere gitmedim Esme kâbus gördün, aç gözlerini de bana bir bak. Buradayım, yanında..."

Esme debelenmeyi bırakıp sıkıca yumduğu gözlerini onun sesine itaat ederek açtı. Rüzgâr uzanıp gözlerini kurularken, o burnunu çeke. rek hıçkırıklarının el verdiği kadarıyla, konuşmaya çalıştı. "Gitmedin mi?"

Kâbustu... Hepsi kocaman bir kâbustu! Çocukça bir saflıkla du. daklarını büzerek kısık çıkan sesiyle, "Gittiğini gördüm!" diye huy. suzlandı. Saçma sapan bir tutumla kocasına yaklaşıp koklamaya baş. ladı.

Rüzgâr'ın kaşları çatılırken, "Ne yapıyorsun Esme, neyi arıyorsun üzerimde?" dedi tepkisel olarak. Onun bu garip hâlinden hiçbir şey anlamıyordu. Biraz öteye ittirdi.

Esme yatakta iki dizinin üzerine otururken, koluyla gözünü ku. rulayıp "İçki içtin sandım, kokmuyorsun!" diye çocukça bir saflıkla mırıldandı.

"Ne içkisi, sen iyi misin? Biraz dolaşıp geldim, sen uyuyordun, ben de yatıp uyudum. Biraz tartıştık diye kendimi içkiye gömmemi beklemiyorsun herhalde? Sen bunu her yapışında içersem, ayık gez. meye biraz zorlanırım(!) hatırlarsan..." Rüzgâr'ın kaşları çatıldı iyi. ce, sesi ifadesizce çıkarken ona düz bakışlarını dikkatle dikti. "Sen, ne gördün rüyanda bu kadar etkilenecek? Ben mi öldüm, yoksa başka bir şey mi?" Kararlı bakışları karısının yüzünde geziniyordu.

"Allah korusun!" dedi genç kız bunu düşünmek bile içini acıtıyor. du. Ölüm lafını ona yakıştırmazken, bunu söylemesi yüreğini yaktı.

Esme dudaklarını dişlerinin arasına alıp yataktan indi. Duvardaki

saate bakıp, sanki az önce ortalığı velveleye vermemiş gibi pişkince tebessüm ederek "Aaa, saat de bayağı geç olmuş bak kahvaltıyı kaçıracağız görüyor musun?" diye banyoya yöneldi.

Rüzgâr yataktan inip sinirle giysi odasına geçti. "Bugün dışarıda yapacağım kahvaltıyı, sana dün söylemiştim müzeleri gezeceğimizi, sen gelmiyorsun gali..."

Esme kapıyı kapadı. Rüzgâr da onun duymadığını sanarak giysi odasına yöneldi. Bu kadın, gün geçtikçe tuhaflaşıyordu. Ona sürpriz yaparak Fransa'yı gezdirmeyi düşünüyordu ama tek gezen kendi olacaktı. Canının sıkıldığını, burada tek başına daraldığını zaten fark ediyordu. Bu geziyi aslında onun için özellikle ayarlamıştı, sırf o mutlu olsun diye ama Lizza da tesadüf eseri öğrenip gelmek istediğini söyleyince, gelmeyin diyememişti. İşe hiç istemediği halde Cem'i de dahil etmek zorunda kalmıştı.

Altına kot pantolon, üzerine tişört giydi. Banyoya geçmek için giysi odasından çıkmıştı ki, Esme'yi gördü. Yeni duş almıştı. Bacağının biri hafifçe kırmış, tek omzunun üzerinden aşağıya saçlarını salmıştı. Küçücük havluya vücudunu sarmış -yani kısmen sarmış gibi çünkü kapadığı tek yer sadece göğüsleriydi- ona bakarak karşısında duruyordu. Rüzgâr gözlerini şimşekler çakarak üzerinde gezdirdi, kısa bir an sonra bakışlarını onun vücudundan kaçırıp, yanından ifadesiz bir suratla geçerek banyoya yöneldi. Ona bakmak, onu arzulamak demekti ve daha şimdiden kasıklarına ağrılar saplanmaya başlamıştı. En iyisi, ona bakmamaktı. Böylece arzularını dizginleyecekti. Uzak duracaktı.

Esme, onun kendine hiç bakmamasına üzülerek, dudaklarını sallandırdı. Giysi odasına omuzlarını düşürerek yöneldi. Ne yani, ona karşı olan arzuları azalıyor muydu? *Tabiî, adam da sıkıldı beklemekten haklı.* Bir an önce bu işi halletmesi lazımdı. Hem artık hazır da sayılırdı. Ondan kokmuyordu -yani seksten- aksine ne kadar zevkli bir şey olduğunu kısmen de olsa anlamıştı. Kendini tutarken öyle güzelse, bıraktığı zaman ne hissedeceğini düşünmek dahi istemiyordu.

Bu, bu sıralar düşündüğü, ender meselelerden biriydi. Kıyafetlerini ayarlarken banyonun kapısının tıkırtısını duyunca, kafasını içeri uzattı. "Ben de geliyorum lobide bekleyebilir misin beni?" dedi nazikçe. Rüzgâr'ın asılan yakışıklı yüzü ona döndü. Kaşlarını kaldırarak "Kararını ne değiştirdi? Hani hem beni hem de bu geziyi istemiyordun?" diye sordu.

Esme dudaklarını şirince büzdüğünden habersiz, yüzünü düşürüp gözlerini belli bir kırgınlıkla devirdi. "İstemiyorsan gelmem."

Oysa bu haliyle ona istediğini yaptıracağını çoktan fark etmiş olması gerekirdi. Rüzgâr geniş omuzlarını belli bir uysallıkla ama umursamazca sarstı. "Sen bilirsin. Ben aşağıya iniyorum, çabuk hazırlanır mısın?"

Sanki huysuzlanan o değilmiş gibi Esme'nin yüzü aydınlandı. "Beş dakikaya orada olurum, ne eksik ne fazla." dedi çocukça bir sevinçle ve kafasını tekrar içeri çekti.

Asansörün aynasında son kez kendine bakıp, muzırca sırıttı. Yüzünde sinsice bir hâl oluşurken, kapının açılmasıyla dışarı çıktı. Lobide onu bekleyenleri görünce, aheste adımlarla yürümeye başladı. Cem kenarda telefonla görüşüyordu ve onu görünce kaşları çatılırken, düz bakışlarını abisine çevirdi. Cem'in bile kaşları çatıldığına göre, bu iş olmuştu!

Rüzgâr, Lizza'yla bir konuyu tartışıyordu. Cem'in yüzündeki kızgın hali görünce, arkasını döndü ve ağzının içinde okkalı bir küfür savurdu. Dalgınca yaptığı eylemle ve küfürleri İngilizce olunca Lizza dehşete düşmüş gibi üzerine alınıp, ağzı bir karış açık olarak kenara çekildi. Onun baktığı yere bakınca sebebini anladı. Sebebi yine, o kadındı!

Rüzgâr'ın alev alan çelik bakışları, karısının ayaklarından başlayarak vücudunda fütursuzca gezindi. Ayağında bez Converse, altında limon sarsı mini şort ki - süper mini- üzerinde beyaz askılı spor atleti -saçlarını fön çekip omuzlarına salmış- yüzünde hafif makyaj, sırtında kot sırt çantası ve başındaki güneş gözlükleriyle, *ben turistim* diye bağırıyordu. Ve ateşlerini çıkaracak kadar seksi, iç gıcıklayıcı duruyordu. Gözleri uzun bacaklarına kaydı. O şortun altında, düz biçimli bacakları bronz bir inci gibi enfes gözüküyordu.

Esme kaşının birini kaldırıp, ayağını yere vururken "Bitti mi?" dedi imayla.

Rüzgâr, o an gerçek hayata dönüp şaşkın hâlini, sert yüz hatlarına sakladı. Bakışları patlamaya hazır volkan gibiydi. Esme ona yaklaşın-

ca, kasılan elini yumruk yaptı. "Git üzerine doğru düzgün bir şeyler giy!" diye sesini yükseltip emretti. Aslında sesinin yüksek perdeden çıktığının, farkında dahi değildi.

Esme ona aldırmadan yanına geldi. "Üzerim zaten düzgün. Burada herkes böyle giyiniyor." derken Lizza'nın üzerini gösterdi gözleriyle. Rüzgâr onun şortunun kısalığına bakmamıştı ve açıkçası umurunda da değildi. "Herkes benim karım değil, bana ne herkesten. Üzerine adam akıllı, kıyafet olan şeyler giy gel Esme. Bu sefer iç çamaşırına benzemesin!"

Esme narin omzunu sarsarak Cem'e yürüdü. Ondan bilerek uzaklaştı. "Cem, ben çok acıktım, ilk nereye gideceğiz?" dedi sırıtarak. Koluna girip kapıya çekiştirirken, Cem de aynı sinirlice eğildi. "Kızım sen kafayı mı yedin? Senin yüzünden ben de yanacağım, abim katil olur da ben durur muyum? Git üzerine bir şeyler giy."

"Bana emir verme." dedi kız kızgınca.

"Bu emir değil, rica. Esme ben kardeşimin böyle gezmesine müsaade etmem."

Esme iç geçirdi huzurla, iki erkeğin de onu gözünden sakınmasının keyfini çıkardı. "Gezdiğin kadınlar giyiyor değil mi?"

"Onlar farklı! Hem bana ne onların giydiklerinden! Sen kardeşimsin, kendini onlarla bir tutma. Esme lütfen adam gibi şeyler giy, canımız sıkılmasın."

Esme, Cem'e öldürücü bakışlar atıp "Eğer ömrünün kısalmasını istemiyorsan, o koca çeneni kaparsın yoksa ben çenemi açayım mı?" diyerek tehdit edince, adam dişlerini sıktı.

Cem önüne homurdanarak dönerken, Esme çantasından bir şeyler çıkarıyordu. Abisi kılıklı ne olacak. Eline aldığı dijital kameralı fotoğraf makinesini Cem'e uzattı. Cem eline aldığı makineye bakıp kaşlarını çatarken, "Bugün kocamla benim fotoğraflarımı çekeceksin, hem de onun en şaşkın olduğu anları." diye buyurdu.

"Kızım siz bela mısınız? Biri zorla yanında gezmemi emrediyor, diğeri ulak muamelesi yapıyor. Sizi bana sayıyla mı verdiler."

Gözlerini itinayla ona çevirdi kız ve dudaklarını sallandırdı. "Bu bizim ilk tatilimiz Cem ve balayımız sayılır... Her ne kadar başlayamamış olsa da sizin işlerinizden sebep..." diye ciddi bir sitemde bulundu.

Cem gözlerinde soru işaretleri çakarken, "Sen neler planlıyorsun?" diye sormadan edemdi. Esme daha ağzını açamadan, Rüzgâr yanında bitip, elini sımsıkı tuttu ve hızla onu kendine çekti. Esme, Cem'e göz kırparken, "Bunu." dedi gözleriyle.

Rüzgâr karısını çıkışa yönlendirirken, Cem arkalarından, elini dudaklarına bastırmış -hatta dudaklarını da birbirine- gülmemek için savaş veriyordu. Bu kız Rüzgâr'ı çabuk yaşlandıracaktı ya da kalpten götürecekti!

Rüzgâr, Esme'nin elini ne kadar sıktığının bilincinde olmadan, onu arabaya yönlendirdi. Sinirlice arka kapıyı açıp çekiştirirken, "O bana lazım sağlam kalırsa işime yarar kocacığım, onunla işimiz var." dedi alayla. Rüzgâr ona gözlerini kısarak bakınca; "Elim diyorum, onu vermezsen nasıl bineceğim arabaya, tamam içeri geçince sana ödünç verebilirim, belki." diye muzipçe söylendi.

Rüzgâr karısının eline bakıp dişlerini gıcırdattı. Cevap vermeden önce karşısındaki bu nefis kadını bir süre seyretti. Sonra, "Onu bugün unut." diye emretti. Esme gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp, arabanın arka koltuğuna geçti. Rüzgâr da hızla yanına oturunca, Lizza şaşkınca onlara bakakaldı. En azından nezaketen aracın kapısını açabilirdi diye düşünüyordu haspa, daha çok beklerdi!

Cem şaşkın kadına yaklaşıp dalgın yüzüne eğildi. "Senin yerinde olsam Esme'ye hiç bulaşmazdım, o isteyince çok fena olabiliyor(!)" dedi kapıyı açıp ona nazikçe eliyle yolu gösterirken.

Lizza arabanın ön kapısına elini koyup "Nasıl yani?" dediğinde, Cem ona göz kırptı. "Onlar karı koca aynılar. Bakma böyle şirin durduğuna, canı yanınca can almasını bilir. İkisi de kapkara zindan gibi, içlerini çözemiyorsun. Bir de Esmelerde genetik galiba cazgırlık. Bir de kardeşini gör sen, inan bana hayatından soğursun."

Kadın ona kaşlarını çatınca çaresiz bir tavırla ellerini açtı. İlginç bir tutumu vardı. Genç kadının gözlerindeki ürkek bakışları görüp içten içe gülerken; "Benden söylemesi, uyarmadı deme!" diyerek arabanın şoför koltuğuna yöneldi.

Rüzgâr kolunu karısının koltuğuna uzatıp, eliyle omzunu sardı. Sonra da onu kendine çekip, başını göğsüne yaslarken, "Mahsus yapıyorsun değil mi?" diye çıkıştı.

Esme elini onun göğsüne koyup, sinirle atan kalbinin üzerinde durdurdu. Kalbinin hızlı ve güçlü atışını elinin altında hissedince,

karnında bir karıncalanma oldu. Diğer elini de arkadan beline uzatıp sararak, yerini ayarladı. "Neyi kocacığım?" dedi sıcacık bir sesle. Rüzgâr kafasını eğip, hâlâ sinirli çıkan sesiyle fısıldadı. "Senden uzak durmaya çalıştığımı anlamıyor musun? Hem... sen de beni istemediğini söyledin, ben de sana yaklaşmamaya gayret ediyorum. Neyin intikamı bu Esme, beni delirtmek için özellikle mi yapıyorsun?"

Esme başını kaldırdı, ona tepeden bakan kocasına ürkekçe bakarak, "Sence sözümü geri alabilir miyim?" dedi pişman gözlerini, bir çocuk edasıyla süzdürerek. Rüzgâr gözlerini kıstı, yüzünü ihtiyatla süzmeye başladı. Dudakları aralanıp kısıkça fısıldadı. "Sen..." Esme elini onun dudağına kapatıp parmaklarıyla susturdu. Duruşu hem pişman hem de suçluydu.

"Sana sinirlenince *'ağzıma geleni sayarım'* demiştim, sen de *'biliyorum'* demiştin unuttun mu? Üstelik her şeye sabredeceğini kendin söyledin." Sesi tatlı bir baha gibi çalındı kulaklarına. Esme'nin gözleri dudaklarına kaydı. Onun sert dudakları elinin altındaydı, sıcacık dokusu teninde. Parmaklarını dudağında gezdirirken kendi dudakları kuruyunca nemlendirmek için yaladı.

"Vaz mı geçtin benden?"

Rüzgâr'ın dudağında dolaşan parmaklar sayesinde, kanı hızlanmış, başka yerlerinde akmaya başlamıştı. Üstelik pişman olduğunu mu söylemeye çalışıyordu, hatta gururunu kırarsa özür dileyecek gibiydi. Kalbi daha hızlı atıyordu şimdi. O ufacık parmaklardan bir tanesini, hızla ağzına alıp, dişlerinin arasına sıkıştırdı. Ona ceza verdi. Esme geri çekmeye çalışınca, onun gözlerinde gördüğü tutkuyla duraksayıp, "Cevabın?" diye sordu. Rüzgâr dişlerinin arasında hafifçe tuttuğu parmağı bırakıp, birkaç saniye sessizce baktı. Sonra kızın içini rahatlattı.

"Böyle bir şey mümkün mü? Sana kızamıyorum. Sen benim gönlümüm kraliçesi, başımın tatlı belasısın Esme, vazgeçmem mümkün değil."

Esme başını göğsünden kaldırıp, az önceki parmaklarını gezdiği yere yaklaştırdı. "Tatlı olmak hoşuma gider." diye soluyarak, dudaklarına ufacık bir buse koyunca, Rüzgâr donup kaldı. Esme de onun bu şaşkın hâline bakıp kıkırdadı. "Böyle düşünmene sevindim, çünkü ben senden *'henüz'* vazgeçmedim!" dedi fısıldadı.

Rüzgâr onun ne dediğini anlayınca "Henüz!" Esme ışıldayan göz-

leriyle kıkırdayarak "Bunun senin şaşkınlığını geçireceğini biliyordum." Rüzgâr bir an, terbiye ediliyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Ciddi olduğuna inanamıyordu. Onun saçlarına buseler koyup, çenesini başına yasladı. İçinden gelen boğuk bir sesle; "Sen çok tehlikelisin küçük leydim, benim kalbime zararlısın ama aynı anda ilacısın. Senden nasıl vazgeçerim ki? Ben geçsem, kalbim vazgeçmiyor..." dedi dürüstçe.

Esme, söylediğinin içtenliğini biliyordu, iyice sokuldu sinesine. "Anlamana sevindim lordum, zira ben yeni başladım kalp ilacın olmaya."

Cem arabayı kahvaltı yapacakları restoranın önünde durdurup kolunu koltuğa dayayarak, kısık sesle sohbet eden ikiliye baktı.

"Siz inmeyi düşünmüyor musun?"

Onlara bakarken gözleri aynı onlar gibi gülüyordu. Rüzgâr kapının koluna uzandı. Dışarı adımını atarken homurdanarak; "Zaten artık ben de eski otorite kalmadığını anlıyordum da, seni bile kendine çevireceğini hiç bilmiyordum Cem!" diye sitem etti.

Cem arabadan inip yanlarına yaklaştı. "Onun değiştirmediği adam mı var abi, herkesi parmağında oynatıyor küçükhanım." dedi alayla. "Bir de Levent'i gör, adam ***Esme*** dediğim an kaçacak delik arıyor. Artık biz yokken ne gibi işkenceler ettiyse çocuğa, adını duyduğunda saygı duruşuna geçiyor." diye dalga geçti. Gözlerini genç kıza çevirdi, "Benim ayarlarımdan uzak dur bücür, yoksa külahları değişiriz. Bir eve bir Rüzgâr yeterli."

Esme tatlılıkla kaşlarını çattı. "Gören de benden bıktığınızı sanır, içinize dert olup çökmüşüm." dedi sitemle. Derince bir nefes aldı. "Sıkıldıysanız benden başka yere gidebilirim, siz de böylece rahat edersiniz." Sağa doğru adım attı. Rüzgâr onu elinden yakalayıp, nazikçe kendine çekerken; "Hiç sanmıyorum sevgilim, artık çok geç, benden gidemezsin." diye buyurdu.

Cem ellerini havaya kaldırıp pes işareti yaptı.

Esme kocasına dönüp, gözünün birini kıstı. Düşünüyormuş gibi yaparken, Rüzgâr onun hokka burnuna dokunup "Seni şebek, mahsus yaptın değil mi?" diye tatlıca sitem etti.

"Aşk olsun, hiç yapar mıyım?!" dedi kız kıkırdayarak.

"Olsun tabiî." derken genç adam, bunu en büyük duası gibi mırıl-

dandı! *Âşık olsun!* Hep aşk olsun istiyordu aralarında.

Esme kolunu kocasının beline dolayıp, kalın kolunu tutarak omzuna aldı. Artık kanatları arasındaydı. Adamın şaşkın bakışları altında, "Olabilir sevgilim, aşk da olabilir, bilemezsin." dedi şirince. Cem'e göz kırparak işaret verdi. Rüzgâr ona *'sevgilim' demekten ziyade 'aşk olabilir'* dediği için şaşkınca bakarken, dondu kaldı. Esme ayakucunda kalkıp, yanağına kocaman, içten bir öpücük kondurdu. Tam bu sırada Cem'in parmağı düğmeye dokundu ve flaş ikilinin yüzünde patladı. Esme dudaklarının kocasının teninden tembelce çekip, Cem'e başparmağını kaldırarak olduğunu söylerken, Rüzgâr şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışarak ikiliye bakmıştı.

"Siz, ne haltlar karıştırıyorsunuz?"

Cem kafasını salladı. "Yandık biz, hem de çıra gibi."

Lizza zaten kendini dış kapının mandalı gibi hissederken, bir de onların vıcık vıcık âşık hallerini izlediği için köpürüyordu. Esme yanından geçerken ona göz kırpmaz mı, kocaman kadın yerinde ağlayarak zıplayacaktı. Bu kadını hafife alarak, hata yapmıştı.

Kahvaltılarını yaptıktan sonra, ilk adresleri müzeler oldu. Lizza onlardan ayrı bir dünyaydı artık ve Cem ise yalnız kalmaları için bilinçli olarak ayrı duruyordu ve zaten ikilide, onları çoktan unutmuştu.

Zaten geldiğinden beri çok merak ettiği yerlerden biriydi burası Esme'nin. Kocasına yaklaştı. "Bu müzenin adının özelliğini anlat bakalım Rehber Bey? Fakat kaytarmadan anlatacaksın, ciddiye al işini." Kocasının sıkıntılı yüzüne bakınca; "Daha önce de geldin mi buraya?" diye sordu. Gözlerindeki heyecanını göstererek, asıl merakını belli etmişti farkında olmadan.

Rüzgâr onu kendine yaklaştırdı. Başını aşağı eğip ciddiyetle boğazını temizledi. Bir rehber edasıyla düzgün diksiyonuyla başladı anlatmaya: "Louvre Müzesi, Fransız İhtilâli'nden sonra 1793 senesinde, Fransa'da açılan ilk devlet müzesidir. Paris'te bulunan bu müze, emsalleri arasında en ünlülerindendir. Ve soruna gelince karıcığım, birkaç defa gelmiştim."

Esme ona tek gözünü hafifçe kısarak, şüpheyle baktı. "Tek mi?" dedi imayla. Rüzgâr onun küçük burnuna, işaret parmağıyla vurarak, "Tabiî ki, tek değildim." dediğinde, Esme omzunu silkerek sanki umursamıyormuş havasına büründü. "Hiç de merak etmiyorum, *kim* ile geldiğini!" dedi ama dudakları kıskançça kıvrılmıştı.

Rüzgâr onun kasılmış dudaklarına parmağını dokundurup, ayartıcı bir üstünlükle kıvrımlarında tüy gibi gezdirdi. "Arkadaşlarımla geldim, yani bir kadınla değildi."

Esme'nin yüzü eski haline dönerken; "Eee, devam et." dedi hevesle.

Rüzgâr ona bakıp gülümsedi. Çaktırmadan broşüre baktı. Ciddi haline dönüp, rehber gibi anlatmaya devam etti:

"Louvre Müzesi, şehrin merkezinde Seine Nehri'nin sağ yakasıyla şehrin ünlü yerlerinden biri olan Rivoli Caddesi arasında oluyor. Seni sonra Seine nehrine de götüreceğim zaten sandal keyfine -neyse- nehri boş ver şimdi." Müzenin parlak kremli, alacalı granitlerinin üzerinde ilerlediler. Sanat dallarına ayrılan bölüme geldiler.

"Louvre, on üçüncü yüzyıl başlarında (1204), Philippe Auguste tarafından ilk şekliyle inşa ettirilmiştir." derken eliyle yapıyı gösteriyordu Esme gözlerini kısarak onun gösterdiği yerlere bakıp sorusunu soruyor, anlamadığı yerleri tekrar anlatmasını istiyordu. "Adını İngilizcede kuvvet, güç anlamına gelen "Lower" kelimesinden alan saray, daha sonra 14. yüzyılda kraliyet merkezi olmuştur." Esme incelerken çaktırmadan broşüre baktı yine. "On beşinci yüzyılda ise saray, Loire'nin kıyısına taşınınca Louvre bakımsız kalmış Tuileries bölümünün yapımına başlanmış fakat... Üçüncü Napolyon zamanında tamamlanabilmiştir. Yeterli mi bu kadarı?"

Esme ona hayranlıkla bakarak, "Sen bunları nereden öğrendin, bir kitap falan mı ezberledin ya da tarihe merak saldın da, benim haberim mi yok?" diye sorunca, Rüzgâr çapkınca sırıttı. Broşürü arka cebine iyice sokuşturdu. "Ya, turist kızları tavlamakta çok işe yarıyor bu tür bilgiler, arada kopya alıyorum." deyince yarı alaylı, Esme dirseğini onun böğrüne hiç de alay etmeyen bir tutumla serçe gömdü. Rüzgâr yüzünü buruşturunca, Esme onun yarasını acıttığını sanarak, endişeyle tişörtünü çekiştirmeye başladı. "Canını mı yaktım? Özür dilerim, sen de o koca dilini tutsaydın, vurmayacaktım. Oh! İsteyerek yapmadım valla. Acıyor mu?"

Rüzgâr onun elini yakalayıp, dudaklarına götürürken, hâlâ sırıtıyordu. "Çok ayıp karıcığım! Sokak ortasında sevişilir mi?"

Esme tişörtü bırakıp, ellerini hırsla ittirdi. "Sen ne saçmalıyorsun be... Ben, yarana bakmaya çalışıyorum."

Rüzgâr onlara şaşkınca bakan turistleri kaşıyla gösterip "Ama

onlar öyle olduğunu bilmiyor." diye kıs kıs güldü. Esme kızararak turistlere arkasını döndü, kocasının omzuna sert bir yumruk savurdu.

"Sen, tam bir domuzsun!"

Rüzgâr'ın kahkahası ortalığı inletirken, Esme ona öfkeli bakışlar atıyordu. Rüzgâr onun yüzünü iki elinin arasına alıp, dudaklarını dudaklarına dokundurdu. "Sen de çok tatlısın bitter çikolatam."

Esme dudaklarını geriye çekip, temasını çekinikçe kesti. "Bazı tatlılar bağımlılık yapar, çikolata gibi, bir kere tadarsan sonunu getirmek istersin ve sonu hiç gelmez!"

Rüzgâr derince bir nefes alıp zor da olsa ondan ayrıldı. "İnan bana, bunu benden başkası şu anda daha iyi anlayamaz."

Esme gezdiği müzenin sağ kanadını göstererek; "Burası nereye açılıyor?" dedi kocasını o tarafa çekiştirirken. Rüzgâr sağ kanada baktı. "Orası bölümlerden biri: Louvre Müzesi, yedi bölümden meydana geliyor. Resim, heykel, Doğu sanatları, Mısır sanatları, Yunan sanatları, sanat eserleri, desen gibi vs. dallara ayrılan kısımlar bulunmakta. Hepsi de efsane şeyler görmen lazım..."

Esme elini kocasının ağzına kapayıp ona bakarak; "Yeter bu kadar, nefesim kesildi. Tamam, anladım tarih bilgin iyi; beni de etkiledin... Hatta bayıldım, baştan çıktım bir turist olarak! Harikulade anlatımın var ama?" Göz kırpıp, "Ama kocacığım tavladın beni artık anlatma. Hemen şu Yunan Sanatlarına gidelim, meraktan çatladım. Ben heykelleri çok merak ediyorum."

Onun mızıldanmasına kanmayan Rüzgâr biraz düşünerek durakladı. "Bundan emin değilim... O bölümü geçelim, seni resim bölümüne götüreyim."

Elinden çekerek başka tarafa yönlendirdi. Esme olduğu yerde kalıp, inatla direterek bekledi. "Eğer sen götürmezsen, ben de kendim giderim." dedi kız. Tatlı bir meydan okumayla fındık burnunu havaya kaldırarak baktı. Rüzgâr ona doğru yaklaşıp "Bu şortla bensiz tuvalete bile gidemezsin... Unut bunu!" diye ciddi bir kızgınlıkla azarladı. Esme de elini onun göğsüne koyup, önünde şımarık bir kedi gibi sağa sola sallanarak, "O zaman, sen götür... Hadi sevgilim lütfen." dedi nazlıca. Bu ses, bu tutum adamın aklını başından alırken yürümesi mucizeydi.

Rüzgâr elini saçlarına gömdü, gözleri parlayarak etrafa baktı. Du-

daklarının kıyıları rehavetle yukarı kıvrılınca, "Bir daha sevgilim de. sen götürürüm." diye nazlandı.

Esme usulca yaklaşıp dudağına dudaklarını sürttü. "Sevgilimmm!" Tam elini karısının beline doluyordu ki, kedi gibi kıvrılan beden geri çekildi. Ona göz kırpan genç kız kocasının elini kavrayıp, çekiştirdi.

"Benim baktığım yerlerde gezeceksin, bakma dediğim yere de bakmayacaksın Esme, söz ver."

Esme kocasını elinden çekiştirerek, sağ kanada giderken, "Sevgi. lim dedim ya. Hadi artık koca bebek, hem bakmama konusuna gelin. ce, bundan emin değilim. Söz veremem." diye göz kıptı.

Az sonra, Rüzgâr elini çenesine koymuş, gözlerini heykelin üze. rinde gezdiriyordu. Kendi kopuk kafasını kolunun altında taşıyan Yan Tanrı heykeli, gerçek gibiydi. Bu Yunanlılar gerçekten işinin ustasıydı.

"Baksana nasıl yapmışlar? Kocaman mermere, her bir hücresini nakşetmiş, nasıl kusursuz canlı gibi duruyor. Bu ustanın önünde şap. ka çıkarılırdı." dediğinde dalgınca, bakışlarını yan tarafına çevirdi. Karısı yanında yoktu! Kafasını sağa-sola çevirip ona bakındı. Yok. tu! Hızlı adımlarla geniş holde ilerlerken, onu bir heykeli incelerken gördü. Yanına gidip, kaşlarını çatarak, eliyle gözlerine kapadı. Esme olduğu yerde çığlık atarak korkuyla sıçradı. Gözlerini kapatan elle. rinin üzerine tırnaklarını batırıp "Ya, bıraksana daha bakmadım bile, yeni geldim." diye mızmızlandı. Kızgınca kocasının elini gözlerinden çekmeye çalışıyordu. Rüzgâr elini çekince çatılmış kaşlarıyla karısına baktı. Cidden kızgındı.

"Olmaz. Ona bakamazsın çünkü o 'nü' bir eser, her yeri meydan. da. Sana başka bir tane bulalım ona bak, hem burada kadın heykeller. de var dikkatini çekecek."

Esme gözlerini ona çevirip şeytanca bakışlarını kıstı, şımarık bir kedi gibi dudaklarını kıvırdı. "Ama ben bakmak istiyorum, çok çekici, iç gıcıklayıcı hatları var. Bak hem, o aşk tanrısıymış." Gözlerini devir. di. "Böyle adama tabiî âşık olunur değil mi, adamdaki vücuda bak!" İşaret parmağını dudağına vurarak, "Baksana, adamın kaslarını bile gerçek gibi yapmışlar, bunu birine benzetiyorum ama kim olduğunu bulamadım! Acaba kime benziyor?" derken Rüzgâr homurdanarak düz bakışlarını heykelden çekti. Karısını kendine çevirerek, "Senin tek çıplak göreceğin erkek ben olacağım, gerisi sana yasak! İstersen beni bolca izlemene izin veririm... Sorun yok, hatta dokunabilirsin

de..." diye emretti. Ve ne düşündüğü şeyde ciddiydi, gözleri ciddi bir tehditle parlıyordu.

"Ama onlar cansız, bakabilirim."

"Bakamazsın, senin o güzel gözlerini oyarım."

Esme sırnaşık bir kumru gibi kıvrılarak yaklaştı. Bakışlarını etrafta göz ucuyla gezdirip, kimseyi göremeyince "Buldum galiba," dedi işveli sesiyle.

"Neyi?" dedi adam merakla.

Kız adamın yanaklarında parmaklarını gezdirince kasıkları harekete geçen Rüzgâr ellerini tutarak dokunmasına engel oldu. İnlememek için dişlerini sıkarken, onun yaptığı şeyle tüyleri diken diken oldu. Esme göğsüne ve karnına dokunarak dudaklarını yaladı. "Bu heykel, sana benziyor!" Gözlerini edepsizce üzerinde şöyle bir dolaştırdı. "Gerçi seni fazla incelemeye vaktim olmadı ama andırıyor gibi..."

Her ne kadar edepsizi oynamak kolay olsa da, masum yanı ağır bastığından yanakları yanıyordu fakat yine de söylemeden edemiyordu. Onu kızdırmak, hoşuna gidiyordu ve Rüzgâr kıskanırken şakayla gerçeği ayırt edemiyordu. Espri özürlü oluyordu.

Kızın yaptıklarıyla zıvanadan çıkan Rüzgâr narin bedeni belinden yakalayıp, nazikçe kendine çekti. Başı aşağıya bükülünce Esme onun öpeceğini sandı. Yanakları neredeyse kavruluyordu. Fakat Rüzgâr yüzüne endişeyle bakıp, elinin tersini alnına koydu. "Senin ateşin falan mı var? Yoksa benden gizli içki mi içtin?"

Esme afallayarak geriye çekildi. Saklanma güdüsüyle arkasını döndü. Bu adamın o bıçkın, hovarda halleri mi körelmişti arsızlığını, yoksa beceriksiz bir âşık mı olmuştu?

"Gel buraya ateşine bakayım... Ateşin mi çıkıyor?" dedi adam inatla.

Esme bocalayarak, "Evet, ateşim var kocacığım." dedi duru bir sesle. Gözlerini amaçsızca etrafta gezdirdi. Tam yürüyorlardı ki, Rüzgâr olduğu yerde durunca, Esme elinin çekilmesiyle geriye yalpalayarak sendeledi. Ona doğru ani bir dönüşle savrularak adamın sert göğsünde gümledi.

Ama adam ciddiydi, cidden ne dediğini anlayamamış halde, "Hastaneye gidebiliriz, gerçi ben fark edemedim sadece yanakların kızar-

mış ama..." diyordu. Dudağını kaygıyla karısının alnına değdiriyor, ateşini ölçmek isteyerek kısa bir an duruyordu.

Onun bu merhametli hallerine içi ezilen Esme daha fazla dayanamayarak geriye çekildi. "Doktorlarda, ilacı yok ki kocacığım, onun ilacı sadece tek kişide!" dedi çekinikçe. Adam hâlâ anlamayınca şeytanca bakıp, şuhça dudaklarını yaladı. Rüzgâr hâlâ onun neden bahsettiği anlayamamıştı. Bu adam cidden karizmayı çizdirmeye başlamıştı. Zekâsında sorun mu başlamıştı, kafasına da çok vurmamıştı ama!

Cilve yaptığını nasıl anlamazdı! Esme huysuz bir tutumla önünü dönüp yürümeye başlarken, genç adam kaşlarını kaldırıp suratını şaşkınca yana çevirdi. Karısının yanında yürüyordu ama ağzı hafifçe aralanmış şekilde... Anladığı şey, olmazdı değil mi? Yok, kesin bir şeyler olmuştu bu kıza! Kafasını vurmuş olabilir miydi? Ya da rüyasında onu ölü görünce, vicdan yapmıştı... Elini saçlarında gezdirip, ona dikkatle bakmaya başladı. Ama lanet olsun, bakışları hep o küçücük şorta kayıyordu, sonra penyesini dirilikleriyle ileri iten taze göğüslerine. Böyle giderse kafayı sıyıracaktı.

En son bir heykelin yanına gittiler. Elinde sepetiyle çiçek toplayan bir kadın heykeliydi. Rüzgâr dalgınca heykeli inceliyordu ve karısı da aynı durumdaydı. Ve bunu fark edince yan bakışlarını karısına yöneltti. O da iyice kendini kaptırmış, meraklı duruyordu.

"Vay be, daha önce böylesini görmemiştim, taş gibiler(!)"

Esme dalgın bakışlarını kocasına çevirip, onun neden bahsettiğini anlamak için, baktığı yere bakınca, gözleri hırçınlıkla parladı. Kaşlarını çatıp, şirret haline büründü. Birazdan elleri beline de çıkar, mahalle karısı havasına bürünürdü. Ama Esme dişlerini sıkarak canını yakasıya koluna çimdirdi.

"Ben de sana gerçeklerini göstermeyi düşünüyordum pis sapık! Ama artık rüyanda görürsün, ya da gel buradaki... o taş gibilere bak sen, seni bir tek onlar paklar. Gıcık herif! Pis sapık!"

Küs bir tutumla ilerlemeye başladı. Rüzgâr uzun birkaç adımda yanına gelip, kolunu karısının boynuna doladı. "Az evvel adamın baklavalarını izlerken, *asıl art niyetli sensin, d*iyordun, ne oldu sevgilim fikrin mi değişti." dedi damarına basarak. Kız ona bakmayınca dudaklarını kulağına yaklaştırıp, kadifemsi bir tınıyla, "Ne zaman göreceğim gerçeklerini peki, bu dünyada mı, yoksa öteki tarafta mı?" diye sordu. Esme dişlerini sıkınca "Hani bilmek istiyor insan değil mi? Ne

de olsa, şurada birkaç zaman sonra ben kalpten gidecek biriyim!" dedi iç çekerek.

"Çok yakındı kocacığım, hem de tahmin etmeyeceğin kadar, yakındı ama sen bu hakkı kaybettin. Git tatmin etsin seni o taş gibi kadın."

Kıskandı, küstü, adamı karmaşanın koynuna itelerken, sinsice güldü. Ve afallayarak mıh gibi olduğu yere çakılmış adamın yanından ayrılırken, arkasında bozgun bir yürek bıraktı.

Sonunda kimse kimseyi boğmadan ve kazaya vesile olmadan gezi bitti. Onca yorgunluğun üzerine huzurla otele döndü çift. Daha kapıdan içeri girince, kendini yatağın üzerine gelişi güzel attı Esme. Ayakları yürümekten acımış ve hafifçe de başı ağrımaya başlamıştı. Galiba güneş geçmişti. '*Ne gündü ama!*' derken içinden, elini alnına götürerek "Çok yoruldum, fakat çok güzeldi. Bunu en kısa zamanda tekrarlayalım mı?" diye sordu kocasına.

"Sen istersen, olur."

"Kesinlikle, istiyorum."

Rüzgâr kaşının birini kaldırmış, karısındaki bu tatlı, değişken ve biraz hayalsi halini hazla izliyordu. Bir gece önceki Esme ve bir gece sonraki Esme...! Bir gecede ne olmuş olabilirdi ki? Bir insan, bir gecede bu kadar çabuk değişebilir miydi? Belli ki değişiyordu. Kafasını salladı. Bunlar umurunda bile değildi. Ona dokunmasına, gülmesine, hatta tatlı tatlı çekişmesine bu kadar çabuk izin verdiği için, gerisini düşünmek dahi istemiyordu. Fakat yine de kafasında hâlâ soru işaretleri dolaşıyordu. Elini cebinden çıkarıp, ihtiyatla saçlarında gezdirdi. Önce çekinse de tepkisinden sonra vazgeçti. Usulca yatağa yanaştı. Esme'nin gözleri kapalıydı. Yatağa çıkıp yanına uzandı.

Esme yatağın sarsılmasıyla, gözlerini açtı. Elini alnından çekip, yanına koydu. Kocasının yanına geldiğini, yatağın sarsılmasından önce, onun kokusunu algılayarak hissetmişti. Bu çok güzel bir histi. Sevdiği adam yakınına gelmeden, geleceğini hissetmek...

Rüzgâr dirseğine dayanmış, yan yatmış şekilde onun güzel yüzünü, tatlı kıvrımlarını izliyordu. O da kocası gibi dirseğini yatağa dayayıp, eliyle başını destekledi. Gözleri birleşince, güzel yüzünde tatlı bir aydınlanma oldu. Kocasının dalgın gözüken sert hatlarına bakıp, dudaklarını büzerek histerik bir biçimde mırıldandı. "Senin hoşuna gitmedi mi? Ben çok eğlendim oysa."

Üzgün bakışları süzüldü. Gözleri kısacık bir an kayboldu sevdiği kara elmaslarda.

Rüzgâr daldığı kuyudan çıkıp, deryalara dalan düz bakışlarını ona yöneltti. Dudakları hafifçe kasılmış, gözleri ciddiyetle devrilmişti. Ciddi olacağı zaman böyle sessiz oluyordu, ketum ve ifadesiz. Büyük bir şey geliyordu, hissediyordu.

"Esme, senin değişik hallerin beni şaşırtıyor! Tamam, hepsini kabul dırabiliyorum da, bu biraz fazla geldi bünyeme sanırım. Hâlâ rüya mı, gerçek mi ayırt edemiyorum! Bana oyun oynamıyorsun değil mi? Bak benimle dalga geçiyorsan böyle bir konuda; buna çok kızarım biliyorsun!" Kaşları istem dışı çatılmaya başlamıştı. Aslında *kırılırım* diyemiyordu çünkü Rüzgâr önceden kırılmayı, gocunmayı bilmiyordu!

Huysuz bir çocuk gibi bocalayan adama sevgiyle baktı Esme, yanına yaklaşıp, ışıldayan gözlerini kocasının çatık kaşlarına dikti. Rüzgâr ona tepeden bakarken, o dudaklarını kaşlarının arasındaki kırışıklığa değdirip, öperek düzeltti. "Bunları çatıkken hiç sevmiyorum sevgilim." dedi kompliman yaparak.

Rüzgâr geriye çekilip, kendini onun tüy gibi dokunuşundan yoksun bıraktı. "Sevgilim!" Bakışlarında soru işareti oluşurken, koyuluklarının içinde şimşek çakıyordu.

Esme belli belirsiz omuzlarını sarsarak, "Sevgilim değil misin, evlenince sevgili olunmuyor mu yoksa? Tabiî, biz flört aşamasını geçtikse, o başka..." diye kedi gibi mırladı.

Rüzgâr kafasını hafifçe kenara yıkıp, yan bakışlarla biraz duralayarak bekledi. "Bunu senin ağzından duymak için, acaba nasıl bir iyilik yaptım onu düşünüyorum! Sen... beni sevmediğini o kadar çok söyledin ki, bu halinle bana âşık gibi davranıyorsun ve ben sanki komaya girdim de, rüya görüyormuşum gibi imkansız bir hisse kapılmaya başlıyorum."

Esme elinin ucuyla kocasını omzundan iteledi. Gözlerinde haylaz ışıltılar dolaşırken, dudakları tatlılıkla kenara kıvrıldı. "İstemiyorsan, bir daha demem. Söylemen yeterli. Sana dokunmak hoşuma gitmeye başladı. Önceden öpüşmenin güzel olduğunu düşünmüyordum ama fikrimi değiştirdin... Seni öpmeyi seviyorum... Yoksa bunu istemiyor musun?"

Rüzgâr yavaş yavaş yatakta diklenip, karısına çekildi. Keskin gözleri çözülerek bakıyordu. Esme, arkasından sırtına sokulduğunu

hissetti. Güçlü kolları onu göğsünden kavrayıp, geriye çekerek, vücutlarını birbirine yapıştırdı. İhtişamlı kaslarını, karısının bedenine ■rmağan etti. Sıcak dudaklar, ufacık dokunuşlarla, ensesini tüy misali öpmeye başlamıştı. Esme, birden bütün dayanma gücünün yok olduğunu fark etti. Gözleri kararıyor, dizleri titriyordu. Sırtını, kalçalarını olduğu gibi kocasına yasladı. Rüzgâr, biraz geriye çekilip, Esme'yi yatağa sırtüstü devirirken, bakışları genç kadının içini eritecek kadar ateşlendi. Esme kıpırdanınca, karısını yatağa biraz sertçe sabitledi. Duyduğu heyecandan, soluğu kesiliyordu. Gözleri yarı yarıya örtülüydü.

Esme de elini omzuna şakalaşarak vurdu. "Senin ayarın yok mu, yavaş ol! Söyleseydin, kendim de yatardım."

Rüzgâr kendini hafif şekilde üstünde olacak pozisyona ayarladı. "Sen benim ayarlarımla oynadığından beri, ayar sorunu yaşıyorum. Benim ayarlarımın geriye dönüşü mümkün olmuyor. Hele az önceki söylediğin şeylerden sonra, ben artık iflah olamam."

Esme elini kocasının geniş göğsüne koyup, parmaklarını gezdirirken, avucuna değen sıcaklıkla kendini rahatlamış hissediyordu. Ne ara açtığını bilmediği bir-iki düğmenin açıklığından, sıcak parmakları erkeğin göğsünde gezinince, adam gırtlağının gerisinden gelen bir sesle inledi. Esme yanağını onun gür kıllarla kaplı geniş göğsüne dayadı. Rüzgâr başını aşağı eğdi, dudaklarına yaklaştırıp gözlerini dudaklarına dikerek, içini döktü.

"Öpsem kızar mısın? Sevsem... Çok sevsem, kaçar mısın?"

Fısıltı gibiydi arzusu. Sanki, cevabının olumsuz olmasından çekiniyordu. Oysa sesi genç kızın ruhuna ahenkli meltem gibi salınarak savruluyordu. *Kızmak mı!* Delirirdi. Onu sevdiği kadar sevmesini istiyordu. Bakışlarını gözlerine değil dudaklarına çevirdi...

Esme'nin kalbi yerinden oynadı. İçine, ona karşı muazzam bir arzu dolarken, dudaklarını yalayarak bakışlarını kocasının sert dudaklarına çevirdi. Kaçar mıydı hiç! Aynı onun gibi, sık aldığı nefesler yüzünden, göğüsleri hızla inip kalkıyor ve genç adamın sert göğsüne değiyordu. Kalbi, artık *sana ihtiyacım yok* der gibi atmayı keserken de "Denemeden bilemezsin!" dese de, içinden dua ediyordu. Gururu ve dili başka söylüyordu.

"Sev beni... Benim seni sevdiğim gibi, sen de beni çok sev, lütfen... Hem de, ölümüne!"

Rüzgâr dudaklarını dokundurduğunda tenine, sanki yüreğinde bunu hissetmiş gibiydi ve onun kapalı dudakları istekle aralandı. Kocası da onun itaatle aralanan dudaklarını esir aldı büyük bir ihtiyaçla. Esme memnuniyetle ona karşılık verirken, kocasının dili usulca istilaya başlayınca, yay gibi gerilerek inledi. Rüzgâr onun inlemesini kulağına sunulan, cennetten bir resital gibi anımsarken, elini karısının penyesinin içine daldırıp, düz karnında parmaklarını gezdirdi. Onun tepkilerini ölçer gibi, ne kadarına müsaade edeceğini öğrenmek ister gibi duraksadı. Uzun güçlü parmakları kadife gibi tenine sürdüğünde kaçacak mı, yoksa ona izin mi verecek diye, merakla bekliyordu. Titriyordu elinin altında ama kaçmıyordu. Kalbi bir hızlı, bir yavaş atıyor, dengesini şaşıyordu.

Esme onun parmaklarının temasıyla, hazla kasılırken dokunuşlarına verdiği tepki hoşuna gitti. Kalbi göğsünü zorluyor, kasıkları patlayacak gibi ağrıyordu genç adamın. Elini yukarılara tırmandırmaya başladı ne kadar rahat gözükse de, her an onun elini tutup "Çek!" demesinden endişeleniyordu. Bekledi bunu! Demedi. Aksine göğsünü ona uzatıp sırtını kaldırarak, istekli bir cariye gibi itaat etti. Elinin içinde onun yumuşacık tepeleri ezildikçe, inleyerek sutyenini kenara çekti. Avucuna değen yumuşacık tenle göğsünü algıladığında, bu sefer de karısı kendini elini hazla yaslayarak inledi. Bu hâli çok güzeldi. Elinin içinde onun taze, diri göğüsleri sertleşmiş zevkine sunuluyordu ve bunu kendi isteyerek yapıyordu.

Esme dudakları serbest kaldığı ilk anda, boğukça çıkan arzudan koyulaşmış sesiyle "Sana gerçeklerini gösteririm demiştim. Hangisi güzel(!)" diye sordu alaya alarak.

Rüzgâr dudaklarını biraz geri çekip yanaklarına sürttü. "Daha göremedim, sadece dokundum ve bu bile muhteşem olduğunun kanıtı." Yutkundu.

Rüzgâr'ın altında istekle yatan, onun karısı mıydı? Bu, hayal ya da rüya olamayacak kadar güzeldi. Yoksa yine, o edepsiz rüyalardan mı görüyordu?

Sanki bu mahrem ana, o da inanmıyormuş gibi geriye çekilip gözlerine bakma ihtiyacı duydu. Esme gözlerini kapamış, yüzünde tatlı bir teslimiyetle, öylece altında kıpırtısızdı. Tüm ihtişamıyla bir kraliçe kusursuzluğundaydı. Rüzgâr'ın ona baktığını, o da hissedince gözlerini araladı. Uzun kıvrık kirpiklerinin arasından baygınca bakan hülyalı gözbebekleri arzuyla titreşiyor; istediğini belli eden pırıltılar

kısılmışça görünüyordu. Gözleri, gözlerinde kaybolmak ister gibi ihtirasla ruhuna dokunuyordu.

Rüzgâr derinden gelen şehvetli sesiyle, "Seni çok özledim." dedi. Gözlerinde gerçekten özlemden titreşimleri oynaşıyordu. Esme elini kuvvetli omzuna koyup, heyecandan titreyen parmaklarını kocasının teninde gezdirerek boynuna kaydırdı. Parmakları kısa bir an orada oyalanıp, sıcak teninden ensesine kaydırırdı. Sıkıca kavradı. Başını kendine çekerken; "Hissettir o zaman. Ne kadar özledin beni?" diye sordu boğukça ve derin bir nefes aldı kocasının dudaklarına kapanmadan hemen önce...

Rüzgâr, öylesine kavurucu bir ateşe düşmüştü ki, soluk alamıyordu. Her nazlı hareketini açlıkla karşılıyor, kendini kaybetmemek için zor duruyordu.

Esme bacaklarını istekle aralayınca, kendine engel olamadan arasına yerleşti. Genç kız şimdi kocasının onu ne kadar arzuladığını, özlediğini, tüm hücrelerine kadar hissedebiliyordu. Hem de tüm sertliğiyle ve bu onun bile erimesini, döne döne ateşe uçmasını sağlamaya yetiyordu. Damarlarındaki kan bedenini hiç bu kadar yakmamıştı. Esme elini kocasının belinde gezdirirken, tişörtünden içeri sokup, çıplak tenini okşayınca; Rüzgâr gerilerek dudaklarını ondan isteksizce çekti. Gözleri zevkten kısılmış şekilde arzudan koyulaşmışken, "Buna hazır değilsin." dedi anlayışla.

Arzudan delirmiş bir adam için dirayetli olmak ne kadar zordu, gösteriyordu.

İkisi de ısrarla birbirlerini süzüyorlardı şimdi.

Gerçekleri görmesi iyi olacaktı. Biraz daha böyle devam ederse, zaten gerçek ve hayal birbirine karışacaktı. Ona bunu hatırlatmazsa aklı uçacak, beyni biraz daha devam ederse işlevini zaten kaybedecekti. Sonra pişman olacağı, onu kızdırıp kaybedeceği bir şey yapmak istemiyordu.

Esme hülyalı bakışlarını dudaklarından gözlerine çevirdi, "Biliyorum... Ama biraz istisna yapabilirim." diye fısıldadı.

Rüzgâr'ın bakışları tekrar onun öpülmekten şişmiş dudaklarına kaydı. "Ben bu kadarına bile razıyım, sen yeter ki kaçma." Dudaklarını boynuna gömerken, artık gerisini önemsemiyordu.

Esme tenine, onun iştahlı dudakları değdiği ilk anda, başını geriye atıp, ona rahat bir yol sağladı. Büyük bir çabayla gırtlağından

yükselen, gerçek duygularını yansıtacak kelimeleri yuttu. Elini onun kafasına koyup, saçlarını okşayarak, o anın tadını çıkardı. Nefeslerini kesik kesik alıyor, teni ateş gibi yanıyordu. Karnındaki kelebekler sanki klonlanmış gibi çoğalmış, kalbi can tenini zorluyordu güçlü atışlarıyla. İçindeki hisleri farklı bir hazza, değişik duygulara kapılar açıyordu. Onu üzerinde böyle arzuyla hissediyorsa, içindeyken düşünemiyordu!

Rüzgâr'ın eli göğsünde, başparmağı tomurcuğunda baştan çıkarıcı hareketlerle oyalanırken, odayı ve onların sessizliğini, bu anın büyüsünü inatla bozarak yankılanan telefon sesi, ikisinin de irkilmesine yol açtı. Esme gözlerini açarak boğuk çıkan sesle, "Telefonun çalıyor." dedi.

Rüzgâr dudaklarını daha da aşağı çekerek "Bırak çalsın." diye yanıtladı. Esme kendini ona ne kadar bırakmak istese de, inatla çalan telefon yüzünden, bir türlü adapte olamıyordu. Sanki bir suç işlerken yakalanmış hissi veriyordu ona, bu kez kocasının saçlarına uzandı. Kısacık saçlarını okşarken, "Ama hâlâ çalıyor." dedi huysuzca.

Rüzgâr sinirle geriye çekilip, homurdanarak yatakta oturur vaziyete geldi. Bakışları karısının üzerinde ateşler saçarak gezinirken, hâlâ karısının bacaklarının arasında durarak, pantolonun cebinden telefonunu çıkardı. Ağzının içinde küfürler savurarak hiç bakmadan telefonu açıp "Eğer gerçekten önemli bir şey yoksa, seni öldürürüm." dedi öfkeyle. Sesindeki keskin tını öyle netti ki karşı tarafta önce bir duraksama oldu. Sonra Cem'in çekingen çıkan sesi duyuldu. Belli ki abisinin sert sesinden rahatsız olmuştu.

"Sen yemeğe inince, aramamı söylemiştin! Şimdi indim, onu haber vereyim dedim."

Rüzgâr, karısının aralanmış dudaklarına odaklanıp gözlerini çekemeyip arzuyla kıvranırken, "İyi bok yemişim... Sen de öyle Cem." dedi huysuzca homurdanarak. Gırtlağını yakan inlemeyi son anda durdurmuştu.

Esme onun bu şaşkın hâline gülümseyip, haylaz bir dürtüyle yerinden doğruldu, kıkırdayarak dirseklerinin üzerine yaslandı. Rüzgâr onun kaçmasına izin vermeden üzerine devrilip altına hapsetti. Altında kıpırtısız kalan genç kız ona kaşlarını kaldırarak bakıyordu. Kaçmak isteyince adam kulağındaki telefonu, biraz geriye çekip "Olduğun yerde kal! Kıpırdama, şimdi olmaz." dedi vurgulu çıkan otoriter bir sesle.

Ancak Cem telefona kulağında, sağına, soluna bakıp şaşkınca "Abi, zaten olduğum yerdeyim kıpırdamadım ki." dedi şaşkınca. Esme şeytanca bakışlar atıp, kıkırdayarak altından çıkmaya çalışırken, telefonu kulağına götürdü kocası. Cem'in söylediği şeyi umursamadan hafif kızgın bir tınıyla, "Sana demedim Cem. Sen istediğin yere git!" diye sitem etti.

Esme kocasının elini yakalayıp dudaklarına götürdü. Gözlerinin içine bakıp arsızca gülerken, elinin içine dudaklarını bastırıp öpünce, Rüzgâr'ın gözleri bu şeytani oyuna kapılarak bir anlığına kapandı. Sanki nefes alamıyormuş gibiydi. Dişlerini sıkmış düdüklü tencere gibi tıslıyordu. Bir anda gözlerini açıp ışıltılar saçarak karısına baktı. "Hımm!" dedi dalgınca, Cem konuştuğu şeye verdiği tepkiyi anlamadığı için "Abi, ben işi demiştim, ne hım mı?" diye şaşkınca sordu.

Rüzgâr, karısına baktı yapma der gibi kafasını sallayarak, ne yapacağını anlayınca kaşlarını çattı. İradesi; o kadar kuvvetli değildi! Esme haylazca kıkırdayarak kenara çekilip, elinden kaçmaya çalışınca da, "Şu anda daha önemli işim var Cem, başlattırma işinden." diye telefonu kapatıp, bir köşeye fırlattı.

Cem şaşkınca yüzüne kapanan telefona bakarken, aklına gelen şeyle mutluca sırıtmaya başladı. Bunlar, tam bir deliydi!

Esme köşeye fırlatılıp, duvarla bütünleşerek yere düşen telefonun parçalarına şaşkınca bakakaldı. "O, sana lazım biliyorsun değil mi?"

"Bana sen lazımsın! Şu anda bundan daha çok lazım olan bir şey bilmiyorum." diyen adamın gözleri, *aylardır bu an için bekliyorum,* diye çığlık atıyordu. Dudaklarını karısının omzuna sürtmeye başladı. Esme altında kıpırdayıp, "Cem ne diyor?" diye sorduğunda, Rüzgâr dudaklarını çekmeden homurdandı. "Yemeğe inmişler, haber veriyor." Esme gözlerini kapayacakken, "Ben açım." dedi ciddiyetle. Rüzgâr tişörtünün üzerinden göğsünün ucunu ağzına alınca, Esme gözlerini tamamen yumup inledi. O anda açlığını bile unuttu.

Rüzgâr boğuk bir sesle homur homur "Ben de açım ne tesadüf değil mi, hem de aylardır?" dedi. Özlem duyan sesi derinlerden geliyordu.

Esme kafasını kaldırıp, ona baktı. "Fakat ben gerçekten açım... Hem benimki, seninkinden değil!" derken karnı sanki onu destekler gibi guruldadı. Esme bu beklenmedik sesle, utançla kızaran yüzünü yana çevirirdi. Rüzgâr ona aldırmadan dudaklarına açıkta kalan düz

göbeğine gömüp "Birazdan doyururuz onu, şimdi olmaz." derken haylaz dili teninde geziyordu. Esme parmaklarını onun kısacık kesilmiş saçlarından tutarak, inlerken, çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Ya kafasını karnına bastıracaktı ya da...? Aklından geçen edepsiz düşünceleri, erotik anıları kovup kocasının kendine bakmasını sağladı.

"Rüzgâr..."

...ve karnı yine guruldadı. Rüzgâr yerinden bir hışım kalkıp, yataktan sinirle inerken, "Hepiniz bir olup beni öldürmeye çalışıyorsunuz, ben anladım! Miden bile bana komplo kuruyor." dedi sefilce.

Ah Allah'ım, bu hali çok tatlıydı!

Esme yataktan inip kıkırdayarak yanına geldi. Ayakucunda yukarı kalkıp, ellerini kocasının göğsüne dayadı. Gözlerinin içine aşkla bakarken, "Sabret kocacığım, önümüzde kocaman bir ömür var." dedi ciddiyetle. Geri çekilmek isterken, Rüzgâr onu belinden yakalayıp kendine yasladı. Dudaklarına, kararmış gözleriyle, dizginleyemediği arzusuyla bakarak, "Bende sabır kalmadı. Ben peygamber değilim, ağzıma bir parmak bal çaldın ve bunun lezzetiyle kıvranıyorum, görmüyor musun? Ya kalpten giderim ya da sabaha çıkmaz, çıldırırım bu gidişle... sen de beni akıl hastanesinde ziyaret edersin." diye sitem etti.

Esme dudaklarına yaklaşıp dilini üzerinde, ziyadesiyle haylazlaşarak gezdirdi. "Seni yeni buldum akıllım, bensiz hiçbir yere gidemezsin. Hem belki, ben de bir şeyler düşünebilirim! Sanırım genç yaşta dul kalmak istemiyorum! Tam da öpüşmekten hoşlanmaya başlamışken..." Gülümsedi. "Hem de..." deyip dudaklarına kapandı. Rüzgâr inleyerek onu kendine çekerken, Esme şeytanca gülerek geriye çekilip, öpüşmeyi sonlandırdı. "Ama karnım hâlâ aç kocacığım, önce onu doyurmalıyım."

Duşlarını alıp üzerindekileri değiştirdikten sonra, yemeğe inmek için odadan çıktılar. Esme üzerindeki elbiseyi masumca hareketlerle düzeltirken, Rüzgâr asık suratı ve aç gözleriyle ona bakıp asansörün düğmesine bastı. İstediğini alamamış olmanın hayal kırıklığı vardı yüzünde. Dişlerini sıktı. Aklına gelen telefonla çenesi gerildi ve Cem'i ilk gördüğü yerde, boğazlamayı düşündü. Onun lanet telefonu olmasaydı, şimdi karısıyla belki de açlığını gideriyor olacaktı. Kafasını salladı. Bu edepsiz düşünceleri hemen kafasından uzaklaştırması lazımdı. Yoksa söz möz umurunda olmayacaktı. Onu odaya geri çekecekti.

Kapı çok bekletmeyip açılınca, Rüzgâr karısını belinden destekleyerek sahiplenici bir tavırla içeri geçmesini sağladı. Alt katın düğmesine basarken, Esme ona bakıp gözlerini kıstı. Bakışlarını üzerinde gezdirirken, ona doğru yaklaşıp, "Kravatın yamuk olmuş, dur halledelim." diyerek masumane bir şekilde kravatına uzandı. Gözleri elinin yaptığı işle ciddiyetle odaklarken, Rüzgâr onunla titizlikle ilgilenen karısını belinden tutarak, sertçe kendine çekti.

"Bence ilgilenmen gereken daha önemli bir durum var."

"Saçmalamayı kes, işimi yapayım." dedi kırmızı yanaklarıyla.

"Senin yüzünden geri zekâlı olmaya başladım! Hazırlanmama müsaade etmedin... Aklımı da toparlayamadım." Esme kravatını düzeltince, elini kocasının omzuna koyup, bakışlarını gözlerine çevirdi. Gözbebeklerinde yine o ışıltılar oluşurken, içinde milyonlarca pul taneleri yanıp sönüyordu. "Ama çok acıktım." dedi dudaklarını büzerek masumca. O böyle yapınca, genç adamın gözleri karısının dudaklarına kaydı. Öpülmekten şişmiş ve dolgunlaşmış bir şekilde duruyordu. Sanki ona odada yaptıklarını hatırlatıyordu hâlâ kıpkırmızıydı. Daha fazla dayanamayınca karısını kendine çekiştirip, dudaklarına yaklaştı.

"Bende açtım, ölüyorum."

Esme zaten o dudaklar ne zaman tenine değse, nerede ya da niçin olduğunu unutuyor, beyni boşalıyordu. Tenleri birleşince bir anda ateş aldı vücutları. Dudakları tutkuyla birleşip, açlığa dönüşerek öpüşmeyi tetikledi. Kendilerini birbirlerinde kaybetmeye öyle kaptırdılar ki, asansörün kapısının açıldığını fark etmediler. Bu dünyayla ilişkilerini koparmış vaziyette asılı dururken, "Öhöm! Öhöm..."diyen başkaları ihtar verdi.

Rüzgâr kulağına gelen sesle kendini, o bal tadındaki dudaklardan zor da olsa ayırdı. Başını çevirip gözlerini kapıda onlara şaşkınca bakan yaşlı çifte çevirdi:

Yaşlı adam bir eli cebinde, diğer elini uzun burnuna koyup gülüşünü saklarken, "Sizin odanız yok mu çocuklar?" dedi sakin bir tutumda. Hayır, kınamıyordu! Esme kızararak onlara bakamayınca, Rüzgâr yaşlı adama arsızca göz kırptı. "Biz balayındayız, oda dağınık..."

Esme derhal kızarmayı geçip morardı. Öte yandan sinirle kocasının koluna çimdiği de bastı. Yaşlı adamın yanındaki kadın bunu görünce, keyifle kıkırdayarak "Ah gençlik." deyip onların indiği asansöre geçti. Ayıplamadı onları... Kapı kapanırken yaşlı adam Rüzgâr'a

kaşlarını kaldırarak bakıp "İyi, bir dahakine meşgul düğmesine bas-mayı unutmayın!" diye gözleriyle düğmeleri göstererek direktif verdi.

Esme yerin dibine dikey geçiş yapmadan, sonunda kapı kapandı. *Yarıl yer yarıl!*

Esme'nin gözleri sinirle kararırken ona sırıtarak bakan arsız kocasına öfkeyle ve kızarmış bir suratla bakıp dudaklarını hiddetle salandırdı. Hemen önünü dönüp sinirle söylenerek yemek salonuna yürümeye başladı. "Sen tam bir moronsun, gıcıksın! Adamlar bizi kim bilir nasıl gördüler? Bir de balayındayız dedin ya!"

Söylenerek yemek salonundan içeri girmiştiler ki, Rüzgâr onu kolundan yakalayıp durdurdu. Esme geriye doğru dönüş yapınca aniden, onu kendine çekti yeniden, sert göğsüne yasladı. Asık suratını avuçlarının arasına alıp "Aşkım!" dedi duygu yüklü içten gelen bir sesle. Esme bu kelimeyi, onun ağzından ilk kez duyunca, nefesini tutup, gözlerini kırpıştırarak kocasına bakmaya başladı. Bayılmış mıydı? Yoksa az önce Rüzgâr ona kızıp, kafasını asansörün duvarına monta mı etmişti? Dudakları aralandı. Şaşkınca bakarken kaşları yukarı kalktı. Bu bir kelime, içindeki kelebekleri dansa davet etmişti adeta.

"Bize kötü gözle bakmazlar." Omuzlarını sarsıp başını yaklaştırdı. "Sadece yeni evli bir çifte nasıl bakarlarsa, öyle anlayışla bakarlar. Üzülme, hem burada alışıklar bu tarz olaylara..."

Daha bir dakika önce tuzağa düşmüş, ürkekliğe kapılmış olan tedirgin ve yumuşak gövdesi şimdi kocasının söyledikleriyle canlanıyordu. Esme de aynı kocası gibi, narin omzunu silkti. Hâlâ dudaklarını bükerek durunca, Rüzgâr başını yüzüne yaklaştırdı. Burnunu onun ufak inatçı burnuna sürttü. "Seni kazanmak için nasıl bir iyilik yaptım ben de, Allah seni bana gönderdi?" diye fısıldadı.

Esme'nin güzel yüzü aydınlandı. Dudakları yukarı kıvrılırken, ışıldayarak baktı. "Benden sıkılınca sana bunu bir ara sorarım, bakalım o zaman da dua mı ediyorsun, yoksa beddua mı ediyorsun görürüz?" Onun sözleriyle kalbi sanki yerinden çıkmış, dışarıda atıyordu.

"Deli misim sen, senden sıkılmak mı? Bunu aklına bile getirme, senden ölünce bile sıkılmayacağım, bundan eminim ol... Öteki tarafta da benimsin!"

Rüzgâr onun tedirginliğini bertaraf ederken, her zaman güzel olduğunu, gerçekte hiçbir şeyin değişmeyeceğini, insanın her zaman aynı kaldığı yolunda güven verici birtakım sözler söyledi. Sonrada

bunu destekler gibi dudaklarını dudaklarıyla, aşkla mühürledi.

"Öhöm... Öhöm!"

Ardından gelen sesle irkilen Esme, hemen geriye çekilip gözlerini devirerek bu sefer kime yakalandık diye utangaçça bakarken, dudakları gerildi. Cem'in çekinikçe etrafa bakış atıp, düz burnunda parmağını gezdirdiğini gördü. Onlara ifadesiz bir yüzle, kaşlarını kaldırarak gözlerini çevirdi.

"Ya odanıza çıkın, ya da masaya geçin... Bilmem farkında mısınız ama burada çocuklar var, artılı yaşlara henüz gelmediler... psikolojileri açsından..."

Rüzgâr dudaklarında esen hafif bir meltemle sırıtırken, Esme ayağını hırçınca yere vurdu. Sinirle, suratını asarak baktı. Kalbinin anlamsız bir acıyla burkulduğunu hissetti. Ama konuştuğunda sesi normal çıkıyordu. "Zaten otelde göstermediğimiz, bir çocuklar kalmıştı. Allah'ım ya!" diye masaya suratını asarak gitti. Masaya yaklaştığında Lizza'nın ona ağzı açık ayran budalası gibi baktığını görünce, keyfi bir hayli yerine geldi. Az önceki rezaleti de, utanmayı da unuttu. Ah kim dediyse o rezil sözleri, kafayı yemişti! Onun yüzünün hortlak gözmüş ifadeyi görmek, her şeye değerdi. Bu görünme meselesi en azından birilerinin aklını başına devşirmesini sağlayabilirdi! Az önceki asık suratı aydınlanmış halde, yüzünde güneş gibi berrak gülümsemeyle, şaşkın genç kadına göz kırptı. "Beklettik mi? Ah kusura bakma, insanın kocası biraz aç olunca..." diyordu ki belindeki uyarıyla laflarını yarıda kesen kocasına bakıp, kıkırdamaya başladı.

Onun ne dediğinden habersiz olan Cem, sesindeki alaycılığı umursamadı. İki arkadaş konuşarak yerlerine otururken, Rüzgâr nezaketen, "Affedersin Lizza, beklettik." dedi tebessüm ederek.

Esme kocasına baktı. "Ben neden geç kaldığımızı açıkladım sevgilim... Sen takma kafana!" Rüzgâr kaşlarını çatarken, Esme ona aldırmadan tatlıca güldü.

Az sonra servisler yapılmıştı. Yemeğini çatala takıp ağzına atarken, Rüzgâr'ın ona açlıkla baktığını fark edince, kaşlarını çatarak "Ne?" der gibi kafasını salladı. Rüzgâr parmaklarını dudağının üzerinde gezdirip, bakışlarını Cem'e çevirdi. Sanki bakışlarını kaçırmak ister gibi... Esme onun neden kaçırdığını biliyordu bakışlarını artık. Dudakları çocukça bir sevinçle yukarı kıvrıldı. Lizza, Rüzgâr'a bakarak, işveyle gözlerini süzüp "Rüzgâr, bugün çok eğlendim, sana nasıl

teşekkür etsem az... Bu teklifi kabul etmekle iyi yapmışım, bunu bir kez daha anladım." diye sanki kendini zorla davet ettiren o değilmiş gibi, havalara girmişti.

Rüzgâr suyunu yudumlayıp mesafeli bir tebessüm sundu. "Önemli değil!" Acımasızca dudaklarını büktü. Duraksayarak devam etti: "Eğlenmene sevindim. Güzel bir gündü!" Tok sesi ilgisizdi.

Zaten peşlerine takılmasa şaşardı gıcık! Esme bu kadının ağzıyla burnunun yerini değiştirmek istiyordu. Ya da toptan vücuduna estetik geçmek... Acaba, o düz bacaklarını biraz yamultsa nasıl olurdu? Kadehini dudağına kıskançça götürüp, genç kadına yapacağı infaz senaryolarına gömüldü.

Cem ceketinin kenarını elinde tutarak, iç cebinden bir zarf çıkardı. Elinde zarfı sallayarak Esme'ye baktı. "Burada birinin isteği yatıyor! Acaba bunları medyaya satıp, servetime servet mi eklesem, bilemedim..." Bir an susarak Esme'yi süzdü. Gözlerini elinden ayıramıyordu.

Esme çocukça bir sevinçle sandalyesini arkaya itip ayağa fırladı. Hızla Cem'e yaklaştı. Elindeki zarfı alıp, yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. Heyecandan kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı. "Teşekkürler Cem, bunu ne ara yaptırdın?" dedi zarfı açarak.

Rüzgâr onların arasında ne döndüğünü bilmediği için, yalancı bir kaş çatışla, "Cem'den başkasına böyle dokunduğunu görmeyeyim, katil olurum." diye çıkıştı. Esme kocasına ılımlıca baktı. "Biliyorum kocacığım... Bir gün senden kurtulmak istersem, sadece kardeşçe bir öpücük bile kuvvetli bir silah kadar dehşet olur üzerinde, onu öğrendim." dedi ve yerine oturdu.

Söylediği patavatsız şeyle kocasının kaşları bu sefer, ciddiyetle çatılıp gözlerinin üzerine gölgeler oluşturarak sertçe inince, Esme onun hali tavrına muzırca göz kırptı. "Senin de dediğin gibi, ölüme bile bensiz gidemezsin, o ayrı."

Cem ağzının içinde tutamadığı kahkahayı basarken, Rüzgâr ona öldürücü bakışlarla kıskaca alıyordu.

"Ben bazen seni klonladıklarını düşünüyorum abi, bu sen değilsin değil mi? Değiştirdiler seni!"

Rüzgâr dişlerinin arasından sinirle "Cem..." diye tıslarken, Esme elindeki resimlere bakıp, neşeyle kahkaha atıyordu. Rüzgâr bu sefer de karısına bakıp, onun elindeki resimleri almaya çalışınca, Esme ge-

riye çekti. Gözlerinde, çocukça bir yaramazlık parlarken, devam etti. Rüzgâr da bakışlarını sinirle üzerine dikip, kaşlarını kaldırarak elini uzattı ve sessizce emretti. Esme önce omzunu silkti. Rüzgâr elini "ver" gibi işaret ettirince tekrar, oflayarak itaat etti ve resimleri uzattı. Usulca yerinden kalkıp yanına gitti. Omzuna çenesini dayayıp arkasından onunla birlikte resimlere bakmaya başladı:

İlk resimde Esme'nin ona *'sevgilim'* dediği andaki şaşkın haliydi. Birinde kocasının tişörtünü çekiştiriyordu. Diğerinde Rüzgâr onu bahçenin kenarına sıkıştırmış, açlıkla öpüyordu ve Esme kendinden geçmişti. Diğerinde Esme dudaklarını sallandırmış, kollarını göğsünde bağlamış ve Rüzgâr da ona elini göstererek bir şeyler söylerken gülüyordu. Son resimde ise Esme Rüzgâr'a neredeyse parçalayacak gibi kıskançça bakıyordu, zira Rüzgâr Lizza'yla ciddi anlamda konuşuyordu. Rüzgâr karısına muzırca baktı. "Bu resmi çerçeveletip, ofisime asacağım. Çok yakışıklı çıkmışım..." Elindeki resmi gösterdi. Gülümsemesinde, bu defa alaycı bir ifade yoktu.

Ancak Esme ona çanak tuttuğunu kavrayıp, resmi elinden kaparak sinirle yırtarken, "Beni, Çaki'ye bağlama istersen... Senin resimlerinde sadece ben olabilirim... Ofisinde, evinde, kalbinde..." Resmin parçalarını, hırsla masaya fırlattı.

Onlara şaşkınca bakan Lizza resimlere bakınca, gözleri koyulaştı. Mavi gözleri kıskançlıkla parladı.

Rüzgâr elindeki resimleri zarfına koyarken Cem'e baktı. "Bunları hangi ara çektin? Ben senin tarihi eserleri çektiğini sanıyordum." Dudaklarının kıyıları hafifçe kıvrıldı. "Ya da kızları..."

"Bu, Esme'nin fikriydi. Sizin ilk geziniz, ölümsüzleştirmek istemiş, ben de ona uydum... Yoksa sizi takip etmekten müzeyi gezemedim. Arkanızda paparazzi gibiydim ve siz farkında değildiniz... Tüm turist fıstıklar da, püf tabiî." dedi geriye yaslanırken.

Esme ona gözlerini kısarak tatlı bir kedi gibi baktı. "Sen merak etme Cem, ben sana zamanı gelince kendi ellerimle gelin alacağım, yengen olarak bu benim hakkım hatta bulamazsan, *kardeşim* hazır ve nazır bekliyor seni biliyorsun!" diye dalga geçti. Bilemezdi ki, bu alaylı tavrıyla, bir gerçeği kadere mühürlemişti!

Cem ellerini havaya kaldırıp, "Aman, Allah korusun... Abim gibi biri olacaksam, ömür boyu bekâr kalmak istiyorum ve senin o süpürgeli cadı kardeşinle, hiç uğraşamam... Allah muhafaza! Daha gencim." dedi yapmacık bir kızgınlıkla.

Esme kocasına baktı derince bir dürtüyle.

"Sen benden şikâyetçi misin, bak Cem ne diyor?"

Rüzgâr keyifle gülümsedi. "Evet, az önce şikâyetçiydim, karnımı doyurmama izin vermedin! Başka bir şikâyetim yok."

Esme dudaklarını dişlerinin arasından alıp, utanarak gözlerini ondan kaçırdı. Yüzünü yana çevirip, görüş alanından çıkardı. Odada olanlar aklına gelince, kanı bedeninden yüzüne doğru çıkmaya başladı. Masada çalan telefonla bakışlar sese kaydı. Lizza telefonunu eline alıp, müsaade isteyerek masadan kalktı. İsabet olmuştu!

Cem abisine dönüp ciddiyetle, "Telefonun kapalı galiba... Arıyorum ama açılmıyor. Seni aramışlar şirketten." diye bilgilendirdi. Esme gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken, Rüzgâr sertçe ona baktı. Gözleri kurnazca kısılırken, "Evet... kırıldı!" dedi duru bir sesle. Dürüsttü. Esme daha fazla tutamadı kendini. Kocasına bakıp kıkırdayarak, "Evet, duvarla birleşince haliyle sana küstü açılmıyor." diye dalga geçti.

Rüzgâr karısına çarpıkça gülümsedi. "Bunun nasıl olduğunu da, istersen ben anlatayım." Hain gözleri parlarken Cem'e göz kırptı neşeyle. "Şimdi be..."

Esme ciddi bir endişeyle gözlerini irileştirip, lafa bodoslama daldı. "Bana kızınca duvara fırlattı!"

Cem kaşını kaldırırken bilmişlikle, "Kızgın bir adama hiç benzemiyor oysa!" dedi kinayeyle. Esme saçını geriye itip kocasına uyarıcı şekilde baktı. "Kızgındı, yumuşadı." Biraz daha yaklaşıp, kısık bir sesle, ikaz etti. "Rüyalar gerçek olabilirdi, değil mi kocacığım... Yazık!" Alttan tehditleri yerini bulurken, dudaklarından alaycı bir hal oturdu. 'Cık cıklar' çıkarıp güzel başını sinsice salladı.

"Rüzgâr bir bakar mısın?"

Lizza elindeki telefonun ses bölümünü kapatıp, ciddi bir ifadeyle seslendi. Rüzgâr ona bakınca, "Seninle görüşmek istiyorlar... Balkona kadar gelebilir misin?" diye sordu.

Rüzgâr yerinden kalkıp, karısına baktı. "İş için herhalde, telefon olmayınca..."

Esme isteksizce kafasını sallayınca, o da Lizza'nın yanına doğru sakince yürüdü. Yüzü ciddi, gözleri donuk, hali profesyoneldi. Balkona çıktığında Lizza'nın uzattığı telefon alıp, görüşmeye başladı.

Evvela Esme elindeki kadehin üzerinde dalgınca parmağını dolaştırıp bakışlarını yarım saattir olduğu gibi tekrar balkona çevirdi. Ne kadar uzun sürmüştü bekleyiş, ne konuşuyorlardı böyle uzun uzadıya? Balkondan aldığı dalgın bakışlarını Cem'e iç çekişler eşliğinde çevirdi. O da elindeki telefonda bir şeylere bakıyordu. Omuzlarını düşürüp, derin bir nefes aldı. Gözleri yine balkona kayınca, oturduğu yerde kendini yiyene kadar gidip, o sarı cadının başını yemeyi daha akıllıca buldu! Saçlarını yolma isteğiyle doldu. İçinde patlama noktasına gelen kıskançlık damarı, karnına sinirden ağrılar girmesini sağlıyordu. Kanı zehirleniyordu. Elindeki kadehten kurtulmak için son yudumu da içti. Bardağı masaya sertçe bıraktı. Ona kaşlarını kaldırarak bakan Cem'e gözlerini çevirerek, "Ben hava alacağım." dedi apansız.

Cem kaşlarını daha da kaldırıp, elindeki telefonu masaya bıraktı. Geriye yaslanıp, elini çenesine sürttü. "Bence sen, birilerinin havasını alacaksın!"

Umursamaz suretiyle Esme omuz silkip, suratını hiddetli bir hale soktu. "O birileri "dedi dişlerini sıkarak. "yerini bilmeyip şişiyorsa, memnuniyetle tırnaklarımı batırırım."

Cem masadaki şişeyi eline alıp Esme'nin kadehini doldurmaya niyetlenince, içinin boşaldığını fark etti. Elindeki şişeyi havaya kaldırıp salladı. Gözünün birini kısıp, "Bunun hepsini sen içmedin değil mi?" diye sormaya çalıştı.

Esme derince iç gerdi. "Bilmem, farkında değilim. Belki, olabilir..."

Cem kadehe son kalan yudumları doldurdu. "Bu son, başka yok."

Esme kadehi eline alıp "Bakarız!" dedikten sonra iri bir yudum aldı.

O sırada Rüzgâr telefonu kapatıp Lizza'ya uzattı. Yaptığı görüşme olumlu olmuştu. Ceketinin kenarlarını geriye doğru çekip, elini cebine koyarak rahatladı. Başını sağa-sola kırıp boynunu esnetirken, "Sence bu işi halledebilecek mi?" diye sordu.

Fırsattan istifade eden Lizza yaklaştı. "Bence halleder. Sonuçta bu onun uzmanlık alanı. Olmazsa biz de yardımcıyı başa alırız, hazır her işi öğrenmişken sorun olmaz, çabuk kapar."

Düşündükleriyle Rüzgâr omuzlarını hafifçe sarstı. "Biz yakında gidiyoruz, buralar sana emanet... Sen bilirsin. Sonuçta onlarla sen çalışacaksın bize raporlar gelecek... Sorumluluk sende ve Cem de

olacak." Lizza iyice yanına yaklaşıp, gözlerini süzdü. Dudağını çekiştirdikçe dişleyerek duraksadı.

Rüzgâr onun ne yapmaya çalıştığını anlayınca kaşlarını çatarak sert sert baktı. Gözlerindeki uyarı parıltıları tehlikeliydi. Lizza da ürkek bakışlarını ona çevirip, çekinikçe bir adım daha yanaştı. Aldırmadı! "Ne zaman gidiyorsun?" dedi üzgünce!

Rüzgâr kaşının birini kaldırarak, ilgisiz dudaklarını sıktı. "Bunu hangi Lizza soruyor?"

"Sen biliyorsun?" Ona biraz daha sokulurken, uzanan işveyle aradaki mesafeyi kapattı. Edepsiz gözlerini Rüzgâr'ın gözlerine odakladı. "Sence hiç şansım yok mu?" Omzuna dokundu.

Rüzgâr ona döndü. Parmaklarını kaşına sürterek, tepesinden baktı. "Bak, bunu konuşmuştuk, seninle sadece iş yapacaktık."

"Fakat önceden olmuştu... Bir kere daha denesek, şans versen!" Gözlerine ciddi bir özlemle, hayasızca bakıyordu. Onun olmayan bir adamı ayartmaya çalışmak gibi bir cürete düşüyordu. İçinde umut kırıntıları dolaşıyordu. Sanki geçmişi hafızasında yeniden canlandırır gibi, vücudunun her bir ayrıntısını edepsizce süzdü... Kısa bir an durdu. Derince bir nefes alıp tekrar Rüzgâr'a baktı. Daha çok iç çeker gibi.

Rüzgâr geriye doğru bir adım çekilip, kaşlarını hiddetle çattı. Sert yüzü ifadesiz, öfkesini saklayan hatları sakindi. Sesi tok ve otoritesini sarsmayarak mesafeli çıkmıştı.

"O öncedendi Lizza. Evlenmeden önce!" derken çatılı kaşları bir hışım yukarıya kalktı.

Kızın beklentileri hâlâ üst düzeyde ama adam memnuniyetsizliğini açıkça ve buz gibi tavrıyla belirtiyordu. "Ben karımı seviyorum. Bırak onun üzülmesini, yüzüne gölge düşüren bir şey olursa, dünyayı yakarım. Onun bir damla gözyaşına, güneşi söndürürüm." Genç kadına yaklaştı. İri bedeniyle ona hükmederken ürkütücü duruyordu. "Hiç acımam, harcarım Lizza." Tehdidi gerçekti. Geriye çekilip, karşısındaki kadına baktı kararlı şekilde.

Lizza geriye doğru sendeledi. Biraz güç kullanarak kendine gelince, yüzüne kırgınca baktı. Gözleri ağlamaklıydı. Rüzgâr bu haline hiç ama hiç aldırmadı.

"Ortaklığımızın sürmesini istiyorsan, karıma bu konuda bırak laf

çarpmayı, ima edersen, geçmişten bir anıyı çıtlatırsan, geçmişini yakar... geleceğini yıkarım! Seni ayrıntılarda yok sayarım. Ondan öncesi yok benim için, sonrası da olmayacak, anlatabiliyor muyum?" Genç kadın kafasını sallayınca, "Sevindim, hadi içeri girelim Cem sana yardımcı olur." dedi, ona aldırmadan çatık kaşlarıyla içeri doğru yürümeye başladı. Masaya yaklaşırken Arkasından Lizza da gelmeye başlamıştı. Üzgündü!

Esme dalgın bakışlarını masadan kaldırdı. Yüzünde bir ışıldamayla kocasına baktı. Ama onun yüzünü sert, bakışlarını ifadesiz görünce, endişeyle "Neyin var, iş görüşmen kötü mü geçti?" diye gayri ihtiyari sordu.

Rüzgâr'ın çatık bakışları ona kayarken yerine oturdu.

Esme elini uzatıp, işaret parmağını onun kaşlarının çatılı yerine sürtüp düzeltti.

"Bunlar niye çatıldı o zaman?"

Bu tavrıyla içi ısınan Rüzgâr, narin elini yakalayıp dudaklarına götürdü. Ciddi gözleri yumuşayıp, gülerek bakarken sert yüzü sakinledi.

"Şimdi düzeldi işte. Ütülendin."

"Kafanı ütülemeden söyle, neyin var?"

Lizza masaya bembeyaz bir suratla gelip "Ben lavaboya gidiyorum." deyip huysuzca yanlarından ayrıldı. Bakışları buruktu, her an, ağlayacak gibi... Duru mavi gözleri nemlenmişti. Esme'nin kuşkulu bakışları genç kadının arkasında takılı kaldı. Aklına gelenlerle yüreği sıkıştı. Onun yüzünden, anladığı kadarıyla dışarıda aralarında bir şey olmuştu ve bu Rüzgâr'ın canını fena halde sıkmıştı. Bu konu ne ise aralarındaki elektrik gerçekten hiç iyi değildi! Bu kadın, kesin kocasına asılmıştı. Gözlerini kısıp, dişlerini sıktı. Bakışlarını masadaki çantasına çevirip, hiç düşünmeden ayağa kalktı. Ona bakan kocasına dönüp "Lavaboya gitmem lazım." dedi hızla. Rüzgâr kaşlarını kuşkuyla kaldırınca, elini onun yanağına dokundurup "Şimdi dönerim sevgilim." deyip ayartıcı bakışlarının arasında kapıya yöneldi.

Cem, Rüzgâr'a baktı. "Hallettiniz mi ofisin işini?"

İç çeken Rüzgâr aklından sorunları uzaklaştırıp, ona telefon görüşmesini anlatmaya başladı.

Esme içeriye girdiğinde, bayanlar tuvaletinde kimse yoktu. Önce

lavaboya gidip işini halletti. Kabinden dışarı çıktığında, onu lavabonun önünde elini yüzünü yıkarken buldu. Tam da istediği gibi! Kenarda durup, hızlanan nabzını yavaşlatmak için bileklerini soğuk suyla ovdu. Aynadaki aksine baktı. Gözleri parlıyor, yanakları her zamankinden daha pembe görünüyordu. Elini yüzünü yıkadıktan sonra, kenardaki kâğıt havlu kutusundan havlu alıp, ellerini kuruladı. Elindeki havluyu çöpe atıp yanında duran kadına gözlerini devirerek baktı. Onun aynadaki yüzünü görünce, aklına gelen şeytanlıkla, hızlıca çantasının içinden aldığı çanta parfümünü avucuna sıkıştırıp, lavabonda yüzünü yıkayan genç kadının beline bir silah gibi dayadı. Derin bir nefes aldı. Titriyordu.

İçkinin cesaret veren yanı yükseldikçe, bedeninin dirayeti arttı!

Genç kadın bu eylem karşısında sıçrayarak doğruldu. Mavileri irileşerek aynaya kayınca, Esme'yle bakışları kesişti. İfadesine dikkat kesilen Esme, elindeki şişeyi kadının beline bastırarak, "Başkasının malına el uzatmanın, hırsızlık olduğunu annen sana öğretmedi mi?" diye hesap sordu. Dudaklarını öne doğru uzatıp, kafasını sallarken "Cık, cık, cık!" sesleri çıkardı. "Biliyor musun...? Rüzgâr'ın ilk sekreteri ne güzel kadındı. Tam bir esmer güzeli... Neyse- bir gün merdivenlerden inerken benden yardım istedi. Eee, ben de insanlık namına ona yardım ettim." Göz kırptı aynadan kendine ürkekçe bakan kadına. "Ama sadece ilk basamağı inmesine... Şaşkın kadın, ne aceleciydi. Hepsini birden inmeye kalkınca, bacakları kırılmış, ne acı değil mi? Çok üzüldüm, şimdi sakat kaldı. Hee, bir de arkadaşı vardı, evimize gelirdi. Biliyor musun sana çok benziyor, sarışındı. Afet gibi... Ya çok yazık oldu kıza, fare zehriyle muhallebiyi karıştırmış; şimdi Karacaahmet'te yatıyor huzurla." Gözlerini bezgince çevirip şaşkınca bir hâl takınarak "Ha, orası mı? Bir şey değil canım... Mezarlık sadece, sonuçta hepimizin gideceği yer orası değil mi?" dedi.

Lizza'nın korkudan bacakları titriyordu şimdi. Az önce işini halletmeseydi, çoktan su koyuvermişti. Dilini yutmuş gibi de konuşamıyordu. *'Tanrım!'* dedi içinden *'nasıl bir belaya bulaştım!'* Hele sırtındaki silah aklına geldikçe, yere kapaklanması an meselesi oluyordu.

Esme elindeki şişeyi biraz daha bastırdı tehditkâr bakışlar atarken, "Biliyor musun kocamın lakabı ne?" dedi ağzını burnunu kıvırarak. Sesindeki sinirli tını fark ediliyordu. Oysa en son istediği şey kıskanç ya da sahiplenici bir kadın kadar dengesiz görünmekti. Ama sahipleniyordu işte! O kocasıydı. Bu kadın yerini bilmeliydi.

Lizza ürkek bakışlarını kaçırıp kafasını 'evet' der gibi sallayınca "Ben de biliyorum, hem de çok iyi.. Kara, çünkü benim kaç kere pis işimi kapadı." Genç kadın ürkekçe bakınca, "Korkma, çok fazla değil. Sadece kıskançlık cinayetleri var. Ben biraz fazla hassasım bu konuda, sadece cinnet geçiriyorum. Benim deli raporum var biliyor musun? Kocam çok uğraştı çıkartmak için, birkaç ay hastanede yatırıp çıkarıyorlar." Kadının kulağına yaklaşıp fısıldadı. "Sana bir sır vereyim mi? Ben yaparım, o temizler... Yazık adam arkamı toplamaktan başka bir şey yapmıyor son zamanlarda." Omzunu dalgınca sıktı. "Çok yakışıklı değil mi?"

Lizza ürkek haliyle kekeleyerek "Y-yok, ben fark etmedim" dedi gözleri irisleri seçilecek kadar büyürken.

"Hah, iyi! Ben de öyle düşünmüştüm zaten." Tırnaklarına bakıp öne doğru uzattı. Gözleriyle inceler gibi yapıp "Manikürlerimi de yeni yaptırdım... Şimdi birinin gözlerini oymak, hiç istemem." Aynada kesişen gözleri gerçekten ruh hastası gibi delişmen ve cani bakıyordu. "Neyse sen de kocama kötü gözle bakmazsın zaten, sonuçta iş yapıyorsunuz, sen iyi kızsın değil mi?"

Bu sualle Lizza'nın rengi attı. Bembeyaz oldu. Sık aldığı nefesler yüzünden göğsü hızla inip kalkıyor, lavaboya dayalı eli titriyordu. Korkudan gözleri dolarken, "Bak sen iyi bir kıza benziyorsun, öylesin değil mi?" diye tekrarlayınca Esme sert bir sesle. Lizza kafasını korkarak "evet" der gibi salladı. Esme de kafasını sallayıp onaylarken "Heh! Ben de onu diyorum." dedi. Dudaklarını sıktı. "Benim olana göz dikenin ciğerlerini sökerim... Başkalarının eşyasına, malına, mülküne, özellikte 'kocasına' göz koymak çok yanlış... Ayıp. Ve sen de bana katılıyorsun değil mi Lizza?"

Genç kadının sendelediğini fark edince, bayılmasından korkup elindeki şişeyi geriye çekti. Şimdi Rüzgâr'a madara olmazdı! Ona fark ettirmeden çantasına attı şişeyi. Kapıya yaklaşırken, arkasını dönüp, ona aynadan ürkekçe bakan genç kadına bakıp, işaret parmağını dudağına vurarak kendinden emin bir tınıda mırıldandı. "Aramızda sır!" Göz kırptı. "Sen iyi bir kızsın! İspiyonculuk sana yakışmaz, sırrımı verdim! Bir de o benim, anlatabildim mi? Benim olan, benim kalır."

İlgisiz bir tutumla arkasını döndü ve kapıdan çıktı. Yemek salonuna giderken, gülmemek için kendini zor tutuyor, yanağının içini dişliyordu. Kocasının namının işe yarayacağı, aklının ucundan bile

geçmezdi doğrusu. Hele genç kadının korkudan titreyen bacak[illegible] atan rengi... Ağzından ara ara kahkahaları kaçıyordu. İçeri girdiğin[illegible] kıkırdayarak yerine oturdu. Ona bakanlara tebessüm etti. Rüzgâr [illegible] ona bakıp yemeğine geri döndü. Kurnaz Cem ise ona bakıp gözleri[illegible] kıstı. "Lizza nerede Esme, senden önce gitmişti hâlâ gelmedi?" der[illegible] gözlerinde soru işaretleri çakarken.

"Ben ne bileyim Cem, bekçisi miyim onun!"

Esme çantasını masaya bırakıp, kadehini aldı. Sanki bir şey yap[illegible]mamış gibi sakin, az önce bir şey yaşanmamış gibi vakur duruşuy[illegible] rahattı. Bu içki işini epey bir kolaylaştırıyordu doğrusu. İçine cesare[illegible] katıyordu. Elindeki kadehi hafifçe sallayıp dudaklarına götürmeden, Cem'in hâlâ ona baktığını görünce, ışıltılar saçarak sıcacık gülümse[illegible]di. "Bilmem ben çıkarken ellerini yıkıyordu."

Cem kaşının birini imayla havaya kaldırıp, elini köşeli çenesinde gezdirdi. Yanlarından bir garson geçerken, Esme kısacık ona baktı.

"Sağlam mı peki?"

Bu soruyla Esme kaşlarını çattı.

"Saçmala Cem, ben cani miyim? Allah'ım ya! Benim gibi ufacık, tefecik, karıncaya bile ayağıyla basmayan minnacık kız, kime ne yapabilir, değil mi ama? Abartma!"

Bu konudan soyutlanan Rüzgâr, o ana kadar önündeki tatlısıyla uğraşıyordu. Onların konuştukları konuya kayıtsız kalması da hayli imkânsızdı. Masaya uzanıp peçetesini alarak dudaklarını temizledi. Esme'ye baktı soruyla belermiş gözleri. Elini sandalyesinin arkasına koydu. Başını yaklaştırarak, "Sen ne haltlar karıştırıyorsun da, Cem sana imayla bakıyor karıcığım?" dedi duru bir sesle.

Fakat kuşkuyla kasılan dudaklarının kenarları, hafifçe keskin bir hal almıştı. Esme ona tedirgin yan bakışlar atıp, tepesine diktiği kadehini bir yudumda bitirdi. "Cem işte, saçmalıyor," deyiverdi.

Cem tek kaşını ihtiyatla kaldırdı. Yönelttiği düz bakışları buluşunca, "Bence sen saçmalama da ben saçmalamaya razıyım." diye son noktayı koydu.

O sırada Lizza rengi atmış şekilde masaya yaklaştı. Esme eline tatlı bıçağını alıp oynarken, genç kadın ona bakmadan Rüzgâr'a ve Cem'e çekinti bir halde, "Size iyi geceler ben..." derken yutkundu, sanki söyleyeceği şeyi düşünür gibiydi. "Eve gitmeliyim."

Cem ayağa kalktı, gerçekten endişesiyle, "Lizza iyi misin?" diyerek elini ona uzattı. Ondan kaçınan Lizza elini Cem'e uzatıp tokalaşırken, "İyiyim, sadece yorgunum sanırım." diye yanıtladı.

Rüzgâr'a, "İyi geceler Rüzgâr Bey!" dediğinde saygıyla, sesinden elle tutulur bir mesafe yayılmıştı.

Esme elindeki bıçağı narin bir hareketle sallayarak, diğer elini kadına uzatınca, Lizza'nın gözleri irileşti ve korkuyla geriledi. Yanında bulunan sandalyeye çarpıp düşmesini sağladı. Esme abartılı bir sesle elini ağzına koyup, "Ah! Tatlım iyi misin?" derken, kadının rengi yüzünden çekilmişti. Ürkek gözleri hâlâ Esme'nin elinde tuttuğu bıçakta duruyordu. Yere düşen sandalyeye baktı, tabiî birkaç müşterinin daha dikkatini çekti. Ama aldırmadı kadın. "Be-ben gi- gidiyorum, iyi geceler." deyip kaçar gibi oradan ayrıldı.

Esme bakışlarını elindeki bıçağa çevirip, hızla masaya bıraktığında, Cem çatık kaşlarını sert bir şekilde ona çevirdi. Ellerini cebine soktu. Bakışları tatsızdı. Bu sefer fazla ileri gitmişti ve orantısız tavrına gerçekten kızmıştı. "O bizim ortağımız, farkındasın değil mi? Ne yaptın kadına?" dedi tok bir sesle azarlayarak.

Rüzgâr da şimdi kaşlarını çatmış, Esme'ye belli belirsiz bir koyulukla bakıyordu. Kızmıyor fakat gözleriyle uyarmadan da, edemiyordu. Esme elindeki kadehi yeniden doldururken, Cem'e sinirli bakışlar attı.

"Sizin ortağınız... Benim olanın değil! Hem bu kadar endişelenme, sadece öğüt verdim, canını almadım ya! Belli ki annesi uyarmayı unutmuş." dedi dudaklarını gerçek bir kırgınlıkla sallandırarak.

Cem yerine otururken, Rüzgâr ona kayıtsızca bakıyordu. "Neymiş o öğüt?" dedi kinayeyle. Esme, kocasının sorusunun kızgın mı yoksa farklı olduğunu anlayamadı. Zaten pek de şuurlu değildi.

"Hırsızlık yapmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu söyledim sevgilim. Ayrıca boş insanların, boş lafları için havamda değildim sanırım." Bardağı dudağına değdirip çekti. "Sahibi olan mallara el uzatılır mı? Uzatılmaz dedim. Biliyor musun? Araplar hırsızların ellerini koparıyormuş! Ben, sadece bunu söyledim! Örnek yani! Ne bileyim onun hırsız olduğunu, çekinmiş zahir... Yazık!"

Cem'in kahkahası ortalığı inletirken, Rüzgâr karısına karmaşık halde şaşkınca bakıyordu. Kaşları kalkmış ve düz bakışlarını onun yüzünde müthiş bir hayretle gezdiriyordu. Esme aymaz tutumuyla kocasına göz kırptı.

"Sen de ayağını denk alırsın, yapmadan öğrenmiş oldun değil mi sevgilim?" Rüzgâr, Esme'nin elindeki kadehi alıp, masaya sertçe bırakıp. Ciddi anlamda çatıklaşan kaşlarla, "Bu kaçıncı kadehin?" dediğinde, sesi ödün vermez tok bir tını kuşanmıştı.

Cem ondan önce atıldı. "Benim saydığım dört ama arada doldukları da var ve şişe... galiba yine bitti!"

Rüzgâr elini Esme'nin yanağına koyup, şefkatle gözlerine baktı. Gözlerini kırpmadan bakması insanı büyülüyordu. Uzun uzun birbirlerini süzdüler. Onu bugün anlayamıyordu. Acaba bir derdi mi var da ki? Yanağındaki eli hafifçe hareket ettirirken mırıldandı. "Senin neyin var bugün. Çok farklısın. Sabahtan beri tuhaf davranıyorsun ve bu beni korkutuyor."

Bakışlarından gerçekten endişe akıyordu. Esme elini uzatıp kocasının yanağına şefkatle dokundu. "İyiyim. Hatta çok iyi; korkma... Benim... sadece aklım başıma geldi diyelim." Elbisesinin üstünden hissettiği bu güçlü el yüzünden, sırtının ürperdiğini hissetti. Rüzgâr kolunu okşuyordu telkin edercesine. İçgüdüsel olarak kolunun üstündeki uzun ve güçlü parmaklara baktı. Bu parmaklardan ince bir duygusallık ve umulmaz bir güç yayılıyordu.

Tam o sırada bir hıçkırık koptu dudaklarından. Parmaklarını dudaklarına kapayıp gözlerini utançla devirdi. Apansız irkildi. Adam onun ne içtiğine bile dikkat etmemişti. "Affedersiniz!" Ve arkasından bir tane daha hıçkırdı Esme! Bu sefer hayâ ile yanakları kızarmaya başladı. Bu zoraki kibarlıktan sıkılmaya başlamıştı. Hıçkırıklar durmuyordu. Artık fenalık basıyordu! Rüzgâr kaşlarını kaldırıp dik bakışlarını ilgiyle karısının üzerinde gezdirirken, "Sen... sarhoş mu oldun?" diye sorduğunda, Esme anlaşılmaz bir edayla başını salladı.

"İyi ama neden?"

Kız gözlerini kaçırdı. Oysa Rüzgâr gözlerini ona dikmiş istediği yanıtı almadan bırakmayacağı belli oluyordu. Esme durduk yere kahkaha atıp kafasını aşağı yukarı salladı. "Galiba ben çok fena sarhoş oldum." Sonra da kıkırdamasını eliyle durdurmaya çalıştı. Adamın parıldayan gözleri kadının yüzünde dolaştı. Birkaç saniye sonra başını sallayarak Cem'e baktı. Genç adam sandalyesinde geriye yaslandı. "Ben daha oturacağım." dedi ne söyleyeceğini anlayınca.

Rüzgâr ayağa kalkıp bakışlarını karısına çevirdi. Uzanıp Esme'nin beline kolunu doladı. Genç kız ayağa kalkınca kocasına

yaslanıp, "Ben iyiyim gerçekten." diye diretti. Gözlerini süzüp ağzını oynatırken, Rüzgâr onu kendine çekti. "Fark ettiğinde durmalıydın." dedi kardeşine kızgınca.

"Denedim." dedi Cem omzunu sarsarak.

"Denedi." dedi Esme kıkırdayarak. "Bana kaşlarını bile çattı, şöyle yaptı." dedi onu taklit ederek.

Esme, Cem'e süzgünce bakıp elini sallayarak. "İyi geceler Cem, seni seviyorum. Sen iyi bir adamsın. Rüzgâr'da seni seviyor, söylemeye utansa bile seviyor biliyorum ben. Çünkü sen bizim kardeşimizsin." dedi saçmalayarak.

Gülmemek için dudaklarını sıkan adama sert sert bakan Rüzgâr karısını kendine yaslayıp çıkışa yöneltti. "Niye bu kadar içtin?" Anlayışlı sesi duru, bakışları şefkatliydi.

Esme onun omzunda olan başını kaldırıp, gözlerine baktı. Sık sık gözlerini kırpıştırdı içkinin etkisiyle, "Belki cesarete ihtiyacım vardır." dedi masumca.

Bu soru üstüne adamın yüzü anlamsızca güldü.

Rüzgâr asansörün düğmesine dokundu. "Neye? Uyumaya mı?" Asansör geldi. İkisi de içeri girince, Esme kocasına bakarak elini omzuna koydu. "Sana yapa... (Hıh)" Bu sözleri söylerken, boğazına bir şey düğümlenmişti. Parmaklarını ağzına kapadı. "Affedersin." Rüzgâr'ın kaşları çatıldı. Onun hali çok farklıydı. Ne yapıyordu bu kadın ya da az önce ne diyecekti? Kaşları daha da çatıldı, onun yarım kalan sözleriyle aklı karıştı.

"Galiba fena halde sarhoş oldum."

Rüzgâr ona yaklaşıp dik durmasına destek oldu. "Galibası yok, sen gerçekten sarhoş oldun." Esme şakalaşmak için elini omzuna atarken, yanlış yere koyup sendeleyince, kocasının koluna düşme korkusuyla tutundu. "Rüzgâr neden kaçıyorsun benden, küstün mü?"

"Kaçmıyorum, sen yerinde duramıyorsun." diyen Rüzgâr kafasını sallayarak, elini beline destekleyip, onu bir anda kucağına aldı. Esme kollarını düşmemek için kocasının boynuna dolarken, ağzından ufak çaplı bir çığlık koptu.

"İndir beni. Ben yürürüm. Lütfen, yaran açılacak."

Asansör kapısı açıldı. Rüzgâr odaya yürürken, "Ben taşırım seni, ayakta duramıyorsun. Hem yaram seninle açılmaz merak etme, kuş

gibisin." diye homurdandı. Kapıya yaklaşınca karısına baktı. "Ceketin cebindeki kartı okutur musun?" Ön cebine bakıyordu.

Esme elini cebine sokup, iki parmağına sıkıştırdığı kartı çıkarıp okuttu. Kapı açılınca gülerek, "Balayımız biraz geç başlıyor, bunu ilk gün yapman lazımdı kocacığım." dedi gözleri ışıldayarak.

Rüzgâr ona tuhaf bir şey görmüş gibi bakarken, ayağıyla kapıyı kapatıyordu. Esme elindeki kartı havaya kaldırdı, kocasının gözlerinin içine bakarken kafasının üzerinden arkaya doğru fırlattı. Rüzgâr yere düşen karta bakıp, "Işıkları yakmak için ona ihtiyacımız vardı, niye attın?" dedi kaşlarını çatarak. Esme işaret parmağını kocasının çatık kaşlarına koyup düzeltmeye çalışırken, "Böyle iyi, ışıklar yanarken yapamazdım." dedi saf saf. Cesareti yerindeydi gerçekten de.

Rüzgâr şaşkınca "Neyi yapamazdın?" dediğinde Esme kaşındaki parmağı yüzüne kaydırıp, avucunu yanağına bastırdı. Kafasını ona doğru yaklaştırıp dudaklarını kocasının dudaklarına bastırdı. Altdudağını dişlerinin arasına alıp geri bıraktı.

"Bunu!"

Altdudağını ağzına alıp emdi. Rüzgâr geriye çekilmek isteyince, Esme buna izin vermedi. O da onu kendine çekip dudaklarını esir aldı. Karısının dudaklarına açlıkla kapanırken, Esme ona ateşlice karşılık veriyordu. Rüzgâr karısını yatak odasına sokarken, ağzından arzulu homurdanmaları koptu. Önüne bakmadan yatağa doğru yürüdü. Bacakları yatağa çarpınca durup hiç istemese de dudaklarını karısından ayırdı. Buğulu gözleri karısının gözlerindeyken, Esme'yi nazikçe yatağın üzerine bıraktı. Genç kız yatakta iki dizinin üzerine gelince, Rüzgâr geriye çekilmek için hareketlendi.

"Ben kartı bulup ışıkla..."

Eğer bu işten bu kadar kolay bir şekilde kurtulabileceğini sandıysa, yanılmıştı. Adamı yüzüne bakması için zorladı. Esme kollarını kocasının boynuna dolayıp, onu kendine çekti. Yüzünü yaklaştırıp dışarıdan vuran ışığın aydınlattığı odada bakışları kesişene kadar bekledi. Gecenin içinde gözleri iki cam bilye gibi parlıyordu. Nefesleri birbirine çarparken, gözlerini aşağı eğip kocasının dudaklarına baktı, usulca kendi dudağını kocasının tadını almaya ihtiyaç duyar gibi yaladı.

"İstemiyorum..." dedi boğuk bir sesle.

Rüzgâr'ın bakışları parlayan dudaklarına kayarken, "Neyi istemiyorsun?" diye sordu. Genç adamın kanı kaynıyordu şu anda. Kendiyle

nasıl savaşıyordu o dudaklara kapanmamak, ellerini teninde gezdirmemek için...

"Işıkları açmanı istemiyorum."

Esme'nin eli kocasının kravatına gitti. Titrek elleri onu gevşetirken, gözleri de eline sabitlenmiş bakıyordu. Rüzgâr öylece durmuş ona ifadesi karmaşık gözleriyle bakıyordu. Sanki rüyadaymış gibi. Esme kravatı çıkarıp arkasına fırlattı. Parmakları gömleğin düğmelerine kenetlendi, Rüzgâr boğuk çıkan sesiyle; "Ne yapıyorsun?" diyebildi.

Esme ön düğmelerini açıp açık yakasından içeri elini soktu. Sıcacık tenini hissedince, "Sence(!)" dedi titrek sesiyle. Rüzgâr onun titreyen elini bileğinden yakalayıp, teninden ayırdı. Aldığı derin nefeslerden geniş göğsü hızla inip kalkıyordu. Bunu ne kadar istese de yapmaması gerektiğini biliyordu. Sabırlıydı, bu sefer her şey güzel olacaktı. Onun sarhoş hâlinden yararlanamazdı. Böyle muhteşem bir kadına ve tazecik tenine sahip olmayı her ne kadar çok istese de, olmazdı. Kendini kastığı için kızgın çıkan sesiyle "Sarhoşsun... Ne yaptığını bilmiyorsun!" diye azarladı.

Ona bakmaya cüret eden Esme aldırmadı. İçtiği içkinin verdiği cesaretle istediğini yapabiliyordu. Cesurdu ve gözü kara. Ya da sarhoşluğa sığınıyordu yapacaklarına cesaret edemediği için. Oysa kocası şeffaf kumaşın altında dikleşen göğüslerini, çırılçıplak vücudun ateş gibi yandığını kendi teninde gibi hissetmişti. Büyük bir irade gücüyle onun vücudunu kendinden ayırmak istedi. Yüzüne bakınca yarı aralık gözkapakları arasından gözlerinin sevişme arzusuyla buğulanmış olduğunu anladı. Esme kollarını boynuna dolayıp yüzüne yaklaştı. Gözlerini, gözlerine kilitledi. "Ne yaptığımı bilmeyecek kadar değil. Aklım yerinde."

Rüzgâr yanında, yumruk yaptığı ellerini biraz daha sıktı. Adam zorla geri çekildi ve üzülerek kadını bıraktı. "Yarın pişman olacaksın."

Esme güzel kaşlarını kaldırarak, "Belki... Belki de değil!" dedi. Elini tekrar gömleğine uzatıp yaramazca düğmelerinin birkaç tanesini daha açtı. Şimdi çıplak göğsünün yarısı, gözlerinin önündeydi. Karanlıkta bile onun tüylerinin yarısını görebiliyordu. Elini tüylerinde gezdirdi keşfetmek ister gibi, parmaklarına değen yumuşaklık tuhaf bir his bırakıyordu içinde.

"Bana çok kızacaksın... Hatta nefret edeceksin. Sarhoşluğunda yararlandığımı sanacaksın." Rüzgâr onun doldurusunun cazibesine yenilmeyi reddetti.

"Etmeyeceğim. Ama biraz daha bana bekâretini alıyormuşum gibi davranırsan, kızacağım. Sarhoşum ama aptal olacak kadar değil, cevret alacak kadar." Elini kocasının geniş omuzlarına koyup gömleğini geriye ittirdi... Bakışları onun teninde gezerken, usulca dudaklarını yaladı. "Eee hadi! Bütün işi ben mi yapacağım?" Bu mırıldandığı birkaç kelime ona hayatında söylediği en zor birkaç kelimeymiş gibi geldi.

Rüzgâr hâlâ tereddütlüydü. Ciddi çehresinin ardından anlık bir zaaf göründü. Korkuyordu. Ona dokunduğu zaman tekrar nefretini kazanmaktan, uzaklaşmasından, bir daha saramayacağı yaralar açmaktan korkuyordu. Ya sabah nefretle bakmaya başlarsa tekrar! Buna dayanamazdı, bu sefer onun gözlerinde ışıkları gördükten sonra... bunu yapamazdı. Olmaz! Aklıyla kalbi, benliğiyle iradesi savaştı!

Esme onun tereddüdünü anlayınca, kollarını sıklaştırdı. Dudaklarına kendine esir aldı. Titrek dilini dudağının üzerinde çekinikçe gezdirip, aralamaya, ayartmaya çalıştı.

Rüzgâr bu tatlı eziyete daha fazla dayanamadı ve taviz vermeye başladı. Dudaklarını aralayıp onun kışkırtıcı öpüşüne arzuyla karşılık verdi. Elinin birini ensesine koyup, diğerini de beline götürdü. Kendine iyice bastırıp sıcaklığını hissetti. Göğüsleri araya sıkışıp ezilirken, yumuşacık dokunuşu genç adama tatlıca eziyet ediyordu. Bu anın rüya olmasını istemiyordu. Uyanınca bozulmamasını... Kaç gece onunla böyle sevişmişti rüyalarında... Kaç gece uyarılarak sinirle uyanmıştı ateşler içinde... Elini, dokundurmaktan çekindiği için sessizce izlemişti. İşte şimdi elleri istediği gibi geziyordu vücudunda, öpüyordu aşkla, arzuyla tadıyordu...

Diliyle yaptığı ayartıcı hareketlerle istediği tadı alırken, kışkırtıcı öpüşleri sertleşti. Sömürür gibi, şehvetle öpüyordu. Alt dudağını emince, Esme'nin ağzından inlemeye benzer bir ses çıktı. Rüzgâr elini belinde gezdirip dilini emerken, göğüslerini sıkıştırdı avucuna, sonra kalçasına avuçladı. Yavaşça bedenini kendine çekip kasıklarına bastırdı. Onun yumuşacık tenini hissedince inledi! Teni sert elinin içinde yoğururken, Esme büyük bir ihtiyaçla kendini onun kasıklarına daha da yasladı. Rüzgâr'ın ağzından homurtular kopmaya başladı. Elini kalçasından çekip, karısını yatağa yıktı yavaşça...

Yatağa düşen genç kız ufak bir çığlık atsa da, gözlerini, üzerine doğru gelen kocasından ayıramıyordu. Rüzgâr üzerindeki gömleği çıkarırken, gözlerini o çok sevdiği kahvelere mıhlayıp tereddütle, "Emin misin?" dedi son kez. Sesi ikisine de yabancıydı.

Kalbi "hayır" diyecek diye deli gibi çarparken, üzerini acemiler gibi çıkarmaya başladı. Gözleri karanlıkta nasıl da ışıldıyordu. Tüm dünya yanıyordu onun koyulaşmış gözlerinin içinde. Aslında ışığı açmak istiyordu onu doyasıya seyretmek için, ama utanıp sıkılmasını da istemiyordu. Özgür olmasını yeğlerdi. Esme ona bakıp kafasını salladı 'eminim' der gibi. Rüzgâr gömleğini çıkarıp köşeye savurdu, üzerine eğildi. Ağırlığını vermeden dirseğinin üzerinde durup, yüzünü hafızasına kazır gibi usul usul baktı. Her bir hücresini nakşetti benliğine bu anın. Elini karısının bacağına uzatıp, eteğin altına sokarken, "Söyle?" dedi tatlı bir buyurganlıkla, parmaklarını serin ve pürüzsüz teninde dolaştırarak genç kadının kan akışını hızlandırıyordu.

Esme kollarını boynuna doladı. Kendine doğu çekip nefesleri birbirine vurana kadar durmadı. "Ah deli adam, fark etmiyor musun?" Fark etmeden yüksek sesle konuştuğu için çok şaşırmıştı. Artık geri dönüş olmadığını anlayınca, cevap vermeye karar verdi:

"Eminim... Seninle olmak istiyorum."

"Seninle sevişirsem, benden nefret edeceksin... Bir daha beni affetmeyeceksin! Şimdi sarhoşsun, ne yaptığını fark etmiyor olabilirsin! Senin nefretini tekrar kazanmak istemiyorum. Buna mecbur değilsin. Ben beklerim, sabredebilirim..." Ki bu raddeden sonra hiç sanmıyordu! Kahretsin!

"Ben edemem." diye düşündü Esme. Buna artık sabredebileceğini, hiç sanmıyordu. Adamın kolları arasında adeta bir tutsak gibiydi. Gözleri ruhuna, aşkına dokunduktan sonra mı, kesinlikle olmazdı! Burada, bu durumdan olmaktan hoşnuttu. Esme elini ensesinde dolaştırarak, tahrik edici parmaklarıyla saçlarını usulca okşadı.

"Eğer benimle şimdi sevişmezsen, seni dilimle gebertirim. Bir ömür kafanı ütülemek zevk olacak." dedi boğuk bir tehditle. Sanki konuşamıyormuş gibi sesi ağzında kayboluyordu. Sözünü bitirir bitirmez Rüzgâr eğilip dudaklarına dudaklarını bastırdı. Tüm kıvrımlarını keşfederek, acele etmeden dolaştı. Esme'den yanıt alması gecikmedi. Ne kadar öpse de, dudaklarına doyamıyordu. İki taraf için hem alıcı, hem de verici oluyordu. Odada sadece onların öpüşmelerinin şehvetli

sesi yankılanıyordu. Esme kendinden geçmiş, gözleri kapanmış, k... casının saçlarını okşarken, onun dilinin temasıyla yanıyordu. Rüzg... onun elbisesini yukarı usulca çıkarmaya çalışıyordu. Beline kadar ... vadığı elbiseden kurtulmak için üzerinden birazcık doğruldu.

Esme onun dudaklarını geri çekmesiyle homurdanıp gözlerini a... ladı. Ne yaptığına bakmaya çalıştı ürkekçe. Elbisesinden kurtulma... çalıştığını anlayınca, dirsekleri üzerinde doğrulup oturur vaziyete ge... di. Elbisesini çıkarmaya Rüzgâr hâlâ tereddüt edince, kenarından ka... rayıp çekerek tepesinden aşırıp bir köşeye savurdu. Şimdi karşısın... sadece siyah iç çamaşırlarıyla duruyordu ve beyaz teni siyahın içind... iç gıcıklıyordu.

Rüzgâr bakışlarını karısının üzerinde özlemle gezdirdi. İlk def... kendi isteğiyle karşında böyle cömertçe duruyordu... Her şeyini on... egemence armağan edecek kadar şeffaf ve cüretkâr...

Sanki ateşten lavlar saçıyordu bakışları. Genç adamın hararetin... den dudakları kuruyordu. Kanı damarlarında yakarak dolaşıyor, ken... dini ilk defa ilişkiye giren biri gibi heyecanlı hissediyordu! Yatak... tan inip ayakkabılarını çıkardı. Elini pantolonuna götürüp fermuarını açarken, karısının tepkisine müthiş bir merakla bakıyordu. Yatakta dirsekleri üzerinde durmuş, gözlerine soru işaretleriyle bakıyordu.

Ondan tepki gelmeyip, aksine bir de dudaklarını ayartıcı parlak... lıklarla yaladığını görünce, hızla pantolonunu çıkarıp iç çamaşırıyla yanına uzandı. Kendine bakan karısının gözlerinin içine koyulaşmış saf arzuyla bakarken, elini arkasına götürüp parmaklarını belinde hafif dokunuşlarla acele etmeden gezdirdi. Esme onun arzulu doku... nuşlarıyla ürperip gözlerini kapatınca, Rüzgâr sutyenin klipsini tek hamlede açtı.

Serbest kalan sutyen diri göğüslerinin üzerinde asılı kaldı. Rüzgâr kafasını aşağı eğip gözlerinin içine yumuşacık bakarak, dudaklarını omzuna tüy gibi değdirdi. Parmağıyla askısını düşürürken, serbest kalan göğüslerinden birini eline aldı. Gözleri o taze diriliklere kayın... ca daha da koyulaştı. Esme bu tatlı eziyete daha fazla dayanamayıp yatağa uzanıp, başını geriye attı. Rüzgâr üzerine tırmanıp dudaklarını dudaklarına kapadı tekrar.

İkisinin kesik solukları, istekli öpücükleri birbirlerinin fitilini ateşliyordu. Çıplak vücutlarının ateşi tenlerini yakarken, Esme'nin ağzından çıkan her homurtu, Rüzgâr'ın dudaklarında boğularak kay... bediliyordu.

Dudaklarını karısının dudaklarından çekip, yanaklarında gezdirdi genç adam büyük bir açlıkla. Sanki tadını, ne kadar dokunsa da alamıyor daha da fazlasını istiyor gibi, hiç acele etmeden zevkini çıkarıyordu. Bu anı çok beklemişti. Sonuna kadar tadını çıkarmak istiyordu.

Onu memnun etmek; önceliği bu olacaktı. Zevk alırken gözlerini görerek, tadını almak, istekli bir kadına sahip olmak istiyordu. Islak dudaklar boynundan gerdanına kaydı. Dilinin değdiği her yer ıslanıyordu. Ateşlerde yanan tenine su dökülmüş gibi serin bir his oluşturuyordu. Bu da genç kızın daha çok ürpermesini sağlıyordu. Rüzgâr elini onun saçlarına atarken, dudaklarını göğüslerine doğru kaydırdı.

Dili derin vadiye geldiğinde durup, derince kokusunu içine çekti. Eli bacaklarında geziniyor, dudakları göğüslerinde oyalanıyordu. Hayalini kurduğu, özlemiyle yandığı kokusunu doyasıya içine çekiyordu. Öpücükleri tepelere tırmanırken, dili haylazca tomurcuğunun üzerinde oyalandı. Genç kız yay gibi gerilirken, göğüslerinin uçları daha da sertleşti ve sızlamaya başladı. Onun yaptığı bu şeytanca oyun, bacak arasına farklı bir ihtiyacın yayılmasını sağlıyordu. Sanki nefes alamıyor, gücü bedeninden çekiliyordu. Rüzgâr elini onun iç çamaşırına uzatınca, Esme tepki olarak kocasının saçlarını çekti. Rüzgâr duralayınca, elindeki saçları gevşetip okşamaya başlayarak onun durmaması gerektiğini sessizce emretti. Rüzgâr onun iç çamaşırını çıkarıp atarken, dilini haylazca göbeğinde gezdirdi. Düz karnını santim santim, arşınladı.

Bakışları karısına kaydı kısa bir an: Kendinden geçmiş, gözlerini kapamış, yatağını bir huri gibi süsleyerek sükûnetle onu teslim almasını bekliyordu. Ne beklediğini bilmiyordu hazla titrerken ama yine de mutlak bir itaatle onun yapacaklarına razı geliyordu. Genç adamın dudakları haylazca yukarı kıvrılıp, daha da aşağılara inince, karısı refleks olarak utanıp bacaklarını kapamaya kalktı. Rüzgâr buna müsaade etmedi. Buraya kadar geldikten sonra değildi... Ölürdü!

Esme gözlerini bir anda dehşetle açtı. Onun dudaklarının dediği menfi yeri fark edince, dirsekleri üzerinde dikleşip ne yaptığına, yanakları yanarak merakla bakarken, hazla titredi. "Ora- oh... Ol-maz!" dediğinde, eli yatak örtüsüne sıkıca kavrarken, sırtüstü devrildi. Bu çok güzeldi. Sanki nefes alamayacak, ölecek gibi hissediyordu. Bu tatlı eziyet çok fenaydı! Gözlerini sıkıca kaparken, ruhunun bedenini terk ettiği sandı. Bu hareketine bir takım mazeretler uydurmanın daha

da yorucu olacağını düşünürken, ansızın "Bu çok ayıp... Yapma!" yebildi boğukça.

Rüzgâr'ın cevabı kalçalarını mıncıklamak oldu. Sonra her şey gözünden silindi. Bir süre beyhude bir çabayla, haylazca gezen dudakların istilasına dayandı. Sadece bir süre... Sonra da daha fazla dayanamayacağını anlayıp, yalvarma noktasına gelince "Lütfen yapma, lütfen, parçalanacağım." dedi. Titreyen eli saçlarını kurcaladı, arzu dilercesine çekti.

Rüzgâr ona eziyet etmeyi bırakmaya karar verip, üzerine tırmanırken, bacağını karısının bacaklarının arasına sokup kenara iterek kendine yer açtı. Dudaklarını yanaklarına dokundurdu. Bacakları arasındaki yerini alınca, dirsekleri üzerinde durarak, gücünü üzerine vermemek adına, onu ürkütmeden ilk baskısını yaptı.

Esme ışıltılar saçan buğulanmış gözlerini açınca, karısının hülyalı gözlerine baktı aşkla. Kalınlaşan boğuk sesiyle içinde yok olurken, her hücresiyle tam olurken, "Hazır mısın aşkım?" diye sordu.

Esme kollarını boynuna dolayıp, bacaklarını kırarak ona yol verince, Rüzgâr yavaşça içine kaydı. Daha sıcaklığını hissettiği anda gırtlağını yararak ağzından homurtu koptu.

"Çok sıkısın ve sıcak..." dedi ıslaklığında tamamlanırken, titriyordu. Karısının dudaklarını tekrar esir alıp yavaşça hareketlendi.

İkisi de ateşlerde yanana kadar, nefesleri kesilene kadar, sonuna kadar anın tadını çıkarmaya başladılar. Rüzgâr kalınlaşmış geriden gelen sesiyle boğukça sordu.

"Hazır mısın...? Hadi benimle gel..."

Esme tırnaklarını onun omzuna geçirip, gözlerini sıkıca yumdu. Başı yastıkta kıpırdanıp, sarsılıyordu. "Lanet olsun... Neye hazır olduğumu bilmiyorum!"

Rüzgâr yavaşça hareket ederken, "Kendini sıkmayı bırakırsan göreceksin. Benimle hareket et." dedi tatlı bir emirle.

Esme bakışlarını kocasına sorarcasına çevirdiğinde, onun gözlerinde gördüğü ateşle kendini serbest bıraktı. Utanması lazımdı ama şu anda tek yapmak istediği, özgürce bu anın tadını çıkarmaktı. Utanmıyordu! Acemice onun gibi hareket etmeye çalıştı. Kendini ona bıraktığı anda, düşeceğini, ruhunun bedeninden ayrılacağını sanıp, sıkıca sarıldı. Dişlerini omzuna gömdü, ruhunu kaybederek hiçliğe bıraktı.

Kendini bıraktığını düşünse de çığlıklarını engellemeye çalışıyordu. Lâkin ne kadar sıksa da çığlıklarını engelleyemedi. Rüzgâr kulağının dibine nefes nefese soluyarak, "Bırak... sıkma kendini artık." dedi. Onun kendini hâlâ tuttuğunu fark ediyordu.

"Ama bağırmak istiyorum, utanıyorum." dedi masumca.

Rüzgâr dudaklarına tekrar kapanmadan önce "Ben de bağırmanı istiyorum aşkım, hem de çok." diye konuştu soluk soluğa.

Esme dünyadan koparken sesi odayı inletiyordu. O anda her şeyi, herkesi unuttu. Sadece kendini tatmin ettiğini sanarak, bir boşlukta asılı kaldı!

Hiddetli arzunun sarhoşu olan Rüzgâr, nefes nefese sakinleşmeye çalışarak alnını karısının alnına dayadı. Terleri birbirlerine karışırken, ikisinin de bedeni titremeye başlamış, vücutlarının ateşi hâlâ üzerinde sönmemiş duruyordu. Esme'nin hızla kalkıp ine göğüsleri aralarında eziliyordu. Loş ortamda, kocasının kaslarla kıpırdaşan sırtı bronz bir mermer gibi parlıyordu. Sıkıca sarıldı genç adam karısına. Sanki az önceki yaşananların hayal olmasından korkar gibi. Onu bıraksa kaybolmasından çekinir gibi...

Düş âleminden gerçeğe geçemeyen Esme ise hâlâ yaşadığı hazla zar zor nefes almaya çalışıyordu. Bu çok farklıydı! Hiçbir tarifi yoktu, ya da benzeri. Yüzünün rengi gitmiş, kısıkça görünün gözlerinin içinde hülyalı yaş tabakası vardı.

"Pişman mısın?" dedi Rüzgâr çekinikçe gözlerine damadağınık halde bakarak. Onun nemli gözleriyle birden kötü hissetti kendini. Soluğunu tuttu.

Esme dudaklarını kocasının burnuna dokundurup, ellerini ensesinde istekle hareket ettirdi. "Asla! Senin olmayı ben istedim."

"Artık benimsin." dedi genç adam mutlulukla mırıldanarak, burnunu burnuna sürttü. Üzerine buse kondurdu.

"Sen de benimsin." diye gururla fısıldadı kadını.

Artın onun istekli kadınıydı...

Kocasının kocaman vücudunun altında kıpırtısız yatarken bedeni, ağırlığıyla uzuvları uyuşmaya başladı... Rüzgâr'ın gözleri bir anda üzgünce süzüldü. Bakışları koyulaşmış arzuyla ışıldayan gözleriyle birleşince, aklına gelen şeyle, "Özür dilerim." dedi pişman sesi gerçekten üzgündü. İçi sıkılan Esme kuşkuyla gözlerini kıstı. Onun

neden özür dilediğini anlamaya çalışarak durdu. Anlayamadı. Bu yaptığı için pişman mı olmuştu? Ya da hâlâ ona kızacağından mı korkuyordu? Derin bir nefes daha alıp dudaklarını ıslatarak, "Neden özür diliyorsun ki, bu çok güzeldi? Sana kızgın değilim. Bunu ben istedim, pişman değilim." derken gözlerindeki cevabı okumaya çalışıyordu.

İradesiz davranan Rüzgâr onun tepkisini ölçmek için yüzünü iyice inceledikten sonra, "Ben... Ben bu sefer kendimi tutamadım... İçine... Özür dilerim." diye kederle söylendi.

Esme önce anlamadı onun bitap sesinden. Sonra onun neden bahsettiğini -hamile kalma ihtimalinden çekindiği için böyle ürkek baktığını- fark etti. Elini kocasının yüzüne koyup, yeni çıkan sakallarıyla kaplı yüzünü okşarken tebessüm ederek "Endişelenme, sevgilim.. Tehlikeli dönemde değilim!" dedi ışıldayan gözleriyle. Ki bu büyük bir yalandı! Tam da en tehlikeli dönemdeydi. Bunu da çok iyi biliyordu. Hem hamile kalsa ne çıkardı? Açıkçası bu artık umurunda değildi. Esme onun bebeğini doğurmak için ruhunu şeytana bile satardı. Gerçek şu ki onun olan her şeyi seviyor ve delicesine bir arzuyla sahip çıkmak istiyordu.

Kaybettiği... kendi hatası yüzünden kaybettiği bebeğine tekrar kavuşurdu böylece. Onun parçasına! Sevdiği adamın çocuğunu, bu sefer isteyerek, hem de aşklarının meyvesi olarak, severek kabul ederdi. Bu hediyeydi. Rüzgâr'ın yüzü aydınlanırken, Esme ona bakarak dudaklarını şeytanca yukarı kıvırdı. Az çekinik, az baştan çıkarıcı bir edayla, gözlerinde oluşan kışkırtıcı, şeytani pırıltılarla, "Rüzgâr..." dedi boğuk bir sesle. Ayartan dudaklarını dişlerinin arasına almadan hemen önce, derince soludu.

"Hımm;" derken adamın gözleri o dişlenen dudaklardaydı hâlâ. Esme dudaklarını dişleyerek kızartmaya başladı, Rüzgâr daha fazla tahrik olmaya... Esme'nin vücudundaki ateş tekrardan çoğalmaya başladıkça, kendini yeniden hazırlanırken bulmaya başlamıştı. Utangaç bakışlarını ondan kaçırıp "Hâlâ içimdesin... Ya hareket et... ya da eziyet etmeyi kes..." dedi kısık bir sesle soluk soluğa.

Rüzgâr çapkınca gülerek, iki parmağıyla, karısının sakladığı çenesini kendine çevirdi. Bakışlarını gözlerinde görmek istedi. Utanan Esme ona bakmayınca, "Aşkım, gözlerime bak." diye tatlıca buyurdu. Esme elini hâlâ kocasının boynunda dolanmış vaziyette dururken omuzlarını sarstı. "Bana bakmazsan karar veremem buna."

Genç kız çekinik bakışlarını ona çevirince, gözlerini karısının buğulu gözlerine mıhladı.

"Seni seviyorum... Bunu yaptığın için teşekkür ederim." dedi minnetle.

Esme kıkırdadı. Rüzgâr dudaklarını boynuna usulca götürüp kuş tüyü gibi öpmeye başlarken, boğuk çıkan sesiyle "Hangisini yapayım?" diye sorduğunda, şeytanice hareketlendirdiği dilini ayartarak teninde gezdirdi. Esme saçlarına parmaklarını daldırıp başını kendine bastırırken, altında hafifçe kıpırdandı. Utandığı için konuşamıyordu ama ona ne yapması gerektiğini sessizce emrediyordu.

Rüzgâr öpmesine devam ederken, "Ben de öyle olsun istemiştim, sana doyamadım." dedi dudaklarına kapanmadan hemen önce...

Oysa biter sandım affedersem içimdeki acı...

Ne acım dindi ne de dudaklarımdaki acı tadın kelimelerimden silindi. Kırıldım. Kırıldıkça bin parçaya ayrılan parçalarımı bir araya toparlayamadım, dağıldım.

Müjde Aklanoğlu

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kocaman bir dünyanın, içinde kaybolmuş gibiydi...

Onu olmadık zamanlarda sevmiş, olmadık hayallerde dilemişti. Gönlünün bedenine başkaldırdığı zamanlarda tecrübe etmişti ve beklemişti ikisi de birbirini sabırla.

Ağlamaktan yorulmuş bir göz, hüzünle attırdığı bir yürekti önceden Esme'si, şimdi umudun adı, mutluluğun tarifi, eskiyen yüzüne vuran gülüştü gelişi...

Saçının teline dokunmak için ömrünü adayacak adamın yine feryat figan kaplıyordu sessizliğini.

"Kapatıp gözlerimi sabahı geciktirmeyi daha evvel hiç istememiştim... Ne Yaşar Kemal kadar anlatabilirim derdimi, ne Nazım gibi dökebilirim içimi... Başındayız biliyorum, sonu da yok bu yolculuğun belki ama uzaktan sevmenin çok ağırmış faturası.

Kavuşmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Korkularımın adresisin, sahip olamadığım kelebek gibisin, sıkmaya korktuğum, bırakmaktan kaçındığım...

Gecikme telaşıyla korkunun bittiği yere yazmakmış adını...

İlk nöbet sırası gelmiş asker telaşında sanki yüreğim... Tetikte ama aynı zamanda yorgun düştüğü huzurun telaşında...

Oysa iki dudağın arasına sıkışmış vuslat...

Boşuna mı çekilmişti bunca acı, bunca hasret?

Pulun beşe, insanlının değerinin hiçe sayıldığı yerde çıktın karşıma, bir cesaret göstermiş yürek sevmekten yana kullanmış çaresiz şansını...

Yüreği çocuk, düşünceleri olgun kadınım, ben kırmamak adına senden çektim kendimi... Onca düşmandan korkmayan kocaman adam, korka korka tuttu ellerini. Kaçmandan, vazgeçmenden korktuğum kadar ölüm korkutmadı fani canımı..."

Belki dilinden dökülmeyecekti hiçbir zaman içinin sesi, belki de gözleri anlatacaktı hiç ummadığı anda derdini, ne zaman tam açılacaktı içi ona bilmiyordu Rüzgâr... Tek bildiği, onu adam gibi sevdiği, vatan gibi korumak istediğiydi.

Güneş yüzüne vurunca gözlerini kısıp elini alnına siper etti. Cama direkt vuran yumuşak ışık, sanki gözleri açıkmış gibi etkisinin altına alıyordu. Vücudunda hâlâ tatlı işkencenin sızısı hüküm sürürken, bu anıların beynini tatlı bir rehavetle istila etmesiyle dudakları yukarı kıvrıldı. Bunlar gerçekten dün gece olmuştu değil mi? Gözlerini bile açmadan kollarını açarak gerinirken, gözlerini usulca araladı. Yüzüne vuran ışıktan biraz rahatsız olunca, bakışları kısıldı. Uzun kirpiklerinin arasından görünen kahverengi gözleri, güneşin vurmasıyla açık kahveye dönerken içinde ışıltıların geçtiği bakışlarını yanında ona hâlâ *'rüyada mıyım?'* bakışları atan adama çevirdi. Gözleri farklılaşmış, sanki aydınlığa kavuşmuş gibi mutluluk pırıltılarıyla oynaşıyordu. Huzur... gözlerinde dingin bir huzur vardı. Sahip olmanın, tek olmanın ve sevilmenin rahatlığı.

"Günaydın." dedi kalınlaşmış sesiyle.

Esme de çekinikçe "Günaydın." deyince, Rüzgâr'ın bakışları yüzünde biraz oyalanıp, bir an sonra aşağılara indirdi. Onun nereye baktığını görmek için kafasını aşağıya çevirdi. Gözleri kendi vücuduyla birleşti. Üzerindeki örtü göbeğine kadar açıktı ve vücudu gün ışığının altında, geceki tatlı izlerin eşliğinde parıldıyordu. Yanakları yanmaya başlarken derhal örtüyü başına kadar çekerek, altına sığındı. Yanakları şimdi yanmıyor kavruluyordu. Yaptığı şeyler aklına yağdıkça, nefesi kesiliyor, kalbi hızlanıyordu. Onun kadını olmuştu ve bunu isteyerek, cesurca yapmıştı. Ama o cesareti ve özgüveni nereye kaybolmuştu şimdi, bilmiyordu? Oysa gece pek de rahattı. Cüretkardı, komikti,

hatta ateşliydi. Şimdi ise çocuk ruhlu, utangaç, naif bir genç kız hâlindeydi.

Rüzgâr dirseğini yastığa dayamış, gözleri ışıldayarak karısını izliyordu. Kaç dakika olduğunu bilmiyordu ama yastığa dağılan dalgalı saçları, öpülmekten berelenmiş kırmızı dudakları, üzerinden kaymış örtüsüyle geceden kalma vaatleri yüzüne haykırıyordu. Tamamen onun mührüne sahipti, her bir hücresi. Bedeni ve yüreğiyle... Hepsi onun gözlerine sunulmuş, *yaşadığın gece rüya değil* diyordu. Esme'nin saklanmasına gülerek örtüye uzandı. Onun tatlı utangaçlığı geriye dönmüştü.

"Oradan çıkmayacak mısın, ben acıktım?"

"Farkındayım, sabaha kadar çalıştım ama seni bir türlü doyuramadım. Ne obur şeysin sen ya, hâlâ aç aç bakıyorsun!"

Rüzgâr örtüyü iyice kavrayıp, üzerinden çekiştirerek, "Utangaçlığınız kadar, diliniz de hâlâ çalışıyor küçükhanım. Çık örtünün altından. Hadi... Yüzünü görmek istiyorum ve karnım hâlâ aç!" Yüzünü görmeye ihtiyacı vardı. Gerçek anlamda! Bakışlarını, gülüşünü de! Acaba yaşadığından pişman mı, yoksa değil mi diye bunu anlamaya ihtiyacı vardı!

"Hâlâ orada mısın sen, git duşunu al. Ben çıkarım, hatta yemeğe in sen... Bence de yemeğe in... Git karnını doyur bir an önce."

Rüzgâr üzerindeki örtüyü çekiştirip alırken, Esme'nin ağzından huysuz homurdanmalar yükseldi. Hem örtüyü çekiştiriyor, hem de huysuzca söyleniyordu.

"Ya bıraksana, çıplağım görmüyor musun? Ver onu bana hadi." diyordu tatlıca dudaklarını kıvırarak... Gözleri elindeki örtüye sabitlenmiş, elleriyle kendini saklamaya çalışıyordu.

Rüzgâr örtüyü geride tutarken, gözlerinde haylaz titreşimler oluyordu. Sonunda örtüyü kenara fırlattı.

"Rüzgâr görmüyor musun, utanıyorum." dedi kız sıkıntıyla.

"Görüyorum karıcığım ve bu hâlin..." Edepsizlikle parlayan gözlerini üzerinde açlıkla gezdirip "Hımm! daha çok hoşuma gitti." derken, utancından kızaran Esme yana döndü. Yataktan kaçmaya çalışınca, Rüzgâr onu seri bir hareketle belinden yakalayıp kendine çekerek altına hapsetti. Esme titredi. Kocaman bir dünyanın, içinde kaybolmuş karınca gibiydi. Şimdi yüz yüzeydiler. Esme başının altındaki yastığı aldı. Gözlerine ulaşmış gülümsemesiyle kocasının kafasına vurdu.

"Ya bıraksana, hani açtın sen git ye işte."

Dudaklarını kıvırarak, kaşlarını çattı. Rüzgâr haylazca eğilip dudaklarını boynuna değdirirken, "Ben de karnımı doyuruyorum zaten. Ayların açlığı öyle hemen bitmiyor." diye söylendi.

Esme'nin elindeki yastık geriye düştü. Parmaklarını saçlarında bulurken, gözlerini kapattı. Boynunu geriye uzatıp ona yol açtı. Zaten o dudaklar hoyratça tenine değdiği an, kendinden geçiyor tatlı bir hantallıkla titriyordu. Şimdi utanmak aklına dahi gelmiyordu. Arzudan boğuk çıkan sesiyle dudaklarını şapırdatarak, "Rüzgâr benim de karnım acıktı." diye söylendi.

Rüzgâr dudaklarını aşağılara kaydırarak, tatlı işkencesine devam etti. "Ben seni de doyururum." Boğuk ses homurtusuna karışmıştı. Esme gözlerini açıp saçını çekerek onu üzerinden uzaklaştırmaya çalıştı. Bakışları birleşti, ikisinin de gözleri koyulaşmıştı arzudan. Rüzgâr, başını kaldırıp gözlerine baktı.

"Ama gerçekten acıktım." dedi kız ne kadar ciddi olduğunu belirterek. "Bu kadar tempoya bu küçücük vücut fazla dayanmaz. Senin gibi iri bir adama benim gibi biri nasıl yetecek?"

Rüzgâr dudaklarına kapanmadan önce birkaç saniye baktı. "Sen bana yetersin de artarsın Esme, sen bana hayatsın." dedi yüreğinden seslenerek.

Bu sözlerin üstüne Esme açlığını, saatin kaç olduğunu unuttu. Kendini onun kollarına bıraktı tekrar. Ne yorgunluk geldi aklına, ne de utanmak. Şu anda tam da olmak istediği yerdeydi. Sevdiği adamın kollarında.

Son geceleri olduğu için Fransa'da gün boyu el ele tüm sokakları arşınladılar. Alışveriş yapıp birlikte tadını çıkaracakları ne varsa yapmaya çalıştı. Akşam olunca önce sandal gezisine çıkmaya, sonra da bir eğlence merkezine gitmeye karar verdiler.

Ufak taş köprülerin üzerinde el ele dolaşmak... Bu gerçekten çok tuhaftı. Rüzgâr'ın hafifçe havalandırdığı saçları yüzüne savruluyor, görüş açısını perdeliyor ve her seferinde Rüzgâr gülümseyerek yüzüne dağılan saçları keyifle kulağının arkasına çekiyordu. Birkaç dakika sonra tekrar aynı şey oluyor, saçlarıyla savaşı farkında olmadan sürüyordu. Bakışlarını nehir boyu kıyılarda ele ele gezen çiftlerde, sahipsiz köşelerde gezindirdi. Taş kaldırımdaki restoranlar, balkonlarından sarkan begonyalarla, şaheser gibiydi. Yüzünde güller açarken,

yan bakışlarıyla çaktırmadan kocasına bakıyordu. Bu çok tuhaf geliyordu hâlâ ona, kendi küçük elleri kocasının kocaman avuçlarının arasında kayboluyor, sıcacık sert güçlü sahiplenmesi hükmediyordu. Sanki birbirine mühürlenmiş gibi, bırakırlarsa bu anı bir daha yaşamayacaklarmış gibi tedirgindi ikili. İçine bir huzur dalgası savruldu. Onunla bir ömür boyu böyle olacaktı artık. Hep yanında, hep onunla. Gözleri gülerek, aşkla bakarak, sahip çıkarak, ona kendini koşulsuz sunarak. Hür iradesiyle boyun eğerek. Onun her şeyini aldığı gibi, ona kendini koşulsuz şartsız şeffaflığıyla teslim ederek.

Dudaklarını diliyle nemlendirip köşedeki tabelaya baktı. Ağzı kurumuştu az önceki yediği çikolata yüzünden. Kocasının huzurlu yüzüne bakarken, "Bana su alır mısın?" diye rica etti.

Rüzgâr bakışlarını ona çevirdi. Birkaç saniye düşündükten sonra etrafa bakındı. "Buralar çok tenha, birlikte gitsek, seni yalnız bırakmak istemiyorum." diye derdini açıkladı.

Esme kocasının gitmeyeceğini anlayınca, elini bırakıp geriye çekilerek, "Korkma koca adam, bana bir şey olmaz. Beni kaçırıp da kim başına bela alacak! Hem bak, başka çiftler de var etrafta. Restoran ve kafeler de var, gören de adaya düştüm sanır." dedi alayla.

"Ben de ondan bahsediyorum, milletin başını yakmamak için."

Yumruk yaptığı elini omzuna savurdu. Saçlarını geriye atarak, "Daha bugün başımın tatlı belası diyordun! Ne çabuk kara belaya terfi ettim... Odun!" dedi nazlıca. Bakışlarını tekrar o kafeye çevirip "Hadi, çok susadım." dedi sızlanarak, eliyle git işareti yapmaya başlamıştı.

Rüzgâr gerilerken, gözleri hâlâ karısının üzerinde duruyordu. Uyarıcı bir tonda, "Koyduğum yerden bir yere ayrılma küçükhanım, seni aramak için sabrım yok." derken, ciddiydi. İçi sızlamıştı sebepsiz! "Dikkat et!" Sesinin aksine, gözleri ateşler içinde cevabını zaten veriyordu.

Kocası köprüden karşıya geçen Esme bakışlarını karanlık nehre çevirdi. Sein Nehri, bir yanını korkuturken diğer yanını kendine çekiyordu. Normalde kötü kokusu bıkkınlık verirken, gece olduğu için bu duru hâli huzur veriyordu. Ay tepelerinde bir lamba, yıldızlar süsüydü. Karanlıkta kadife bir çarşaf gibi duran Sein Nehrine yansıyan yakamozlar, gümüşi bir yol çiziyor, gözlere ziyafet çektiriyordu.

Üzerinde dolaşan kayıklar gidince, bir an o kadar davetkâr görün-

dü ki gözüne, yaklaşıp yakından bakma dürtüsüne yenildi. O kadar sakin duruyordu ki, üzerinde yürünebilecek kadar davetkârdı.

Şayet arkadaki dalgalar kenara vurmasaydı... Burada dalganın ne işi vardı? Kıyıdaki kayık devrilince, yüzüne sıçrayan suyla panikledi. Bastığı yere dikkat edemedi. Sular geri çekilirken, boş bulunup dengesini kaybetti. Ayağı burkulunca, sendeledi. Bir anda, tam da nehre düşerken, bu gece bu kara suların dehlizlerinde boğulacağı aklına geldi. Karanlık sularda gözlerini kapayacaktı. Her şey yoluna girmiş, mutlu olmuşken, kaybolacaktı ve kimse düştüğünü fark etmeyecekti.

Esme onca çabasına karşın yüzme öğrenememiş, bir türlü becerememişti. Ve sonunda pes etmişti, işte şimdi bunun cezasını çekecekti.

Kendini birkaç saniyelik anda karanlığa düşecek sanırken, ölüme hazırlanıp pişmanlıklarında boğulurken, belini saran paniklemiş ellerle, olduğu yerde kalakaldı. Sert tutuşlar onu geriye doğru çekip, göğsüne bastırdı. Kalbi o anda durmuştu da, farkında değildi genç kız. Korkudan titriyordu. Onun kokusunu duydu. Rahatlatıcı kokusunu. İşte o anda döndü gerçek hayata. Kalbi atmaya başladı tekrar heyecanla. Adrenalin vücudunu terk ederken, hafifçe titredi korkunun etkisiyle. Kendini kocasına daha çok bastırıp, ona sığındı ihtiyaçla. Elini beline, sarmış yüzünü boynuna gömmüş, onun kokusunu derince içine soluyordu.

Yüzünün altındaki kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki, kendi şokunu unutup onun kalp atışlarının ritmine odaklanmaya başladı. Sert ve hızlı, göğsünü parçalayacak gibi.

Allah'ım, az önce ölüme dokunmuştu ve kendini ona resmen bırakmıştı umutsuzca, hem de hiç ummadığı anda tüm teslimiyetiyle. Geriye doğru çekilmek istedi. Vücudunu saran kalın kollar kıpırdamasına imkân vermiyordu. Kalp atışları hafiflerken, bir anda bağırmaya başladı Rüzgâr.

"Salak mısın sen! O kadar uca gidilir mi? Ya düşseydin... Ya düşseydin de, seni orada aramak aklıma gelmeseydi! Sen bana kalp krizi mi geçirteceksin? Beni öldürecektin Esme..."

Kocasının sözleri kızın gerilmesini sağlıyordu. Kollarından biraz zor da olsa geri çekildi. Gözlerini tepesinde ona çatık kaşlarla ve endişeden kararmış gözlerle bakan kocasına çevirdi. "Ben dengemi kaybettim, seni korkutmak istemezdim ben... sadece sandallara bakacaktım."

"Aklımı kaçıracaktım." dedi Rüzgâr endişeyle. "Yüzme bilmiyorsun Esme, boğulabilirdin."

"Sen... Sen nereden biliyorsun?" dedi Esme şaşkınca.

"Senin hakkında her şeyi biliyorum." dedi adam bu sefer dürüstçe.

Rüzgâr onu omuzlarından kavrayıp, tekrar kendine çekerek varlığını hissetmeye çalıştı. İçine almak ister gibi, sıkıca sararken kollarıyla sinesine çekti. "Deli misin? Korkmak mı?" dedi derin bir nefes çekerken içine. "Ben, aklımı kaçırıyordum. Aklından ne geçiyordu, o kadar yaklaşılır mı karanlıkta uca! Ölüyorum sandım."

Esme ona sıkıca sarılıp sakinleştirmeye çalıştı. "Özür dilerim gerçekten, sadece bakıyordum. Yakamoz çok güzeldi. Düşünemedim bunu. Onları izlerken fark edemedim." Bir süre sadece öylece durdular, zaman akıp geçti. Esme kollarında sessizce durdu. Bir süre sonra dudaklarını yukarı kıvırarak, "Beni öldürmeye çalıştığın için seni suçlamıyorum kocacığım, korkma." dedi.

Saçmalayan karısına bakmak isteyen adam geriye çekildi. Tam ağzını açıyordu ki "Bir an nefes alamayacağım diye düşündüm. Sein Nehri'nde boğulmadım ama kocamın aşırı sevgisiyle kollarında az daha boğuluyordum. Rahatla adam, " Gözlerini kısarak "Seni affedebilirim." dedi. Elini dudağına koyup düşünceli halde vurarak, "Ama bir şartla!" diye eklerken. Rüzgâr gülerek elini kavradı, kendine çekti. Gözlerine bakarak dudaklarına götürdü. Hâlâ biraz cızırtılı çıkan sesiyle ortamın gerginliğini yok etmek için, "Neymiş şartın? Bak saçma bir şeyse yine, unut derim." diye şart koştu.

"Yok, sadece bu gece ne kadar kaybedersem sesini çıkarmayacaksın!"

Rüzgâr tek kaşını kaldırarak, " Nedenmiş o?" diye yumuşacık çıkıştı.

"Aşkta kazanan, kumarda kaybedermiş ya, ondan!" dedi kız alay ederek.

Esme yerine oturup emniyet kemerini bağladı. Saçlarını geriye çekip bakışlarını kocasına çevirdi. Rüzgâr da onun gibi emniyet kemerini bağlıyordu. Karısı ona bir şey söyleyecek gibi bakınca kafasını

salladı "Ne?" der gibi. Esme hızla emniyet kemerini geri çözüp ayağa kalktı. Rüzgâr ona kaşlarını kaldırarak bakınca, kocasına eğilip "Tuvalete gitmem lazım, uçak hareket edince gidemiyorum." diye çekinikçe söylendi. Rüzgâr alayla kafasını sallayıp, tebessümle gözlerini yıktı. Birkaç saniye sonra Esme amacına ulaşmıştı.

"Bir şey arzu eder miydiniz?"

Rüzgâr başını cam tarafından ona soru soran hostese çevirdi. Kumral genç kız, üzerine oturan beyaz gömleği, altına giydiği vazo eteğiyle, ona işveyle bakıp "Uçak kalkmadan önce bir arzunuz var mıydı efendim? Bir yolcu bekleniyor da..." dedi duru bir sesle. Rüzgâr birkaç dakika önce Esme'nin kaybolduğu koridoru gözlerlerken, "Su lütfen." dedi kibarca. Genç Hostes yanından uzaklaşıp koridorda kayboldu.

First class bölümünde uçtukları için oturdukları yer hayli rahat, geniş ve konforluydu. Koltukları ikili olmak üzere dizayn edilmiş ve en yakın koltukla bile mesafesi bayağı açıktı. Genç hostes tepsiyle yaklaşırken, biraz fazla eğilerek suyu ikram etti.

Rüzgâr suya uzanırken Esme yerine oturup, kocasına baktı. Sakin bir şekilde suyunu alıyordu genç adam. Esme onu bırakıp gözlerini genç hostesin üzerinde gezdirdi. Gömleğinin düğmeleri açılmıştı. Bunların boyunlarında fularları olmuyor muydu? Ne diye şeylerini kocasının gözlerine sokuyordu! Kocasına yaklaşıp başını omzuna dayarken, hostese göz kırparak, "Düğmeniz açılmış galiba(!)" dedi doğal bir edayla. Genç hostes yerinden doğrulurken, kızarmaya başlamıştı. Esme'nin iç sesi bu kızarmanın utanmaktan değil, öfkeden ileri geldiğini söylüyordu.

Hostes yanlarından ayrılınca, kolunu kaldırıp karısını göğsüne yasladı adam. Tepesine çenesini yaslayıp derinden gelen bir sesle, "Sen ne kullanıyorsun, çok merak etmeye başladım." diye lafı dolandırmadan sordu.

Böyle bir soru beklemeyen genç kadın afalladı. "Ne?" dedi sadece.

Rüzgâr çenesini tutup kendine iyice bakmasını sağlarken, "Hani bir kadın birkaç günde böyle çabuk değişince, kocası da merak ediyor. Söyle! Kızmam karıcığım, hatta neyse kullandığın kolilerle alıp eve stok yapmayı düşünüyorum... Maazallah biter miter..." diye alaya alırken, aslında değişimini cidden merak ettiğini saklamıyordu. "Ya tükenirse?" dedi göz kırparak.

"Merak etme tükenmez, fabrikası kesintisiz faaliyette."

Rüzgâr'ın bakışları genç kadının tüm vücut hatlarını ortaya koyan kıyafetine takılmıştı. Bunu fark eden Esme'nin gözlerinde pırıltılar uçuşurken, kocasının yanağını okşadı. "Ama yine de çok merak ediyorsan söyleyeyim... İksir kullanıyorum! Sahibi ne kadar direndi onu bana satmamak için. İnatçıyım tabi, sonunda almayı başardım..." Gözlerini kısıldı. "Başlarda biraz zor oldu ondan satın almak ve bana pahalıya da patladı. Sonunda aldım, hem de ne alış, bu başarıya değerdi doğrusu ödediğim bedel."

Alaylıydı belki kelimeler ama içindeki anlatım öyle derin yerlere dokunmuştu ki, Rüzgâr havada dairler çizen elini avuçlarının arasına aldığında, Esme ilk sefer ki gibi titredi. Dudaklarına götürüp öptüğünde, içine sıcaklık yayıldı. "Çok seviyorum seni kadın, hem de çok." dedi Rüzgâr duygusal sesiyle. Onu bakışlarıyla yiyordu.

Parmaklarıyla çenesini kavrayıp çekerek kendine yaklaştırırken, "Sen yeter ki hep böyle ol Esme, bedeli önemli değil. Ben öderim o bedelleri, sen yeter ki böyle kal!" dedi içtenlikle. Dudaklarını dudaklarına sürttü. Esme geriye çekilip parmaklarını kocasının dudağına kapayarak, birleşmeyi engelleyeceğini düşündü. "Hşşşt!" dedi gözlerini etrafta gezdirirken. "Nerede olduğumuzu unutma!"

Onun tedirginliğine aldırmayan Rüzgâr koltukta aşağı kayıp, karısının da kendiyle aşağı kaymasını sağlarken, "Burada bizi rahatsız etmezler. En yakın koltuk dahi uzakta." diye söylendi. Ne zaman heyecanlansa solukları titrer olmuştu, bu Esme'nin gözünden kaçmıyordu. Ve ne zaman dudaklarına kapansa, yer mekân siliniyordu gözünden, itirazlarının önünü kapatıyordu.

Uçaktan indiklerinde, havaalanında onları korumalar karşıladı. Eve geldiklerinde ise Ceyda Hanım onları kapıda yüzünde kocaman tebessümle karşılamıştı. Heyecanla ellerini göğsünde birleştirip, "Hoş geldiniz efendim." dedi.

Esme içeri girip orta yaşlı kadına sarılarak içten bir şekilde, "Hoş buldum Ceyda abla." deyince, senelerin hizmetkârı şaşkınca kaldı. Daha önce Esme Hanım'la samimice konuşup sohbet etmişlerdi ama hiç böyle ileri gitmemişlerdi. Arada hep görünmeyen bir mesafe vardı. Esme geriye çekilirken Rüzgâr şaşkınca bakan orta yaşlı tombul emektara göz kırptı. "Bu yeni hâli, onu değiştirdik, kampanya başlamış eskiyi ver yeniyi al..." dedi alayla.

Esme kocasının kolunu çimdiklerken, kaşlarını çattı. Bakışları onun göz hizasına kadar çevirip ayaklarını kaldırdı. İyice yakınına gelip, "Bundan şikâyetçi gibisin?" diye sordu sesine biraz sinir katarak. Rüzgâr belinden yakaladığı kadını hızla kendine çekti. "Hiç sanmıyorum, aksine çok memnunum."

"Ben de öyle düşünmüştüm, zira yeni başladık."

Ceyda Hanım sanki korku filmi izler gibi dehşetle bakıyordu çifte. Gözleri irileşmiş, yüzü tuhaf bir hal almıştı. İkisi yan yana ne kadar da güzel görünüyordu. Film artistleri gibi... Evet, tam da film izler gibi bakmak istiyordu.

Rüzgâr gülüyordu. Esme ona sokuluyordu. Rüyadaymış gibi gözlerini kırpıştırdı. Yok, canım kesin uyuya kalmıştı. Onun suratsız patronu ve ona diş bileyen karısı bu ikili olamazdı. Ama çok tatlıydılar. Pelin'den sonra ilk defa Rüzgâr'ı gülerken görüyordu. Tamam, onların yakınlaştığını fark ediyordu ama bu durumları ona şu anda çağ atlamak gibi gelmişti.

Esme şaşkın kadına baktı. "Ceyda abla izleme ritüelin bittiyse... Ben çok açım, senin yemeklerini özledim."

Ceyda Hanım son bir kez daha gözlerini kırpıştırarak, "Evet ha-hazır efendim!" dedi oyuncak bebek gibi kafasını sallarken, şaşkınca. Ardından da kendini toparlayıp mutfağa yöneldi. Giderken, ağzının içinde söylendiğini, ikisi de fark etmişti. Rüzgâr karısına yaklaşıp hiç beklemediği anda onu kucağına aldı. Esme kollarını boynuna dolayıp gözlerine soru işaretleriyle bakarken, o merdivene çıkmaya başlamıştı.

"Kadın bile şaşırdı senin bu hâline, dinozor görmüş gibi baktı gördün mü? Ya ben ne yapayım (?) hâlâ rüya gibi Esme, uyanınca bozulacağından korkuyorum." dedi adam ciddiyetle.

Esme, ensesinde parmaklarını gezdirirken güzel yüzünü sevimlice astı. "Sana dünden beri rüya olmadığını kaçıncı kez gösterişim." Sonra da kaşlarını çattı kızgınca ama bu sertlik ona istediği etkiyi sunmuyordu. "Ve sen nereye götürüyorsun beni lafa tutarak... Benim karnım aç Rüzgâr..." dedi sitemle.

Rüzgâr onun çıkışmasına çarpıkça gülerek, kapıyı açtı. Ayağıyla kaparken "Senin karnın ne çok acıkır oldu son zamanlarda, fil mi yuttun? Önceden böyle değildin!" diye sataştı.

Esme yüzünü yaklaştırıp burnunu yanağına sürttü. "Önceden tüm

enerjimi vantuz gibi çeken bir Rüzgâr yoktu... Maalesef şimdi var." Gözlerini odada gezdirdi. "Tamam odamızı gördük, yerinde duruyor, her yeri sağlam, yıkılmamış ayakta, hadi aşağı inelim de yemek yiyelim."

Rüzgâr'ın tutkulu bakışları karısına döndü. Yüzünde ender rastlanan kurnaz tebessümüyle "Biliyorsun bu yatağı pek deneyememiştik, bakalım sağlam mı? Bizi tartıyor mu? Kalite kontrole ihtiyacı var değil mi?" diye niyetini açık etti. Esme gözlerini kısarak yatağa baktı. "Yatağı bilemem ama bu bakışlarının bir şeylere ihtiyaç hissettiği belli. Ama canım, aç ayı oynamaz (!) sen bunu deyimi duydun mu?" diye sordu.

Rüzgâr, karısını yatağa bırakırken kendi de onun üzerine yükselmeye başladı. O geldikçe Esme geriye doğru yatıyordu. İri bedeni üzerine devrilince, artık yerinden kıpırdamayacağını anladı.

"Ama hayatım, keskin sirke de küpüne zarar, sen böyle bir deyim duydun mu?" dedi sordu adam.

"Sirkenin konuyla ne alakası var?" dedi Esme huysuzca.

"Var çünkü sen biraz daha itiraz edersen, sirke küpünü delecek."

Konuşmak için aralanan dudaklar esir alındı. Esme onu iterek biraz uzaklaştırdı. Nefes nefese, "Ya, kadın yemek hazırlıyor ve bizim ne yaptığımız tahmin etmesi hiç de zor değil!" dedi sitemkâr halde.

Adamın gözleri hafifçe kısıktı. "Yemekleri ısıtması da zor değil. Ayrıca biz yoldan geldik, duşa ihtiyacımız var değil mi? Neden boş boş duş alalım, su israfı, yazık; küresel ısınma var dünyada." diye ekledi.

Esme, kollarını kocasının boynuna doladığında, aklında ne yemek kalmıştı ne de Ceyda Hanım.

Ne kadar zordur küçük yürekte ufak bir kızı saklayıp,
ifaden de kocaman kadının metanetini taşımak...

İrade nasıl bir şeydir ki, kırılırken gülücükleri arasına
gözyaşlarını saklıyordu...

Müjde Aklanoğlu

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ama bu, suçsuz olanı cezalandırmaktan geçmiyor...

İnce ince doğradığı kabukları soyulmuş domatesleri, doğrama tahtasından bıçakla sıyırarak yemek tabağına aldı.

"Esme Hanım bırakın da ben yapayım Rüzgâr Bey kızar sonra bana." Esme, Ceyda ablasına gülümseyerek bakıp, gözlerini edayla devirdi.

"Saçmalama abla, sana niye kızsın yemek yaptım diye?"

Ceyda Hanım çekinikçe yere bakarak, önlüğün ipini tutup parmaklarında çevirdi. "Yemek yaptın diye değil, yaptırdım diye kızar!" Esme sevgiyle baktı yaşlı kadına. Kocasının yeri geldiğinde ne kadar otoriter olduğunu biliyordu. "Üzülme ablam bir şey demez, hem bugün yemekleri ben yapacağım onlara. Kocam ilk defa düzgün pişirdiğim yemekten yiyecek."

Onlar yemeklerle ilgilenirken içeride çalan cep telefonun sesi mutfağa ulaştı. Esme ellerini yıkayıp önlüğüne taktığı mutfak havlusuyla kuruladı. Kapıdan çıkarken, "Ceyda abla sen bakar mısın ocaktaki yemeğe, ben telefona bir bakıyım?" diyerek mutfaktan salona geçti. Sehpanın üzerindeki telefonu eline aldığında, üzerindeki isimle yüzünde güller açtı.

"Bensiz yapamıyorsun değil mi?"

Rüzgâr koltuğunu gıcırdatarak geriye yaslanırken, "Neden gö açtın telefonu, kaç kere çaldırdım?" diye ciddiyetle çıkıştı. Esme telefonuyla mutfağa giderken, "İnsan nasılsın sevgilim falan der! Ne kadar değişsen de odun hâlin kalıcı Rüzgâr, değişmiyor değil mi?" diye sitem etti.

Onun tatlı azarlamasıyla Cem'le olan göz kontağını kesen adam, cama döndü. "Nasılsın sevgilim?"

Esme tekrar ocağın başına geçip kızgın yağın üzerine pirinçleri koyarken, "İyi, bu da bir başarı, hatırlatmadan yapamıyorsun!" dedi takılarak. Ceyda Hanımın tereyağını kaldırdığını görünce telefonu kenara çekip, "Abla kaldırma onu, pirinçler kavrulunca üzerine koyacağım." dedi.

Ceyda elindeki tereyağına bakıp "Ama dibine yakmadınız ki, nasıl koyacaksınız?" diye merakla sordu. Esme elinden yağı alıp tezgâha koydu. "Dibine yakınca yağ acıyor, pirinçleri kavurunca üzerine atıp pirincin kızgınlığıyla eritiyorum, böylece lezzeti üzerinde kalıyor, yanmıyor!" diye açıkladı.

Rüzgâr da onun konuştuklarından bir şey anlamayarak kendince bir tahmin yürüttü ve bu tahmini sebebiyle anında dehşete düştü. Bunu yapmazdı değil mi? Onun yemek yapması onların hastanelik olması demekti. "Sen ne yapıyorsun Esme?" dedi meraklı bir tınıyla. Esme gülerek "Size yemek yapıyorum." deyince, kâbusuyla yüzleşen Rüzgâr bir an duraksadı. Elini yüzüne götürüp sıkıntıyla yüzünde gezdirdi.

"Ceyda neden yapmıyor da sen yapıyorsun hayatım?" dedi son çare.

"İstedi! Hatta sen kızarsın diye çok da korktu ama ben ısrar ettim yapmak için." Rüzgâr endişeyle atıldı. "Canım bırak kadın yapsın, sen dinlen."

"Rüzgâr taş atıp kolumu yormuyorum, niye dinleneyim ki. Yoksa sen korkuyor musun?"

"Yok canım, ne korkacağım. Hem sen..." Esme kaşlarını çattı. Kocasının yarım kalan sözüyle "Hem ben ne Rüzgâr Bey, ben yapamaz mıyım yemek, beceremez miyim?" diye çıkıştı.

"Yoo, öyle demedim, sadece yorulma diye." Sıkıntılı bir iç çekti. "Hem sen zehir yapsan yerim ben, hani hatırlarsan yumurtayı da yedim." Esme'nin aklına nefretle yaptığı yumurta gelince, kıkırdamasını

engellemek için dudaklarını birbirine kapayıp bastırdı. Telefonu diğer kulağına aldı. "Tamam, o zaman akşam Cem'i de alır gelirsin. Ben de Ecem'i çağırdım. Sonra görüşürüz." Ceyda Hanım'ın yanından biraz uzaklaştı. "Beni özle tamam mı?" dedi kısık sesiyle.

Yemeğin başına geri döndü yüzünde rahatlamış memnun bir hâl vardı.

Rüzgâr telefonu kapatıp çarpıkça sırıttı, ellerini başının arkasına yastık gibi dayayıp geriye yaslandı. Ona garip bir tutumla bakan Cem'le gözleri çakışınca başını salladı.

"Sırıtıyorsun." dedi Cem haylazca.

Kendine çeki düzen veren Rüzgâr, "Akşama bizi yemeğe bekliyormuş..." dedi. Cem bakışlarını dosyalardan kaldırıp sırıtarak "Ya bu kızda bir haller var diyeceğim, diyemiyorum! Sanki eskisiyle yenisi arasında dağlar kadar fark var artık ya da ben öyle mi sanıyorum!"

Rüzgâr sessiz kalınca Cem yüzünü süzdü. Onun yüzünde oluşan mutlu ifadeye bakarak, "Sanırım bu iyi anlamda bir değişme." diye fikir yürüttü. Rüzgâr'a mutluluk veren onu da mutlu ederdi. Gerçi döndüklerinden beri ikisi de kumru gibi olmuşlardı, ara sıra didişmeleri hariç tabiî.

"Rüzgâr..." dedi sesi ciddiye dönerken, sanki söyleyeceği şeyi tartar gibi bir hâl belirdi yüzünde. Rüzgâr da onun ciddileşen sesiyle elini başının altından çekti, çenesine koyup yüzüne baktı. Onu tanıyordu, soracağı soruyu da tahmin etmesi zor değildi! "Ne diyeceğini biliyorum!" dedi rehavetle çıkan sesiyle. Yılların yorgunluğu bir anda yüzünden film şeridi gibi akıp gitti.

"Yani bundan vaz mı geçtin? Ben artık senin de mutlu olduğunu görmek istiyorum ama yine de her an..." Bakışlarını önüne çevirdi. Şüphe ağır bir silahtı ve saplandığı yerde ilerlemeye devam ediyordu.

"Aslında vazgeçmedim, kararım sabit. Ama?" İşte bu 'ama' yine çıkmıştı ortaya. Ve Cem devamını çok merak ediyordu!

"Ama bu, suçsuz olanı cezalandırmaktan geçmiyor. Bunu yaşayarak, hem de çok acı yaşatarak anladım. Benim öfkem, nefretim, kızgınlığım yüzünden en çok acıyı hiç suçu olmadan Esme çekti. Onun bu işte hiçbir kabahati olmadığını bilmeme rağmen, öfkem gözlerimi kör etti diye canını yaktım. Sadece abisinin, babasının canı yakmak için kalkıştım bu işe ve içinde onarılmaz yaralar açtım. O şerefsiz hayatına devam ederken, hiçbir şeyi umursamadan..." Başını salla-

dı sitemle. "Benim kardeşim o buz gibi toprağın altında yatarken, o pislik yaşıyor, kardeşi onun yerine ve tabiî benim yüzümden bir sürü acı çekiyordu. Her gece yüzünü görüp sarılamıyorum ben kardeşimi. Bunu onun yanına bırakmayacağım Cem, onun sonunu getireceğim, bundan beni hiçbir şey alıkoyamaz. Karım bile! Tamam, karımı seviyorum, onu üzmek ya da tekrar kırmak istemiyorum. Onun canını yakmadan yapacağım bunu!"

Ne var ki bu mümkün değildi! Birinin can yandığında, Esme'nin canı otomatikman yanacak demekti. Biri kocası, diğeri abisiydi. Cem rahatlamış şekilde geriye yaslanırken, rahatsız olmuştu son cümlelerden ama en azından da cevabını almıştı. Abisi âşık olduğunu dile getirmişti sonunda. İleride belki intikam yemininden de vazgeçerdi. Uzun bir suskunluk oldu ortada ve sonunda söze ilk Cem başladı:

"Buna inan en çok ben sevindim. Onun acı çekmesini hiç istemedim zaten, lâkin şu da bir gerçekti, acı çekmeseydiniz birbirinizin değerini de anlamayacaktınız. Her işte vardır bir hayır derlerdi. Eğer sen vurulmasaydın, o da seni sevdiğini anlamayacaktı."

Rüzgâr, Cem'in dinlerken ayağa kalkıp cama doğru yürümeye başladı. Gözleri cama çevrilirken, elini alnında kısa bir an gezdirip, ceplerine soktu. O Esme'yi seviyordu, hem de her şeyden çok. Ya Esme...? O da seviyor muydu? Rüzgâr biliyordu, o da seviyordu. Gerçi henüz demese bile, onu sevdiğini gözlerinde görebiliyordu. Ona bakan ışıldayan gözlerde, kızgınken bile parıltılarını kaybetmeyen gözlerinde. Bazen dilin söyleyemediğini gözler, hareketler söyleyebiliyordu. Onun sevgisinden hiç şüphe duymuyordu. Biliyordu ki ona yaklaştığı gibi bir gün o sözleri de tatlı dilinden duyacaktı. Geriye döndü. "Sekretere söyler misin bize hafif bir şeyler ayarlasın, bir de mide ilacı getirsin!"

Cem onu gözlemlerken boğuk bir nefes alıp kaşlarını çattı. "O nedenmiş, az önce yemeğe gideceğiz dedin? Kız bize yemek hazırlayacağım diyor, o kadar uğraşırken sen..." Kaşını kaldırıp "Sen kaşınıyorsun herhalde... Sana mutluluk mu çok geldi? O, yemeğe tok gittiğimizi bir anlarsa var ya, bir dahaki yemek biz oluruz. Çiğ çiğ yer bizi..."

Rüzgâr yerine geçerken, "Zevzekliği bırak, sen onun yemeğini yemedin, ben yedim. Omlet yapmıştı." diye azarladı. O günü hatırlamak bile işkenceydi.

"Niye, az mı pişirmiş?"

Haylazca gözleri parlayan Rüzgâr rahat bir tavırla sırıtırken, kafasını salladı. "Hayır... Kırmayı unutmuş galiba, tamamını yedirmeye kalktı. Sonra bir de sebzeler var tabiî, hepsini bir araya katıp, dolaptaki tüm malzemeleri kullanmıştı."

Dehşete düşen Cem yerinden fırlayıp, "Ben pizza istiyorum, sana tavuk ızgara değil mi?" diye sordu. Rüzgâr ona sırıtarak bakıp koltuğunu geriye yasladı. Yaylı koltuk geriye doğru kaykılıp ona rahat bir dinlenme alanı sağlarken işkence için sabır depoladı.

Masayı hazırlayınca başında durup gururla hazırladıklarına baktı. Yorulmuştu ama sonunda yorulduğuna değmişti. Bir eli ensesinde, diğeri incecik belinde, bakışlarını cam kenarındaki kardeşine çevirdi. Geldiğinden beri camın önünde Cem'i bekliyordu. Bu kız gerçekten âşık olmuştu Cem'e ve onun adına çok üzülüyordu. Çocuktur geçer diyecekti, hali ve tavrı bunu göstermiyordu. Cem ondan büyüktü, kaldı ki ona kardeş gözüyle bakıyordu. Onunla ilgilenmesi, komik olduğu için onu güldürmesiydi. Ama bilmediği onun naif yanı, kırılgan yapısıydı. Ecem'in aşka küsmesinden korkuyordu.

"Ecem, ben üzerimi değiştireceğim, sen de içecekleri getirir misin tatlım?" Ecem'den ses gelmedi. Esme kafasını sallayarak üzerini değiştirmek için odasına giderken üzerine sinen kokuyu algılaması uzun sürmedi. Duşa da ihtiyacı vardı.

Yarım saate kalmadan hızlı bir duş yapıp üzerini değiştirerek aşağı indi. Girişteki altın varaklı kare aynanın yanına gelip kendine şöyle bir baktı: Saçlarını tepesinde toplamış, üzerinde limon sarısı şifon bol gömleği, altında dar beyaz pantolonuyla, hafif yaptığı makyajıyla, hazırdı. Mutfağa geçip içeceklerin tepsisini alarak salona geçti.

Masanın yanına koyduğu servis sehpasının üzerine tepsiyi koyarken, kapı çaldı. Ecem heyecanla yerinden hareketlendi. Kapıya yönelip giderken, kısa bir an ablasına tereddütle baktı. Esme de ona anlayışla gülümsedi. "Hadi aç bari."

Genç kız yüzünde kocaman gülümsemeyle, tepesinde bağladığı saçını sallayarak ortadan yok oldu.

Ceyda Hanım da mutfaktan kapıya bakmak için çıkınca aceleyle "Ben bakacağım." diye çocukça bir sevinçle koştu. Kapıyı açtığında ilk enişte göründ. Rüzgâr da ona gülümserken Ecem "Hoş geldiniz." dedi sevimli bir edayla, bakışlarını öteye çevirerek aradığını bulma gailesine girdi.

Kaşları kalkan adam, "Sen de hoş geldin baldız." dedi içeri girerken.

"Hoş buldum enişte."

Cem elinde tatlı paketiyle göründü. Genç kıza paketi uzatıp, "Hâlâ küs müyüz cadı?" dedi kaşlarını çatarak. Ecem omzunu çocukça bir masumlukla silkip ona özlem dolu gözlerle baktı. "Ne zaman küstük ki?"

"Geçen hafta." dedi Cem kapıyı kapatırken.

Ecem de elindeki pakete uzanıp aldı. "Ne aldınız?"

"Kadayıf dolması, sever misin?"

"Pek değil ama yerim."

Daha içeri girmeden Rüzgâr'ın burnuna mis gibi yemek kokuları gelmeye başladı. Çok iştah açıcı kokuyordu. Tabiî, bu, masayı görmeden önceki düşüncesiydi. Gözüne özenle hazırlanmış masa takıldı. Üzerinde gördükleri yüzünden homurdanırken, Cem onun yanına yaklaşıp kulağının dibinde aldı soluğu.

"Senin yüzünden b*ku yedik!"

Rüzgâr ona kızgınca bir bakış atıyordu ki, Esme onlara dönüp elindeki son tabağı masaya bıraktı. Yüzünde kocasını özleyen bir kadının hasret bakışı oynaşırken, yanına gelince ellerini omzuna yasladı. Parmak uçlarında yukarı kalkarak yanağına kocaman, içten bir öpücük bıraktı. Gözleri ışıldarken "Hoş geldin." dedi.

Cem onların birbirine özlemle bakmalarını alaycı bakışlarla izlerken, o alaycı tınının sesine vurmasıyla, "Ben de geldim ama hiç hoş geldin diyen yok!" diye huysuzca homurdandı.

"Ben dedim ya." dedi Ecem küs bir tonda.

Haylazca gülen Esme, kocasının yanından ayrılıp Cem'e yaklaştı sırıtarak. Yanağına buse bırakıp "Sen de hoş geldin abiciğim." dedi alayla.

Cem elini saçlarına gömdü yapmacık bir sıkıntıyla. "Sen öyle deyince, kendimi yaşlı gibi hissediyorum. Cem'in suyu çıkmadı daha."

Esme umursamazca omuz silkti. "Hadi, acıkmış olmalısınız; ellerinizi yıkayın da yemeğe geçelim."

Herkes sofrada yerini alınca, Esme tabaklara özenle servis yapmaya başladı. Bu kocasına yaptığı ilk yemeği olduğu için, -yani adamakıllı yaptığı ilk yemeği olduğu için- dikkat ederek servis yapıyordu. Hava sıcak olduğu için ilk yoğurtlu şehriye çorbasını servis etti. Cem tabağa konan kepçeyi görünce "Esme yeter, fazla koyma; ötekilerine de yer kalsın." diye itiraz etti. Esme kâseye bakıp "İyi de daha koymadım bile." derken, elindeki kepçeyi çorbaya daldırdı. "Korkma, kötü yemek yapmıyorum."

"Korkmuyorum, kokularından ve görünüşlerinden ne kadar iyi yaptığın belli zaten... Ben sadece..." Biraz düşündü. "Hava sıcak ya ondan, fazla yemeyeceğim."

"Cem sen hep fazla yemek yerdin, benimle dalga geçme!"

"Perhize başladım."

"Ne zaman?"

"Bugün." diye homurdandı sıkıntıyla.

Ecem açlığın verdiği acelecilikle kâsesini ablasına uzattı. "Ablam aşçılık kursuna gitti, yani zorla gönderildi annem tarafından." dedi kıkırdayarak. Esme ona kızgınca baktı. "Seni de gönderecekmiş duyduğuma göre. Ben de sana çok güleceğim, daha unutmadım geçtiğin dalgaları."

Rüzgâr geriye yaslanıp kolunu sandalyenin tepesine dayadı. Servis sehpasının üzerindeki suya uzanırken, "Bunu ben niye bilmiyorum? Ayrıca bana yedirdiğin yemekler?" dedi kızgınca.

"Hani hakkımda her şeyi biliyordun?" dedi kız sitemle.

Rüzgâr gözlerini kıstı. "Sen çok fena oluyorsun kızınca! O yedirdiğin yemeklerin acısını sana fena ödeteceğim. Senin yüzünden kaç gün yemek yiyemedim ben."

O gün aklına gelen Esme kıkırdayarak, herkesin servisini yapıp yerine oturdu.

"Sen de bana emir vermiştin. Hem sana o kadar insaflı davrandım, isteseydim yumurtanın kabuğu yerine fare zehri de koyabilirdim, bunu biliyorsun?"

Rüzgâr'ın yüzündeki gülümseme soldu. Ona yaptığı kötülüklerle, kalbini bir sızı esir aldı. İçindeki burkulma, vicdan azabı oluşturdu.

Zaten gitmiyordu ki aklından, hep kıyılarda köşelerde en mutlu olduğu anlarda karşısına çıkıyordu.

Esme, çorbadan sonra, ana yemeğe geçti. Pilavı servis ederken "Tereyağlı yaptım, yersin değil mi?" diye sorduğunda, Cem bakışlarını yanındaki abisine çevirerek, yanına yaklaştı. Dişlerinin arasında "Senin yüzünden koca bir pizzanın ardından yemek yiyorum, hatır akla hizmet sana uydum! Eğer bunları yersem hastanelik olacağım, ya da mide fesadından öleceğim. Bir şey yap." diye buyurdu. Rüzgâr elini çenesine götürüp konuşmasını kamufle ederken "Yemezsen as, o zaman hastanelik olacaksın! Kapa çeneni hepsini ye, yoksa seni gebertirim." diye kısık bir şekilde hiddetle etti.

"Bir daha sana uyarsam iki olsun." diyen Cem öfkesini belirtti.

"Cem?"

Kuşkuya düşen Esme onların fısıldaştığını görünce gözlerini kısarak baktı. Cem bakışları üzerinde hissedince, "Sen gerçekten çok iyi bir aşçıymışsın, yemeklerin harika." dedi gerçekleri söyleyerek.

Rüzgâr da ona katıldı. "Evet, çok güzeller beni şaşırttın yine."

Esme tabağı kaldırdı. "O zaman biraz daha veriyorum, beğendiğinize göre bunu da yersiniz." diye sordu.

Cem ve Rüzgâr birbirine dehşetle bakıp aynı anda, "Hayır!" deyince, şeytanın sağ kulağı olan Ecem sabahtan beri onların halini izlediğinden, neler karıştırdığını fark etmişti. Ve hallerine acıyarak kahkahayı bastı. Herkes ona şaşkınca bakarken, gülmekten yaşarmış gözleri, kızarmış yüzüyle yanaklarını silip ablasına döndü. Elmacık kemikleri tatlıca oynarken, "Bunlar eve tok gelmişler abla. Baksana, sana güvenmeyip dışarıda yemişler!" diye gençliğin verdiği pervasızlıkla gülmeye devam etti.

Esme'nin gözleri ikisinin üzerinde tehditle dolaştı. Önlerine koyduğu tabaklarına baktı, hâlâ dokunmadıklarını görünce gücenerek yüzünü astı.

Bu kırgınlığın üzerinde yarattığı duygusal patlamayı olağanüstü bir çabayla kontrol etmeyi başarabildi. Sinirle sandalyesini geri itip yerinden kalktı. Ama bir robot gibi konuştu.

"Ben tatlıları getireyim."

Karısı yüzünü sallandırarak mutfağa geçerken, Rüzgâr ağzını peçeteyle sildi. Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Ecem, Cem'e ba-

kıp "Savaş çıkacak galiba." diye söylenirken, Rüzgâr ağzının içinde homurdanarak mutfağa yöneldi. İçeriye girdiğinde, Esme sinirle onların aldığı tatlıyı servis tabaklarına koyuyordu.

Bunu yaptıklarına inanamayan Esme kendini sıktı, öfkesini dizginleyerek dışarı bırakmadı. Aksi takdirde bacaklarının vücudunu taşıyamayacağının farkındaydı. Ona güvenmeyip, dışarıda yemişlerdi. Nasıl yaparlardı?

O sırada Rüzgâr üzgünce yaklaşıp, kollarını ince beline doladı. Esme, belindeki ellerini ittirip, geriye geçti. Nazlı değildi, kırgındı. Ona kızgınlığını belli ederek, mutfak dolabının sağ üst kapağını açarak bir tabak daha aldı. Dudakları çatlayacak gibi kurumuştu. Tekrar yerine geçince, Rüzgâr tekrar beline sarıldı. Esme bu sefer ona hiç itiraz etmeden sakince durdu. Çok terbiyesizce bir davranış olmasına karşın, tezgâha düşen tatlıyı küfrederek çöpe attı. Tabaklara tatlıları atar gibi, sinirle koyuyordu.

Rüzgâr, dudaklarını saçlarına dokundurarak af diledi, çenesini karısının omzuna dayadı. Üzgün çıkan sesiyle, "Özür dilerim." dedi. Pişman olmuştu. "Ben yemekleri yine öyle, garip yapacaksın sandım. Ve çok açtık, o yüzden..."

Özrü kabahatinden büyüktü. Esme bardağı taşıran sözlerine takıldı. Çok açmış! Bütün vücudu şiddetle sarsılıyor, bu titremesini de bir türlü önleyemiyordu. *'Eğer sinirlerim dayanamazsa, birkaç saat içerisinde çöküntüye uğrarım.'* diye düşündü. Esme arkasını hızla dönüp, onu geriye itti. Hâlâ konuşmuyordu!

"Aç mı kalsaydım?" dedi Rüzgâr onun surat asmasına kızarak.

Esme, kollarını göğsünün altında bağlayıp "Ah!" dedi sesli bir şekilde iç geçirerek. Histerik gözlerini kısarak kızgınca baktı.

Rüzgâr, yönünü karısına dönecek şekilde tembelce arkasındaki masaya yaslandı. Dikkatle gözlerine baktı.

Esme, daha fazla dayanamadı. "Sorsaydın o zaman söylerdim. Tereddüdünü benimle paylaşsaydın... Ama nerede! Bir de eve gelmeden yemek yemişler, itiraf ediyor... Ne diyeyim? Ne iyi etmişsiniz, aferin size mi?" Gözlerini kızgınlıkla yana devirdi. "Bana telefonda senin elinden zehir olsa yerim diyorsun... Ama ne! Pis yalancı. Asıl sana yemek yapan kendime kızıyorum ben... Tüm gün heyecanla koşuşturdum, Ceyda ablayı bile sepetledim ama sen..."

Arkasını dönüp tezgâhtaki tabakları sinirle aldı. Kocasına kız-

gınca bakıp, içeri yöneldi. Rüzgâr ondan özür dilemek için kolunu kavrayınca, Esme gerildi ve elindeki tabak parmaklarının arasından kayarak yere düştü. Esme tabağa bakarak çıkışırken, "Beğendin mi yaptığını?" dedi. Diğer elindeki tabağı tezgâha sertçe koyup, yere eğildi. Yere dökülmüş tatlıları toplamaya başladı. Kalbi kırılmıştı. Ona sürpriz yapıp o kadar hazırlık yapmıştı bir hevesle ve o ne yapmıştı!

Rüzgâr onun üzgün hatta kırgın haline bakıp kendine kızarken yanına eğildi. Esme kırılmış tabağa uzanırken Rüzgâr elini bileğinden yakalayıp, kırık parçaların üzerinden çekti.

"Bırak, ben toparlarım, benim yüzümden oldu."

Başını kaldırıp, dimdik kocasının gözlerine baktı. Elini ondan kurtarıp, "Ben kırdım, ben toplarım," diye söylendi. Kırgın bakışları hâlâ yerdeki dağılan tabaklardaydı. Rüzgâr kapının kenarında duran mutfağa ait saplı süpürgeyi almak için yöneldi. Esme sinirle tabak parçasına uzandı. Birkaç parçayı toplayıp alırken kırık parça parmağını kesti, hızla yerinden kalkıp, parçaları çöpe atıp musluğa yöneldi.

"Lanet olsun!"

Musluğu açıp, elini akan suya tuttu. Gözleri dolmaya başlamıştı, birkaç defa kırpıştırmasına rağmen yaşları geriye itemedi. Başını iki yana sallayıp yanaklarından akan yaşları durdurmaya çalıştı. Lavaboya akan su; kırmızıya dönüşürken Rüzgâr kızarak yanına geldi. Esme yanağından süzülen yaşlara rağmen, yüzünde cesur bir gülümseme belirdi. "Önemli değil."

Kocası suyun altındaki eline uzanıp kesiğin üzerine kâğıt peçeteyi bastırdı. Kaşları çatılmış, Esme'nin eline homurtular eşliğinde bakıyordu. Sanki kendi canı yanmış gibi yüzü kasılmıştı. "Suya tutma daha çok kanar."

Esme elini çekmeye çalıştı. Gözleri yine ve daha çok dolmaya başlamıştı. Tamam, üzülmüştü ama ağlayacak kadar da değildi. Niye bu kadar abartmıştı ki? Bu lanet yaşlar nereden çıkıyordu? Damlalar yanağından aşağı süzülürken, "Bir şey yok, sadece kesik." dedi titrek sesiyle. Rüzgâr kâğıt peçeteyi biraz bastırdıktan sonra kenara çekip yarasına baktı.

"Sen peçeteyi bastır, ben sana yara bandı getireyim."

Esme dudaklarını bükerek yaraya bakıyordu. Eli acımıyordu ama kalbi parçalanıyordu. Kocası yara bandıyla hızla yanına gelip, uzandı

Çatık kaşlarıyla yarasını sardı. İşi bitince kafasını aşağı eğdi. Dudaklarını elinin içine değdirdi. Gözleri birleştiğinde "Ben gerçekten özür dilerim sevgilim! Düşüncesizlik ettim." dedi kısık bir sesle. "Ben tam bir odunum, tamam mı, ağlama artık."

Esme elinin tersiyle gözünü silip, dudaklarını büktü. "Evet, tam bir odunsun... Bunu bilmen iyi..."

Rüzgâr yanağını başparmağıyla okşayarak kuruladı. Başını aşağı eğip gözyaşlarıyla ıslanan yanağına dudağını değdirdi. "Bunlar benim yüzümden aktı. Kendime ne kadar kızsam, az." dedi tekrar öperken. Nazlısını kendine çekti. "Ben düşüncesizin tekiyim." Biraz daha kendine çekip vücutlarını yapıştırdı. "Büzme dudaklarını... Hadi sor hesabını! Bir daha açlıktan ölsem yemek yiyip eve gelmem söz." Esme güzel yüzünü kaldırıp kocasının gözlerine masumca baktı. "Söz mü?"

Rüzgâr kafasını sallayıp "Söz karıcığım, hâlâ kızgın mısın?" diye sordu. Esme başını sağa kırıp tek gözünü kıstı. Kafasını onaylar gibi salladı. "Bakalım kendini nasıl affettireceksin Bay Odun?"

Genç adam karısına iyice sokuldu. Göğsünü kavradı ve narince okşamaya başladı. Dudaklarının kıyısı da hafifçe yana kıvrılmıştı. "Ben bir yolunu biliyorum galiba! İlk özrü şimdi dilesem sorun olur mu?"

"Kasap et derdinde koyun can derdinde denir bu yaptığına" diye çıkıştı kız.

"Özür diliyorum." dedi adam göğsünü mıncıklayarak.

Esme kıkırdayarak başını yana çevirdi. Göğsündeki eli kıyafetini zorladı. "Ne kadar olacağına bağlı, beğenmezsem tekrarlarsın."

Rüzgâr haylazca sırıttı. Başını aşağı eğerken kadifemsi sesi yüzünde dağıldı. "Ben de kötü yaparım beğenme diye... Bir daha, bir daha iste diye!"

Mutfakta harlanan ateşten habersiz, Cem kolunu sandalyenin başına yaslayıp, omuzlarını geriye çekti. Elini su bardağının üzerinde gezdirirken, "Uzun zaman oldu görüşmeyeli küçükhanım, okul nasıl, dersler nasıl?" diye sordu.

Ecem elindeki çatalı kenara bıraktı. "Niye sordun, sen öğretmenim misin?"

"Sana düzgünce soru sordum, sen de bir kere adam gibi cevap versen ölürsün değil mi? Diğer kızlara hiç benzemiyorsun, asisin hem de çok. Allah seni alacak adama yardım etsin!"

"Öyle mi?" dedi Ecem.

"Öyle." Cem bunu iyi bir şey gibi espriyle söylemişti ama Ecem yine de bu lafiyla gerildi. Cem kafasını iki yana sallayıp sanki inanılmaz bir şey söylermiş gibi, "Adam iki gün yatak, üçüncü gün toprak diyecek." dedi ciddiyetle.

"Yani o kadar iticiyim."

"Aksine şeytan çekicisin." Kız kirpiklerini kırpıştırdı anlamayarak, adam devam etti. "Yaşın küçük olmasaydı seni kaçırmazdım ufaklık!" Biraz duraksadı. "Senin yanında kendimi rahat hissediyorum, sevgililerimin tersine çocuk olmana rağmen kafa dengisin, hiç diğer kızlara benzemiyorsun! Lafını esirgemiyor ya da çekinmiyorsun, aksine haksızken bile dilinle insanı bezdirip haklı duruma geliyorsun."

Şimdi bu adam iyi bir şey mi söylemişti yoksa hakaret mi etmişti, anlayamadı kız. Ama duruşuna göre iyi bir şeye benziyordu. "Şimdi de sevgilin olabilirim, kocaman kız oldum." dedi hevesle.

Dudaklarındaki sevimli kıvrımlarla yukarı kıvrılırken, Cem masadaki bardağı eline aldı. "Olamazsın, zaman hatası... Sen bana çok büyüksün, ben sana çok küçük maalesef(!)" Kız suratını astı adam deva ederken. "Kendine güvenin çok fazla cadı, bu güzel bir meziyet. Karşılaşacağın adam şanslı olacak. Evlenmeyi düşünseydim ki bunu hiç düşünmüyorum, senin gibi kızım olsun isterdim."

"Benimle çocukla konuşur gibi sohbet etme."

"Yani direk söylesem kırılmaz mısın?" dedi Cem kalbini kırmadan, gözlerindeki ışıltıyı söndürmeyi hedefledi... Başardı da... "Sen çocuksun. Ben kendimi azıcık sıksaydım senin yaşında kızım olurdu."

Ecem'in yüzündeki ışık söndü son sözleriyle. Kızı! Omuzları aşağıya düştü, kalbindeki çırpınan kuş sanki o anda öldü. Artık o küçük tatlı çırpınışlar yoktu yerinde, suratı duyduklarına tepki verirken, Cem yerinden kalkmaya kalkışınca, hızla yerinden fırladı. Yanından gitmezse ağlayabilirdi.

"Su mu istiyorsun?" diye sordu. Cem bardağına baktı, başını salladı. Yüzüne bakmayan kız, "Ben getiririm suyunu." diyerek mutfağa yöneldi. "Çakma mafya ne olacak, ona küçükmüşüm. Gıcık herif! Ben sana bunu fena ödeteceğim. *'Küçüğü'* büyüyünce göreceksin..." Dalgınca söylenerek mutfağın dalınca, girdiği gibi donup kaldı. Rüz-

gir. Esme'yi tezgâha oturtmuş, belini sımsıkı sarmış; ateşli bir şekilde öpüşüyorlardı.

Yüzü yanmaya başladı. Topukları üzerinde gerisin geri dönüp, onlara hissettirmeden salona koştu. Altdudağını dişlerinin arasına alıp şaşkınca arkasına baktı. Cem onun boş ellerine baktı. "Hani su?" dedi duru bir sesle.

Yüzü domatese dönen Ecem elini önce arkaya götürdü, sonra öne doğru ne diyeceğini bilemeyerek bocaladı. Dudaklarını öne uzatıp sağ kaşını kaldırdı. Cem de onun tuhaf haline ne diyecek diye dikkatle bakarken, onun kızardığını görünce sırıtmaya başladı. Elini düz burnunun kemerinde gezdirdi. Kıkırdamasına durduramayınca Ecem'in yüzü daha da yanmaya başladı, belli ki o da anlamıştı. Sinirle masaya gidip "Ya sen de su içme, idare et işte, küresel ısınma oldu mutfakta; hatta yangın başladı say." diye kendini saçma sapan savunup yerine oturdu.

Cem şeytanlık yaparak yerinde kıpırdandı. "Dur ben içip geleyim suyu..." dedi inadına. Ecem yerinden panikle kalkıp, endişeyle "Olmaz, gidemezsin!" diye atılınca, Cem kafasını salladı.

"Niye?"

Ecem saçlarını karıştırarak, ona sunacağı zeki sebebi düşündü. "Çünkü... Çünkü su bitmiş!" dedi hızla. Haylazca gülümseyen Cem "Ecem... Bu evde merkezi arıtma sistemi var, biliyorsun değil mi?" diye ciddi bir alayla sordu. Kız adamın inadına basmaya çalıştığını anlayarak öfkelendi.

"Ya, sen ne anlayışsızsın. Olmaz dedim işte, gidemezsin. Onlar şey... Şey..." Cem'in tek kaşı yukarı kalkınca yakışıklı yüzündeki gamzesi belirdi. Ecem de bunu anlayıp ona kahvelerini devirdi. "Sen anlamazsın takma kafana Cem, yaşın kurtarsa, beyninin yaşı kaldırmaz!"

Ben bu insanları hiç anlayamadım anne.
Kimi sevdiysem yüreğim ellerinde kan revan...
Kime emanet ettiysem gülüşlerimi, soldurdu,
küstürdü bir daha açtırmadı.
Ben bu insanları anlayamayacağım anne.
Kime yürek dolusu gitsem, içimi boşaltıp gözlerimi doldurdu.

Müjde Aklanoğlu

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Olmayacak bir hayale, kaptırdım kendimi...

Daha evvel kaybetmekten korktuğu tek şey şerefiydi. Onun için yaşar, onun için mücadele ederdi. Şimdi şerefi bir hurma göze saklanmış, vatan sayıp koruduğu kadın onun için yaşama sebep olmuştu. Daha evvel ölüm bir kurtuluştu, şimdi bir kaçış. Rüzgâr artık ölümün ona kurşunla değil, bir hurma gözün yokluğuyla geleceğini biliyordu. Korkuyordu. Onu kaybetmekten çok korkuyordu.

Market arabasıyla uzun market rafları arasında ilerlerken Rüzgâr önüne ne gelirse eline alıyor, şu da eksikti diyerek kendine hâkim olamayıp arabaya atıyordu. Esme de büyük bir sabırla arabadaki malzemelere bakıp lazım olan bir şey değilse, yerine koyuyordu. Araba bir doluyor bir boşalıyordu. Rüzgâr en sonunda pes etti. Dayanamayıp dirseklerini market arabasının tutma yerine dayayıp, sıkkın bakışlarını karısına çevirdi.

"Sen böyle yaparsan biz eve hiçbir şey alamayız Esme! Ayrıca aldıklarımın neyini beğenmiyorsun? Düzgünce alışveriş yapıyorum... Tabiî, aldıklarımı geri koymazsan..."

Esme elindeki turşu kavanozunu rafa koyup, sinirli bakışlarını kocasına çevirdi.

"Evet, alışveriş yapıyoruz Rüzgâr... Marketi yağma etmiyoruz

değil mi? Sayende bugün marketin cirosu patlama yapacak. Senin gelmeni bundan sonra dört gözle bekleyecekler." dedi dalga geçerek.

"İyi ya ben de onu söylüyorum karıcığım ama ben ne alıyorsam sen onu geri koyuyorsun. Böyle giderse seneye de çıkamayız bu marketten."

Esme elindeki ketçabın son kullanma tarihine bakarken, girişi işaret ederek, "Sıkıldıysan gidebilirsin. Ben seni tutmayayım. Sonuçta kendim de yaparım evimizin alışverişini." diye söylendi. "Sen bilirsin." Acımasızca lafların üzerine vurgu yaptı. Rüzgâr arabayı ileri doğru itip yan rafa geçti. Biraz ilerleyip yanında durdu. Esme bakışlarını rafta gezdirdi, aradığını bulmak için kısa bir an durdu.

"Hayır. Birlikte yapacağız... Söz verdim. Sen de artık ne alıyorsan al. Öyle bakmakla kendileri arabaya girmiyordur eminim, elini oynatman lazım bak böyle." derken makarna reyonunda ne varsa indirmeye başladı. Esme kızgınca makarnaları yerine geri koyarken, "Ben burgu makarna sevmiyorum, sonra düdük makarnayı da..." diye söylendi.

Rüzgâr alayla sırıttı. "Sen hangilerini seviyorsun karıcığım? Başka çeşit mi kaldı? Hepi topu olanlar bunlar işte!" Esme raftan seçtiği makarnaları arabaya atarken, "Çubuk, kelebek, fiyonk ve erişte..." dedi, hepsini tek tek göstererek. "Ha şehriyeleri unutmamalı kocacığım, bunlar olmazsa olmaz öğren."

"Ne işime yarayacak, şirketi bunlar kurtarmayacak. Üstelik bir daha alışveriş yapacakmışız gibi konuşma."

"Yapmayacak mıyız?" dedi kız kirpiklerini kırpıştırarak.

"Sen istedin diye geldim Esme, bu bizim işimiz değil. Bunun yerine daha farklı bir meşgale bulabiliriz."

"Rüzgâr!" dişleri gıcırdayınca utanarak yanından geçen yaşlı adama baktı.

"Tamam... Sustum." dedi adam sıkılganca.

Esme makarnaları arabaya koyarken, içindeki şeyler gözüne ilişince aldı. Elindeki ufak dikdörtgen paketleri incelerken kavisli kaşlarını kaldırdı. "Bu ne?" diye sallamaya başladı.

Rüzgâr elini saçına götürüp karısının incelediği küçük pakete bakarak, gözlerini kıstı. Hiçbir fikri yoktu! İşaret parmağıyla paketi göstererek, "Şey, şey o!" dedi bocalayarak. Ne olduğunu bulamayınca pes etti. Esme onun bu komik haline kıkırdayarak, başını sarstı.

"Bunu niye aldın kocacığım, bana imada mı bunuyorsun? Yoksa isteğini dile mi getiriyorsun... Çaktırmadan." Göz kırptı. Dudaklarını alayla kıvırdı. "Cık, cık, cık!" sesleri eşliğinde "İmaya ne gerek var söylemen yeterliydi... Ben zaten kabul ederdim... Seve seve..." dedi keyifle.

Rüzgâr tek kaşlarını kaldırdı, elindeki kutuya baktı. "Ne biliyim ben. Kadının biri ondan birkaç taneden fazla alınca, önemli bir şey diye ben de aldım! Önemli olmasa ne diye o kadar çok alsın ki?!"

Esme kafasını salladı. "Önemli... Hem de çok önemli kocacığım." Gözünün birini hafifçe kıstı. "Ama şu durumda bize yaramayacak bir şey, henüz buna gerek duyacak bir şey yok ortada. Bunu yerine koyalım, henüz bunun için daha erken."

Esme rafa giderken genç adam kenara doğru seri bir adım atıp yolunu kapadı. "O, ne ki?" dedi merakla. Esme elini kocasının göğsüne götürüp, şefkatle okşadı.

"Ah safım benim... Üzerini okumadan alırsan böyle olur işte. Kocaman şirketi yöneten sen, sırf alış veriş erken bitsin diye ne bulduysan alıyorsun. İnsan ne aldığına merak eder yine bakar değil mi?"

"Merak ettim söyle?" dedi tatlı buyurganlıkla.

Esme onları rafa bırakınca kocasını kolundan çekerek ileriye götürdü. "İleride, yapmaya karar verdiğimizde lazım olacak en önemli şeylerden biri." Rüzgâr elinde sıkıca tutuğu arabayı durdurdu. "Neyi yapmaya karar vereceğiz biz?"

Esme kıkırdamasına engel olmadan, "Gerçekten bilmiyor musun, yoksa beni mi yokluyorsun? Bak dalga geçiyorsan yine, fana bozuşuruz!" diye tatlıca çıkıştı.

"İnan bilmiyorum güzelim, şimdi daha çok merak ettim söyle?"

"Prodüktör almışsın, hem de kaç tane birden..."

Rüzgâr anlamadığını gösteren sağ kaşını havaya kaldırınca, Esme ona doğru yaklaşıp sanki sır verecekmiş gibi fısıldadı. "Gebelik testi, sence buna gerek var mı?" Gözlerini devirdi "Yok! Aldığın şeylere dikkat et, eminim ki o alan kadın gebeydi ve birden fazla alıp kendini inandırmak istedi, ya da inanmamak!" Kocasına göz kırptı. "Belki bir zaman sonra, biz de düşününce alırız onlardan... İleride."

Arkasını dönerek kaldığı yerden alışverişini yapmaya devam etti. Rüzgâr bir rafa bakıyor bir de Esme'nin arkasına... Az önce çocuk

yapmayı düşüneceğini mi ima etmişti! Yoksa Rüzgâr yanlış mı anlamıştı onu? Yok. Kulaklarıyla duymuştu işte, bebek yapmaktan bahsetmişti. Arabayı arkasından hızla iterek yanına geldi.

"Sen çocuk mu istiyorsun?" dedi damdan düşer gibi, hâlâ şaşkınlığını atamadığı cızırtılı çıkan sesiyle. "Esme?"

Esme elindeki nar ekşisine bakarken ona bakmadan "Sen istemiyor musun?" diye sordu. Yüzüne ne kadar bakmasa da, sesindeki meraklı tını cevabını hemen ister gibiydi.

Rüzgâr onun kolundan tutup, nazikçe kendine çevirdi. Gözlerini görmesi gerekiyordu. Dikkatini üzerine verip kararlı bakışlarla onun yüzündeki, her duygu geçişini izlemek için gözlerini dahi kırpmadan baktı.

"Sen ciddi misin? *Olmayacak bir hayale, kaptırdım kendimi...* diye dolaştırma beni. Bak böyle şeylerde şaka yapılmaz güzelim... Hem..."

Cümlesini tamamlayamadı. Esme'nin içine paslı bir hançer saplandı sanki, o 'hem!' sözünde sakla olanı biliyordu. Nefesi boğazında düğümlenirken, üzgün bakışlarını çevirdi. "Hem biz bir kere yaşadık, benim hatam yüzünden kaybettik."

Aptallıkları aklına gelince, gözleri dolmaya başladı. Ne yaparsa yapsın bu hazin yarayı unutamıyordu. Yaptığı canilikti, kendi eliyle kendi canına kıymıştı. Başını aşağı eğip ıslak bakışlarını kocasından gizledi.

Rüzgâr'ın vücudu kasıldı öfkeyle, öfkeliydi çünkü bu sadece onun hatası değildi. O cahildi bu konularda, tek başına ve korunmaya muhtaçken... Allah'ım, daha o zaman ona neler yapmıştı! İçi burkuldu yine. Ne kadar iyi olsalar da, bu aralarında yanan kor bir ateş olarak kalacaktı. Vicdanı bunu hep hatırlatacaktı. Onu kendine çekip elini çenesine götürdü. Hafif bir baskıyla başını kaldırmak istedi. Esme ona izin vermedi, kaldırmadı güzel başını, bakmadı yüzüne. Parmaklarıyla çenesini zorlayarak "Aşkım bana bak." dedi üzgün sesiyle. Genç kız gözlerinden itmeye çalıştığı gözyaşlarını geri gönderemeyince, yanağından aşağı dolu tanesi gibi asi damlalar yuvalandı.

"Bakamam, bu ne zaman aklıma gelse senden ve kendimden utanıyorum. Ben böyle olsun istememiştim, o anda ne düşündüğümü bilmiyorum..."Dudaklarından hıçkırırcasına çıkmıştı tüm o pişmanlık yüklü cümleler.

Rüzgâr onu kendine baktırtamayınca, omuzlarından sıkıca sarılıp kendine çekti. Çenesini başına koyup, şefkat kokan sesiyle, "Sen niye utanıyorsun ki; asıl utanması gereken benim! Sana bunu istemediğin halde ben yaptım ve ne kadar pişman olsam da olanları değiştiremiyorum." dedi hüzünle. Esme yanağındaki yaşları silip başını yukarı kaldırdı. Buğulu gözleri, ona tepeden, kırılganca bakan gözleriyle çakıştı.

"Bu vicdan azabı hiç geçmeyecek değil mi? Hep içimde bir yerde yanacak, kor alevler gibi saracak ciğerimi..."

"Sadece senin değil, benim acım daha fazla inan. Bendeki azap daha ağır, sana ve bebeğimize karşı yaptıklarımın affı yok." Avuçlarının içine karısının kalp şeklindeki yüzünü alıp, başparmağıyla tenini okşadı. "Ama oldu olan, ikimiz de hatalıydık. Ben bencildim, sen ise sadece depresyonda... Benim hatamın bedelini sen ve bebeğimiz ödedi."

Esme elini yukarı kaldırarak parmaklarını dudaklarına götürüp kocasını susturdu. Her yükü üzerine almasına dayanamıyordu. Onun kadar Esme de suçluydu bu konuda. Kısa bir zaman sessizlik oluştu ortamda. "Ben katı bir adamım. Sevmeyi seninle öğreniyorum! Ne yaparsam yapayım olmuyor, içim hep sert ama sen olunca, yumuşak ve iyi oluyorum. Baktığım yerde sen varsan içim titriyor, tuttuğum eşyaya sen dokunduysan kıymete biniyor... Sen benim eksik yanımsın... İyi yanım, sahip olmadığım, olmayı öğrendiğim parçamsın... Sen olmazsan yarım kalırım... Eksik, kimsesiz, sevgisiz, yetim.. Sen olmayınca dünya değersiz, yaşamaya değmeyecek bir yer oluyor." Esme elini kocasının göğsünde hafifçe hareketlendirdi. Ortamı yatıştırmak için dudakları kedi gibi kıvrılırken "Birkaç ay sonra denemelere başlayabiliriz, tabiî sen de istersen? O zaman ben değil, benden olanlarla uğraşırsın... Ah çok işin olacak..."dedi şirince. Beklenmedik bir teselliydi bu. Gülümsedi. "İster misin?"

Rüzgâr'ın gözleri ışıldadı karısının söylediği şeyle, içindeki buz tutmuş yanı eridi. "Deli misin? Bunu benden başka kimse bu kadar çok isteyemez. Uğraşmak ne kelime, ölürüm... Senden çocuğum olsun istiyorum, hem de bir sürü..." Esme elinin ucunu yanağını dokundurdu. "Futbol takımı kurmaya niyetin varsa unut Rüzgâr, o kadar çok doğuramam, bana da yazık değil mi? Zaten başımda koca bir bebek varken..." Gözünün birini kıstı alayla. "Belki iki tane, ya da üç de olabilir ama hepsi o kadar, başka yok."

Rüzgâr dudağını dudağına sürterken sırıtıyordu. "Ben de çalışmalara başlayacağımız anı sabırsızlıkla bekleyeceğim, iki ya da üç hiç fark etmez." Dudaklarına kapandı kimseyi umursamadan. Ufacık bir buse koyup çekilecekti ama olmadı. Esme o anki psikolojiyle ona karşılık verirken nerede olduklarını unuttu. Bu konuları konuşmak için en uygunsuz yerde olduklarını idrak edemediler.

Genç kadın kocasının ateşli dudaklarına yanıt verirken, yan taraftaki homurtularla aklı başına gelip bir adım geriye çekildi. Kocasının ayırdığı gözleri onlara bakan kişilerle birleşti:

Küçük oğlan çocuğu işaret parmağıyla onları gösterip, "Anne onlar ne yapıyor?" diye masumca parlayan gözleriyle sordu. Annesi onun baktığı yere bakınca çocuğunun gözlerini eliyle kapadı. "Yok, bir şey oğlum, diş çekiyorlar." derken, onlara ölümcül bakışlar atıp yanlarından geçti.

"Tövbe... Tövbe! Bu dünyanın çivisi iyice çıkmış! Umuma açık yerde utanma da kalmamış. İzansızlığa bak!" Ufak çocuk annesinin gözlerine kapadığı eli açmak için uğraşırken, sürüklenir gibi uzaklaştırıldı.

Utanç tüm hücrelerini esir alırken, Esme'nin yüzü alev aldı. Rüzgâr elini saçlarına daldırmış kıkırdıyordu. Esme daha çok kızarınca ve kocasının umursamaz halini görünce, sinirle "Ne gülüyorsun? Sen iyice arsız oldun. Kadının haklı, beni ne durumlara düşürdün baksana! Dokunduğunda hemen tepki verdiğimi biliyordun, yapmasan ölürdün sanki! Sana niye karşı koyamıyorum ki zaten anlamıyorum kendimi!" diye azarladı. Ona mı kızgındı daha çok kendine mi bu da bir muallaktı. Arkasını dönüp kızgınca ilerdi.

Rüzgâr onun neden karşı koyamadığını biliyordu, henüz dile getirmemiş olsa da yakında söyleyecekti! Arabayı tek eliyle hareket ettirirken, diğeriyle karısının elini kavradı. "Hadi, dişlerini hâlâ düzgün kontrol edemedim, evde iyi bir muayene etmek lazım, çekilecek kalmış mı diye?"

Esme'nin yüzü kızarmasına rağmen, haylaz dudakları mutlulukla yukarı kıvrıldı. Ani teslimiyeti tedirgin ediciydi. Kocası, onun kendini gülmemek için tutuğunu anlamıştı.

"Kalite kontrolü yapmak lazım karıcığım, hem fena mı çocuk da öğrenmiş oldu diş nasıl çekiliyormuş."

Esme dirseğini kocasının kaburgalarına gömdü. "Hayvan, o çocuk

daha 3–4 yaşında, ne anlar kalite kontrolünden; diş çekiminden..."

"Ne olmuş? Erkek, her yaşta erkektir. Fena mı, erken eğitim almış oldu!" Esme ona kızgınca bakınca "Kaşlarını çatma, hiç ciddi değiller." diyerek elini dudaklarına götürüp, fermuarını çeker gibi hareket etti. Birkaç dakika sonra, sinsice karısına yaklaştı. "Ee, çalışma tarihini ne zaman belirleriz?"

Bu arsız soru üzerine Esme ona öyle bir baktı ki; bu sefer Rüzgâr bakışlarını hiçbir şey olmamış gibi raflara çevirdi. Dudağında alaycı bir ıslıkla aldırmaz pozuna büründü. Esme sırıtarak başını salladı. Bu adamın içinde büyümemiş bir Rüzgâr vardı! Ne var ki o haylaz çocuğu seviyordu!

Markette işleri bittikten sonra kasaya geçtiler, aldıkları malzemeleri hızla işlemden geçirip market arabasıyla çıkışa yöneldiler. Otoparktaki arabalarının bagajına yerleştirirken aldıklarını, çekişip durdular. Tabiî Rüzgâr aldığını atıyor, Esme ona kızarak kırılacak eşyaları elinden çekip alıyordu. İşleri bittikten birkaç dakika sonra da evlerinin yolunu tuttular. Rüzgâr kırmızı ışıkta durduğunda "Bugün ne yapmak istersin?" diye sordu.

Esme bu ifadenin tarafsızlığını değerlendirmeye çalışırken, geriye yaslandı. "Aslında ben bugün seni yemeğe çıkarmayı düşünüyordum." dedi huzurla.

"Ya!" dedi adam ilgiyle. "Buna hangi ara karar verdin ve bana ne zaman söyleyecektin?"

Esme kızgınca baktı. "Alay etmeyi kes Rüzgâr! Gerçekten yemeğe çıkaracağım seni, hem de benim müdavimi olduğum bir yere götüreceğim... Oraya götürdüğüm ilk erkeksin." Kolunu kaldırdı, başının altına destek ederek sırtını gerdi. "Bugün bana aitsin, öyle demiştin dün gece."

Rüzgâr, onun gerildiği için dikleşen tepelerine çapkınca baktı. "İyi, tek erkeğin olduğumu bilsem de benden önce biriyle gittiğin bir mekâna gitmek istemem. Ben sana dün gece başka bir şey daha söylemiştim, o ne olacak?" Olağan sorusuydu bu ve sesindeki kışkırtıcı umut tınısı, Esme'yi neredeyse mahvetti. Elini önüne getirerek tırnaklarına baktı ilgisizlikle. Sanki ilk defa görüyormuş gibi titizlikle inceledi. "Kocacığım o zaman senin gittiğin mekânların listesi daha kabarık, bize İstanbul'da gidecek yer kalmıyor, bunu düşünürsek sen zararlı çıkarsın."

"Esme lafı değiştirme, sözünü tutacaksın!" İstediğini almak isteyen ses tonu artık dikkatliydi.

Esme tırnağına bakmaya devam ediyordu, "Sence de manikür ihtiyacı var mı?" diye sordu boş boş. Rüzgâr arabayı hareket ettirdi. "İstediğin kadar lafı değiştir, söz verdin yapacaksın." Gözlerini kısa bir an ona çevirdi. "Ben de seni zevkle izleyeceğim." Esme suratını astı panikleyerek. "O, o anda verdiğim sözdü, gerçekliği yok, o zaman kendimde bile değildim, beni kandırdın sen."

Rüzgâr çapkın gözlerini devirdi. Bakışları alev alarak göğüslerine odaklandı. "Farkındaydım karıcığım ve o halini görmek çok güzeldi. Keşke hep kendinde olmasan." Bakışları yukarı tırmandı, arsızca göz kırptı.

Esme'nin yanakları kızarınca, başını yan cama çevirdi. Rüzgâr da kahkaha atarak "Hâlâ utanıyorsun. Bu çok güzel." dedi sevgiyle. "Kızarınca daha çekici oluyorsun, yanaklarına yoklama çekmek istiyorum."

Esme tam tersine homurdanarak huzursuzca kıpırdandı. "Siz erkekler ne edepsiz varlıklarsınız, sizde niye utanma duygusu yok hâlâ anlamış değilim, arsız millet ne olacak! Hayâ hak getire!"

Rüzgâr'ın takılmaları arasında Esme duşunu almış, hızla hazırlanmıştı. Elindeki çantayı kenara koyup saçlarını tepesinde bağladı. Bakışları hâlâ kendi aksindeyken, yukarı kata bağırdı. "Hadi Rüzgâr, acıktım, benim bildiğim kadınlar bekletir erkekler değil!" Saçını yaptığından emin olunca arkasını dönüp merdivenlere baktı. Rüzgâr merdivende durmuş ona kaşlarını çatarak kızgınca bakıyordu. Esme de kendi üzerine bakıp "Ne bakıyorsun, kötü mü olmuş?" diye sordu.

Rüzgâr merdivenleri inip önünde durdu. "Bana hadi diyorsun, sen hâlâ giymemişsin. Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Altına bol paçalı kot pantolon, spor ayakkabı ve üzerine spor, kısa kollu kareli gömlek giymişti. Rüzgâr ise jilet gibi, pahalı bir takım elbise, kravat ve rugan ayakkabılarını... Esme kocasının kravatına uzandı, "Canım ben sana spor giy demeyi unutmuşum, affedersin." dedi üzgünce.

Gömleğin yakasını yukarı kaldırıp kravatını gevşetti ve başından aşırarak çıkardı. Yakasının ilk iki düğmesini de açıp "Olsun böyle de spor oldu bak." diyerek ortamı tav altına aldı. Elini geniş omuzlarına götürüp ceketi aşağı kaydırdı, yere düşmeden eline alıp merdivenin

başına astı dikkatle. Şimdi üst kata çıkamazdı, orada duracaktı haliyle gelene kadar. O kocasıyla ilgilenirken Rüzgâr sadece ayakta dikilip, ona bakıyordu. Gömleğinin düğmelerini açtı. Yukarı doğru iki kat kıvırınca, güzel başını kaldırdı.

"Tamam, işte şimdi oldu, böyle harika oldun; tam gideceğimiz yere uygun." Kocasının elini kavrayıp kapıya çekiştirdi. Rüzgâr arkasından sürüklenirken, açık kapıyı çekti. Bakışlarını korumalara çevirdi, şaşkınca bakıyorlardı. Onlara kafasıyla işaret verip bir terslik olduğunda haber vermelerini gözleriyle tembihledi. Kapının önünde hazır bekleyen arabanın yanına gelince, Esme kocasına dönüp soluğunu tuttu. İşveyle ona sokulup elini göğsünde tahrik edici şekilde gezdirdi. Bu hareketlerini artık tanıyordu, arkasından istemediği bir şeyin geleceği garantiydi. Rüzgâr kasıldı. Esme konuştu.

"Arabanı kullanabilir miyim, sadece bu gece, söz zarar vermeyeceğim."

Rüzgâr önce spor arabasına baktı, sonra karısına gözlerini çevirip, geniş omuzlarını silkti. "Olabilir."

Esme yerinde keyifle zıplayarak şoför koltuğuna geçerken, Rüzgâr onun yanına geçti. Kapısını kapayınca yüzünü karısına çevirdi. Esme kapıyı kapatıp koltuğu kendine göre ayarlamaya çalıştı. Kocasına kısa bir an baktı. "Sen kendi koltuk ayarını kaydettin, benimkini de ben kaydediyorum tamam mı?"

"Tamam değil! Kafana göre evden arabayla çıkamazsın. Ehliyetini gördüm, henüz yeni, hiç tecrüben yok." Bu emir taviz vermiyordu.

Esme umursamazca kontağı çevirdi. Ayağını heyecanla biraz fazla bastırıp, arabanın güçlü motorunu öttürerek o anın keyfini çıkardı. Kocasına bakıp, parlayan hurma gözleriyle, "Beni tedirgin etmeyeceksin, panik yapıyorum. Ayağını gazdan çek, direksiyonu kıvırma, gibi konuşmalar yapma!" diye uyardı.

Rüzgâr kaşının birini kaldırıp belli bir ciddiyetle, "Daha önce kaç kere kullandın araba ve tek başına?" diye ihtiyatla sordu.

Esme gülerek "Bir kere babamın arabasını çaldığımda elektrik direğine yoklama çekmiştim." dedi. Düşünür gibi yaptı. "Sonra annemin arabasını çaldığımda, onunla da garaja yoklama çektim ama arabanın kalitesiz yapıldığını ben nereden bileyim, önü çöktü. Neyse so..." Rüzgâr ona irileşmiş gözlerle bakıp kızgınca "Esme..." deyince, Esme ona muzipçe bakıp tatlıca dudaklarını kıvırdı. "Amma da sazansın Rüzgâr, gerçek sandın hemen."

"Değil mi, arabaların külüstürünü çıkarmadın mı?"

Esme'nin duruşu değişti. "Saçmalama, o kadar da değil. Ben hiç yapar mıyım öyle!"

Rüzgâr'ın içi rahatlarken Esme yan bakışlarıyla kocasına bakıyordu, çaktırmadan. Onların hepsinin gerçek olduğunu hatta bir de kendi arabasını haşat ettiği öğrense, kesin kıyameti koparırdı ve arabayı şimdi elinden alırdı. Bilmemesinde sorun olmazdı herhalde, sonuçta yanında o vardı! Kötü bir şey olursa müdahale ederdi.

Az sonra olan olmuştu! Ayağını gaz pedalından kaldırıp, ellerini direksiyondan çekti. Gözlerindeki öfke her an biraz daha büyüyordu. Rüzgâr ise kemerini çözerken hâlâ dehşete kapılmış bir ifadeyle ağzının içinde küfrediyordu. "Lanet olsun Esme! Şaka yaptığına az daha inanıyordum. Dalga geçtin sandım!" Emniyet kemerini sinirle çıkarıp kara gözlerini ona dikerek, "İn araban bu tarafa geç... Sana araba maraba yok bir daha... Hatta elini bile sürmeni yasaklıyorum... Dokunmayacaksın!" diye kükrediğinde hiddetle, kız olduğu yerde korkuyla sıçradı.

Esme arabanın hakimiyetini tam üç kere kaybetmiş, panikleyip öndeki arabayı sollayayım derken, kamyonetin altına sürüklenmişti. Sonra bir de kırmızı ışıkta yoldan geçen kadını çiğnemeyi kıl payı kurtarmıştı ve Rüzgâr zıvanadan çıkmıştı. Esme kemerini çözüp arabadan çıktı ve kapıyı çarparak kapadı.

"Al arabanı da başını çal... Artık istesen de binmem senin arabana, ne kadar da değerliymiş. Zaten derlerdi de inanamazdım: Erkeklerin arabası karısından değerli olur diye!"

"Saçmalamayı kes, bin çabuk."

Gözlerini alayla yıktı. "Gördük kim saçmalıyor." Hızlı adımlarla kaldırıma çıkıp arkasına bakmadan elini kolunu sinirle sallayarak yürümeye başladı.

Rüzgâr arabanın kapısını kapatıp arkasından giderek "Ya, saçmalama, geç şu arabaya... Arabanın senden değerli olduğu falan yok. Sadece...?" diye bocaladı. Elini saçına gömdü. "Lanet kadın ikimizi de öldürecektin... Bilmiyorsun, ne demeye kullanmak istiyorsun o zaman!"

İşte yine başa dönmüşlerdi. Esme Rüzgâr'ın söylediği sert sözlerle olduğu yerde birden durup, hırsla ona döndü. Güzel yüzü kederlenmiş, bakışları öfkeyle parlıyordu. Gözleri birleşince ateş saçan

sözleriyle "Lanet oldum şimdi öyle mi? Defol o zaman gelme peşinden, al arabanı cehennemin dibine kadar yolun var!" diye çemkirdi. "Lanetmiş... Odun!"

Arkasını dönüp adımlarını hızlandırdı. Gözleri yine dolmaya başlamıştı. *Uf bu duygusallık da nereden çıkıyordu böyle?* Sinirliyken ağlıyor, sevinirken ağlıyordu, durup dururken ağlıyordu. Bu adam ona rot balans ayarı çekmişti sanki. Araba gidiyordu ama tekleyerek mübarek, "Ayarı bozuk hurda arabalara döndüm sayende." diye kendi kendine söylenerek, hızla sağa döndü. Yanağından akan yaşlar boynuna doğru süzülürken, Rüzgâr kolunu kavradı. Tutuşu sıkı değildi ama yumuşak da değildi. Esme geriye sendeleyince, "Bırak kolumu, git değerli arabana, ben gelmiyorum." diye ağlamaklı bir sesle söylendi.

"Esme... Beni çıldırtma. Sen benim sabrımı mı ölçüyorsun? Lanet araba umurumda değil. İsterse patlasın. Ben olmadan hiçbir arabaya tek binmeyeceksin. Duydun mu beni, sana araba yok!"

Rüzgâr'ın bedeni kasılmış, yüzü meydan okuyordu.

"Bin şu lanet arabaya."

Esme sinirle kolunu çekti. "Yok canım, kim diyor? Senin değerli arabana binmem. Annemle konuşayım benim arabamı göndersin." Gözlerinde cam gibi yaşları parlıyordu. Akşamın karanlığında onları tek aydınlatan şey, altında durdukları sokak direğiydi. Rüzgâr onu kendine çekip dişlerinin arasından sinirle "Sakın öyle bir hata yapıyım deme, o arabayı yakarım." diye tehdit etti. Elinin altındaki kadın öfkeyle kasılıyordu. Esme başını geriye attı. "Niye? Babamın parasıyla alındı diye mi? Korkma, o annemin hediyesi bana."

"Ya senin aklından bazen şüpheleniyorum. Zeki misin, deli misin? Ben senin sağlığından endişeleniyorum, bunu görmek bu kadar zor mu? Kafanda bir senaryo yazıyorsun, sonra da kendi yazdığına kendin inanıyorsun." Ellerini yüzüne götürüp yanaklarını kurularken, güzel yüzünü kendine yaklaştırdı. İri bir damlayı başparmağıyla silerken, "Lanet beynin almıyor değil mi?" diye hırladı. Esme dik bakışlarını öfkeyle üzerine çevirdi. Hakaret ettiği için hiddetlendi. Rüzgâr aldırmadan devam eti: "Seni kaybetmekten korktuğumu, hatta öldüğümü görmüyor musun? Arabaların, evlerin hatta paranın canı cehenneme, ben sensizlikten korkuyorum Esme... Ya ben yokken kaza yaparsan, ya sana bir şey olursa? Ben sana bir şey olacak korkusundan soluk alamıyorum." İyice sokuldu karısına. "Sana bir şey olursa

ölürüm, anlamıyor musun? Yaşayamam. Ben sensiz nefes alamam. Arabaya tek binmeyeceksin."

Bu adam ne garipti, severken bile azarlıyordu, endişelenirken emrediyordu. Kocasının kollarında yumuşamaya başlamıştı. Az önceki siniri sabun köpüğü gibi sönmüştü adeta. Kollarını kocasının beline dolarken "Bunu böyle sakin söylesen de anlardım domuz, bağırmanın anlamı yoktu. Yok, beyimiz illa deşarj olacak benimle... Bağırıp, esip, gürleyecek değil mi? Ha bir de lanet okuyacak. Senin dilini koparmak istiyorum Rüzgâr. Bir daha bana küfredersen ben de sana ederim haberin olsun."

Rüzgâr geriye çekilip keskin bir sesle, "Seninle başım fena dertte, nasıl davranacağımı kestiremiyorum." dedi gülerek. "Ayarsız kadının, dengesiz kocası oldum, iyi mi! Kendimi tanıyamıyorum. Bir anın diğerinin tam tersi olabiliyor. Saf mısın, akıllı mı, anlayamıyorum bazen..."

Esme geriye çekilip "Bir de geri zekâlı de, tam olsun." diye homurdandı. "Ayarsızmışım; sen de ayarlısını alsaydın kendine, beyimiz beğenmiyorsa kendileri bilir."

Peşinden ilerleyen Rüzgâr kaşlarını çatarak sert bir ifadeye büründü. "Esme sen iyi misin, tamam, fevriydin ama şimdi dengesizleştin. Karıcığım, hormonlarında sorun mu var senin? Ya ağlıyorsun, ya gülüyorsun. Bana kızıyorsun ama... ne var ki ayarsızsın işte, dengeni kaybettin." dedi ciddiyetle.

Ona hırsla dönüp işaret parmağını öfkeyle kaldıran Esme yine sinirle homurdanmaya başlayınca, sesi kesildi. Rüzgâr onu susturamayacağını anlayınca, susturmak için bildiği en iyi şeyi yapmıştı. Dudaklarını onun dudaklarına mühürlemişti

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Senin ayarın yok, mevsimler bile dört...
Sen beş mevsimsin!

"Bir kadını ortadan ikiye böl..." demiş Cemal Süreyya. "Yarısı annedir, yarısı çocuk, yarısı sevgili yarısı aşk..." Anlatmak istese bu kadar güzel anlamazdı Rüzgâr sevdiğini. O hayattı, hayatıydı.

Sokak lâmbalarının vurduğu dallarda pırıltılar saçarak süzülen ışıklar, yeşil yapraklarla nazlıca oynaşıyordu. Hafif rüzgârın misafir olduğu yaprak seslerine, bir de sahile vuran dalga sesleri eşlik edip, kulaklara muazzam bir ziyafet çekiyordu. Girişe dikilmiş büyük yaşlı ağaçların arasından geçerken, her yere asılmış renkli ampullerin süslediği ince patika küçük, şirin bir restorana çıkıyordu. Sahil kenarına kurulmuş ufacık ama çok ferah duran bu eski balıkçı restoranı, kartpostallardan fırlamış manzara resmi gibi önlerinde duruyordu. Esme meşeden yapılma eski kapıyı açtı. Kapı geriye doğru kaykılınca, içeriyi müşterinin geldiğini haber veren çan sesleri doldurdu. Esme gülerek kocasıyla masaların arasından yürürken, onu gören yaşlı adam yüzünde kocaman gülümsemesiyle yanına gelmeye başladı.

"Oo! Esme kızım, sen nerelerdesin ya kaç zamandır, sesin soluğun hiç çıkmadı? Ben de bizi unuttu mu bu deli kız dedim!"

Esme kocasının elini tutarak kendine çekti. Rüzgâr o sırada içeriye bakınıyordu.

"Unutmadım Rasim amca." dedi keyifle. Yanındaki yakışıklı adama gururla baktı. "İşte bu koca adamla uğraşıyorum uzun zamandır, ondan yokum ortalarda." Konuşurken tepesinde bağladığı saçı sağa sola oynuyordu.

Rüzgâr, elini uzatan yaşlı adamla tokalaşmak için hamle yaptı. "Merhaba." Gözlerini içeride dolaştırdı. "Burası çok şıkmış, otantik bir tarzı var." Rasim Bey, genç adamın elini, ilk defa görmesine rağmen babacan bir tavırla sıktı. "Hoş geldiniz! Esme kızımla sizi televizyonda görmüştüm." Esme başını cam kenarına çevirdi. "Rasim amca, bizim masa müsait mi? Ha, bir de ızgara balık istiyorum... Çabuk tarafından... Çok acıktım."

Yaşlı adam onları masaya yönlendirirken, "Olmaz mı kızım! Hem olmasa bile boşaltırdım, benim küçük Esme'm gelmiş değil mi?" diye yerlerini gösterdi.

Yaşlı adamın gösterdiği masaya geçtiklerinde, Rüzgâr mobilyadan sandalyeyi çekip karısının karşısına geçti. İçerisi küçük olmasına rağmen her yer eski masalarla döşenmişti. Oturdukları masa denize baktığı için, ahşap kaplama pencerelerden kolaylıkla kıyıya vuran dalga sesleri duyulabiliyordu. Ufak bir mekân olmasına rağmen, içeride sadece iki masa boş duruyordu.

"Beğendin mi?"

Rüzgâr geriye yaslanıp kolunu tahta sandalyenin başına dayadı, elini de başına. "Sen böyle yerleri nereden biliyorsun? Burası çok enteresan bir yer, ben bile bilmiyorum böyle yerleri."

Esme masanın üzerine ters duran bardağı düz çevirdi. Çatalını peçeteyle sildi. "Burası arkadaşımın babasının, yani az önceki adam Rasim amca, Eren'in babası sayılır."

"Eren kim? "diye sorduğunda Rüzgâr, sesinde saklayamadığı bariz bir merak vardı.

"Arkadaşımdı dedim ya."

Esme geriye yaslandı. Bakışlarını içeride gezdirdi. Burayı ve içerideki mis gibi balık kokusunu özlemişti... Arka masada bir çift vardı. Onun karşısında gençler oturuyordu. Yan masada dörtlü bir grup şakalaşarak eğleniyordu. Esme bakışlarını kocasına çevirip, onda cevap bekleyen ifadeyle karşılaşınca, dudaklarına sinsi bir tebessüm misafir oldu. "O benim ilk aşkım ve ilk öpücüğümün sahibi!" Tepkisini ölçerek durdu. Kendinden o kadar emin duruyordu ki kocasının reaksiyo-

nun her karesini hafızasına yazmaya çalışıyordu.

Rüzgâr'ın yüzündeki gülümseme soldu. Erkeksi dudakları düz bir çizgi halini alıp kasılırken, masadaki eli duraksadı. Sert çıkan sesiyle huysuzlandı.

"Getire getire ilk aşkının babasının mekânına mı getirdin beni?"

"Tabiî ki ona getireceğim, hem ben o zaman çocuktum." Umursamazca omuz silkti. "Sen yokken olan bir şeyi sorun yapma. 6 yaşındaydım. Hep birlikte oynamak, akşam olunca uyumak isterdik... Annem kızar, onu evden gönderirdi." Gözlerini kısarak sanki bundan hoşlanmadığını belirten ifadesini takındı. "Onun evde işinin olmadığını, eğer eve gizlice alırsam bacaklarımı kıracağını hep söyler dururdu ama ben onu hiç takmadım. Geceleri annemler uyuyunca evden çıkar, onunla bahçede buluşurdum. Babam kaç defa bahçede onunla uyurken yakaladı bizi."

Şimdi ne demeye anlatıyordu ki bu kız bunları? Rüzgâr'ın sinirden çenesindeki kas seğirmeye başladı. Onun, çocuk da olsa eski aşkından hâlâ özlemle bahsetmesi, sinirlerini zıplatıyordu. Gözleri kararmaya başlamış hatta çatılmaktan kaşlarının arasındaki mesafe kısalmıştı. Esme onun tepkisini fark edince, şeytanca bir haz aldı. Parmaklarını tıkırdatırken kocasına alayla baktı. "Kıskanmıyorsun değil mi? Hani Eren'i anlatıyorum ya sana, sonra bozuşmayalım! Sen olgun bir erkeksin, hem o zaman çocuktuk biz..."

Rüzgâr elini sıkıntıyla saçında gezdirirken, kıskanç çıkan sesiyle "Yok, o zaman çocuktun." dedi, daha çok onun söylediğini kendine tekrar eder gibi. Kabullenmeye çalışıyordu ama içi bunu asla kabul etmedi biliyordu.

Adam ifadesi bozuldukça Esme içindeki gülme istediğini zor bastırıyordu. Rüzgâr bakışlarını cama çevirdi, kendince kısık sesle homurdanmaya başladı. Esme onun küfrettiğini duyumsar gibi oldu kısa bir an.

"Dur sana onunla olan bir anımızı anlatayım." dedi ateşe körükle giderek. Gözlerini devirip kocasının tepkisine baktı. "Dinlersin değil mi, sorun yok?" Rüzgâr hiç tepki vermeyip ona dik dik bakınca, genç kız istediği tepkiyi almanın sevinciyle anlatmaya başladı: "Rasim amcayla da onun sayesinde tanıştım ben, sana dedim ya onunla bahçede gizlice buluşurdum diye, yine bir gün annem bizi yakaladı ve onu terlikle kovdu."

Rüzgâr karısına kızgınca baktı. "İyi etmiş."

Esme onun söylediği şeyi duymamış gibi yaptı. Aldırmadan, "Ben o gün çok ağladım. İzin de vermedi ki gideyim peşinden; hatta beni dövmekle bile tehdit etti. O gece evden gizlice çıktım. Saat gecenin üçü, üzerimde incecik gecelik, sokaklarda dolaşıyorum onu bir bulabilsem ama yok, bulamadım. Nerede yaşadığını bilmiyorum ki. Çocuk aklı işte çıkmışım sokağa onu arıyorum."

Rüzgâr dişlerinin arasından "Ben onu bir bulursam..." diye hırladı. Sabırsızlık ve öfkeyle alev alev yanmaya başladı sol yanı.

Bu tepkiyi es geçen Esme başını salladı. "Neyse! O kadar yol yürüyünce bitkin düştüm. Rasim amcanın buraya yolum düşmüş, beni gördü. Annemlerle zaten tanışıyormuş. Beni alıp o gece bir güzel azarlayarak yanına kattı. Nasıl üşüyorum. Rasim amca bana çorba yaptı. O arada annemleri arayıp haber verdi. Babamlar gelmeden kaçmaya karar verdim. Korkuyordum kızacaklar diye. Tam kapıdan çıktım kaçıyordum ki..." Kocası ona kaşlarını kaldırarak bakınca "Gerçekten bak, onun sesini duydum. O da benim burada olduğumu biliyormuş gibi çıktı karşıma, bunu nasıl yaptığını hâlâ anlayamıyorum gerçi!" dedi masumca.

Rüzgâr'ın kaşları çatılmış, elleri masanın üzerinde kasılmış kızgınca bakıyordu. Anlatma der gibi... Bunu umursamayan Esme devam ediyordu sır verircesine. "Neyse, annemler sonradan izin verdiler onunla burada buluşmama: İnat edince, her şeyi yaptırıyordum onlara."

"Aferin sana, büyük başarı." dedi adam. Cep telefonuna uzandı, sinirle yerinden kalktı. Sert çıkan sesiyle; "Aşk maceran bittiyse kalkalım... Gidiyoruz." diye sabırsız bir hiddetle çıkıştı.

Rasim Bey elinde tepsiyle yanlarına geldi. "Ne oldu gençler, kalkıyor musunuz?" diye sordu.

Rüzgâr konuşacakken, Esme yaşlı adama sevimlice baktı, sakin kalmak için çabasıyla "Ben de kocama Eren'i anlatıyordum. Onu çok özledim! Sen de özledin mi?" diye sordu. Dudaklarını büzerek histerik bir biçimde durdu, gerçekten özlemişti. Yaşlı adam iç çekti. "Ben de özlüyorum onu, hâlâ yeri belli hiç dolmuyor."

Rüzgâr ayakta dururken Esme kocasına gülmemek için kendini zor tutuyordu. Kasılmış vücuduyla öylece karşısında durup kalkmadığı için kızgınca bakıyordu.

"Rasim amca, bizim Eren'le olan fotoğrafımız hâlâ duvarda asılı mı?"

Yaşlı adam duvara bakarak, "Duruyor kızım. Bak orada başköşede. Onun sana nasıl düşkün olduğunu unutur muyum hiç! Astığın günkü gibi duruyor yerinde." derken geçmişi andığı barizdi.

Esme minnetle bakıp yerinden kalktı. "Eşime göstermek istiyorum, ona maceralarımızı anlattım da kesin merak etmiştir şimdi." Kocasına kaçamak bakış atarken yaşlı adama göz kırptı. Esme resmi olduğu duvardan aldı. Resme bakarak kocasının yanına geldi, önüne tutarak bakmasını istedi. Rüzgâr umursamadı.

"Bakmayacak mısın?" dedi genç kız kırılarak.

Rüzgâr resme hiç bakmadan sıkkınca "Hay senin Eren'ine, çek şunu gözüm görmesin!" diye elinin tersiyle ittirdi. Esme resmi inatla önüne tuttu. "Ya, baksana yanaklarımı nasıl öpüyor."

"Esme git başımdan."

"Sen bana kızdın mı?"

"Hayır!"

"Kızdın, kızdın. Bakmıyorsun bu yüzden."

Rüzgâr şimdi Esme'nin dilini koparmak, boynunu kırmak istiyordu. Sinirle dilini ısırdı. Bakışları hiç istemese de resme kayınca, soluğunu sessizce dışarı saldı. Ensesindeki eli kasılırken, gülmeyle homurdanma arası bir ses çıkardı.

Esme artık tutamadığı kahkahalarını ortaya koyuverirken, Rüzgâr'ın kaşları önce yumuşadı sonra gülmeyi kesip karısına sinirle kükredi.

"Sen beni öldürmek istiyorsun? Ben bunu çok iyi anladım! Bir saattir elin itinden bahsediyorsun diye gidip, o iti vurma planları kuruyorum ben." Başını salladı. "İt, gerçekten it çıktı, çakma Eren Bey." dedi sinirle, gözlerinde görülen parıltılara bakılırsa gerçekten sinirliydi ama gülüyordu! Sonunda adamında dengesini bozmuştu işte.

Esme resme baktı gülerek, sonra da omuzlarını silkti nazlıca. Kahve ve krem rengi tüylü, siyah iri gözlü kurt köpeğine, 6 yaşlarındaki siyah saçlı küçük Esme sarılmış, köpek de onun yanağını yalıyordu.

Birbirlerine tek kelime etmeden baktılar. Esme resmi masaya bırakıp, kocasına sıkıca sarıldı. Ona tepesinden bakan kızgın adam masumca göz kırpıp, yanağını okşadı. Gülmekten hâlâ omuzları sarsı-

lıyordu. Rüzgâr karısını kendine çekince, Esme başını göğsüne koyup huzurlu kalp ritmini hissetti.

"Rüzgâr sen kıskanç değildin, ne oldu?" dedi sevinçten çığlık atma arzusuyla savaşarak.

"Değilim zaten."

"Gördük."

"Sahiplenici derler ona." Rüzgâr karısına daha sıkı sarıldı. "Sen ne ayaksın, bir saattir nasıl oturuyorum masada biliyor musun? Ya burayı dağıtacaktım ya da senin ağzını diktirecektim. Esme cidden bu sefer ileri gittin."

"Kızma, sadece şaka yapmak istedim."

"Bu işin şakası olmaz." Esme geri çekilip, kocasının yanağına dudaklarını bastırdı. "Affedersin ama çok tatlıydın. Kaşların nasıl çatılmıştı, hele gözlerin." Rüzgâr ona sert bir bakış attı. "Tamam kızma, bir daha olmaz." diyerek yerine geçti.

Rüzgâr yerine otururken Rasim Bey taze pişmiş balık servisleriyle yanlarına geldi. Esme bakışlarını ona çevirip, ellerini çocukça bir haylazlıkla birbirine sürttü. "Ah nasıl özlemişim Rasim amca bu balıkları..."

Yaşlı adam servisleri önlerine açarken "Fırına da helva attım, balığın üzerine iyi gider şimdi."

"Sen işini bilirsin." dedi üfleyerek sıcak balıklara dalan Esme. Yemek gelince kocasını unutmuştu. Küçük balıkları üfleyerek ayıklayıp tatlı bir telaşla yemeye başlarken, kocası geriye yaslanmış onu bu doğal halini izliyordu. Bu hâli öyle güzel, öyle tatlıydı ki, bu kadında hem kadınlığı hem çocukluğu yaşıyordu. Yirmili yaşlarda, hayatının baharında, ömrüne gökkuşağı misali doğuyordu. Tazecik neşesi, tertemiz lekesiz ruhuyla, batmayan güneşi gibiydi. Bazen kendine inanamıyordu. Hayatı o gelmeden önce ve o geldikten sonra diye ikiye ayrılıyordu. Siyah ve renkli olarak yer buluyordu. Rüzgâr gaddar ve kaba yanını unutuyordu yavaş yavaş. Sanki daha önce de böyle mutlu yaşamış gibi alışkanlık yapıyordu. Elini masaya koyup sandalyesinde geriye kaykıldı. Esme çinakop balığını üfleyerek kılçıklarını ayırmaya çalışıyordu. Arada sıcak balıklardan eli yanınca, parmağını sallayarak hem üfleyip, hem yalıyor, sonra iştahla yemeye devam ediyordu. Oval yüzü meleksiydi. Bakışlarını balıklardan bir an ayırıp kocasına bakınca, elindeki balığı ağzına götürürken durdu.

"Sen neden yemiyorsun? Bunlar süper."

"Seni seyrediyorum ve seni düşünüyorum!" dedi adam garip bir tutumla.

Esme kaşlarını kaldırarak hantal bir hareketle başparmağını yaladı. "O nasıl oluyor? Hem izleyip hem düşünmek!" Balığın birini daha ağzına attı. Rüzgâr da aynı karısı gibi eline aldığı balıkları ayıklamaya çalışırken, sakince omuzlarını silkti:

"Bazen ufacık, savunmasız, masum bir çocuk oluyorsun. O zaman seni sineme sarıp bırakmayasım geliyor. Ufacık, kırılgan Esme... Tam diyorum, herhâlde kişiliği bu, içinde ufacık bir kız çocuğu yaşıyor... Sonra bir anda yatağımda çırılçıplak kalınca, Afrodit oluyorsun. Her yeri yakıp kavuran... O zaman da diyorum ki tam bir kadın var karşımda. Ateşiyle yandığım, tadına doyamadığım, cennet hurisi gibi... Sabah oluyor o şehvet, geceki ambiyansın kaybolunca, saf bir genç kız çıkıyor karşıma. Bu sefer de kendimi seninle yeni yetme bir velet gibi hissediyorum. Okul çağlarında aşkı yeni tadan ergen... Ufacık bir tartışma oluyor aramızda, dikiyorsun havaya o fındık burnunu... O zaman karşımda bir savaşçının kudretini, sonsuz cesaretini görüyorum. Diyorum ki bu kadından kork, çok güçlü biri... Herkese kafa tutan iradesiyle ezer geçer. Tam buna inandığım an... Karşımda kırılgan birini buluyorum. Cam gibi saydam, buz gibi naifsin." Masaya yaklaştı. Bir kolunu masaya dayayıp, içten bir biçimde, "Ben hayatımda seninle dört mevsim değil, beş mevsimi birden yaşıyorum! Sanki tek bir kadınla değil de, bir bedene sığınmış birden fazla kadınla savaşıyorum. Hani mevsimlerin bile bellidir sistemi." Göz kırptı karısına. "Ama karıcığım senin ayarın yok, mevsimler bile dört... Sen beş mevsimsin, ne zaman güneş açıp ne zaman yağacağını kendin bile bilmiyorsun."

Esme elinde balık donup kalmış, şaşkınca kocasını izliyordu. Duydukları öyle güzel, öyle içten söylenmişti ki... Bir erkeğin karısını böyle tarif etmesi; ruh halini çözmeye çalışması, başka bir değerin yansımasını taşıyordu. Dudaklarını dişlerinin arasına alıp çekinikçe "Şimdi ben ne diyeceğim!" diye sordu.

Rüzgâr geriye yaslandı. "Bir şey söylemen gerekmez. Bunlar benim hislerim, karşılıksız olsa bile asla değişmeyecek olan düşüncelerim." Esme'nin içine bir huzur çöktü lâkin gözleri niye dolmuştu şimdi? Usulca yerinden kalktı. Rüzgâr onu meraklı bakışlarıyla takip ederken; kocasının yanındaki sandalyeye geçti, hiç de nazik olmayan

bir şekilde oturdu. Rüzgâr sandalyenin üzerine kolunu uzatıp karısına çevirdi yönünü, Esme'nin gözlerinde tutmayı başaramadığı yaşları yanağına doğru süzüldü. Kollarının arasına hapsetti meleğini. Kokusunu içine çekti. Sıklaştı kolları. İçine işlemek istedi.

Esme dudaklarını boynuna dokundururken, hislerin yoğunluğuyla titreşen bir sesle "Ya... Ben seni çok seviyorum adam!" dedi lâppadak. "Çok seviyorum." Hıçkırıklarla dolan dudaklarını boynuna bastırarak bekledi. Rüzgâr şaşkınca donakalmıştı.

Bunu beklemiyordu. Allah'ım bu ne bir güzel sözdü. Onun dilinden dökülünce anlam bulmuştu. Birçok defa duyduğu ama anlamının böyle yüce olduğunu bilmediği iki kelime, hayatına çizgi olmuştu.

Bu sözleri ne kadar duymak istese de, şimdi duymayı hiç beklemiyordu. Böyle aniden, bir anda... Hem seviniyor hem de şaşırıyordu. Esme'nin gözyaşları boynuna akarken, geriye çekildi. İçinde tuhaf bir his vardı fakat ne olduğuna karar veremiyordu. *Ağlasam mı, gülsem mi dediklerinden!*

Karısının kaşık kadar yüzünü avuçlarının arasına gömdü. Kafasını eğip duyduklarına inanamayarak, "Ne dedin sen?" dedi fısıltıdan farksız sesiyle. Kara gözlerinde gecenin içinde patlayan havai fişeklerin gösterisi vardı. Esme buğulu gözlerini onun görsel şölen sunan gözbebeklerine odaklayıp, burnunu sesli bir şekilde çekti. "Duydun işte." Gözlerini ondan kaçırıp yakasına sabitledi. İlk defa söylüyordu ve yanakları hiç uygun olmayan bir telaşla alev alıyordu. Dudaklarını dişlerinin arasına aldı. Karnında bombalar patlıyordu. Kendi bile hâlâ ne dediğine inanamazken, onu kocasına nasıl tekrar söylerdi ki!

Rüzgâr alnını alnına dayayarak, kafasını oynattı. "Söyle." dedi içten gelen arzulu sesiyle, cimri bir inatla buyurdu. "Söyle Esmem, bir daha duyayım."

Esme kafasını salladı. Onun başına dayalı olan kafasını çekmeye çalıştı. Genç adamın dudakları sevinçle yukarı kıvrılırken, "Aşkım söyle hayal mi, gerçek mi anlayayım?" diye istekli sesini kulağına yaydı.

Esme omuzlarını düşürüp, derin bir nefes adı. Kendine bile söylemediği şeyi kocasına itiraf etmek zordu. "Ben seni çok seviyorum dedim, sağır mısın? Bazen cidden odun oluyorsun, sonra yumuşak kalpli, bazen şefkatli, her zaman merhametli, çoğu zaman anlayışlı, bazen anlayışsız ve âşık oluyorsun ve ben en çok bu hâlini seviyo-

rum... Seni, âşıkken seviyorum adam... Sana sahipken daha çok seviyorum. Ben seni çok seviyorum Rüzgâr Karalı, her haline bayılıyorum. Ömrümü yoluna serecek kadar, hayatımdan vazgeçecek kadar, bir ömür seninle tek olacak kadar... seviyorum."

Rüzgâr'ın kalbi sanki kocaman bedeninde sığmayacak kadar büyümüş ve soluk alacak yer kalmamıştı. Bedenini parçalanıp kalbi dışarı fırlayacak gibiydi. Sırtından yuvarlanan ter tomurcuğunu bile hissetmiyordu. Dudaklarının kenarları huzurlu bir tebessümle mutluluğunu ifşa etti.

"Bunu niye burada söyledin hurma gözlüm! Şimdi en çok seni öpmek istiyorum... Öpemiyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi, doyasıya sarılamıyorum..." derken gözleri içeride gezindi. "Ve karıcığım galiba herkes bize bakıyor."

Esme kıkırdayarak burnunu çekti yine. "Biliyorum."

Rüzgâr geriye çekilip kaşlarını kaldırarak "Nereden biliyorsun, onlara arkan dönük?" diye tuhafça sordu.

Esme geriye çekilince ağlamaklı gözleri ışıldayarak parladı. "Camdan yansımalarını görüyorum Rüzgâr."

"Ben de gözlerin benden başkasını görmüyor sanıyordum."

"Şebek." dedi Esme kocasının omzuna vururken. Rüzgâr'ın dudakları aralandı beyaz dişleri sergilenirken, o enfes kahkahasını ortaya koyuverdi. Esme yerine geçmek için kalkmaya çalışınca, kocası kolunu omzuna atarak kalktığı yere mıhladı. "Burada ye balığını. Öpemiyorum, dokunamıyorum madem, sarılayım. Yanımda kal."

Esme omzundaki kolu düşürerek ayağa kalktı. Çatılmış kaşlarıyla baktığında, Esme eğildi ve işaret parmağıyla kaşlarının arasında yumruları açtı. "Çatma güzel kaşlarını. Ben doydum diyecektim."

"Cidden mi?"

"Evet, gidelim başka zaman yine geliriz." Hesabı masaya bırakan Rüzgâr yerinden kalkarken sırıtıyordu.

"Ben diyorum... senin ayarın bozuk diye."

"Dengesiz adamın ayarsız kadını diyorsun yani."

"Bak ya, bir kerede lafın altında kal, ölmezsin." dedi adam karısını kanatları altına alıp sataşırken.

Ben bu çelişkiyi anlayamadım Allah'ım...
Kime sırtımı dönsem elinde hançer,
kime sevgimi versem gözü umutlarımda...
Ben insanlığın aç gözlülüğünü anlayamayacağım Allah'ım...

Müjde Aklanoğlu

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Bana bir Masal anlat baba...

Uzun bacaklarını aşağı sarkıtmak için, sağ ayağını arabanın kapısından dışarı attı. Ona kapıyı tutmak için önünde duran kocasına elini uzattı. Aslında adamın niyeti nezaketten biraz farklıydı! Her zaman yaptığı gibi kendini önüne perde gibi geriyor ve istenmeyen bir görüntü vermesini engelliyordu. Esme portföy çantasını eteğinin üzerine koyarak frikik vermemeye çalıştı. Rüzgâr'ın yardımıyla dışarı çıkıp doğrulunca, üzerine bakıp eteğini düzeltmeye, çeki düzen vermeye çalıştı. Rüzgâr bakışlarını karısının üzerinde gezdirdi hızla ve bir yerde takılı kaldı. Tatlı dik kıvrımları olduğu gibi gözler önünde, inatla ileri doğru çıkmış göğüsleri dik dik duruyordu. Bu hoşuna gitmedi. Onlara kendinin baktığı gibi başkalarının bakacağı fikri, kaşlarının çatılmasına sebep oldu. Evden çıktıklarından beri yaptığı tek şey buydu zaten, kaşlarını çatıp ona bakmak.

Gördüğü görüntü hoştu, hatta gurur verecek kadar güzeldi. Lâkin ona göre başkasının karısını böyle görmesi, yani aynı onun gibi bakması katil olmasına ek sebepti. Karısını nazikçe yönlendirirken, kafasını eğip kulağının dibine dudaklarını değdirdi.

"Bu kıyafeti aldığım için kendime lânet ediyorum."

Esme onun ılık nefesini kulağında ve ensesinde hissedince, elinde

olmadan hafifçe titredi. Üzerine onun hediyesi olan, yurtdışındayken aldığı siyah elbisesini giymişti: Diz kapaklarının üzerinde biten vazo eteği, göğsünün üzerindeki tül detayı ve cesur olmayan ama ilgi uyandıran sırt dekoltesiyle hem asil hem de gizemli bir hava veriyordu. Aykırı değildi fakat dikkat çekiciydi. Ayağındaki siyah stilettoları, uzun olan bacak boyunu daha da uzatıyor, eteğin rengi bacaklarının zarafetini öne çıkarıyordu. Saçlarını tepesinde dağınık topuz yapmış, yüzünü hafif makyajla renklendirmişti. Dudaklarına sürdüğü kan kırmızısı ruju saymazsa! Bu hâliyle gençliği ve zarafeti gözler önüne seriyordu. Taze, dipdiri vücudu, kendinden emin vakur duruşla; güzelliği göz dolduruyordu. Kocasına gülerek baktı.

"Başka bir şey giyseydin keşke."

"Sürekli giymem için ısrar ediyordun."

"İyi halt ediyormuşum."

"Alarak iyi halt etmişsin sevgilim, cidden beğendim." dedi. Dudaklarını biraz büzdü. "Fakat sanki biraz kilo almışım, baksana üzerime oturdu gibi?"

Rüzgâr elini çiçek gibi açıp sırt dekoltesinin üzerine koyarak "Üzerine oturmamış yapışmış, ayrıca bu elim burada kalsa olur mu?" dedi çarpıkça gülerek. Esme elini sırtını sarsıp düşürerek, koluna girdi. Elini kocasının kalın ceketinin dokusunu hissederek kollarına yerleştirdi. "Maalesef olmaz aşkım... O ellerini bugün üzerimden uzak tut."

Rüzgâr siyah, üzerini saran ceketinin kolunu düzeltti. İri yapısıyla ona tepeden bakarken, kaşlarını çatarak gözlerini devirdi.

"Nedenmiş o?"

Esme gözlerini otelin girişinde gezdirip sıkılganca, "Çünkü hareket edecek hâl bırakmadın bende... Hâlâ nasıl yürüyebildiğime şaşırıyorum." dedi dürüstçe. Gözlerini devirdi. Kızarmış yüzünü kocasının bakışlarından kaçırarak, alt dudağını dişlerinin arasına alırken, "Uzak duracak mısın?" diye sordu.

Rüzgâr onun bu masum hâline tebessüm etti. Topuzundan kurtulmuş asi bir bukleyi yakalayıp kulağının arkasına koyarken, "Buna söz veremem, hele söz konusu böyle güzel bir kadın olunca... Benim karım!" dedi, sesinde bariz bir gurur vardı.

Esme kaşlarını kaldırınca, Rüzgâr işaret parmağıyla fındık bur-

nuna dokundurdu. "Fakat çabalayabilirim." Genç kadın ona dişlerini göstere göstere gülünce, Rüzgâr sinsice saçlarına baktı.

"Sen saçını niye topuz yaptın, açsaydın ya? Sana daha çok yakışıyor." dedi zekice.

Saçlarına dokundurdu. Esme geriye çekilip topuzunu yokladı. Onun oyununa gelmeyi reddetti. "Ya bozacaksın, ne kadar uğraştım onları yapmak için."

"Ben de onu istiyorum zaten, bozulsun da açılsın. Keşke yapmasaydın. Ben senin saçlarının açık hâlini daha çok seviyorum!" Bakışlarını kuğu gibi narin beyaz gerdanında ve boynunda gezdirdi.

Esme kocasını çekiştirerek koluna girdi. "Açsaydım sırt dekoltem gözükmeyecekti kocacığım, elbisenin özelliği kalmaz o zaman."

"Ben de onu diyorum zaten!" Karısına çarpıkça gülümseyip "Sen saçlarını açarsan ben de seni bugün rahat bırakırım!" diye teklifte bulundu.

Yemezlerdi. Uzun zaman sonra ilk defa aile ortamına çıkıyordu, canı nasıl istiyorsa öyle takılacaktı. Esme otelin basamaklarını dikkatle çıkmaya başladı. İster istemez kocasından bakışlarını ayırıyordu önüne bakmak için.

"Buna düpedüz tehdit denir, ben tehditlere kulak asmam biliyorsun!"

"Düzünü, yamuğunu bilmem! Ben de sözlerimi tutarım biliyorsun!" Sırtını baştan çıkarıcı bir tutumla okşarken, "Ve karıcığım, burası otel; bilmem farkında mısın? Bir bakmışsın seni odalardan birine çekmişim..." diye tehdit etti. Gözlerini devirdi. "Yanlışlıkla..."

Esme otelin girişindeki dönen kapısından içeri girerken, kapıda dikilen görevliye kafalarıyla selam verdi. "Sen domuzun tekisin!" dedi dudaklarını gülümser gibi forma sokup dişlerinin arasından konuşarak. Karşılarında Cem ve yanında iki güzel bayan dikiliyordu. Rüzgâr da aynı onun gibi, "Yoo! Ben insanım, hem de erkek olanından, karısını seven erkek... Bilmem hatırladın mı?" diye alayla söylendi.

Cem onları görünce tebessümle yaklaşıp, Esme'ye baktı gururla. "Çok şık olmuşsun." Bakışlarını abisine çevirip gülümsedi. Yanağında gamzesi sert simasını yumuşatınca "Bugün gözler bayram edecek desene." diye damarına bastı. Eline koz geçmişti sataşmadan durur

muydu? Rüzgâr sert bir suratla ona bakıp, dişlerini sıktı. "O gözler yerinden çıkabilir ve sen de bana yardım edersin, ayrıca ben yokken sen duracaksın yanında!"

Hah bir koruması olmadığı kalmıştı. Cem itiraz edemeden Esme kocasına çevirdi o güzel yüzünü, kızgınlık yerleşti koyu kahvelerine. "O da ne demek?" Kaşları ciddi bir ifadeyle çatılırken, "Bana bunu sen aldın. Almasaydın o zaman... Madem aldın katlanacaksın. Peşimde kuyruk istemiyorum." diye söylendi.

"Ben de onu diyorum." Dudağının bir kıyısı kenara çarpıkça kıvrıldı. "Saçlarını açarsan istediğin gibi dolaşabilirsin." dedi tekrar inatla.

Ellerini yumruk yapan Esme, "Saçlarımı da açmayacağım. İstediğim gibi de dolaşacağım. Yanımda olmak istersen sen bilirsin ama koruma olarak gelirsen çıngar çıkarırım, ona göre!" diye kızdı. Gözlerini onlara şaşkınca bakan kızlara çevirip, sırıttı. "Sen asıl kendi gözlerine dikkat et, yanlışlıkla bile olsa bir yerlere kaymasın... Her an elim kaşınabilir."

Cem birkaç adım geriye çekildi. "Sizin aşk saplantılarınızı, katliam planlarınızı dinlemek isterdim ama gerçekten bunlar beni boğuyor, vıcık vıcık aşk kokuyorsunuz... Aşk konusunda siz ikiniz söz konusu olunca... Bir anınız diğerine uymuyor! Seviyor musunuz, dövüyor musunuz belli değil?" Elini salladı. "Benim daha yaşayacak uzun senelerim var arkadaş. Sizin yanınızda durunca ömrüm kısalıyor." dedi alayla ve fırsattan istifade yanlarından ayrıldı. Gitmeden önce de Rüzgâr'a kaş altından göz kırpmayı unutmadı, "Kolay gelsin!" der gibi.

Esme kocasına dönüp mızmız bir tutumda dudaklarını sallanırdı. "Bak Cem bile kaçıyor artık yanımızdan."

"Neden acaba!"

"Bana laf mı soktun?"

"Öyle gibimi duruyorum."

"Öyle duruyorsun."

"O zaman sokmuşumdur, teyit mi bekliyorsun."

"Rüzgâr."

Efendim Rüzgâr'ın karısı."

Esme suratını sallandırıp yanından ayrılarak, hızla girişe yürümeye başladı. Daha birkaç adım atmıştı ki kocası elinden yakalayıp nazikçe koluna yerleştirdi. Gözlerini gözlerine mıhlayıp, "Yanımdan ay-

nlırsan, burada katliam çıkarırım Esme, akıllı ol." diye uyardı. "İnan bana yaparım." Yapardı. Canı sıkılınca delinin teki oluyordu ve bunu en iyi Esme biliyordu.

Birlikte geniş maun kapının önüne geldiler. Esme bakışlarını bahçeye açılan geniş koridorda gezdirip tanıdık birilerini ararken, her yeri merakla incelemeyi de ihmal etmiyordu. Varak rengi ve beyazın ağırlıklı olduğu otelde, her yer pahalı yağlıboya tablolarla doluydu. Kapının üzerleri bile kenarları el işlemesi olup özel yapım olduğu belli olan resimlerle çevrelenmişti. Geniş koridor boyunca da sıra sıra çiçek şamdanları vardı. Görkemi göz doldururken, insanda müzede gezermiş gibi bir ambiyans sunuyordu. Tavanlarındaki işlemeler ve insan figürleri, tabloların altına yerleştirilmiş taze rengârenk kır çiçekleriyle, ayrı hava sarıyordu insanın etrafını. Sanki Rönesans zamanından kalma bir sarayın koridoru gibi.

Ayaklarının altında ezilen beyaz ve açık gri karışımı alacalı granit zeminde, topuk sesleri çınlarken, "Yeni nişanlanacak çifti tanıyor musun?" diye merakla sordu.

Rüzgâr kolundaki küçük elin üzerine elini koyup, şefkatle okşadı. "Evet. İş adamları hep birbirini tanırlar. Bu da tanıdığım, hatta iş yaptığım birinin oğlunun nişanı."

"Akraba gibisiniz yani?"

"Sayılır, bu da bir çeşit iş akrabalığı. Böyle toplantılar, organizasyonlar bizim için kârlı oluyor bazen."

"İşi eğlenceye taşıyorsunuz, anladım."

Rüzgâr gülümsedi, Esme bahçeye açılan kapıya yaklaşırken, camdan bakmak isteyen kedi gibi kafasını ileri uzattı. "Hımm, çok ihtişamlı bir yeri seçmişler. Buraya bayıldım."

Etrafına bakınan Rüzgâr onu kapıdan çıkarıp, havuz başına yönlendirdi.

"Öyleyse biz de bugün burada kalırız, sen de istersen?"

Esme ona çocukça bir saflıkla baktı. "Kalabilir miyiz gerçekten? Yani eve bu kadar yakın bir yerde kalmak biraz tuhaf olmaz mı?" Her sorunun heyecanıyla gözleri biraz daha neşeyle parlıyor ve Rüzgâr sırf o parıltılar sönmesin diye, burada bir ömür kalmayı dahi teklif etme aşamasına geliyordu.

"Neden olsun! İstediğimiz yerde kalırız. Sen de istersen yer ayırt-

tırayım, malum nişana gelenler de burada kalır şimdi. Reçber abinin çevresi geniştir."

Esme omuzlarını düşürdü. "Haklısın, nişana gelenler burada kalabilir. Başka zaman kalalım." dedi. Sesinde biraz hayal kırıklığı vardı.

Bahçeye çıktıklarında ortalara serpiştirilmiş parti masaları ve havuzun ortasına büyük bir platformla konumlandırılmış tahta sahne... Üzerinde ise canlı müzik yapan müzisyenler vardı. Rüzgâr onu yeni nişanlı çiftin yanına yönlendirirken, sırtına sahiplenici bir tutuşla dokunuyordu. Genç çiftin yanlarına geldiğinde onların mutlu yüzüne bakınca Esme'nin kendi yüzünde kocaman tebessüm oluştu. Genç kız çok güzeldi, üstelik ışıl ışıldı kıyafeti, onu bir melek gibi aydınlatıyordu. Ve ikilinin mutluluğu konuklarına yansıyordu. Bu kadar aşık bir çift görünce, hiç istemediği halde içinde bir burukluk oldu. Ne nişanlılık yaşamıştı ne de gelinlik giymişti! Hatta flört bile etmemişlerdi. Esme daha çocuk denecek yaşta evli bir kadının sorumluluğunu yüklenmişti. Her genç kızın hayaliydi burası. Olsun, yine de zor da olsa mutluluğu bulmuşlardı ya, bu detay çok da canını sıkmıyordu. Kocası yanında olsun, ona yeterdi.

Rüzgâr henüz yirmilerin sonuna bile gelmeyen gencin elini sıkarak tebrik etti. Esme çantasının içinden çıkardığı siyah kadife kutuyu açtı, hediyesi olan narin bilekliği çıkarıp genç kızın ince bileğine taktı. Güzel gelin teşekkür edip bilekliğe bakarken, Esme onlara mutluluklar dileyip kocasıyla yanlarından ayrıldı. Rüzgâr bakışlarını masalarda dolaştırdı. Cem onlara kadehini kaldırıp yerlerini nazik bir jestle belirtirken, ikisi birlikte onun olduğu yuvarlak masaya yönelip yürümeye başladılar.

"Cem ve nişan, ilginç." dedi Esme kıkırdayarak.

"Rüzgâr tek mi kalsın kadınların arasında." dedi Rüzgâr homurdanarak.

"Aşk olsun, tek mi hissediyorsun?" dedi Esme kırgınca.

"Birazdan sen sohbet edecek bir sürü kadını masaya toplayınca, öyle hissedeceğim kesin."

"Sen de yanına müttefik seçtin öyle mi?" Rüzgâr tam açıklama yapacaktı ki, "Tamam tamam uzatmayalım, güzel bir gün istiyorum." diyerek konuyu değiştirdi. "Ne kadar mutlu gözüküyorlar, umarım bu bir ömür sürer." dedi yürekten. İçinden geldiği gibi söylemişti bunu, art niyet olmadan ama adamın yüzü asılmıştı.

"Öyle görünüyor."

Rüzgâr eşinin sandalyesini centilmen bir tutumla çekip oturması için kibarca bekledi. Esme usulca oturup sandalyeyi kendine çekti. Rüzgâr da yanındaki yerini alınca, yanlarına yanaşan garson tepsideki içecekleri sunuma geçti. Rüzgâr kırmızı şarap alırken, içki kokusundan rahatsız olan Esme burnunu kıvırdı. Nasıl da ağır geliyordu koku ona, midesine bir burulma oldu. Genç garsona bakıp zor da olsa tebessüm ederek "Teşekkürler ben meyve suyu istiyorum." dedi nazikçe. Garson, Cem'e doğru giderken Esme yanlarından hemen uzaklaşsın diye dua ediyordu. Eğer yanlarından biraz daha ayrılmazsa şimdi -hemen burada -masanın üzerine çıkaracaktı. Masadakilere anlamasın diye kendini ne kadar sıksa da, derin derin nefes almadan edemedi. İçinden *"Sakin ol... Sakin ol." diye* kendine telkinler veriyordu ama yok, o zıkkımlar masadan kalmadan sakin olamayacaktı.

Cem kadehi masaya bırakıp, bakışlarını etrafta gezdirdi. Eli kadehinde gezerken aradığını bulmuş olacak ki, bakışlarını karşısına çevirip "Abi bak, Rüstemler burada, hazır onları bulmuşken şu işi konuşalım mı?" diye sordu. Demek Rüzgâr ciddiydi, eğlencede iş avındaydılar. Kadehi dudağına götürüp bakışlarını ileride konuşan adamlara çevirdi tekrar.

Rüzgâr geriye yaslanıp Cem'in baktığı yere baktı. Sonra da bakışlarını karısına çevirdi. Esme onu yalnız bırakmak istemediğini anlayınca, tebessüm ederek "Hadi git ama çabuk gel!" dedi hafif bir uyarıyla. Cem masadan kalkarken Rüzgâr karısının yaklaşıp, elini omzuna koyarak uyarıyla hafifçe sıktı. Kulağının dibine sokuldu. Burnunu tenine sürterek kokusunu içine çekti. "Yerinden ayrılma karıcığım! Yazık yeni çiftimizin güzel günü mahvolmasın!" Esme başını kaldırınca "Yakarım burayı." diye sinyal veren alaycılığıyla gerçeği dile vurdu. Esme omzundaki elin üzerine eliyle dokundurdu. "Olur komutanım, başka emrin?" Esme alayla kıkırdarken Rüzgâr ciddi bir sertlikle kaşlarını kaldırdı. "Sakın!"

Esme omzunu sarsıp elini düşürürken, Rüzgâr kafasını sallayıp ayağa kalktı. Yüzünde mutlu bir tebessümle yanından ayrılırken, Esme masanın ucunda oturan ve ona gıptayla bakan genç kızlara tebessüm etti. Yanında oturuyorlardı ama onları hâlâ tanımıyordu.

"Merhaba: Ben Esme!" dedi karşısındaki esmer kadına nazikçe elini uzatırken. Genç kadın tebessüm ederek "Ben de Fulya." derken nazikçe yanındaki kumral kadını gösterdi. "Bak, bu da Narin." Esme

genç kıza elini uzatacaktı ki, boynuna dolanan kollarla boş bulunup oturduğu yerde sıçradı. Karşısındaki genç kızlar arkasındaki kadına bakıp kıkırdarken, Esme'nin burnuna, o çok sevdiği sıcacık koku geldi. Daha arkasındakini görmeden "Anne!" dedi tatlı bir tonda. Ağzında, şerbet tadı bırakmıştı bu söylem.

"Annem..." dedi yaşlı kadında aynı hızla.

Başını yana çevirip ona bakmaya çalıştı. Annesini görünce de ayağa kalkıp sevinçle boynuna atladı.

Nebahat Hanım kaşlarını çatarak "Annen ya, hani kaç gündür aramadığın annen! Hatırladın mı?" diye çıkıştı. Esme annesinin boynuna kollarını bir daha sararken, "Aşk olsun anne, daha iki güncük oldu arayamayalı, hep aklımdaydın. Biliyorsun evde temizlik vardı, yardımcılar geldi. Sonra alışverişe çıkınca da aklımdan çıktı aramak." diye bahaneler sıraladı ama yaşlı kurt yemedi. Gözlerini üzgünce devirip annesinin yanağından tekrar öperken, "Anne affedersin, valla aklımdaydın... Hatta dün Ecem'le bile konuştuk." diye günah çıkardı.

"Biliyorum." Nebahat Hanım yanındaki sandalyeye oturup karşısındaki genç kızlara bakarak, "Mahsuru var mı?" dedi nezaketen. Kızlar onlara tebessümle bakıp masadan kalktılar. "Biz de biraz dolaşacaktık zaten." birbirlerine bakıp kıkırdayarak yanlarından ayrıldılar. Yaşlı kadın giden kızların arkasından üzgünce baktı." Sohbetinizi bozmadım ya? Eğer konuşurken geldiysem üzülürüm."

Esme, annesinin elini avucuna aldı. Dudaklarına götürüp öperken, "Yok annem, tanımıyordum bile onları, senin geldiğinde yeni tanışıyorduk." dediğinde, gözlerini çocukça bir sevinçle kıstı. "Galiba Cem'i tek görünce oturdular masaya. Cem ve mıknatıs etkisi." Adam paratoner gibi kızları çekiyordu kardeşi de dahil. İstemese bile dibinde bitiveriyorlar.

Nebahat Hanım kızının ellerini sıcacık sevgiyle okşadı. "Asıl sen ne yapıyorsun?" Gözlerini üzerinde gezdirdi. "Sen kilo mu aldın?"

"Aldım." dedi kız üzgünce.

"Yok yok." dedi yaşlı kadın anne sezgisiyle. "Sende ayrı bir güzellik var. Çok güzel görünüyorsun annem! Böyle cennet havası esiyor gözlerinde."

Esme kıkırdayarak "Biraz kilo aldım diye beni yumuşatmaya çalışma! Değişiklik yok! Sadece makyaj... Bilirsin pek makyaj yapmam

ben normalde. Bir de birkaç günlüğüne kaçamak yaptık ya, bronzlaştım galiba..."

Yaşlı kadın kızını iyice süzerek "Yok, valla gözüme başka güzel geldin sen bugün... Gözlerinin içi bile başka gülüyor şimdi." diye tespitine devam etti.

Esme muzırca bakarken yaklaştı ona. Sanki sır verecekmiş gibi usulca "Aşktan olmasın, insanın üzerinde değişik etkileri oluyormuş!" dedi arsızca.

Yaşlı kadın gülerek eline vurdu. "Seni cadı, aşkı da biliyormuş da şakasını yapıyor..." Sıcacık sarılıp yanağına kocaman öpücük kondurdu yavrusunun. Esme'nin tepesinde bir hareketlenme olunca yine, annesinin bakışları o tarafa kaydı. Esme gülerek başını yana çevirdiğinde, onu gördü: Babası...

Saçları aklarla dolmuş, yüzü son gördüğünden beri daha çok çökmüş, sanki bir beden küçülmüş gibi duran yaşlı adam ona hasret dolu gözlerle bakıyordu. İfadesi kederliydi. Esme ona bakarken gül yüzündeki neşeli gülümseme soldu. Boğazına garip bir yumru takıldı. Kalbine bir ağırlık gelip oturdu. Nasıl da üzgün bakıyordu o yaşlı, umutsuzluğa kapılmış yorgun gözleri. Şimdi yerinden kalkıp boynuna sımsıkı sarılmak için neler vermezdi. Bir yanı çekti ellerini, bir yanı kaldırdı kollarını sarılma heyecanıyla ileri atıldı. Ama mantık dengesini kurunca, sevgi buzdan duvarlara çarpardı.

Genzine babasının özlem duyduğu kokusu gelince, burnunun direği sızladı. Yutkundu. Gözleri istem dışı dolmaya başladı. Bedeni acıyla titredi. Bu özlem ne derin acıydı, nefes aldırmadı.

Ağlamak istemiyordu. Ona ilk günkü kadar kızgındı. Vazgeçmişti ondan, tüm bedeli onun omuzlarına koyup, sırf batmamak için, oğlunun sorununu kapamak için vazgeçmişti! Yalvarmalarına aldırmamış, evliliğe zorlamıştı. Oysa babası ve abisi onun kahramanıydı. Zaten en çok o yüzden koyuyordu ya içine bu, insan beklemediği yerden darbe alınca kabuğuna çekiliyor, sevdiklerinden daha çabuk uzaklaşıyordu. Onun kahramanları bir gecede ölmüştü. Çok şey öğrenmişti onlar sayesinde. Meğer babalar evlatlarından vazgeçiyormuş, abiler tükenmez dediği sevgilerini bir kalemde siliyormuş, menfaatleri için aldırmadan yıkıp geçiyormuş. Gözlerini kırpıştırırken yutkundu. *Ağlamayacağım* dedi kendine kızarak. *Ağlama!*

Yaşlı adam yaş dolu gözlerle bakarken, sesi histerik çıkıyordu.

'Allah'ım, bakma baba öyle!' diye bağırmak geliyordu içinden. *'Bakma baba, dayanamayacağım ne olur bakma!'*

"Kızım, konuşabilir miyiz?"

Esme zor da olsa kendini toparlayıp yaşlı adama kızgınca baktı. Yerinden kalkmak istedi. Annesi kolunu tutup hafif bir baskıyla çekti. Biliyordu, tutmasa gidecekti. "Kızım biraz dinlesen..." Esme kafasını 'hayır' anlamında salladı. "O zaman bırak yanına otursun, çok özledi seni. Yapma bunu annem, acı çekiyoruz görmüyor musun!" diye başladı konuşmasına. İhtiyatlı davranıyordu.

Esme koluna baktı kızgınca. "Anne lütfen, konuşmak istemiyorum... Oturmak da..." Yutkundu, boğazı acıyor, burnunun direği sızlıyordu... "Burada kalmak istemiyorum." Bakışlarını etrafta gezdirdi. Rüzgâr ortalarda görünmüyordu. "Hem kocam gelecek şimdi lütfen, rezalet çıkmasın..."

Rüzgâr biraz fazla kaptırsa da kendini işleri konuşurken, arada ilgisi dağılıyordu. Her ne kadar önemli konulardan bahsetseler de gözleri hep karısının masasına takılıyordu. Yalnız kalmasını, sıkılmasını istemiyordu. Zaten o genç kıza nasıl baktığını gördüğünde, içine bir sızı düşmüştü. Yarım olmuştu her şeyi, yarım kalmıştı hayalleri. Kendine yine lanet okudu. Esme'nin yanına annesinin geldiğini görünce biraz rahatladı. En azından, sıkılmayacaktı artık. Önce yanlarına gitmeyi düşündü. Sonradan vazgeçti. Onları yalnız bırakmak en iyisiydi, zaten yaşlı kadın ona hem mesafeli hem de sürekli gözlerini üstüne dikmekteydi. Biliyordu ki yaşlı kadın onun yanında rahat edemiyor, kızıyla konuşamıyordu. En azından böylece karısı da yalnız kalmamış, onunla iyi vakit geçirmiş olurdu.

"Evet ses çok fazla." dedi Cem. "Biz de lobide konuşalım bu meseleyi değil mi abi?"

Rüzgâr dalgın bakışlarını karısından Cem'e çevirdi. Elindeki bardağı dudağına götürüp bir yudum aldıktan sonra "Olabilir." dedi. Nasılsa Esme emin ellerdeydi artık, sıkılmazdı. Cem önde diğer adamlar Rüzgâr'ın yanında, otelin girişine doğru yürümeye başladılar. Bakışları karısında kalsa da onun annesiyle gülerek sohbet ettiğini görünce, bu sefer cidden içi rahatladı. Nebahat Hanım'ı görünce her yeri taramıştı gözleri. Görünürde babası ve abisi de yoktu. Belli ki Nebahat Hanım da yalnız gelmişti! Ya da arkadaşlarıyla, ikinci ihtimal daha yakındı! Şu raddeden sonra Esme'nin öfkesinin hedefi olmayı katla-

[illegible]zdı ve kafasının karışması genç adamı mahvederdi.

"Abi sen ne düşünüyorsun bu konuda, olur mu?"

Rüzgâr bakışlarını Cem'e çevirip fikrini söylerken dışarı adımını attı.

Genç kız sinirden kaskatı kesilmişti. Babası masaya oturunca, Esme sinirle yerinden kalktı. Annesi kolunu tekrar tutunca, dolu dolu olmuş gözlerini babasına çevirdi. İçinde can kırıkları parlıyordu. "Siz, son sözünüzü söylemiştiniz zannedersem." Parmaklarını dudaklarına götürüp alayla güldü. "Yoksa daha fazlasını mı hedefliyorsunuz?" Yüzünü eğen babası üzgün bakışlarını masaya çevirince "En çok canımı acıtan ne biliyor musun?" dedi Esme kinle. "Her kötülüğün içinde ufak da olsa iyi bir şey oluyormuş, en azından o da bana denk geldi." Babası başını kaldırıp konuşmak ister gibi bakınca, gözleri alev aldı. "Sakın..." İşte bu ikaz bir çocuğun babasına vereceği en büyük acıydı.

"Beni affetmeyeceğini biliyorum ama en azından seni görmeme izin ver. Bu çok acı veriyor. Esme'm, ne olur kızım, küçük prensesim, izin ver uzaktan olsun göreyim."

Esme'nin gözleri duyduğu bu sözlerle dolarken, her an direnci kırılacakmış gibi oldu. Gözlerini kısa biran kapayıp "Bana prensesim deme, masallarına kanmayacak kadar büyüdüm. Sen, o masallar dinleyen kızı, ellerinle diri diri mezara gömdün, unuttun mu?" diye dişlerinin arasından tısladı.

"Biliyorum kızgınsın! Haklısın, ne yapsan, ne söylesen hakkın. Ne olur, sadece yüzünü görmek istiyorum. Konuşmam, rahatsız etmem, hatta dokunmam bile. Sen birazcık yanımda dur ona da razıyım." Çaresizlik en büyük dağları bile un ufak ederdi. Yaşlı adamda parçalanıyordu evlat hasretiyle.

Esme artık daha fazla dayanamayacaktı. Ya kollarına atlayacak koklayarak öpecekti, ya da buradan kaçacaktı. İçi hâlâ kızgınken, ona karşı onca öfkeyi taşırken olmazdı. Affetmemişti. Onu affedemezdi! Annesinin bileğindeki elini nazikçe çözüp "Kusura bakma anne ama artık çok geç, kırılanlar öyle çabuk düzelmiyor, eğer çok istiyorsa çabalar, öyle affet demekle af olmuyor!" diyerek yanlarından ayrıldı.

Yaşlı adam üzgünce arkasından bakarken, Nebahat Hanım kocasının eline uzandı. "Aynı sen! Senin kızın, dik kafalı ve gururlu." Kocasının elini sevgiyle sıktı, yumruk olan eli öptü. "Ama bak, açık kapı

bıraktı sana, galiba artık affediyor. Bilmiyor gerçekleri Eray Bey, hâlâ kızgın size, ondan vazgeçtiğinizi sanıyor. Öğrenecek yakında, her şeyin zamanı var... Sabır... Üzülme lütfen... Onlar iyi anlaşıyorlar, kaç kere diyeceğim daha, kötü şeyden bile iyi bir şey çıktı. Kızım mutlu, âşık, kocası da onu çok seviyor, el üstünde tutuyor. Onları gördüm, birbirlerine nasıl baktıklarını gördüm!"

İçi kaynayan adam inanmak istercesine baktı kızının arkasından. "İçim rahat değil Nebahat, o adamın bu kadar çabuk kabulleneceğini düşünmüyorum."

"Aşk insanı değiştirir."

"Aşık olduğuna emin değiliz. Ya canını yakarsa, üzerse?" Yaşlı adam karısının elinin üzerine elini koyup kırgın bakışlarını dalgınca kızının çıktığı kapıya çevirdi. "Affedecek mi gerçekten? Ben prensesimi öpüp koklayacak mıyım yine?" Yaşla parlayan çaresiz gözler aman dilenerek döndü eşine. "Ben yavrumu özlüyorum."

Yaşlı kadın burukça gülümsedi. "Affedecek. O bizim kızımız unuttun mu? İnatçı Esme, biraz süründürmeden hiçbir şey yapmaz."

Esme söylenerek lavaboların olduğunu tahmin ettiği girişe doğru yürümeye başladı. Niye içindeki bu acı bu kadar ağırdı? Neden hep onun canı acıyordu ki? Onlar kırıyor, döküyor sonra da hemen affetmesini bekliyorlardı! Acılar ne kadar geçse de izleri hâlâ içeride taze duruyordu işte. Gözünden damlayan asi damlayı kimse fark etmesin diye, elinin tersiyle sildi. Başını yere eğip sessizce yürümeye devam etti. Arada ona bakanlara yüzünde kocaman bir tebessüm, yalandan da olsa gülücükler atıyor, kimsenin onu böyle görmesini istemiyordu.

Gözyaşları bir türlü durmuyordu. Durduramıyordu. O dalgınlıkla koluna dokunan el sayesinde korkuyla sıçrayarak, çığlığı bastı. Yerinde ürkekçe durup derince bir nefes aldı. Bakışlarını önce kolundaki ele, sonra elin sahibine çevirdi. Karşısında duruyordu:

Saçları uzamış, gözaltları çökmüştü. Yakışıklı yüzü solmuştu. Sanki on yaş yaşlanmıştı karşısındaki adam. Bu o olamazdı? 24 yaşında değil daha fazlası gibi duruyordu. Gözleri pişmanlıkla ağırlaşmış, vaktinden evvel olgunlaşmıştı! Vakur duruyordu hâlâ. Yüzündeki çizgiler bin yıldan daha yaşlı, daha gamlıydı. Yok, yalandı! Aklı ona oyun oynuyordu kesin, onun abisi uçarı, çapkın, hiçbir şeyi kafasına takmayan bencil itin tekiydi. Bunları düşünmek iyi gelmişti. Olmasa da böyle olduğunu düşünecekti. Az da olsa, unutacağı nefreti tekrar

tazelenmişti şimdi. Onun yüzünden gencecik bir kızın hayatı sönmüş, Rüzgâr nefret denizinde yüzmüş, kendi de ne acılar çekmişti. Gözlerini sinirle devirdi. Birkaç saniye kapatıp dişlerinin arasından, "Allah'ım beni mi sınıyorsun?" dedi hüzünle.

Eymen, gerçekten pişmandı. Esme kolundaki ele bakıp silkeleyince, genç adam elini geri çekip yanında yumruk yaptı. Kısa bir an sesini bulmak istercesine yutkundu.

"Esme'm." dedi kederle. "Özür dilerim." Sesi çatallıydı.

Esme bir adım geriledi. Gözleri inanamaz gibi yüzünde gezindi. Burnunu asilce havaya kaldırıp, hıçkırıklarını saklamak için parmaklarını dudaklarına sürttü. Alay eder gibi bakıp değişmen bir sesle, "Bak sen... Ben de hemen affettim... Nasılsa bir şey yaşamadım değil mi?" dedi titreyen eli hâlâ dudağındayken. Deli deli kahkaha atmaya başladı. Dengesi iyice bozulmuştu bugün zaten, daha ne olacak diye sormaya başlamıştı. Ondan uzağa biraz daha gerilerken, genç adam onun bu tuhaf haline şaşkınca bakıyordu. Esme gülmeyi kesti. Başladığı gibi aniden bitti. Bakışlarındaki saf öfke volkan gibi püskürürken, "Neden ?" dedi aniden. Elini kaldırıp "Dur söyleme... Gencecik bir kızın ölümü için mi? Yoksa bana yaşattığım cehennem azabı için mi? Yok ya, dur! İstemediğim hâlde zorla evlendirildiğim için değil mi? Ne için ha, ne için özür diliyorsun? Bir tanesi için mi? Yaptığın bin tane şey için mi?"

"Kardeşim."

"Kardeşim deme bana... Senin kardeşin öldü."

"Özür dilerim."

Genç adamın sesi hüzünle çıkmıştı; hasretin sardığı haykırış gibi, derinden gelen ah gibi, bir nevi iç germek gibi. Esme sinirle dibine yaklaşıp başını gururla geriye attı. İşaret parmağını göğsüne dürtükledi. Öfkeliydi, hem de çok. Her şey canını yakıyordu. Hatırladığı her şey... Sesini ne kadar cesur çıkarmaya çalışsa da derinden geldiği için boğuk ve ağlamaklı çıkmıştı.

"Senin... Senin, ne yaşadığım hakkında en ufak bir fikrin yok. Yaşadıklarımı ne özrün, ne de başka bir şeyin telafi eder. Sen yoksun. Babam yok. Siz öldünüz. Ben ağlarken yoktunuz, ona yalvarırken yoktunuz, bebeğimi kaybederken de yoktunuz." Titreyen ellerini alnına koyup başını ovarken, "Ben senin yüzünden evlat katili oldum, kendi bebeğimi öldürdüm, haberin var mı?" diye haykırdı. Sesi boş

koridorda çınladığı gibi vicdanların içinde de çınlıyordu. "Özür diliyormuş. Hangisinden? Öyle hastane kapılarına dayanmakla, orada burada yakalayıp iki damla gözyaşına sığınmakla olmuyor."

Esme'nin elleri kasılıyor, bacakları titriyordu. Bu neydi, bugün buraya bunları yaşamak için mi gelmişti? Dişlerini sıktı, gıcırtısını karşısındaki duyabiliyordu. Bunu yüz ifadesinin kasılan hatlarından anlıyordu. Omuzlarını düşürmüş, öylece duruyordu. Gitmiyordu. Ona bakarken kafasını salladı. Yüzünü buruşturup "Değmez... Seninle konuşmaya bile değmez." dedi tiksintiyle.

Hızla yanından yürürken, apansız durdu. Başını yana çevirip, omuzlarının üzerine yıktı. "Karşıma bir daha çıkma Eymen Sancaktar, çıkarsan seni kocama bırakmaz ben mahvederim!" Acemi tehdidini, titreyen sesini yanına alarak hızla yürümeye başladı. Eymen arkasından üzgünce bakarken bir kere dönsün diye, Esme gururunu başına taş, inadını yoldaş etti, arkasını dönüp bir kere bakmadı.

Yürüyordu. Sadece yürüyordu ama bacakları onu taşımayacak gibi titriyordu. Biraz daha hızlanmazsa yere düşüp kalacaktı. Bir de bu lanet mide bulantısı nereden çıkmıştı şimdi. Karnına giren acı kasılmalar... Ağzında ki safranın acı tadını alıyordu. Lavaboya ulaştığında midesindeki kasılmadan ölmek üzereydi. İki büklüm olmamak için kendini zor tutuyordu. Elindeki çantayı lavaboların olduğu mermer tezgâha fırlattığı gibi tuvaletin olduğu kabinlerden birine girip, midesinde ne varsa boşalttı.

Her kasılmada gücü azalmaya, her öğürtüde boğazı yanmaya başlamıştı. Karnında sıkıca bağladığı ellerini çözüp, kendine dayanacak bir yer aradı. Gözleri canının acısıyla yaşarıyordu. Midesindeki kasılmalar öyle fazla, öyle sık geliyordu ki sanki midesi sırtına yapışıyordu her öğürmesinde.

Derin derin soluyup kendini rahatlatmaya çalıştı bir süre. Artık başı da fena halde dönmeye başlıyordu. Lavaboya yaklaşıp buz gibi suyun ferahlığını teninde hissetti. Bayılmak istemiyordu.

Ellerini lavaboya dayayıp sakinleşmeye çabalarken, bu mide bulantılarının neden olduğunu düşünüyordu! Sabah da yataktan kalkarken bulanmıştı. Sonra yemeklerin kokuları ve içkilere karşı olan hassasiyeti! Ya midesi stresten kasılmıştı, ya da...?

Aklına gelen fikirle hızla çantasına uzanıp içinden telefonunu çıkardı. Heyecanla telefonun takvim bölümünü bulmaya çalışırken, alt

dudağını aceleciliğinden dişlerinin arasında koparacak gibi ısırıyordu. Sonunda istediği bölümü buldu. Regl takvimi!

İşaretlediği tarihe baktı. Nasıl fark etmezdi gününü? Alarm kurmuştu! Oysa kaç gün geçmişti üzerinden! Geçen zamanı saymaya başladı. 11, 12, 13... On üç gün geçmişti. Elini alnına götürüp heyecanla ovarken, deli gibi gülmeye başladı. Elinde telefon, lavabonun içinde kendi kendine konuşuyor, hesaplama yapıyordu. Sesi boş lavabonun içinde yankılanıyor, bir gülüp bir ağlamaklı ses çıkarıyordu. Biraz sakinleşince başını aşağı eğip ellerini düz karnına yerleştirdi. Çiçek gibi açıp sanki elinin altında onu hissedecekmiş gibi bekledi.

"Hamile miyim?" diye fısıldadı kendine şaşkınca. "Olabilir miyim? Bu olabilir mi?"

Elleri titriyordu ama bu seferki sevinçtendi. Tezgâha dayanıp bakışlarını aynaya çevirdi. Gözleri sevinçle ışıldıyordu ama yüzü palyaçoya dönmüştü. Makyajı akmış, gözleri biraz kızarmıştı. Dudaklarını dişlerinin arasına alıp bakışlarını karnına çevirdi tekrar. İnanamıyordu. Mucizeydi. Elini üzerinde gezdirirken "Eğer orada sen varsan ufaklık, her neysen kız ya da erkek..." dedi şaşkınca. Dudaklarını öne doğru kıvırdı sevinçle, "Ben babana bunu nasıl söyleyeceğim? Çatlarım hemen söylemezsem lâkin emin olmadan söyleyemem. Ya hamile değilsem?" Kafasını şaşkınca bu fikri uzaklaştırdı kendinden. "Yok, yok! Onu boş yere umutlandıramam." İşaret parmağını karnına sallayarak "Hanımefendi ya da beyefendi, her neysen... Lütfen orada ol. Lütfen yarın doktora gittiğimde göreyim seni. Yani oradaysan?"

Ah hayır delirmiş olmalıydı, ona şaşkınca bakan kadının yüzünde tuhaf bir sırıtış vardı. Esme beyazlayan bir suratla dudağını dişlerken kadın başını sallayarak lavaboya yöneldi. Kız omuzlarını silkerek gülmeye devam etti. Hamile miydi?

"Ya bırak diyorum bırak kolumu, canımı yakıyorsun!"

Genç kadın otelin merdivenlerinden sürüklenir gibi inerken, üzerinde bulunan ipek gece elbisesi yırtılmış, sürüklenmesinden dolayı ardında uçuşuyordu. Gözleri korkuyla irileşmiş, gözyaşlarından makyajı akmıştı. Onlara şaşkınca bakan herkese yalvarır gibi bakıp "Biri

yardım etsin lütfen!" diye bağırıyordu. Yanındaki genç adam sinirden dönmüş gözlerini kıza çevirip elini kaldırdı. Genç kadın elinin altında korkuyla sinerken, adam başına vurmadan evvel dişlerinin arasından tısladı. "Kapa çeneni lan." Nefesindeki ağır alkol kokusu genç kızın yüzüne vururken, "Eğer tek kelime daha edersen, seni döverek götürürüm!" Biliyordu, yapardı.

Genç kadın korkuyla kısılan sesi yüzünden zor konuşuyor, etraftan destek bekliyor ama bulamıyordu.

"Yalvarırım bırak. Biz boşanıyoruz, ben gelmek istemiyorum." Kocasının sımsıkı tuttuğu bileğini çekiştirip kurtarmaya çalışıyordu. Genç adam yanlarına gelmeye çalışan güvenlik görevlilerine tehditkâr şekilde bakıp "Kalın lan olduğunuz yerde, gebertirim!" diye belindeki silahı çıkardı. Karısına doğrulttu. "Sen benim karımsın, senden ayrılmam anladın mı?" Silahı görünce haykırdı kadın, korkuyla tökezledi. Kollarını öyle sıkıyordu ki genç kadının canı yanıyordu. Merhamet dilenerek etrafa baktı, yapma der gibi kafasını sallayıp duruyordu.

"Biz yapamıyoruz bak. Yolun başındayken dönelim. Daha birkaç aylık evlilik bu lütfen... Senden korkuyorum, canım yanıyor. " dudaklarından hıçkırık koparken "Lütfen..." dedi yeniden.

Genç adam geriye çekilip kızı omuzlarından tutarak sarsmaya başladı. Elinin altındaki ürkmüş kadın korkuya silkelenirken, adam bağırıyordu.

"Niye? Ona gideceksin değil mi? Sen benim karımsın, sürtükler gibi davranamazsın..."

"O, diye biri yok, kendini kandırıyorsun. Hastasın sen."

Bir hengâme oldu. Bir koşuşturmaca başladı. Rüzgâr ne kadar dışarıda olanlara kulak kabartmak istemese de, yanlarından geçenler fısıldaşıp duruyorlardı. Bunu Cem de fark etmiş olmalı ki yanlarından geçen çifte bakıp "Affedersiniz, dışarıda bir sorun mu var?" diye sordu merakla.

Yaşlı kadın heyecanlı bir filmi anlatır gibi, "Biri eşini dövüyor sanırsam, burada basmış olmalı." dedi soluk soluğa. Kafasını sallayıp "Ya da nişandan kaçırıyor."

Rüzgâr yerinden kalkıp kapıya doğru giderken, Cem'de yanında yürümeye başladı. Onlar kalkınca yanlarında oturan diğer beyler de ayaklandı. Rüzgâr çıkış kapısına ulaştığında, genç bir adamın elinde silahla genç bir kadını tehdit ettiği gördü. Güvenlikler etrafını kuşat-

mış dil döküyor, millet film izler gibi fısıldaşarak onları seyrediyordu. Bir tanesi de çaresiz kadına müdahale etmiyordu. Oysa nasıl da yalvarıyordu. Cem'e bakıp kafasıyla işaret verince, Cem onun ne demek istediğini anladı. Önce kalabalığa bakıp çil yavrusu gibi dağılmalarını sağladı, sonra da sağ tarafa yöneldi. Rüzgâr sakin adımlarla basamaklardan aşağı inerken karısına vereceği hesabı düşünüyordu.

Heyecandan ayakları yere basmayan Esme lavabonun kapısından duraksadı. Bakışlarını üzerinde gezdirip kıyafetlerini düzeltiyor ama bir türlü karnına bakmaktan vazgeçiyordu. Saçlarını yoklarken, yanından koşar adımlarla dışarı çıkan birkaç kişi gördü. Omuzlarını silkip kendiyle ilgilenmeye devam etti. Rüzgâr onu böyle görürse çıldırırdı. Başkaları da koşarak çıkışa yöneldi. Kaşları çatıldı. Acaba yangın mı çıkmıştı? Ama yangın çıksaydı içeride alarm öterdi! Ve Rüzgâr ortalığı ayağa kaldırırdı onu bulamayınca! O zaman neler oluyordu? Deprem falan da olmamıştı! Yani olduysa da hissetmemişti. Yanından geçen kadın heyecanla diğerine olanları anlatırken "Dışarıdalarmış şimdi! Kadını esir alınca o uzun boylu cesur adam müdahale etmeye kalkmış." diyordu hayranlıkla. Kadın gözlerini dehşetle devirdi. "Elinde silahı varmış. Hangi akıllı öyle birinin karşısına çıkar ki?"

Esme'nin içine bir ateş düştü. Onun tanıdığı iki tane manyak vardı aklında! Adımlarını hızlandırırken *"Allah'ım ne olur düşündüğüm olmasın." diye* dua ediyordu. Bugün bu otelden sağ çıkarsa kurban kesecekti. Bari bebeğine bir şey olmasa, bu kadar strese inşallah bir şey olmazdı. *Sakın bebeğim, bak bir daha olmaz.* Sakin ol Esme, bebek için, artık daha dikkatli olmalısın! Lanet olsun bu otele bir daha gelecekmiş, Allah korusun... Bir daha buraya adım atarsa iki olsun. Buradan bir kurtulsun bir daha bu otelin semtine selam vermeyecekti.

Lanetli otel!

Yanından yine hızla insanlar geçmeye başlayınca, adımlarını biraz daha da hızlandırdı. Yürürken sarsak adımlar atıyordu ayağındaki uzun topuklular yüzünden. Bu ayakkabılara hangi akla hizmet giymişti ki zaten! Kapıya yanaştığında kalabalığın her yeri sardığını fark etti. Nişan ahalisi kapıya dökülmüştü. Kalabalığı ve birbirine karışmış kaliteli parfüm kokusunu yararak geçmeye çalışıyordu. Elleriyle kendine yol açıyor, "Müsaade eder misiniz? Lütfen müsaade eder misiniz?" diye çırpınıyordu.

O göreceklerinden kokarken, Rüzgâr heybetli görüntüsüyle dimdik adamın karşısına geçmiş, meydan okuyordu. Bacakları hafifçe

aralık, elini cebine koymuş. Diğer elini sakince burnunun kemerinde gezdirdi. Adam kızgın bakışlarını ona çevirdi. "Sen de kimsin?"

Rüzgâr ona doğru sakince yaklaştı, adamı ürkütmemeye gayret ediyordu. Keskin bakışları sert yüzünde oyalanıyor, kara kaşları çatılmaya müsait duruyordu. "Ben bu oteldeki davete geldim, eğer kadını bırakırsan sana yardımcı olmaya çalışırım!" Tok sesi sakince döküldü sert dudaklarından.

Adam kadının saçlarını eline dolayıp kendine çekerken, kadın acıyla bağırdı.

"Kimseyle konuşmak istemiyorum, sadece lanet arabamı getirmelerini istiyorum. O benim karım size ne? Şimdi buradan uza."

Rüzgâr birkaç adım daha yaklaşınca, korumalar geri çekilmesi için uyardı, ama aldırmadı. Genç adam elindeki silahı sallayarak, "Geri çekil canın yanmasın." diye bağırırken panikledi. Bakışlarını kapıya çevirip "Biri şu lanet arabayı getirsin artık!" dedi tükürükler saçarak.

Belli ki sarhoştu ve ne yaptığını bilmiyordu. Rehin alınan genç kadın ürkekçe Rüzgâr'a bakıp merhamet dileniyordu. Rüzgâr keskin bakışlarını yana çevirip adamın etrafını saran güvenlikçilere bakıp sessizce uzak durmasını söyledi. Bakışları daha mı koyulmuştu, karaydı sanki, zindana dönmüştü! Korumalar uyarılı bakışları anlayıp geri çekildiler. Başlarındaki şefin elinde silah, ne olur olmaz diye köşeye sinmiş tetikte bekliyordu. Bakışlarını güvenlikçilerden ayırıp genç adama çevirdi tekrar. Gözleri kısılmıştı.

"Bak aslanım, karın olması ona böyle davranma hakkını vermez, toplumun içindesin şimdi. Bırak, derdiniz neyse sakince çözün. Bak karın nasıl korkuyor, madem seviyorsun onu düşün... Belki size biz de yardımcı oluruz. Sorununuz neyse halledersiniz! Elimizden ne gelirse yaparız!" derken onu lafa tutup, yaklaşmaya devam ediyordu. Yüzündeki soğukkanlı ifadesi düşüncelerin okunmasına izin vermiyordu.

Genç adam karısına baktı öfkeyle, "Tanıyor musun?" der gibi. Genç kadın korkmasına rağmen kafasını *hayır* diye sallayınca, elindeki silahı Rüzgâr'a yöneltti. "Çekil git başımdan lan! Yoksa aranızda bir şey mi var? Neden kendini ortaya atıyorsun, şerefsiz! O benim karım, onu da seni de temizlerim." Bakışlarını yine kapıya çevirip gürledi. "Arabam nerede kaldı, çabuk getirin!"

Esme insan kalabalığını yarıp öne çıkınca, korktuğu başına gelmişti. Gördükleriyle olduğu yerde donup kaldı. Sanki yer ayaklarının altından çekiliyordu. Dengesi bozuldu kısa bir an, sendeledi. Elini nereye koyduğuna bakmadan yanındaki adamın koluna yaslandı. Yaşlı adam ona endişeyle bakıp "İyi misiniz hanımefendi?" diye nazikçe sordu.

Esme korkudan içi boşalmış bakışlarını adama çevirdi. Ne dediğini algılayamadığını belli eden birkaç saniye ona baktı, sonra da kolundaki elini çekip ön tarafa doğru yürümeye devam etti. Merdivenlerin başına gelince, durdu. Aklı durmuş, kalbi sanki atmayı kesmişti. Kocası, eli silahlı bir magandanın önünde cesurca duruyordu. Onun ifadesiz yüzü ve kızgın adamın yüzü beyninde kareler halinde dönüyor, ona cehennem azabı yaşatıyordu. Sarsak birkaç adım daha attı merdivene fakat kolundan tuttu biri onu. Bakışlarını bile çevirip bakmadı kim tuttu diye. Gözlerini kırpmadan kocasına bakıyordu. Sanki gözlerini ayırsa, bir şey olacak ya da... Korkuyordu! Şimdi savunmasız çocuklar gibi korkuyordu.

"Çekil lan yanımdan! O benim karım, sana ne! İster döverim, ister severim, aile arasında uza."

Rüzgâr geri çekilmeyip aksine kendinden emin ifadesini koruyup ona doğru sakin adımlarla yürüyünce, genç adam elindeki silahı havaya kaldırıp bir el ateş etti. Kapının önündeki meraklı kalabalık bağrışarak sağa sola ve içeri kaçarken, onların arasında kalan biri acı acı bağırmaya başladı.

"Rüzgârrrrr!"

Esme o adamın silahı ateşlemesiyle öne atıldı. Korkuyla aklı boşalmış şekilde ona koşmak istiyordu. Zorluyordu kendini ama nafile. Belini saran eller engellemeseydi koşarak kocasına gidecekti. Onu kıskaç gibi saran elleri itmesine, debelenip durmasına rağmen o kadar ısrarcı tutuyordu ki, başaramıyordu. Gözlerindeki sıcacık yaşlar yanaklarına akarken, tüm gücüyle haykırıyordu.

"Rüzgâr! Rüzgâr!"

Arkasındaki adam onu kendine çekti, başını kulağına yaklaştırdı. Esme'nin sırtı sert bir göğse yaslandı. "Kızım dur, bir şey olmayacak. Sen gidersen dikkatini dağıtırsın, asıl o zaman bir şey olur!"

Gözyaşlarının içinden o tanıdık sese başını çevirdi. Babası tutuyordu onu, sıkıca kollarını sarmıştı beline. Onun gözleriyle kesişince

ıslak bakışları bocaladı ama şu anda kocasından başka kimse umurunda değildi. "Sakin ol, dikkatini dağıtma."

Sakinleşti. Artık tepinmiyordu. Ya da bağırmıyordu. '*Dikkatini dağıtırsın,*' sözü hangi ara kulağından içeri sızmıştı böyle? Yanlarındaki insanlar da silah sesiyle dağılmıştı zaten. Derin derin nefesler alıp veriyordu.

Rüzgâr, Esme'nin feryadını duymasına rağmen, umursamadı. Eğer ona bakarsa aklı onda olacaktı. Hem genç kadın hem de başkası zarar görebilirdi. Şimdi istediği son şey, birilerinin zarar görmesiydi. Elini cebinden çıkarıp ceketinin ön düğmesini açtı. Silahlı adam ona şaşkınca bakarken üzerindeki ceketi omuzlarını sarsarak çıkartıp, yere koydu bakışlarını genç adamdan ayırmadan. O da zaten bu adamın ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun." dedi silahlı adam korkuyla.

"Bak karının kaşı kanıyor, dudağı da patlamış, bırak onları temizlesinler. Biz de seninle erkek erkeğe konuşalım."

Genç adam karısını biraz daha kendine çekip bedenine siper etti. "Sen ne ayaksın? Canına mı susadın? Yoksa macera mı arıyorsun? Sana ne lan benim karımdan, şerefsiz..." Karısına baktı tekrar. "Yoksa siz ikiniz... Şerefsizler!"

Rüzgâr'ın tek kaşı sinirle yukarı kalktı. İfadesiz sert köşeli yüzü kasıldı, gözlerinden bir şey okunması imkânsız olsa da, genç kadın duruşundan güven aldı. "Düzgün konuş ağzınla burnun yer değiştirmesin aslanım! Senin karını ilk defa şimdi görüyorum. Bırak kadını... Beni sinirlendirmek istemezsin!"

"İlk defa görüyorsun da ne diye burnunu sokuyorsun. Salak mısın sen? Yoksa polis misin?"

"Polis değilim, davete geldim." dedi Rüzgâr sakinleştirmeye çalışarak.

Genç adam biraz geriledi karısını da kendiyle çekerek. Karşısındaki adamın sert yüzünden, kara gözlerinden ve çatılı kaşlarından ürkmüştü. Adamda ne korku vardı ne de endişe, o geriledikçe üzerine yürümeye devam ediyordu. Karısının saçlarına asıldı yeniden. Genç kadın kocasının eline sarılarak saçlarını kurtulmak için bağırdı. Genç adam sinirlendi. "Sus sürtük, bunlar hep senin yüzünden. Evinde oturamadın değil mi kaltak, illa canın dayak istiyor! Sana gelme dedim, niye dinlemedin..." Etrafına baktı, terliyordu. "Arabam nerede kaldı?

Çabuk getirin bu kaltağı bana öldürtmeyin?"

Rüzgâr'ın çenesindeki kas seğirmeye başladı. Elleri de sinirden geriliyordu. Adamın elinde bayılacak gibi duran kadını gördükçe, annesi aklına geliyor, zıvanadan çıkıyordu. Çaresiz annesi... Katı babasının can yakan cezaları. Sinirleri iyice gerildi. Gözleri etrafta dolaştı çaktırmadan. Cem hâlâ yoktu.

"Bak koçum eğer kadını bırakırsan, sana bir şey olmasına izin vermem. Madem sürtüğün teki, değmez onun gibilerine, bırak." dedi dişlerinin arsından.

"Bırakmam, ben onu seviyorum. O benim... Kal olduğun yerde sen. Biz eve gidince affettiririm ben kendimi."

"Hey aslanım, bir bakar mısın?" dedi arkadan gelen ses, silahlı adam irkildi.

Cem ifadesiz bir yüzle adamın arkasından yaklaştı. Adam boş bulunup başını arkaya çevirdi. Rüzgâr bunu fırsat bilip öne doğru atılıp, eli havada asılı kalan silaha odaklanarak, tekmesini hedefine savurdu. Adamın elindeki silah yere düşüp patlayınca, genç adam eline aldığı darbenin acısıyla hırlayarak Rüzgâr'a baktı.

Rüzgâr hızla hareket edip ellerinin arasındaki kadını çekerek Cem'e savurdu. Oyuncak bebek gibi bir elden diğerine geçen kadın korkuyla çığlık atarken, Cem emanetini arkasına almıştı.

Rüzgâr şaşkın adamın yakasını toparlayarak ayaklarını yerden kesti. Yumruğunu sadistçe yüzüne gömdü. Hıncını alamadı. Bir tane daha indirdi genç adamın burnuna. Elinin değdiği yerden çıtırtılar yükselirken, çeşme gibi akan kan eline bulaştı ve hatta üzerine sıçramıştı.

"Bir daha kadınlara el kaldıramadan evvel bu yumrukları düşün."

"Geberteceğim seni kahpe..." dedi yere fırlattığı adam karısına bakarak, Rüzgâr yanına yaklaşıp yere diz çöktü. Genç adam ürkmüş gözlerle ona bakarken, bir taraftan da kanayan burnunu tutuyordu. "Ona yaklaştığını görürsem seni ben gebertirim. Başka bir kadına el kaldırdığını duyarsam yine gebertirim." Adam korkuyla titrerken yakasını toparlayarak yüzünü kendine yaklaştırdı. Kocaman olmuş gözleriyle korkudan konuşamayan adam, "Ta-tamam." dedi titrek sesiyle.

Rüzgâr'ın burnunun kenarındaki kaslar seğirdi. "Bir daha birine hakaret ederken, iki kere düşün..."

"O benim karım."

"Yani?" dedi Rüzgâr.

"Seviyorum onu."

"Böyle mi şerefsiz." dedi yumruğunu adamın açık ağzının üzerine gömerken. "Böyle mi seviyorsun?" Kırılan dişlerinden çıkan ses kulağını doldururken, elinin altında bayılan adamı yere bıraktı. İç gererek arkasını döndü, işte tam o anda bir silah sesi duyuldu.

Esme patlayan silahla gözlerini kapadı. Nefesi ciğerlerinde dondu kaldı, benliği bedeninden havalandı korkuyla. Vurulmuş muydu? Rüzgâr vurul muş muydu? Silahını kocasının sırtına doğrultan adamı görmüştü, artık nefes alamıyordu. Etrafından ses gelmeyince, gözlerini ürkekçe aralayıp baktı. Oradaydı. Ayakta. Ona bakıyordu. Bir an inanamadı, yere düşmesinden korkarak bekledi ama Rüzgâr yere yığılmadı. Vurulmamışı! Cem son anda adamın elindeki silaha tekmesini savurup kurtarmıştı abisini. Bir şey olmamıştı. Gözlerini kapatıp "Allah'ım sana şükürler olsun." dedi.

İşte o zamana kadar tutuğu nefesini dışarı saldığının farkında değildi. Belindeki elleri iterek "Bırak!" diye dişlerinin arasından tısladı. Babası bırakmak istemeyince "Sana bırak dedim!" diye yineledi. Yaşlı adam bırakınca gözlerindeki yaşı elinin tersiyle silip kararlı adımlarla merdivenleri inmeye başladı. Az önceki korkak kadın gitmişti şimdi. Ağlayan, debelenen o değildi sanki. Elleri yanında yumruk olmuş, derin derin, sinirle soluyordu. Rüzgâr onun kendine geldiğini görünce, rahatlatmak amaçlı sert yüzünü yumuşatıp, tebessüm etti. Elindeki kanı pantolonuna hızla sildi, görsün istemiyordu.

Esme önünde durdu. Donuk bakışları birkaç saniye sadece yüzüne odaklandı. Gözleri kararmış, sinirden yüzü mermer gibi bembeyaz olmuştu. Rüzgâr onun bu ifadesiz halinden korkup kaşlarını kaldırarak, bir adım atıyordu ki, cansız yumrukları ve tekmeleriyle karşılaştı. Esme hem ağlıyor hem de omuzlarını tüm gücüyle yumrukluyordu.

"Manyak, aptal mısın sen? Ya sana bir şey yapsaydı? Ya vurulsaydın? Hayvan herif, beni hiç mi düşünmüyorsun? Hava attığını mı sanıyorsun? Sen kendini Batman mi sanıyorsun? Ben orada ölüyordum korkudan... Vuruldun sandım, seni kaybediyorum sandım."

Rüzgâr ince bileklerini yakalayıp onu kendine çekti, sıkıca sarıldı. Onu sadece böyle sakinleştirebileceğini biliyordu. Elinin birini omzundan sararken, diğerini beline koyup göğsüne bastırdı. Hareketlerini durdurmaya çalıştı.

"Aşkım tamam, geçti. İyiyim bak, bir şeyim yok!"

Kollarının arasına hapsolan Esme hıçkırarak çırpındı, onunla savaşmaya devam ediyordu. Bir müddet sonra durdu. Artık bağırmıyordu ama ağlaması da durmuyordu. Hıçkırıkları yüzünden narin omuzları sarsılıyordu sürekli. Rüzgâr onun sakinleştiğini düşününce geriye çekilip, yüzünü avuçlarının arasına gömdü. Başını aşağı eğip gözlerini görmeye çalıştı.

"Esme'm bak, iyiyim. Bir şeyim yok."

Esme gözyaşlarını kabaca silip bakışlarını yana çevirdi. Rüzgâr'da inatça çenesini kendine çevirdi. Gözleri ağlamaktan kızarmış, yanakları ıslanmıştı. Dudaklarını büzerek, "Konuşma benimle." dedi sinirle. Rüzgâr karısına sokulup "Küs müyüz?" dedi alaylı ses tonuyla.

Esme geriye çekilmeye çalışıp kollarını iteledi. Küs küs "Bir de dalga geçiyor odun." diye hıçkırdı. Yüzündeki elleri sinirle silkeledi. "Dokunma!"

Rüzgâr kaşlarını çatarak baktı bu sefer. "Sana iyiyim diyorum, neden böyle yapıyorsun? Bıraksaydım da kadıncağızı öldürse miydi?"

İşte bu sözler Esme'yi tetikledi. Tüm hırsıyla omzuna sertçe vurdu. "Sen orada kovboyculuk oynarken, ben dokuz doğuruyordum haberin var mı? Ölüyordum."

Rüzgâr'ın dudakları alayla kenara kıvrılıp, "Onu hamileler söyler karıcığım, buraya uymadı. Başka bir şey bul!" dedi yersiz bir zamanda şebeklik ederek.

Aklı başına gelen Esme dudaklarını dişlerinin arasına alıp bakışlarını yana çevirdi. O ana kadar bebeği unutmuştu. Allah'ım, debelenip durmuştu! Kocasına kızgınca baktı. "Sen beni bir gün öldüreceksin... Korkudan..."

Rüzgâr onu kollarıyla sararken, tüm şefkatiyle, naif sıcaklığını teninde hissetti. "Ne tesadüf, ben de öyle düşünüyordum!" Çenesini başına yasladı. Kollarını sıkıca etrafına doladı karısının, daha çok hissetmek için bastırdı. Esme kollarını kocasının beline dolarken, arkadan Cem'in sesi geldi.

"Abi polisler geliyor, güvenlik halletti şimdilik bu işi."

Rüzgâr ona sert sert bakarak, "Sen neredeydin?" diye hesap sordu.

"Yardıma ihtiyacın mı vardı? Paslanıyor musun üstat!" dedi alayla. Esme'nin yüzündeki öfkeyi görünce toparlandı. "Arkada film çe-

virdim." Rüzgâr ona düz bakışlarını yönlendirince, ciddileşti. "Kızın babası kalp krizi geçirmiş, onu arabaya taşıdım."

Rüzgâr tebessümle başını sallayarak geriye çekilip, yere koyduğu ceketine uzandı. Başını yana çevirip alırken, otelin kapısında dikilenlere gözü takıldı. Gözlerindeki ışıldama kayboldu. Sinirle dişlerini sıklaştı. Ceketindeki tozu silkeledi. Esme'nin babası ve abisi orada dikilip onlara bakıyorlardı. Annesi yoktu yanlarında. Belli ki haberi yoktu ya da ayrılmıştı! Karısına yaklaşıp dişlerinin arasından -hiç istemese de- "İstersen... yanlarına gidebilirsin?" dedi. Sesi öylesine soğuk, öylesine sertti ki; zaten kendini ele veriyordu gitmesini istemediği.

Esme onun baktığı yere çevirince yüzünü, üzgün gözlerle bakan babasını gördü ilk. İçine bir taş otursa da abisini görünce, kocasına uzandı. Elini sımsıkı tuttu. "Hadi evimize gidelim."

Rüzgâr ceketini iki parmağına takıp omzuna atarken, kolunu karısının boynuna doladı. Onu kendine çekip başına dudaklarını yasladı. Esme kocasına tebessümle bakıp, kollarını beline doladı. Valenin getirdiği araçlarına giderken "Seninle hâlâ küsüm, bunları burnundan getireceğim haberin olsun!" diye nazlandı. Dudaklarını sinirle büzmüştü yine. Rüzgâr içten bir şekilde gülümsedi. "Biliyordum. Hiç şaşırmadım, anında eski hâline döndün. Savaşçı Esme geri döndü."

Esme alaycı tabirine kızıp boşluğunu çimdikledi. Rüzgâr kaşlarını kaldırıp düz bakışlarını ona çevirdi. "Şimdi hangisi? Çocuk Esme mi, yoksa savaşçı olanı mı bunu yaptı?"

Esme tekrar çimdiklerken dişlerini de sıkıyordu. "Karın olan aptal, ben sana evde göstereceğim hangi Esme'ymiş!"

Rüzgâr çarpıkça tek kaşını kaldırdı. "En çok nereni?" Kız şaşkınca solurken adam "Ben en çok..." dedi gözlerini göğüslerine çevirip, edepsizce bakarak. "Orayı görmek istiyorum."

Her ne kadar kızarsa da Esme, gözlerindeki aşkla baksa da, sözleri kızgınca döküldü kasılmış dudaklarından. "Bir süre ancak rüyanda görürsün sen onları, sana ceza... Yok, sana meme!"

Rüzgâr onu kendine çekip, omzunu baştan çıkarıcı bir biçimde okşadı. "Emin misin? İddiaya girelim mi?"

"Hayır. Kesinlikle olmaz!"

"Korkuyor musun kaybetmekten?"

"Elbette ki, hayır!" Esme kocasının göğsünü vurdu hırsla. "Bana çocuk diyene bak, oyun istiyor."

Eve geldiklerinde hâlâ küs gibi konuşmuyorlardı. Duşlarını sessizlik içinde alıp yemeklerini yemişlerdi, ne Rüzgâr o anı hatırlatıyordu karısına, ne de Esme aklına getirmeye cesaret edebiliyordu. Her ne kadar bugünkü yaşadıklarını umursamaz gözükse de, aklına geldikçe çıldıracak gibi oluyordu. Aslında nişanda olanları şu anda düşünmüyordu, onun düşündüğü tek şey Rüzgâr'ın deli cesaretiydi. İşte bu korkutuyordu.

Elindeki CD'lerin bir tanesini arkasına saklayarak, diğerleri görünecek şekilde elinde tutup kocasına doğru aheste adımlarla yürümeye başladı. Altında mini penye şortu, üzerinde ip askılı atleti, seksi bacaklarını onun gözlerine sunmuştu. Bunu özellikle yaparak onu cezalandırmayı düşünmüştü. Yeni duşunu aldığı için saçlarındaki koku daha o girmeden odaya dağılmıştı. Kocasının gözleri onun üzerinde ateşler saçarak gezinirken, genç kız yalın ayak salındı yanına. Kara koyulukların üzerinde yanan meşaleler gibi gezmesinin keyfini çıkardı. Ona böyle bakmasını seviyordu. Onu istediğini, her dakika sadece ona dokunma isteğiyle yanması gururunu okşuyordu. Bu onun dünyasında tek sultanlığın kendine ait olduğunu gösteriyordu. Arzulanmak, sevilmek, hele delicesine âşık olunmak bu dünyadaki en güzel duyguydu. Ve bunun sevdiği adam tarafından yapılması, koşulsuz şartsız sunulması, ona cennetten hediye oluyordu.

Rüzgâr'ın bakışları karısının üzerinde dolaşırken, yüzünde çapkınca bir gülümseme süregeldi. Elinde tutuğu kahve kupasını sehpaya koyup, geriye yaslandı. Onun aheste adımlarla yanına gelmesini izledi dikkatle, keyfini çıkardı. Bu kadın hem çocuk, hem de nasıl bu kadar kadınsı olabiliyordu?

Esme yüzünde haylazca gülüşü ve kadınsı görüntüsüyle önünde durdu. Parmaklarının ucuna basarak havalandı. Rüzgâr kaşının birini havalandırdı. Bacaklarını öne doğru hafif aralık olacak şekilde uzatarak, rahat bir oturuş sergiledi. Esme de ona elindeki CD'leri uzatıp "Bugün film izleyelim mi?" diye sorduğunda, Rüzgâr elindeki film CD'lerine uzanırken "Olur" dedi hayalleri yıkılarak. Baştan çıkarılmayı hayal ederken film düşmüştü nasibine.

Bakışlarını hâlâ üzerinde turlarken duru bir sesle, "Barıştık mı?" diye sormayı ihmal etmedi.

Esme ağzını bununu kıvırıp "Hayır." dedi cesurca. Rüzgâr onu duymamış gibi yapıp, elindeki CD'iyi göstererek "Bunu izleyelim." dediğinde, Esme 'hayır' der gibi kafasını salladı. Arkasında sakladığı filmi elinde sallayarak gösterdi. Rüzgâr elindeki filme bakıp kaşlarını çattı.

"Kendime inanamıyorum, kadınlar gibi oturup romantik komedi mi izleyeceğiz?"

Esme geriye bir adım atıp dudaklarını büktü. "İstersen ben yukarıda tek başıma da izlerim, sen de televizyonunla yalnız kalırsın." Arkasını dönüp güzel suratını iyice sallandırdı. Öne doğru bir adım atmıştı ki, kendini kıskaç gibi tutan ellerle kocasının kucağına çekilirken bulması bir oldu.

"Bakıyorum da hemen küsülüyor! Sen bunu huy hâline getirdin Esme Hanım ve ben bu huyu hiç sevmedim." Tok sesi ciddi anlamda sitemliydi ama kızın haklı olduğunu bilmek gardını düşürüyordu. "Sadece fikrimi belirttim güzel gözlüm, kızma hemen. İzlemem demedim!" Esme omzunu sarstı nazlıca. "Küs müyüz yine?"

"Küsüz."

"Esme!"

Esme kocasının kucağında biraz doğruldu. Ellerini kocasının göğsünün üzerine koydu. Bacaklarını açarak dizlerinin üzerine tünerken, "Ne?" dedi biraz kısık bir sesle.

"Seni bazen cezalandırmak istiyorum." dedi adam karısının yüzüne düşen saçlarını geriye çekerken.

"Öyle mi?"

"Dizlerime yatırıp..." Esme kaşlarını kaldırınca "Küsmeyi unutana kadar şaplak atmak istiyorum. Kocaların cezası ağır olur." Esme'nin elleri göğüslerinden ensesine kaydı. "Başka cezalarımda var, bunun için yatak odasına gitmek gerekiyor."

"İlla yatak odasına mı gitmek gerek?" dedi Esme.

"Kanepe de olabilir, hatta duvar." dedi adam bakışlarını dudaklarına çevirerek. Esme parmaklarını saçlarına daldırıp oyaladı. Kocasının baştan çıkmış koyu gözleri aşkla karşıladı. "Cezalısın Rüzgâr, iyi halden indirim bekleme."

"O kadar ciddisin."

"Şaka mı yapıyorum? İstemiyorsan gerçekten ben yukarıda izlerim kendini kasma."

"Cidden küs müyüz?"

Kız başını salladı üzgünce. "Küslük falan da yok."

İki elinin arasına sıkıştırdı kafasını kendine yaklaştırıp burnunu burnuna sürttü sevdiğinin. Temiz kokusu genzini sararken, derince içine çekti bu kokuyu Rüzgâr. Burnunun üzerine ufak bir buse koydu. "İzlersem beni affedecek misin? Barış imzalayacak mıyız peki Esme? Sen küsünce benim içime işliyor acı."

"Sen saçmalayınca benim içime de korku işliyor." diyen Esme geriye çekilip kaşlarını çattı. Başını geriye yatırıp gözlerini kısarak "Neden affedeyim?" diye söylendi. "Kendini öldürtmeye çalışıp beni düşünmediğin için mi?" Bu konuda hâlâ katıydı. Nasıl olmasın ki, onu düşünmeden cengâver gibi kendini ortaya atmıştı. Kalbinin artık onda attığını, onsuz nefes alamayacağını nasıl düşünmezdi? Rüzgâr geriye yaslandı. Karısını sakinleştirmek için ellerini sırtında gezdiriyordu. Bir anda kızıp bir anda yumuşayabiliyordu.

"Fazla abartıyorsun, ufak bir meseleydi."

"Ölebilirdin, sence bu Rüzgâr abartı mı?"

"Ne ölmesi? Hem kadının yardıma ihtiyacı vardı gördün! Biri el atmasaydı zarar gelebilirdi. Bir şey olmadan müdahale ettik hepsi bu. Ona ya da bir başkasına bir zarar gelmedi, değil mi?"

Esme omuzlarını sarstı "Bana ne!" der gibi. Dudağını büküp suratını sallandırdı. "Tabiî ortalarda Batman gibi sen varken, polislere ne hacet? Bu ülkede adalet var Rüzgâr, kaba kuvvetine güvenenleri genç yaşla ağırlıyor toprak."

Rüzgâr yerinden doğrulup beline sarıldı. İki elinin arasında kalan ince belle, elleri neredeyse birleşecek gibi duruyordu. Kendine çekti çaktırmadan. "Hadi ama karıcığım, bu olayı biraz fazla büyüttün, daha önce bundan katbekat kötüleriyle karşılaştım ve hâlâ yaşıyorum!"

"Bir de söylüyor musun? Ölümden döndün Rüzgâr, Fransa'yı ne çabuk unuttun?"

"Önceden dedim."

"Öncesi beni ilgilendirmiyor, şimdi ben varım."

Bunu düşününce nefesi kesiliyordu. Ne kadar rahat söylüyordu belalılarla takıştığını? Bu adam ne kötüydü! Zaten aklında hep bir

soru, hep bir sorun olarak öylece orada dururken, kâbusu gibi hayatından çıkmazken, her an ona bir şey olacak korkusuyla yaşarken, bir de bunları rahatlıkla dile getirmesine sinir olmuştu. Onun zarar gördüğünü düşününce ölüme dokunuyordu. Oysa beyefendi bunu rahatça, havadan sudan gibi konuşuyordu. Yaşadıkları aksiyon filminin karelere gibiydi. Vücudu kasıldı. Rüzgâr da bunu fark etti. Elinin altındaki narin vücudun korkuyla titrediğini anladı.

"Esme'm, öncedendi sevgilim. Senden önce. Seninle önceki devir kapandı. Şimdi Rüzgâr'ın farklı esiyor buralarda, gör!"

"Senin de değin gibi, şimdi ben varım hayatında! Bizim olduğumuz yerde bu hayatın yeri olmamalı değil mi? Hem sonra..." Dudaklarını dişlerinin arasına alıp ellerini geniş göğsüne dayadı. Parmaklarını oynatırken, bunu ona söyleyip söylememe konusunda biraz tereddüt etti.

Rüzgâr birazcık daha sokularak, cevabını bildiği soruyu keyifle yeniledi. "Hem sonra ne karıcığım?"

Esme bakışlarını kaldırıp gözbebeklerinin içinde yaktığı mutluluk ateşini ona sundu. "Biz bebek düşünmeye karar verdik sanıyordum! Ama sen böyle yaparsan ben vazgeçerim doğurmaktan. Bebeğimin babasız büyümesini istemiyorum." Dudağını dişlerken karnında kasılmalar başlamıştı. Yarı bir itiraftı sonuçta. "Kendine dikkat etmezsen, bir şey olursa biz yarım kalırız... Sen hiç ileriyi düşündün mü? Gelecekte bizim ne hâlde olacağımız aklına geldi mi? Ben sensiz olmak istemiyorum... Eğer aile babası olacaksan, bir daha böyle şeylere karışmayacaksın." Omzunu yine silkti umarsızca kendi söylediklerine tepki gösterir gibi. "Tamam, sana seyirci kal demiyorum ama en azından gerekeni yap! Polisi ara, güvenliğe haber, olmadı başka çareler düşün. Kendini tehlikeye atma." Güzel kahvelerinin ışığı içinden çekildi. Gözlerini üzgünce devirip içine işleyerek baktı. "Olmaz mı?"

Ondan duymak istediği sözleri bekledi, sabırla.

Rüzgâr onun sözleriyle şimdiye kadar düşünmediği bir gerçeği idrak etti. İhtiyatla düşününce Esme'nin haklı olduğunu saptadı! Onunla bir yuva kurmuşlardı ve gelecek planları içerisindeydiler. Eğer ileride ona bir şey olursa, karısının ve çocuklarının hâli... Önce düşünceli gözlerini sakinleştirdi. Karısının ona ciddi ifadeyle söz vermesini bekleyen hali sabırsızdı. Ellerini belinden hareket ettirip aşağıya indirdi. Kocaman elleri onun diri kalçalarını avuçlarken, "Tamam. Daha

dikkatli olurum. Yeter ki sen üzülme." diye geçiştirmeli bir söz verdi.

"Söz mü?"

Rüzgâr dudaklarını karısının dudaklarına haylazca sürttü. "Söz." dedi derinden gelen sesiyle. Esme ellerini göğsüne dayayıp kalkmak için destek aldı. Başarınca biraz geriledi. Rüzgâr onun neden kalktığına bakarken, karısının müstehzi yüzünde şeytanca bir gülüş oluştu. Bu haylaz bakışların ardından da kesin bir şey gelecekti ve bunun hoşuna gitmeyeceği gibi bir hisse kapıldı.

"İstersen verme!" Dudağını dişleri arasına alıp kısa bir an sıktı. "Sana bir şey olursa ben dul kalırım." Gözlerini işveyle süzdürüp, göz kırptı. "Düşünsene gencecik bir kadın, güzel, alımlı ve tek başına, yalnız... Her zaman yalnız..." Dudaklarını yalayarak -ki bunu bilerek yaptı- birbirine bastırıp şaklattı. "Epey ilgi çeker değil mi kocacığım? Onu teselli etmek isteyen dünya kadar erkek kuyruk olur."

Nereden vurması gerektiğini biliyordu cadı. Rüzgâr söylediklerine tepki suratını asıp hızla yerinden doğruldu. Birkaç uzun adımda yanına gelip önünde durdu. Gözleri ciddi anlamda kısılmış, içinde ateşler yanıyordu. Karısına uzanıp tek hamlede kendine çekti. Vücudunu tenine bastırırken kabaca "Bakıyorum da çok meraklısın bensiz kalmaya, unutma küçükhanım, ölsem bile hayalet olur tepene çökerim. Kâbus olur rüyalarına girerim, yine de seni bensiz bırakmam..." diye hırladı. Esme inatla ifadesini korudu. "İyi ya, sen de ölüp beni tek bırakma işte, genç yaşta kurdun kuşun arasında kalmayayım."

"Sen çok tehlikelisin, seni bırak biriyle düşünmeyi ima ettiğin zaman bile dünyayı yakasım geliyor. Sen bana cinnet geçirtmek mi istiyorsun Esme? Bir daha öyle konuştuğunu görürsem, sana ceza veririm." Elini belinden kalçalarına kaydırıp sıkıca avuçladı. "Ciddi cezalar, çakma değil!" Kendine doğru kaldırıp kasıklarına sertçe bastırırken, "Aynı zamanda dilin de çok uzun." diye inler gibi fısıldadı. Kafasını aşağı eğip dudaklarına nefesini soludu. "Biraz yesem kısalır mı?"

İnatçı kedi Esme ellerini onun geniş omuzlarına koyup iterek, geriye çekilmeye çalıştı. Rüzgâr başta izin vermek istemese de tutuşunu gevşetmek zorunda kaldı.

"Sana hâlâ kızgınım hayatım." Televizyona bakıp "Hani film izleyecektik, ben çok merak ediyorum o filmi?" diyerek lafı değiştirdi. Rüzgâr tekrar ona sokularak gözlerini dudaklarına mıhladı. "O filmi

boş ver, ben sana en ateşlisinden bir tane çekerim, hem de tam romantik olanından. İkimiz de... birlikte zevk alarak izleriz, olmaz mı?"

Kollarında hazla titreyen Esme kıpkırmızı bir suratla kendini geri çekerek, kıskacından zor da olsa ayrıldı. Birkaç adım geride durdu. Dudaklarını birbirine bastırdı kısa bir an. "O filmi izlemek istiyorum. Sen benim verdiğim filmi ayarla, ben gidip mısırları getireyim"

"Hangisini?"

"Rüzgâr!" dilinden tatlı bir telaşla döküldü ismi.

"Söyle hurma gözlüm!"

Esme kafasını sallayarak sehpaya eğilip soğumuş kahve kupasını da alıp mutfağa yöneldi. Rüzgâr homurdanarak televizyonun yanına gitti, hiç istemese de CD'yi taktı.

Biraz sonra da Esme elinde mısır kâsesi ve içecek bardaklarıyla içeri geri döndü. Kâseleri ve bardakları sehpaya koyunca, kanepeye oturan kocasının yanına hareketlendi.

Yanına oturunca sehpaya uzanıp kendi mısır kâsesini aldı. Kocasına iyice sokulup geniş göğsünü sırtına yastık yaptı. Bundan hiç şikâyetçi olmayan Rüzgâr kolunu karısının omzuna attı. Esme ayaklarını kanepeye uzattı. Rahatlığından emin olunca, kucağına koyduğu mısır kâsesine dadandı. Rüzgâr karısına bakıp huzurla kendini geriye yaslayıp, kafasını eğdi. Çenesini o mis kokulu ipek saçlarına dayayıp ekrana baktı. Onun sıcak varlığını kendi bedeninde hissetmenin rahatlığıyla, gurur veren varlığının şerefiyle, o anın eşsiz tadını çıkardı. Huzur buysa eğer, hiç bozulmasını istemiyordu.

Mutluydu. Hayatında ilk defa sahip çıkıyor, sahip çıkılıyordu. Ne kadar seviyorsa, bir o kadar da seviyordu. Aşk filmleri izlemekten nefret eden adam, onunla oturup romantik komedi izliyor, o her zaman nefret ettiği ucuz aşk romanlarının âlâsını yaşıyordu. Âşıktı, daha ötesi var mıydı? Şarkı dinleyip sohbet ediyor, kavga edip barışmasını iple çekiyordu. Dünyada aşkın ve sevginin var olduğunu o da artık biliyordu. Hayatta sadece annesinin ve babasının arasındaki gibi kirli aşklar yoktu. Menfaat ilişkisine dayalı değildi temelleri. Bunu bu küçük kız sayesinde anlamıştı. Can yakan, yürek yıkanlardan değildi onların evliliği. Saf, temiz, şeffaf ve karşılıksız sadakate dayanıyordu. Bunu biliyordu. O nasıl canını verecek kadar seviyorsa, karısı da bir o kadar çok seviyordu.

Dakikalardır Esme hiç kıpırdamayıp filmi izliyordu. Rüzgâr bu

anın bozulmasının istemediğinden hiç kıpırdaman öylece duruyordu. Bir müddet sonra filmden iyice sıkılmaya başlayınca, yaramaz elini karısının atletinin içinde yolculuğa çıkardı. Esme'nin gözleri filmde, elindeki mısır dudağında donmuş hâlde, onun yaptığı baştan çıkarma oyunuyla kıpırtısız kaldı. Elindeki mısırı ağzına atıp çiğnerken, "Eğer o elini hemen oradan çekmezsen, ben de koltukta tek başıma izlerim devamını!" diye tatlıca tehdit etti.

"Ben de koltuğa oturur, seni kucağıma alırım, ondan kolay ne var. Yani yine birlikte izleriz filmini."

Esme kafasını yana çevirdi. "Ya, Rüzgâr lütfen, az kaldı sabret biraz, bak bitiyor." Kocasının ağzına elindeki mısırı tıkıştırıp önüne döndü. Rüzgâr ağzındaki mısırı yerken, hiç aldırış etmeden parmaklarını yumuşak hareketlerle göğsünde gezdirerek, "Düşünmem lazım." diye istediğini belli edercesine diretti. Esme omuzlarını düşürüp oflayarak tekrar ona yaslanırken, "İstediğini yap, bu filmi izleyeceğim." diye tehdit etti.

Mısırı ağzına atarken, Rüzgâr başını aşağı eğip dudaklarını kulağının dibine getirdi. Bundan tahrik olduğu biliyordu. Arzulu çıkan sesiyle, "İstediğimi mi? Hımm, bu çok cazip bir teklif." diye fısıldadı. Dudaklarını boynuna kaydırıp tüy gibi dokundu. "Bunu da yapabilirim o zaman." Kulağının dibine gelip kulak memesini dişleri arasına alarak emdi. "Bunu da, değil mi?"

Esme gözlerini kapatıp kendini kocasının kollarına bıraktı. Kaç ay olmuştu. Hâlâ onun dokunuşlarına nasıl bu kadar büyük tepki verdiğine inanamıyordu. Ne zaman dokunsa nefesi kesiliyor, ilk günkü gibi heyecanlanıyordu. Nefesi hızlanırken, dudakları aralandı. Kurumuş dudaklarını yalayarak, "Rüzgâr..." dedi inler gibi...

Rüzgâr onun ahenkli sesindeki, tutkunun koyulmuş titreşimlerini hissedince, dudaklarını boynunda gezdirdi iştahla. "Hımm." dedi sadece derinden gelen kesif homurtuyla. Kocasının eli göğüslerini sıkıca kavrayıp yoğurmaya başlayınca, Esme ansızın gözlerini açıp kanepeye dayanıp destek aldı. Sırtını onun göğsünden geri çekti. Rüzgâr yaramaz gözleriyle ona bakarken, o kucağındaki kâseyi sehpaya sertçe bırakıp "Ben sana hâlâ kızgınım... Beni böyle kandıramazsın, sana söyledim bu gece sana hiçbir şey yok..." diye hırslı ciddiyetini kordu. Bacaklarını kanepeden aşağı sarkıtıp ayağa kalktı.

"Anlaştığımızı sanıyordum?" dedi Rüzgâr kızgınca bakarken.

Onun kollarından kalkmasına öfkelenmişti. Bu hâliyle, elinden oyuncağı alınmış çocuklar gibi, kırılgan bir izlenim veriyordu karşısındaki insana.

"Esme çocuklaşıyorsun. Bu biraz fazla olmadı mı? Ne yapayım, söz verdim işte bir daha olmayacak diye." Üzerine basarak vurguladı. "Daha dikkatli davranacağım." Sonra bir anda kabullenemeyen bir tavırla elini sallayarak kızgınca söylendi: "Sözleşme falan mı imzalayayım, söyle ne yapayım?"

Esme ona işveyle bakıp ortamı yumuşatmak istedi. Bu adamın bu konuda ne kadar hassas olduğunu biliyordu. "Bir şey yapma kocacığım... Tamam, inandım sana ama yine de bu gece cezalısın." Taviz vermeyen gözlerini televizyona çevirdi. "Şunu kapa, hadi yatalım zaten sonu belli." Sehpaya yaklaşıp tepsiye kâseleri ve bardakları koyarken, Rüzgâr yanındaki kumandaya uzanıp televizyonu homurtular eşliğinde kapadı. Esme tepsiyle mutfağa giderken, "Sen çık odaya, ben mutfağı toparlayıp geliyorum." diye bilgilendirdi.

Rüzgâr yerinden kalkıp bahçe kapısına huysuzca giderken, Esme gülümsüyordu. Az sonra mutfakta işini halletti. Tepsiyi de yıkayıp yerine koyduktan sonra, etrafta şöyle bir göz gezdirdi. Unuttuğu bir şey olmadığını anlayınca dolaba yaklaştı. Canı bir şey istiyordu ama hâlâ canının ne istediğini bilmiyordu!

Bir süre bakındı dolabın içinde... Sonunda gözüne çarpan şeyle dudaklarını iştahla yalayıp, çilek kâsesine uzandı. Dolabın kapağını ayağıyla kapatıp arkasını döndü.

Odalarına girdiğinde Rüzgâr üzerini değiştirip yatağa girmişti. Beline kadar çektiği yazlık pikesiyle, üzeri tamamen çıplaktı. Onu, o vaziyette görmek nefesini kesti. Kolunun birini kafasının altına almıştı, belli ki onu bekliyordu. Bu hâliyle karşısında durunca genç kadın gözlerini ondan ayıramıyordu. Ve bunu bilinçli olarak yaptığından neredeyse emindi. Elindeki çileği ağzına atarken, aç gözlerini de kocasının üzerinde gezdiriyordu. Ona ceza vermişti güya, bu cezayı ondan önce kendi bozmazsa iyiydi. Ne oluyordu şimdi? Resmen adamın üzerine atlamak istiyordu. Hormonları kesin kafayı yiyordu.

Rüzgâr çarpıkça gülerek "Hem cezalısın diyorsun, hem fantezi peşinde koşuyorsun karıcığım." diye ayartıcı bir tutkuyla sordu.

Esme iştahla çileği çiğnerken "Ne fantezisi, sadece canım istedi. Bunları Ceyda abla yeni almış, baksana tazecikler. Böyle canlı görün-

dayanamadım." diye söylendi.

"Yatağa onlarla girmeyeceksin herhalde?" dedi Rüzgâr şaşkınca.

Esme yatağa yanaşıp dizlerinin üzerinde emekleyerek kocasının yanına geldi, koltuğunun altına girdi. Ayaklarını uzatınca da kâseyi kucağına koyup iştahla yemeye başladı. Öyle iştahlı, öyle kendini kaptırmıştı ki yemeye, sanki yemiyor bir de biyografisini çizer gibi inceliyordu. Ağzına attığı her çileği gözlerini kapatarak tadıyor, ağzını şapırdatarak tadını çıkarıyordu.

Rüzgâr karısının dikkatini çeken lezzetin merakıyla uzanınca, Esme eline vurup ona kaşlarını çatarak bir çocuğun masumluğuyla homurdandı. Rüzgâr da ona tuhafça bakınca, "Birkaç taneden fazla yemek yok, hepsi benim." diye uyardı. Rüzgâr onun şaka yaptığını sanırken, ciddi yüzünü görünce dişlerini sergileyerek gülmeye başladı. Bakışları karısının kızgınlıkla büktüğü dudağındaydı.

"Sen ciddisin."

Esme ağzına bir tane daha atarken, "Sana oradan şaka yapıyorum gibi mi geldi?" dedi kızgınca. Ağzı dolu halde "Herhâlde ciddiyim, hepsi benim bu bile az zaten." diye söylendi. Elindeki çileğe gözleri ışıldayarak bakıp "Ah nasıl lezzetliler böyle bunlar." diyerek kendi kendine koşmaya başlayınca, Rüzgâr afalladı. Esme önce elindeki çileğe baktı, vicdan yapıp bakışlarını sonra da kocasına çevirdi. Rüzgâr ona tebessümle bakınca, Esme çileği kocasının ağzına uzattı.

"Bir tane verebilirim sana, bitiyor. Başka yok." dedi. Rüzgâr dudaklarını aralayıp karısının uzattığı çilekten ısırdı. Bakışları onun çilek yemekten kızarmış dudaklarına kayınca da, ağzındaki lokmayı çiğnemeden yuttu. Gözlerinin içinde günahkâr pırıltılar yanarken, karısının gözlerine arzuyla baktı. İtaatkârca ağzını açıp onun verdiği çileği tekrar ısırdı. Esme'nin bakışları kocasının dudaklarında takılı kalınca, dalgınlıkla kalan parçayı ağzına atıp, parmağını hantalca yaladı. Rüzgâr da daha fazla bu tahrik edici oyuna dayanamayıp başını eğdi. Ve tüm dengeler değişti.

"Rüzgâr..." dedi Esme şaşkınca.

Dudakları üzerinde kıpırdanırken "Vermezsen verme, ben de buradan tadarım." diye söylendi adam. Az önce ne düşünüyordu, kocasına neden sınır çizmişti, unuttu. Dudaklarına kapandığı an aklındaki tüm kızgınlıklar uçup gitti. Rüzgâr onun çilek tadını alırken, kucağında duran kâseyi el yordamıyla bulup arkasındaki komodine koymayı

başardı. Esme kollarını kocasının boynuna dolarken genç adam beline sarıp yatağın içinde aşağı kaydırdı.

Dudaklarını dudaklarından kısacık çekti. Soluk soluğa, "Hâlâ kararlı mısın küslüğünde?" diye sorunca, Esme kollarını boynuna dolayıp onu kendine hızla çekti. Dudakları tekrar birleşmeden önce "Küslüğün canı cehenneme." diye homurdanmış olabilirdi.

Yine yoğun geçen bir gece, yine üzerinden tır geçmiş kadar kendini yorgun hisseden Esme.

Kaşlarını çatan Rüzgâr karısının yanına uzanıp, saçlarına dokundu. Sabah geçmiş, öğle güneşi yüzünde oynaşıyordu. Sabahtan beri bu kaçıncı çağırışıydı ama hâlâ kalkmamıştı. Aslında sabahları erken kalkar, hatta kahvaltıyı bile birlikte yaparlardı son zamanlarda.

"Esme hadi kalk artık, kahvaltıya gidecektik unuttun mu?"

Esme üzerindeki çarşafı biraz daha yukarı çekip, yan döndü. Başını yastıklara iyice gömerek, "Ya daha erken, rahat bırak da uyuyayım." diye huysuzca mızıldandı.

Rüzgâr işaret parmağını, ona dönen karısının alnına, burnuna ve dudaklarına doğru düz bir çizgi hâlinde gezdirdi. Başparmağı altdudağında oyalanırken, "Saat bire geliyor uykucu, kalk artık... Bak sen böyle yatınca işe de gidemedim hastasındır diye." dediğinde daha, Esme duyduğu şeyle apansız gözlerini açtı. Yatağın içinde gerinerek kocasına bakıp "Beni niye kaldırmadın, bu saate kadar yatılır mı?" Üzerindeki çarşafı tepikleyerek açtı. "Kendime inanamıyorum, bu kadar uyumazdım ben."

Rüzgâr elini saçlarında gezdirdi. "Evet, erken kalkarsın hep... Ben de ondan merak ettim. Neyin var, hasta mısın?"

Esme kocasına sokulup saçındaki elini yakaladı. Üzerine dudaklarını koyup yanağının altına alarak sıcaklığını hissetti.

"Senin yüzünden!"

"Benim mi?" Kaşları şaşkınca çatılmıştı.

"Evet, dünkü macerayı atlatamadan, bir de gece temposu, bu beden de yorgun düştü tabiî." Yatakta doğrulup kocasına sokuldu. Dudağına içten bir buse koydu. "Tünaydın kocacığım." Ve çocuk gibi yataktan zıpladı. Rüzgâr gülümseyerek, "Aynen öyle! Tünaydın karıcığım... Hadi hazırlan da öğle yemeğini birlikte dışarıda yiyelim, sonra da seni okula bırakırım." dedi. Geriye yaslanıp başını yastığa

duyarak karısının sıcaklığına uzandı. "Seni uyandırmak istemezdim ama yanlış hatırlamıyorsam üçte dersin vardı, hatta sınavın!"

Esme banyodan çıkıp giysi odasına geçerken, kısacık ona baktı. "Ben bile unuttum, sen nasıl hatırladın?"

"Geçen gece bu sınav için beni ektin, hatırladın mı? Tüm gece ders çalıştın."

"Yazık sana, nasıl yapmışım tüh." diye alayla söylendi. Birkaç dakika sonra altında koyu renk kot pantolonu, üzerinde fakir kol arkadan düğmeli modern açık pembe gömleğiyle yanına geldi. Saçlarını tepesinde toplayarak, bileğine taktığı tokasını çıkarıp saçlarını tepesinde bağladı.

"Hadi ben hazırım, yemekten sonra okula geçerim, haklısın." diye kabullendi. "Benim yüzümden işinden oldun, keşke gitseydin!" Adamda onun yüzünden işinden gücünden olmuştu.

Rüzgâr yataktan doğrulup ayağa kalktı. Karısının yanına yaklaştı, dudaklarını anlına dokundurup içi titreyerek yüzüne baktı. "Bu hayatta, senden daha önemli hiçbir şey yok Esme. Sen benim en değerlimsin." Bakışları kesişince gülümsedi.

"Sen de öylesin." dedi Esme ağlama dürtüsüne yenilerek, kirpiklerini kırpıştırdı. Yok bu duygusallık fazla olmuştu.

"Ben aşağıdayım, çabuk ol acıktım." diyerek odadan çıktı adam, kız hâlâ suratı asık duruyordu.

Esme içindeki huzurla yatağın çarşafını toparlayıp cama yöneldi. Hava sıcak olduğundan dolayı cam açık olduğu için, camdan sarkıtarak silkeledi. Az sonra düzelttiği yatağın yastıkları da kabartıp yerine koyduktan sonra, elini üzerinde süpürür gibi gezdirip doğruldu. Komodindeki kitaplarını alıp kapıya yanaştı. Gözlerini odada son kez gezdirip, ortalıkta bir şey kalmış mı diye baktı. Etrafın düzenli olduğuna karar verirken, kapıyı kapatıp odadan çıktı. Ne de olsa bu evde bir de Ceyda Hanım vardı.

Kapının girişindeki portmantodan çantasını alıp mutfağa yöneldi. Ceyda Hanım yemek yapıyordu. Kafasını içeri uzatıp "Abla hoş geldin ve sonra görüşürüz, ben çıkıyorum okula." dedi.

Ceyda Hanım ona tebessümle bakarak "İyi dersler Esme Hanım." deyince Esme ona gülüp "Teşekkürler abla." diyerek kapıya yöneldi.

Rüzgâr arabanın içinde sabırla bekliyordu. Kapıdaki korumalara

başıyla selam verip kocasının yanındaki yerini aldı. Kucağına kitaplarını ve çantasını koydu. Öne eğildiği için, tokasından kurtulan saçları şelale misali önüne akarken kemerini taktı.

"Nereye gidiyoruz?"

Rüzgâr arabayı yerinden kaldırıp geçmeleri için açılan demir kapıdan çıkardı. "Güzel bir yer biliyorum, oraya gidelim... Hem okula da yakın, geç de kalmazsın."

Esme kocasına dönüp başını koltuğa yasladı. Bakışları kocasının yakışıklı yüzünde gezerken, esneyerek elini ağzına kapadı. Rüzgâr ona bakıp "Hâlâ uykun mu var?" diye sordu, sesi endişeli çıkmıştı.

"Kendimi bugün biraz halsiz hissediyorum, sanki tüm kemiklerim kırılıyor gibi." Gözlerini devirdi. "Gece üzerimden kamyon geçti sanırım." Genç adam ona burukça tebessüm ederek bakınca devam etti: "Kaldırmasaydın daha uyuyabilirdim."

"Hasta mı oluyorsun? Doktora gidelim bir baksınlar, sonra yemeğe geçeriz." Sesindeki endişeli titreşimlerle, üzerinde gezen gözleri, Esme'nin içini titretti. Biri tarafından bu kadar düşünülmek, çok güzel şeydi. İlgisini de, sevgisini de iliğinden kemiklerine kadar hissettiriyordu kocası. Uzanıp yanağına elini sürterek, yeni tıraş olmuş tenini parmaklarında hissetti. "Saçmalama, sadece yorgunluk. Bu aralar herkese olur, bahar yorgunluğu gibi. Bir de kansızlık var biliyorsun ben de, ne yaparsam yapıyım geçmiyor."

"Evet, doktoruna gitme vaktin yaklaşıyor, randevunu al da gidip bir muayene ettirelim seni."

"Çocuk muyum ben Rüzgâr, kendim giderim."

"Birlikte gideriz." Bakışlarını karısına çevirip onun iyi olduğundan emin olmak isteyerek süzerken "Eminsin değil mi? Bak başka bir şey varsa hemen gidelim hasta olmanı istemiyorum." diye sordu yeniden.

"Abartma Rüzgâr, altı üstü biraz fazla uyudum ve yorgunum hepsi bu. Belki de çok uyuduğum içindir bu yorgunluk."

Rüzgâr arabayı restoranın önüne çekip karısının yanağını okşadı. " Seninle ilgili hiçbir şey abartı değil Esme, zarurettir. İyi olmana sevindim, ama yine de biz bir randevu alalım." Esme'nin konuşmasına fırsat vermeden kapısını açıp arabadan indi. Bu adam gerçek olmayacak kadar anlayışlıydı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Seni öğrendim, eski beni öldürdüm...

En uzun yol oluyor bazen umuda çekilen zaman. Sabırsız oluyor meraka düşenler. Okul çıkışı hemen doktorun yolunu tuttu. Taksiden inince doğrulup karşısındaki kadın doğum kliniğinin binasına baktı. Allah'ım, zaman bir türlü geçmek bilmemişti okulda. Nasıl ders yaptığını bilmediği gibi, sınavın nasıl geçtiği ise muammaydı. Rüzgârın uçurduğu saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp "Hadi Esme yapabilirsin!" diyerek kendini telkin etti.

Sakin adımlarla kliniğin girişinden danışmaya ilerledi. Onların yönlendirmesiyle doktorun yanına çıkmadan önce, tahlillerini yaptırdı. Sonra da bekleyip sonuçlarını aldı. Nasılsa, hep aynı tahliller isteniyordu ve onun bekleyecek sabrı yoktu. Eğer doktor başka tahlil isterse yine yaptırırdı. Şimdi önemli olan hamile olup olmadığını öğrenmekti. İşi bittiğinde doktorun katına çıkıp onun bölümüne bakan danışmaya yürüdü. Ona ismini ve randevu saatini bildirdi. Genç kız listeye göz attı. "Evet, ama geç kalmışsınız, randevunuz bir saat önceydi." deyince, Esme elindeki tahlil kâğıdını gösterdi. "Evet, laboratuvarda bir sorun vardı. Tahlil uzun sürdü."

Genç kız doktorun dâhili numarasını girerken, bir taraftan da "Siz doktorun odasına geçin, o da çıkmak üzereydi ben haber vereyim."

diye bildirdi. Esme, kafasını sallayarak teşekkür anlamında doktorun odasına yöneldi. Kendi doktoruna değil de bir arkadaşının önerisi üzerine buradaki doktora gelmişti. Zaten randevuyu da o almıştı. Eğer kendi doktoruna gitseydi, kesin Rüzgâr'ın haberi olurdu. Oysa hamile olmayabilirdi! Bunu göze alamadı. Eğer hamileyse söyleyecekti. Değilse zaten söylemeyi düşünmüyordu. Onu umutlandırmak istemiyordu. Kapı açıldı. Güler yüzlü genç doktor tebessüm ederek, "Buyurun Esme Hanım, ben de tam çıkıyordum; yetiştiniz." derken, içeriye davet ediyordu.

Esme doktora Bey'e gülümseyerek "Laboratuvarda sorun varmış, tahlil sonuçlarını almayı bekledim. Umarım sizin için sorun olmaz, geç kaldım." diye sordu.

"Yok, hayır, buyurun." Doktorun arkasından içeri girip kapıyı kapadı. Doktor masasına geçerken ona karşısındaki sandalyeyi gösterip, oturmasını rica etti. "Şikâyetiniz nedir?"

Esme tahlilleri uzattı. "Ben hamile olduğumu düşünüyorum... Yani şüpheleniyorum!" dedi kısaca. Heyecandan ölmek üzereydi. Allah'ım, ne kadar zordu. Kocaman bir gün sabretmişti ama birkaç dakika daha sabredecek gücü kalmamıştı. Titreyen ellerini kucağında birleştirip doktora odaklandı.

Doktor zarfları açarken, "Bu tahlilleri isteyeceğimi nereden anladınız?" diye gülerek elindeki kâğıtlara baktı.

"Ben daha önce bebeğimi kaybettim, o zaman bunları yaptırmıştık... Hem danışmaya da sordum! Vakit kazanmak için yaptırdım." Doktor tahlil sonuçlarını masaya bırakıp "Aceleciyiz..." dedi gülerek. Bilgisayarını açıp gözlerini ekrana odaklayarak not tutmak için birkaç şey sordu: "Son adet tarihinizi öğrenebilir miyim Esme Hanım?"

"..."

Daha önce bebeğinizi kaybettiğinizi söylediniz! Doğumla alakalı mıydı, yoksa düşük mü? Ya da hamilelikle alakalı bir sıkıntınız mı vardı?"

Esme doktorun bunları bebeğin gelişimi ve sağlıklı hamilelik süreci için sorduğunu biliyordu. Hepsine de muntazam cevap verdi. "Ben..." derince bir nefes alıp "Merdivenlerden düşünce kaybettim onu." dedi gerçeğin çetinliğinden utanarak.

Doktor anlayışla başını salladı. "Buradaki tahlil sonuçlarına göre gebe gözüküyorsunuz, hesaplarıma göre de şu anda 7 haftalık bir ge-

bebek söz konusu... Hayırlı olsun."

Sırtından buz gibi bir ürperme geçen Esme'nin gözleri neşeyle ve hüzünle ışıldamaya başladı. Eli farkında olmadan karnına gitti. Kalbi deli gibi atıyordu. Öyle ki kalp ritmini kulağında duyuyordu. Demek hamileydi. Onların bebeği olacaktı. Esme heyecanla doktora bakarken, o yerinden çoktan kalkmıştı. "Önce boyunuzu, sonra kilonuzu ve tansiyonunuzu ölçelim bakalım nasıllar."

Esme doktorun her dediği harfiyen yerine getirdi. Tansiyon ölçümü için sıvanmış kolunu aşağı indirdi. "İsterseniz bebeğinize bir de ultrasonda bakalım." Esme'nin içini bir heyecan dalgası sardı. Kalbi nasıl havalanıyordu yerinden. Yüzünde kocaman, güneş gibi bir tebessüm oluşurken, "Görebilir miyim onu?" dite sordu, sesi titreşmiş. Doktor onu yan odaya açılan kapıya yönlendirdi. "Tabiî, hatta artık kalbi bile atmaya başlamıştır, onu bile duyarsınız."

Esme doktorun ardından odaya girip sedyeye ilerledi. Doktor ultrason aletini ayarlarken o yavaşça uzandı. Doktor elinde aletle hazır beklerken, o gömleğini yukarı sıvayıp karnını açtı. Doktor kâğıt havluyu kıyafeti batmasın diye pantolonun üzerine sıkıştırıp, jelden göbeğinin üzerine miktar döktü. Karnına değen buz gibi hisle ürperirken, içini tarifi mümkün olmayan heyecanlar sarıyordu. Derin derin nefes almaya başladı. Kalbi göğsünden kuş olup uçacaktı. Elini kalbinin üzerine koyup sık sık soludu. Doktor da bunu anlayınca ona tebessümle baktı. Elindeki aleti kasıklarına yakın tutup, hafif baskı yaparak gezdirmeye başladı. Esme'nin gözü direkt ekrana kaydı. Önce siyah beyaz belli belirsiz tuhaf görüntüler oluştu. Sonra dalgalanmalar ve su gibi şekiller... Ardından yuvarlak balon gibi bir kese ve ortasında kırmızı bir nokta. Doktor işaret parmağıyla ekranı gösterip "Bakın kalbi atıyor ve vücudu neredeyse tamamlanmak üzere fetüsün." derken işaretler alıp hesaplamalar yapıyordu.

Esme gözlerini kısıp onun gösterdiği yere bakmaya çalıştı. Fakat orada bebek falan göremiyordu! O sırada doktor kenardaki düğmeye basınca, genç kız korkuyla sıçradı. Kulaklarını hızlı kalp ritimlerinin sesi doldurdu. Gözleri korkuyla irilip doktora dönerken, doktor ona tebessümle bakıp "Korkmayın, sorun yok. Onların kalbi bizimkinden daha hızlı atıyor." diye bilgilendirdi.

Esme bebeğinin kalp atışını duyarken, kendininki durdu. Kalbi artık atmıyordu. Nefes almayı kesmiş, titrek elini dudaklarına götürmüş heyecanla ekrana bakıyordu. Gözleri ne ara dolmuştu da görüş alanı

bulanıklaşıp yanaklarına doğru akmaya başlamıştı? Doktor kontrolünü bitirince altındaki tekerlekli sandalyesiyle kayarak, kenara uzanıp aldığı kâğıt havluları genç kıza verdi. Onun sağlıklı olduğunu öğrendi. Bu çok tuhaf bir duyguydu.

Kontrolden çıktığı an derin bir nefes aldı. Bebeği olacaktı! Hem de kalbini bile dinlemişti. Onun küçücük yüreği içinde atıyordu. Bu nasıl bir duyguydu böyle? Ağlamak ve gülmek istiyordu. İnsan hem ağlayıp hem güler miydi? Bunu kocasına hemen söylemeliydi. Heyecanına o da ortak olmalıydı. "Allah'ım, ben şimdi anne mi olacağım, odun kocam da baba?" diye mırıldandı. Elindeki çıktıya inanamaz gibi tekrar tekrar baktı. Kargacık burgacık şeyin neresindeydi bebeği? Gözlerini kısıp iyice inceledi. Lâkin anlayamadı. Elini karnına koyup başını aşağı eğdi. Parmaklarını karnında gezdirirken, "Babana söylemek lazım ama önce ona sürpriz hazırlamalı." diye söylendi.

Çantasındaki telefona alıp Ceyda Hanım'ı aradı. Akşama özel birkaç yemek istedi. Kendi de yapardı ama kokulara karşı iyice hassas olmuştu. Evi mumla süslemek gerekiyordu, giderken almayı aklının köşesine yazdı. Daha hamile olduğunu öğrenmeden birkaç gün önce mutfağa girmeyi kesmişti. Ne zaman bir yemeğin kokusu alsa o yemeği yiyemiyordu.

Önüne gelen ilk taksiyi çağırıp, bir bebek mağazasına uğradı, kocasına yapacağı sürpriz için bebek patikleri aldı. O kısacık yol uzadı, bitmek bilmedi.

Taksi, şirketin önünce durunca, Esme parasını ödeyip araçtan, içi içine sığmayan bir heyecanla indi. Kocasının şirketine ilk defa geliyordu. Kocaman iş merkezine başını kaldırıp baktı. Ne kadar yüksekti burası böyle? Birçok defa aramıştı Rüzgâr'ı ama hiç gelmek nasip olmamıştı. Girişte onu güvenlik karşıladı. Kimliğini alıp misafir kartı verdiler. Girişte duran resepsiyona yaklaşıp katı öğrendi. Misafir gibi gidecekti, sürprizi bozulsun istemiyordu. Soldaki asansöre binip 31. katın düğmesine bastı. Asansör kata çıkarken heyecandan patlayacaktı. Elinde tutuğu çantasını evirip çeviriyordu. Yanakları bocalamasının etkisiyle yanıyor, ellerini yelpaze gibi sallayarak kendini serinletmeyi umuyordu. Asansörün kapısı açıldı.

Dışarı çıktığında kocaman yazılarla, KARALI ŞİRKETLER GRUBU GENEL BİNASI yazısı karşıladı. Saçlarını yoklayıp derin bir nefes aldı. "Hadi kızım Esme, göreyim seni, çaktırma kocana hiçbir şey." Sakin adımlarla içeri girdi: İlk baktığında hemen girişte bir

danışma masası vardı. Geniş bir bölüm olarak dizayn edilmişti. Lüks ve zarafet her yerdeydi. Köşelere yeşil bodur ağaçlar yerleştirilmişti. Danışma masasında da rengârenk çiçek aranjmanı vardı. Belli ki burası aynı zamanda misafirlere oturma alanları olarak da tertiplenmiş ve kullanılıyordu. Gözleri kısa bir an içeriyi tararken, danışma masasına yaklaşıp tebessüm ederek, "Merhaba... Ben Rüzgâr Bey'in odasını soracaktım!" diye bilgilendirdi. Genç kız ona gözlerini kısarak baktı. Sanki tanıyacak, bir yerden çıkarak gibi iyice süzdü. Sonra da "Ne için gelmiştiniz, randevunuz var mı?" diye nazikçe sordu.

Esme gülümseyerek: "Ben Esme Karalı, eşiyim." dediğinde genç kız kısa bir şaşkınlığın ardından, onu nereden çıkardığını hatırladı. Hemen telefona sarılınca, Esme onun paniklediğini anlayıp durdurdu. Telefonu yerine koyup şaşkınca eliyle gösterdi. "Koridorun sonunda özel bir bölüm var Rüzgâr Bey'in odası orada. Orada zaten özel sekreterinin masası hemen girişte duruyor."

Esme gözlerini kırparak "Teşekkür ederim" deyip onun tarif ettiği sağ taraftaki koridora yöneldi.

Ne kadar büyüktü burası? Her yerden telefon ve faks makinesi sesleri geliyordu. Koridorda ilerledikçe, sıra sıra dizilmiş ofisler dikkatini çekiyordu. Kimilerinden konuşma sesleri yükselirken, kimilerinden televizyondaki borsa haberinin sesleri duyuluyordu. Sonunda koridorun sonuna geldi. Ayrı bölüm olarak ayarlanmıştı. Çalışanlardan adeta soyutlanmış bir bölüm oluşturulmuş, özel bir büro hâline getirilmişti. Girişin kendine ait kalın camdan kapısı bile vardı. Sekreterin masasına yaklaştı. Sarışın, 27–28 yaşlarında olduğu belli olan genç bir bayan, masaya eğilmiş elindeki dosyalara not alıyordu. Esme'nin geldiğini fark edince başını kaldırıp ona baktı. Sonra da gülümseyerek ayağa kalktı. Esme kendini açıklamak isterken, sekreter ona içten bir şekilde gülerek "Rüzgâr Bey'in eşisiniz." dedi hiç tereddütsüz. Esme kaşlarını kaldırarak "Nereden bildiniz?" diye sordu doğal bir tınıyla.

"Ofisinde sizin resimleriniz var efendim ve televizyondan. Üstelik ben onların asistanıyım, sizinle telefonda görüşmüştük birkaç kez. "

Esme gülümseyerek, "Peki müsait mi?" diye atıldı.

"Az önce bir misafiri geldi. Şu anda onunla görüşüyor." O da diğer sekter gibi telefona uzandı, Esme hemen müdahale etti. "Rahatsız etmeyin lütfen, ben beklerim acelesi yok." Bakışlarını Rüzgâr'ın karşı kapısına çevirdi. Orası da Cem'in olmalıydı. "Peki, Cem Bey müsait mi?"

"O da içeride efendim, Rüzgâr Bey'in yanında."

Esme girişin yanındaki bekleme koltuğuna geçip oturdu. Sekreter onun yanına geldi. "Bir şey alır mıydınız efendim?"

"Yok, teşekkür ederim, siz de rahat olun lütfen sorun yok, işinize bakın."

Genç kız yanından ayrılıp masasına geçti. Birkaç dakika sonra telefonu çalınca yanına geldi. "Efendim benim muhasebede biraz işim var, müsaade eder misiniz?" dedi nezaketen. Esme kafasını sallayınca masasındaki dosyalarını da alarak gitti. Birkaç dakika geçmesine rağmen Esme'nin sabırsızlığı artıyordu. Doktordayken bile bu kadar sabırsız olmamıştı. Sanki saniyeler bile saat gibi geçiyordu. Kalkıp içerde dolaştı.

Camın önüne ufacık bir botanik bahçe oluşturmuştu sekreter kendine. Belli ki burada epeydir çalışıyordu. Sıkkınca içeride dolaşmaya devam etti. O sırada kapıya yaklaşınca, içeriden bağrışma sesleri geldiğini idrak etti. Sonra kocasının ağzından abisinin ismini duydu. Rüzgâr bağırıyordu ama ne dediği anlaşılmıyordu. İçine bir sızı düştü. Bir korku, bir karamsarlık sardı içini. Yüreği daralıyordu şimdi. Abisinin sesi soğuk şekilde kulağına gelince korkmaya başladı. Tanımıştı onun sesini. Nasıl tanımasın ki, o abisiydi! Kapıya yaklaştı. Amacı içeri girip neler olduğunu sormaktı! Kapının kolunu aşağı indirdiği sırada, bir şeyler kırıldı odada. Esme yerinde sıçrarken korkuyla durdu, eli kapının kolunda donup kaldı. Ne içeri girebiliyor ne de oradan uzaklaşabiliyordu. Elinin altında sıkıca tuttuğu kapı kolu, aralık olan kapının eşiğinde durup bekliyordu. Kapı açılmıştı ama içerideki ses kesilmişti. Merakına yenik düştü. Şimdi içeri girip sorsa cevap alamazdı. Kocasını tanıyordu! Ona hiçbir şey söylemezdi. Abisinin ne işi vardı burada? Dertleri neydi?

Ne olduğunu öğrenmek için yapmaması gereken bir şeyi yaptı! Şeytana uyup, kulak kabarttı! Böylece kötü bir şey olursa müdahale edecekti.

Rüzgâr yerinden sinirle kalkıp geniş omuzları kasılmış şekilde Eymen'in karşısına geçti. Karşısında dağ gibi büyük, kaya kadar sert duruyordu. Yaklaşıp yarım saattir, kişiliksiz herif ona derdini anlatıyordu. Ağzını burnunu kırma isteğine nasıl engel olduğunu hâlâ anlayamıyordu. Elindeki tüm ihaleleri ve şirkete ait hisse senetlerini ikincil piyasasından toplamıştı. Ortada ne kadar borcu varsa tefeciler-

den ele geçirmişti. Sıfırı tükettirmişti ona. Amacına ulaşmıştı. Artık o yoktu. Bir hiçti. Neyi varsa kaybetmişti. Gözlerini tiksintiyle üzerinde gezdirdi. Acınacak hâldeydi. Şu anda insandan çok bir mahlûkata bakar gibiydi. Bir de hâlâ karşısında durması yok mu, bunda hiç kişilik yoktu. Her şey tam istediği gibi olmuştu. Kasılan ellerini cebine koydu. O konuşurken böceğe bakar gibi yüzünü buruşturdu.

"Rüzgâr tamam, bittim, yokum artık... Bırak, beni bitirdin ama babamı bırak, onun bir suçu yok. Her şey benim suçum. Buraya aman dilenmeye de gelmedim. Sadece derdin benimle, demeye... Benimle hesaplaş. Artık sorunlu, suçlu beni tahin et." Eymen üzgün gözlerini, çökmüş omuzlarını ona çevirdi. Öyle zayıf, çelimsiz bir tip değildi. Aksine kalender yüzüyle yakışıklı, duruşuyla vakurdu. Özünde iyi, kişilik sahibi bir adamdı. Sadece bu adama karşı boynu vicdan muhasebesiyle eğikti. Aynı Rüzgâr gibi iri ve heybetli duruyordu oysa. Sadece ondan biraz daha zayıftı. Ellerini sıkıntıyla yumruk yapmıştı yanında.

"Benim kardeşlerim suçsuz, tek suçlu benim."

İçi nefret dolan Rüzgâr yanına yaklaşıp "Benim kardeşimin de suçu yoktu, sen ne yaptın; onu öldürdün!" diye suçladı. Sinirle kasılan ellerini daha bir sıktı. Parmaklarında ses gelecek kadar. Yapmasa biliyordu ki karşısında ki mahlûkun gırtlağın yapışıp boynunu kıracaktı. Ve şu anda bunu hiçbir şey engelleyemezdi.

"Tamam..." dedi Eymen pes ederek. "Yaptım, lanet olsun ki tek suçlu benim. Sebebi oldum. Cahillik ettim ve hiç bitmeyecek bir azaba düştüm. Bunun olacağını bilemedim, eğer zamanı geriye çevirebilseydim... İt gibi pişmanım ama neye yarar, giden geri gelmiyor. Her gün kahır çekiyorum... Ben yaptım, sen de daha beterini yaptın. Esme'yi aldın bizden ilk, artık düşman gibi bakıyor. Her şeyimiz elimizden gitti. Babamın haberi bile yok şirketi kaybettiğimizden. Rüzgâr, onun bu işte hiç suçu yok, tek suçu benim babam olması. Bir hata birçok hayatı mahvetti ve lanet olsun hepsi benim yüzümden. Bana sor hesabını, onları karıştırma... Sonra Esme'm va..."

Hiddetle esen Rüzgâr ona dönüp "Karımın adını ağzına alma, onun adını pis ağzınla..." diye dişlerini sıkarak lafını yarıda kesti. "O bile senden daha erkek, onun tırnağı olamazsın. Ona yaptığım o kadar eziyete karşı karşımda hep dimdik durdu. Onun çektiğinin yarısı çeksen, kendini gebertirdin. Senin gibi hiç sızlanmadı. Senden daha erkek oldu karşımda!"

Eymen ellerini yumruk yaptı. Dişlerini sıkıp derince soludu. Ona eziyet ettiğini itiraf eden adamın canını alamıyordu. Normalde kimsenin ona hakaret etmesine izin vermezdi ama Rüzgâr... Onun yerine kendini koyunca susuyordu. Onuruna laf etmesini bile sineye çekiyordu. Omuzları her saniye biraz daha kasılıyordu. "Bak evlendiniz, şimdi mutlusunuz, o gün sizi gördük. Karını seviyorsun, o da seni. Onun hatırına beni boş ver, babamın hisselerine dokunma. Bu yaştan sonra sokaklarda ne yaparlar? Onlara yapma bunu... Çekip gideceğim zaten. Esme için lütfen, bir de böyle yıkılmasın."

Rüzgâr'ın gözleri daha da karardı. Sert yüzü kaskatı, ifadesiz, ne düşündüğünü belli etmiyordu. Bir adım geriye çekildi. Bu adamın canını yakmak istiyordu. Bir de utanmadan kardeşini kullanıp yalvarıyordu. Şahsiyetsiz it herif. Canını almayacaktı ama ayaklarına kapanana kadar durmayacaktı. İçi soğumuyordu. Ne yaparsa yapsın içindeki acı dinmiyordu. Onu öldürmemek, mahvetmek istiyordu. Lâkin bunu yapıp karısını da üzmek istemiyordu. O gün ne kadar kızsa da onlara nasıl özlemle baktığını görmüştü. Nasıl kıyardı ona! Kıyamazdı. Bu aşağılık adama dersini verip gönderecekti.

Eymen'in bakışları masanın üzerindeki resme takılınca, hüzünlü sert çehresi kesifçe seğirdi ve usulca eline aldı. Kardeşi, değerlisi gülümsüyordu. Allah'ım ne kadar özlemişti onu. Rüzgâr onun resme dokunduğunu görünce sinirlenip, elindeki çerçeveye hışımla vurdu. Esme'nin resmi yerle yeksan oldu. Eymen'in üzgün bakışları, kaliteli zemine saçılan çerçeve parçalarının altından gözüken kardeşinin mutlu görüntüsündeydi.

Cem önce hareketlendi müdahale etmek için, sonra cam kenarına geri döndü. Varlığı yokluğu belli değildi odada. Bu, abisinin kişisel meselesiydi. Onunla hesaplaşmazsa bu yara hep içinde kalacaktı. Biliyordu. Onu kendi kadar iyi tanıyordu. Yine de her an tetikteydi. Bu adama bir şey yapıp başını yakmasını istemiyordu. Zaten Eymen boş bir adam değildi, iki deliyi tek bırakamazdı. Sadece sessizce onları izliyordu, geriden, yok gibi.

Eymen resme bakarak "Bak ne kadar mutlu. Ondan uzak duruyorum söz verdiğim gibi, sen de ailemden duracaktın." dedi üzgünce. "Para umurumda değil, onların üzülmemesi için her şeyi yaparım. Ölürüm! Ama?" Bakışlarını Rüzgâr'a çevirdi. O ne yapsa boynu kıldan inceydi. "Onun için... En azından babamların..."

Rüzgâr elini kaldırıp onu susturarak "Kes zırvalamayı." diye me-

etti. "Kardeşini sevdiğimi, onun için şirketten vazgeçeceğimi de nereden çıkardın?"

"Sizi gördük, o gün sizin birbirinize nasıl sarıldığınızı gördük."

Rüzgâr parmaklarını düz burnun kemerine götürüp gezdirirken, apansız gülmeye başladı. Ona usulca yaklaşıp kara kuyuları andıran gözlerini dikti. Şimdi sesi çelik demirler gibiydi. Gülmüyor, öldürecek gibi bakıyordu. Onun üzerine tehditkâr bir şekilde yürürken, Eymen bitmiş bir vaziyette karşısında durdu. Onun başı dik duruşu, hoşuna gitmiyor, öfkelendiriyordu. Oysa onun yalvarmasını istiyordu. Ama bu adam...

"Ben ne istiyorsam siz onu gördünüz! Kardeşini sevmiyorum! Onu zerre kadar sevmiyorum!" Onun şok olmuş ifadesini hazla izledi. Sanki üzülmüş gibi, şaşırmış gibi bakıyordu. Rüzgâr emindi. Onun kardeşini düşünmediğinden, onun sadece kendini düşündüğünden adı kadar emindi. Fakat yanılıyordu! Şu anda tam da kardeşini düşünüyordu genç adam, kendi için değil Esme adına üzülüyordu. "Fakat nasıl olur, o gün...?"

Rüzgâr elini ensesine sıkıntıyla gezdirirken, "Ben sevmiyorum dedim, o değil!" dedi intikam alarak.

Eymen'in kaşları çatıldı. Bakışları asabileşti. "Ne demeye çalışıyorsun sen? Kardeşimi sevmiyorsan niye hâlâ evlisin, bırak o zaman? Bana onunla evlenince zarar vermeyeceğine söz vermiştin? Karın olacaktı ama zarar görmeyecekti. Ona zarar vermeyecektin, ben de ondan uzak duracaktım. Canı yanmayacaktı. Ne diyorsun sen açık konuş?"

"Bir şey demeye çalışmıyorum, ben zaten onunla âşık olarak evlenmedim. Bunu isteyerek yapmadığımı pekâlâ biliyorsun. Bu teklifi sen sundun bana. Evlenirsem ne istersen yapacaktın. Yoksa metres fikri daha cazipti o sıralar." dişlerini sıktı. "Ben onu hiç sevmedim! Kardeşin bana âşık, ben değilim!"

"O zaman bırak onu." diye emretti Eymen.

"Merak etme yakında bırakacağım. Onunla işim bittiğinde, sizin olacak!"

Gözleri... Gözleri sanki sahipsiz karanlıklar gibi çöktü genç adamın içine. Ne demek istiyordu. Ona verdiği sözü tutmayacak mıydı? Eymen ona doğru öfkeyle yaklaştı. Bedeni kasılmaktan titriyordu. "O zaman ne... Niye evlendin onunla? Bırakacaktın âşık etmek..." Anladı tek derdini sonunda. Amacı, Esme'nin sonunun Pelin gibi olma-

sıydı. İntihar etmesini mi istiyordu. Canına kıyana kadar durmayacak mıydı? "Seni şerefsiz." dedi üzerine atılarak. "Canını yakarsan canını alırım dedim."

Cem genç adamı kolundan tutup abisinden uzağa çekti. Ama Eymen durmadı. "Oynuyorsun benimle, acı çektirmek istiyorsun. Sizi gördüm! Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm, beni kandırıyorsun. Onun üzerinden canımı yakmaya çalışıyorsun. Olsun yak, razıyım ama ona zarar vermeyi bırak..."

"Senin canını isteseydim zaten yakardım. Sen kimsin ki? Nasıl bakıyorum kardeşine, severek mi? Aşkla mı? Güldürme beni. Kardeşimin katilinin kardeşine, severek mi bakacağım!" Ona yaklaşıp gözlerini kıstı. "Ondan da en az sizin kadar nefret ediyorum, senin kardeşimi kullandığın gibi ben de onu kullanıyorum. Ama ben vicdanlıyım bak evlendim. Senin gibi metres yapmadım. Kendime âşık ettim ki acısı daha derin olsun, yaşarken ölsün diye. Bana çocuk verecek, sonra hayatımdan gidecek."

"Onu evlat acısıyla mı yakacaksın? Planın bu mu?"

Rüzgâr omzunu silkti. "Aşık olduğu adam ve canının yarısı evladı... İnsan bu acıya nasıl dayanır ki?"

"Şerefsiz." diye gürledi Eymen.

"O yanacak, siz de onunla yanacaksınız. Gözünüzün önünde mum olup bitecek ve siz onun derdine derman olamayacaksınız... Tıpkı Pelin gibi..."

Duyduklarını kaldıramayan Eymen öne doğru elleri yumruk olarak atıldı. Ama ilerleyemedi. "Yapamazsın, onun suçu yok, hiçbir suçu yok! Tüm suç benim... Ona zarar verirsen seni yaşatmam, gebertirim..." Ve birden durdu. "Ya da... Öldür beni... Ya da ne istiyorsan yap, her şeye tamam."

Rüzgâr onun yakasını topladı. Bu adamın canını almak istiyordu. İntikam bile umurunda değildi artık. Sadece öldürmek istiyordu. Dişlerinin arasından tükürükler saçarak bağırdı.

"Benim kardeşimin de suçu yoktu ama öldü, hem de senin yüzünden. Ne suçu vardı? Senin iddian yüzünden, arkadaşlarınla yaptığın bir oyun yüzünden, hem de çocuğunu taşırken öldü. Nasıl yaptın bunu ona? Benden iki can birden aldın. Daha gencecikti, önünde yaşayacak güzel günleri vardı. Onun yoksa sizin de olmayacak. Pelin yaşamıyorsa, Esme'de yaşamayacak."

Eymen'in elleri yanında yumruk oldu ama kaldıracak gücü bulamadı. Bu nasıl bir plan, nasıl bir vicdansızlıktı. Esme'ye anlatsa olanları inanmazdı. Kocasına öyle aşık olmuştu ki, ne yaparsa yapsın ondan ayıramazdı. Çaresizlik bir dağa kafa tutmaktı. Gözleri kararmış gözlerde oyalandı. Hakkı vardı! Pelin ölmüştü, elleriyle değil sözleriyle! Oysa onunla kendi ruhu da ölmüştü. Başını eğdi. Rüzgâr bunu görünce alaylı konuşmasına devam etti: "Korkma kardeşini öldürmeyeceğim, sadece süründüreceğim. Her gün gözünüzün önünde eriyecek, hem aşkımla hem de evlat hasretiyle. Bana bir bebek verdiği gün, onu size gönderirim. Yakında kardeşine kavuşursun."

Yok bu kadarı fazlaydı. Esme duyduklarına inanmıyordu. Zaman durmuş, vücudu donmuş, rengi solmuştu. Öylece, o eşiğin ağzında ölmüş kalmıştı. İçerideki konuşan onun kocası değildi. Onun sesi ama o değildi. Rüzgâr tırnağının kırılmasına kıyamazken... Yok yok. Konuşamazdı! Onun kocası onu seviyordu! Bu adam başkasıydı, onun sevdiği adam değildi. Ve gerçek yüzüne kapı gibi çarptı.

Karşısındaki eski Rüzgâr'dı! Ona eziyet eden, tecavüz eden, kaçırıldığı zaman vicdanı sızlamayan cani Rüzgâr. Başını sallıyordu. İnanamıyordu. Daha doğrusu inanmak istemiyordu. Onun kocası ona kıyamazdı. Yapamazdı! Yaşadıkları kâbustu. Hayır hayır, bu bir yalandı!

Gözlerini yaşlar doldururken elini sahiplenircesine karnına sardı. Sımsıkı sarıldı kendine. Bebeğini ondan almak mı istiyordu? Tüm amacı bu muydu? Aşık edip, mutlu ettiği anda dünyasını tepesine mi yıkacaktı? Bunca zaman onu kandırmıştı! Kandıramazdı. Öyle bakan, şefkatle dokunan, içi titreyen gözler nasıl yalan söylerdi? Öylesine... Öylesine âşık duruyordu ki. Onun gözlerinde aşkı görmüştü. Yalan... Bu kocaman bir yalandı! Aklı da beyni de bunu kabullenemiyordu.

Ellerini farkında olmadan daha da bastırdı karnına. Elinin altında olursa onu alamaz sandı. Kalbine binlerce paslı hançerler saplanırken, nefes alabilmek için kendiyle mücadele ediyordu. Derin derin soluyor ama nafile, yine de hava ciğerlerine dolmuyordu. Dudaklarından kopan istenmeyen hıçkırıklar, ağzından kaçmaya başlayınca, titreyen ellerini ağzına kapadı. Duyulsun istemiyordu. Hayallerinin yıkıldığını, kalbinin öldüğünü, canın çekildiğinin bilinmesini istemiyordu. Gözlerinden yaşlar süzülüyor, boğazına bir yumru gelip oturuyordu.

Canı... Onun canı kadar sevdiği kocası, kocaman bir yalandı. Sesler kesildi. Her taraf sessizliğe gömüldü. Artık uğultular oluşuyordu

kulağında. Binlerce sesin arasından, bir tek onun tok, soğuk sesi geride kalmış, çınlayıp duruyordu boşlukta.

"Ondan nefret ediyorum... Senin kardeşimi kullandığın gibi ben de onu kullanıyorum... Kendime âşık ettim ki, acısı daha derin olsun, yaşarken ölsün diye... Evlat acısı çekecek... Evlat acısı çekecek... Evlat acısı çekecek..."

Elleri kulağının üzerine koyup, yüreğinde başlayan kötümser nakaratı susturmak istedi. Duymak istemiyordu. Gözlerindeki yaşlar yağmur gibi boynuna süzülürken, o başını sallayarak ağlıyordu. Gitmeliydi buradan, hemen gitmeliydi. Bebeğini ona vermeyecekti. Önce ailesi, şimdi sevdiği. Herkes onu terk ediyordu. Kimse sevmiyor, herkes ondan bir şeyler koparıyordu. Bacakları titremeye başladı. Gücü vücudundan çekiliyordu adeta.

Bebeği, bir tek o mu kalmıştı geride ona? Bırakmayacaktı. Onu, onların ellerinde oyuncak yaptırmayacaktı. İntikam oyuncağı değildi hayatı. Hızla koltuktan çantasını aldı. Bacakları artık titremiyordu. O yoktu, ondan daha değerli biri vardı: Bebeği. Yüzünü kurulayıp öfkeden aldığı sık nefesleriyle çıkışa yöneldi. Kalbi ölmüştü. Bu sefer kalp diye bir şey gerçekten kalmamıştı. Ona nasıl inanmıştı? Hayatını eline verecek, canını canına katacak kadar sevmişti? Hızlı adımlarla asansörün yanına gelip durdu. Tüm siniriyle kaç defa bastığını bile bilmiyordu. Asansör gelmedikçe de daha çok sinirleniyordu.

O giderken öfkesinin esiri olan Rüzgâr elindeki adamı yere savurdu. Eymen masaya çarpınca durdu. Kocaman adam bitmişti.

"Öldür beni... Artık dayanamıyorum, vicdan azabı zaten ağır. Ben yaptım, benim suçumu onlar çekmesin yeter. Bu vicdan azabıyla yaşamıyorum. Onunkine bir de kardeşimi ekleme. Kardeşime dokunma."

Rüzgâr ona tiksintiyle bakıp cama yaklaştı. Cem'e bakıp, dişlerinin arasından "Ver şu şerefsizin hisselerini ama sadece babasının olanları." diye emretti. Eymen'e dönüp buz gibi baktı. "Defol git, bir daha seni gözüm görmesin." Elini sallayarak tehditle, "Biliyor musun, senden intikam almaya bile değmezmiş? Neye üzülüyorum? Senin gibi şahsiyetsiz biri için karımın canını aylarca yaktığıma, ona sırf senden intikam almak için eziyet ettiğime üzülüyorum." Gözleri kısıldı. "Aileme yaklaşma. Karıma yaklaşma. Sana söylediğimin aksine, dua et karıma. Onun gözünden akacak bir damla gözyaşına, dünyayı yakarım ben. Onu hatırı olmasa senin gibi kişiliksizi bırak affetmeyi,

şebertir b*k çukuruna gömerdim."

Eymen ayağa kalkıp irilmiş gözlerle bakarak, "Sen az önce onu..."derken Rüzgâr onun lafını sabote ederek susturdu. "Ne dediğimi biliyorum, senin için bile olsa onu sevmediği söylemek, beni senin kadar alçaltır, kişiliksiz yapar. Karımı seviyorum, bundan da gurur duyuyorum. Sırf onun üzülmemesi için, sen umurumda değilsin. Annen ve kardeşin... Ecem, onların canını yakmak istemiyorum. Şimdi al o kişiliksiz bedenini defol buradan." Elini kaldırıp işaret parmağını tehditkâr şekilde sallayarak, çelik kadar sert bakışlar attı. Ağzından çıkan her bir kelimesi, dediğini yapacağını gösterirken sözleri vurguyla kasılmış dudaklarından dökülüyordu.

"Karımdan uzak dur Eymen Sancaktar, onun etrafında seni görürsem bu sefer gerçekten öldürürüm. Gözümü kırpmam, öldürürüm... Anladın mı lan?" diye gürledi. Eymen'in kulaklarında çınlayan sesle başını salladı. Ölmek sanki çok da umurundaydı. Lâkin Esme... O umurundaydı. "Hisse falan istemiyorum, babamın peşini bırak yeter. Kardeşime zarar verme Rüzgâr, sana olan mahcubiyetim, sabrım tükenir. Ona dokunursan asıl ben seni öldürürüm." dedi otoriter bir tutumla. Başını vakurca kaldırdığında, Cem yanına yaklaştı. Kolundan tutarak odadan çıkarmaya çalıştı. Genç adam kardeşi için mecburen Cem'e uydu.

Rüzgâr ofisin içinde bir sağa bir sola volta atıp duruyordu. Kafesine kapatılmış yaralı bir aslan gibiydi. Lanet olsun, aylarca ondan intikam almak için uğraşmıştı ve şimdi almak istemiyordu. Aslında hâlâ onu öldürmek istiyordu. Lâkin sonra aklına Esme geliyordu. Eli ayağı bağlanıyor, çaresiz kalıyordu. Onun üzgün bakışları, onlara hasretle kalan bakışları. Gözünün önünden gitmiyordu. Bunları onun için yapmıştı. Onun için affetmişti. Affetmek değil de bu... bu işin peşini bırakmıştı. O kadar uğraşından sonra, bir anda sırf Esme üzülmesin diye, intikamından vazgeçmişti. O adama ne yaparsan yapsın, yine karısının canı yanacaktı. Bunu artık gerçekten anlamıştı.

Donuk bakışlarını camdan dışarı çevirip dalgınca izlemeye başladı. Ellerini cebine sokmuş, ağrıyan başını geriye atmıştı. Kapı çalındı. Rüzgâr kapıya döndü. Bir rahat yoktu zaten. Şu anda bir tek yalnız kalmak, biraz huzur bulmaktı. Kapı tekrar tıkladı.

"Gir!" dedi tok sesi ofiste yankılanırken.

Genç kız onun sert sesinden ürküp içeri çekinikçe girdi. Bakış-

ları patronunun sert yüzünde gezindi kısa bir an, bu adam yine neye sinirlenmişti? Son zamanlarda oysa daha yumuşak olmuştu. Elindeki zarfa bakarak Rüzgâr'ın karşısında durdu. Ona tepeden bakan patronu kaşının birini kaldırarak "Ne oldu Simge?" dedi hiddetle soluyarak.

"Şey...? Efendim, bunu... Bunu eşiniz giderken aşağıdaki danışmaya bırakmış." dedi genç kız hiçbir şeyden habersiz. Patronu ona öyle bir baktı ki, sert yüzünden korkup ürkekçe geriye çekildi. Rüzgâr ona hiddetle yaklaşıp üzerine Azrail gibi çöktü. "Ne diyorsun sen? Doğru düzgün anlat, karımın burada ne işi var?"

"Şey... Aslında eşiniz buraya gelmişti... Siz müsait olmayınca odaya girmek istemedi. Sonra benim işim çıkı..."

Rüzgâr'ın eli yüzüne gitti sıkıntıyla. Gıcırdayan dişlerinin arasından, "Ne zaman geldi?" diye sordu.

Simge onun koyulaşan bakışlarından ve gerilen çenesinden korkarak, bir adım daha gerileyip yutkundu. Nasıl konuşacağını kestiremezken "Siz... Misafiriniz varken geldi... Sonra da..." diye mırıldandı.

Rüzgâr elindeki zarfı çekerek aldı. Kocaman adamın eli titriyordu. Zarfı açmaya çalıştı. Açamayınca kenarını yırtarak yere attı. Ağzının içinde küfürler savururken, aklından geçen şeyin olmaması için dua ediyordu. Kâğıda bakarken gördükleriyle bir anda rengi soldu. Sanki canı ruhundan çekildi. Kalbine bir taş gelip oturdu. Kocaman adamın bacaklarındaki derman çekiliyordu.

Rüzgâr...

Bilmem gereken çok şey var aslında... Sormayacağım, sormaktan deli gibi korktuğum... Sormaktan da duymaktan da yorulduğum. Öylesi acılarla tanıştırdın ki beni, tanır oldum görmeden her yarayı, acıyı, darbeyi. Aslında sana söyleyecek o kadar çok şey var ki az önce duyduklarımdan sonra.

Neleri koydun kalbime bir bilsen! Nelere sebep oldun yüreğimde? Kaç çeşit acı, can kırığı... Hem nefret ettim senden, hem de ölesiye sevdim.

Beni mahvetmeyi göze alacak kadar mı karardı, bakarken bile özlediğim, bakmaya kıyamadığım gece karası gözlerin? Yiğitliği beni yıkmakta mı buldun? Yıktın, mahvettin! Söndü mü içindeki yangın, yok oldu mu nefretin? Benden nefret ediyormuşsun, keşke bunu yüzü-

me söyleseydin. Belki bu kadar acımazdı canım, parçalanmazdı yüreğim. Gerçi senin niyetin de bu değil miydi?

İntikam için bu kadar uğraşmana ne gerek vardı? Bana bunları mertçe söyleseydin, zaten intikamını almış olurdun. Hiçbir şeye üzülmüyorum. Seni sevdiğime, karın olduğuma. Yaşadıklarımızdan hiç pişman değilim. En çok da o koyuyor ya zaten. Bu kadar severken... Bir o kadar nefret edildiğini bilmek.

Sahte rüzgâr olup, sahte meltemlerinle kalbimi okşadın. Yalancı rüzgârın dilinden aşk nameleriyle konuştun. Ben sustukça içimde çoğaldın, umutla büyüdün, her bir hücremi sarıp sarmaladın. Seni kalbimin en ücra yerlerine koyup bıkmaksızın tecrübe ettim. Seni öğrendim, eski beni öldürdüm. Hiç usanmadan senin için kendimle mücadele ettim. Kendimden, o çok sevdiğim gururumdan bile senin için vazgeçtim.

Neleri öldürdüm içimde... Ne çok şeyden vazgeçtim... Şimdi de kendimden...

Bunları yüzüne söylemek isterdim. Lâkin biliyorum kendimi, karşında durursam, bakarsam o çok sevdiğim kara gözlerine, dayanamam ağlarım. Tutmaz ki dizlerim. Bana olan tüm nefretini unutup, boynuna sarılırım. Beni sevmeyen bir adamın oyuncağı olurum. Bir bakışına tav, tek sözüne köle olurum. Senin karşında o kadar acizim ki. Madem nefret ediyorsun; zerre kadar sevmiyorsun, unut o zaman beni. Düşme peşime! Anma adımı. Yok say, öldü de! Zaten öldürmedin mi?

Kısa da olsa sevgin, seninle aşkı da tanıdım ölümü de... Hatta sadakatsizliğini de... Şimdi de ayrılığı tanıştırdın. İçin soğusun; istediğini dolaylı yollardan da olsa yaptın. Sen onlardan değil, benden intikamını aldın. Neydi suçum? Seni affetmek, aptal gibi âşık olmak mı? Evet oldum. Her şeye rağmen çok seni sevdim!

Madem istemiyorsun giderim, dönmem bir daha, görmezsin yüzümü, duymazsın sesimi, anmazsın adımı... Ben de unutulur giderim!"

Rüzgâr nefes alamıyordu. Ciğerlerinden hava çekilmiş, kanı damarlarından donmuş kalmıştı. Elindeki kâğıtla dururken, karşısında ona ürkekçe bakan genç kıza hiddetle omuzlarından yakaladı. Genç kız korkuyla çığlığı basarken, Rüzgâr onu delirmiş gibi sarsarak bağırıyordu.

"Lanet olasıca geldi de bana niye haber vermiyorsun? Seni oraya süs diye mi koydum, lanet olsun sana!"

Cem odadaki sesleri duyup endişeyle gelince, genç kızı Rüzgâr'ın elinde sarsılırken buldu. Simge korkmuş ağlıyordu. Rüzgâr bunu bile göremiyordu. Derhal yanına gelip kızı elinden alırken, "Abi, ne oluyor?" diye sordu.

Simge korkarak odadan çıktı.

Rüzgâr kâğıdı ona verip, cebine uzandı. Cep telefonunu açıp evin numarasına tuşlarken, elini sıkıntıyla saçlarına gömülmüş, ofisin içinde dolanıyordu.

"Lanet olsun! Kahretsin! Hepsi o piç kurusu yüzünden yine! Onu öldüreceğim bu sefer, kesin öldüreceğim onu!"

Önce Esme'yi aradı, ulaşamadı. Sonra evi, telefon açılınca sert bir sesle "Ceyda, Esme eve geldi mi?" diye gürledi.

"Yok, efendim, gelmedi. Telefon açıp size uğrayacağını söylemişti bana." Rüzgâr hiçbir şey demeden telefonu kapatıp diğer numarayı çevirdi. Telefon açılınca aynı ses tonuyla kabaca konuştu. "Nebahat Hanım, Esme size geldi mi?"

Nebahat Hanım şaşkınca telefonda donup kaldı, kısa bir an cevap vermedi. Bu adam selam sabah vermeden kızını niye soruyordu ki? "Yok, oğlum, bana mı gelecekti?"

Rüzgâr ağzının içinde homurdanınca yaşlı kadın "E-efendim?" dedi garibine giderek.

"Size değil efendim... Gelirse bana haber verir misiniz?"

"Oğlum bir şey mi oldu, neyiniz var?"

"Şimdi anlatamam, siz gelince haber verin yeter." Telefonu yaşlı kadının suratına kapattı. Cem'e baktı. O da bir yerleri arıyordu. Ellerini saçlarına gömüp dışarıya çıktı. Kafayı yiyecekti. Nereye gittiğini ya da nerede olduğunu bilmiyordu. Nasıl bulacaktı onu? Allah'ım, inşallah aklına geleni yapmazdı. Onu terk etmezdi! Ne duymuştu? Ne kadarını duymuştu da bu kadar acı şeyler yazmıştı? Yanlış anlamıştı her şeyi. Yine siniri yüzünden onun canını yakmıştı. Cem arkasından koşarak yanına geldi. Rüzgâr asansöre yaklaşmıştı. Kafasında milyonlarca soru, bir sürü korktuğu düşünce... Onu kaybedemezdi. Bir yanlış anlaşılma yüzünden onsuz kalmaya dayanamazdı. Asansörün düğmesine sinirle vurdu.

"Çalışsana lanet olasıca çalış... Çalış... Çalış..." Çalıştı ve arabasına atlayan adam İstanbul kazan, o kepçe dolandı.

Tüm sokakları, caddeleri, koca şehri karış karış aramış, aklına neresi geldiyse bakmıştı ama yoktu. Kocaman şehirde, her yeri, herkesi aramış bulamamıştı. Adamlarını her yana salmış, dört bir koldan onu arıyorlardı. Rüzgâr'ın içi kor alevlerde yanıyordu. Onu bulmadan da sönmeyecekti içinde korlar. Hayattan geçen her saat, her saniye içine daha da büyük ağırlıklar ekliyordu. Nefesi ciğerlerinden gitmişti sanki. Onunla birlikte tüm hayatı elinden gitmişti.

Arabayı evin girişine sokup ani frenle park etti. Dış kapıda Cem onu bekliyordu. Hızla arabadan inip bir umut yanına gitti. Soru sormadı. Konuşmadı. Sadece baktı. Saçları dağılmış, perişan olmuş hâlde sadece baktı. Cem üzgün bakışlarını gözlerinden çekmeden, omuzlarını sarstı. "Yok." der gibi...

"Tüm terminalleri, uçak şirketlerini, hastaneleri, taksi duraklarını aradık yok... Telefonu da atmış abi. Şirketin önündeki konteynerden çıktı. Hiçbir yerde yok, sanki yer..."

Rüzgâr elini kaldırıp onu susturdu. Kendi de sustu, onu da susturdu. Tüm dünyası sustu.

Köpük yüklü denizlerin içinde, can simidi olmadan boyunu aşmış dalgaların arasında kalmış gibi, ciğerleri havaya muhtaç, sığ suların içinde ruhu batıp çıkıyordu. İçi daralıyordu, tutunacak bir can simidi bulamıyordu. Ne kadar çırpınırsa o kadar dibe batıyor, gerilere çekiliyordu. Hayata dair, bu şehre dair ne kalmıştı elinde. Canı çekilmiş, ruhu ölmüştü. Sonbaharda dökülen yapraklar gibi bir sağa bir sola esiyordu. Sol yanını ona bırakmıştı, şimdi çok üşüyordu. Sanki bir kâbustan uyandırılmış, bir düş görmüş gibi sayıklıyordu.

"Yalan... Yalan... Yalan!" demişti kalbi, bu kadar yol gelmiş, hâlâ kabullenememişti.

Sevmemişti. El birliği edip hepsi tek tek canına ayrı kıymıştı. Allah her canlıya ölümü bir kez tattırıyordu ya, onlar her mutlu olduğunda acıyla ayrı ayrı cezalandırıyorlardı. Omuzları bu yükü taşıyamayacağı kadar yorgun, canı bedeninden çıkacak kadar zavallıydı

artık. Oturduğu koltuğun üzerinde hiç kimseyi umursamadan hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Çaresizdi. Şimdi de kimsesizdi. O narin omuzları yaşadığı acının etkisiyle bir inip bir kalkıyordu. Ellerini kucağında bağlamış, başını aşağı eğmişti. Ne kalmıştı elinde koca bir hiçten başka?

"Kızım iyi misin?"

Düşünceli başını kaldırıp sesin geldiği yere baktı. Gözleri kızarmış, gözbebeklerinin feri solmuştu. Karşısındaki yaşlı kadın ona endişeyle bakıyordu. Elini genç kızın saçlarına uzattı. "Canım neyin var, bir saattir ağlıyorsun?"

Esme'nin dudaklarından bir hıçkırık koparken, titreyen ellerini dudağına kapadı. Sahi kaç saat olmuştu buraya geleli? Başını salladı hiç tanımadığı kadına "İyi değilim." der gibi. Yaşlı kadın sevecen bir tavırla "Senin yanında kimsen yok mu? Neden böyle ağlıyorsun?" diye sormaya devam etti merakla.

Esme'nin dudakları aralandı. Titreyerek, "Ben... Benim eşşim..." dedi, durdu. Dudaklarından bir hıçkırık daha koptu. "Ben eşimi kaybettim." dedi acılı bir sesle. Omuzları tekrar sarsılırken, yaşlı kadın bir anne edasıyla onu omuzlarından sarıp kendi göğsüne çekti. Elli yaşlarında eşarplı bayan, genç kızın saçlarını okşayarak "Sana nasıl yardım edebilirim tatlım?" dedi içten bir istekle. Belli ki bu çaresiz kıza yardım etmek istiyordu.

Esme kafasını onun göğsünden kaldırıp, "Ben... Ben nüfus kâğıdımı unutmuşum, biletimi alamıyorum." dedi düşündüğü şeyle. Biraz duraksadı. Eğer biletini o alırsa, şehirlerarası olduğu için, kimlik bilgisine gerek kalmadan gidebilirdi. Soracağı soruyu tartıp düşündü. Bir cesaret "Ben size para versem bana bilet alır mısınız? Benim gitmem lazım..." dedi. Ağlamaktan şişmiş üzgün gözleri yaşlı kadının ikna etti. Başta tereddüt etse de, "Tamam, alırım kızım üzülme sen." dedi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Aslında kimse bilmez ama en büyük hırsız zaman oluyor,
usul usul çalıyor bizi bizden.
Zaman; ne kadar acımasız bir hırsızdır oysa...

ARALIK 13

Merhaba fındık kurdum, bugünkü hâlini gördüm yine, kımıl kımıldın. Bebeğim artık altı aylık oldun, ellerin ayakların hiç durmuyor sürekli hareket ediyor... O kadar heyecanlandım ki seni izlerken, aradan aylar geçiyor ve ben hiç fark etmiyorum. Daha ilk hareketlerine alışamazken, sen bir anda aylara alıştırıp zamanın çabuk geçmesini sağladın. Minnacık ellerin, uzun parmakların hâlâ gözümün önünde. Şimdi şirkete geçmem lazım, yemek molası bitti. Sonra görüşürüz bebeğim... Annenin çalışması lazım, bizim için...

SENİ SEVİYORUM"

ŞUBAT 17

Dün onu gördüm yine... Televizyonda. İçime bir ateş çöktü. Hani derler ya, aşk ateşi yanar da gören olmaz diye... Dumansız ateşlerle kavruldu yüreğim. Buradaymış! Buraya gelmiş. Aynı şehirde olmuşuz

bilmeden. Aynı meydanda durmuşuz, aynı gün o şirketin bahçesinde beklemişiz... Zamanlama farklıymış oysa sadece... Bir tek zaman bize hâlâ inat ediyor... Belki biraz geç gitseymişim, uzaktan da olsa görürdüm onu. Allah'ım, nasıl da özledim oysa sesini, yüzünü, o kara gözlerini! Her daim çatılan kara kaşlarını bile özlüyorum. O kadar şey yaşadım, her gece ona lanet ettim ama ondan vazgeçemedim. Geçmiyorum da!

Niye sönmüyor içimdeki ateş? Neden hâlâ kanıyor yaralarım? Üzerinden aylar geçiyor, neden geçmiyor kırgınlığım? Başımı yastığa koyduğum an, neden onu düşünüyorum?

*'**Acaba o da beni düşünüyor mudur'** diye sorarken buluyorum kendimi. Aklıma hâlâ onun bu şehirde olması geldikçe, bir yanım yanarken, bir yanım donuyor... Aynı havayı soluduk ya, aynı sokaklarda, aynı kaldırımlarda yürüdük, gölgelerimiz karıştı birbirine... Belki de zamansız anlarda, aynı vitrine dalgınca bakıp, aynı restoranda yemek yedik. Aynı asi rüzgâr onun yüzünü okşayıp, benim saçlarımı dağıtmış olamaz mı?*

Yeni aldıkları şirketin kutlama partisinde açıklama yapıyordu. Yine o mağrur tavrını takınmış yüzüne, vakur başı dimdik, kibirli yanıyla meydan okuyor zamana. Aynı sert yüz, aynı otoriter ifade. İlk tanıdığım adam gibi, acımasız, kaygısız, umarsız bakıyordu ekranlara. Ya da gözlerinin feri sönmüş, içi acı dolmuş gibi daha sert bakıyordu şimdi hayata! Belki de ben kendim öyle hissediyorum diye, yine saçmalıyorum.

Omuzları dimdikti her zamanki gibi, hiç de üzgün durmuyordu. İnatla kaldırmış o dik bununu, kafa tutuyordu hayata. Elimi uzatıp dokundum buz gibi ekrana, ne sandıysam, tenini hissedebileceğimi mi? Onu hâlâ özlüyorum. Sol yanımı, çok özlüyorum... Boşalmış, kaskatı kesilmiş sol yanım, hep üşüyor, hep acıyor o olmayınca.

Aldığım nefeslerin hesabını tutar oluyorum son zamanlarda. Hani zaman her şeyin ilacıydı? Değilmiş işte! Zaman her şeye çare oluyormuş da, bir benim aşkıma merhem olamıyormuş. Oysa hâlâ kulağımda çınlıyor söyledikleri "Ondan nefret ediyorum." Sonra onu özleyince unutuyorum bu sözleri, yumuşuyor kalbim, inanamıyorum. Ya da neye inanmak istiyorsam ona inanıyorum! Fransa'da, o bahçede söyledikleri geliyor gözümün önüne, yumuşacık sesiyle mehtap gibi fısıldaması: "Seni seviyorum!"

Ben de seni seviyorum, umutsuzca, aptalca, acizce hâlâ seni çok seviyorum...

Ne çabuk inanmışım o sözlere, ne kadar inanasım varmış oysa! Söylediği her söz yüreğimi kanattığı kadar, merhem de oluyor. Yalan da olsa, sevdiğini düşünüyorum bazen. Yalnız kaldığımda, yanımda olduğunu, kokusunu soluduğumu, gözlerine baktığımı, sımsıkı sarıldığımı düşündüğüm gibi.

Zaman ne kadar acımasız oysa... Kendime bir dünya kurdum, içinde senin olmadığın ama içerisinde tıka basa senin olan her şeyin olduğu bir dünya! Her yerim buram buram sen kokarken, hayatımın içinde sen yoksun. Aldığım he nefeste sen varken, içimde bile seni taşırken, sensizim...

NİSAN 1

Merhaba fındık kurdum, kusura bakma sana yazamadım bugün. Annene kızma... Çok yorgundum bir tanem. Aslında bugün yazacak öyle fazla bir..."

Esme'nin eli karnına gitti. Kocaman göbeğinin üzerinde elini gezdirirken, sancının geçmesini bekledi. Bakışlarını karnına çevirdi. Üzgün bakan bakışlar bu koca göbeğe bakarken anında hayat bulmuş, boyut değiştirmişti. Dudağı yukarı kıvrılmış, elleri her daim karnını okşuyordu. Sancı hafiflemeye başlayınca, masaya bıraktığı kalemi alıp her gün muntazam olarak tuttuğu günlüğüne yazmaya tekrar başladı. Ama devam edemedi.

Esme'nin kasıklarına bir sancı daha girince, acının şiddetiyle elindeki kalem masaya düştü. Gözleri kapanırken "Hey ufaklık, Nisan 1 şakası mı yapıyorsun bana?" dedi acının verdiği tedirgin sesle. Eli karnına giderken yüzü sancıyla buruştu. "Daha var, ne yapıyorsun, bekle biraz daha."

Birkaç saniye sonra sancı geçti. Esme derin bir nefes alırken, ellerini oturduğu koltuğun kenarlarına dayadı. Yatağa uzansa iyi olacaktı. Koltuktan destek alarak yavaşça ayağa kalkmaya çalıştı. Önce kalçasını kaldırdı. Koca göbeği öne çıkarken, derin bir nefes alarak doğruldu.

Artık eskisi gibi kolayca hareket edemiyordu. Vücudu hantallaşmış, karnı kocaman bir balon olmuştu. Sağına soluna dönerken bile yoruluyordu. Ayakları şişiyor, sürekli dinlenme ihtiyacı duyuyordu ama o çalışan bir anneydi, ne yazık ki dinlenmeyi rüyasında bile göremiyordu. Günlüğünü çekmecesine koydu, tam doğrulacakken, bu kez

beline ve kasıklarını aynı anda bir sancı daha girdi. Bıçak gibi keskin bir sancı yüzünden, olduğu yerde dört büklüm oldu. Kendini nefes almaya zorladı. Alamıyordu. Panik oldu.

"Tamam anneciğim, korkma." Aslında korkan kendiydi. Masadan destek alarak doğruldu. Biraz zor da olsa kapıya yönelirken bir sancı daha girdi. "Lanet olsun, ben çok korkuyorum!" diye kendince sızlandı.

Derin derin soluklar alırken, dudaklarını koparacak gibi dişlerinin arasında sıkıyordu. Hem korkudan hem de acıdan gözyaşları yanaklarına sızıyordu. "Sakin ol Esme, korkacak bir şey yok... Bebeğin geliyor of..." Yanaklarını şişirerek nefesini tuttu. Sancıyla gözlerini sıkıca kapattı. Birkaç saniye bekledi. Elindeki telefonu sıkıca tutarken, "Uff! Lanet numara, arayınca neden bulunmazsın." diye sızlandı. Elinin tersiyle gözlerini kurulayıp yüzüne terden yapışan saçlarını kenara çekerken ikinci çalışta açıldı.

"Gümüş Taksi, buyurun?"

"Ben bir ahhh!" dişlerini sıktı. Karşı taraftan endişeli bir ses geldi. "Hanımefendi iyi misiniz?" Esme derin bir nefes aldı. "Taksi istiyorum... Doğum ahhh yap-ıyorum hadi çabuk..."

Adresi nasıl verdiğini bilmiyordu. Telefonu kapatıp portmantodan destek alarak ayağa kalktı. Yalnızdı ve yardıma muhtaçtı. Öyle bir sancı girdi ki bu sefer, nefesi tamamen kesildi. Beli kopuyor, bedeni yırtılıyordu. Elini duvara dayayıp dört büklüm olarak, ağlamaya başladı. Elinin birini bacak arasına destek almak için koymuş, dişlerinin arsından *"Rüzgâr... Allah'ın belası neredesin? Korkuyorum..." diye haykırıyordu.*

Rüzgâr uykusundan, kulağına gelen ve yankılanan feryatla aniden doğruldu. Göğüs boşluğunda bir acı, içinde suçlu bir telaş vardı. Saçları dağılmış, korkuyla irileşen gözlerini etrafını koyu halkalar kaplamış, çökmüştü. Panikle karanlık odaya bakınıyordu. Onun sesini duymuştu. Acı acı adını haykırmıştı. İri bedenindeki ufalanmış kalbi korkuyla nasıl da deli gibi çarpıyordu. Gözleri karanlık odada dolandı. Kalbi hızlandı. Sanki karısını görecekmiş gibi. Gözlerini kısarak her bir köşeyi aradı. Yoktu. Yine kâbus görmüştü kesin. Sesi hâlâ öyle gerçekçi çınlıyordu ki kulaklarında. Onun adını haykırıyordu.

"Rüzgâr, neredesin?"

Rüzgâr yatağa uzanıp elini bacaklarının arasına koydu. Bacaklarını karnına çekerken sarhoşluğun verdiği baş ağrılarıyla gözlerini karanlığa dikti. Yoktu. Aylardır ondan ne bir haber ne de iz, hiçbir şey yoktu. İyi miydi? Yardıma ihtiyacı var mıydı? Öldü mü, kaldı mı? Hiçbir iz yoktu! Gözleri karanlığa kayarken, her gece yaptığı gibi yine onun adını sayıklıyordu.

"Neredesin Esme'm? Neredesin sevdiğim?"

Oysa o anlarda acıdan soluk alamayan Esme taksiye bindiğinde, sancıdan ağlamaya başlamıştı.

Araç hastanenin önünde durduğunda, artık nefes alamaz hâldeydi. Taksicinin yardımıyla araçtan indi. Orta yaşlı adam onun koluna girerek, acil kapısından içeri soktu. İnsanlık yurdunda hâlâ ölmemişti, düşküne el uzatan, yardıma muhtaca destek olanlar vardı. Taksici insanlık vazifesini hakkıyla yapmıştı. Onları fark eden görevli hemen tekerlekli sandalye getirirken, taksici valizi teslim etti.

Esme muayene odasına giderken doktoru onu görüp yanına geldi. Esme daha fazla dayanamadı. Elçin doktoru görünce dudaklarını bükerek ağlamaya başladı.

"Elçin Hanım korkuyorum... Çok korkuyorum!"

Yaşlı doktor, anne edasıyla saçlarını okşayarak, elinden tutup sandalyeden kaldırdı. Ona cesaret vermek için "Korkma tatlım, bak buraya kadar olan zor kısmını atlatmışsın, şimdi seni doğum masasına çıkaracağız. Sen de cesur olacaksın. Tamam mı?" diye telkin etti.

Esme elinin tersiyle çocuk gibi gözlerini kurulayıp başını salladı. Ama daha doğum masası dedikleri çatalın başına geldiği an, korkuyla titremeye başladı. Ürkek ve çaresiz gözlerini doktoruna çevirip "Ben korkuyorum, yapamayacağım." dedi bezgince. Elçin Hanım ona destek olarak masaya çıkarırken, "Korkacak bir şey yok tatlım, seninle daha önce nasıl olacağını konuşmuştuk, hatırladın mı?" diye yardımcı oldu. Esme, hemşirelere üzerinin çıkartılmasına izin verirken, doktorundan gözlerini ayıramıyordu.

Doktor eldivenlerini giyerken, "Canım az kaldı, hadi biraz daha." diye telkin etmeye başladı.

Esme ellerini yan taraftaki kollara sıkıca tutmuş, dişlerini sıkıyor, onun kontrolüne izin veriyordu. Dişlerini kıracak kadar sıkarken de gözlerini sıkıca yumdu. Nefesi kesiliyordu. Bedeni ıkınmaktan yorgun düşmüştü. Dakikalar geçiyor ama eziyet bitmiyordu. Derin derin

aldığı soluklarının arasından dişlerinin gıcırdatarak, "Az önce de öyle dediniz ama hâlâ gelmedi." diye söylendi can acısıyla.

Doktor gülümsedi. "Daha başlayalı on dakika olmadı Esme. Canım, bebeğimize hemen kavuşup inmek istiyorsak buradan, biraz daha yardımcı ol bana... Hadi güzelim, biraz daha sabret..."

Esme derin derin nefes alıp "Tamam, ne yapacağım?" diye sordu

Doktor çaktırmadan neşteri alırken, "İlk gelen sancıyla derin bir nefes alıp sonuna kadar ıkınacaksın... Tüm gücünle, soluğunu tutarak."

Canından can koparken nefes alamadığı için, beynine basınç doluyor, kafatası patlayacak sanıyordu. Elleri yanlarındaki tutma yerlerini öyle sıkıyordu ki parmaklar boğumları bembeyaz olmuşu. Bedenini bir rahatlama sardı. Başını geriye atıp yasladı. Oksijene hasret ciğerlerine havayı derin derin solurken, onun sesini duydu kulağında. İçinde büyüyen sevinçle başını kaldırdı. Ağlayan bebeğine bakarken, o kadar acı, o kadar sancı nereye gitmişti? Hepsi bıçak gibi kesilmişti. Ellerini tutunduğu yerden çekti. Doktorlar bebeği masaya yatırmış kontrol ediyorlardı. Kollarını açtı ona doğru. Dudaklarından hıçkırıklar dökülmeye başladı hicranla. Bu seferki ağlaması mutluluktandı.

"Bebeğim..."

Tek başına olmanın, yorgun olmanın, çaresiz olmanın acısı silinip gitmişti üstünden. Şimdi hem güçlü, hem de yaşama sımsıkı bağlanmıştı.

Ufaklığı kontrol eden çocuk doktoru, ardında yankılanan yorgun ve cılız çıkan sesi duyunca, bebeği yeşil örtüye sararak yanına getirdi. Göğsünün üzerine koyup "Çok sağlıklı kızınız, merak etmeyin." dedi ilgiyle. Esme onu duymuyordu. Şu anda hiçbir şeyi duymuyordu. Ne acıyı ne de sesleri... Gözleri kucağındaki beyaz meleğinde, mutluluktan ağlıyordu. Minnacık ellerini örtüden çıkarmış, incecik bileğini titrekçe sallıyordu. Amaçsızca bakan kara gözleri annesini tanımış gibi bakıyordu.

Hıçkırırken "Merhaba Pelin, hoş geldin dünyama." dedi titrek çıkan sesiyle. Başını aşağı eğip bebeğinin oynayan elinin üzerine dudağını bastırdı. Buz gibi olmuştu küçücük eli. Parmaklarıyla ısıttı önce, kıyamadı kuzusuna... Daha şimdiden annelik şefkatini üzerine alıp, yüreği titreyerek, örtüyle bebeğinin vücudunu kapadı. Gözleri kızının gözleriyle buluşunca "Seni seviyorum bebeğim, iyi ki geldin Pelin'im." dedi hüzünlü sesiyle fısıldayarak. Artık yalnızlığına yoldaş, çaresizliğine derman gelmişti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

O bakınca, ateşin içinde yanıyordu...
Ve bu yanışın, sönüşü yok bilmiyor...

3 YIL SONRA

Bakışları... Bakışları, zor gecelerin içinde kalanların sahibini arıyordu. Nereye baksa onun yüzü, burnunda hep kokusu hiç gitmeyecekmiş gibi duruyordu. Ne yaparsa yapsın kapanmıyordu kalbindeki yara izi, her fırsatta keşke diyordu... Keşke!

Aldığı her nefesinde özlüyordu. Azarlar gibi sevişlerine, kaş çatar gibi gülüşlerine, mutlu hâllerine hasretti. Yalan da olsa onunla acılar kadar mutluluklar da tatmıştı. Sevmeyen biri bu kadar candan nasıl davranırdı? Aklı hâlâ almıyordu. Canım derken canını verecek gibi, aşkım derken aşkı yazacak gibi konuşuyordu. İçindeki nefreti biliyordu. Sönmeyeceğini de. Lâkin bu ağırdı. İçindeki yaralar kadar ağırdı. Unuttuğunu; vazgeçtiğini sanmıştı... Ve yanılmıştı. İçinden bir canı uğurlar gibi onun aşkını uğurlamaya çalışıyordu. Her gün, her saniye ama nafile, olmuyordu. Ne yaparsa yapsın, gözlerinde biriken deli yağmurlar gibi, onu da içinden uğurlayamıyordu. Neden hâlâ ilk günkü kadar çok seviyordu? Esme kulağına gelen melodik seslerle, başını camdan içeri çevirdi. Bakışları gördüğü güzellik karşısında parlarken,

içini sıcacık duygular sarıyordu. Yüreği ona baktığı her an hızlanıyordu.

"Şen munu iç. Men tısımı uyutuyum."

Tombik ellerini yukarı kaldırıp beceriksizce önüne gelen kara saçlarının kulağının arkasına koymaya çalıştı. Önündeki bebeğine uzandı. Kendine çekip göğsüne sarıp yarım yamalak konuşmaya başladı.

"Tardeşini uyutayım sıya çana da delecek, çen şimdi uslu çocuk ol otuy, oluy mu?" Elindeki bebeğe bakıp uyuduğundan emin olunca, "Çen uyudun. Yeyine yat da men de biyas çay içeyim."

Esme, kızının yanına diz çöktü. Bakışları onun kara gözleriyle kesişince, "Ben de komşumu ziyarete gelmiştim, müsait misiniz acaba? Ayrıca bana da çayınız var mı, Pelin Hanım?" diye sordu.

Pelin kara saçlarını, beyaz teninden tekrar geriye çekti. Toplu yanaklarını sıkıntıyla şişirdi. Kırmızı, kaşık sığmayacak kadar ufak dudaklarını öne uzatarak ofladı. Annesi onun o pürüzsüz tenine bakarken, elma yanaklarını yememek için kendini zor tutuyordu: Gözlerini çevreleyen uzun kirpiklerinin içinde, zeytin tanelerini andıran gözleri vardı. Aynı babası gibi, her şeyi onun gibi karaydı. Ona baktıkça babasını nasıl unutabilirdi ki? Ondan aldığı tek yeri kırmızı dudakları ve çenesindeki ufacık gamzesiydi. Bu kız tamamen babasının küçük kopyasıydı. Pelin konuştukça Esme ciddi bir edayla dinliyormuş gibi yaptı. Çocuklar oyunu ciddiye alıyorlardı çünkü!

"Meyaba Esme Hanım, hos delidiniz! Ne içeydiyiz?"

Esme önündeki bebeği alıp saçlarıyla oynarken "Bir çay fena olmazdı komşum, tabiî size zahmet olmazsa?" dedi kibarca.

Pelin kenardaki plastik çaydanlık ve fincan takımına uzatırken "Ne zakmeti Esme Hanım? Tabiî, oluy ne demek!" dedi ciddiyetle. Gözlerini kırpıştırarak pembe fincanları annesine uzattı. Kafasını sallayarak tatlı bir edayla, "Kısınız nasıl bakıyım, sisi usüyoy mu?" diye sordu.

Esme kızının uzattığı fincanı alıp iki parmağıyla kavradı. Usulca dudaklarına götürüp içer gibi yaptı. "Ah, ne münasebet! Benim kızım akıllı bir kere, hiç üzmez annesini... Şimdi de uyku saati geldiği için hemen dişlerini fırçalayıp, yatacak... lafımı ikiletmeden." dedi dolaylı yollardan lafı anlamasını sağlayarak. Elindeki fincanı tekrar dudağına götürürken, gözleri bir süreliğine kızına odakladı. Acaba dediğini yapacak mı diye dikkatle bekledi. Mesajı alan Pelin dudağını

sallandırarak ellerini yere dayayıp, ayağa kalktı. "Ah tonşu, tam da sıyasıydı şimdi deyil mi ukunun? Daha pasta yiyecektik..."

Esme yerinden kalktı. "Seni eşek! Sen böyle konuşmayı nereden öğrendin bakalım?" Kızına elini uzattı. Pelin de annesine elini kavrayıp banyoya yöneldiler.

"Ali'nin anneçi çana öyle diyoy ya anne, ondan!"

Sürekli önüne gelen saçını kafasını sallayarak geriye savuruyordu. Sevimlice hareketleriyle, yaşının getirdiği enerjiyle hoplayıp zıplayıp yanında yürüyordu. Kafasını yukarı kaldırıp, annesine titizlikle bakmaya çalıştı. "Anne, çen yayamas mıyım? Ali'nin anneçi yiye öyle diyoy? Men seni çok mu üsüyoyum? Tötü kıs mıyım ben?"

Esme aşağı eğilip, onun minnacık bedenini kucağına aldı. Anneliğin verdiği olgunlukla, vereceği cevabı biraz düşündü. Yan tarafına bacakları açık gelecek şekilde oturttu. "Hiç olur mu annem? Benim kızım beni üzmez, ben de ona öyle dedim zaten... Bir daha böyle deme diye kızdım!"

Pelin annesini tasdikler gibi kafasını sallayınca, minik çenesi döşüne çarparak konuştu. "Duydum!"

Esme gözlerini kısarak kuşkuyla kızına baktı. Kaşlarını da biraz çatarak, "Sen bizi mi dinliyorsun Rönesme?"diye ciddi bir azarlamayla çıkıştı.

Pelin dudaklarını dişlerinin arasına alıp, başını suçlu ibaresiyle yere eğdi. Biliyordu ki annesi ona kızınca ya da suç işleyince hep böyle çağırıyordu. "Rönesme!" diye. Annesi neden ona böyle diyor bilmiyordu. Ama esme biliyordu. O Rüzgârla, Esme'nin karışımıydı. Rönesme Pelin!

"Ali dedi ki, annen çeni şikat ediyo... Men de... Men de annem meni çeviyoy dedim çaçımı çekti sonya..."

"Pelin!" dedi Esme biraz vurgulu bir sesle. Çocuk bu sesi tonun uyarıcı olduğunu anlayarak gözlerine çekinikçe bakarken, "Lafı değiştirme! Yaptığın çok ayıp, bir daha yapma, o zaman sana kızarım... Ben kızınca da sen üzülürsün, sen üzülünce ben de üzülürüm..." Göz teması kurdu. "Sen benim üzülmemi ister misin?"

Pelin kafasını üzgünce "hayır" der gibi salladı. Esme de kızını kucağından indirip lavabonun önüne koydu. Dolabın önündeki bardaktan diş fırçasını alıp mercimek kadar macunu üzerine sıktı. Kızı-

na uzattı, Pelin fırçasını ağzına alırken de uyararak, "Macunu yeme Pelin, hep yiyorsun, tamam mı? Macun yemek zararlı olabilir!" diye hatırlattı. Omzunu kapının beyaz pervazına dayayıp kızının dişlerini yavaşça fırçalamasını izledi. Pelin dudaklarından köpükler saçarak, "Ama anne çendi yeniyoy ama men yemiyoyum balla çok tatyı."

O sırada kapı çalınınca kızını tek başına bırakıp saate baktı. Kapının zincirini sürerek aralıktan "Kim o?" diye sordu.

"Benim Esme... Hanım." dedi sonradan kaldırarak samimiyeti.

"Buyurun Rıdvan Bey?" dedi Esme kapıyı açmadan beklerken.

"Şu bizim kira işini konuşacaktık."

"Ben sizi yarın ararım Rıdvan Bey, bu saat uygun bir zaman değil."

Adam ısrarla "Kapıyı açmayacak mısınız? Esme Hanım bu sizi rahatsız edecek bir şey mi yaptım?"

"Rıdvan Bey..." dedi Esme kalbiyle korkuyla hızlanırken. Elini şakaklarında dolaştırdı. "Sizin her akşam kapıma dayanıp kirayı bahane etmenizden sıkıldım. En kısa zamanda evinizi boşaltacağım haberiniz olsun. Şimdi kapımın önünden gitmezseniz apartmanı ayağa kaldır, polisi çağırırım." dedi canına tak ederek. Adamın iki dakika gideceğini umarak kızının yanına gitti. Onu tedirgin etmeden başka bir ev bulsa iyi olacaktı. Bu devirde bir kadının başında erkek yoksa orta malı, dulsa kapanın elinde kalan ekmek dilimiydi. Yazıklar olsun uçkuruyla düşünen, beynini uyutan erkelere.

Esme, kızının arkasını toparlarken kafasını sallayarak, "Bugün hangi hikâyeyi istersin bebeğim?" diye sordu. Pelin onun sakinliğinin anahtarıydı. Pelin elini ufacık dudaklarına koyup, gözlerini şirinlikle yukarı çevirdi. Biraz düşündükten sonra, "Bugün hikâle istemiyoyum anne." dedi sıkılarak.

Esme gözlerini devirdi. "Nedenmiş o? Sıkıldın mı hikâye dinlemekten yoksa?"

"Anne, babamın döndeydiği yesimlere bakalım, yolur yolur... yütfen!"

Sıkıntıyla duralayan Esme kızının kitaplığından, pembe ayıcık kaplama albümünü aldı. İçine bakarak kızının yanına gidip, yatağının yanına oturdu. Kızını kendine çekip başını göğsüne koyarken, albümü kucağına koyup bakmaya başlamışlardı. Pelin ilk resme bakıp "Anne,

babam ye zaman delecek? Beni onu çok ösledim, meyak da ediyoyum hem..." diye sordu.

"İşi bitince gelecek dedim ya tatlım. Ne kadar çok soruyorsun bunu artık?"

"İşi ye saman bitey. Yiye bu taday usun süyüyoy, men onu meyak ediyoyum ama? Hem Ali'nin babası hep evde, onunla oynuyoymuş, sıytına alıp destiyiyormuş. Anne men de babamın sıytına binebiliy miyim? Mana isin beyiy mi, min diye? Babam meni seviyoy mu?"

Esme sorularına cevap veremedikçe yutkundu. Bir yalan yenisini doğurmaya başlamıştı. O bakınca, ateşin içinde yanıyordu... Ve bu yanışın, sönüşü yoktu... Allah'ım, onun yarım büyümesini izliyordu ve yalandan bir hayat kuruyordu. "Baban seni tabiî ki seviyor sadece uzakta, gelemiyor." Albümün sayfasını çevirip "Tamam Pelin, bak Cem amcan var burada gördün mü? Bu resmini sana yeni göndermiş bak!" diye konuyu kapadı.

Bu kız büyüdükçe, gün geçtikçe ona verecek cevapları azalıyordu. Ona resimleri gösterdiğine öyle pişmandı ki şimdi. Oysa o hafta hastalanıp hastanede yatınca, o anki psikolojiyle aptallık yapıp babasının yaşadığını, geleceğini söylemişti. Korkuyordu. Ona bir şey olursa, kızının en azından ailesini tanımasını istemişti. Onu emanet edeceği hiç kimse olmayınca, o da son çare böyle bir şey düşünmüştü ve şimdi! O kadar pişmandı ki bu düşünceden! Büyüdükçe soruları da büyüyordu. Kızının üzerini kapatıp aşağı kaydırarak yatmasını sağlarken, "Uyu bakalım küçükhanım, yarın doktorla randevumuz var unuttun mu?" diye zamanın geldiğini belirtti.

Pelin ellerini yorganın üzerine koydu. "Unutmadım anne." Biraz düşündükten sonra, "Mana yine ine vuyduyacak mı? Boyasım acımıyoy aytık balla."

Esme kızının saçlarına uzanıp şakaklarından kenara çekti. Onun pürüzsüz sıcacık tenini avuçlarında hissedip okşarken, eğilip öptü. "Annem boğazın iyileşti, doktor teyzen niye iğne vurdursun sana? Sadece kontrole gideceğiz, bir de doktor görsün diye tamam mı?" Yorganını yoklayıp "Hadi kapa gözlerini bakalım... Çocuklar bu saate kadar uyanık kalmaz." dedi uyararak.

Pelin annesine uyuduğunu göstermek için gözlerini sıkıca yumdu. "İyi deceler anne."

"İyi geceler bebeğim." dedi içten bir mutlulukla. Bir müddet kızına bakıp onun uykuya daldığından emin olduktan sonra odadan çıktı.

Gece yine kâbuslarla geçti, hep aynısı, Rüzgâr'ın onu bulması ve kızını almasıyla tamamlanan rüyalar. Seneler olmuş, korkusu ilk günkü kadar taze kalmıştı. Uykusuz bir geceden sonra, sabah az daha geç kalıyorlardı.

Aceleyle hastaneye gelmelerinin üzerinden neredeyse bir buçuk saat geçmişti. Tüm tahlilleri vermişler sonuçları bekliyorlardı. Kolundaki saati geriye çevirip baktı. Sonuçlar çıkmış olmalıydı. Kızının elinden tutup danışma masasına götürdü. Koltukların olduğu bölüme gelince kızını kavrayıp üzerine oturttu. Ayıcıklı çantayı yanındaki boş koltuğa koyarken, telefonunu da dalgınlıkla kızının kucağına bıraktı. Çantanın içine hırkasını koyup kaybolmasın diye fermuarını çekti.

Komşunun kızı olan ve bu hastanede hosteslik yapan genç kıza bakarak, "Sevcan, 5 dakika Pelin'e bakar mısın canım? Ben sonuçlar çıkmış mı bir bakayım?" diye kibarca sordu.

"Tabiî Esme abla, zaten şimdiye çıkmış olması lazımdı. Ben alayım diyeceğim ama buradan ayrılamıyorum malum!"

Esme kızının önünde diz çöktü. Pamuk gibi saçlarını okşayarak, "Ben tahlil sonuçlarını bakacağım bebeğim, sen Sevcan ablanı üzme olur mu?" diye uyardı. Pelin oturduğu yerde ayaklarını sallandırırken, aynı anda kafasını salladı. Kızının mis kokulu yanağına kocaman bir öpücük bırakıp ayağa kalktı. Sevcan'a göz kırpıp sessizce teşekkür ederek, yanlarından ayrıldı. Pelin kucağında tuttuğu bebeğini sallayarak saçlarını okşamaya başladı. Sevcan da önünde eğilip ellerini bacaklarına dayayarak, "Ah, ne güzel bir bebek Pelin, nesi var?" diye konuşma başlatmak istedi.

Pelin bebeğini bağrına basıp dudaklarını sallandırarak, "Hasta oydu. Men de onu doktoya detirdim ileşecek ama..." dedi üzgünce.

"Sevcan hasta geldi." Kafasını sesin geldiği yere çevirip yerinden doğruldu. "Tatlım bir yere ayrılma buradan, ben de buradayım tamam mı korkma." diye uyardı. Pelin gözlerini kırpıştırarak "Tamam." dedi, merakla arkasından baktı. Sevcan hastaya yaklaşıp içeri alırken bile, gözlerini bir an olsun ona emanet edilen komşusunun çocuğundan ayırmıyordu.

"Senin de mi taynın çok ayıyor? Menim de ayıyor ama menitisi hep Ali'nin babası geldi saman ayıyor. Çenin de mi ondan ağrıyor?" dedi dudaklarını üzgünce büzerek. Annesinin kucağında unuttuğu telefonunu alıp meraklı dokunmatik ekranıyla oynamaya başladı. Kü-

çük parmaklarını ekranında ileri geri sürüyordu. Ekranda numaralar kaydıkça seviniyor, sanki o numaraları okuyabiliyormuş gibi garip sesler çıkarıyordu. Arada elini de sürtüp kısa bir an kulağına götürüyordu. "Ayo!" demeyi de ihmal etmiyordu. Bebeğine bakıp "Bak simdi babanı arayayım tarnın ağyısı deçecek... Menim babam ayamıyoy senintisini ayayalım." dedi.

Rüzgâr başını masaya eğmiş, önündeki dosyaya odaklanmış şekilde gözlerini gezdiriyordu. Aradığı şeyi bulunca, dosyayı alıp karşısındaki koltukta oturan Cem'e uzattı. Kalemini işaretlediği yere vurarak, "Bak burada bir eksiklik var." dedi Cem yerinden doğrulup masaya yaklaştı. Bakışlarını onun gösterdiği yere çevirip "Onu ben de fark ettim ama bir şey çıkmadı. Sadece rakam hatası, diğerleri doğru bak şurada da var." deyip tekrar koltuğuna yaslanıp, laptopunun başına geri döndü. Rüzgâr da o dosyayı bırakıp masanın üzerinde duran diğerini aldı.

Kendine gelmek için derin bir nefes alıp kaldığı yerden işine devam etti. Her zamanki yaptığı gibi kendini işine fazla kaptırmıştı. Zaten yaptığı başka da bir şey yoktu. Sabahtan akşama kadar iş, geceleri de bazen sabaha kadar içmek. Yoksa uyuyamıyordu. Başında onun hayalleri dolanırken, uyku ona haram olmuştu. Katıydı artık. Eskisinden daha katı... Daha sert ve müsamahası olmayan biri... Suratı her daim asık, kaşları hep çatılı... Hiç yok yerden kavga çıkarıyor, yok yere birilerinin canını yakıyordu. Ya da kendi canını... Kollarını masaya dayayıp, elindeki kalemi parmağının arasında ritmik olarak döndürüyordu. Kendini öyle kaptırmıştı ki dosyaya, telefonu çalmaya başlayınca, hiç bakmadan açtı. Otoriter kalın sesiyle, "Alo!" dedi. Ortada bir sessizlik oldu. Karşı taraftan ses gelmedi. Kızgın çıkan ses tonuyla tekrar "Alo!" dedi, yine ses gelmedi. Telefonu geri çekip kaşlarını çatarak ekrana baktı. Bilmediği bir numaraydı ve hâlâ telefon açıktı. Birkaç saniye sonra karşıdan o ses duyuldu.

"Ayo!"

Rüzgâr telefonu yanlış duyduğunu sanarak kulağına götürdü. Lâkin doğru duymuştu. Telefondan çocuk sesi geliyordu. Birileriyle konuşan, kısık sesiyle muhabbet eden bir çocuk! Kaşlarını kaldırıp anlam veremeyerek, "Alo kimle görüşüyorum?" dedi.

"Bak baban duydun mu, ayadım işte?" Telefonunu kulağına tutup "Men Neşe'nin babasını ayadım çen çimsin?" dedi cılız sesinden dökülen tatlı laflarını yayarak.

Rüzgâr duyduğu bal tadındaki peltek sese, kayıtsız kalamadı "Ben Neşe'nin babası değilim, yanlış aramışsın ufaklık." dedi. Cem ona kaşlarını çatarak bakınca, ona göz kırpıp bir sorun olmadığını anlattı.

Pelin dudaklarını büzerek, "Neşe haşta oydu haştane detiydik ine oldu... Babası delince bir daha ine olmaycakmış, öyle dedi!"

Rüzgâr bu şipşirin sese hayran olarak kayıtsız kalamadı. Telefonun konferansını açıp masaya koydu. Cem'e sus işareti yaptı. Çocuğun lafları yayarak kendine özgün heceleriyle söylemesini, Cem'in de duymasını istiyordu. Ona gözüyle 'dinle' der gibi işaret etti. Bakışları telefonda odaklanırken, sesini yumuşatarak onu korkutmamak için, "Senin annen nerede ufaklık? Böyle telefonla konuşmana kızmıyor mu?" diye sordu.

"Mana ufakyık deme! Menim adım bar biy keye!" dedi. Her zaman bu kelimeye sinir oluyordu. O kendini abla gibi hissediyordu kreşe başladığından beri.

Rüzgâr gülerek Cem'e baktı. Cem de aynı onun gibi masaya yaklaşmış, sanki telefondan ufak kızı görecekmiş gibi bakıyordu.

"Neymiş senin adın bakalım?"

"Peyiiin akıyyım menim adım Peyiiin!" dedi boğuk sesinden ciddi bir tanışma sağlayarak. Cem kahkahayı basmamak için zorlanırken "Sana kafa tutuyor Peri hanım." dedi kısıkça. Rüzgâr elini kıpırdatıp onu susturarak, "Peki, Peyi Hanım, annen nerede senin? Telefonuyla oynadığını görünce kızacak! Sana yabancılarla konuşmaman gerektiğini söylemedi mi? Bu çok zararlı senin gibi akıllı bir kız için!" diye uyardı.

"Çöyledi!" biraz duraksayıp "Ama men, ama Neçe'nin babaçını ayadım, ama Neçe'nin babaçı yabancı deyil." dedi çocukça bir saflıkla, ona hesap sorulduğundan sebep sinirli çıkmıştı ses tonu.

Esme dosyalara bakındı kısa bir an, gerçi bir şey anlayamadı baktıklarından. Başını dosyalardan kaldırıp karşıdaki koltukta oturan minik kızına baktı. Yaklaşırken de bakışları onun elindeki telefona kaydı. Kaşlarını çatarak oyun oynuyordu ufaklık. Onun elinde telefonu ne arıyordu? Kafasını salladı, tebessüm ederek, "Bak sen yarama-

ya telefon yasak dedik ya, illa yasakları delecek babası kılıklı kız." diye mırıldandı. Yeni nesil annesi olmayacaktı Esme, çocuğunun eline elektronik aletleri verip rahat etme sevdasına düşmeyecekti, ilgisini ve sevgisini vererek büyütecekti kızını. O yüzden otoritesini deldirmemeliydi kızına.

Yanına yaklaşıp kaşlarını çatarak, sesini biraz kızgınca yükseltti. "Hey küçükhanım, başkalarının telefonu karıştırılmaz sen öğrenmedin mi bunları? Hep telefon çocukların oyuncağı değildir." deyip elindeki telefonu, zarar vermeden aldı. O sırada hastanede anons sesleri yükseldi. "Dr Fikret Özpınar, doğumhaneden bekleniyorsunuz." Esme elindeki telefona bakarak "Kimi aradın bak..."

Gördüğü isim ve birkaç dakikadır açık olduğunu fark ettiğinde, nefesi ciğerlerini terk etti. Elindeki doyalar yere dökülürken, telefonu nasıl kapattığını hatırlamıyordu o panikle. Olduğu yerde elleri titreyerek donup kaldı. Ne konuşabiliyor ne de kendine gelebiliyordu! Ekranda onun adı yazıyordu, Rüzgâr!

Rüzgâr küçük kıza gülerken kulaklarına ulaşan sesle bir an, o sesi hayal ettiğini sandı. Bakışları irilerek Cem'e kayınca, onun da yüzünün değiştiğini fark etti. Sandalyesini aniden geriye itince doğrulmak için, koltuğu duvara çarpınca sendeledi. Hızla masadaki telefonu aldı.

"Esme?"

Cem de hemen yerinden kalkıp telefonuyla bir yerleri aramaya başladı.

Rüzgâr'ın ise tek duyduğu karısının özlediği sesi ve o doktorun anonsuydu. Sanki onca vakit duran zaman, tekrar aklamaya başlamış, tüm sesler kesilmişti. "Alo!" dedi heyecanla. "Alo Esme, cevap ver lütfen!" Telefon aniden kapandı. Kulağına ulaşan dııt, dııt sesleriyle tekrar aynı karanlığa çekildi ruhu. Zamanı tutamadı... Birkaç saniye onun sesini duymuş, dünyası aydınlanmıştı ve şimdi her şey tekrar karanlığa kaymıştı. Telefonla parmaklarını saçlarına gömmüş, sinirle olduğu yerde dönüyordu. Bir ileri bir geri yürüyordu kızgınlıkla. Canı yanan bir aslan gibi, nereye saldıracağını şaşırıyordu. Ölmemişti. Yaşıyordu. Sesini duymuştu. Hatta Cem bile duymuştu. Elindeki telefonu kaldırıp sinirle yere fırlatacaktı ki, Cem'in sesiyle donup kaldı.

"Abi yapma, o telefonda numara var."

Bakışlarını eline çevirip, telefona son umutla baktı.

Zaman aktı. Tüm adamları bu iş için seferber oldu. Gelecek bir

haberin beklentisiyle çırpınırken yüreği, çaresiz bedeni camın önünde, elleri cebinde duruyordu. Görmüyordu. Ne manzarayı ne de başka bir şeyi göremiyordu! Seneler sonra duyduğu o ses kulaklarında tekrar edip duruyordu. *"Başkalarının telefonu karıştırılmaz küçükhanım."* Hastanede ne arıyordu? O çocuk kimdi? Belli ki o çocuk, onun telefonunu kurcalamış olmalıydı! Yoksa ona küçükhanım demezdi. Onun çocuğu olamazdı. Yani Esme hâlâ onunla evliyken başkasından çocuk yapmazdı. Yapmazdı değil mi? Olanlardan sonra ona karşı hâlâ nefret hissediyorsa, sırf intikam için başkasına gidebilir miydi? Yok gitmezdi. Onun Esme'si kimseye gitmezdi. Kalbi başka, beyni başka söylüyordu. Birkaç saniyede usul susul, bir sürü hazımsız soru yağdı benliğine.

Arkasından kapı açılıp kapandı. Ayak sesleri ona doğru yaklaşırken Rüzgâr kapı çalmadan gelenin kim olduğunu tahmin ettiği için, arkasını döndü. Yüzleşmekle kaçmak arasında sıkıştı. Ya onu gerçekten kaybettiyse, ya artık onun Esme'si değilse, bunu kaldırabilir miydi?

Cem önünde durdu. "Abi hastaneyi bulduk, sinyal de en son oradan gelmiş..." Ne olduğu umurunda değildi. Yaşadığını bilmesi yeterdi. Rüzgâr derhal masasının yanına gidip çevik bir hareketle ayaklı askıdaki ceketini alarak bir hışımla üzerine geçirdi. "Hadi hemen gidelim." dedi heyecanla. Cem ona bakarak, "Abi hastane burada değil." dedi çekinikçe. Rüzgâr'ın kaşları çatıldı. Çenesi sinirle kasıldı.

"Nerede peki? Lanet olasıca hastane neredeyse oraya gidelim! Oyalama beni, hemen gidelim işte..."

"Kıbrıs'ta!"

Rüzgâr olduğu yerde kısa bir an duraksadı. Başını yana devirip şaşkınca Cem'e bakıyordu. Sıkıntıyla kuruyan dudaklarını yalayıp "Lanet olsun, bunca zaman orada mıymış?" diye fısıldadı. İnanamıyordu. "Kaç defa oraya gittim. Kaç defa aynı şehirde olmuşum onunla, haberim yok! Cem bu zamana kadar nasıl bulamadı bu adamlar onu? Hani arama ağı genişletilmişti? Hani sadece burası değil, her yere elleri ulaşıyordu?" Ofisin içinde bağırarak hesap bekliyordu sorularına.

"Abi sen de biliyorsun. Raporları sen gördün! Adamları tek tek kendi elinle sen seçtin. Biz bilemezdik onun orada olduğunu! Türkiye'yi alt üst ettik. Sigortalı işe girse anlardık. Bankalarda ismi hiç geçmiyor, hastanelerde de kaydı bulunamadı. Bizim elimiz sadece

Türkiye'yi taramadı! Elimizin erdiği kadarıyla yurtdışını da taradık... Belli ki Esme kendi adına hiçbir işlem yaptırmıyor." Gözlerini devirip "Ya da..."

Rüzgâr ona ciddi bir adım atıp dişlerini sıkarak, "Ya da ne Cem?" diye sordu.

"Biliyorsun abi!"

"Bilmiyorum Cem, artık ben hiçbir şey bilmiyorum."

Cem bakışlarını kaçırıp, elindeki kâğıtla oyalanarak, "Arkasında güçlü birileri var, ona sahip çıkan!" diye söylendi.

Rüzgâr duyduklarına sinirden güldü. Parmaklarını sıkıntıyla saçlarında gezdirdi kısa bir an, sonra da elini sinirle savurarak, "Ne saçmalıyorsun Cem, kim olabilir?" diye katı bir tınıda bağırdı.

"Abi parası yok, iş bulması lazım ve o henüz üniversiteyi bile bitirmedi! İllaki sigortalı işe girmesi lazımdı! Biliyorsun yasalar kesin artık, sigortasız işçi çalıştırmak yasak! Sonra, yanında üzerindekinden başka kıyafeti ve parası yoktu. Bir yerde çalışsa bulurduk, hastalansa bulurduk, işlem yapsa bulurduk. Ölü gibiydi. Ve şimdi?" Elini cebine koyup, omuzlarını esnetti. Söyleyeceğinin sıkıntısıyla biraz çekinikçe boğazını temizledi. "Hatta o malum yerleri bile aradık, her yere resmini dağıttık. Allah korusun ama yine de ellerine düşerse diye o da yok... Kötü yola da düşmediğine göre! Geriye bir tek arkasında güçlü birilerinin olduğu fikri kalıyor! Bizim izlerimizi yok edecek yanlış yönlendirecek kişiler..."

"Kim bu adamlar Cem?" diye hırladı Rüzgâr. Dikkatle Cem'e bakıyordu. Bunları o da düşünüyordu. Kaç defa kayıp haberleriyle karakollara dökülüp, elleri boş dönmüşlerdi. Kaç defa yüreği atmayı keserek morglara taşınmıştı. Korkarak gidip, içi rahatlayarak dönmüştü. Kayıp da olsa, ölmediğini bilmek içini rahatlatıyordu. Ölüye bir gün, kayba her gün ağlanıyor deniliyordu ya, bu söz o kadar doğruydu ki!

Rüzgâr arkasını dönüp camdan dışarı bakmaya başladı. Omuzları aldığı derin nefesle yükselirken, "Cem, sen işleri hallet ben Kıbrıs'a geçiyorum. Oradaki iş yaptığımız otellerin birinde kalırım, birini ayarla bana." diye keskin bir emir verdi. Sanki Cem onu tek bırakacaktı, ölüme de, yaşama da birlikte gideceklerdi.

Hiçbir kapı yok gidişinin ardında...
Hiçbir yol çıkmıyor senin gözlerine...
Kocaman bir karanlığa kesiyor umutlarım...
Senden hatıra kaldı bu yalnızlık...
Artık yüreğimin gidemeyeceği bir hayalin adresindesin...

Müjde Aklanoğlu

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

O; bir ahmaktı! Hatta ahmaktan da öte...!

Elindeki kalemi bir sağa, bir sola çevirerek not defterinin üzerinde gezdiriyordu. Uzun parmaklarının arasına sıkıştırdığı kalemi oynatırken; bakışları son birkaç gündür olduğu gibi yine, o sonsuz kuyulara dalıp kaybolmuştu.

"Size de söylediğim gibi, bu izinleri biraz etkileyecek... Herkese aynı anda izin verme şansımız kalmayacak." Savaş geriye yaslanıp dirseğini koltuğuna dayayarak genç kadına baktı.

"Not aldın mı?" Kızdan ses gelmedi. "Esme iyi misin?"

Esme dalgın başını kaldırıp, bakışlarını sesin geldiği yere çevirdi. Sağa hafifçe eğdi. İçi boş bakışları patronuyla kesişince "Buyurun Savaş Bey?" dedi yine dalgınlıkla.

"İyi misin dedim! Anlattığım hiçbir şeyi dinlemedin! Neredeyse not da tutmadığına eminim!"

Esme üzgünce bakışlarını elindeki kaleme, karalanmış not defterine çevirdi. "Üzgünüm Savaş Bey, ben farkında değildim." Kendini toparlamaya çalıştı.

Savaş elinin ucuyla sivri çenesini sıvazladı. "Senin bir sorunun var kaç gündür, hep dalgınsın! Sorun işle ilgiliyse..."

Esme kafasını sallayarak patronuna baktı. Kırmızı dudakları isteksizce aralanıp usulca kıpırdadı. "Aslında ben de sizinle bu konuyu konuşacaktım bugün, konunun açıldığı çok iyi oldu efendim."

Savaş öne yaklaşıp elini masaya koydu. Dikkatini verdi. "Hangi mesele Esme? Sorun ne?"

Esme bakışlarını elindeki kaleme çevirdi. Kalemin kapağını çıkarıp tekrar takarken, "Biliyorsunuz durumları! Belki babanız size bahsetmiştir! Ben babanızla konuştum, eğer sizin için de sorun arz etmezse, ben babanızın yanında işe başlayacağım. Antalya'ya gideceğim."

Genç adam şaşkınca baktı. "Neden?" dedi, elini hafifçe kırlaşmış şakaklarında gezdirdi kısa bir an. "Ben mi sana karşı bir hata yaptım? Sen fikrini açıkça beyan edince, sana karşı mesafeli olmaya özen gösterdim. Diğer konuya gelirsek... Tamam, başlarda yadırgadım, acaba babam üniversite bile okumamış, bu işte hiçbir tecrübesi olmayan birini özel asistan olarak neden yanıma veriyor diye ama siz işleri öyle güzel idare ediyorsunuz ki, birçok üniversitesini okumuş kişiden daha çok tecrübelisiniz bu konuda. Üstelik çiftlikte ne iş yapacaksın?"

Esme ellerini masaya koyup derin bir nefes aldı. "Sorun bu değil efendim, sorun benim özelim!" Başını hafif yana kırdı. "Size anlatamayacağım şeyler var."

Savaş geriye yaslandı. "Babamla senin arandaki sır gibi sakladığınız şu mesele."

Esme ona şaşkınca açılmış kahveleriyle baktı. "Biliyor musunuz?"

Genç adamın dudakları gerildi. "Hayır. Bu konuya vakıf değilim ama babamın bana yaptığı uyarılarına sorgulamadan uyuyorum! Senin adına hiçbir işlem yapılmıyor... Özelin de buna dahil. Ne yapılırsa yapılsın şirket adına yapılıyor." Parmaklarını masada ritmik olarak tıngırdatarak, "Sadece senin birilerinden kaçtığını biliyorum ama konu hakkında ne babamın ağzından ne de Berfin'in ağzından laf alamadım. Baba kız ağızlarını bıçak açmıyor, sadece senin kardeşinin okuldan arkadaşı olduğun biliyorum, o kadar... Aslında istesem bu konuyu anında çözerim lakin sana saygım olduğu için kurcalamıyorum. Bu senin özelin, babam da sana güvenmese böyle bir şey yapmazdı zaten." Gözlerini genç kadınınkiyle buluşturdu.

Esme elindeki kalemi çekiştirip duruyordu. Sıkılıyordu. Bu insanların iyi niyetini istismar etmek istemiyordu. "Bunu fark ettiğinizi bi-

miyordum, üzgünüm. Ben sizi zor durumda bırakmak istemiyorum."

Savaş'ın yüzünde anlayışlı bir tebessüm belirirken, "Eğer bana anlatmak istersen dinlerim, bak sana yapığım teklifin hâlâ arkasındayım..." dedi. " Eğer teklifimden..."

Esme başını dikleştirip bakışlarını gözlerine ciddiyetle odaklayarak, şu ana kadar söylemediği şeyi genç adama açıklayıcı bir biçimde söyledi. Ne de olsa artık saklamanın da bir anlamı da yoktu.

"Ben zaten evliyim Savaş Bey... Bu dediğiniz imkânsız bir şey."

"Na... Nasıl?" Genç adamın gözleri şaşkınlıkla irileşirken, masadaki eli aniden kasılarak durdu. O anki donukluğu gözle görülecek derecede netti. Dudaklarının kenarları gerildi. "Bunu bana daha önce neden söylemedin? Hem sen yoksa eşinden mi kaçıyorsun?"

Esme belli belirsiz başını oynattı. "Aslında size söylemek istemedim. Lâkin evli olduğumu... Kiminle evli olduğum bilinsin istemedim. Yani bu zamana kadar! Madem buralara kadar geldi konu, meseleyi size açıkça söylemek istedim. Daha önce söylemediğim için kusura bakmayın. Bunun sebebi zaten ondan saklanmamdı."

"Teklifimi üzerinde evlilik olduğun içi mi reddettin? Yani gördüğüm kadarıyla senelerdir ayrısınız! Sen babamın yanında 3 seneyi aşkındır çalışıyorsun... Eee, benimle de burada neredeyse dört aydır çalışıyorsun ve ben bunu hiç fark etmedim!"

Esme elindeki kalemi masaya bırakıp geriye çekildi. Ufak burnunu havaya kaldırdı. "Bunu babanız biliyordu bu kadar dikkat zaten bunun içindi. Ve ayrıca hâlâ kocamı sevdiğim için, onunla boşansak bile başkasıyla evlenmem söz konusu dahi olamazdı."

"Sevdiğiniz için mi? Ama kaçıyorsunuz."

"Ben bu konuları kapattım." dedi çaresizce. "Özür dilerim size istemeden de olsa böyle bir umut verdiysem eğer... Bilmeden böyle bir düşünceye kapılmanıza sebep olduysam kendimi asla affetmem!" Başını üzgünce masaya eğdi. "Özür dilerim, ben kendimi size elimden geldiği şekilde ifade etmeye çalıştım, gerçekleri anlatmadan."

Savaş masadaki elini hareket ettirerek ne kadar kırılsa da bunu belli etmedi. "Yok, sen gayet güzel ifade ettin kendini de, ben hayallere kapıldım kendimce." Genç adam kafasını sallayarak, "Ayrıca bu kadar kişisel bir soruya cevap verdiğin için teşekkür ederim. Ben zannettim ki evlilikten korkuyorsun, ondan reddediyorsun beni.. Israrım

ondandı. Hem sen bana karşı hep mesafeliydin anlamayan benim... Affedersin, asıl ben özür dilerim tekrar."

Katiyen hiç tepki göstermedi Esme, ne de sesini çıkardı genç adamın dediklerine. Sadece sessizce dinledi. "Kararınız hangi yönde, ayrılmama izin veriyor musunuz?" Bakışlarını genç adamın gülmekten dolayı hafifçe kırışmış göz çevrelerinde gezdirdi. Savaş Bey iyi adamdı. Tıpkı babası Ali Rıza Bey gibi. Ona dürüstçe evlenme teklif etmişti. Henüz onunla dört aydır çalışıyorlardı ama şu ana kadar ters bir hareketini ya da kötü bir davranışını hiç görmemişti. Hiçbir zaman çalışan ve patron sınırından çıkmamış, onu asla zor durumda bırakmamıştı. Ondan önce babası Ali Rıza Bey vardı. Berfin'in babası, arkadaşının sayesinde bugün kimseye yakalanmadan buralarda özgürce durabilmişlerdi. Berfin ona dünyanın en büyük iyiliğini karşılıksız yapmıştı. Ona neler yaşadığını anlattığında yaşlı adam da üzülüp himayesine almış ve gerçek bir baba gibi onu koruyup kollamıştı. Ona minnettardı. Rüzgâr'ın onu deli gibi arattığını biliyordu, hatta bir keresinde tam yakalanıyordu. Ama Ali Rıza Bey kızının elinden alınmasına göz yummamıştı. Onu saklamış, izlerini kamufle etmişti. Ona kızını borçluydu.

"İstediğiniz zaman işten ayrılabilirsiniz, sizin üzülmenizi istemem Esme Hanım." Elini masadan çekip koltuğunu geriye iterek ayağa kalktı. Ceketinin önünü iliklerken, az önceki konuşmadan uzaklaşmak için ciddileşti. "Ama şimdi yeni bir iş çıktı. İşlerini alacağımız şirketle bir görüşme yapacağız, bunları sonra görüşelim olur mu?"

Esme de kafasını sallayıp ayağa kalktı. Masada duran not defterini alıp laptopunu kapatırken, "Bu şirket hakkında bir bilgiye sahip değilim henüz, biliyorsunuz dün yoktum ben!" diye bildirdi.

"Önemli değil, zaten daha yeni görüşmeye başlayacağız, bana dün ulaşıp acil bir görüşme talep ettiler. Aslına bakarsan büyük bir şirket, ben de anlamadım bu kadar acil görüşme sebepleri ne olabilir diye. Açıkçası merak ediyorum. Sen yanımda olup not al yeter, gerisini Mevlüt Bey ve Kerem Bey halleder. Diğerleri de işleri toparlar zaten sen ne de olsa bugün gidiyorsun şirketten."

Savaş gülerek ona baktı. "Sizin gibi tertipli bir asistanı kaybettiğim için üzüleceğim."

Esme tebessümle etti. "Üzülmeyin Savaş Bey, yerime geçecek kişi benden daha yetenekli. Onunla sabah görüştüm." Adam ona göz-

lerini devirdi, "Babanızın emriyle efendim, o kişiyi babanız ayarladı size." dedi.

Savaş beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Yani hâlâ bana güvenmiyor desene? Ben de artık beni takip etmeyi bıraktığını sanmıştım!"

Esme kaşlarını kaldırarak, "Kesinlikle değil! Sadece ne kadar emekliye ayrılsa da aklı hâlâ işlerde, babanızı bilirsiniz. Yoksa size güveni tam bunu siz de biliyorsunuz! Ben tüm işi babanızdan öğrendim, beni o yetiştirdi. Tabiî ne kadar bu işi yapabilsem de bunun için okulunu bitirmiş, iyi eğitim almış biri kadar olamam. Hâlâ anlamadığım çok şey vardı. Size bu işin ehli biri daha iyi yarar sağlar, bundan da eminim." Dedi hızla.

Kapıya uzatıp toplantı odasının pirinç tokmaklı kapı kulpunu tuttu adam. Esme'ye nezaketen önden geçmesi için yol verdi. Esme kapıdan içeri girip uzun şekilde dizayn edilmiş toplantı masasına yaklaştı. Elindekileri masaya bırakınca, önce masanın düzenini kontrol etti. Sonra da kalem ve not defterlerinin tam olduğundan emin oldu. Onların arkasından diğer çalışanlar toplantı odasına girerken, Savaş Bey yerine oturdu. Esme içeceklerin yerinde olup olmadığına bakarken Savaş son anda aklına gelen şeyle elini masaya vurdu.

"Esme ben dosyanın fotokopisini çektirmeyi unuttum, acele olunca."

Esme patronuna tebessümle yaklaştı. "Ben hallederim efendim şimdi, gelmelerine ne kadar var?"

Genç adam sandalyesini geriye itip "Yarım saatten fazla." dedi. Bu zamanda halledilmeyecek bir şey değildi. "Ben onları yetiştirim o vakte kadar. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu yine de. Elinden geleni yapacaktı.

"Yok, her şey benim açımdan mükemmel zaten." Genç adam dosyayı uzattı. "Bak sen dün burada olsaydın bu iş çoktan yapılmış olurdu. Tek sorun da ortadan kalkmış olurdu böylece. Sensizlikte en çok bu rahatlığı özleyeceğim, ben sana demeden işleri hallediyordun."

Esme dosyayı alıp toplantı odasından çıktı. İşi bittiğinde toplantı odasına doğru hızla yürümeye başladı. Sandığından biraz daha uzun sürmüştü çoğaltmak ama onlar gelmeden yetiştirebilmişti. Odanın kapısına gelince, hafifçe tıklatıp içeri girdi. Bakışları hâlâ elindeki dosyanın üzerindeyken, "Affedersiniz Savaş Bey biraz geç kaldım ama hallettim sonunda." dedi üzgünce. Erken gelecekleri aklının ucundan

bile geçmemişti. Başını kaldırıp güzel yüzündeki tebessümüyle patronuna bakınca, olduğu yerde donup kaldı. Gözleri gördüğü kişilerle irileşirken, vücudundan canı çekildi. Elindeki dosyalar parmaklarının arasından yağ gibi yere saçıldı.

Toplantı salonundaki onca kişi şimdi ona bakıyordu. Nefesi kesilip yutkunurken korkuyla, bakışlarını gördüğü kişilerden zor da olsa kaçırıp yere eğildi. Kesif bir korkuyla titreyen elleriyle dosyaları toparlarken, nefes almak için çabalıyordu. Gördüklerinin rüya olduğunu, hatta kâbus gördüğünü düşünmek istiyordu. Derin derin nefes almaya çalışıyordu. *"Sakin ol Esme, burada sadece o yok! Bir sürü kişi var kendine gel, bozuntuya verme, Allah'ım bacaklarım tutmuyor. Lanet olsun neler oluyor?"* Titrerken gözlerine dolan yaşları çaresizlik içinde geriye tepiyordu.

Rüzgâr yaklaşık dört dakikadır Savaş'la iş konuşmaya çalışıyordu. Lâkin ne mümkün! Gözü duvardaki saate bilmem kaçıncı kez kayıyordu. Neredeydi? Kaç dakika olmuştu ama hâlâ ortalarda yoktu! Oysa onu göreceği için saniyeler bile saat gibi geliyordu.

Bir ses bir insanı bu kadar mı dağıtırdı? Kulaklarındaki tüm ses silinmiş, bir tek onun melodik sesinin tınısı kalmıştı. Başını dosyalara eğmiş, o güzelim saçları şelale misali akmıştı. Geciktiği için özür diliyordu özlem duyduğu tatlı dili. Değişmişti. Eski Esme değildi karşısındaki kadın! Aynı Esme ama farklı olmuştu! Kilo alıp vücut hatları daha kadınsı olmuştu. Üzerine giydiği siyah dar kalem diz üzerinde biten eteği, üzerine giydiği ipek beyaz gömleği ve takımının ceketiyle, şimdi yaşından daha olgun duruyordu. Saçları uzamış, dalgalı fön yapmıştı. Mağrur gözleri, gözleriyle karşılaşınca yutkundu. Elinde olmadan kaşlarını çatıp çenesini sıktı. Onun irileşmiş gözlerindeki, korkuyu okudu. Nasıl da özlemişti varlığını.

Esme kendini toplamaya çalışırken, aynı anda yerlere saçılmış dosyaları da bir araya toparlamaya çalışıyordu. Özlem duyduğu kara bakışları öfke kuşanmıştı. Rüyalarını istila eden çatık kaşlar ve ona şimdi sert ve kızgın bakan kara gözler... Oysa asıl kızması gereken oyken, sert bakan yine oydu. Toparladığı dosyaları kolunun arasına sıkıştırdı. Savaş Bey'in yanındaki sandalyeyi çekti. Başını kaldırıp karşısına bakmaya korkuyordu. Gözleri kısa bir an ondan kaçarken Cem'le karşılaştı. Cem ona tebessüm ederek abi özlemiyle göz kırpınca, gözlerini ondan da çekti. Onlara bakmak, olanları hatırlamasını sağlıyordu.

Bacaklarındaki güç çekip gitmişti. Şimdi düşüp bayılacaktı. Sandalyeyi usulca oturdu. Oturmasaydı yere kapaklanması an meselesiydi. Ellerindeki titremeyi durdurmak için, dosyayı sıkıca kavrıyordu. Savaş onun yüzündeki değişimi fark edince, "Esme iyi misin, rengin gitti? Neyin var?" diye ihtiyatla sordu. Rengi mi gitmişti (!) O kalbinin hâlâ nasıl attığından şüpheliydi! Ya da zaten atmayı kesmişti.

Başını kaldırıp genç adama çevirerek, zorlama bir tebessümle boğazını temizledi. "İyiyim efendim." Fakat çatallaşan sesi iyi olmadığını zaten ele veriyordu.

Karşısında duruyordu. Hani bunca zamandan sonra, hiçbir şey olmamış gibi karşı karşıya oturuyorlardı. Başını kaldırsa kara gözlerini görecek kadar yakındı. Nasıl bulmuştu onu? Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, odadaki herkesin duymasından çekiniyordu.

Seneler sonra onu görüyordu ve kokusu... Lanet kokusu şimdiden genzini yakarak içine doldurmaya başlamıştı. Kulaklarına kadar yanıyordu bedeni... Oysa odada kaç kişi vardı ve o bir tek onun kokusunu algılıyordu. Onun o yakıcı kızgın bakışlarını üzerinde hissedince, ensesinde bir ürperme olup, vücudunu soğukluk kapladı. Gözle görülür şekilde titredi. Cesareti kırıldı. Korktu. Bakarsa biliyordu tutamazdı kendini ağlar, kollarına atılıp doyasıya sarılırdı. Sandalyesinde biraz geriye çekilip başını biraz daha aşağı indirdi. Daha fazla dayanamayacaktı. Onun karşında sürekli olarak ona baktığını hissediyordu.

Rüzgâr gözlerini bir an olsun karısının üzerinden ayırmadan, eli çenesinde geriye yaslanmış hareketlerini seyrediyordu. Cem, Savaş'la konuşuyor, Rüzgâr da karısını izliyordu. Başını kaldırıp gözlerine bakması için bekledi. Kaldırmadı o güzel başını, bakmadı o hurma güzeli gözleriyle. Renginin beyazladığının farkındaydı. Bu da çok normaldi. Şimdi onu kollarına alıp sarılmak için neler vermezdi. Korkmasını istemiyordu. Ona zarar vermezdi ki. Her şey aynıydı ama onun üzerinde sanki farklı bir olgunluk vardı. Dört yıl ondan neleri almıştı? Eski Esme olsaydı, onu gördüğü an yıkardı burayı... Böyle olgunlukla karşısına geçip oturamaz, bir şey olmamış gibi davranmazdı.

Ne çok özlemişti o gözlerini görmeyi ama hâlâ inatla direniyordu bakmamak adına. Şimdi her şeyi, herkesi unutup, tutup kolundan alıp götürmek istiyordu. Sıkıca sarılıp varlığını hissetmek, kokusunu içine doyasıya çekmek istiyordu ama önce ne hissettiğini öğrenmeliydi.

"Efendim, ben notları aldım, çıkabilir miyim?"

Savaş onun solan yüzünü süzdü kısa bir an. Kaşlarını çatarak "İyi olduğundan emin misin?" diye sordu bir daha.

Esme ona zoraki bir tebessüm sundu. "Elbette iyiyim efendim. Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var."

"Tamam. Çıkabilirsin."

Esme sandalyesini geriye itti. Yerinden kalkıp masadaki eşyalarını toparlamak bir işkenceydi.

"İyi günler. Kolay gelsin."

Titreyen eliyle kapıyı açıp, birkaç kapı ilerideki odasına yöneldi. Öyle hızlı adım atıyordu ki topuk sesleri boş koridorda yankılanıyordu. Odasına geçince eşyalarını masasına bıraktı. Elinin birini beline koyup, diğeriyle alnını ovalarken odanın içinde dolanıp duruyordu. Düşünmeye, beynini toplamaya çalışıyordu. Buradan hemen gitmesi lazımdı. Pelin'i öğrenmiş olabilir miydi? Allah'ım, inşallah öğrenmemiştir. Ama öğrenseydi kızını elinden alırdı. Böyle sakin durmazdı. Köşedeki dolaba gidip çantasını aldı. Arkasını döndüğünde, onun sesiyle olduğu yerde donup kaldı.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Esme'nin bakışları onun gözleriyle buluşunca, canı çekildi. Kulağında onun sert sesi yankılanıyordu. Tüm ruhu bedenini zorlarcasına çırpınırken, sık aldığı nefesler yüzünden göğsü hızla inip kalkıyordu. Orada, karşısındaydı. Elleri ceplerinde, çelik kadar sert bakışları üzerinde, bildik bir özlemle ona bakıyordu. Oysa onca zaman hiç geçmemiş gibi aynı duruyordu karşısında. Sadece biraz zaman hatasıyla olgunlaşarak... Bakışlarıyla, duruşuyla aynıydı. Hiç mi değişmezdi bir insan, hep öyle aynı mı kalırdı?

"Sana bir soru sordum."

Rüzgâr kısacık bir adım attı. Keza özlemle tutuklu kalmış gözleri şimdi ona bakıyordu. Tıpkı bıraktığı gibi ürkekti bakışları, bulmayı umduğu gibi de kırılgan. O çok sevdiği güneşi kıskandıran gülüşü yok olmuştu dudaklarının kıyılarından, yüz hatları hayal kırıklığıyla buruktu.

Dillerine düşmüyordu kelimeler, ikisi de kesif bir kırgınlıkla konuşmuyordu. Sözcükler vardı ama sesleri yoktu. Onların bakışları çakıştığı an kuracakları tüm cümleler, kelimeler uçup gitti dillerinden.

Esme elindeki çantasını sıkıca kavrayarak omuzlarını dikleştirdi.

Başını geriye atıp saçlarını savururken, o inatçı fındık burunu hava dik atörce kaldırdı. Sesinin titrememesini sağlayarak, "Yanlış odaya geldiniz efendim, Savaş Bey'in odası karşı tarafta!" diye başından savmak istedi.

Resmi bir ifadeyle konuşmak onu odasından gönderir miydi? Ne sandıysa! Rüzgâr ona doğru kendinden emin bir adım atınca, elinde olmadan bir adım geriledi. Sonra ne yaptığını fark edince, yerinde kalmaya zorladı kendini. İnşallah bu bacaklar onu taşırdı.

Rüzgâr kafasını hafif yana kırıp ağırlığını bacağının birine verdi. Kasılmış dudakları, ateş saçan gözleriyle sessizliği ilk bozan o oldu.

"Hayır. Doğru yere geldim. Dört senedir durmaksızın aradığım ve sonunda bulduğum yere."

Esme'nin duyduğu şeyle göğsüne bir ağrı saplandı. Titreyen eli göğsüne tırmandı. Uzun parmakları beyaz ipek gömleğini sıkıca kavradı; sanki aşk ve nefret göğsünde savaşa girmiş çarpışıyor ve birbirini hunharca parçalıyordu. Gözlerini sık sık kırpıştırıp içine dolan yaşları geriye ittirmeye çalıştı. Onun gözlerine özlemle bakınca, içine ılık bir his aktı ve göğsündeki savaşı kaybettiğini anladı. Ona hâlâ ilk günkü gibi delicesine âşıktı. Odadaki sessizlik gergin elektriklerle ortada asılı kaldı. Elle tutulur hale geldi. Esme, kederin gark olduğu derin bir iç çekip "Lütfen..." dedi, bu dudaklarından öyle içten dökülmüştü ki, sanki çığlık çığlığa bir haykırıştı.

"Lütfen ne Esme?"

Rüzgâr omuzlarını gerdi. Karısının yüzündeki kesif ifade, içinde hissettiği her şeyin zor olacağını gösteriyordu.

"Lütfen git buradan."

Bu sözler adamın kaygılarını kaşıdı. "Seni asla incitmek istemedim, o gün ne duyduğunu bilmiyorum ama ne duyduysan hepsinin bir açıklaması vardı. Tabiî sen çekip gitmeseydin, beni dinleseydin."

Esme'nin eli ağrımaya başlayınca, bakışlarını aşağı eğip elindeki çantasına baktı. Onu öyle sıkıyordu ki parmak boğumları beyazlamıştı. Canının acıdığını fark bile edememişti. Buradan çıkmalıydı. Gitmeliydi ama nereye gideceğini bilmiyordu. Zihnindeki güzel anılarını ve ona dair hatırladığı neyi varsa uzaklaştırmaya çalıştı. O gün ne duyduysa hepsi gerçekti. Bir hüzün bulutu düşündüğü şeyle etrafını sarıp sarmalarken, kara bir büyü üzerine çöktü. Öne doğru bir adım attı. "Benim gitmem lazım." dedi düşünmeden aceleyle.

Rüzgâr da ona doğru bir adım atıp, bu çabasının önünü kapadı. "Sen zaten hiçbir açıklama yapmadan, dört yıl önce gittin ve ben dört yıl, bu açıklamanın olacağı gün için bekledim. Bunu bir daha yapmana izin vereceğimi nereden çıkardın?" Sesi sert ve ödün vermiyordu.

"Rüzgâr..."

İsmi, gururu geride bırakıp dudaklarından bir haykırış gibi, seneler sonra ilk kez döküldü.

"Adımı hatırlıyor musun karıcığım?"

Bu bir sitem değil kırgınlıktı. Aldırmadı.

"Rüzgâr lütfen."

Rüzgâr onun ağzından ismini bir daha duyunca, sanki cennetten müjde gönderilmiş gibi canlandı. Sert dudakları çarpıkça kenara kıvrılıp "Demek adımı cidden hatırlıyorsun." dedi sitem eden bir tonda. Yüzü; ne kadar çeşitli ifadeler içerse de, sesi keskin ve kırgındı. O; bir ahmaktı! Hatta ahmaktan da öte! Kaslarının gerginleştiğini ve sinirlerinin uç noktaya getiren düşüncelerin tehlikesini fark etti. Geçen ki gibi olmayacaktı. Sağduyusunu ele aldı. Hata şansı yoktu!

"Konuşalım."

Mantıklı soruyla şaşa kalan Esme kaygıyla çoğalan yaşlarını geri yollamaya çalışırken, "Lütfen, bırak beni gideyim. Konuşacak bir şey yok. Ben s..."dedi. Genç adam cebindeki elini çıkardı. Katı bir tutumla yukarı kaldırıp, işaret parmağını sallayarak onu susturdu. Sıktığı dişlerinin arasından, "Sakın... Sakın bana seni bırakmamı söyleme! Sakın!" derken kelimeler keskin bıçaklar gibi hedefini buldu.

Bir anda onun sertleşen yüzüyle aklı başına geldi. O Rüzgâr'dı! Rüzgâr Karalı! Pelin'in abisi, abisinin hısımıydı! Kızını elinden alabilirdi. Esme saçlarını omzundan geriye savurdu. "Pekâlâ, ne istiyorsun?" dedi kendinden emin bir duruşla.

Rüzgâr hiç tereddütsüz;

"Seni...!" dedi.

"Bu asla olmayacak... O bir kerelik yaptığım aptallığım, senelerime sebep oldu. Bir daha aynı hatayı tekrarlamam... Üzerinden seneler devrildi ve ben seni unuttum." Sözcükler dilinden derin boşluklar bırakarak tereddütle dökülmüştü. Hiç inandırıcı değildi.

Rüzgâr ona çapkınca gülüş atarken yaklaştı. "Bundan emin misin?" Sesindeki özlem odada yankılandı. Esme onun yaklaşmasıyla

ısısını teninde hissedip ürkerek bir adımla geriledi. Boğazını sıkmaktan canı acırken yutkundu. Cızırtılı çıkan sesiyle, "Eminim." dedi.

Rüzgâr kaşının birini havaya kaldırıp, uzun kirpiklerinin arasından koyu karalıklarını imayla devirdi. "O zaman ben yaklaştıkça, sen neden geriliyorsun?"

Esme kendine baktı. Bunu yaptığının farkında değildi. Ellerini göğsünün altında bağlayıp dudaklarını alayla kıvırdı. "Farkında değildim ve bu bir şeyi ifade etmez. Belki senden korkuyorumdur, senin gibi acımasız, gaddar, intikam düşkünü bir adamdan çekiniyorumdur." diye çıkıştı.

Rüzgâr bir adım daha atıp aradaki mesafeyi iyice kapadı. "Korksaydın..." dedi garip bir tonda. "Korksaydın böyle bakmazdın."

"Nasıl bakıyorum?"

"Ben senin her bakışını tanıyorum." Gözlerini onun üzerinde fütursuzca gezdirdi. Her baktığı yerde yakıcı izler bırakıyordu, ateş saçan özlemi bedenini kuşatarak kavuruyordu. Sanki... Sanki bakarak sevişiyordu. Yakıcı ve gaddardı... Bakışlarının yapacağı etkinin bilincindeydi. Gözleri birleşti. Mücadeleye devam edip ipleri eline aldı. "Senin her yerini, her hareketini senin kadar iyi biliyorum Esme. Kızdığında suratının aldığı ifadeyi, sevindiğinde gözlerinin içinde yanan ateşini, ağladığında ıslanan kirpiklerinin arasından akan can kırıklarını..." Çapkınca sırıttı. "Zevk aldığında ayağına giren krampını tanıyorum."

Esme yutkundu. Yanakları yanmaya başlayınca kendine kızıp dişlerini sıktı. Bunu düşününce içinde, hoyrat bir boşluk oluştu. Yumuşamayacaktı. Onun söylediklerileyle dağılıp yumuşamayacaktı. İyi de Allah'ım, bu nasıl mümkün olacaktı! O böyle karşısında tüm yakışıklılığıyla arz-ı endam ederken, aşkından ölürken, hoppa yüreği ona karşı nasıl hüküm koyacaktı? Rüzgâr ona ne vaat ederse karşı koyacaktı. Hayır hayır, umutsuzluğa kapılmayacaktı.

"Bana böyle bakıyorsun." dedi adam.

Dişlerini sıktı Esme. "Sana nasıl bakıyorum? Boş bakışlarla mı? Çünkü sana karşı içimde kocaman bir boşluk var. Hak etmeyenlerin kapatıldığı boşluk." dedi.

Rüzgâr'ın bakışları gözlerinden ayrılmadı. Kafası hafif yukarı doğru esnerken, kaşları da alayla yukarı kalktı. Dilini damağına vurarak şaklattı. "Cık! Eskiden nasıl bakıyorsan hâlâ öyle bakıyorsun.

Hatta şimdi gözlerinin içindeki ben daha çok büyümüş. Hercai bakışların olgunlaşmış..." Dudakları buruk bir mutlulukla yukarı kıvrıldı. "Aşkla!" dedi buğulu bir sesle. Bu ses genç kadının kulağına sinsice uzanınca, kalbine sıcacık bir şeyler akmaya başladı. Kalbi yağ olup erirken, gelgeç aklıyla kollarına atlamamak için ellerini sıktı.

"Hiç de öyle bakmıyorum. Aşkmış! Öyle bir şey kalmadı." Gözleri ağır bir suç işlemiş küçük çocuklar gibi irileşti. "Buraya neden geldin?" Sesi uyarıcı bir hâl alırken artık tüm özdenetimi elinden gidiyordu. "Gerçek sebebin ne Rüzgâr? Kalan işini tamamlamak için mi geldin? Yoksa beni mahvetmek için onca sene bekledin mi? Emin ol sen önceki Esme'yi öldürdün ve intikam alacağın kişi artık yok. Amacın yarım kalan intikamını almaksa, buna asla müsaade etmem, ben artık eski ben değilim." İradesindeki dargın delik onu derhal alarma geçirdi.

"Görüyorum... Sen değişmişsin... Olgunlaşmışsın, eski Esme'm olsaydın şimdiye kafamda bir şeyler kırmıştın."

"Alayı kes. Bana Esme'm demekten vazgeç! Ben senin Esme'n değilim... Ve lütfen buradan git, seni görmeye tahammülüm yok." Öne doğru hırçın bir adım atıp, kapıya doğru hareketlendi. "Hatta sen kal... Ben gideyim."

Daha fazla tahammülü kalmayan Rüzgâr onu kolundan tutup kendine çekti. Tutuşu narin olsa da parmakları kıskaç misali güçlüydü. Başını aşağı eğip gözlerini onun nefis saçlarına odaklayarak, "Senin bir anlık yanlış anlaman yüzünden, dört yılımız gitti." diye tısladı. "Ömrümden ise emin ol katbekat daha fazlası... Sen gittin, nefesim, hayatım, her şeyim seninle gitti. Şimdi bunu tekrarlamak mı?"

Yüreği kuş gibi çırpınan Esme bedenine vuran ısıya savaş açtı. Ama bununla başa çıkacak gücü kendinde bulamıyordu.

Gardını düşürmeyecekti. Hele kulağına nameler dizilirken. Kahretsin. Gözlerini kapamamak için, kendiyle mücadele ediyordu. Tek bir dokunuş bu kadar mı perişan ediyordu? Tek bir cümlesiyle kollarına atlamaya gönüllüydü hercai yüreği. İkisinin de hiçbir hücresi unutmamıştı dokunuşlardaki sıcaklığı. Hasretin yoğunluğunu, aşk sarmalamış tenleri, sevda kuşatmıştı yine yüreklerini.

"Bırak." diyebildi çaresizce. Gözlerinden sonra tenleri buluşmuştu ve dokunuşunun yaydığı arsız çekimi hissettikçe, ona doğru özlemle çekiliyordu. Kolunu silkeleyerek elinden kurtardı derhal ama ye-

rinden kıpırdayamadı. Küslük, pişmanlık... Tuttuğu yerde hâlâ sıcak tenasının ılıcak izlerini taşıyordu.

"Sen benim hayatımdın ve acımadan bunu elimden aldın! Şimdi hayatımı geri istiyorum Esme. Bana bunu borçlusun."

Gülmek istedi buna Esme, geriye dönüp, karşısında dürüst bir kararlılıkla durdu. Masum bakışları yağmur yüklü bulutlar gibiydi. "Sana güvendim. Borcum ödendi." Sağ omzunu çocukça silkti. "Ben sana tüm acılarıma rağmen sığındım. Ne oldu? Bak elimde kalan kocaman can kırıkları, parçalanmış ruhum ve geriye gelmeyecek zaman. Senin yüzünden kendimden nefret ettim. Yaptığın her şeyi sineye çektiğim için, benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamana izin verdiğim için... Sana hiç kızmadım." İşaret parmağını kendi döşüne tuttu. "Ben kendime kızdım. Oyun yaşımı geçmeme rağmen kendimi evcilik oyununa kaptırdım. Sana güvendim. Sandım ki acıttığın yeri iyi edersin, sandım ki değişmek için çabalayacaksın. Bir kere yaptığım hatayı tekrar etmeyeceğim. Ben senin elindeki intikam oyuncağın olmayacağım. Kendimi senin insafına bırakıp sevmeyen bir adamın kuklası olmayacağım."

Her sözü bir ok gibi battı ömrüne. "Seni sevmediği nasıl düşünürsün?" dedi çatık kaşlarının hiddetiyle. "Ben sana deli gibi âşığım. Tamam, diyelim dilimden dökülen sözlere inandın, pekâlâ gözlerimden geçen bakışlara da mı inanmadın? Nasıl bakıyordum sana hatırla? Nefret eder gibi mi? Nasıl dokunuyordum sana, intikam alır gibi mi? Sen benim nefretimi de gördün, sevgimi de? Ben seni nasıl sevdim Esme, geride nasıl bir adam bıraktın sen?"

Esme gizemli bir kahkaha attı. Zoraki gülüşü bahtsız gözlerinde dondu. "Hatırlarsan kendin söyledin. Gözlerim yaşardı şimdi. Çok iyi oynuyorsun! Senden iyi tiyatrocu olurdu. Oscar'lıksın." dişlerinin arasından tıslayarak *"Ondan nefret ediyorum. Onunla işim bittiğinde aşkımdan mum gibi eriyecek" de*din. Bak Allah'ın işine, ne tesadüf ki ben de bunu duydum ama mum gibi erimedim. Hâlâ ayaktayım." Başını kontrolcü yanıyla dikleştirdi. "Bak gördüğün gibi yerli yerindeyim, insan yalan bir aşk için ölmüyormuş, biraz acı çekip gerçeği görmeye alışıyormuş."

Saçlarını kenara çekti. Onun yaptığı bu dalgınca hareketle, Rüzgâr'ın burnuna özlem duyduğu kokusunu getirdi. Bir anlığına gözlerini kapayıp kokusunu içine derince soludu.

Yanında yumruk yaptığı tereddütlü ellerini kaldırıp, o çok özlediği saçlara uzandı. Gözlerini saçlarına kaydırıp elini üzerinde gezdirirken, kaçmaması için dua etti. Buram buram hasret yayılırken, büyük bir ihtiyaçla o güzelim saçları burnuna götürmemek için kendiyle savaşıyordu. Boğazını sıkmaktan kalınlaşmış, derinden gelen sesiyle "Ama beni hâlâ seviyorsun, bunu gözlerinde görebiliyorum." dedi kendine güvenen bir tonda.

Esme bir adım gerileyerek, saçlarını onun temasından kaçırdı. Elini saçında hissettiği her an dizginlediği direnci biraz daha kırılıyordu. Ona karşı acizliği arttıkça artıyordu. Dudakları kuruduğundan onunla konuşmakta zorlanıyordu.

"Beni seviyorsun!"

"Seni sevmiyorum." dedi sesi titreyerek. ***Sevmiyorum. Sevmiyorum.***

Bu sözler havada asılı kalırken, ortamda derin bir sessizlik oluşturdu. Kendine bile inanamıyordu. O sözcük nasıl dökülmüştü dilinden? Daha dudaklarından döküldüğü an içine kor alevler savrulup pişman oldu. Sesi o kadar duru, o kadar duygusuz çıkmıştı ki, bir an bu ses kendinden mi çıktı diye şüpheye düştü. Rüzgâr yutkundu bu sözler üzerine, öyle ki kalbine paslı bir hançer saplandı. Boğazına bir yumru otururken, karnına yumruk yemiş gibi bir adım geriledi.

"O zaman benden nefret ediyorsun. İlk başlarda olduğu gibi!" dedi sesi de gözlerinin içi gibi acıyarak.

Esme'nin içine alev topları gibi yağsa da bakışları, yine de kafasını sallayarak "Etmiyorum." dedi inatla.

Senden nefret ediyorum Rüzgâr Karalı... ama seviyorum da!

Kurumuş dudaklarını yalayıp içindeki harareti söndürmeyi diledi. Yaktığı ateş yaktı ikisinin içini. Dilinin ucuna gelen isyanlarını engelleyerek, "İçim sana karşı kupkuru, taş gibi, çöl gibi. Sana karşı artık hiçbir duygu ibaresi taşımıyor yüreğim." diye yalan söyledi. Göz ucuyla adama baktı, canını yakmaya devam etti.

"Sen yaktığın köprülerle, yollarımızı ateşe verirken içinde bizi de yaktın. Ardında kopkoyu toz bulutları bırakarak yok ettin. Yalancı rüzgârlarla küllerimizi umutsuzluğun ummanına savurdun."

Rüzgâr'ın kaşları çatıldı duyduklarıyla. Sesi hem titrek hem de derinden geldi. "Keşke benden nefret ettiğini söyleseydin! Ben buna

bile razıydım, nefret aşkın ikiz kardeşi gibidir, en azından içinde bir yerim var derdim Esme. Duygusu nefret bile olsa kalbinde olmak isterdim." dedi hüzünle. Bitmişti. Dağ gibi adam birkaç sözle un ufak olmuş dağılmıştı. Kalbi sanki atmıyor, nefes alamıyordu.

"Keşke..."

Esme'nin kontrolünü yitirdiği zaman, her şeyi boş verdiği an tam da o zamandı. Duygularının kaybedip öfkesine esir olup, dişlerini sıkarak, "Sakın!" diyerek öfkesini kusmaya başladığı an. "Sakın bir daha bana keşkelerle başlayan cümleler kurayım deme. İntikam hayalleri kurarken, acımadan planlarına devam ederken bunların olacağını biliyordun. Bizi düşünmeyip hiç tereddütsüz ateşe atlarken, bizi nelerin beklediğini en iyi sen düşünmüş olmalıydın! Beni yakıp yıkıp yok ederken, kendine âşık edip alay ederken kaybettin sen ***keşke*** deme şansını! Neyin pişmanlığı sendeki? Alamadığın, yarım kalmış intikamının mı? Vazgeçemediğin, öfkenin mi?" Yumruk atmak istediği eli yanında ağır bir gülle oldu. "Niye düştün peşime? Tam kabullenmiş, yeniden sensiz bir hayata başlamışken, hayatıma ne hakla tekrar girmeye çalışıyorsun? Bana söylediğin her sözle içime paslı hançeri saplayıp, neyin hazzını yaşıyorsun? Ne arıyorsun karşımda Rüzgâr Karalı, hiçbir şey olmamış gibi yüzüme bakıyor ve *'keşke'* diyorsun? Kalkıp bir de karşıma çıkıyor, elini kolunu sallaya sallaya ben geldim, seninim, benimle geliyorsun diyorsun! Buna izin vereceğimi nasıl düşünüyorsun? Eskiye döneceğime nasıl inanırsın?"

Hırçın bir şekilde kendini kaybederken, yanaklarının ıslandığını fark edemedi Esme. Tıpkı şu anda Rüzgâr'ın dolan gözleri gibi. Rüzgâr ona ürkekçe yaklaşınca, Esme elini kaldırıp yanaklarını kurulayarak, "O kadar aptalım ki, bazen kendimle yalnız kalınca, durup düşünüyorum... Ben ne yaptım da bu kadar büyük azapla cezalandırıldım diye? Cevabı yok! Bulamıyorum. Pelin geliyor aklıma, abimin yaptığı hatayı cezalandırmak için aynı hatayı yapan kocam geliyor aklıma. Öyle öfkeliydim ki senden kaçarken, gözüm hiçbir şey görmedi. Ne yaptığımı fark ettiğimde artık çok geçti. Gitmiştim senden ama şimdi diyorum, kalıp keşke yüzünün ortasına okkalı bir yumruk savursaydım. Pişman mıyım gittiğim için! Hayır, asla, daha önce kaçmadığım için tüm pişmanlığım..."

"Esme o sözleri sadece abinin canını yakmak için söylemiştim. Senin duyup üzüleceğini hatta terk edeceğini düşünemedim. Lanet olsun, bunu ben yaptım. Kendi dilimle ayırdım bizi fakat isteyerek

söylemedim. O duyduklarının hiçbiri..." Elini saçlarına gömüp sıkınca çekti. "Zaten hemen pişman olup kendime kızdım, yalan bile olsa seni sevmediğimi söylemek beni en az aldığım intikam gibi ağrıladı. Keşke olmasaydı. Nefret gözlerimi kör etmişti."

Günah çıkarmak için geç kalmışlardı? "Beni söylediğin sözler yaralamadı ki." dedi kız dürüstçe. "Asıl, bunları düşünmen katlet. Şimdi bunca yıl, nasıl yaşadıysan, yine öyle yaşamaya devam et. Bırak beni. Sana inanmıyorum! Hataydı... Zaten daha ilk günden başlaması, büyük bir hataydı! Başımız iyi değildi ki, sonumuz iyi olsun."

Nasihatlerinin nasıl tesir ettiğini anlamak ister gibi, "Uzak dur." dedi.

Kelimesi kelimesine aklında kalmış olan onca sözlerden sonra, hakikaten daha fazla yakıp hırpalayacak bir şey kalmış mıydı? Şimdi bir de usanmadan, üzgün gibi, gardını delercesine konuşuyordu. Bunu bugün bile anlamış değilken, nasıl bu kadar arsızca, ondan şans bekliyordu?

Başını dikleştirdi. Derince iç gerdi. "Seninle gelmeyeceğim, eğer buraya onun için geldiysen... Ne yaparsan yap, nereden bakarsan bak... Bizim önümüz yok, sonumuz da. Çıkmaz sokaklarda sıkışıp kalmışız. Biz imkânsızlıktan, gözyaşlarından, mutsuzluktan ötesine gidemiyoruz. Bak ne kadar çırpınırsak o kadar batıyoruz. Senin nefretin hiç bitmeyecek ve beni yapmadığım bir şey için cezalandırman... Sana güvenmiyorum. Bitti."

Aklı, kalbine engel olamadı. "Seni hiçbir zaman affetmeyeceğim. Asla!" dedi sonunda fısıltı gibi. Takati kesilmişti. Söyleyeceği ne varsa dili ondan önce her şeyi ortaya dökmüştü. İçi öyle rahatlamıştı ki şimdi, senelerce üzerinde yük olup kalan, kambur gibi taşıdığı ne varsa boşalmıştı. Hafiflemişti.

Rüzgâr'ın omuzları çökmüştü duyduklarıyla. Ne çok yaralar açmıştı bilmeden sevdiği kadının kalbine? Nasıl telafi edecekti tüm bunları? Lâkin yapacaktı. Çekip vursa kılı kıpırdamazdı. Çetin bir savaşa, gözlerini kırpmadan atılacaktı.

"Seni affetmeyeceğim. Git."

O kadar lafın arasından bu lafı duyunca, eğdiği başını kaldırdı. Kararıp ruhsuzlukla dolan bakışları tekrar ışıldamaya başladı. Kocaman karanlığın içinde, mum tanesi misali titrekçe yayılan ışık büyüdü.

Esme onun gözlerindeki ışığı görünce, derin derin nefes almaya

başladı. Allah'ım, gözlerindeki deli yağmurlar şimdi fırtına çıkarıp boşalmaya başlayacaktı. Rüzgâr ona usulca sokulup gözlerini gözlerine mıhlayarak, duygu yüklü sesiyle "Sakın beni affetme sevgilim." dedi. Üzgün bakışlarını yüzünde gezdirip, ona doğru ılık nefesini soluyarak, "Çünkü affetmek unutmak demektir... Senin beni unutman demek; zaten benim ölmem demektir..." dedi.

Esme elinin tersiyle gözyaşlarını silip birkaç adım geriledi. Onun üzerinde kurduğu hükümdarlıktan sıyrıldı. Başını dikleştirip omuzlarını kaldırdı. Gözleri ağlayamadığı için kızarmış, sinirden yanakları kasılıyordu. Sözlerine devam etme konusunda tereddütlüydü. "Çok geç artık. Bunları konuşmanın hiçbir anlamı yok." Başını yana eğip bakışlarını odada gezdirdi. Birkaç saniye sessizlik oluştu içeride.

"Biz diye bir şey yok, kalmadı. Görmüyor musun, üzerinden geçen onca zaman içimdeki ateşi küllendirdi? Artık geriye cılız bir ateş kaldı, o da yakmıyor, kanayan yaranın ardından kalan iz gibi, sadece hatırlatıyor maziyi. Neden tekrar hayatımı alt üst ediyorsun Rüzgâr? Hani dedin ya affetme diye..." Başını salladı. "Affettim seni, yeter ki git hayatımdan."

Oysa ona olan küskünlüğü, nefreti bir türlü geçmek bilmiyordu. Bu anlayışsızlığa hayret eder gibi bir jest yaptı, dudaklarını büzdü Rüzgâr, öne doğru adım atıyordu ki, bir ses duyuldu.

"Esme, ben de seni arıyordum!"

Esme başını yana kırıp kocasının kafasından göremediği patronuna bakmaya çalıştı. Savaş ve Cem kapının girişinde dikiliyorlardı. Savaş, Rüzgâr'a tuhafça baktıktan sonra, bakışlarını tekrar Esme'ye çevirdi.

"Bir sorun mu var?"

Esme kafasını sallayarak, "Yok efendim. Rüzgâr Bey bana bir şey soruyordu. Zaten konu da kapandı!" diye yalan söyledi.

Savaş'ın kaşları çatıldı. Rüzgâr genç adama öyle bir baktı ki, adam gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Cem adamın arkasından abisine başını salladı. Savaş, Esme'ye bakıp "Yemeğe çıkıyoruz, sen de bizimle geliyorsun, onu haber veriyim demiştim. İmzaları orada atacağız." diye kesin bir emir verdi.

Esme elindeki çantasını daha da sıkı kavrayarak, "Ama? Ama... Savaş Bey ben gelmesem, biliyorsunuz ben gidecektim!" diye itiraz etti.

Savaş kafasını sallayarak onaylamadığını belli etti. "Geliyorsun. Not alacaksın, zaten yarın ayrılmıyor muydun? Gidene kadar işleri toparlarsın işte." Cansız itirazlarının önü kaparken büyük bir hata yapmıştı. Uyuyan aslanı dürtmüştü!

Rüzgâr kararan bakışlarını karısına çevirdi. Kaşlarını öyle bir çatmıştı ki kara gözleri, üzerine düşen gölgelerden görünmüyordu. "Bir yere mi gidiyorsunuz?" dedi, sesi sinirden kalınlaşmıştı.

Esme ona aldırmadı. "Savaş Bey sizinle görüşebilir miyiz?" Bakışlarını Rüzgâr'la Cem'in üzerinde gezdirdi. "Özel olarak!"

Rüzgâr, Cem'e bakınca genç adam atılıp "Savaş Bey, şu anlaşmanın satır arasında hâlâ bir sonuca varamadık, onu bir konuşalım. Biz bu konuyu konuşurken, yardımcınız da hazırlanır... Bizim yemek sonrasında işimiz var, fazla kalamayız!" diye kıvırdı.

Savaş genç kadına bakıp "Sonra konuşsak bunu, olur mu?" diye nazikçe sordu.

Esme "hayır" der gibi kafasını sallamasına rağmen, Cem Savaş'ın dikkatini kendine çekip ilgisini üzerine almış, konuşuyordu. Esme dişlerini sıkarken sinirle, bakışlarını kocasına döndürdü. Sırıtıyordu. Onun böyle umursamaz tavrı, sinirinin daha da çoğalmasını sağladı. Savaş konuşması bitince genç kadına baktı. "Hadi Esme, sen de hazırlan, dört dakika sonra çıkarız."

"Ama? Ben?" dedi şaşkınca. Savaş ona aldırmadan odanın girişinden uzaklaştı. Cem'in ona söylediklerini can kulağıyla dinliyordu. Onlar giderken ve Rüzgâr ona yaklaşırken, Esme'nin gözleri yabanileşerek parladı.

"Eğer kaçarsan seni bulurum... Bulduğumda ise bu kadar nazik olmam. Seni bir kere buldum, kaybedemem." Biraz daha yaklaşıp uyarıcı bakışlarını iyice yaklaştırdı. "Bir hata daha yaparsan, bu sefer seninle konuşmam Esme. Omzuma attığım gibi götürürüm." Başını yana devirdi, gözleri ışıldarken kafasını hafifçe salladı. "Bunu ister misin?" Kız soluğunu tuttu. Adam soluğunu tenine verdi. "Sen benimsin!" Esme ona gözlerini kısarak bakınca devam etti: "Ben de öyle düşünmüştüm."

Elini cebinden çıkarıp Cem'in peşinden Savaş'ın odasına yöneldi. Esme olduğu yerde dondu.

Ve Rüzgâr'ın istediği oldu, yemeğe çıkmaya mecbur kaldı.

Masaya oturduklarından beri birkaç dakika olmasına rağmen Esme'ye seneler gibi gelmişti. Şirketten onların kaldığı otele gelene kadar, stresten dudaklarını dişlemişti ve şimdi fena hâlde acıyordu. Ellerini kucağında birleştirip sabırsız bakışları ortalıkta dolaştırdı. Zaman durmuyordu. Söyledikleri hâlâ aklına geldikçe, ağlamak istiyordu.

"Bu o, değil mi?"

Esme bakışlarını otelin restoranından çekip, genç adama baktı. Savaş sandalyesinde geriye yaslanmış, elinin biri her zamanki gibi masanın üzerinde tıkırdıyordu. Gözleri merakla sorduğu sorunun cevabını bekliyordu. Esme başını masaya eğip kafasını salladı.

"Anlamıştım zaten, toplantı boyunca sana özlemle bakmasından ve senin ardından toplantıyı hiçbir şey söylemeden terk etmesinden."

Esme bakışlarını masadan kaldırdı. "Sizi böyle bir duruma düşürmek istemezdim, gerçekten üzgünüm."

Savaş yaklaştı. "Kendini suçlama, bilemezdin, haberin dahi yoktu. Aslında şüphelendiğimi anlayınca Cem, yani kardeşiymiş, bana her şeyi anlattı." Esme'nin gözleri irileşirken, "Her şeyi?" diye korkuyla mırıldandı. Elini masanın üzerine koydu.

Savaş bakışlarını yılların tecrübesiyle devirdi. "Sizin bu zamana kadar bir yanlış anlama yüzünden ayrı kaldığınızdan bahsetti. Detaylara girmedi ama bunu ne kadar istemesem de sizin birbirinize bakışlarınızı gördükten sonra, onun ricasını kabul ettim."

Esme'nin kaşları çatıldı. Masada bulunan bıçağı eline alıp dalgınca oynamaya başladı. "Nasıl yani? Bana oyun mu oynadınız buraya gelmem için? Bunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

Savaş uzanıp masadaki elini tuttu. Bu ani olan olay karşısında genç kadın şaşkındı. Esme'nin bakışları eline kaydı. "Bak hemen kızma. Hem senin hem de şirket için!" Esme kafasını geriye çekince, "Teklifleri başlarda oyun için bile olsa gerçekten düşünmeye değerdi ve ciddi bir hal aldı. Cem açık görüşlü ve mert biri, oyun oynamadan lafı dolandırmadan derdini anlattı. Sonra da gerçekten iş yapmayı düşününce, bu işin olabileceğini dile getirdi. Şartları gayet açık ve misyonları belli. Sence şirketimiz bu darboğazdayken bir şansı hak etmiyor mu? Ben bunu kendim için değil çalışanlar için isterim. Biliyorsun babam hâlâ işçi fazlamız olmasına rağmen işten çıkarılmasına karşı ve bu da bizi daha çok zorluyor, darboğazdan çıkamıyoruz. Bu şekilde en azından onların geleceği garanti altında olacak..."

Esme kafasını salladı. "Tamam. Buna Ali Rıza amca için katlanabilirim ama fazla kalmam, işleri konuştuğunuz sürece burada kalır sonra ayrılırım." Savaş ellerini avucunun içine alıp minnetle sıkarken, Esme ona içten bir gülümseme bahşetti.

"Öhö öhö... Hoş geldiniz."

Cem'in uyaran sesi ikiliyi ayırdı. Esme başını kaldırdığında, karşında onun çelik kadar sert gözlerini ve kasılan çenesini gördü, donup kaldı. Neden o kadar sert bakıyor derken, onun bakışları uyarıcı bir şekilde masaya kaydı. Esme de bakışlarını masaya çevirdiğinde, ellerinin Savaş'ın elinde durduğunu fark etti. Usulca ellerini çekip kucağına koydu. Bakışlarını onun yakıcı gözlerinden çekti. Bu sefer de Cem ona yeşil gözleriyle, bahar gibi bakıyordu. Elinde olmadan ona tebessüm etti. Sonra da ne yaptığını fark edip gözlerini masaya çevirdi.

"Hoş bulduk." dedi Savaş ayağa kalkarken.

Esme yerinden kalkmadı. Cem yanına otururken Rüzgâr tam karşısına oturdu. Cem, Savaş'la konuşurken Esme masaya sabitlediği bakışlarıyla kıpırtısız duruyordu. Rüzgâr'ın düz bakışları her zamanki gibi yine ateş saçarak üzerindeydi. Bu adam her fırsat bulduğunda ona bakmaktan hiç çekinmiyordu. Yakışıklı yüzünü onun gözlerinin içine sokuyordu. Bir erkek yıllar geçtikçe nasıl bu kadar dikkat çekici olurdu? O güzel yüz karşısındaydı. Ve şu anda tek istediği: Önündeki bardağı alıp kafasına fırlatmaktı ve dikkatini dağıtmak için neler vermezdi.

Yerinde huzursuzca kıpırdanınca genç adamın dudakları belli belirsiz bir hoşnutlukla kıvrıldı. Bakışlarının onu etkilediğini ve rahatsız ettiğini biliyordu. Onun hâlâ bakışlarından etkilenmesi hoşuna gitmişti. Yanındaki adam konuşmaya başlayınca, gözleri soğudu, içindeki ateş çekildi. Buz gibi bakışlarını Savaş'a yöneltti. Dişlerini yine sıkmaya başladı. Soğukkanlılıkla sorularına cevap verdi. Adam da ona karşı mesafesini anlayıp ondan ziyade Cem'le konuşmayı yeğliyordu.

"Senin yüzünden dört senedir ne çekiyorum biliyor musun?"

Esme kafasını yan tarafa çevirip kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun sen?" diye çıkıştı Cem'e.

"Sen gittin, ben bittim." Dedi adam dürüstçe.

Esme'nin kaşları daha da çatılıp alnı kırışıklarla doldu. "Sen ne diyorsun Cem?"

Cem gözlerini devirip başını eğdi. "Tam dört sene eski Rüzgâr'dan daha beter bir yaratıkla yaşayan benim, hem de senin yanlış anlaman yüzünden. Bu cezayı ben hak etmedim..."

Esme kahvelerini kızgınca devirdi. Soğuk burnunu dikleştirdi. "Hah!" dedi yapmacık bir gülüşle. "Yanlış anlaşılmaymış, yeme beni Cem, sen bari yapma. Zaten sana da en az onun kadar ayar oluyorum. En az sen de onun kadar suçlusun, kapa o koca çeneni de arada kaynama."

Hepsi yemek siparişini verirken Esme sadece su isteyip önüne döndü. Rüzgâr yanlarından ayrılmak için hareketlenen garsonu parmaklarını yukarı kaldırıp yanına çağırdı. Ona doğru eğilen garsona bir şeyler deyip çekilmesini işaret etti. Esme bu zaman zarfında bakışlarını ondan uzak tutmaya çalıştı. Fakat bunda biraz zorlandı. Ondan yine etkilenerek, hükmü altına girmekten kaçındı.

"Sen çekip gitmeseydin, sonuna kadar dinleseydin, gerçekleri duyardın." dedi Cem.

Esme sakinliğini koruyamayıp dişlerinin arasından tısladı. "Eğer kafanda bir şeylerin kırılmasını istemiyorsan Cem, kapa o lanet çeneni ben de size dayanabileyim." Cem'in gözleri önce irileşti. Sonra dudakları memnun bir ifadeyle yukarı doğru kıvrılıp gözleri ışıldadı. Esme onun bu dengesiz tavrına dudak bükerken "Değişmemene sevindim Esme... İşte benim kardeşim gibi konuştun tekrar." dedi göğsünü şişirerek.

Esme kafasını aniden önüne çevirip derin derin soluk aldı. Gözlerini birkaç saniye kapayıp sakinleşmeye çalıştı. Kendini kapana kısılmış kuş gibi hissediyordu. Cem aldırmadan konuşmasına devam etti: "Dinle tatlım, abimle aranızda olanlar beni ilgilendirmiyor ama sizi üzgün görmek beni ilgilendiriyor."

"O zaman neden bu konuyu kapamıyorsun, yoksa ben de ağzımı açıp..." Başını sallayıp yanaklarını şişirerek nefesini dışarı saldı.

Cem onun artık çileden çıkmak üzere olduğunu, sakinleşmesine izin vermediğini anlayıp çarpıkça sırıttı. Eğer hâlâ aynı Esme'yse kesin sinirlenince dilini tutmayacak, içini dışını boşaltacaktı ve öfkesi apansız sönecekti. Böylece içi rahatlayınca daha sağlıklı düşünebilecekti.

Cem yaklaşınca Esme kızarak "Cem..." dedi uyarıcı sinyaller yollayarak.

Allah'ım ona komplo kurmuşlardı ve anılarını hatırlatıp nefretini zehirliyorlardı. Cem elini dudaklarına götürüp başparmağıyla işaret parmağını birleştirip, ağzına fermuar çekiyormuş gibi yaptı.

Garson yanlarına servis arabasıyla geldiğinde önce erkeklerin yemek servislerini açtı, sonra Esme'nin önüne servis tabağını yerleştirdi. Esme garsona bakıp "Ben sipariş vermedim, yanlışlık olmuş." dedi zoraki bir tebessümle. Garson koluna koyduğu beyaz servis peçetesini düzeltip elini saat yönünde çevirerek şarap bardağına doldurdu. Geriye çekilip "Size eşiniz sipariş verdi efendim." dedi.

Esme "o benim eşim değil" diyecekti ki dilini tuttu. Onun da istediği buydu zaten. Garsona bakıp "Kaldırır mısınız, yemeyeceğim." dedi. Karşısındaki adam geriye yaslanıp parmaklarını dudağının üzerine koymuş, pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Garson servis arabasını tutarak, "Emir büyük yerden efendim, üzgünüm alamam." dedi ve arabayı iterek yanlarından ayrıldı. Esme elini masaya dayayıp sandalyesini geriye itti. Ayağa kalktı.

Savaş ona bakınca "Lavaboya gideceğim." dedi kısaca. Çantasını alarak, lavaboların olduğu yere yöneldi. Arkasında, onun bakışlarını hissedebiliyordu. Kesin kaçmasından korkuyordu odun. Lavaboya kapıyı çarparak girdiğinde, elindeki çantayı tezgâha fırlattı. Sinirle dişlerinin arasından bağırdı. "Ahhhhhhhh!" Ayağını da öfkeyle yere vurmayı ihmal etmedi. Çantasına yaklaşıp içinden telefonunu çıkardı. Kreşi araması lazımdı. Telefon birkaç çalışta açıldı.

"Merhaba Şermin Hanım ben Esme, Pelin'in annesi!"

Karşı tarafta birkaç saniye duraksama olduktan sonra, "Evet tanıdım, nasılsınız Esme Hanım?" diye sordu saygıyla.

"İyiyim Şermin Hanım, ben şey için aramıştım..." derince soludu. "Bugün Pelin'i erken alacağım ve biz kızımla tatile çıkıyoruz, onu haber vermek istemiştim. Gelince konuşacak vaktim olmayabilir, siz müdüre hanımla görüşür müsünüz? Ay dolmadı ama ödemeyi yapacağım."

Şermin biraz tedirgince, "Bir sorun yoktur umarım Esme Hanım ?"diye sordu.

"Yok, Şermin Hanım, sizi önden arayıp bilgilendirmek istedim. Dediğim gibi ani olan bir plan... Sorun yok! Siz Pelin'i hazır tutun, ben gelip alırım birkaç saat içinde."

"Elbette Esme Hanım, ben hallederim."

"Tamam, gelince konuşuruz. Şimdi kapamam lazım teşekkür ederim Şermin."

"Önemli değil... İyi günler."

Esme telefonu kapadı, gözleri amaçsızca aynaya sabitlenmişti. Kızını erken alıp eve geçmeyi düşünüyordu. Ufak bir valiz de hazırlardı. Nasılsa arabası da vardı artık, onları bulmaları daha imkânsız olurdu. Onu kimseye vermeyecekti. Tek varlığı, ona ait olan tek şeyini, kızını vermeyecekti.

"Yine benden kaçmanın planları mı yapıyorsun karıcığım?"

Duyduğu sesle irkilen Esme, tezgâha dayadığı ellerini geri çekti. Aynanın aksinden kocasına baktı. Ellerini cebine koymuş, gözlerini yüzüne kilitlenmişti. Ne kadardır oradaydı? Acaba telefon konuşmasını duymuş muydu? Kalbi korkuyla havalandı. Duysaydı içeri dalıp bağırıp, çağırırdı. Belli ki duymamıştı. Elindeki cep telefonunu kırasıya sıkıyordu.

"Burası kadınlar tuvaleti, yanlış geldin." dedi soğuk çıkan sesiyle

Yüzünde bu konun hiç de umurunda olmadığını belirten bir ifadeyle Rüzgâr, aheste adımlarla ona yaklaştı. Gözünün ucuyla içeriye bakındı, kimsecikler yoktu. Bir de cırlayan bir kadını çekemezdi. Karşısında durunca bir elini cebinden çıkardı.

"Bu kadar derinden ne düşünüyorsun merak ettim? Ha, kaçmayı planlıyorsan, buna asla müsaade etmeyeceğimi biliyorsun." Ondan çok uzaklara gitmek isteyen Esme'nin kalbi korkudan küt küt atmaya başladığında, adam birkaç saniyelik duraksamanın ardından konuşmasına kaldığı yerden devam etti: "Esme... bırak da iki olgun insan gibi konuşalım, aramızdaki mesele böyle kaçıp kovalamacayla konuşulmayacak kadar hassas." Bir adım daha yaklaştı. "Bu konuşma eninde sonunda olacak. Senden vazgeçmem. Bunu hâlâ anlayamadıysan inatla anlatmaya çalışırım. Konuşup, çözülmeyecek bir mesele değil aramızdaki, yeter ki sen bir kere dinlemeyi dene!"

"Konuşacak bir şey yok. Sen de bunu anla. Aramızda yaşanmaması gereken bir şey yaşandı ve bitti!" Kalbi artık yerinden çıkacak gibi atıyor ve acıyla büklüm büklüm bükülüyordu. Kendinden nefret ediyordu. Şu anda bile onun gözlerine baktıkça, kendinden geçmeye başlıyordu. İki defa onu kullanmasına izin vermişti. Kalbini bir kere daha yıkıp parçalamasına müsaade etmeyecekti. Gözünü onun üzerinde gezdirdi. Aşılması imkânsız dağ gibi karşısında heybetlice dikili-

yordu. İstediğini bilen bir yüz ifadesiyle ona bakıyor, onun peşini bırakmayacağını beden diliyle anlatıyordu. Yolundan çekilmeyeceğini anlayınca, dudaklarını zorlama bir alayla yukarı kıvırdı. Gözlerini de kısıp "Kendini vazgeçilmez mi sanıyorsun?" diye sordu.

"Sanmıyorum." dedi adam, "Senin için öyleyim."

Esme hırsla ona doğru yaklaşıp ellerini omzuna koydu. Rüzgâr onun bu temasıyla bakışlarını eline çevirdi kısa bir an. Yutkundu. Esme ona aldırmadan adamı geriye ittirdi. Yanından geçmek için açılan mesafeden çıkmaya çalıştı ama daha uzaklaşamadan Rüzgâr kolundan yakaladı. Esme olduğu yerde, sert tutuşu yüzünden kalakaldı. Rüzgâr üzerine eğildi. Ilık nefesi saçlarını havalandırırken Esme'nin saçları onun beyaz gömleğine değiyordu. Kendinden emin sesi genç kadının kulaklarını doldurdu.

"Öyleyim değil mi Esme? Sen benim için nasıl vazgeçilmezsen, ben de senin için öyleyim. Sen bensin, biz tekiz unuttun mu?" Tüm itiraz yolunu kesti, işittiğinden emin olmak isteyen bir tavırla baktı. Esme başını çevirdi ve ona tek silahıyla saldırdı. Alaylı ses tonuyla, "Seni unutmak için neler yaptığımı aklına dahi getiremezsin." dedi canını acıtmaya çalışarak.

"Başardın mı bari karıcığım?"

Esme onun umursamaz tavrına sinirlendi. Konuşmalarındaki çelişkiyi seziyor ve dalga geçiyordu, bu da genç kadının ensesinde bir ürpermeye sebep oluyordu. Bakışlarını ayaklarına çevirip kısa bir an ne diyeceğini düşündü. "Seni başka erkeklerle unuttum, her aklıma geldiğinde, bir tane buldum." dedi öfkeyle canını almak isteyerek.

Ama ne var ki, her keskin sözün de, yalanının büyüklüğünden sebep, elinin altında titriyordu. Bedeni ona itaat etmiyor, teni onun dokunuşlarına kayıtsız kalamıyordu. Her bir hücresi ayrı ayrı hatırlıyordu dokunuşlarını ve bu da canını sıkıyordu. Rüzgâr kaşlarını kaldırıp kafasını aşağı indirdi. Dudakları kulağına değerken, ılık nefesinin değmesiyle genç kadın gözlerini kapadı. Onun kokusunu derince içine çekti adam. Lanet kokuyu ne çok özlemişti!

"Söylediklerin canımı yakmıyor, hiç uğraşma. Çünkü inanmıyorum. Sen benden nefret ederken bile başka bir erkeğe bakmadın, sana güvenim kendimden fazla. Başkasının bedenine değil, gözlerine yanlışlıkla dahi dokunmadığından adım kadar eminim. Bunu yapmazsın."

Lanet adam böyle konuşmasana!

Esme gözlerini irice açınca "İşte böyle! Bu bakışların olduğu sürece de bu imkânsız olacak Esme'm." dedi göz göze geldiklerinde.

Önce onun şaşkın yüzünü, sonra da aralanan dolgun kırmızı dudaklarını süzdü. O dudakların tadını özlemişti. Tenindeki baskısını, nazikçe ve hoyratça verdiği karşılıkları tekrar istiyordu. Bakışları onun üzerinde takılı kalırken, kendi dudaklarını bu ihtiyaçla nemlendirdi. "Senin sorunun ne biliyor musun?" Esme kaşlarını çatınca, "Aynı benim gibi sensizlik. Biz bir olmayınca yarım kalıyoruz, nefeslerimiz yarım, hayatımız yarım, kalp atışlarımız yarım... Eli olan ama gözü olmayan, ayağının biri olmayan beden gibiyiz!" dedi dürüstçe.

Esme onun tutarsız sözlerine daha da sinirlendi. Yarımmış. Tabiî yarım bırakmak istediği beden kendininki değil, onunkiydi. Öfkesi içinde harlanırken, nefreti cehennem ateşlerinde kaynadı. Söylediklerini hâlâ unutamıyordu. *"Onunla işim bittiğinde, mum gibi eriyecek."*

"Yapışkan ellerini üzerimden çek seni yalancı düzenbaz. Bu sözlerinle beni etkileyeceğini mi sandın?"

Rüzgâr omuzlarını sarstı umursamaz bir tavırla, "Hayır, seni sevdiğimi söylemem bile etkilemiyorken, bunların etkileyeceğini sanmıyorum ama en azından içeriye bir yerlere tıkıştırdığın aşkıma, örümcek ağı bağlamadan ulaşmaya çalışıyorum." Tutuşunu sıklaştırdı. "Evet, yapışkanım ve hatırladığım kadarıyla sen de buna bayılıyordun. Belki pislik olabilirim. Hatta tam da ondanım. Seni deli gibi sevip gözümden bile kıskanırken kaybettiğim için, ahmağın tekiyim! Beni olduğum hâlde seviyorsun, bunu biliyorum. Sen olmayınca kimsesizim, sahipsizim, yarımım bunu anlamak bu kadar zor mu?"

Allah'ım, neden bu kadar acıyordu yüreği! Hızla kolunu kocasının tutuşundan kurtarıp geriye bir adım attı. Şimdi çok güçlü olmayı ve onun canını yakmayı ne kadar çok istiyordu.

"Sence sevgi başladığı gibi bitemez mi?"

Rüzgâr usulca omzunu silkeledi. "Bitmeyecek."

Esme'nin iyice gerildi sinirleri. Elini tezgâha dayayıp, ona arkasını döndü. Derin derin soluyordu. Hâlâ *'sevgi'* diyordu. Sakinleşmeye çabaladı. Dişlerini sıkarak eline geçen -otelin süs sabunlarının bulduğu- sepeti ona savurdu. Rüzgâr hiç kıpırdamadı. Olduğu yerde kaldı. Üzerine değen rengârenk sabunların yere düşmesini seyretti.

"Seni adi pislik, beni kullandın. İntikam almak için kullandın yetmedi değil mi canımı yakmak? Şimdi de yanıma gelip kalan hırsını

almak istiyorsun? Amacın ne? Ne zaman duracaksın? Ben de kardeşim gibi ölünce mi? Buna izin vermeyeceğim. Yanıma yaklaşmayacaksın tekrar, o ateşte bir daha yanmayacağım."

"Beni durduramazsın!" dedi inatla.

Onun haklı olduğunu biliyordu. Ona hâlâ deli gibi âşıkken bu da çok normaldi. Durduramazdı. Şimdi bile kollarına atlamak istiyordu. Elleri yumruk olurken, ne ara üzerine atladı onu bile bilmiyordu.

"Senin derdin ne, neden yapıyorsun bunları bana? Neden hâlâ peşimdesin? Git buralardan işte, benden sana hayır gelmez, anlamıyor musun?" Bir tutam koyu renk saçı alnına düştü. Rüzgâr onu kendine çekip vücutlarını birbirine yapıştırdı. Sakinleşmesi için sıkıca tuttu. Esme kollarının kıskaç gibi kendini sarmasına sinirlendi. Sıcaklığı tenini esir alırken, düşünemiyordu. Ona bu kadar hasretken, onu hissetmek istemiyordu. Bu mantık dışıydı.

"Çekil üzerimden!" diye araya sıkışan kollarını oynattı. Kolları rahat kalınca ellerini yumruk yapıp Rüzgâr'ın omzuna vurmaya başladı. Geriye doğru itti kımıldatamadı; bir daha vurdu. Öfkesini boşaltmak için tekrar vurdu. Ona ne kadar vurursa, o kadar öfkeleniyordu ve her darbe kendi kalbine iniyordu. Gözleri genç adamın yüzüne kayınca ve onun çarpıkça sırıttığını gördüğü an, sinirle tekrar vurdu. Ona yaptıkları için ve peşine düşüp hayatını alt üst ettiği için, kalbine kızını kaybetme korkularını saldığı için... Gecesini gündüze çevirdiği için, yine vurdu. Onu terk edip sahip çıkmayan ailesine kızdığı ve bu adama âşık olup hâlâ deli gibi sevdiği için. Onun şu andaki dokunuşuyla bile yağ gibi eridiği için, kendinden nefret ederken devam etti vurmaya.

Rüzgâr'ın ne kadar onun vuruşlarıyla canı acımasa da, onun canının acıyacağını düşündüğü için ellerini bileklerinden yakalayıp, tek eliyle arkaya hapsetti. "Allah'ım, Esme kes şunu!" dedi, sesi kızgın değildi, öfkeli hiç değil. Sadece karısının kızaran beyaz ellerine bakıyor ve zarar gelmesini istemiyordu.

Esme başını kaldırıp sis bulutlarının ardından görünen yakışıklı yüzüne baktı ve o anda onun bu kadar yakışıklı olmasından bir kez daha nefret etti. Kendine kızmaya başladı ona hâlâ böyle ayran budalası gibi baktığı için, şimdi ona sarılıp deli gibi öpmek istediği için debelendi. Gözlerinde durmak bilmeyen yağmurları salıverdiği için, onun sıcaklığını teninde hissedip vücudunu ateş bastığı için, ayağını

kaldırıp tekme attı. Ağlamamak için derin bir nefes alınca, göğsü şişip sert tenine çarptı. Bunu teninde hissedince de ürperdi. Boğazında dizili kalan hıçkırıkları onu gafil avlayıp boşalmaya başladı.

"Se- senden nefret e-ediyorum." diye kesik kesik fısıldadı. Göğüsleri hızla inip kalkıyor ne kadar uğraşsa da kendini onun bu temasından çekemiyordu.

Rüzgâr onun yüzüne aşkla bakarak "Fakat tam da şu anda ben de seni ne kadar çok sevdiğimi söyleyecektim." dedi mutlulukla. "Seninkinin aksine, sinirlenince ne kadar tatlı olduğunu, ağlayınca ne kadar huysuz ve çekici olduğunu, heyecanlanınca kalbinin atışının kanımı kaynattığını ve şu andaki gibi bedenimde hissetmenin ne kadar güzel oluğunu söyleyecektim..."

Esme onun söylediği her sözle, sersemledi. Her kelimeyle biraz daha sakinleşiyordu ve bunu hiç istemiyordu. "Lütfen bırak beni gideyim." Elindeki bileklerini çekmeye çalışarak "Bileklerimi bırak, canım acıyor." diye bağırdı.

"Bana bir daha vuracak mısın? Benim canım yanmıyor ama senin güzelim ellerin acıyacak." diye sordu adam. Biliyordu ki bileklerini canını yakasıya tutmuyordu, karısı bunu kaçmak için söylüyordu.

Esme başını kaldırıp güzel yüzünü ona çevirdi. Gözleri onun arzuyla kararmış, özlemle parlamış koyuluklarıyla karşılaşınca, nefesini tuttu. Kısa bir an bakıştılar. Rüzgâr bileklerindeki baskısını azalttı ama bırakmadı. Gözlerinin içine bakarak, "Seni incittim mi?" diye sordu. Bileğini başparmağıyla okşamaya başladı. Bu hareketi kan akışını daha da arttırıyor, parmağının altındaki nabız hızlanıyordu. "Canın acıyor mu?"

Onun teması kızı çıldırtmıştı. Yılların özlemi damarlarında kaynarken, ona istediği gibi sarılamamak ne kadar zordu. Aslında şimdi sıkıca sarılmayı hatta daha ileri götürmeyi dahi deli gibi istiyordu. Esme kafasını sallayarak geriye çekildi. "Bırak." diye emretti. Rüzgâr kafasını 'hayır' der gibi sallayınca "Eğer beni bırakmazsan... Peşimi bırakmazsan..." Biraz duraksadı. "Kendimi öldürürüm." dedi apansız bir tehditle.

Rüzgâr'ın duyduğu şeyle yüzü sertleşti. Bakışlarındaki ışık kayboldu. Esme'de bunu anlayınca, "Biliyorsun yaparım, hiç tereddüt etmeden. Daha önce de yaptım hatırladın mı? Seni sevmiyorum. Artık seni istemiyorum. Yüzünü görünce midem kalkıyor. Bana yaptıkların aklıma geliyor hep..."

Canını yakmak istiyordu ama kendi canı daha çok yanıyordu. Gözlerinin önünde çöktüğünü görmek istiyordu lâkin onun canını ne kadar yakarsa kendi canını da bir o kadar çok yakacaktı, artık biliyordu. Lanet gururu içinde büyüdükçe, korkuları çığ olup üzerini kapatıyordu. Kocasının gözlerinden ışık çekildikçe amacına ulaştığını anladı.

"Bana tecavüz eden bir adama âşık olduğum için kendimden nefret ediyorum, şimdi senden ettiğim kadar çok."

Sanki kalbinin üzerine zalim bir hançer saplamıştı. Rüzgâr'ın elleri gevşedi. Bu sözleri kaldıramayan benliğiyle, elleri bileğinden aşağı süzüldü. Cansız bir et parçası gibi yanına düştü. Dağ gibi adamı bitirmişti. İçini onunla doldurduğu gibi söküp almıştı. Esme onu geriye ittirdi. "Senden nefret ediyorum. Nasıl ki aşklar nefretle başlıyorsa, nefretle de bitebiliyor." Eliyle kendini gösterdi. "Canlı kanıtı burada bak." Tezgâhın üzerindeki çantasını aldı. "Bırak benim peşimi, madem beni sevdiğini söylüyorsun kanıtla... Sevmek vazgeçmek demekmiş derdin hep, kanıtla işte. Vazgeç benden, unut!"

Hırsından gözü dönen Esme arkasında kocaman bir enkaz bırakarak lavabolardan çıktı. Rüzgâr donup kaldı. Ne kadar mücadele ederse, o kadar yara alıyordu. Madem artık dönüşü yoktu, istemiyordu...

Başını sallayarak onun istediğini yapacaktı. Sevmekten vazgeçmese de, ondan vazgeçecekti! Onun için...

Biraz sonra Esme restoranın kapısından içeri sinirle girip masaya yürüdü. Kızgın bakışlarını Savaş Bey'e çevirdi. "Savaş Bey, ben gidiyorum, üzgünüm daha fazla kalamayacağım."

Savaş yerinden kalkıp onun perişan hâlini, kırmızı gözlerini görünce, "Seni ben bırakırım, iyi gözükmüyorsun." dedi endişeyle. Cem de onunla ayağa kalkmıştı. Bakışları Esme'nin arkasında gezindi ama abisi yerinde yoktu. Savaş, Cem'e dönüp elini uzatarak, "Her iki taraf adına da hayırlı olur inşallah." dedi. Cem de aynı dilekle başını salladı. Esme'ye bakıp "Abim nerede?" dedi ihtiyatlı sesiyle.

Esme'nin öfkeli gözleriyle karşılaşınca sustu. Hep birlikte çıkışa yöneldiler. Cem, Savaş'la konuşarak detaylar hakkında bilgi alıyordu. Kapıya yaklaştıklarında, Rüzgâr girişte arabasını bekliyordu. Bakmadı onlara, aldırmadı bile. Görmezden geldi. Esme'nin saçları hafif meltemle savrulurken, kenara çekip çaktırmadan ona baktı. Sinirden suratı çelik gibi sertleşmişti yine. Araba gelene kadar, Esme'nin göz-

leri ayrılmadı üzerinden, gizliden gizliye üzgünce süzdü. İçinden ruhu çekiliyormuş gibi oldu. Bakmıyordu! Ona dönüp bakmıyordu! İstediği olmuştu! Ondan sonunda vazgeçmişti! İyi de neden hâlâ canı bu kadar çok yanıyordu? Neden şimdi kollarına koşmak, ona sarılmak, *gitme* diye yalvarmak istiyordu?

Gözleri dolmaya başladı yeniden. Savaş Bey'in arabası gelene kadar beklemek zorundaydılar. Elindeki çantasını sıkmaktan parmakları acıyordu. Yanağına doğru süzülen yaşı onlara belli etmeden sildi. Başını aşağı eğip yüzünü saçlarıyla kamufle etti. Bakışları etrafta dolanırken, Rüzgâr'ın arabası göründü. Ona bakarken gördüğü şeyle, soluğu kesildi. Gözleri irileşti.

Yüzü sert ve yapacağı işe odaklanmış şekilde onu süzüyordu. Ona zarar vereceğini içgüdüsel olarak anladı. Rüzgâr'a bir şey olmasından korktu. Genç bir oğlan çocuğu elinde silahıyla ona doğru tedirgince geliyordu, yanılmamıştı. Ceketinin içinde kamufle ettiği silahıyla, Rüzgâr'a buz gibi bakıyordu. İçine bir ateş düştü. Bacaklarına ne ara güç gelmişti, hangi ara koşmaya başlamıştı! Adını haykırdığını bile hatırlamıyordu. Sadece ona doğru giderken, kendi kalp atışlarını korkuyla kulağında duyduğunu hatırlıyordu.

Rüzgâr arabaya binerken, onun adını bağırmasıyla olduğu yerde donup kaldı. Ona neden koşuyordu ki? Oysa canını almıştı. Daha söyleyeceği ne kalmıştı? Bu yüreği daha hangi sözleriyle yakabilirdi? Yine de içini heyecan sardı. İnadından vazgeçmişti! Esme koşunca, içine yayılan çocuksu bir mutlulukla, gözleri ışıldadı. Buna inanmıyordu. Vazgeçmişti, onu sevdiğinden zaten şüphesi hiç olmamıştı, gururunu da yıkmıştı. Esme kendini hızla kollarına atınca, Rüzgâr sımsıkı sarıldı. Savaş ve Cem şaşkınca ikiliye bakıyordu. Rüzgâr mutluydu. Karısı kollarındaydı, hem de kendi gelmişti.

Esme onun kollarına atıldığı sırada, sırtına iğne batması gibi bir acı saplandı ve bir tane daha. Bir an sendeledi. Başını kaldırıp kocasının gözlerine baktı. Rüzgâr da ona şaşkınca bakıyordu. Sırtına yeniden saplanan acıyı umursamadan titrek sesiyle, kesik ve tutukça konuşmaya çalıştı.

"Bak... senden... hâlâ nefret ediyorum!"

Rüzgâr ne kadar bu inanılmaz anda kalmak istese de, etrafta hareketlenme olunca bakışlarını refleks olarak yana çevirip Cem'e soru işareti dolu gözlerle baktı.

"Neler oluyor?" dedi sinirle. Esme'yi biraz daha kendine çekip sıkıca sarıldı, kollarından kaçmasından korkuyordu. O sırada güvenlik görevlileri ve birkaç adam koşuşturmaya başlamışlardı. Rüzgâr hâlâ farkında değildi karısının renginin değiştiğinin.

Cem gözlerini olayın olduğu yere çevirip, kısa bir an bakmış, "Bilmiyorum, bir genç silahla geliyormuş, yakalanmış!" demişti şaşkınca. Bakışlarını kargaşanın olduğu yere çevirip tekrar, "Güvenlikçiler onu yakalamışlar herhâlde. Bir sorun var! Ben neler oluyor bakıp ilgilenirim, siz keyfinize bakın." dedi gülerek.

Esme artık nefes alamıyordu. Vücudundaki yanma ve sırtına akan sıcacık sıvıyla, canı çekilmiş gibi oluyordu. Üşümeye başlamıştı. Bakışları kocasıyla kesişti. Rüzgâr gülen gözlerle bakıp "Ben de seni çok seviyorum. Geldin ya, dünya umurumda olmaz artık." diye heyecanla fısıldadı. Onun yüzünün değiştiğini görünce "İyi misin?" diye kaşlarını çatarak sordu. Neden olduğunu bilmiyordu ama içine bir sıkıntı düşmüştü. Ters giden bir şeyler olduğunu hissediyordu. Esme yutkundu. Gözlerini kırpıştırıp ona bakmaya çalıştı. Bacakları daha fazla taşımayınca, kocasına yaslandı. Ciğerlerindeki hava çekiliyor, içine saplanan ani acıyla yüzü buruşuyordu. Rüzgâr'ın kaşları çatılırken, tenine değen sıcaklıkla elini belinden çekip görüş alanına soktu. İçinden bir ses bu ıslaklığın sebebini fısıldıyordu. Eli kızıl kana bulanmıştı. Esme artık daha fazla dayanamayıp, kendini onun kollarına bıraktı.

"Esme bana bak." Genç adamın sesi endişeyle yankılandı. "Esme'm... Bana bak... Hadi güzelim aç gözlerini." Onun yüzünün rengi değiştikçe adam korkuyla sarsıldı. Neler olduğunu hâlâ anlayamazken, onun nasıl yaralandığını düşünürken, eli silahlı genç aklına geldi. Esme önüne atlamıştı ve o fark edememişti. Esme'yi kendine çekip bir eliyle belinden sıkıca tutarken, diğeriyle yüzünü kavramış kendine baktırtmaya çalışıyordu. Esme zar zor açık tuttuğu uzun kirpiklerinin arasından kısık gözlerini ona çevirdi. Nefes alamadığı için öksürünce, ağzına dolan kanı, kocasının beyaz gömleğine saçıldı. Rüzgâr korkuyla gürledi.

"Cem arabaya geç."

Cem abisinin emrini duyunca ne olduğunu anlayamayıp korkuyla yanlarına geldi. Endişeyle gözlerini Rüzgâr'ın kollarındaki karısına çevirdi.

"Ne oldu?"

Rüzgâr karısını kucağına aldı. Hızlı hızlı soluyor, ara sıra eliyle göğsünü bastırıyordu. "Kapıyı aç, vurulmuş. Cem bu-bu nasıl olur? Silah sesi yok, nasıl oldu?"

Cem'in irileşmiş gözleriyle aceleyle açtığı kapıdan karısını bindirirken, onun baygın gözlerine baktı. Kocaman bedeninde kalbi atmıyor gibi geldi. "Aşkım dayan, ne olur bırakma kendini."

Savaş ne yapacağını bilemez hâlde orada şaşkınca dikilirken, Cem arabanın şoför kapısına geçti. Arabaya binmeden önde Savaş'a bakıp "Şu adamın izini kaybetme Savaş! Korumaları yolluyorum." diye tek çare ona gürleyip, arabaya bindi. Genç adamın kafasını salladığını bile görmediler.

Rüzgâr karısını arabanın içine özenle koyup, kendi de yanına geçti. Karısını kendine çekip kucağına gelecek şekilde yaklaştırdı. Esme bir şey hissetmiyordu. Sadece vücudunda bir hantallık ve uyuşukluk hissiyle, uyumak istiyordu. Üşüyordu. Rüzgâr onu kenara çekip ceketini kaldırdı.

"Esme sakın uyuma, ne olur aşkım sakın uyuma bana bak." Üzerindeki ceketi çıkarırken, Cem arabayı çoktan yola çıkarmıştı.

Ceketi dikkatle omuzlarından aşırdı. Bakışlarını sırtına çevirdi. Beyaz gömleği kana boyanmıştı. Bir insandan bu kadar kısa zamanda bu kadar kan nasıl çıkardı? Omzunun hemen altından vurulmuş olmalıydı. Ceketini toparlayıp yarasına tampon yapıp, narin bedenini göğsüne çekti.

Esme düşünemiyordu. Dudaklarını kımıldatmak istedi olmadı. Üşüyordu ve aklını toparlayamıyordu. "Rüzgâr ko-kuyorum..." Öksürükleriyle kelimeler yarıda kaldı.

Rüzgâr saçlarını okşayıp, karısına dolu gözlerle bakarak, "Korkma aşkım, ben yanındayım. Seni bırakmam. Seni hiç bırakmam, korkma dayan." diye telkin etmeye çalıştı ama onu kim teskin edecekti. Onu bir kez daha, hem de temelli kaybetmeye dayanamazdı. Ölürdü.

Rüzgâr onun saçlarını öpüp okşarken Esme donuk gözlerini örten kaygılı gözkapaklarını açık tutamıyor, şuurunu kaybediyordu. Ne kadar zorlasa da üzerine ağır gülleler çökmüş gibi ağırlaşıyordu. "Peli..." Yutkundu konuşamadı. Rüzgâr elini yanağına değdirip "Söyle aşkım, söyle bana bak yeter ki uyuma." dedi. Esme dudaklarını yaladı. Kızı tek kalacaktı. Onsuz kalacaktı. Anne yüreği şu anda ondan başka bir şey düşünmüyordu. Korkacaktı. Terk ettiğini anacaktı. Kızının yüzü

zihninde canlanırken, " Pel... Peli..." diyordu açık tutmadığı gözleri kaymaya başlarken. Karanlığa çekilirken aklında tek kalan kızının gülen gözleriydi.

"Abi durumu nasıl?"

Rüzgâr onu kendine çekerken, "Göremiyorum, lanet olasıca yarayı, çok fazla kan var." diye gürledi. Bakışları karısının yüzüne kaydı. Rengi çekilmiş, aralık gözleri kapanmıştı. Gözünden taşan bir damla yaş Esme'nin yüzüne akarken, yanağını okşadı. "Esme'm aç gözlerini, korkutma beni ne olur ." Görüş alanı iyice kötüleşti, karısından ses gelmiyordu. Sonunda mantıklı bir hareket yaptı, narin bileğini alıp nabzına baktı!

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Ben senin elinde oyuncak değil, yüreğinde yanık, gözlerinde hayal, dilinde şarkı olmak istiyorum...

Başparmağını nabzına koyup damarın atışını hissetmeye çalıştı. Eli, karısının pürüzsüz teninde dolaşıyordu fakat parmağının altında hiçbir şey hissedemiyordu. Dişlerinin arasından sinirle söylendi: "Hiçbir şey hissedemiyorum." Başparmağını biraz daha ileriye götürünce onun cansız nabız atışlarını hissetti. Gözlerini kısa bir an kapayıp şükretti. Bakışlarını karısının rengi solmuş yüzüne çevirdi. Gözleri ne kadar ürkek baksa da ona şimdi, zaman kendini bırakma zamanı değildi. Kalbi ne kadar sıkışıyor gibi olsa da bırakmadı kendini. Kana bulanmış titrek elini saçlarında gezdirdi. Gözlerini bir an olsun ayırmadı karısının yüzünden. O olmadan yaşayabilirdi ama onsuz yaşayamazdı. Onun bir yerlerde nefes aldığını bilmek bile yeterken, onsuz olmazdı.

Yüzü acıyla buruştu. Esme zorla aldığı nefeslerinin arasından yutkunmaya çalışıyordu. Bayılmıştı ama kısa bir an da olsa kendine geliyor gibiydi. Rüzgâr onun kendine gelmeye başladığını anlayınca başını kendine çekti.

"Aşkım dayan az kaldı. Bırakma kendini, benim için ne olur..." dedi yanağını okşarken.

Esme gözlerini açamadı. Karanlıkların ardından onun sesini duyuyordu duymasına, gözlerini bir türlü açamıyordu. Ne kadar zorlasa da diline gelenleri ona söyleyemiyordu. Öleceğini düşündükçe, içini saran korkuyla kızını kocasına söyleyemiyordu. Yalnız kalacaktı. Kimsesiz olacaktı yavrusu, bu düşünce içine kor acılar salmasını sağlıyordu. Yarasını hatta öleceğini bile unutup sadece onu düşünüyordu. Üşüyordu. Sanki vücudunu hissetmiyor gibiydi sadece ürperme vardı teninde. Kurumuş dudaklarını zorla kıpırdatarak, "Yan... korka... Pel..."

Konuşamadı, dudakları acıyla büzüldü. Fısıltı misali çıkan sesi amacına ulaşamadı. Ne yaptıysa kesilen soluklarının arasında konuşamayıp tekrar o karanlığın içinde kayboldu.

Kollarını onun narin vücuduna daha çok sardı. İyice kendine çekti. Sanki bıraksa kaybolacak gibi, bir daha yanında olmayacakmış gibi sıkıca sarıldı. Sesi titriyor, nefesi kesiliyordu.

"Beni bırakma!"

Cem arabayı hastanenin girişine ani bir frenle çekti. Arabadan aceleyle çıkıp arka kapıya geçti. Kapıyı açarken de bir taraftan acil kapısına bakıp "Sedye getirin." diye bağırıyordu.

Rüzgâr karısını dikkatlice kendine çekti. Vücuduna yaslayıp araçtan çıktı. Yanlarına gelen sedyeye yanaşıp dikkatle üzerine bıraktı. Esme'nin başı yana düşerken, kolunu bacağının altından çekti. Ona yardımcı olmaya çalışan hastane görevlileri hızla sedyeyi hareket ettirip, kapıdan içeri sokmaya başladı. Yanına uzanan cansız, buz gibi elini avucuna alıp, sedyeyle birlikte hastanenin acil kapısından içeri girdi. Gözleri karısının yüzünde dolanırken, bakışları sisliydi.

Sedyeyi acil müşahede odasına alırken girişteki görevliler Rüzgâr'ı yakalayıp "Buraya giremezsiniz beyefendi!" diye uyardı. Rüzgâr ona engel olmaya çalışan görevliyi, gırtlağına sarılarak kenara çekip duvara yapıştırdı. Ayakları yerden kesilen görevli pörtlemiş gözlerle korkuyla bakarken, o dişlerini sıkarak gözlerine hiddetle baktı. Konuşmadı. Sadece sert çelikleri andıran bakışlarını gözlerine odakladı. Görevli korkuyla yutkununca, tutuşunu gevşetip boğazına dayadığı kolunu geri çekip, kelebek kapıdan içeri hızla girdi.

Esme'yi yatağa almışlar, başındaki doktor onu muayene etmeye çalışıyordu. Başına duran bir hemşire de üzerindeki kana bulanmış gömleği kesiyordu. Doktor kısa bir an Rüzgâr'a bakıp "Sizin buraya

girmeniz yasak beyefendi lütfen çıkar mısınız?" diye uyardı.

Rüzgâr karısının üzerinde olan kararmış bakışlarını doktora yöneltti. Sinirden kasılan çenesiyle o anda şuursuzca "Burada kalacağım, karımla ilgilen." diye sertçe gürledi. Doktor Esme'yi yüzüstü çevirirken omzuna dokunan ele sinirlenip, eli yakalayarak çevirdi. Bakışları Cem'in üzgün yeşil gözleriyle karşılaşınca, elinin tutuşu hafifledi.

"Abi eğer burada olursan, ona yarardan çok zararın dokunur, bırakalım ilgilensinler."

Pelin geldi aklına, can verdiği an. Veda ettiği an. Soluk alamayan Rüzgâr kimseyi umursamadı. Kader onu yine mi aynı acıyla sınayacaktı ama bu sefer dayanamaz kendini öldürürdü. Bakışlarını tekrar doktorlara çevirip bir an olsun karısının üzerinden ayırmadı. Cem onun kasılmış omzunu sıkarak "Abi polis dışarıda bizi bekliyor, hadi bırakalım da doktorların kafası karışmasın." dedi uyararak. Rüzgâr'ın kolundan tutup kapıya yönlendirdi. Rüzgâr ses çıkarmayıp onun yönlendirmesine uysa da aslında çıkmaya pek niyetli gözükmüyordu. Cem hafif bir baskıyla çekiştirince, bakışlarını karısından çekip arkasını döndü. Kapıya doğru giderken kısa bir an tekrar ona baktı.

O içeride öyle yatarken ve elinden bir şey gelmezken nefes alamıyordu. Ona hiçbir yardımı olmuyordu. Hâlbuki canını istese verecekti. İki parmağını gözlerinin üzerine bastırıp, oyasıya baskı uyguladı. İçindeki öfke öyle fazlaydı ki patlayacak yer arıyordu. O sırada kapı açıldı. Rüzgâr doktorun önüne atılırken, "İyi olacak mı?" diye sordu.

Doktor kafasını sallayarak "Şimdi filmini çektik. Kurşunun biri omzundaki kemiğe saplanmış, biri de kaslarına, organlara zarar vermemiş ama çok kan kaybetmiş. Siz işlemleri hallederseniz hemen ameliyathaneyi hazırlatıyorum, acil almamız lazım." dedi.

Rüzgâr derin bir nefes alırken, Cem omzuna elini koydu. Ona yanında olduğunu hissettirdi. Doktor yanlarından ayrılırken Cem'e bakıp "İyi olacak, Allah'ım sana şükürler olsun." dedi. Cem, elinin baskısını biraz daha arttırarak, "Ben zaten biliyordum ne inatçı o... Hem de keçi inadı var... Aynı kocası!" dedi telkin ederek.

Karısı hazırlanırken zaman geçmedi. İçeri girdi zaman durdu.

Rüzgâr bir sağa, bir sola gidiyor, arada durup duvara yaslanıyordu. Ameliyata alınalı neredeyse iki saati geçmişti ama hâlâ bir haber yoktu. Duvarın yanına gidip ellerini sıkkınca saçlarına gömdü. Bakış-

larının feri sönmüş, sıkıntıdan gözbebekleri irileşmişti. Cem elinde telefonla yanına gelip "Abi adam konuşmuş, bizim Metin söyledi." diye bilgi verdi. Rüzgâr yanardağ gibi şişti. Gözleri her şeyi ateşe verecek gibi yakıcı, damarlarında dolaşan kan alevden nehirler gibi yıkıcıydı. Sıktığı dişlerinin arasından "O şerefsiz değil mi?" dedi tıslayarak. Yumruk yaptığı elini duvara vurup "Sana uyup onu gebertmedim, öldürseydim bunlar olmayacaktı. O şerefsizi daha o gün gebertecektim." diye azarladı.

Cem telefonunu cebine koyarken sinirini saklayıp sakin görünmeye çalışıyordu. Onun patlamaya hazır bomba gibi dolaştığını gördükçe de bunu yapmakta zorlanıyordu.

"Eğer öldürseydin hapiste olacaktın, karına da kavuşamayacaktın! Onu biri öldürecekse ben hallederim. Levent takipte, bizden kaçtığını sanıyor piç kurusu, bir çiftliğe sığınmış." Rüzgâr'ın sinirle çenesindeki kaslar seğirirken elini çenesinde gezdirdi.

"Gözleri üzerinde olsun, kaybetmesinler. Onunla işim bittiğinde bir daha emir veremeyecek, dilini keseceğim o şerefsizin. Adamlara söyle kendilerini belli etmesinler, bırak rahatlasın, kendini güvende hissetsin; böylesi daha iyi..." dişlerini gıcırdattı. "Hiç ummadığı bir zamanda bitireceğim işini."

Esme ameliyattan çıktığında, Rüzgâr kaç tane adak adadığını unutmuştu. Şimdi üzerine çarşafı çekerken de şükrediyordu. İpek gibi yumuşacık saçlarında parmaklarını gezdirdi. Ne yanından ayrılası oluyordu ne de ellerini üzerinden çekmek geliyordu içinden. Odaya alındığından beri başında dikilip öylece yüzüne bakıyordu.

Cem yatağın yanındaki duvarın dibinde duran üçlü kanepeye oturmuş Rüzgâr'a bakarak "Abi hadi baka baka yüzünü eskiteceksin, otur da bacakların dinlensin." diye söylendi.

Rüzgâr kızgın bakışlar atıp, "Seni de göreceğim Cem, benimle dalga geçmenin rövanşını alacağım o gün." dedi. Cem koltukta kaykılarak "Rüyanda mı? Yok. Onda bile göremezsin sen beni, ben daha kafayı sıyırmadım!" dedi sırıtarak. *Büyük lokma ye büyük konuşma* sözünü henüz abisi ona söylememişti sanırım. Rüzgâr tekli koltuğa yaklaşıp otururken "Ne yani ben kafayı mı sıyırdım?" dedi kızgınca.

"Kızma ama abi, seninle kaç sene, sıyırmayı bırak üşütmüş hâlinle ben yaşadım."

"Cem..."

"Doğruyu söylüyorum. Nasıl çekilmez bir şey oluyorsun sen öyle bilmiyorsun." Gözlerini yatağa çevirdi. "Hâlâ inanamıyorum, bu ufak kızın seni böyle değiştirdiğine. Gerçi hiç pişman değilim bu halinden, aksine ona minnettarım."

Kapı tıklatılıp açıldı. Hemşire elinde bir poşet ve ufak şeffaf torbayla içeri girdi. "Hastanın eşi kim?" dedi ikisine de bakarak. Rüzgâr sakince ayağa kalktı. "Eşi benim, bir şey mi oldu?" Hemşire ona doğru tebessüm ederek "Yok, efendim, ben yeni devraldım nöbeti, kusura bakmayın." derken elindekileri Rüzgâr'a uzattı. "Bunlar eşinize ait kıyafetler, bunlar da ameliyata girerken üzerinden çıkarılanlar." Şeffaf poşeti eline verdi. Kapıya yöneldi. "Geçmiş olsun efendim, ben dışarıdaki masadayım, bir şeye ihtiyaç olursa kırmızı butona basmanız yeterli." diyerek kapıyı da ardından çekerek odadan ayrıldı.

Rüzgâr poşeti yere bırakıp küçük şeffaf poşeti yatağın ayakucunda bulunan yemek masasının üzerine boşalttı. İçinden üzerinde de Esme'nin alyansının takılı olduğu kolyesi çıktı. Rüzgâr alyansı eline alırken Cem gülerek, "Bak hep üzerinde taşımış, senden vazgeçmediğini biliyordum." dedi bilmişçe.

Poşetten bir de telefon çıkmıştı. Rüzgâr gülerek, "Geçmez tatlı cadım." dedi yüzünde gururlu bir tebessümle. Elindeki alyansla yatağın başına gidip yüzüğü zincirden çıkardı. Karısına uzandı. Yüzük parmağını elinin arasına alıp biraz zorlamayla şiş parmağından geçirdi. Cem kıkırdarken "Gülme Cem..." diye söylendi. Elini yukarı kaldırıp dudaklarını yüzüğünün olduğu parmaklarının üzerine bastırıp bekledi. Onu çok seviyordu ve bu olay, ona, bir daha onu asla bırakmaması gerektiğini öğretmişti. Bu korku ömrünü kısaltmıştı.

Masanın üzerindeki telefon çalmaya başlayınca, genç adamın bakışları masaya çevrildi. Karısının elini bırakıp telefonu aldığı sırada, sustu. Ekranına baktığında aynı numaranın birden fazla aradığını fark etti. Bir de ekranda tatlı bir kızın duvar fotoğrafı vardı. Saçlarını iki yandan ayırmış, elindeki çiçeği kokluyordu. Fotoğrafı görünce gülümsedi. Önce telefona bakmak istedi kim aramış diye, sonra vazgeçip tekrar masaya bıraktı. Oturmak için koltukların olduğu yere yönelince, telefon tekrar çalmaya başladı. Rüzgâr geri dönüp telefona uzandı. Elinde tuttuğu telefonu açıp açmama arasında giderken, ısrarla çalan telefonun tuşunu başparmağıyla kaydırdı.

"Alo!" dedi. Karşı tarafta bir duraklama oldu.

"Merhaba, yanlış aradım herhâlde, ben Esme Hanım'ı aramıştım!" dedi genç bir kadın sesi.

Rüzgâr elini saçlarına gömüp Cem'e baktı. "Doğru aradınız ama Esme Hanım şu anda müsait değil. Eğer bir şey diyecekseniz ben kendine iletebilirim."

"Ah, kusura bakmayın ama bizi öğlen arayıp geleceğini söylemişti ve hâlâ gelmedi. Kendiyle görüşmem mümkün değil mi acaba?"

"Ben eşiyim, bana söyleyebilirsiniz? Ben ona iletirim."

Genç kadın biraz bocalar tabirle "Affedersiniz ama herkes ayrıldı buradan... Vakit de epey geç oldu. Beklerdim fakat benimde erkenden evde olmam lazım." Biraz duraksadı. "Acaba Pelin'i alabilir misiniz diye soracaktım?" Rüzgâr'ın kaşları çatılırken "Anlayamadım?" dedi çünkü gerçekten anlamamıştı!

"Kızınızı diyorum efendim, burada tek kaldı ve Pelin biraz huzursuzlandı... Annesini istiyor! Esme Hanım bizi erkenden arayıp kızınızı hazırlamamızı söylemişti, gelmedi. Daha önce hiç geç kalmamıştı."

Rüzgâr'ın kulakları uğulduyordu ve duyduğu şeyle kalbi atmayı kesti. Nefesi ciğerlerinde donup kalırken, ayağının altından yer çekildi. Dengesi bir an bozulunca sendeledi, elini masaya dayadı. Bakışlarını karısının uyuyan yüzüne çevirip, boğazını temizleyerek fısıltı gibi çıkan sesiyle, "Kızım mı?" dediğinde, sırtından aşağıya yuvarlanan ter damlacıklarını hissederken, tüyleri ürpertiyle havaya dikilmişti. Masayı sıkıca kavrayıp güç aldı. Boğazını temizleyip inanamaz bir tonda "Kızım mı?" dedi tekrar. Cem duyduğu şeyle yerinden kalkarken, Rüzgâr şaşkın bakışlarını ona çevirdi.

"Evet, efendim *'kızınız' 'Pelin,'* annesi gelmeyince huzursuzlandı. Eğer mümkünse hemen gelebilir misiniz? Aslında biraz da üzüldü. Unutulduğunu sanıyor galiba..."

Rüzgâr elini yüzünde sıkıntıyla gezdirip gözlerini sıkıca kapadı, elindeki telefonu öyle sıkıyordu ki, kırılması an meselesiydi. Zorlukla aldığı nefeslerinin arasından yutkundu.

"Kahretsin!"

"E-Efendim?" dedi kadın karşısındaki adamdan duyduğu şeyin tedirginliğiyle.

Rüzgâr gözlerini açarak elini elektrik çarpmış gibi aniden masadan çekti. "Şimdi yanınızda mı?" diye sordu soğuk bir tonda.

"Evet efendim, yanımda oynuyor."

Hızlıca düşünmeye başladı. "Tamam, ben şimdi kardeşimi gönderirim *'kızımı'* almaya." dedi Cem'in irileşmiş gözlerine bakarak. "Kardeşim adresi bilmiyor, ona verebilir misiniz?" Telefonu şok geçiren Cem'in eline tutuşturdu. Şimdi kafası boşalmış, vücudu onu taşımıyor gibiydi. Elini suratında gezdirirken hâlâ şaşkın pırıltılarla, duyduklarını teyit etmesini ister gibi Cem'e bakıyordu.

Bakışlarını yatakta yatan karısına çevirdi. Onların bir çocuğu vardı ve Esme, ona söyleme gereği dahi duymamıştı. İkisinin parçasını ondan gizlemişti. Şimdi hasta olduğunu bilmese bencilleşip omuzlarından sarsarak, "Kalk her şeyi anlat." diyecekti. Sonra onun beyazlamış yüzü ve ölümden döndüğü aklına geliyor ve içindeki öfke sakinliyordu.

Şimdi anlıyordu Esme'nin neden bu kadar tuhaf davranıp kaçmaya çalıştığını. Cem telefonu kapatıp yanına geldi. Kaşları havaya kalkmış, bakışları elindeki telefonun resminde takılı kalmış ve ne diyeceğini bilmiyordu. Aynı onun gibi şaşkındı.

"Abi ben? Ben?.."

Rüzgâr elini kaldırıp onu susturdu. Başı dumanlı dağlar gibi sisliydi. Ne düşüneceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu! Derin bir nefes alıp yanaklarını şişirerek sıkkınca dışarı salarken, gözkapaklarını kapatıp gözlerini bir tur içinde çevirdi. Sinirden kalınlaşan sesiyle "Git onu buraya getir." dedi sadece. Cem ona bir şey söyleyecek gibi ağzını açtı sonra vazgeçip arkasını döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Rüzgâr yatağın başına gidip karısına baktı. Bunu nasıl yapardı? Kocaman dört yıl ondan habersiz, çocuklarından habersiz geçmişti. Ellerini tekrar saçlarına gömüp "Lanet olsun Esme, bunu bize nasıl yaptın?" diye odanın içinde hırsla dolaşmaya başladı.

Az sonra da ayakucundaki telefonun klasör bölümüne girip fotoğraflara bakmaya başladı. Gördüğü şeylere tepki olarak "Lanet olsun... Lanet olsun!" diye mırıldandı.

Kızının bir sürü fotoğrafı vardı. Resmi kendine iyice yaklaştırıp dikkatle baktı: Aynı kara gözler, aynı kara saçlara sahipti kendi gibi. Pelin halasına ne kadar çok benziyordu. Gözleri doldu, burnunun direği hasretle yandı. Halasının adını mı almıştı meleği? Esme ona Pelin demişti, canının yarısının adını vermişti canına. Annesinden çok

kendine benziyordu. Aynı kıvrık kirpikler, annesinden aldığı tek şey kırmızı dudakları ve çenesindeki minik gamzesiydi. Bu kız şimdi onların kızı mıydı? Bakışları bir anlığına yatağa kaydı. Elindeki telefonu sıkarken dişlerinden gıcırdama sesi duyuldu. Onu ararken bir de çocuğu olduğunu öğreniyordu!

Çok şey kaçırmıştı. Onun hayatında dönüşü olmayan, yarım kalan çok şeyi görememişti... Doğumunu kaçırmıştı, ilk adımlarını, ilk kelimelerini, ilk dokunuşlarını, cennet kokusunu, büyümesini izlemeyi. Aile olarak geçireceği kocaman dört yılı kaybetmişti. Oysa bilmeye hakkı vardı. Eğer kaçmasaydı, şimdi kızı gözünün önünde ve hep yanında olacaktı. Esme kendi kafasına göre onu gizleme kararı almış ve söyleme gereği bile hissetmeden uygulamaya koymuştu.

Esme'nin sözleri kafasında çınlayıp durdu. *"Senden nefret ediyorum, git buradan, bir daha o cehennemde yanamam, artık olmaz... Bundan sonra olmaz... Artık çok geç."* Ona olan dargınlığını ve canlandırılmış kırgınlığını gerilere tıkıştırdı. Şimdi kafası karışıktı. Karısı onun için ölmeyi göze alıyor, onu ölecek kadar çok seviyordu. Belli ki korkuyordu. O lanet sözleri gerçek sanıp çocuğundan ayırabileceğini nasıl düşünebilirdi? Her şey düzeldi, onu kazandım derken kızı olduğunu öğreniyordu. Elindeki ekrana iyice baktı. Ufak kız kucağındaki kediyi tebessüm ederek seviyordu. "Sahi ben baba mı oldum? Sen benim kızım mısın?" dedi gözleri dolu taneleri olup başparmağı ekrandaki ufak kızını okşarken.

En az abisi kadar şaşkın olan Cem bahçesinde bir sürü çocuk oyuncağı ve ufak plastik park aparatları olan kreş alana geçti. Şimdi onun yeğeni mi olmuştu? Bacakları tuhaf şekilde heyecanla titreşiyordu. Yolu nasıl geldi, aklına neler geçti hiç birini anımsamıyordu. O böyle olurken, abisini düşünemiyordu. Kreşin giriş kapısından hole girdi. Girişteki ilk kapıya baktı boştu. Yanındaki sınıfta boştu.

"Merhaba, Pelin için mi geldiniz?"

Cem kafasını sağa çevirdi. Genç esmer güzelce bir kadın, irice güzel gözleriyle ona bakıyordu. Cem kafasını sallayınca ona tebessüm ederek, "Kusura bakmayın, Esme Hanım hiç bu kadar geç kalmazdı. Umarım bir sorun yoktur?" dedi biraz meraklı bir tınıyla.

Cem genç kadına doğru yaklaşırken elini düz burnun üzerinde gezdirip kısa bir an duraksadıktan sonra, "Esme rahatsızlandı, şimdi hastanede ondan gelemedi. Biz de unutmuşuz burayı..."derken yalan

ve doğru cümleler iç içe geçmişti.

Genç kadının gözleri biraz büyüyüp "Ah, geçmiş olsun, umarım iyidir?" diye heyecanla atıldı.

Cem meraklı ve araştırmacı bakışlarını içeride gezdirdi. Bakışları boş sınıfta dolaşırken "İyi olacak. Hani, yeğenim nerede?" dedi heyecanlı sesiyle. *'Yeğenim'* bu laf diline biraz tuhaf gelmişti. Şimdilik eğreti durmuştu ama zamanla alışacaktı. Öğretmen ona yan tarafındaki kapıyı göstererek " İçeride resim odasında oynuyordu." dedi. Sınıfa önden girerek, "Buyurun, o da sizi bekliyordu zaten! Onu alacağınızı söyleyince, daha önce görmediğim kadar çok sevindi." dedi yolu gösterirken. İçeri girip küçük kıza baktı. "Pelin... tatlım buraya gelir misin?" dedi elini ufaklığa uzatarak.

Cem kapının ağzında donup kalmıştı. Şimdi bu kara gözlü, kıvırcık saçlı ufaklık onun yeğeni miydi? Bu çok küçüktü. Üstelik... Aman Allah'ım Pelin halasına ne kadar çok benziyordu. Şaşırdı. Öğretmen Pelin'in önüne diz çöküp "Pelin, tatlım sen bu amcayı tanıyor musun?" diye ihtiyatla sordu. Ne de olsa annesinden sonra ilk defa bir yabancı alacaktı çocuğu ve yanlış bir şey yapmak istemiyordu. Cem ağzını açıp yok diyecekti ki, onun peltek kırılgan sesi kulaklarının içine ulaştı.

"O Cem...? Menim ancam!" dedi, kafasını sallayarak da tasdikledi.

Cem donup kaldı. Kulakları ona kesinlikle oyun oynuyordu. Onun adını söylemesini ve tanıması onu afallatmıştı. Buna imkân yoktu! Yoksa var mıydı? Nereden tanıyordu onu? Adını nasıl biliyordu? *"Beni biliyor!"* dedi içinden. Öğretmeni yerinden doğrulup "Kusura bakmayın emin olmak zorundaydım amcası olduğunuzdan. Onu daha önce hiç annesi dışında birisi almamıştı." dedi mahcupça.

Cem öğretmenin ne dediği anlamıyordu ama yine de anlamış gibi kafasını sallıyordu. Bakışları şu anda ufaklıkta takılı kalmış ona uzaylı görmüş gibi bakıyordu. Pelin önüne gelip "Çen menim amcamçın! Teki babam deldi mi?" diye sordu merakla. Cem kaşlarını kaldırarak ona doğru içgüdüsel olarak elini uzattı. Pelin önce onun kocaman eline baktı. Sonra da minnacık elini kocaman avucuna güven duygusuyla bıraktı. Onu tanıyordu. Senelerdir annesi ona hepsini anlatıyordu. Cem'in gözleri dolmaya başlarken, öğretmeni onun ayıcıklı çantasıyla yanlarına gelip "Bu da çantası, iyi akşamlar." dedi gözlerini Pelin'den

ayırmadan. Cem öğretmenin uzattığı çantayı alırken Pelin eline öpücük koyup öğretmenine sallayarak, "İyi akçamyay öyetmenim." dedi.

Cem ona bakıp tebessüm edince, o da yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Aytık deldin deyil mi? Annem yerede? Babam deldi mi Cem amca? Yeden babam delmedi, meni almaya?!" diye uzayıp giden sorularla başladı konuşmaya.

Şaşkınlıktan ayağı yere basmayan Cem kapıdan çıkınca, arabanın alarmını devreden çıkarıp arka kapısına doğru yöneldi. Onun söylediklerinden pek bir şey anlamıyordu. Kapıyı açıp kırılacak bir biblo gibi koltuğa yerleştirdi. Emniyet kemerini bağlarken yüzüne çekinikçe uzatıp yanağını okşadı. Kocaman ellerinin arasında onun ufacık suratı kaybolurken, sıcacık teni ona gerçekten bir yeğeni olduğunu idrak etmesini sağlıyordu.

"Annen gelemedi ama baban geldi. Senin adın ne çocuk?"

Pelin o topçuk ellerini saçlarına götürüp kenara çekerken, "Men çocuk deyilim. Peyiiin'im. Peyin çen bilmiyon mu adımı?" diye sitem ederken şaşkınca dudaklarını büzdü. Biraz kırılmış gibiydi.

"Peki, sen benim adımı nereden biliyorsun?" diye sordu merakla.

Pelin, ayıcıklı çantasını kucağına alıp dizlerinin üzerine koydu. Ufacık kollarını etrafına dolandırıp sarılırken, "Çenin biste yesmin bar akıllım... Çen dönderdin ya meptup mana, unuttun mu?"

Cem onun zekice cevaplarına gülümsedi. "Yok, unutmadım! Ben göndermiştim değil mi?"

Pelin başını salladı *evet* der gibi. "Burada tek oturmaktan korkmazsın değil mi Pelin?" Pelin kafasını sallayarak "Hayıy, çocukyay öne otuymas." dedi. Çokbilmiş. Cem hâlâ inanamıyordu. Kapının ağzında durup bu ufak yaratıkla konuştuğuna ve onun yeğeni olduğuna inanamıyordu! Cem direksiyondaki parmaklarını oynattı. "Demek senin adın Pelin? Peki, bu isimin kime ait olduğunu biliyor musun, yani adını kimden aldığını?"

Pelin ona dikiz aynasından bakmak için biraz yana kayarak boynunu yukarı kaldırdı. "Evet, annem hayanın adı dedi. Menim hayam Peyiiin... Menim adım da Peyiiin. Çenin adın da Cem."

Ağzı kulaklarında olan Cem aynaya uzanıp dikiz aynasını ayarladı. "Babanın adı ne Pelin?"

"Yüsgay... Cem amca çiz bi daka didecek misiniz? Ditmeyin

oluy? Men hep... men ama men Allaka duka ettim. Hep Ali'nin babasi dibi menim babam delsin diye, ditmeyin oluy? Men çizi ösleyim..."

"Gitmeyeceğiz tatlım... Hep birlikte olacağız korkma, seni bırakmayız artık."

Cem onu kucağına alıp araçtan çıkardı. Pelin etrafa bakarken ürkekçe, "Bis niye hastaneye deldik, men haçta olmadım ki? İne de istemem..." dedi ona sır söyler gibi fısıldadığı sesiyle. Korkudan rengi kaçmıştı. Cem açılan asansör kapısından içeri girerken, "Annen biraz hasta olmuş, yanına geldik." Pelin gözlerine bakıp dudağını büzerek "Annem haçta mı oldu?" dedi gözleri doldu. Cem dilini ısırıp kendine kızdı. Onun bakışlarının donuklaşmasıyla mırıldandı.

"Biraz üşütmüş ama iyi olacak üzülme sen olur mu?" Gözünden bir damla yaş yuvarlanıp, uzun kirpiklerine takılarak yanağından aşağı doğru kaydı. Annesine bir şey olduğunu sanıp dudaklarını büzerek ağladı, Cem kendine tekrar lanetler okuyup "Ama sen böyle üzülürsen annen de üzülür." dedi. Bir çocuk ağlarsa nasıl susturulur bilmiyordu ki? Onun yanağını nazikçe kuruladı. Kapı açılınca asansörden çıktı.

Heyecandan yerinde duramayan Rüzgâr bakışlarını o tarafa çevirdi. İçinden çıkanlarla, nefesini tutup olduğu yerde kilitlenip kaldı. Onun kızı...! Onun küçük kızı Cem'in kucağında duruyor, ona bakarak yanına geliyordu. Onun kara, ufacık zeytin tanelerine andıran bakışları kendi gözlerine değince, bacaklarının bağı çözüldü ve titredi. Kendini sıkmasa yere kapaklanması an meselesiydi.

Cem abisine yaklaşınca Pelin ona bakarak, "Amca meni indiy babama didcam." diye buyurdu masum sesiyle. Rüzgâr ***baba*** dediğini duyunca, ikinci şoku yaşayarak elini tutacak bir yer arayıp duvara dayandı. Kocaman adamın bacakları tutmuyordu. Yok, kulakları yanlış duymuş olmalıydı. O ufak kız ona *'baba'* demiş olmazdı!.. Ama demişti!

Cem, Pelin'e bakınca, Pelin elini amcasının yanağında gezdirip "Amca... babama didicam indiy." diye diretti. Cem onu yere bıraktı.

Pelin'in ayakları yere basınca, babasına irileşmiş gözlerle bakıp ufacık pıtır pıtır adımlarıyla ona doğru yürümeye başladı. Babasına attığı her adım, genç adamın kalbini durduruyordu: Üzerine giydiği pembe kolsuz elbisesi, ayağındaki pembe spor ayakkabısıyla karşısında duruyordu. O ufacık tefecik şey onun kızıydı! Ona sanki düşlerinden kalkıp rüyaya bakar gibi inanılmazca bakıyordu. Yüzündeki

ifadesi değişti bir anda. Rüzgâr ona şaşkınca bakarken, ne yaklaşabiliyor ne de ondan uzaklaşabiliyordu. Şok olmuş şekilde ona öylece bakıyordu.

Pelin kaşlarını kaldırarak dudaklarını tuhaf bir şekilde yanağından içeri çekti. Sonra da onun babası olduğunu anlayınca, o ufacık kaşık sığmayan dudaklarını büzerek etrafında dönmeye başladı. Küçük adımlarını usulca arşınladı etrafında. Bakışları kısılmış, dikkatle bir tarihi eseri inceler gibi inceliyordu. Gözleri araştırıcı... Gözleri ilgiyle bakıyordu babasına. Babalar nasıl olur çözmeye çalışıyordu.

Hayatında ilk defa fotoğraflardan sonra babasını canlı olarak görüyordu. Bu ufacık yüreği için bile çok büyük bir savaştı. Etrafında bir tur döndükten sonra, inceleme işini bitirip önünde durdu. Rüzgâr kafasını sağa çevirdi. Başını sallayarak "Ne yapıyor?" der gibi soran gözlerle Cem'e baktı. Cem elleri cebinde onlara dikkatle bakıp geniş omuzlarını "Bilmem" der gibi silkti.

Pelin başını aşağı eğdi. Ellerini dizlerine dayayıp önce ayakkabılarına baktı şaşkınca. Çok büyük ayakları vardı babasının ve bu ona çok tuhaf gelmişti. Sonra başını yavaşça kaldırarak geriye çekildi. Ona göre çok uzundu babası dev gibi bir şeydi, bakmak için bile narin ufacık boynunu geriye doğru çekmiş, iyice bükmüştü. Dudaklarını titreterek gözlerini kıstı. "Çen menim babam mıçın?"

Rüzgâr aşağı eğilip bir dizini yere dayadı. Bu hâliyle bile onun ufacık başı, yine de yukarı kalmıştı. "Men çana tüsdüm!" dedi titrek sesi, çocukça saf bakışlarıyla. Kırgın gözleri cam parçaları gibi parlıyordu ışığın altında. İçi, aynı annesinin ağlayacağı zamanlarda olduğu gibi yağmur yüklü bulutlara benziyordu. Başını aşağı eğip ellerini önünde bağlayarak minnacık parmaklarıyla oynamaya başladı üzgünce. Minnacık alt dudağı ıslakça bükülerek titriyor ve genç adam nefes alamıyordu.

Oysa ona göre bu an çok fazlaydı. Hiç tanımadığı ama çok sevdiği babası karşısındaydı ve ne yapacağını bilemiyordu. Ufacık aklı ona sarılmak isterken, yeni gelişen gururu buna engel oluyordu. Babasına onu arayıp sormadığı için tavır yapıyordu. Sarılırsa, tekrar terk etmesinden korkuyordu. Ya da sarılmamasından, öpmemesinden, kızım dememesinden çok korkuyordu.

"Men çana tüstüm! Çen yeden delmedin hiç? Men seni hep bekyedim. Annem çeni hep bekyedi. Annem hep ayadı disli disli çen del-

medin diye! Ali menimle ayal etti, yok baban dedi."

Rüzgâr zar zor aldı nefeslerini. Yüreği kademsiz çarpıyordu. Onun söylediği her söz dilinden dökülen her isyan, onun ciğerine mızrak misali batıyordu. Ufacık aklıyla ona kırılmıştı, sitem ederken haklıydı. Babası ilk kez ne yapacağını bilmiyordu. Zorlukla yutkunup "Lanet olsun!" dedi dalgınlıkla.

Pelin başını yukarı kaldırıp ıslanmış gözlerini ona çevirdi. Ok ok olmuş kirpiklerinin arasından yanaklarını kurulayarak "Bu çok tötü telime, ayıp, deme öyle. Annem çana tızar!" diye azarladı kaşlarını çatıp çocuk saflığıyla.

"Özür dilerim." dedi Rüzgâr derin bir nefes alarak. Bu çocuk çok akıllıydı, iyice incelemeye çalıştı. Dokunsa kızar mıydı? Ya da kollarına alsa sarılsa, bir şey olur muydu? Canı yanar mıydı? Çok ufaktı, kemikleri kırılır mıydı? Onun sıcaklığını hissetmek istiyordu. Ortamdaki açık elektrik yüreğine yayılırken, elini ürkekçe ona doğru uzattı. Parmakları yanağına değdiği an elektrik gibi bir şey çarptığını sanıp elini ürküp geri çekti. Ya da aklı oyun oynamıştı korktuğu için? Yanağından aşağı dolu bir damla süzülürken hiç beklemediği bir şey oldu. Pelin elini uzatıp babasının gözyaşına dokundu.

Ufacık parmakları yanağındaki yaşı çekinikçe silmeye çalışıyordu. Merhametliydi. Gözleri masumluğuyla irice açılmış, kızacak mı diye tedirgince babasının gözlerine bakıyordu. Babasını hissetmek isteyerek yavaşça okşamaya başladı. Rüzgâr daha fazla dayanamadı ve onu kendine çekip sıkıca sarıldı. Onun sıcaklığını sinesine sarıp yüreğine hapsetti. Yüzünü ufacık boyun köküne gömüp cennet kokusunu içine çekerek, onun varlığını hissetmeye çalıştı. Evlat kokusu, cennet kokusu derlerdi. Az demişlerdi. Evlat cennetin ta kendiymiş, bunu hissetti. Çok farklı bir sıcaklığı vardı, çok güzeldi. O kollarında kendi kızını tutuyordu hayal gibi, rüya gibiydi...

Cem zaten onların buluştukları anın başından beri gözleri dolu dolu izliyordu ve baba kızın sarılmalarıyla gözlerindeki dolu taneleri akmaya başlamıştı. Rüzgâr geriye çekilip yanağına öpücükler kondururken Pelin kıkırdamaya başladı. Rüzgâr onun neden gülmeye başladığını anlayamazken, kızı yanağına dokunup "Dıdıklıyoy baba, nanakların dıdıklıyoy." dedi kıkırdamalarının arasından.

Rüzgâr gözünü kurulayıp Cem'e baktı. Heyecandan kalınlaşmış sesiyle, "Bana baba diyor." dedi sanki bunu kendinin hayal edip et-

mediğine inandırmak için teyit bekleyerek. Cem yanlarına gelip çaktırmamaya çalışarak gözünü kuruladı.

"O da bir şey mi, bana senden önce amca dedi." Gururla gülmeye başladı. Rüzgâr kızını kucağına alıp ayağa kalktı. Pelin babasının omzuna başına dayayıp ellerini onun boynuna özlemle sardı. Bu hissi sevmişti. Baba sıcaklığını ve kokusunu... Korunaklıydı.

"Baba bi daka ditmiycan deyil mi? Bizi bıyakmıycan... Ditme men çeni hep bekledim oluy?"

Rüzgâr onun minnacık bedenine sarılıp "Gitmem bebeğim, bir daha hiç gitmem, sizi bırakmam." dedi duygu yüklü sesiyle, Cem'in açtığı kapıdan içeri girdi.

Rüzgâr son birkaç saattir oturduğu koltuğun üzerinde iyice kaykılmış, kızını da karnına bacakları açık gelecek şekilde oturtmuş, onunla konuşuyordu. Tatlı patır dili, yarım cümleleri aklını başından alıyordu. Hep konuşsun hiç susmasın istiyordu. Esme'ye de yeni bir iğne yapıldığı için daha birkaç saat uyutulacaktı. Elleri her daim kızının elinde, yüzünde, saçlarında geziyordu. Dokunmak cennete dokunmak gibiydi. Onu koklamak cennet kokusunu koklamak gibiydi. Hele taze yanaklarının tadı... Onları sürekli öpmek istiyordu.

Cem koltuğa oturmuş eli çenesinde durgunca onlara bakıyordu. Pelin ufacık parmaklarını babasının gömleğinin düğmesine götürmüş uğraşırken, "Baba menim taynım acıktı!" dedi ona bakarak.

Rüzgâr onun acıkabileceğini düşünmemişti. Onu gördüğünden beri hiçbir şey düşünmemişti. Cem'e bakıp "Cem çocuklar ne yer?" dedi sanki o anlarmış gibi. Bilmiyordu çünkü daha önce hiçbir çocukla bir ortamda bulunmamıştı. Bu ilkti ve bulunduğu çocuk da kendi kızıydı.

Cem biraz düşünüp "Pizza yer herhâlde! Sonra hamburgeri sevdiklerini duydum... Şeker de alabiliriz." dedi aklına gelenleri sayarak. Rüzgâr kaşlarını çatarak ona zarar gelmesinden korktu. "Emin misin, pizza yer mi? Hem ben bir yerde hamburgerin obeziteye yol açtığını duymuştum, zararlı olabilir... Yok, onlar olmaz."

Cem elini saçlarına gömüp "Cips alayım mı? Patates kızartması, o olur mu? Ya da ekmek arası bir şeyler de olabilir?" diye öneride bulundu.

Rüzgâr kafasını sallayarak kızının saçlarına uzandı. Parmakları onun yumuşacık ipek saçlarını okşarken, "Pelin sen ne yiyorsun ye-

mek olarak?" diye sordu. Pelin ona kaşlarını kaldırarak baktı. Yanaklarını o ilk tanıştıkları anda yaptığı gibi içeri doğru çekip, tuhaf bir hareket yaptı. Sonra da ansızın yanaklarını serbest bırakıp "Yemek yiyorum." dedi. Cem oturduğu yerde kıkırdarken Rüzgâr, Cem'e baktı kızgınca; genç adam geriye çekildi. Rüzgâr kızına bakıp "Yok tatlım, yemek olarak ne yiyorsun?" diye usulca sordu.

"Annem ye yapayşa akıyyım... o yemeyi yiyoyum." dedi elini havaya kaldırıp sallayarak.

Rüzgâr onun kafa tutmasına gülmemek için kendini zor tuttu. "Peki, annen en çok ne yemeği yapıyor sana?"

Pelin biraz düşündü. Ufacık gözleri yukarı çıktı. "Çoyba bapıyoy, bakarna bapıyoy... çonya pilo bapıyoy, yiyoyum."

Cem gülme krizine girerken, elini dudaklarına bastırdı. "Sen bu yemekleri biliyor musun, ben hiçbirini duymadım?" diye dalga geçti.

Rüzgâr kendi saçlarını karıştırarak, "Ben çorbayı anladım galiba... Ondan al, çikolata, şeker, meyve suyu ne gerekiyorsa al işte... Ben nereden bileyim ne yerler? Ara birini sor, onu da ben mi söyleyeyim? Ha, bir de bulabilirsen oyuncak al, aklına geleni al."

Cem yerinden kalkarken ona bakıp gülerek mırıldandı. "Çabuk gel kızım acıkmış amcası." Bu laf dilinde çok tuhaf duruyordu ve alışması biraz zaman alacaktı. Daha ona '*baba*' demesine bile alışamamıştı. O baba dedikçe etrafına bakıp "ben mi?" diyesi geliyordu. Ona babacığım demek istiyordu ama dili bu kelimeyi hâlâ biraz çekimser olup, yabancı olduğundan sebep söylemeyi başaramıyordu. Cem kapıya yaklaşırken "Abi ben baba lafına alışamadım, ben mi tuhafım yoksa bu normal mi?" diye sorunca, Rüzgâr yanındaki gazeteyi kapıya doğru fırlattı. "Kes sesini de, git."

Pelin babasına bu fevri hareketinden dolayı irileşmiş gözlerle bakınca, Rüzgâr onu korkuttuğunu sanıp "Kocaman bir sinek gördüm, ona attım tatlım." dedi eliyle o kocaman sineği tarif ederek.

Pelin elini dudaklarına götürüp kıkırdadı. "Baba o kaday çinek olmas, çen çocuk muşun?"

Rüzgâr kızına sarılarak ufacık bedenini hissetti. "Ya sen cennetten mi geldin bana? Annenin cennetinden!"

Önce zor da olsa çorbayı içirdiler Pelin'e, acıktığı için hiç itirazsız içmişti hepsini. Lâkin Rüzgâr ve Cem'in acemice hareketleri yü-

zünden üzerine daha çok içirmişlerdi. Ağzına götürdükleri her kaşığın yarısı kıyafetine dökülüyordu.

Elini çenesinde gezdirip kısa bir an "Sence ne yapacağız?" dedi Cem gözlerini gördüğü tablo karşısında devirerek. Rüzgâr elini omzesine koyup sıkkınca nefesini dışarı saldı. Ağzı, yüzü çikolata ve bilumum yiyecek lekesi, üzeri desen Medine dilencileri gibi kir pas içindeydi. Rüzgâr geniş omuzlarını sarsarken Cem aklına gelen şeyle, "Uyudu artık bir şey yapamayız, bırakalım böyle uyusun. Onun uykusunu bölmeyelim, baksana çok tatlı." dedi. Rüzgâr kızına yaklaşıp önüne diz çöktü. Gözleri onun yüzünde gezinirken, "Saçmalama Cem, Esme onu böyle görürse bizi öldürür, bu çocuk buraya geldiğinde böyle değildi. Şu hâline bak ona ne yaptık." dedi kaygıyla. Kızına bakıp şipşirin hâline tebessüm etti. Ona doğru yaklaşıp kızının ufacık bedenini kanepeye düzgünce yatırdı. Yana kaymış başını yastığa doğru dikkatlice çekti.

"Bana şu yemek poşetinden çıkan ıslak mendillerden versene."

Cem poşetteki fazla olan mendili alıp ona verdi. Rüzgâr onu uyandırmadan dikkatlice yüzünü temizlemeye çalıştı. Sanki kırılacak bir objeyi siler gibi ürkerek siliyordu. Sonra ellerini de silince geriye çekildi. Ayakkabılarını çıkarıp kanepenin yanına koydu. Ufacık ayaklarını düzgünce uzattı. O kızıyla uğraşırken, Cem dolapta bulunan yedek nevresimlerden birini alıp yanına getirdi. Abisine uzatınca Rüzgâr kızının üzerine gelecek şekilde serdi. Onun minik ellerini bırakmadan önce üzerine öpücük koyup doyasıya kokladı. Cebindeki telefon titreşmeye başlayınca, kapıya yaklaşıp çıkarken "Şirketten arıyorlar, kapıdayım." dedi. Cem de onunla birlikte dışarı çıkmak için yanına yöneldi. "Ben de biraz hava alacağım Pelin hazır uyumuşken... Sen nasılsa buradasın."

Esme kendine gelmeye başladığında gün çoktan batmıştı. Başı ağrıyordu ve vücudu sızlıyordu. Sanki dili şişmiş de ağzının içini dolduruyordu. Gözlerini açamadı hemen, üzerine toplar yüklenmiş gibi ağırdı. Gözkapaklarını kırpıştırmaya başlayıp gözlerini açtığında ilk gördüğü şey beyaz tavandı. Elini şakaklarına götürdü, kolu kasılınca üzerindeki kelebek iğne canını acıttı. Başını yana devirip cama baktı. Ne olmuştu ona? En son neler olmuştu? Hatırlamaya çalıştı: Bir adam silah çekiyordu ona bir şey olmasından korkup kocasının kollarına attığını hatırlıyordu. Sonra... Sonrası kesik kesikti. Sadece Rüzgâr'ın sürekli olarak ona yalvarmasını hatırlıyordu. "Aşkım benimle kal."

diyordu kulaklarındaki çınlayan ses.

Başını yana çevirip odanın içinde bakışlarını dolaştırmaya başladı. Üçlü kanepenin üzerine geldiğinde bakışları kızıyla kesişti. Onun melek gibi uyuyan hâlini görünce, dudakları mutlulukla yukarı kıvrıldı, ılıkça tebessüm etti. Birkaç saniye onun meleksi yüzüne huşuyla baktı. Bir anda kaşları çatıldı. Aklına olanlar gelince gözleri dehşetle irileşti. Bakışları kızının yanındaki cekete kaydı. Kurumuş dudakları aralandı ve fısıltı gibi mırıldandı.

"Rüzgâr?"

Pelin buraya nasıl gelmişti? Onu öğrenmiş olamazdı değil mi? Elini şakaklarında sıkıntıyla gezdirirken, yüreği korkuyla hop oturup hop kalkıyor, nabzı hızla çarpmaya başlıyordu. Üzerindeki çarşafı çekerek attı. Kolunda bağlı olan serumun iğnesini yavaşça çıkardı. Yatakta oturur şekle geldiği an, omzuna bir sızı girdi. Gözlerini kapayıp acının geçmesini bekledi bir süre. Biraz dinlenip derin bir nefes alarak ayaklarını aşağı sarkıttı. Daha ayakları yerle temas ettiği an başı dönmeye başladı. Gözlerini kapayıp yatağa dayanarak bir müddet bekledi. Kendine gelince kanepeye sarsak adımlarla yürüme başladı. Buradan gitmeliydi. Kızını alıp çekip gitmeliydi yoksa Rüzgâr onu elinden alacaktı. Pelin'e doğru uzanıp uyuyan çocuğu kendine çekti ve onu kaldırdığı an ağırlığıyla omzuna öyle bir ağrı saplandı ki, olduğu yerde nefes alamadan donup kaldı.

Gözlerini kapatıp acısının azalmasını bekledi, keskin acı azaldığında, gözlerini yüzünü buruşturarak araladı. Bakışları karşısında dağ gibi durmuş onlara bakan adamla kesişince, gözlerini tembelce kırpıştırmaya başladı. Ne ara gelmişti? Nasıl sesini duymamıştı? Bakışları kızgın çelikler gibi sert ve bükülmez gözlerle ve yüzünü gölgeleyen kara kaşlarıyla kesişti. Korkup yutkundu.

Rüzgâr ona en sinirlendiği anlarda bile böyle kızgın, böyle öldüresi suçlamayla bakmamıştı ve şimdi o bakışlardan ufacık bir çocuk gibi korkuyordu. Ağzını açtı fakat kelimeler ağzından çıkamadı, boğazında düğümlendi. Boğazındaki yumrular artarak dolarken, aldığı nefesle ciğerine ulaşamadı. Kollarında tuttuğu yavrusunu iyice kendine çekip sinesine sardı. Pürüzsüz tenine usulca salınan yaşlarını algılayamadı. En büyük cehennemi yaşatan, hayatını yarım bırakan, en büyük kâbusuna ve aynı anda cennetine öylece bakakaldı. Onun kâbusu kocası değil, onun öfkelenip kızını elinden almasıydı.

"Yine mi kaçmaya çalışıyordun?" dedi Rüzgâr, kızgın çıkan buz gibi ruhsuz sesiyle. İfadesi donuk, gözleri kaidesiz bakıyordu. Bomboş, ruhsuz bakışları nefesini daraltıyordu.

"Söyle yine mi?" dediğinde suçlayarak, dişlerinin arasından "Sabır." diye tısladı.

Esme kocasının sert sesiyle elini kalbinin üzerine koyup, derin derin solumaya başladı. Yorgundu ve bitkin. Şu anda onunla tartışacak kadar gücü yoktu. Bakışlarını gözlerinden işlediği suçun büyüklüğüyle utanıp günahkârca çekti. Önce yere baktı. Gözleri dolup durmadan yanaklarına doğru akmaya devam ediyordu. "Lütfen bırak gidelim" dedi fısıltı gibi sesiyle.

Rüzgâr kaşının birini havaya kaldırıp yay gibi gerdi. Başını geriye atınca boynundaki derileri de gerildi. Hızla belirip sinsi bir öfkeyle atan şah damarı ortaya çıktı. "Henüz değil, konuşana kadar bir yere gitmiyoruz." dedi vurgulu biçimde. Dişlerini sıktığı, çenesinde beliren kasların oynamasından anlaşılıyordu. Gözleri kısıldı ve kucağında tuttuğu ufak kızına kaydı. Esme elinin tersiyle yanağını kurulayıp kurumuş dudaklarını nemlendirdi diliyle. Tedirgince kekelediğinin farkında değildi.

"Ne... Ne hakkında?" derken içine korkuyla kuşatılan bir öfke hücum etti: Bu iş kontrolden çıkıyordu.

Rüzgâr'ın elleri kasılırken, genç kadının bakışları ellerine kaydı. O da belli ki ayakta durmakta, bu anın yükünü taşımakta zorlanıyor olacak ki, ağırlığını bir ayağının üzerine bırakıp dişlerini gıcırdatarak dudaklarını araladı. "Dört sene önce konuşmayı unuttuğun konu hakkında olabilir mi? Ya da dur! Bir yanlış anlama yüzünden senden ayrı kalmamdan mı? Yoksa bir kızım olduğunu saklamandan mı? Sence hangisinden başlayalım karıcığım? Ama önceliğimiz..." Gözüyle kucağındaki kızını gösterdi. "Giderken konuşmayı unuttuğun konu hakkında olsun!"

Esme sığınacağı son yalana sığınmaya çalışarak ona temkinli bakışlar attı. Yüz ifadesini zorlayıp sakin bir tavra bürünmeye çalıştı.

"Ne hakkında konuşacağımızı bilmiyorum, hem... Hem...?" Yutkundu, onun sert bakışlarının altında kaygıyla ezilirken, öfkesini görünce devam edemedi. Duraksadı. İfadesi anlamsızdı. Neredeyse kendini unutmuştu. Önce kısa bir an kuşkulu sessizlik oldu ve sessizlik gittikçe büyüyüp arada ağırlaşarak asılı kaldı. Bilemezdi! Gerçeği

kesin olarak bilemezdi değil mi? Fakat lanet olsun ki Pelin kesin onu tanımış, ***baba*** demiştir!

Rüzgâr yanına doğru bir adım atıp yanardağ misali patlamaya hazır olan öfkesini bastırmaya çalıştı. "Saçmalamayı kes!" diye çıkıştı keskin bir dille. "Beni oyalamayı da! Neden bana daha önce söylemedin?" Suçlayan her kelime paslı bir bıçak gibi kesiyordu aradaki gerilimi ve yüreklerine kahırla işliyordu. "Hadi kaçıp gittin, bir zaman sonra neden haber vermedin? Kafan rahatlayınca arayıp konuşabilirdin. Seni ne kadar merak ettiğim hakkında hiçbir fikrin yok!" Elini öfkeyle cebine sokup yumruk yaptı. Sıktığı boğazı acırken başını geriye attı. Boynunda hızla inip çıkan âdemelması genç kadının gözüne takılıp dikkatini çekince, nefesini duyurur bir biçimde korkakça yuttu. Öte yandan Rüzgâr sesini kısık tutup kızını uyandırmamaya dikkat ediyordu.

"Sen bana ne yaptığını bilmiyorsun? Her sabah bugün bulacağım diye yeni umutlarla kalktığımdan haberin yok! Nasıl yaşadım bilmiyorsun! Lanet olasıca inadın yüzünden her karakola umutla, her hastaneye korkuyla gittim ben. Her günümü senden iyi haber alıp sevineceğim kadar da, kötü haber alıp öleceğimi düşünerek geçirdim. Şimdi geçmiş karşıma *ne hakkında* konuşalım diyorsun! Sen de mantık aramayı çoktan bıraktım ben, sadece sağduyu istiyorum... O da kaldıysa tabiî!" dedi öfkeyle.

Reddedebilirdi. Hatta Pelin'in kızı olmadığını bile... inkâr edip yalan söyleyebilirdi ki, onun gözlerine bakınca hepsinden vazgeçti! Hele ona söylediği sözleri duyunca, aklı karışmaya başladı. Ne düşüneceğini bilemiyordu? Ona inanmalı mıydı? Yoksa yine onun oyunlardan biri mi diye düşüyordu. Arafta kalmıştı. Ne ondan vazgeçebiliyor ne de onunla olabiliyordu. İnanamıyordu söylediklerine. Kocasının köşeli çenesine ve öfkeli koyu gözlerine bakıp narin başını dikleştirdi. Madem artık kaçış yoktu... Madem yolun soluna gelmişlerdi. Ona kızını vermeyecekti. Bu sefer gururunu da çiğnetmeyecekti. Onu tartıp düşünecek doğru mu, yalan mı anlamaya çalışacaktı.

"Neden yapacaktım bunu? Benim için söylediğin, yaptığın o kadar şeyden sonra, bunu yapacağımı nasıl düşünürsün? Aşağılandım ve değersiz bir oyuncak gibi oynadın. Benim üzerimde bir sürü plan kurup işleve geçirmeye kalktın. Sana hiçbir açıklama yapmak zorunda değilim. Suçlu senken, neden benmişim gibi davranıyorsun? Beni hayatından zaten çıkaracaktın ha bir gün önce, ha bir gün sonra? Bunu

sen yapmadan ben yaptığım için mi isyanın? Kızım senin oyuncağın olmayacak..." Ona cevap verip hayatından da bu hastaneden kovmak istiyordu- ki bu artık imkânsızdı. Ondan sonsuza kadar kurtulamayacağını biliyordu. Onu ne kadar seviyorsa, bir o kadar da nefret ediyordu. Ona yaptıkları için... Ondan kolaylıkla vazgeçmeyi düşünüp bunu herkese haykırdığı için. Sevmediği için... En önemlisi de buydu zaten onu sevdiğini düşünmüyordu. Artık kendini buna bir türlü inandıramıyordu.

"Bana gerçekleri ta o zaman söylemeliydin, şimdi kızım yarım büyümezdi. Esme konu biz olmaktan çoktan çıkmış... Artık biz yok, sadece Pelin var! Biz kendimizi düşünürken, o çocuk ortada perişan oldu. Senin kahrolası gururun ve benim kopası dilim yüzümden, seneler su olup akarken, onun ufacık yüreğinde tarifi mümkün olmayan yaralar açtı. Ne diyecektin yarın büyüdüğünde, babam nerede anne dediğinde? Yine işte yalanını mı? Bizi bu hâle getirdiğine inanamıyorum. Ona her şeyi anlatmışsın. Beni tanıyor, Cem'i tanıyor hatta herkesi ama benden bihaber büyüyor." Ona, çileden çıkmış bir biçimde, bir adım daha yaklaştı. "Bana gerçekleri söyle Esme, bunları duymaya ihtiyacım var, yoksa..." dişlerini sıkıp derince bir nefes aldı.

Öfkesine yenilen Esme hemen atıldı lafa. "Yoksa ne Rüzgâr? Onu elimden mi alırsın, beni böyle mi cezalandırırsın? Pekâlâ dediğin gibi olsun." Omuzlarını kabullenmenin sarsıntısıyla silkti. İçinden kendine sürekli sakin olması gerektiğini söyleyip, telkinler verip duruyordu ama bu ne mümkün! Bir zaman sonra kucağında kızlarının uyuduğunu ikisi de unuttu.

"Pelin, senin biyolojik çocuğun, hepsi bu!" Kelimelerin üzerine basarak, "Ne o, ne de ben senin bir ailen değiliz!" dedi acımasızca dişlerinin arasından. "Sen bu hakkını ta o zaman kaybettin. Dünyamı başıma yıktığın, en güzel günümü mahvettiğin zaman! Sana koşarak gelip ağlayarak gittiğim zaman..."

Rüzgâr elini cebinden çıkarıp yüzünde sıkıntıyla gezdirdi. Gözlerini kapayıp birkaç saniye düşünerek bekledi. "Nasıl? O gün onun için mi gelmiştin?" dedi aklından o gün habersiz gelmesi geçince, içi bir tuhaf oldu yine. Her şeyin başladığı ve bittiği gün! Ellerini yanlarında yumruk yapıp keyifsiz sesiyle "Allah'ım, ben..." dediğinde inleyerek, genç kadın bezgince tısladı. "Sen hiçbir şeyi hak etmiyorsun, ne kızımı ne de bizim hayatımızda bir yeri... Git buradan, onu sana vermem." dedi yanağından bir damla yaş daha süzülürken. Ona sarf

ettiği sözler ondan çok kendini yaralıyordu yine. Neden hâlâ deli gibi boynuna atlamak, "Senin yüzünden sana hasret kaldım..." demek istiyordu? Neden bunca zaman sonra bile ona ilk günkü gibi delicesine tutkundu?

Rüzgâr yanına gelip, çatılı kaşlarıyla önünde durdu. "Bunu nasıl düşünürsün?" dediğinde sesinde ne kızgınlık ne de kırgınlık vardı. Sadece pişmanlık. "Onu senden alacağımı nasıl düşünürsün? Ben sadece..." Olduğu yerde elini sallayarak sakinliğini kaybetti. Elini nereye koyacağını da şu anda neler söyleyeceğini bilemedi. "Lanet osun Esme! Bir kere sorma gereği duymadan hayatımdan çıkıp gittin. Anlamadan, dinlemeden, haber bile vermeden çekip gittin. Dört yıl sonra seni buluyorum ve senin o zaman tek başına gitmediğini öğreniyorum. İçinde bizim yarımızı da alıp beraberinde çekip gitmişsin. Şimdi yapacağın hiçbir açıklama bunu bana mazur gösteremez. Neyin kavgasını yapıyoruz? Neyin savaşı bu? Artık istesen de istemesen de bana katlanmak zorundasın, bana inanmasan da benimle olmak zorundasın..."

Pelin, annesinin kucağında kıpırdanarak gözlerini açtı. Uyku mahmuru zeytin tanesi gözleri, annesinin gözleriyle birleşince ufacık ellerini kaldırıp annesinin yanağına dokunarak, "Anne ilestin?" dedi kısık sesiyle. Bakışlarını babasına çevirirken Esme hemen gözlerini kuruladı. "İyileştim annem, sen benim ilacım olunca hemen iyileştim."

Rüzgâr kızına bakarken gözleri duruldu. Az önceki öfkesi dindi. Vücudu bile anlayamadığı şekilde ona itaat etmeden gevşedi. Sesini duymak bile yumuşatmıştı. Nasıl bir histi ki bu, onun için kendi bedeni farkında olmadan yol gösteriyordu. Kızının varlığını unutup seslerini yükseltmişlerdi ve kızlarını uyandırmışlardı. Pelin babasına gülümseyip "Anne bak babam deldi." diye babasını işaret parmağıyla gösterdi.

Kapı vuruldu, Cem içeri girdi. Esme başını yana kırıp kapıya bakarken Rüzgâr yerinden bile kıpırdamamıştı. Bakışları anne kızın üzerinde geziyor tablo gibi görüntülerini izliyordu. Onlar onun ebediyete kadar sürecek mutluluk tablosuydu.

Cem bakışlarını kanepede oturan Esme'ye çevirdi ve birden yüzü değişip kaşları sertçe çatıldı. "Sen neden orada oturuyorsun? Ameliyattan yeni çıktın, dinlenmen lazım."

Rüzgâr kendine lanet etti. Onun hasta olduğunu unutmuş, bir de karısıyla tartışmaya başlamıştı. Bunların hiç yeri ve zamanı değilken hastayken canını sıkmıştı. Şimdi en çok dinlenmeye ve anlayışa ihtiyacı olduğu zamandı. Kendi için ölümlerden dönmüştü ve teşekkürü ona bağırıp çağırmak olmuştu.

Esme bakışlarını Cem'e çevirirken Rüzgâr kafasını yana kırıp alaylı ses tonuyla "Esme Hanımlar yine habersizce ayrılmayı umuyorlardı." dedi karısına yaklaşırken. Esme'nin kucağındaki kızına uzanıp almaya çalıştı. Esme bir anlık refleksle kızını geriye çekince, "Anne, babama didcam!" diyen kızının sözleri kapı gibi yüzüne çarptı. Pelin babasına bakarak tepki gösterdi. Onu kaybetmekten annesi kadar çok korkmuş görünüyordu.

Esme'nin nefesi durdu. Onun *'baba'* demesiyle, bakışları kızına kaydı. Gözleri dolu dolu olurken, onun vücudunu saran kolları gevşedi, üzerindeki baskısı azaldı. Rüzgâr onun tutuşunun gevşediği görüp eğildi. Kızını kucağına alırken, Esme şaşkınca bakıyordu. Gözlerini karısından çekip, bakışlarını kızının zeytinlerine odakladı. Ona baktığı an gözleri aşkla yanmaya başlamıştı.

Bir çocuğun uykudan uyanmış hâlini ilk defa görüyordu: Saçları biraz dağılmış, yüzü uyku mahmuruydu. Yanağında hâlâ yastığın izleri duruyordu. Onun minnacık yüzü, masum gözleri ışıldayarak bakınca, mis kokusuna daha fazla dayanamayıp yüzünü kızının boynuna gömdü. Uyurken oluşan cennet kokusunu, sanki bu koku olmazsa artık yaşayamayacakmış gibi kokladı. Geriye çekilip dudaklarını kızının yüzüne dokundurup toplu yanaklarının tadını çıkardı.

Esme'nin dudakları şaşkınlıkla aralanmış, gözleri irileşmiş, sanki rüya görüyormuş gibi orada nefes almadan onlara bakıyordu. Birçok defa bu sahneyi rüyasında görmüş ve defalarca hayal etmişti. Oysa şimdi her şey gerçekti. Kapı vuruldu tekrar ve doktor yanında bir hemşireyle içeri girdi. Genç kadın kapının vurulduğunu nice sonra fark etti. Şu anda baba kızın ilk kucaklaşma sahnesini görüyordu ve yanakları ne zaman ıslanmıştı.

Yaşlı Doktor Esme'ye kaşlarını çatarak baktı. "Hastamız kalkmış da kabul günü tertipliyor bakıyorum da?"

Esme doktorun sözleriyle kendine geldi. Bakışlarını çevirip hızla ıslak yanaklarını kuruladı. Titreyen ellerini koltuğun başına dayayıp destek alarak ayağa kalktı. Daha ayakta durduğu ilk an başı döndü,

ayaklarının altından yer kaymaya başladı ve sendeledi. Rüzgâr Esme'yi dirseğinden yakaladı. Esme elini şakaklarında gezdirip baş dönmesinin geçmesini beklerken, doktor kızarak yanına yaklaştı.

"Sizin yatakta olmanız lazımdı, kalkmanıza müsaade ettiğimi hatırlamıyorum. Üstelik çok kan kaybetmiştiniz geldiğinde, neden ayaktasınız?" Kafasını yana devirdi. Gözleri ufaklığının üzerinde gezinirken, "Hem bu şirin şeyin ne işi var burada? Burası hastane, ona uygun değil. Derhâl götürün onu buradan, yazık hasta olmasın şirine." diye uyardı.

Esme baş dönmesini unutup kızına atılarak Pelin'in elini tuttu. Sanki bıraksa kaybedecek gibi korkuyordu...

"Hayır, gitmeyecek, onun yanımdan gitmesine müsaade etmem."

Bakışları yalvarır gibi kocasına kaydı. Rüzgâr doktora baktı. "Bize geniş bir oda ayarlarsanız biz de oraya geçeriz Doktor Bey, bir arada kalacağız ve çocuk da gitmeyecek." dedi kat'i bir tutumla. Karısının gözlerinin içine telkin eden bir teşebbüsle bakıp onu rahatlatmaya çalıştı. Cem, doktorun kulağına eğilip bir şeyler söyledi ve yaşlı doktor başını anlayışla sallayarak onayladı. Rüzgâr, kızını Cem'in kucağına verip saçlarını okşarken, "Sen amcanla dışarıda bekle tamam mı tatlım? Annen muayene olacak, doktor amca ona bir baksın..."diye onu ikna etmeye çalıştı.

Esme, kızının yüzüne odaklanmış korkak bakışlar atınca, Rüzgâr dişlerinin arasından "Esme!" dedi uyararak. Esme başını önüne eğip yatağına giderken, Cem dışarı çıktı. Esme yatağa oturunca, başını kaldırıp kocasına baktı. Sonrada "Sen de çık" der gibi gözlerini devirdi. Rüzgâr onun bakışlarını anlasa da, umursamadan ellerini cebine koyarak aldırış etmedi. Pervasız sert yüzünü ve çekici çapkın bakışlarını hiç çekmeden gözlerine dikti.

Esme de onun çıkmayacağını anlayıp nefesini sıkıntıyla dışarı saldı. Doktor arkasına geçip omuzlarından biraz aşağı eğdirdi. Hasta önlüğünün bağcıklarını çözüp omzuna bakarken, Esme önlüğün önünü tutarak göğüslerini kapamaya çalışıyordu. Ameliyattan yeni çıktığı için üzerinde hâlâ onların önlüğü vardı ve değiştirmeye bile fırsat bulamadan, kocasıyla tartışmaya girip bunu unutmuştu.

Elleri göğsünün üzerinde oyalanırken, doktor önlüğün hepsini indirip sargıyı açmaya başlayınca, başını yatağa eğip dudaklarını dişlerinin arasına alarak bekledi. Sargılar usulca çözüldükçe her yeri

meydanda çıkıyordu. Doktorun kontrolü uzadıkça onun yanakları daha fazla yanıyor, karşısına bakamıyordu fakat onun varlığını orada hissediyordu. Başını kaldırıp kocasına bakmaya cesaret ettiğinde, onun kendine değil de doktorun ellerine dikkatlice baktığını gördü. İçi rahatlarken kendi bakışları onun sert yüzünde ve çaktırmadan üzerinde gezindi. Yanakları tekrar yanmaya başlayınca hüsrana kapılmış bir sesle homurdandı. Doktor ona bakıp elini kısa bir an yarasından çekerek, "Canınızı mı yaktım?" diye sorunca, Rüzgâr elini burnunun üzerinde gezdirip çarpıkça sırıtmaya başladı. Esme ona ters bir bakış atıp üzerini düzeltti. Doktor ve hemşire sargıyı düzeltip geriye çekildi.

"Şu anda her şey yolunda, bir sorun görünmüyor; zaten estetik dikiş atıldı." Gözlerini genç kadına kızar gibi odakladı. "Sanırım yarayı zorlamışız ve biraz açılmış. Dikkatli olmanızı öneririm, yara ufak olabilir ama hasarı büyük olmuş... Dikiş izi kalmayacak, az bir şey kurşunun yanığının izi kalacak." Doktor gerekli şeyleri söyleyip odadan ayrılırken Rüzgâr, karısının yanına yürümeye başladı.

Esme arkasındaki bağcıkları bağlayamayınca, hemşire yardım etmek için yanına geçti. Rüzgâr hemşireye bakıp kafasıyla çıkmasını işaret edince, genç kadın pansuman kutusunu alıp kapıya yöneldi. "Geçmiş olsun." deyip odadan ayrıldı. Esme kocasına kaşlarını çatarak bakarken, o hiç umursamadan arkasına geçip bağcıklarını oyalanmadan bağlamaya başladı.

"Hiç değişmeyeceksin değil mi Rüzgâr?"

"Asıl sen hiç değişmeyeceksin. Aynı dik kafa, aynı inatçı yapı."

Rüzgâr bağcığını bağlayınca, bakışları onun beyaz boynuna kaydı. Saçlarını tepesinde tutmasına rağmen, asi bukleler boynuna firar ederek dökülmüştü. Uzanıp parmaklarının tersiyle tenine dokununca, genç kadın gözle görülür şekilde titredi. Tüm bedenini onun bu dokunuşla iliklerine kadar irkildi. Ufacık bir temas... Tam kendini onun dokunuşuna bırakıyordu ki, kendine gelip çabucak toparlandı. Tepesinde tuttuğu saçlarını ansızın bıraktı. Rüzgâr'ın boynunda gezen elini yakalayıp "Dokunma!" dedi kısık sesle. Oysa sesi aksini söyler gibi cansız çıkmıştı dudaklarından.

Esme üzerindeki nevresimi düzeltip geriye yaslandı. Rüzgâr onun yastıklarını düzeltip hiç istemese de çekildi. Bakışları onun güzel yüzünde dolaştı. Şimdi ona dokunmak istiyordu ve bunu bile yapamıyordu. Sadece sarılmak, iyi olduğunu hissetmek istiyor, çekindiği için yapamıyordu.

"Neden oturmuyorsun? Yanımdan çekil lütfen."

"Neden, rahatsız mı ediyorum?" Başını biraz eğip koyu gözlerini nasıl titreşen gözbebeklerine odakladı. Kopkoyu bakışlarında aşkın şimşekleri çakarken buğulu sesiyle, "Çekim alanıma girmekten mi korkuyorsun Esme? Ben senin çekim alanında dolanıp duruyorum ve galiba elektrik çarpıyor ki dokunamıyorum." dedi lakayt bir tavırla.

Esme inatla başını yana çevirip, onu görüş alanından çıkardı. "Hayır! Sana bakmak için başımı yukarı kaldırmam gerekiyor... Böyle olunca benim başım dönüyor bay ukala ve evet, uzak dur çarparım. " Dudaklarının kıyıları belli belirsiz yukarı kıvrıldı.

"Senin başını döndürdüğüm gerçeğini kabul ediyorsun yani..."

"Gıcık..."

Rüzgâr koltuk yerine yanına geçti. *Aşkım* dese bu kadar içine dokunamazdı. Onun sevgisini anlatma biçimi bile farklıydı. Rüzgâr yatağın kıyısına oturunca, yatak hafif sarsıldı ve Esme birden boş bulunup güzel yüzünü ona çevirdi. Aralarındaki mesafe çok azdı, bundan rahatsız olup biraz kenara kaydı. Rahatsızlığı ondan değil, ona doğru gelen erkeksi kokusundandı... Tenine hasret kaldığı sıcaklığındandı. Bu şekilde hasta yatarken bile bunları hissettiğine inanamıyordu. Rüzgâr çarpıkça sırttı.

"Biraz daha gidersen düşeceksin!"

"Sen de biraz daha üzerime gelirsen eski Esme'yi göreceksin!"

Rüzgâr'ın kaşları rehavetle yukarı kıvrıldı. Sesi gerçekten derinden ve kesif bir biçimde yankılandı. "Bunu en çok ben isterim kancığım çünkü ben Esme'mi çok özledim." dedi ciddiyetle bakarak. Birkaç saniye bakıştılar Rüzgâr boğazını temizledi.

"Konumuza gelince... Neden o gün kaçıp gittin hiçbir şey söylemeden? İntikamını böyle mi almayı düşündün? Aldın, emin olabilirsin beni sensizlikle cezalandırdın."

Esme'nin yumuşayan yüzü katılaşıp ciddileşti. Bakışları eski anılara daldı ve gözleri kırgınca koyuldu. Yüzünü ifadesiz tutmaya çalışarak kapıya baktı. Üzerinden uzun zaman geçmişti artık hatırladığı zaman canı yanmaması lazımdı ama yanıyordu. Onunla olan tüm anılar beynine yağarken iyi ya da kötü canını yakıyordu. Narin başını aşağı eğip örtünün üzerinde oyalanan parmaklarına baktı.

"Ben intikam almak için gelmedim oraya." Bakışlarını kaldırıp

kocasının gözlerine baktı çekinikçe. Orada ne bulacağını bilmiyordu ama bakınca... Orada eski Rüzgâr'ın gözlerini gördü. Kocasının, sevdiği adamın, bu düşünceyi başından atmaya çalıştı.

Rüzgâr onun gözlerindeki kırgınlığı ve hayal kırıklığını görünce kendine lanet etti. Bakmaya kıyamadığı hurma gözleri şimdi yorgun ve bitkin düşmüştü. Kendiyle savaşarak yaralar almıştı.

"Ben o gün sana hamile olduğumu söylemeye geliyordum hatta emin olmak için bir hastaneye gidip tahlil yaptırmıştım. Fakat asıl sürprizi sen yaptın bana." Yüz ifadesi değişti. Dışarıda karanlığı toparlayan bulutlara baktı. Bulutlar güneşin son demlerini, alacalı rengini kuşanmıştı. Derince bir iç çekti.

"Beni sevmediğini haykırıp durdun. Buna bile razıyken... yine de yanında kalmayı düşünürken." Doldu bakışları, gözyaşları akmasın diye hiç kırpmadan camdan dışarı bakmaya devam etti. "Benden çocuk yapıp, onunla beni yıkma hayalleri kurduğunu öğrendim. Beni intikamınla şereflendirdiğini ve bunu da isteyerek yapacağını gururla haykırıyordun." Sesi artık ağlamaklı çıkıyordu. Alt dudağı titrediği için dişlerinin arasına almak istiyor, yapamıyordu.

Rüzgâr uzanıp karısının önüne düşen perçemlerini kulağının arkasına sıkıştırdı. Uzun parmaklar çenesini kavrayıp nazikçe kendine çevirerek bakmasını sağladı. Bakışları onun özlem duyduğu çekinik gözlerinde kaybolurken, yanağına başparmağıyla okşamaya başladı. Onun temasıyla Esme'nin asi yaşları kocasının eline doğru usulca süzüldü, o da narin tenini okşayıp şefkatle kuruladı. Bakışlarını yağmur yüklü gözlerinden ayırmadan derince soludu. Her nefes ciğerlerine eksik iniyordu.

"Ben o gün abinle konuşuyordum, sadece onun canını yakmak içindi o sözler. Senin geldiğini ve bizi duyduğunu anlamadım. Onun canını yakmak için söylediğim samimiyetsiz her söz, kendi canımı daha fazla yakmış; bilemedim. Nelere sebep oldu nefretim göremedim." Başparmağı yeni düşen bir damlayı yakaladı. "Sonra gözümün önüne sen geldin ve ben vazgeçtim. Her şeyden vazgeçtim. Sen onu dahi affettirdin bana. Kardeşimin ölümüne sebep olan adamı affettim. Senin sevgin her şeyden üstün. Sana olan aşkım kendimden bile üstün... Sen duyduklarına inandın, yargıladın. İçeri girip sebebini sormadın." Esme onun temasından kendini kurtarmak için elini kaldırıp yanağındaki eli koluyla düşürdü. Ona dokunduğu an, sesindeki üzgün tınıyı duyduğu her an eski hâline dönüyordu. Ona âşık olan saf kadın

içinde canlanıyordu.

"Sana inanmıyorum. Sen şimdi beni yine eski oyunlarla kandıracağını sanıyorsan yanılıyorsun?" Kafasını yana devirdi. Bakışları ateş alırken, "Seni hiç tanımadığımı düşünüyorum, sen kimsin Rüzgâr? Hangisi sensin? Âşık olan mı? İntikam alan mı? Senin hakkında doğru bildiğim ne varsa yanlış... Yanlış bildiğim ne varsa doğru oluyor. Sana olan güvenim sarsılmadı... Yok oldu. Artık güvenmiyorum."

Rüzgâr'ın çenesi kasıldı. Bunları tahmin ediyordu. Yatağın üzerindeki eli nevresimi sıkıca kavradı.

"Bu gerçeği değiştirmez! Sen benim çocuğumu benden sakladın. Kendini senelerce benden sakladın. Ben seninle yuva hayalleri kurarken, sen bu hayalleri yıktın. Bana sevmeyi sen öğrettin. Aklıma, hiç hesapta yokken yuva, aşk, çocuk soktun. Ben senden önce bunları bilmezken, seninle bir yuvanın sıcaklığını öğrendim. Bana çok şey öğretip, sonra da o şeylerin içinde beni yalnız bırakıp gittin. Ta baştan bana sevmeyi alıştırmayacaktın. Artık çok geç! Ne senden geçerim ne de senden olandan. Bu acı da olsa sevinç de senden gelen her şeye razıyım..."

Onun söylediği şeylerle Esme'nin içi deşildi. Hiç istemese de yumuşadı. Şu anda dokunsa kâğıttan kuleler misali yıkılacaktı. Ona açken, ona âşıkken, ona canını verecek kadar sahipken yeniden eskiye dönmeyecekti. Bu sefer yıkılırsa ayağa kalkamazdı. Canı yanarsa ölürdü.

"Kızımdan vazgeçmem." Karısının gözlerine hakikatle baktı. "Onunla zaten kaçırdığımız bir sürü zaman var, ben onları nasıl telafi edeceğimi düşünüyorum."

Esme'nin içine yine bir acı saplandı. Eski korkusu geri döndü. "Ne yapacaksın... Onu benden alacak mısın?" dedi fısıltı gibi sesiyle, acı acı yutkunarak. Kaygılı gözleri öyle kısıldı ki, adeta kirpiklerinin arasında kayboldu. "Onu sana vermem, anladın mı? Ondan asla vazgeçmem, ne gerekiyorsa yaparım." Biraz geriye çekilip "Hatta boşanma konusunu halletsek çok iyi olur. Ben seninle evli kalmak da, seni görmek de istemiyorum. Kızımı da istediğin vakit görmene izin vereceğim; onun için... Sadece onun için..." diye bocaladı.

Rüzgâr'ın sakinleyen bakışları eski karalıklarına büründü. İçini kopkoyu öfke esir alırken, az önceki sükûnet yok oldu. Azgın nehirler gibi coştu damarlarındaki kanı. Sanki içeriye tekrar bir bomba

düşmüştü ve her yeri talan etmişti. Karısına yaklaştı. Göz kontağını bozmadan yüzüne öfkeyle soluyarak, sıktığı dişlerinin arasından; "Ne seni boşarım ne de bırakırım. Seninle açtım gözlerimi bir tek seninle kaparım... Sen de öyle! Kızımı da seni de alıp gideceğim... Sizi ayıracağımı da düşünmeyi kes, ne sizi ayırırım ne de sizden ayrılırım. Sen benimsin, senin olan her şey de benim... Tıpkı benim yalnızca senin olduğum gibi! Senden asla vazgeçmem, ne bu âlemde, ne de ötekinde." diye kat'i sözlerini kafasına çaka çaka benimsetti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Herkesin bir derdi var, her derdin bir acısı.
Benim derdimin de, acımın da dermanı; sensin Yarabbi.

Esme, ellerini göğsünün altında bağlayıp gözlerini devirerek kocasına baktı. Bakışları kısılmaya başlayınca Rüzgâr "Ne?" der gibi kafasını salladı. Esme'nin neden öyle ters baktığını anlayamadı. Bu kadın hastaneden beri ona mesafeli davranıyordu. Tamam, kabullenmeye çalışıyordu anlıyordu ama şimdi niye kızdığını gerçekten anlamamıştı! Esme kocasının kucağında duran kızına yaklaşıp ayakkabılarını dikkatle çözdü, kucağından alarak yere bıraktı. Pelin koşarak içeriye girerken, Esme yerinden doğrulup kocasına baktı.

"Rüzgâr, çıkar!" dedi biraz kızgın ses tonuyla.

Rüzgâr sokranarak kaşlarını kaldırdı. "Neyi?" diye sorarken dudaklarını çarpıkça kıyıya kıvırıp çapkınca güldü. Üzerindeki bej yamalı kollu spor ceketini önlerinden tutup çekiştirerek; "Aaa, çok ayıp karıcığım, burada mı soyunayım (!) hem de Cem'in yanında. Sabret biraz." dedi damarına basan alayıyla.

Karısının tepkisi gecikmedi. Kızardı. Dudaklarını hınzırca öne uzatıp "Cık cık cık" yaptı. Esme kaşlarını çatarak kollarını göğsünün altından sinirle çözdü. Onun bu umursamaz dalgacı tavrına kızıp "Rüzgâr, ayakkabılar!" diye sinirle gürledi. "Halıları daha yeni yıkat-

tım." Rüzgâr başını aşağı eğip açık renk kot pantolonun paçalarını kaldırdı; spor ayakkabılarına baktı. Esme de ona bakıp "Evet." der gibi kafasını salladı.

Cem sırıtarak suratını yana çevirince, "Sen de sırıtmayı kes Cem, sen de çıkar bu evde çocuk yaşıyor, ayakkabıyla girmek yasak." dedi kocasına söylediğinin aksine biraz daha yumuşak bir tonda.

Rüzgâr ayakkabısını çıkardı mecbur. Cem de içeri girdiğinde kapıyı kapadı. "Ben bu Esme'den korkmaya başladım abi... Fena tırstım bu ne öfke." dedi gülerek.

Rüzgâr o sırada evi incelemeye başlamıştı. "Öfkesi bize değil Cem, kendine... Zamanla geçecek." dedi sabırlı bir sesle.

Girişte uzun ince bir antre vardı. Sade yapımlı binanın ikinci katında oturuyorlardı. İlk kapıdaki odaya girdiklerinde onları ufak bir salon karşıladı: Kahverengi koltuk takımı, duvarda asılı LED ekran ufak televizyon ve köşedeki duvara monta edilmiş dekoratif rafların üzerinde kızının çeşit çeşit resimleri... Rüzgâr resimlerin olduğu bölüme gitti. Kızının bebeklik, Esme'nin hamilelik fotoğraflarını kaşları çatılarak izledi. Onların bu hâllerinden yoksun kalmasına sinirlendi. Ne kadar unutmak isteseler de bu, içlerinde bir yara olarak kalacaktı. Seneleri su olup akarken, ne kızının büyüdüğünü ne de karısının hamileliğini görebilmişti. Cem de evi incelerken, Pelin içeri koşarak girip babasının ellerini tutup çekiştirdi.

Hastanede geçirdikleri iki gün zarfında Pelin babasına iyice alışmıştı. Artık onunla sorunsuz diyalog kurabiliyorlardı. Zaten cana yakın bir çocuktu. Hem Cem hem de babası onun dilini çözmeye başlamıştı. Başlarda çok zorlanmışlardı fakat bir yolunu bulmaları kolay olmuştu. Rüzgâr başını yana çevirip, aşağı eğdi. Bakışları kızın zeytinleriyle karşılaşınca, çatık kaşları yumuşadı, yüzünde bir gülümseme belirdi. Kızı başını geriye çektiği için kara saçları pırasa gibi omzuna dökülmüş ve yüzü çok şirin bir hâle bürünmüştü.

"Baba del çana odamı dösteyicam," dedi hevesle. Onun kocaman ellerini kavrayan küçücük elleri kendi gücüyle çekiştirmeye başladı. Cem tekli koltuğa geçip otururken Rüzgâr "Ben kızımın odasını bakacağım." dedi. Kızıyla birlikte hole geçip yan odaya geçtiler. İçeri girdiklerinde Esme, Pelin'in dolabından kıyafet çıkarıyordu. "Baba bak buya menim odam." Eliyle oyuncaklarını gösterip "Bak munlar menim oyuncakım." dedi heyecanla. İlerideki bebeğini alıp "Bu da

heyecanı yüzünden okunuyor, pırıl pırıl parlıyordu bakışları.

Ufacık oda tam onun gibi şirin bir kız için dizayn edilmişti: Pembe boyası ve mor perdeleri, mürdüm rengi tüylü halısı ve fotoğrafların çerçevesinin rengi mobilyalarıyla çok şirin duruyordu. Her yerde peluş oyuncaklar ve bir sürü resim vardı. Rüzgâr duvara monta edilmiş kitaplığa yaklaştığında orada kendi resimlerini gördü. Bir sürü resmi vardı, renkli fotokopiden çoğaltılmış resimler.

Rüzgâr bir tane çerçeveyi alıp bakarken, Esme arkasında belirip ona yaklaştı. Kolunun yanından bakarak, "Bilgisayardan çıktı aldım, kaliteli olmuyor ama kızım o resmini çok seviyor." diye bilgilendirdi. Rüzgâr'ın elinde olmadan kaşları çatıldı, eli kasıldı. Ona öyle bir baktı ki Esme yutkundu. "Senin yüzünden" der gibi.

Elindeki çerçeveyi sıkıca tuttuğunu fark edince de bakışlarını elinden kaçırdı. Onun kızgınlığını gördüğü an karnında tuhaf bir ürperti oluyordu. Tamam, o hata yapmıştı ama kendi de dönüşü olmaz bir hata yapmıştı. Ne kadar ona kızsa da, kızını ondan gizlediği için şimdi içindeki pişmanlık çoğalıyordu. Hele hastanede onların özlemlerini gördükçe, kabahati arttıkça katlanılmaz bir hal almıştı. O zamanlar sağlıklı düşünemediği şeyi, şimdi daha iyi kavrıyordu. Esme hata yapmıştı lâkin Rüzgâr da hatasını henüz telafi edecek hiçbir şey yapmamıştı. Ona kendini ispatlamamıştı.

Rüzgâr çerçeveyi yerine koyarken konunun değişmesini, gerginliğin dağılmasını istedi. "Burası çok ufak değil mi?" dedi ellerini cebine sokup bakışlarını içeride gezdirirken. Esme elindeki kıyafetleri yatağın üzerine koyup, çekmeceden kızına iç çamaşırı almak için eğildi.

"İki oda bir salon bize yetiyor. İki başı mamur olunca, çok bile." Çekmeceyi kapatıp kocasına baktı.

Rüzgâr gözleri kısıp imayla "İyi, en azından kızın evdeki odası büyük olacak." dedi onun inadına dişlerinin arasından. Esme onun söylediğine hiç aldırmadan kızına yaklaşıp aşağı eğildi. Bu hareketi birden yapınca omzu acıdı, yüzü ekşidi ama aldırmadı. Pelin'in elindeki oyuncağı alıp yere koydu. Üzerindeki badiyi başından aşırırken "Banyo zamanı anneciğim, hastanenin kokusu üzerinden gitsin." dedi üzgünce.

"Esme dinlenmen gerekiyor." dedi Rüzgâr kaşlarını çatarak.

Esme sırtındaki acıyı umursamadan "Kızın banyoya ihtiyacı var, kaç gündür koktu çocuk." dedi üzgünce.

"Anne bis de babamlan didcaz deyil mi? Babam bisi de [illegible] öyle diyoy." Pelin masumca sorusuna cevap beklerken annesinin içine nasıl fırtınalar ektiğinin farkında değildi. Esme başını kaldırıp karşısında dikilen adama baktı. Gözlerinde gördüğü sessiz uyarı ve tehdidi nefesini dışarı duyacağı şekilde saldı. Rüzgâr omuzlarını umursamaz şekilde sarsarken, Pelin alamadığı cevap yüzünden annesinin yüzünü ellerinin arasına alıp, bakışlarını babasından kendine çevirmeye çalıştı. Esme kızına bakınca kafasını sallayarak, "Anne bis de dıdıcaz deyil mi?" dedi inatla aynı soruyu sorarak.

Rüzgâr aşağı eğildi. "Tabiî aşkım, ben nereye siz oraya..." dedi annesine yandan bakış atarak. "Hem bizim orada kocaman evimiz var, bir de büyük bahçesi, istediğin gibi oynayabilirsin. Teyzen ve annezinnen de orada yaşıyor, onları görmek istemez misin?" Nereden vuracağını biliyordu hain! Cezalandıran bakışlarını karısına çevirdi. Onların adını duyunca rengi atmıştı ve bunu özellikle aklını başına getirmek için yapmıştı. Orada bıraktığı sadece kendisi değildi. Ondan olan bir sürü insanı üzüp ardında perişan bırakmıştı. Esme üzgünce suratını eğdi, inlercesine iç çekti.

"Rüzgâr..."

"Efendim sevgilim..."

Rüzgâr, Esme'ye tehditle bakınca, Esme geri adım attı. Zaten hastanede oldukları sürece, elinden geldiği kadar onunla konuşmamaya çalışmıştı. Oysa şimdi de konunun açılmasını açıkçası hiç istemiyordu. Suçlular kaçma psikolojisini severdi! Aslında bu konuyu yalnız başlarına kaldıklarında sakin kafayla konuşulmasını, tartışılmasını istiyordu ama hemen tartışılmasını da istemiyordu. Onca zaman sonra yeniden huzuru bulmuştu açıkçası kaybolmasından korkuyordu. Üstelik Pelin babasının bırakıp gitmesinden korktuğu için yanından hiç ayrılmıyor, bu da Rüzgâr'ın konuşulmasını engelliyordu.

Esme kızının iç çamaşırlarını çıkarıp onu küvete soktuğunda her zamanki gibi Pelin Gaz kaçırdı. Utanan miniğin yanakları kızarırken "Tarnımdaki kaya deliçten taçıyoylar baba, balla men salmıyoyum." diye kendini mahcupça açıkladı. Esme kızıyla ilgilenirken acı çekince, Rüzgâr geri çekilmesini emretti. Henüz yaraları tazeydi, yatması gerekiyordu ama inat işte kızının peşinde gezinip duruyordu.

Rüzgâr meleğinin oynayarak banyo yapmasını izledi. Ellerini köpüklü sulara daldırıp sabun köpüklerini üflüyor, onların uçmasıyla da

seviyordu. Ayaklarını suda çırpıyor, annesini kızdırıyordu. "Pelin, [illegible] yapma." dedikçe daha çok yapıp onu kızdırmaya devam ediyor. Esme de ona tepki olarak su döküp gülüyordu.

Yarım saat sonra banyosu yaptırılmış ve üzeri değiştirilmiş olan Pelin'le salona yöneldiler. İkisinin de üzeri kızlarından daha fazla ıslanmıştı.

Salonun kapısına geldiklerinde, "Kes sesini... Sana ondan uzak durmanı söylüyorum ama arkamı döndüğüm an onunla görüşüyorsun!" dedi Cem sinirle içeriyi turlarken. Kulağındaki telefonla sıkıntılı bir biçimde konuşuyordu. Ne kadar öfkelendiyse sesi kısık bile olsa buz gibi dondurucuydu.

Esme, Rüzgâr'a bakışlarıyla "Neler oluyor?" derken, Rüzgâr, Cem'in sinirli hâline dikkatle bakıyordu. Ne olmuş olabilirdi ki onu bu kadar sinirlendirecek? İşler de yolundaydı. O kadar sinirlenmişti ki içeri girdiklerini bile hissetmemişti. Kaşlarını çatıp kardeşini süzmeye başladı.

"Sen nereden biliyorsun onunla görüştüğümü?" diye bağırdı öfkelenen Ecem; telefonun diğer ucundan. Sesi kilometrelerce öteden bile dik başlılık ediyordu.

"Biliyorum işte!" diye geçiştirmeye çalıştı Cem. "O şerefsizin bir kilometre yakınına gelmesini istemiyorum." dişlerini sıkıp arasından tıslayarak "Eğer geldiğini duyarsam onu öldürürüm, ona yaklaşmayacaksın!" diye buyurdu. Ellerini saçına gömüp sıkıntıyla cama yürüdü.

"Buna sen karışamazsın! Peşime kimi taktıysan çek Cem, beni sinirlendirme. Canım kimi istiyorsa ona yaklaşırım, kimi istiyorsa onunla görüşürüm... Hatta şimdi onunla konuşmaya gidiyordum, senden izin alacak değilim." dedi genç kız uslanmaz kişiliğiyle kestirip atarak.

Cem telefonu sıkarken elini şakaklarında gezdirdi çaresizce. "Eğer onun yanına yaklaşırsan..." Öfkeyle soludu. Sustu, daha fazla tehditle gözünü korkutamayacağını anladı. "Ben yanında yokum diye kendini sahipsiz sanma, beni de delirtme." diye sinirle tısladı.

Onunla alay edercesine konuşan kız, "Buna nasıl engel olacaksın çok merak ediyorum, sen burada bile değilsin koca adam!" dedi. Ecem'in alaycı sesi hem öfkeli hem de başka bir şekilde kıskançtı, algılayamadı. "Sen kendi işinle ilgilen, ben de kendi işimle. Kiminle gittiysen oraya, onunla ilgilen. Beni de tehdit etmeyi de kes, hiç

gerçekçi gelmiyor! Adam öldürmek o kadar kolay değil bay kendini beğenmiş çakma mafya. Hem sen benim neyim oluyorsun da emir veriyorsun? Ben senin malın değilim bir kere öpüştük diye üzerimde hükümranlık kuramazsın! O en azından sevgilim oluyor..."

"Eski sevgilin..." diye düzeltti Cem dişleri gıcırdarken, "Sen benimken, senin üzerinde hükümette kurarım saltanat da, haremde."

"Ha ha, sen öyle san. İmitasyon Sultan Süleyman... Ben adamın haremini başını yıkarım be." dedi Ecem ona aldırmaksızın, zaten harem kurmuştu üstüne uyuz, bir tek ifşası eksikti, onu da yapmıştı. Sinirle telefonu suratına kapattı.

Cem elindeki telefonla donup kalırken, görüşmenin bittiğini belirten ***dıt*** sesini duyunca sinirle telefonu aşağı indirip, ağzının içinden küfürler savurdu. Esme, kızının kulaklarını tıkarken, Rüzgâr parmaklarını burnunun üzerine koymuş başını aşağı eğmiş çaktırmadan sırıtıyordu. Onun biriyle ilgilendiğini bilmiyordu. Bu kıskanç hâlleri açıkçası en çok onu şaşırtmıştı. Çapkın Cem âşık mı oluyordu?

Cem sinirle arkasını dönüp de onları karşısında görünce, önce afalladı. Sonra da hemen kendini toparlayıp yanlarına yaklaştı. Rüzgâr ona "Neler oluyor?" der gibi bakınca, Cem aldırmaksızın telefonunu cebine koydu. "Sakın abi, tek kelime dahi etme. Duyduklarını da unut." diye tehdit etti. Yere çömeldi. Yeni banyo yapmış yeğeninin yüzünde parmaklarını gezdirirken öfkesi yumuşadı.

"Sıhhatler olsun bızdık... Temiz temiz seni öpebilir miyim?"

Pelin şaşkınca başını salladı.

Cem evden gittikten sonra Esme Pelin'in karnını doyurup Rüzgâr'la birlikte yatırdı. Mutfağı toparlayıp sonunda işi bitince, kahve tepsisiyle salona geçti. Artık yalnız kalıp konuşma zamanıydı. Ne kadar kaçarca kaçsın Rüzgâr'ın erteleyeceği yoktu.

Rüzgâr camın önünde elleri ceplerinde, başını geriye doğru atmış dikiliyordu. Bu hâliyle camdan dışarı bakıyor gibi görünse de aslında sadece gözlerini kapatıp huzuru dinliyordu. Hayatta en huzurlu olduğu yerde, sevdiği kadının yanındaydı.

Esme'nin gözleri özlemle üzerinde dolaştı: Ceketini çıkarmış, spor gömleğinin kollarını katlamış dağ gibi duruyordu. Geniş omuzları rahatlamış, kendinden emin duruşu sakindi. Ona bakmayı özlemişti. Ona dokunmayı, yanında olmayı da özlemişti. Şimdi gitse sarılsa arkasından beline, dolasa kollarını sımsıkı, sıcaklığını tenine hapsetse

ne olurdu? Kafasını salladı bu konuları kafasından atmak için. Ellerini ondan uzak tutması gerekiyordu, henüz sadece görüşmüşlerdi sorunları ortada olduğu gibi duruyordu.

"Kahve yaptım bize."

Rüzgâr arkasını dönüp karısına baktı. Esme kahveleri sehpaya bırakırken, onu izledi. Saçları öne düşünce, eliyle çekişini. Biraz daha kalınlaşan, dolgunlaşan vücudunu... Bu haliyle içindeki şehveti harlıyor, kendini patlamaya hazır bomba gibi hissediyordu. Yanındaydı, dokunabileceği kadar yakın ama dokunamıyordu. Ona sarılmak, mis kokulu saçlarına burnunu gömmek içinde savaşıyor ve bu savaşı aklı başında olan yanı kazanıyordu. Ona dokunup ürkütmek istemiyordu. Yanına yaklaşıp, karşısındaki koltuğa oturdu. Esme kahve fincanını önüne uzattı. Kendi kahvesini de eline alıp karşısına oturdu.

"Doğumu nasıl oldu?" diye sordu bakışları vücudunda gezinirken adam.

Esme fincanı dudağına götürürken, yarı yoldu durdu. Bakışlarını kucağındaki fincanın tabağına çevirip yerine geri koyarken, "Normal doğum." dedi çekinik sesiyle, üzgündü.

Rüzgâr parmaklarını şakağına dayayıp kafasını sağa doğru yatırdı. "Nasıl oldu, nasıl gittin doğuma? Canın çok acıdı mı?"

"Tek başımaydım. Gece tuttu sancısı, taksi çağırıp gittim."

Onun rahatça söylediği şeyle Rüzgâr dişlerini gıcırdattı. O bunu fark etse de aldırmadan devam etti: "Kolay olmadı biraz zor oldu, her doğum gibi canım çok yandı ama sonra... Sonra onu görünce tüm acılarımı unuttum, her acı ona değerdi." dedi farkında olmadan dudakları yukarı kıvrılmış, eskiyi anınca yüzünde oluşan mutluluk duygusu belirginleşmiş... Onun gülümsemesiyle kocasının siniri biraz yatıştı.

"Sen de aşerdin mi? Hani hep bir şeyler isterler ya?"

Esme ilk aşerdiği şeyi düşündü. O gün aklına gelince bakışları kocasıyla kesişti. "Evet. Hatta ilkini birlikte yemiştik." Rüzgâr anlamayınca, "Çilek! Yatakta çilek yemiştik." dedi o anı hatırlayınca, kocasının gözlerinde ateşler yandı, bunu görünce de genç kadın gözlerini kaçırdı. Rüzgâr yanaklarının tatlıca pembeleştiğini görünce, bıyık altından sinsice güldü.

"O gün hamile olduğumu hissetmiştim ve ertesi gün doktora gitmeyi planlamıştım." Kocasının suratı tekrar düşünce, "Bir de her ak-

şam saat 8'de öpücük aşerdim." dedi gözleri şeytani tılsımlarla hainçe parlarken. Kocasının yerinde huzursuzca kımıldadığını görünce içine haylaz dalgalar yayıldı. Onun eski kıskançlığını kaybetmediğini anlayıp sevindi. Hâlâ deli gibi kıskanıyordu.

Rüzgâr kaşlarını çatıp "Ne öpücüğü?" dedi bas sesi koyularak, kızgındı.

Esme istifini bozmadan, "Her akşam köşedeki dondurmacıya gidip mutluluk öpücükleri alıyordum." dedi sakince. Rüzgâr huzursuzca yerinden doğruldu. "Benimle alay etme!" diye kızgınca söylendi, gözleri iki kara kuyuya dönüşmüştü yine.

"Ama öyle, her akşam çikolatalı dondurmanın öpücüklerini istedim."

Rüzgâr'ın dudakları belli belirsiz kıvrılırken, "Beni delirtmekten hiç vazgeçmeyeceksin değil mi? Daha şimdiden o dondurmacının dükkânını başına yıkma planlarına başlamıştım." diye itiraf etti.

Esme omuzunu hafifçe silkip, kahvesini yudumladı.

"Peki, ilk kelimesi ne oldu?"

Esme hüzünlü gözlerini bu sefer kaçırmadı. Onun karanlık bakışlarına kırgın ve hatta kızgın bakışlarını ürkekçe karşılayıp "Baba..." dedi. Ortamda yakıcı bir sessizlik oluştu. Gergin bir elektrik... "Ona seni o kadar çok anlatıyordum ki, bu da çok normaldi. İlk sözü baba oldu!"

Bir süre sessizce oturdular. Rüzgâr ona baktı. Esme bakışlarını kaçırıp parmaklarıyla oynadı. Ona öyle özlem duyuyordu ki; şimdi şu odadaki oluşan kışkırtıcı elektrik bile havada asılı kalıyordu. Dokunsa dağılacağını biliyordu. Bir yanı kendine dokunmasını sarılmasını isterken, diğer yanı vazgeçiyor savaşmaya zorluyordu. Ona duru sular gibi bir yolunu bulup akarken, önüne çıkan hatalarla aklı başına geliyordu. İkisi de hatalıydı ama Esme hep sadık olan taraftı. Peki ya Rüzgâr?

"Acaba, bunca zaman içinde başka kadınlar oldu mu?" diye aklındaki hasarlı soruyu yine belki de milyonlarca kez olduğu gibi, kendine sordu. Onun başkasına dokunduğunu düşündüğü zaman nefesi duruyordu. Başını kaldırıp kocasına baktı. Onun kendine bakan yoğun ve erotik bakışlarıyla nefesini tuttu. Bir bakışla bile böyle etkilerken, Allah'ım, dokunsa ne hâle gelirdi kim bilir? İçine derin bir nefes alarak göğsünü kabartıp, konuşacağı şeye odaklandı. O farkında

değildi ama o göğsünü gerince kocası yerinde kıpırdandı.

"Artık konuşalım mı?" dedi elindeki kahveyi titreterek tabağına koyarken. Rüzgâr hiçbir şey söylemedi. Onu o kadar özlemişti ki dokunmasa da sadece bakmak bile yetiyordu. Aslında aklındakiler tamamen farklıydı. Şimdi onu şuracıkta halıya yatırıp, hızla sahip olmamak için kendiyle savaşıyordu. Parmaklarını şakaklarına dolaştırıp kafasına tekrar destek oldu. Ellerini koyacak yer bulmazsa, onun vücudunda gezeceğini biliyordu. Konuşmadı. Kızmadı. Ya da ona bağırmadı hatta öfkeli bile bakmadı. Aksine bakışları ona olan özlemini gözler önüne seriyordu. Ne zaman baksa bakışları ya göğüslerinde ya da gözlerinde oluyordu. Kaç kere oralara dalarken yakalamıştı karısı. "Konuşmayalım!" dedi duru bir sesle.

Esme ona şaşkınca bakakalırken, dudakları aralandı. Ne yani ondan hemen vaz mı geçmişti? İçine bir hüzün yaslanırken, gözleri dolup geldi.

"Artık birbirimizi kırmayalım. Ben sana çok kötülük yaptım; sen de bana! Eğer bunlar tekrar tekrar ortaya dökülürse... Her şeyden yaralanırız. Bu sefer yaralarımız daha da derinleşir, canımız daha çok yanar."

Esme sehpaya uzanıp fincanı üzerine bıraktı. Derin bir nefes alıp kucağına bağladığı elinin parmaklarıyla oynamaya başladı. Ondan utanıyordu. Ona hasret kaldığı için ve onu kendine hasret bıraktığı için. "Konuşmazsak içeride hep kalacak, en ufak sorunda önümüze çıkacak. Kabuğu hep kavlayacak bir yara olacak, hiçbir ilaç da merhem olmayacak, usulca kanayacak." dedi kırılgan sesiyle, biraz bekledi konuşamadı. Cesaretini topladığı zaman devam etti. "Sanırım bu bir başlangıç olacak bize öyle mi?"

Rüzgâr yerinden kalkıp yanına geldi. Esme üzerine gölgesi düşünce, başını kaldırdı. Yanaklarına sıralanan inci taneleriyle kocasına baktı. Ne zaman ağlamaya başlamıştı ki? Ağladığının farkında bile değildi. İçi yanıyor, dışı donuyordu. Onun sevgisine ne kadar çok muhtaçtı. Ona kendini bırakmak istese de, olanlardan sonra artık tedbirli davranıyordu. Bu, elinde değildi. Rüzgâr aşağı eğildi. Esme'nin kucağında oynayıp durduğu elini kavradı, yukarı çekerek kalkmasını sağladı.

Esme onun sessiz emrine itaat etti. Şimdi karşısında duruyordu. Karısının elini avucunun içine alıp gözlerinin içine pırıltılar saçarak

bakıp, yukarı çıkardı. Bakışları içini eriterek yok oluyordu hurma gözlerinin derinliklerinde. Ruhuna usulcacık sızıyordu. Eskisi gibi dokunmak, bir olmaktı yürek atışlarıyla. Dudaklarına götürüp narin elleri sıkıca bastırarak orada tuttu. Kirpiklerinde takılı kalan gözyaşları içini titretti.

Esme onun yakıcı dudaklarını teninde hissedince yutkunup, gözlerini kapattı. Bu anı özlediği için kendini ona bıraktı. Dokunuşlarını, teninin sıcaklığını, ruhunu okuyan bakışlarını hissettiği an dağıldı. Rüzgâr onun bu hâlini görünce iç geçirip "Seni bir kere kaybettim, derin yaralar açıldı içinde." dedi. Esme duyduklarıyla uzun kirpiklerini araladı, gölgelerin ardından gözlerini izledi. "Sen de beni terk ettin, derin yaralar açtın yüreğimde." diye devam etti Rüzgâr içten sözlerine. Usul usul kırmadan konuşuyordu. Esme'nin dolgun dudakları titredi fakat aralanmadı. Ne diyebilirdi ki doğru söze? Birbirine sıkıca bastırıp dudaklarını yutkundu.

"Biz çok yara aldık; yaraladık da birbirimizi. Hep hırçın, hep inatçı olduk. Dinlemeden yargıladık, hep sevgimizi. Her şey çabuk kapanacak demiyorum... Ama bizim artık bir ilacımız var, kızımız için deneyeceğiz zamanla senin inancını, güvenini kazanacağım ve bir daha da aynı hataları yapmayacağım."

Bunlar boş vaatler değildi, hissediyordu ama neden hâlâ güvenemiyordu!

Esme boşta kalan elini yanağına götürüp yaşlarını silerken, omuzları sarsılmaya başladı. Dudakları aralanıp bir hıçkırık kaçtı arasından. Kalbi buna inanmak için yanıp kavrulurken, içindeki yaralar sızladı ansızın, acı soluğunu kesti. Bunca acı, bunca yara nasıl kapanacaktı bir gecede? Kapanmayacaktı elbette ama belki ona bir fırsat verirse ileride ne olacağını görebilecekti. Rüzgâr ise tereddütlüydü ona sokulmaya, hâlâ ürkek davranıyordu dokunmaya.

"Esme'm. Seni seviyorum. Senden olanı da. Hani sen diyordun ya, biz zor başladık ne kolay olacak ki diye! İşte biz zoru başardık. Dalgalı denizlerde patlak veren hortumlarla boğuştuk da, ufacık sandalla, duru sularda mı alabora olacağız?" Gözleri titredi karısının gözlerine bakarken, sesi yumuşadı. Onun ürkek bakışlarıyla genç kadının yüreği erirken "O kadar savaşa, can acısına dayanıp ufacık çiziklerle mi vazgeçeceğiz aşkımızdan? Her fırtınanın ardından kara bulutlar kaybolur, gök aydınlanır, güneş çıkarmış, bak bizim güneşimiz doğdu. Kızımız... Ben seni affettim!" dedi adam. Karısına yaklaştı. Ür-

kütmeden kendine çekiştirdi. "Sen de beni affet." dedi dudaklarını alnına değdirip, koklayarak. Vücutları değmedi birbirlerine ama dudağı değdiği yeri yaktı kavurdu.

Esme dondu kaldı kısa bir an ilk temasıyla. Bu adamın dili nasıl laf yapıyordu böyle? Derin bir iç gerdi. Ah o dili değil miydi ki zaten onu kendine bağlayan! Tereddütlü ellerini kaldırıp kocasının beline sardı. Ürkekti. Kendini uzun zamandır yoksun kaldığı güvenli dağa yaslayıp, sıkıca sarıldı. Isısını tenine, kalp atışını canına hapsetti. Gözlerini sıkıca yumdu. Kalbinin heyecanlı atışını ona armağan etti. Özlemişti! Hem de ölesiye. Rüzgâr ondan gelen bu güzel tepkiyle bıraktı kendini. İçi rahatlarken derin bir nefes alıp gözlerini kapadı. Kollarını karısının ince beline sıkıca sarıldı. Özemişti onu sarılmayı, sıcaklığını, teninin kokusunu kendine mühürlemeyi. Elleri sırtında gezerken bilinçsizce sadece onu hissetmek için dokunuyordu parmakları tenine.

Birbirlerine dokunuşlarında ateş vardı ama şehvet yoktu. Aşk vardı ama tutku yoktu. Sadece birbirlerine özlemle çarpan yürekler, kuş kanadı çırpınışları gibi havalandı yüreklerinde. Dakikalar ne kısa geldi bu dokunuşlara, oysa saliseler bile uzun geliyordu ayrı kaldıkları anda. Hayat durmuş kalmıştı onlar için o anda. Rüzgâr ağır ağır aldığı nefeslerin ardından sıcacık soludu dudakları hâlâ karısının tenindeyken.

"Sen olmayınca nefes alamıyorum, boğuluyorum... Cennetin içinde, cehennemi yaşıyorum."

"Sensiz nefes alamıyorum diyenler hep başkasına nefes oluyor Rüzgâr, korkuyorum."

"Senden başkasına soluk veremem ben." dedi adam dürüstçe.

"Ben senin elinde oyuncak değil... yüreğinde yanık, gözlerinde hayal, dilinde şarkı olmak istiyorum Rüzgâr. Ve sen benim kalbimde yazıt, dudaklarımda neşe, ruhumda mühür olmalısın dedim! Başardım. Peki, sen başarabildin mi sadakati?"

"Esmem... Gelirsen; sana âşık olmanın bir tutku değil, hayat için nefes olduğunu bıkmadan anlatabilirim. Âşık olduğumdan beri, nasıl azgın bir nehir gibi delircesine hırçın hırçın sana aktığımı, seni tanıdığımdan beri taşkın olup bentlerimi yıktığımı gösterebilirim. İçimde ne kadar kötülük varsa, çığ olup üstüne yıkıldığın günden beri, viran olmuş yıkıntılarımın üzerinde bir Ankakuşu gibi kendimden arınıp, nasıl yeniden doğarak yükseldiğimi anlatım. Yeter ki, sen gel!"

Biraz geri çekildi. Karısının yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerine bakarak "Hadi?" dedi buğulu sesiyle. Ondan duymaya ihtiyacı vardı. Onun sesini özlemişti. Özlemle bakan gözlerini görüyordu da, aşkla bakan hâllerini özlüyordu. Esme kafasını geriye atıp biraz düşündü. Ona inanmıştı lâkin biraz burnunu sürtmek istiyordu. Bu olayı böyle kolay hale getirmesini istemiyordu. "Önce şartlarım var!" dedi dudağından kırık bir hıçkırık daha kaçarken, hapsetti özlemlerini bir süre daha yüreğine.

"Ne istersen kabulüm, söyle, her şeyi kabul yeter ki yine eskisi gibi bak bana. Senin gözlerinde yine kendimi görmek istiyorum... Sevgiyle..." dedi karısının yanaklarını tek eliyle kurularken.

Esme'nin dudakları yukarı kıvrılırken tatlı bir telaşla, "Her şeyi mi?" diye cızırtılı sesiyle sordu.

Rüzgâr kafasını salladı tereddütsüz. "Her şey aşkım, sen ne istersen!"

"Ama sonra vazgeçmek yok, ne dersem olacak!" dedi dudaklarını çocukça bükülerek. Derin derin soluyup onun sıcaklığını yok saymaya çalıştı. Rüzgâr daha da sokulup soluklarını yüzüne verirken, "Hadi başla, dayanamıyorum. Ben yaşlı bir adamım artık sevgilim, kalbim var." dedi vücudu yanmaya başlarken. Esme onun daha fazla esiri olmamak için biraz geriye çekildi. Kocasının kollarından zor da olsa ayrılınca, Rüzgâr'ın kaşları çatıldı.

Bundan hoşlanmadığını gösteren gözleri sinirle parladı. Esme ellerini göğsünün altında bağlayıp dudaklarını içindeki hararetini yok etmek için yaladı. Kocasının gözleri direkt oraya kilitlenince, dolgun dudakları şeytanca kıvrıldı. "Sevişmek yok!" dedi gözlerinin içine bakıp biraz da kızararak. Kocasının tepkisini izlemeye başladı. Rüzgâr'ın gözleri kısılırken çenesindeki kası seğirmeye başladı. Esme bunu hissedince, "Sana inanana kadar, sadece bir süre... Beni ikna et, dokunursan nasıl anlayacağım bunu?" dedi onu rahatlatmak için. "Ne istersen dedin, unutma."

Rüzgâr önce ağzının içinde biraz homurdandı. Esme onun küfür ettiğine yemin edebilirdi. Genç adam sinirden kasılan ellerini gevşetmek için açıp kapadı. "Tamam." dedi biraz kızgınca. "Harika!"

Kızgındı. Dört yıl ona hasret kalmıştı. Onu özlemiyle yanıp tutuşmuştu ve şimdi karısı karşısına geçip, *gösteririm ama elletmem* diyordu. Bu hiç adil değildi. Hoşuna gitmese de az önceki verdiği sözlere

lanet ederek; eli mahkûm kabul ediyordu. Bakışları çelik demirler gibi kıyulurken, dişlerini sıktı. Daha neler yumurtlayacak diye bekledi.

"Bana karışmak yok, çalışmak istiyorum. Artık kendi ayaklarımın üzerinde durmaya alıştıktan sonra evde oturamam." dedi gözlerini süzdürürken. Rüzgâr'ın gözleri kısılsa da kafasını salladı. Buna pek müsaade edeceğini sanmıyordu ancak ses etmedi, bilmese de olurdu. Ya da yanında çalışmasına izin verebilirdi. Gözünün nünde.

"Öpüşmek de yok..."

"Yok, artık!" diye gürlediğinde yüksek perdeden, genç kadın titredi.

"Rüzgâr çocuk uyuyor."

İşte onun gözlerinin alev alıp yandığı an tam da bu andı. Esme beceriksizce toparlamaya çalıştı konuyu, hızla söze atıldı. "Sadece bir süre! Biliyorsun sana karşı koyamıyorum dokununca. Eğer dokunursan kendimle çelişirim, fikrimde sabit bir karara varamam." dediğinde fısıltı gibi, Allah biliyor ya, onu öperse eriyip biteceğini ve her şeyi sileceğini biliyordu. Daha tenine değdiği an elleri, özdenetimini kaybediyordu. Neyse ki yapmadı. Ona bir parmağını dokundurması ateş almasına, ellerinde cayırdayarak yanmasına yeterdi. Bir de senelerin arsız birikimi işin içine girince, bu söz konusu dahi olmazdı. Rüzgâr usulca yaklaşıp sinirle homurdanarak, derinden gelen sesiyle mırıldandı.

"Yağ gibi su yüzüne çıkmakta üstüne yok değil mi? Böyle yapma bence, acı çekerek öldüreceğine arsenik ver de hiç değilse acılar içinde kıvranmadan gideyim! El insaf be kadın, ben seni senelerdir özlemle bekledim. Hep bu günün hayaliyle yaşadım, sen karşımda Afrodit olmuş hâllerinle gezerken, nasıl dokunmadan duracağım? Ellerimi kesmen lazım sana dokunmamı engellemen için. Kafamı kopar ki bu düşüncelerden uzak tutayım." Elini saçlarına daldırıp sinirle geri çekti. "Sen bana öl diyorsun." Bu hareketi hiç nazik değildi. "Biraz insaflı ol. Kaç sene geçirdin aradan, ben senin sayende rahip gibi yaşadım senelerimi." diye soludu öfkeyle, gözlerinde şimşekler çakıyordu.

Esme onun söylediği şeyle, çocuk gibi sevinirken, eh birazcık da olsa sinirlendi. En azından ondan başkasının olmadığını mertçe söylemeye çalışıyordu ki, bu fikirler içini rahatlasa da yüreğinin kuytu bir yerlerinde bir kurt kıpırdanıp duruyordu. Gerçi tam olarak birilerinin olmadığını söylememişti ama...

"Yaşamasaydın, ben mi dedim sana bekle diye, hem seven adam bekler zaten. Başka kadınları aklına dahi getirmez!" Dudaklarını öfkeyle büktü. "Bir de söylüyor, şikâyetçiysen beklemeseydin. Ben de bekledim. Ben de kimseyi hayatıma dâhil etmedim." Kendinden emin bir tavırda başını kaldırıp inatçı burnunu hava dikti.

"Bu aynı şey değil, seninle ben farklıyız. Genlerimiz, kodlarımız, metabolizmalarımız farklı. Bu kadar gamsız olma!" diye itiraz etse de Rüzgâr, bu sözler Esme'nin üzerinde pek bir işe yaramadı.

"Ne demek değil... Aynıyız! Sen erkeksin, ben de kadın. İhtiyaçlar aynı, istekler aynı, tutkular aynı, farklı olan ne? Sen bilirsin, daha şimdiden su koyuveriyorsan boş ver, demek ki niyetin sadece beni yatağa atmakmış. Aşkımı kazanmak değil, oyun oynamakmış."

Rüzgâr kızgınlıkla onu kendine çekti. Bedenini sıkıca bastırıp nefesini kesti. Zaten onun dokunduğunda nefes almıyordu ki, zira bunu hep unutuyordu. Ama adam anlamadı. Sanki bu söyledikleri sebebiyle ona ceza verir gibi sertti. Tenleri birbirine yapışırken, Esme'nin kolu acısa da belli etmedi. Rüzgâr, karısına kaşlarını çatarak baktı. "Tamam, lanet olası şartlarını... Her isteğini kabul ediyorum. Sen de benim şartlarımı kabul edince?" diye şart koşunca kızgınca, Esme irkildi.

Hâlâ kaşları çatılıydı. Öfkeli bakarken, "Ne şartı? Burada tek şart sunacak kişi ben oluyorum, sen değil. Unuttuysan hatırlatayım, her şey senin dilinin yüzünden bu hale geldi. Kabul etmiyorum." diye kestirip attı.

"Nedenmiş o?"

"Neden şudur ki, ben haklıyım!.. Sen benim şartlarımı kabul edip uyacaksın. Bana öneride bulunursun, fakat şart koşamazsın!"

Rüzgâr kızmıştı, ona kavuşmaya çok az kalmışken uzak kalacaktı. Arzu zehirleyerek benliğini tüm bedenini esir alırken, saf şehvet şahlanarak canını yakıyordu.

"Tamam, olabilir fakat..." Kendinden emin bir bakış attı. "Arada istisnalar olacak. Bunu sen de biliyorsun!"

"Neymiş bu istisnalar?"

"Seninle sevişmeyeceğiz, sen bana gelene kadar. Bu kuralı sen bozarsan ben memnuniyetle kabul ederim. O zaman beni hiçbir şey tutamaz."

"Bu olmayacak, emin olabilirsin." dedi alçak, ama zor denetlendiği belli olan bir sesle.

Sanki bir gerçeği o an anlamış gibi, kaşlarını düşünceli bir ifadeyle çattı. Esme'nin dudakları aldığı cevabın hoşnutluğuyla yukarı kıvrılırken, içi buna isyan edip huysuzca buruldu. Ona ne kadar şart koşsa da kendi bu şartlardan daha şimdiden pişman olmuştu. Kocasına, kışkırtıcı bir havayla sokulup, itiraz eden bakışlar atarak işveyle seyretti. Onu ölecek kadar çok özlemişti. Çöldeki susuz bedevi gibi; vaha olarak görüyordu daha şimdiden. "Ama bunlar bugün başlamayacak tamam mı?" dedi etkili bir inatla.

Rüzgâr arsızca göz kırpıp aşağı eğilirken, aklında olanı işleme derhal koyuyordu. Ona bir dakika daha dokunmazsa ölür, hatta cehennemin rutubetli yerlerinde kavrularak yanardı.

Esme ona şaşkınca bakarken elinden bir şey gelmedi, dudaklarına kapanan hasret kaldığı dudaklarla nefesi yarıda kesildi. Ah, onun dudaklarında şehvetle oyalanan sert dudaklarla afallayan genç kadın, birkaç saniye sonra gaflette bulunup dudaklarını aralamasıyla, o özlemiyle yandığı dokunuşlara karşılık verirken buldu kendini. Aşkın keskin şarabından isteyerek kanasıya içmeye meyilliydi. Sarhoş oldu.

Rüzgâr yılların özlemiyle öyle bir öpüyordu ki, ne kadar sert olduğunun farkında değildi. Tadını alıyor ama kanamıyor, tutuyor fakat bu dokunuşlar ona yetmiyordu. Ellerini çırılçıplak kadifemsi teninde, her köşesini arşınlayarak dolaştırmayı, her şeyiyle ona tek hamlede sahip olmayı deli gibi istiyordu. Onun olduğunu, kuytularında, özlemiyle yanarken kaybolmayı yapamamak, canını yakıyordu. Gerçi ona neleri kaybettiğini hatırlasın diye ceza verir gibi sertti dokunuşları, naiflikten uzak arzuyla koyulaşmıştı.

Esme'nin dudakları istekle aralanmışken, elleri kocasının boynuna yolculuğa çıkmıştı. Gözlerini sıkıca yumdu. Zaten şu anda dünya batsa açık tutamazdı. Ellerinin altında tekrar onun sert tenini ve kaslarını hissetmesi muhteşem bir histi. Sert öpüşüne aynı tepkiyle karşılık veriyordu. Rüzgâr elinin birini beline koyarken, diğerini ensesine koyup onu iyice kendine çekiştirip duruyordu. Kaçacağını düşündüğü için onu kendine esir etti.

Tadını almaya başlayınca da, bu ona yetmedi. Karısının dili onunkiyle temas ettiği an, ağzından koyu bir homurtu koptu ve karısının ağzında boğuldu. Özlemin ateşleri tenlerini yaktı. Ellerini, karısının

kalçalarına doğru yolculuğa çıkarıp sert bir şekilde mıncıkladı. Ameliyat yeri acıyan Esme bir anda gözlerini açıp kendini geri çekmeye çalıştı. Rüzgâr buna izin vermeyince ellerini boynundan çekip, onun geniş göğsüne dayadı nefes almak için. Elinin altında onun güçlü kalp atışını hissetmesine rağmen umursamadı içindeki saf arzuyu ya da öyle yapmaya çalıştı. Titriyordu. Kocasını her şeyiyle hissediyordu. Onu kendinden biraz iterek uzaklaştırdı. "Canım acıyor..." dedi yarasından bahsederek.

"Benim de acıyor." dedi adam en az onun yarası kadar acıyan yüreğinden seslenerek.

Elinin altındaki kalbin güçlü ve sıcacık atışıyla dağılmamak için elini oradan alıp koluna indirdi.

Rüzgâr derin derin solurken alnını alnına yasladı. Vücutları hâlâ birdi ve kasıkları kendini zorlayarak zonkluyordu. Genç kadın boğazını temizleyip dudaklarını yaladı, onun tadını tekrar hissetti kendi dilinde. Kalbi göğüs kafesini zorlarken, "Buna ihtiyacımız vardı, ama bir daha da olmayacak." dedi derinden gelen sesiyle.

Rüzgâr onu iyice kendine çekip sarılırken narin tenine, "Sana bitti dedim." diye itiraz etti güçsüz cılız çıkan sesiyle. Rüzgâr elini o özlediği saçlarında gezdirip narince kendine çekerek kafasını sinesine sardı.

"Seninle sevişmeyeceğim, öpüşmeyeceğim dedim, kahretsin bir şey yapmayacağız." dedi birden sertleşen, haşin haşin titreyen bir sesle. Kafası, düşünceleri, duyguları karmakarışıktı. Biraz duraksayıp kendini sakinleştirmeye çalıştı. Fakat bu o kadar zordu ki. "Sana sarılmayacağım demedim Esme. Seni her istediğimde sıkıca sarılacağım. Her zaman." Dudakları yukarı kıvrılırken şeytanca, "Bu kadarını da yapmazsan ben ölürüm, kafayı yerim hatta çıldırabilirim." dedi derinden gelen sesiyle.

Esme sert çizgili yüzüne bakarken, bir kez daha ona tutsak düştüğünü düşünüyordu. Bu kez kendi aşkının tutsağı olmuştu! Kollarını beline sardı. "Allah korusun, ben sensiz ne yaparım." Sıcacık gözlerle yüzüne baktı. Başını yıllar sona çekinmeden kocasının göğsüne huşuyla gömdü. Genç adam uzandı, onun başını kendine çekti, dudakları ilk önce hafif, sonra tutkulu öpüşlerle birleşti. O anda kendilerini bu önlenemez akışa bırakmışlardı.

Ameliyat yeri ağrıyan Esme önüne dönüp biraz sıkıntılı oturdu. Başını yana devirip koltuğun başına dayadı. Bakışları kocasının yüzüne kaydı. Yola bakıyordu büyük bir dikkatle. Birkaç saatlik uçuşun ardından tekrar başladığı şehirdeydi. Uçaktan indiklerinde, arabayı kendi kullanmak istediğini söyleyip şoförü eve göndermişti. Bakışları onun ifadesiz yüzünde gezindi özlemle. Dünden beri ona bakmaya doyamıyordu. Sonra gece geç saate kadar oturup konuşmuşlardı. Ciddi anlamda konuşunca, saatin nasıl geçtiğini anlamamışlardı. Bir sürü şey ve bir sürü kırgınlık ortadan kalkmıştı. Netleşmişti bazı şeyler aklında, buna ihtiyacı vardı. Dün geceki huzursuz uykunun ardından, bir de bugün dinlenemeden apar topar yola çıkmışlardı. Henüz tam iyileşememişti oysa ama bunu umursamıyor, iyi rolü yapıyordu.

Bu adam, ne kadar aceleciydi! Aklına geceki halleri gelince, dudaklarını dişlerinin arasına alıp, gülmesini engelledi. Onu, Pelin'in ufacık yatağına, zorla ikna ederek yatırmıştı. Hem de homurtular eşliğinde. Tabiî, buna yatmak denirse! Kendi de kızıyla odasındaki yatağında yatacaktı, fakat sabahında onu yanlarında bulması şok etkisi yaratmamıştı. Bu beklediği bir şeydi! Kocaman adam ufacık yatağa kıvrılıp onları sarmalamıştı.

"Niye bu kadar acele ettiğini anlamıyorum? Henüz toparlanamamıştım bile hemen yola çıktık. Evde bir sürü şeyimi bıraktım, ya ihtiyacım olursa onlara?"

Rüzgâr direksiyonu bıraktı, onun kucağında duran elini nazikçe kavradı. Dudağına götürüp bastırdı. "Geç bile kaldık. Hiçbir şey umurumda değil, eksikleriniz ne ise alınır. Yok, illa kendi evimin eşyalarını istiyorum diye düşünüyorsan, onlar da birkaç gün sonra gelecek zaten merak etme."

"Hayır, merak etmiyorum. Benim anlamadığım neden bu kadar acele ettiğin! Kalsaydık ya birkaç gün daha." Dudağını sallandırıp yüzünü düşürdü. "Kahvaltıyı bile zor yaptın, sana kalsa yataktan kalkıp yola düşecektik. Hem benim fikrimi sorma gereği bile duymadan, apar topar yollara düşürdün bizi."

Rüzgâr bakışlarını ona çevirip, "Esme neden kalmak konusunda bu kadar ısrar ediyorsun? Bu konuyu dün gece açıkça konuşmuştuk." dedi sertçe. "Ne seni ne de kızımı artık yanımdan ayırmam ve sizi

evimizde görmek istiyorum. Mutfağımda, salonumda ve yatağımda. Yuvamızın içinde yine eskisi gibi senin olmanı istiyorum. Gerçi artık bir de prenses var şimdi o buzdan şatomuzda." dedi kızını konuşurken, az önceki kızgın olan bakışları yumuşadı.

Esme sıkkın bakışlarını kaçırdı ondan. "Ben... Ben sadece henüz hazır değilim dönmeye." diye sonunda gerçeği kabullendi. "Sadece bunu sana..." derince bir nefes alıp sıkkınca dışarıya saldı. Bakışlarına yine bir hüzün gelip oturdu. Korkuyordu. Hâlâ içinde bir yerlerde bir huzursuzluk hüküm sürüyordu. Bunun kocasından mı, yoksa başka bir şeyden mi olduğunu bilmiyordu! Ama içinde bir huzursuzluk vardı. Belki de korkmasının sebebi, ailesiyle tekrar yüz yüze gelecek olmasıydı. Onlara geçen zamanı, kızını nasıl anlatacağını düşünmesiydi! Onları çok üzmüştü. Gittiğinde kim bilir nasıl acı çekmişlerdi. Oysa ne çok istemişti onları aramayı, fakat kocasının onu bulmasından korktuğu için aramaktan çekinmişti. Şimdi düşünüyordu da yaptığı hatalar boyunu aşmıştı. Bir gururun peşine takılıp mutluluğuna ara vermişti. Gururun olduğu yerde, aşk çeker gider; bunu düşünemedi.

"Biliyorum hâlâ tedirginsin, fark ediyorum. Bırak içindeki yaraları birlikte saralım." Bakışlarını Esme'ye çevirdi. "Benimkini de, seninkini de. Bir sürü yara açıldı yüreğimizde, hiç yok yerden, boş sebeplerden. Sen bana ne kadar kızgınsan, ben de sana bir o kadar kırgındım fakat bunları dün gece geride bırakacağımızı konuşmuştuk. Önümüze bakacağız. Geçmişi, geçmişte ait olduğu yerde bırakacağız. Eğer sen durmadan böyle geçmişi eşelersen, geleceğe adım atamazsın, ben seni geleceğimde istiyorum."

Esme onun kızmasına hak veriyordu ama yine de onun sesinin sertleşmesi içine oturmuştu. Galiba birbirlerini anlamaları biraz zaman alacaktı. Eskisi gibi olmaları zamana kalmıştı. Rüzgâr radyoyu çalıştırdı. Hafif slow müzik arabanın içini doldururken; "Seni yanımda istiyorum, her an gözlerimin önünde. İçimde taşıdığım gibi yanımda olmanı istiyorum." dedi ısrarla. Esme'nin dudakları muzırlıkla yukarı kıvrıldı. Biraz ortamı yumuşatmak istedi. "Bıkmaz mısın o zaman benden? 7 gün 24 saat, her salise!"

Rüzgâr ona kızgınca baktı. "Deli misin? Senden bıkmak ne kelime, senden ayrı kalınca çıldırıyorum ben! Değil 7 gün, 7 salise, bile ölmeme yetiyor. Sen benim iyi yanımsın. Sen olunca iyi biri oluyorum, daha yumuşak, daha merhametli. Sen olmayınca iyi yanım kayboluyor elimde değil, sen benim eksik yanımsın."

"Hım demek Cem'in söyledikleri doğru!"

Rüzgâr kaşlarını kaldırdı: "Ne dedi ki Cem?"

"Ben olmayınca çekilmez oluyormuşsun, aksi ve huysuz!"

Belki bencilceydi, belki sadistçe ama onun kendi olmayınca, aynı kendi gibi yarım kaldığını bilmek hoşuna gitmişti. Kalbine iyi gelmişti. Bu düşündüğü şeye kızdı. Sadist Esme.

"Bak sen... Demek benden şikâyetçiymiş beyefendi!" dedi muzırlıkla sesini biraz yükselterek. Arka taraftan ses gelmeyince bakışlarını dikiz aynasına çevirdi. Cem koltuğa yayılmış dalgınca dışarıyı izliyordu. Buralarda olmadığı da aşikârdı. Bu çocuğun bir derdi vardı ve söylemiyordu.

"Neyi var, çok sessiz? Onu daha önce hiç böyle görmemiştim." diye sordu Esme.

"Bilmem, bana da bir şey demedi! Biraz kendi başına kalsın kafasını dağıtsın, sonra konuşurum onunla. Şimdi gergin anlatmaz hiçbir şey. Onun üzülmesine müsaade etmem merak etme..." dedi arkaya bakarken. Cem ise kafası karışık halde onları duymuyordu.

Rüzgâr, Cem'in evinin sokağına ilerdi. Sitelerin olduğu dönemeçten geçip seri hareketlerle kaldırıma yanaştı ve apartmanın önünde durdu. Bakışlarını dikiz aynasına çevirip "Eve gelseydin, yemek yiyince geçerdin evine!" diye söylendi.

Cem arabanın kapısını açıp "Yok abi, başım fena halde ağrıyor daha sonra görüşürüz." diye geçiştirdi. Bakışlarını Esme'ye çevirip muzırca tebessüm etti. Sonra da düşündüğü şeyle sırıtarak, "Bir daha kaçmaya kalkma bak, bir kez daha kaldıramaz bu beden canavar Rüzgâr'ı." diye alaylı ses tonuyla arabadan indi. Kapıyı kapamadan önce "Yarın gelirim bızdığımı görmeye, artık onsuz yaşayamam, kendine bağımlı oldum." dedi uyuyan yeğenine şefkatle bakarak. Kapıyı kapatıp elini 'Eyvallah' der gibi başının üzerinde sallayarak apartmanın girişine yöneldi.

"Evine ne oldu?" dedi Esme şaşkınca apartmandan girerek adama bakarak.

"Buraya taşınmaya karar verdi, bilmiyorum." dedi Rüzgâr arabayı yerinden kaldırıp karısına bakarak. "E, karıcığım sonunda yalnız kaldık. Gerçi bir sürü yasak koydun. Fakat düşünmediğin bir şey var hâlâ beni nasıl oyalayacağını söylemedin! Benden istediğin şeyi kabul et-

tim diye senden ayrı durmayı da düşünmüyorum, bunun farkındasın değil mi?" Araştıran gözlerle genç kadına baktı.

Esme'nin gözleri bir an ışıldadı. "Aslında var bir çözüm ama sen ne diyeceksin onu bilmiyorum!"

Rüzgâr suratını tuhaf bir hale soktu, biraz sert çıkan sesiyle, "Sana dokunmamı da yasaklamayı düşünüyorsan, bu sefer söz möz dinlemem yıkarım tüm yasaklarını ona göre! Zaten bu yaptığın vicdansızlık, ben ne kadar bekledim bu anı haberin var mı?" diye azarladı. Karısının yüzüne düşmüş bir tutam saçı geriye itti.

"Hiç de değil! Bence bu gerekli."

"Kim için?"

"Rüzgâr söz verdin."

"Dün geceye dönme şansımız olsaydı... Ağzını açmana asla müsaade etmez, dudaklarımla kapar seni konuşturmazdım. Hadi yine ne yumurtlayacaksın bakalım!" Esme, kocasının sertleşen yüzünü avucunun içine bastırıp, dudağının köşesini dişlerinin arasına sıkıştırdı. Rüzgâr bu hareketi yaptığında bocaladığını bildiği için, "Söyleyeceğin şey çetin bir şey herhalde, yine aldın dudağını dişlerinin arasına..." dedi dikkatle. Esme dudağını dışarı saldı. "Kızarsın diye çekiniyorum!" Rüzgâr elini yakalayıp yanağına bastırdı. Sesi önceye göre daha yumuşak geldi. "Söylemeden bilemezsin değil mi? Hadi söyle de sen rahatla, ben de meraktan kurtulayım!"

"Kızmayacaksın ama?"

"Esme, pazarlık yapacak konumda olmadığının farkındasın değil mi? Bence şansını fazla zorlama, az olan sabrımı tüketme!" Gözlerini vücuduna dikip ateşten bakışlarıyla karşısındaki kadını eritirken, kendi hararetinden kuruyan dudaklarını yaladı. Bakışları göğüslerine odaklanıp kalırken, derinden gelen arzulu sesiyle "Çünkü pek dirayetli değilim, eskisi kadar da güç kalmadı içimde ne yalan söyleyeyim." diye ayartıcı sesiyle söylendi.

Esme'nin yanakları yanmaya başlarken bakışlarını dudaklarından kaçırdı. "Şey... Aslında hani biz hemen evlendik ya!" Rüzgâr homurdanarak "Evet, ne olmuş?" diye sabırsızlandığını belirtti.

Esme elini yüzünden çekmeye kalkınca, Rüzgâr izin vermedi. O da mecburen, "Ben seninle flört etmek istiyorum." dediğinde derin bir nefes alıp dışarı saldı. Sonunda söyleyip rahatlamıştı. Bakışları

kocasının yüzünde gezindi. "Ne saçmalıyorsun biz evliyiz, flört de nereden çıktı?"

Esme suratını sallandırıp dudaklarını büktü. "Biliyordum zaten... Bak boş ver. Söylemedim say. Saçmaydı." diye kızgın kızgın karşı çıktı. Önüne döndü. Ama bu sorunun üzerine başını kaldırıp, gözlerine bakmak zorunda kaldı ve araştıran bakışlarıyla karşılaştı. Genç adam dikkatle onun yüzünü süzüyor, sanki konuşmadan bir şeyler soruyordu.

"Sana hayır demedim! Sadece bunun nereden çıktığını sordum." Bu cevap üzerine rahatlamış göründü. "Aşkım, biz o aşamaları geçtik ya ondan. Hani sevgililer sadece gezer, biz her aşamayı sonuna kadar götürdük, nasıl olacak bu? Bak kanıtı arka koltukta uyuyor..." dedi muzırca sırıtarak.

Esme'nin yüzü yansa da kocasına dönüp heyecanla anlatmaya "Ben, ne bileyim! Sinemaya gidelim, birlikte sahillerde dolaşalım... Sonra biz hiç pikniğe gitmedik, akşam yemeklerinde sözleşip buluşmadık." diye anlattı. "Ben bunları seninle hiç yaşamadım." Dürüsttü. Dudağının iç kısmını dişledi. "Sence yanlış mı olur?" Sesinde öyle yalvaran bir ifade vardı ki, kocası bir an çaresiz kaldı. Neyse ki gülümsemeyi başarabilmişti.

Rüzgâr biraz düşündü. Gözlerinde şeytanca şimşekler çakarken "Ama sevgililer öpüşüyorlar ve sen bana bunu yasakladın!" diye bu konuyu aleyhine çevirdi.

Esme kıkırdarken "Zaten aklın başka yerde olsa şaşardım. Tamam, bu konuda biraz esneklik yapabilirim sanırım ama ufacık buseler. İlerisi yok!" dedi dikkatle. Gözlerini kıstı. "Sanma ki kararımda delik açtın, sadece esneklik yaptım o kadar."

"Tamam, ne zaman başlıyoruz?"

Esme omuzlarını sarstı. Yerinde biraz kıpırdandı. "Bilmem sen ne zaman istersen başlarız."

"Oldu o zaman, yarın başlıyoruz."

Rüzgâr biraz düşündü. Acaba flört nasıl yapılıyordu? O daha önce hiç flört yapmamıştı ki. Yani gerçek anlamda! O birkaç saat sohbet eder, sonra da bu komplimanları yatakta bitirirdi. Daha önce hiç sinemaya ya da pikniğe gitmemişti. Demek her şeyin bir ilki vardı.

Şu anda karşısında duran rahatlamış, mutlu, neredeyse çocuksu

ifadeli Rüzgâr Karalı, yıllar önce tanıdığı soğuk, uzak, tepeden bakan adamdan öylesine farklıydı ki! Sıcacıktı.

Esme önüne dönüp kollarını göğsünün altında bağladı. Suratını cama çevirip "Yalnız değiliz, bizim bir kızımız var kocacığım, bu olaya onu dâhil etmeden nasıl yapacağını sen düşüneceksin! Biz flört ederken onun da gönlünü göreceksin unutma! Pelin sensiz nefes bile almaz artık." dedi dudağında oluşan muzır gülümsemeyle. Derin bir soluk aldı.

"Hiç unutulur mu o prenses!" dikiz aynasından kızına bakıp onun yanaklarını ısırmamak için kendini zor tutuyordu. Bakışları tekrar yola dönerken "Normalde de bu kadar uzun uyuyor muydu? Ben onun sesini özledim, özellikle baba diyen peltek dilini." dedi hasretle.

"Yok, normalde bu kadar uyumaz ama uçağa alışkın değil, ilk kez biniyor; yoruldu galiba."

Rüzgâr evin caddesine girince Esme'nin içini tuhaf bir merak sardı. Karnını tuhaf bir his esir aldı. Evini özlemişti. Allah'ım, heyecanlanmaya başlamıştı şimdi. Bu saçmaydı ama araba evine giden yolda akarken onun içinde tuhaf duygular kabarıyordu. Rüzgâr arabayı evin sokağına sokup ağır demir kapının önüne gelince dalgınlıkla kornaya bastı. Alışkanlık üzerine bunu hep yapıyordu.

"Anne deldik mi?" dedi Pelin gözlerini ovalayarak, uyku mahmuru bakışlarıyla annesine bakıyordu. Rüzgâr ağzının içinde kendine saydırırken "Geldik bebeğim." dedi. Kızına dikiz aynasından bakınca, onun da camdan dışarıyı görmeye çalıştığını fark etti. Meraklı bakışları etrafta geziniyordu. Ağır kapı yavaşça açıldı. İçeri girince arabayı durdurdu, karısına aşkla bakıp "Hoş geldin evimize." dedi, ışıldayan gözleri çok şey anlatıyordu sevdiğine. Esme bakışlarını ondan kaçırıp emniyet kemerine doğru başını eğdi. Onun bu duygu yüklü bakışları kalbini dağlamaya başlamıştı. Gözlerinin dolduğunu da fark etsin istemiyordu. Rüzgâr onun sisli bakışlarını görmüştü. Yüzüne avuçlarının arasına aldı. Alnını alnına değdirdi.

"Aşkım, üzülmeni istemiyorum. Gözlerinin hüzünle dolmasına dayanamıyorum, lütfen..." diye fısıldadı. Esme başını yukarı kaldırdığında yanaklarına doğru incileri dizilmeye başlamıştı. Titreyen dudaklarına zoraki bir tebessüm kondurdu. "Üzülmüyorum, sadece heyecanlandım. Sanki ilk defa geliyormuşum gibi oldu. Benimki mutluluktan. Gerçekten..."

Rüzgâr dudaklarını alnına değdirip çekmeden üzerinde hareket

cevirdi. "Biz de her şeye yeniden başladığımıza göre, ilk defa gelen birine, hoş geldin denir değil mi? Hoş geldin kadınım, evime, gönlüme, hayatıma hoş geldin. Her bir hücreme, damarımda dolanan sevgime, hoş geldin."

Yavaşça genç kadının aralık dudaklarına dokundu. Esme onun söylediği her cümleyle, duygu yüklü konuşan sesiyle, ağlamayla gülme arası tuhaf sesler çıkardı. "Hoş buldum Rüzgâr'ım." dedi hüzünle "Evini de, gönlünü de hoş gördüm sevgilim."

"Anne men de hoş deldim, deyil mi?

Pelin'in arkada olduğunu ikisi de unutmuşlardı ve kızları kendini hatırlatmayı başarmıştı. İkisi de gülerken aynı anda, "Hoş geldin aşkım." deyince, Pelin kıkırdamaya başladı. Rüzgâr geriye çekilip kapıya uzandı. O, kapıyı açınca hazırda bekleyen korumalar da Esme'nin kapısını açtılar. Rüzgâr arka kapıyı açarken Esme başını kaldırıp, evine baktı. Evinin değişeceğini sanmıştı. Ne sandıysa artık, değişik bir şey olacağını sanmıştı ama değişmemişti. Her yer eskisi gibi aynıydı. Sadece köşedeki ağaç büyümüş, boy atmıştı. Bir de bahçedeki çiçekler yoktu artık yerinde. Bakımsız ve harabe gibi olmuştu evleri. Kim bilir ne zamandır çim ekilmemişti bahçeye, otlar büyümüştü. İlk işi buraları düzenlemek olacaktı, bunu yazdı aklının bir köşesine. Kızının içinde koşuşturduğunu hayal etti bahçenin, yeşil çimenlerin üzerinde. Bakışlarını kocasına çevirdi. Rüzgâr arabanın içine doğru eğilmiş kızının emniyet kemerini çözüyordu. Gözleri doldu yine elinde olmadan. Ona babalık çok yakışmıştı. Nasıl da özeniyordu kızlarına, üzerine titriyordu her daim.

İşi bitince kızını kucağına alıp kapıyı kapattı. Karısının yanına geçerken korumalara bakıp "Arabada valizler var indirip yukarı çıkarın." dedi buyurgan eski otoriter sesiyle. Galiba bu adam bir tek onlar için yumuşacık konuşuyordu. Bir tek onlara sıcacık bakıyordu.

Esme'nin yanına yaklaşıp boşta kalan eliyle de karısına uzandı. Pelin evi inceleyerek çocukça sevinciyle, "Vayy, ne büyük ev baba, bu ev bisim mi?" diye sorup bakışlarını cevap bekler gibi babasına çevirdi. Rüzgâr ona gülerek "Bu ev bizim aşkım, senin evin." dedi.

Açık kapıdan içeri girdiklerinde Ceyda Hanım nemli gözlerle onları bekliyordu girişte. Esme'nin gözleri üzerinde dolaştı: Orta yaşlı kadın biraz çökmüştü. Ellerini birbirine bağlamış, heyecanla dudaklarının üzerine koyarak yaşlı gözlerle onlara bakıyordu. Esme onu görünce içine bir özlem doldu. Gözlerindeki yaşlar asice süzülürken,

ona çekinikçe bakan kadına yaklaştı. Kollarını açıp boynuna dolarken de "Ben geldim Ceyda abla, hoş geldin demek yok mu?" dedi sevinçli ama cızırtılı sesiyle.

Ceyda Hanım'ın gözlerindeki yaşları tombul yanaklarına akarken, "Hoş geldiniz Esme Hanım. Allah'ıma şükürler olsun döndünüz." dedi sevgiyle sarılarak. Esme geriye çekilip "Hoş buldum ablam." dedi hüzünle. Arkasına döndü. "Bak sana bir sürpriz getirdim." Ceyda Hanım babasının kucağındaki Pelin'e şaşkınca yaklaşırken "Bu gerçek mi?" dedi inanamayarak.

Rüzgâr'ın kucağındaki çocuğun elini tombul elleriyle yakalayıp üzerine dudağını sevgiyle koydu. "Allah'ım sana şükürler olsun, şimdi bu kız sizin kızınız mı?" dedi hayret ederek. Patronu söylemişti ama görene kadar inanası olmamıştı. Rüzgâr kızına sarılıp yanağından öperken "Benim kızım abla, benim prensesim o." dedi gururla. Ceyda Hanım geriye çekilip Esme'ye bakarak, "Allah bağışlasın efendim. Umarım bir ömür mutlu olursunuz." diye bu gerçek bir duayı yürekten diledi. Eliyle yanaklarını kurularken burnunu çekti. "Misafirleriniz var, içeride sizi bekliyorlardı." Esme kaşlarını kaldırıp kocasına bakarken, Rüzgâr geniş omuzlarını silkti. "Kendin gör." dedi. Esme yanaklarını kurulayıp gülümseyerek, "Çok kötüsün!" diye azarladı.

Salonun kapısından içeri girip baktığında, yüzündeki gülümseme solarken, gördüğü manzara karşısında donup kaldı!

Gözlerini onların üzerinden ayıramıyordu. Adımını atıp yutkundu. Annesi, babası ve kız kardeşi karşısında ayakta dikiliyorlardı. Şaşkın gözleri tekrar dolmaya başlarken, ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Çaresizlik insana istemediği ne varsa yaptırıyordu, ailesini yok saymakta dahil. Allah'ım, onları ne kadar çok özlemişti. Yanağına doğru incileri dizilmeye başlamıştı o farkında değildi. Gözlerini dalgınca onların üzerinde gezdirmeye başladı. Zamanın, onlardan aldıklarını inceledi. Canını yaka yaka baktı onlara. Annesi, ne çok özlemişti onu. Görünürde bir değişiklik yoktu ama gözaltlarındaki kırışıklıkları biraz daha çoğalmıştı sanki. Her daim gülen yüzü, ne zamandır gülmemiş gibi donuk duruyordu.

Bakışları yanında dikilen babasına kaydı. Babası... Babası değişmişti. Uzun boyuyla zayıflamış ve geride sadece kocaman bir göbek kalmıştı. Eskisi gibi kilolu değildi artık. Saçlarında ise neredeyse hiç siyah kalmamıştı. Artık saçları beyazdı ve yüzü çok fazla çökmüştü. Ne olmuştu babasına böyle de birden yaşından daha fazla göstermeye

başlamıştı! Üzüldü ve içinde tuhaf bir suçluluk duygusu oluştu. Belki de onun yüzünden böyle olmuştu.

Neler yapmıştı ailesine, sevdiklerine! Kendi bencilliği yüzünden, kendi duyguları yüzünden onlara kıymıştı, yok saymıştı. Kendinden başkasını düşünmemiş, düşünememişti. Çok utanıyordu.

Zaman onun için belli ki azdı ama onlar için çoktu. 4 yıl kendine de çabuk geçmemişti fakat onlara daha zor geçtiği gibi bir his belirdi içinde. Kendini kızından ayrı düşündü kısa bir an, nefesi ciğerlerinden çekildi olduğu yerde titredi. Nefes alamadığını hissetti. Kendi böyle düşünürken annesi nasıl dayanmıştı evlat hasretine onca zaman.

Gözleri kardeşine kaydı. Ecem'i, canın yarısı... Nasıl da büyümüştü. Oysa Face'de bir sürü fotoğrafını görmüş, ara ara sayfasını takip etmişti fark ettirmeden. Sayfasında paylaştığı fotoğraflarını görür öyle hasret giderirdi onunla ama kardeşi şimdi daha güzel ve... Derin bir nefes aldı. Kırgın bakıyordu hatta suçlayıcı. Dudakları kızgınlıkla büzülmüş, gözleri öfkeyle küçülmüştü. İçinde meşaleleri yanıyordu kırgınlığın kopkoyu. Onun bu halini biliyordu. Patlamaya hazır alev olduğu halleriydi bu.

Yerinden kıpırdayıp yanlarına gitmeye cesaret edemiyordu. Olduğu yerde kök salmış, kuru bir ağaç gibi dikiliyor, bir rüzgârda yıkılacak gibi de cansız duruyordu. Konuşmuyor, derdini anlatmıyor, sadece bakıyordu. Ortada katı bir sessizlik oluştu. İçeriyi ağır bir kasvet aldı. Diller sustu, bakışlar konuştu. Kalpler sustu, yürekler buluştu.

Esme cennetle cehennem arasında kalmış günahkâr gibi, kendini sorguya aldı. Sarsak bacakları ona itaat etmek istemezcesine titriyordu. Güçsüz ve aciz kalmıştı. Şimdi annesinin karşısında, ufacık bir Esme olarak yaptığı hataya ceza bekler gibi çaresizce duruyordu. Onun vereceği her cezaya razı olarak gözlerine bakıyordu.

Annesi bir adım daha atıp yanına yaklaştı. Kalbi atmayı kesmiş miydi de şimdi bu kadar hızlı atıyordu! Dudakları aralandı ama arasından hiçbir kelime çıkmadı. Daha fazla dayanamadı, annesinin önüne doğru bir adım da o attı. Titrek dudaklarının arasından fısıltı gibi "Annem!" kelimesi çıkmasıyla suratının yana doğru savrulması bir oldu. Saçları yüzünü kaparken, yanağında kavrulan bir acı vardı ama kalbindeki kadar ağır değildi. Canı yanmamıştı, acımıyordu. Yüreği gerçeklerle dağlanıyordu. Vurduğu için değil, bunu hak ettiği için yanıyordu. Onlara bunu yaşattığı için yüreği büzüşmüş ve ufacık kalmıştı.

Nebahat Hanım ne ara elini kaldırıp kızına savurmuştu algılayamamıştı. Esme yanağına titreyen elini koydu. Parmakları kavrulan yanağında buzdan bir dokunuş sunuyordu. Gözleri cam parçaları gibi parlarken, yaşlı bakışlarını annesine çevirdi. Suçlu dudakları kendiliğinden aralandı.

"Annem..."

Nebahat Hanım tam o sırada uzanıp, sımsıkı tuttuğu kızını kendini çekerek, sıkıca sarıldı. Öyle sıkı sarılıyordu ki genç kadın nefes alamıyordu. Bu da hiç umurunda değildi zaten. Onun rahatlatıcı sıcaklığı tenini sararken, anne kokusu burnundan içeri nazlıca süzülüyordu. Anne dünyaydı, yaşama sebebiydi ve Esme pişmandı.

"Annem."

Hasret kalmıştı bu kokuya ve doya doya içine çekmek istiyordu. Kollarını annesinin beline dolayıp yüzünü saçlarına gömdü. Doyasıya kokusunu içine çekti, tıpkı annesinin şimdi ona yaptığı gibi hasretle. Hıçkırıkları dudaklarından dökülürken, omuzları sarsılıyordu hızla.

"Özür dilerim annem, ben özür..." Kelimeleri hıçkırıklarından hep yarıda kesiliyordu. Sadece bu anın tadını çıkarmak istiyordu. Zaten annesi de kulağının dibinde sadece "Hşşşt!" diyordu telkin eden duygu yüklü sesiyle, saçlarını okşuyordu.

"Baba iyi misin, baba iyi misin?" diyen Ecem'in sesiyle daha doyamadan anne kız birbirlerinden ayrıldı. Eray Bey kızının ve karısının bu özlem dolu yakınlaşmasına daha fazla dayanamamıştı.

Esme'nin ürkek bakışları babasına kaydı. Yaşlı adam elini kalbinin üzerine koymuş, morarmaya başlamıştı. Nebahat Hanım korkuyla kocasının yanına giderken, Ecem, babasının ceketinin ceplerini karıştırmaya başlamıştı. Belli ki böyle krizlere alışıklardı. Esme ellerini dudağının üzerine bastırmış ağlarken, birkaç saniye donup kaldıktan korkarak sonra hemen öne atıldı. Dudakları titriyor, sesi neredeyse hiç çıkmıyordu.

"Baba neyin var? Anne, babamın nesi var?"

Bakışlarını annesine çevirip kısa bir an baktı. Babasının rengi gittikçe genç kadın korkudan, çaresizlikten deliriyordu. Ecem babasına dilaltı hapını şişesinden çıkarıp ağzına uzattı. Yaşlı adama ilacını verdi. Herkes ona dikkatle bakarken, Eray Bey zor da olsa birkaç saniye içinde kendini toparlamaya çalıştı. Esme ona doğru yaklaşıp elini avuçlarının arasına aldı. Elleri titrerken korkuyla, başını aşağı eğip

üzerine dudaklarını bastırdı. Babasının güçlü ellerini öperken "İyi misin babam?" dedi gözyaşlarının arasından.

Eray Bey kızını hissedince ve yıllar sonra ona baba diyen sesini duyunca, kendini zor da olsa biraz toparlayıp oturduğu yerde toparlandı. Gözlerinden birkaç damla yaş süzülürken, kızına uzatıp, gözyaşlarının aktığı yanağını okşadı. Yanaklarındaki yaşlar ellerini ıslatırken "Sen geldin ya, iyiyim şimdi." derken derin bir nefes aldı. Yanaklarından öpmek istiyor, bağrına basmak istiyordu ama güç bulamadı. "Korkma babacığım, iyi olacağım." dedi sesi zor çıkıyor, derinlerden geliyordu. Göğsü biraz hızlı inip kalkıyordu.

Esme koltuğa yanına oturup kollarını babasının boynuna doladı. "Özür dilerim babam, özür dilerim benim yüzümden oldu." diye yalvarıyordu. Nasıl korkmuştu ona bir şey oluyor diye. Ne boş şeydi intikam, kırgınlık, gücenme baba ve evlat arasında... Bunu en çok anne olunca dahi iyi idrak etmişti. Ona kendi yüzünden bir şey olsaydı buna dayanamazdı.

Eray Bey başını eğip kızının saçlarına öpücük bırakarak "Beni affet prensesim, asıl sen beni affet." dedi ağlamaklı sesiyle. Derin derin nefesler alıyordu rahatlamak için.

Esme babasına bakıp yanağından akan yaşlarını sildi. Onun yüzüne bakmayı nasıl özlemişti. O babasıydı, onun korkusuz prensiydi. Ona çok değer verirdi. Belki de en çok bu yüzden kırılmıştı. Büyük sevgiler büyük kırıklıklar getiriyordu. Yüzünde kırık bir tebessüm olurken, arkadan Ecem'in sesi geldi.

"Tamam... Sana kızgınım, hatta saçını başını yolmaya gelmiştim buraya ama seni görmeye değil..." Gözündeki yaşları silerek mızıldanmaya devam etti. "Ya bana da sarılsana artık ben de seni çok özledim, burnumun direği acıyor be..."

Esme ayağa kalkıp kardeşine atıldı. Kollarını incecik, narin boynuna dolayıp sıkıca sarıldı. Ecem kocaman olmuştu ve neredeyse onu tanıyamayacak kadar güzelleşmişti. "Seni unutur muyum hiç deli, çok özledim seni hem de çok."

Ecem hıçkırıklarının arasında kıkırdadı. "Ama unuttun beni, sana çok kızgınım." Bir hıçkırık daha kopup gelirken dudaklarından, "Fakat ablamsın ne yapalım, seviyorum seni. Çok özledim. Ama bunları yazdım gönül hanene, sana sonra kızacağım ve burnundan getireceğim." diye tehdit etti.

"Ben de seni seviyorum ablacığım, seni çok seviyorum pamuk şekerim." Esme özlemiyle yandığı kardeşine bırakmamacasına sarıldı.

"Baba, annem ayıyo, baba annem yeden ayıyo?"

Rüzgâr kızına döndü. Onun büzülmüş dudaklarını ve yaşaran gözlerini görünce dayanamadı. Kollarını ufacık vücuduna dolayıp yanağına yüzünü dayadı. Sıkıca sarıldı onu sakinleştirmek için ama ufak kız kıpırdanıp onu itmeye çalışıyordu.

"Bıyak. Baba bıyak anneme didicam. Annem ayamasın, yiye ayıyo?"

Esem'e duyduğu sesle kardeşini bırakıp hızla arkasını döndü. Rüzgâr karısına bakarak onu yere indirince, Pelin gözlerini ovalayarak, o ufacık dudaklarını öne doğru uzatmış geliyordu. Minnacık omuzları korkuyla sarsılırken, Esme aşağı eğilip dizini yere dayadı. Yanaklarını kurulayıp ona tebessüm ederek, kızını kollarına aldı.

"Pelin, bebeğim neden ağlıyorsun?"

"Çen ayıyorsun!" Pelin hıçkırdı.

"Ağlamıyorum bebeğim, neden ağlayayım! Sadece gözüme duman kaçtı." dediğinde Pelin gözlerini silip elini annesinin yüzüne koydu. Yanağında duran ıslaklığı minik parmaklarıyla silerken, bakışlarını içeride gezdirdi. Kafasını sallayarak biraz kızgınca, "Ama buyada duman yoç çi." dedi çocuk dürüstlüğüyle. Bakışlarını yanında ona şaşkınca, hatta irileşmiş gözlerle bakan Ecem'e çevirdi. "Aaa, teysem bay buyada, o delmiş." Elini annesinin yüzünde gezdirip, ona bakmasını sağlayarak, kafasını teyzesine çevirmesine çabalıyordu. "Anne bak işte teysem delmiş bise... dördün?" Gözlerini ağlayan teyzesinin yüzünde gezince "Ama teysem de alıyoy bak, ona da mı duman taçmış?" dedi üzgünce.

Esme arkasını dönüp ona şaşkınlıkla bakan ailesine bakarken, utancından katman katman yerin dibine girecekti. Annesi ellerini ağzına kapamış şok geçirerek ağlıyor, Ecem, olduğu yerde donakalmış, sanki uzaylı görmüş gibi irileşmiş gözlerle ufak kıza bakıyordu. Babası biliyormuş gibiydi torunu olduğunu damadından sebep ama o da ağlıyordu tebessüm ederek.

Derin bir nefes alıp gözlerini kurulayarak ayağa kalktı. Kızı kollarına aldı. Onun bacaklarını açarak yan tarafına oturttu. Ona şaşkınca bakan ailesine biraz tereddütlü bir sesle "Bu benim kızım Pelin." diyebildi sadece. Utanç yüzünü kızartmıştı. Suçlu bakışlarını onların

yüzünde gezdirdi tepkilerini ölçmek için...

Nebahat Hanım gülmeyle, ağlama arası hıçkırırken, "Be- benim torunum mu oldu?" dedi hıçkırıklarından kesilen sesiyle, inanamayarak.

Esme kafasını salladı. Konuşamadı. Biliyordu ki konuşsa sesi çıkmayacaktı. Annesi oturduğu yerden ayağa kalkıp, usulca yanına geldi. Tedirgin hareketlerle önünde durdu. Yaşlı kadının kalbi tuhaf bir şekilde heyecanla, hızlı atıyordu. Sanki patlayacaktı. İnanılmaz gözlerle torunu süzerken, titrek çıkan sesiyle, "Merhaba ben Nebahat." dedi kendini tanıtmak için. Nasıl tatlı bir şeydi bu böyle, melekler kadar güzel ve iri gözleriyle onlara bakıyordu. Fakat sanki kızına pek benzemiyordu. Bakışları torunun yüzünde gezindi. Galiba annesinden aldığı tek yeri çenesindeki minik gamzesi ve kuşlokumu kadar ufak kırmızı dudaklarıydı.

Pelin kollarını annesinin boynunda oynattı. Yaşlı kadına bakarak gözlerini kıstı. Sanki bu kadını bir yerden tanıyordu ama onun resmini gördüğü kadının saçları siyahtı. Bu kadın farklıydı ama onu tanıdı.

"Çen ananeçin, Pelin'inin ananeçi." dedi çenesi tasdikleyerek hızla döşüne çarparken, kafasını sallıyordu.

Nebahat Hanım her adım atışında duyduğu şeyle şok oldu. Onu tanıyordu. Anneanne demişti ona değil mi? Yaşlı kadın dudağının üzerinde donup kalan elini çekinikçe ona doğru uzatıp, kızına baktı. "Onu kucağıma alabilir miyim?"

Esme kızına bakıp "Anneannene merhaba de tatlım." Kızına göz kırptı. "Bir de ona kocaman öpücük hediye et, tamam mı?" Annesi kızını kucağına yavaşça alınca, Pelin inanamaz bakışlarla yaşlı kadını süzdü. Hiç yabancılaşmıyordu ona. Resimlerini o kadar çok görmüştü ki bu yüzün, aşina olduğundan sebep hiç yadırgamıyordu. Zaten annesi ona onları göreceğini ve onların da kendi çok seveceğini söylemişti. Ufacık elini onun ara ara beyazlamış saçlarına yadırgayarak koyup, dudaklarını öne uzattı. "Meyaba anane." Ona doğru eğilip dudaklarını yanağına değdirip ıslak bir öpücük bırakarak geri çekildi. Gözlerini kısarak saçlarına baktı tekrar, bu ne tuhaf bir renkti ona göre! Elini saçlarına koyup bir tutamını parmakları arasına aldı. "Çenin çaşlarına ye oldu? Boyamı döküldü, yiye beyas?"

Ecem annesinin yanına gelip ufak kıza bakarak şaşkınca, "Sen beni tanıyor musun?" dedi soluk soluğa, kaşları havaya kalkmış, cevap bekliyordu. Pelin ona bakıp başını salladı. "Çen çok düzelsin teyse."

Ona hayranlıkla bakarken, duru sesi genç kızın kulaklarında yankılandı. Teyze demişti! Ecem tuhaf bir şekilde bocalarken, yanağına uzandı.. Sanki hissetmese onun hayali bir şey olduğunu düşünecekmiş gibi tereddütlüydü. Pelin kollarını ona uzatıp kucağına gelmek isteyince, Ecem usulca uzandı. Kucağına alıp onu kendine yaslarken, "Biste çenin tocaman yesmin bar, hem de menim odamda, annem astı." diye açıkladı. Rüzgâr karısının yanına gelip kolunu omzuna attı. Onların bu mutluluk tablosunu onunla birlikte izlemek için. Pelin'in büyüsü herkesi kendine esir etmişti. Karısını kedisine çekerek bu manzaranın tadını çıkarmaya başladı.

Esme kocasına kızgınca bakıp, "Niye bana haber vermedin?" diye çıkıştı. Dudaklarını büküp isyanla elini kocasının beline sardı. Rüzgâr omuzlarını silkip düz bakışlarını kızına odakladı. Onun mutlu halini izledi ve artık alışması gereken yeni ailesini...

"Onlar da en az benim kadar özlemiştir diye düşündüm seni." derken gözleri hâlâ onların ve kızının üzerinde ışıltılar saçarak dolanıyordu. "Çok aradılar seni Esme'm, çok üzüldüler. Benimle birlikte yandı günleri."

Ağır bir pişmanlıkla kıvranan Esme bir kez daha âşık oldu Rüzgâr'a. Bu adamın kendinden başka kimseye göstermediği kocaman bir yüreği vardı. Ve ona göstermediği daha kaç yönü! Kollarını boynuna sarıp, parmak uçlarında yukarı kalktı. "Teşekkür ederim aşkım, teşekkür ederim." dedi gözyaşları yanağından süzülürken. Rüzgâr özlemle sarıldı, yüzünü saçlarına gömüp kokusunu içine çekti. Bir müddet öylece kaldılar. Ortam sessizleşince ensesi ürperdi. Başını kaldırdığında onlara şaşkınca bakan gözleri görünce, başını aşağı indirip, kulağının dibine fısıldadı.

"Pelin bize bakıyor karıcığım ve diğerleri de." dedi biraz cızırtılı mahcup bir sesle. O da utanmıştı. Ve bu hali seyirlikti.

Esme onları hatırlayınca biraz ürkekçe geriye çekilip, kollarını boynundan çözdü. Utanarak arkasını döndü. Annesi onlara arkasını dönmüş, kızını babasının kucağına koymaya çalışıyordu. Babasının rengi de yerine gelmeye başlamıştı. Pelin dedesinin kucağına oturunca ilk dikkatini çeken vücuduna göre büyük olan göbeğiydi. Elini göbeğine koyup araştırmacılar gibi inceleyerek "Burada bebek mi bay? Sen onu ye saman yuttun dede?" deyince, önce Ecem kahkahayı bastı. Ardından Nebahat Hanım ve diğerleri... Hepsi birden yarı ağlar yarı güler şekilde tuhaf duyguların kucağında başladılar kıkırdamaya.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Gururun olduğu yerde, aşk çeker gider...

Yavaş hareketlerle ağaçların arasından geçip, açıklığa doğru yürümeye başladı ikili. Ve biri, keskin bakışlarını etrafta dolaştırıp gözlerini ilerideki dağ kulübesine odakladı. Ufacık kulübenin etrafına dolaşan bir adamdan başka kimse görünürde yoktu. Tabiî, buna güvenip tedbiri elden bırakamazlardı. Ayağının altında ezilen kuru yapraklar hışırdarken, sakince yürümeye devam ediyordu. Kulaklarına ulaşan, ileriden gelen bir dalın kırılma sesiyle olduğu yerde kalakaldı.

Karanlık bir orman, ay ışığının altında titreşen yapraklara konmuş baykuşlar ve iki deli yürek... Buralarda usulsüz olan bir eylem vardı.

Rüzgâr ağacın arkasında duran Cem'e bakıp, kolunu kaldırdı. İşaret parmağını tepesinde daireler çizecek şeklinde çevirdi. Cem kafasını "olur" anlamında sallayınca, o girişe giderken, Cem arka tarafa yöneldi. Seri hareketlerle kulaklarını dört açmış ilerliyordu. Görüş alanına giren dağ kulübesinin bacasından duman tütüyordu ve ortalığı fena şekilde et kokusu sarmıştı. Belli ki avdan yeni dönmüşlerdi ve yemek yiyorlardı.

Bakışları etrafta gezinirken, ihtiyatlı bir biçimde hızlı hareketlerle kapısına yöneldi. Arka tarafta gürültüler kopmaya başlayınca, Cem'in işe başladığını anlayıp sırıtarak kafasını salladı. Geriye doğru gerilip

bacağını kaldırdı. Tüm kaslarını sıkarak ayağını kapıya savurdu. Dağ kulübesinin tahtadan bozma kapısı büyük bir gürültüyle yerle yeksan olurken, içeriden korkuyla gelen homurdanma sesi yükseldi toz bulutunun arasından.

Genç adam korkuyla yerinden kalkınca, panikten sandalyesi geriye kaykılıp yere düşmüştü. Yediği lokmalar boğazına dizilirken, içeriye sakin hareketleriyle, o girdi. İri vücuduyla karşısında dikiliyordu. Genç adam yutkunup geri geri yürümeye başladı.

Rüzgâr içeriye sanki az önce kapıyı kıran o değilmiş gibi delişmence girip, sakince karşısına dikilmişti. Ya da şu anda öldürücü bakışlar atan kişi o değilmiş sakindi. Öyle ki ifadesiz yüzündeki kaslarının dalgalanmasını genç adam gördükçe, korkudan kalbi duracak gibi oluyordu. Rüzgâr karşısında çatılı kaşları, hiddetin hâsıl olduğu kararmış gözleriyle, bacakları hafif aralanmış heybetli görüntüsüyle Azrail gibi başında dikiliyordu. Genç adamın rengi atarken, geri geri yürümeye, kekeleyerek konuşmaya başladı.

"Ka-ka-kara!"

"Altına sıçarken düşünecektin bunu! Kara ya!" Rüzgâr öne doğru bir adım attı. "Kekelemeyi kes lan, seni bulamayacağımı mı sandın?"

Esmer adamın sırtı şöminenin yanındaki duvara dayandı. Bacakları titrediği için destek alması gerekiyordu. Gözleri korkudan irileşmiş, yüzü kızarmaya başlamıştı.

Rüzgâr ona ifadesiz suratıyla bir adım attığında, duvara doğru sindiğini gördü. "Seni bulamayacağımı nasıl düşündün? Zaten arıyordum seni, bir de benim canıma kast etmen çok akıllıca oldu. Seni bulmam için beni daha da kamçıladın." dişlerini gıcırdattı. "Canını almam için." Genç adam kekeleyerek "Be-ben..." Yutkundu. "Ben paranı iade ettim. Kumar borcu, isteyerek yapmadım, y-yoksa onlar beni öldüreceklerdi." dedi cızırtılı bir sesle.

Rüzgâr masaya yaklaşıp yere düşen sandalyeye tekmeyi koyarak "Otur!" dedi. Sesindeki sertlik ve emir telkin eden dokusuyla, bakışlarını genç adamın gözlerine can alıcı biçimde dikmişti. Genç adam önce bocaladı. Korkuyordu. Sonra onun bakışlarından lafının tekrarlatanı sevmediği, aklına gelince, sandalyeye ürkekçe yaklaştı. Titreyen ellerini sandalyeye uzatıp kaldırdı.

"Bakma bana salak salak... Otur yerine!" diye haşin haşin gürleyince Rüzgâr, adam korkuyla yerinde sıçrayarak hemen oturdu. Rüz-

rahat hareketleriyle yanına yaklaştı. Doğal bir halde ceketinin kollarını çekiştirip, gömleğinin manşetlerini düzeltirken, "Paramı sana asla yedirmezdim ama en azından seni adalete verebilirdim. Şimdi fikrimi değiştirdim." dedi sadistçe. Bakışlarını ona korkakça dikilmiş gözlere çevirdi. "Sen benim olana el uzatmasaydın, belki yaşamana da izin verirdim." Genç adam korkuyla yerinden kalkınca, elini masaya hızla vurdu. Masanın üzerindeki tozlar yerinden havalanırken, "Otur yerine!" diye yüksek perdeden bağırdı.

"Abi, arka taraf tamam, ikisini de paketledim." Cem içeriye, üzeri toz pas için de girip " Ooo, demek Celal Bey'imiz buradalarmış!" dedi. Gözleri alaycı bakıyordu ama sözleri donduracak kadar soğuk tokatları suratında patlıyordu.

Rüzgâr kafasını ona çevirmedi fakat hafifçe salladı. Cem yanına geldi. Genç adam gözlerini bir onun üzerinde, bir diğerinin üzerinde gezdirdi. Cem kollarını göğsünün altında bağlayıp, geniş gövdesini gözlerine sokarken, "Abi ne yapmayı planlıyorsun? Senin bugün randevun var kıyafetini kirletme, ben halledeyim. Ne zamandır atış talimi de yapmamıştım bana da idman olur, ne dersin?" diye sordu. Korkak adamlar soluğunu yuttu. Hangisi daha tehlikeli sorusunu düşünmeye korktu.

"Henüz düşünüyorum Cem, karar veremedim daha."

Celal yutkunarak konuşmaya çalıştı. "Valla abi, bilmiyordum, ben yapm..."

"Demek sen yapmadın. Paramı sen iç etmedin, canıma sen kast etmedin! Bak sen, ben yanlış bilgilendirilmişim demek!" Başını Cem'e çevirdi. "Cem bana yanlış bilgi mi verdin sen? Bak bu lavuk öyle diyor!"

Genç adam, Cem'in koyulaşan yeşilliklerini görünce, ürperip "Yok... yok, öyle değil." derken dehşete kapılarak ağlamaya başladı. "Cem Bey, çocuklarım var, ne olur."

"Çocukların dün de vardı, önceki gün de... Bugün olmadı!" dedi Cem, ona hiç acımayan bir tonda. Rüzgâr silahın namlusunu masaya dayadı, gözleri soğuk namluda duralarken, "Nasıl değil, şirket adına yalan fatura kestin, bunun anlaşılmayacağını mı sandın? Bu da yetmedi, iş ortaya çıkınca o mercimek kadar beyninle beni ortadan kaldırmaya kalktın. Aslında sana yapacak çok fazla şey vardı ama dua et acelem var." diye soludu.

"Efendim, valla..."

"Sus!"

Adamın zayıf parmaklarını seri bir hareketle yakaladı. "Konuşma, öfkem artmasın." Parmaklarını elinden çekmeye çalışan adama öyle bir baktı ki, genç adam kıpırdamayı kesti. Eli mahkûm ona uydu, korkakça itaat etti. Masaya papatya misali açtı adamın elini Rüzgâr. Sonra da silahın kabzasını yukarı kaldırıp, duygudan arınmış koyulukları gözlerinin içine dik dik bakarak, "Beni öldürmek mi istedin?" Parmaklarının üzerine gaddarca vurdu. Genç adamın çığlığı ve kırılan kemiklerinin sesi, birbirine karıştı. Rüzgâr dişlerini sıkarak bir daha vurduğunda, yassılaşan parmaklarının kemikleri dışarı fışkırmaya başlamıştı. "Bana ait olana göz diktin!" Rüzgâr kendini zor tutuyordu bu adamı öldürmemek için. O canına değil, canından daha değerli olana kast etmişti! Onun salaklığı yüzünden karısını kaybedebilirdi. Ama ne hikmetse yine onun sayesinde yaşayabiliyordu aptal adam! Karısı için onu öldürmeyecekti. Artık elini böyle pisliklerle kirletip çocuğuna dokunmak istemiyordu. Onlara temiz bir gelecek kurmuşken değil...

"Hangi elinle çaldın paralarımı? Bu mu? Yoksa diğeriyle mi?"

Genç adam ağlayarak acıdan uyunurken, konuşamıyordu. Bir anda ortalığı fena halde bir koku sardı. Cem'le bakışan Rüzgâr acımadı. Gözleri kararmıştı, kan bürümüştü. Bir tane daha indirip acıyla uyunan adamın parmakları üzerinde, silahın kabzasını çekmeden bastırarak ezmeye başladı. "Şimdi, diğer eline de aynı özeni gösterme mi ister misin?" Başını salladı. "Yok, benim fazla vaktim yok!" Yerinden kalkıp yanına yaklaştı. Uzanıp adamın çenesini avucunun arasına alarak sıktı. Çenesi ellerinin arasında kırılacak gibi yayılırken, dişlerinin arasından, "Aç lan ağzını puşt! Dilini koparacağım ki, bir daha emir verme... " diye hırladı. "Elini kesiyim ki, bir daha kendinin olmayana elini uzatma... Bacaklarını kırayım ki, bir daha bizi unutma..."

"Rüzgâr Bey, val-la bir daha yapmam, ne olur bana acımıyorsan ço-cukları-ma acı."

"Kes lan martavalı! Sen onları düşünseydin bunları yapmazdın!" Çenesini bırakıp diğer eline uzandı. Masanın üzerine koyup gözlerinin içine bakarak, "Bir daha senin adını duyarsam, bu sefer yarım bırakmam canını alırım!" dediği gibi elindeki silahın kabzasını bir kerede daha parmaklarının üzerine gömüp, dişlerini sıkarak iyice bastır-

dı. Geriye çekilip masadan kalktı. Cem'e bakıp yanına gelince silahı verip ceketindeki tozları silkeledi. Cem ona gülerek bakınca, Rüzgâr gözlerini devirdi. Kapıya birlikte yürüdüler.

"Kıyafetimi batıramam Cem, bana öyle bakmayı da kes, karımla özel bir randevum var!" dedi gözleri muzırlıkla ışıldarken. Cem kıkırdamasını bastırdı. Rüzgâr elini dostça omzuna koyup, hafifçe vururken; "İşin bitince teslim et adalete, ağzını kapamasını güzel bir dille de anlat." diye uyardı.

Onlar gecenin karanlığına sırlarını saklarken, Esme oturduğu yerde sıkıntıyla bakınıyordu. Mutlak bakışları restoranın içinde gezerken, aklında kocasına yapacağı işkenceleri sıralıyordu. Tabiî, o kadar dalgındı ki bu düşüncelerle, elindeki peçeteleri tabağına parçalayarak kule yapmıştı ve neredeyse farkında bile değildi.

"İzniniz olursa oturabilir miyim?"

Esme dalgın başını masanın karşısına çevirdi. Rüzgâr gözleri ışıldayarak ona bakıyordu. Genç kadın suratını asıp elindeki peçeteyi tabağa sinirle bıraktı. "Hayır, oturamazsın!" dedi kesin bir sesle reddederek. Rüzgâr yerine oturup kendini ayarladı. Masanın üzerine uzanıp karısının elini yakalayarak; "Özür dilerim aşkım, önemli bir konu oldu. Yoksa seni bekletmek gibi bir hata yapar mıyım?" dediğinde, Esme kızarak elini kurtarmaya çalıştı. Ona çok kızgındı. Zar zor çıktığı evden zamanını bu adamı beklemeye harcamıştı. O kızını arkasında bırakıp zaten vicdan azabı çekerek gelmişti buraya, "Biz seninle flört etseydik, daha ilk buluşmamızda ben senin müsait yerine tekmeyi kordum." dedi dudaklarını büküp, kırgın bakışlarını ondan koparırken.

Rüzgâr başını eğip karısının yumuşak ellerine dudaklarını koydu. Teninin sıcaklığını hissedince, gözleri ateş aldı. "Biz gerçekten ilk defa buluşsaydık ve flört etseydik, şimdi burada değil bir otelin roofunda kadeh tokuşturuyor olurduk." dedi yüzünde çapkın bir gülümsemeyle.

Esme başını çevirip kendini gülmemeye şartladı. Ona hâlâ kızgındı. Yemeğe çıkıyorlardı ve neredeyse bir saattir bekletiliyordu. Öyle, hemen yumuşamak olmazdı. "Avucunu yalardın sen, ben senin ayaküstü gördüğün kızlardan değilim, evlenmeden bana parmağının ucunu dahi süremezdin. Ben böyle birlikteliklere karşıyım. Ya kocam olurdun ya da arkamdan bakar dururdun..."

"Bu kadar emin konuşma karıcığım, baksana daha flört başlayalı sadece bir hafta olacak ve sen benden bir saat bile ayrı duramıyorsun."

Esme elini avucundan çekip kadehine uzandı. Kadehin geniş ağzını dudaklarına götürürken, "Sen öyle san. Asıl benden nasıl kaçtığını benim görmediğimi sanıyorsan yanılıyorsun!" dediğinde gözlerini üzerinde gezdirdi. Olanları düşünmek bile dirayetini eksen dışı bırakıyordu. "Gece yatağa geç geliyorsun, sabah erken kalkıyorsun, sonra bir de fazla mesafeli duruyorsun. Bir koltuk kadar... İlk geldiğim günlerdeki kadar çok sarılıp öpmeye kalmıyorsun, aksine bundan kaçınıyorsun." Kadehi masaya bıraktı. "Başlarda çok alınmıştım ama sonra fark ettim ki..." başını hafif yana kırdı. "Pek bir sıkıntılı duruyorsun kocacığım." Bıyık altından güldü ona çaktırmadan. Bu nahoş hâli bile tatlıydı.

Rüzgâr geriye yaslanıp kaşının birini kaldırarak, "Yani, biliyordun öyle mi? Ve bana eziyet etmeye devam ediyordun? Bunu öğrendiğim iyi oldu." dedi kızgınca. Gözleri belli bir sinsilikle günaha davet eden bir pırıltıyla parlarken, Esme gözlerini kısıp onun ışıltılar saçan gözlerine kuşkuyla baktı. "Gözlerin neden öyle parlıyor sinsice? Sen yine ne şeytanlıklar düşünüyorsun?"

"Ne düşüneceğim karıcığım (!) Hiç, sadece yemekten sonraki planlarımızı düşünüyordum hepsi bu!" Suyundan bir yudum alıp bardağı masaya bıraktı.

"İyi... Bak aklında bu işi bozacak şeyler varsa aklından çıkar... Ben daha flört etmeye doymadım. Böyle çok romantiksin ve fena halde hoşuma gitti bu hâlin... Sana bir daha âşık oldum. Komplimanların beni büyülüyor..."

"Demek bana bir daha âşık oldun? Bilseydim senin bana olan aşkını arada böyle yenilemek için ara verirdim." dedi gerçek bir ciddiyetle. Esme onun bu sözüyle yerinde kıpırdanırken huzursuzca, "Ben de öyle düşünmüştüm, bu haller hiç çekilmiyor değil mi? İnsan dokunmadan duramıyor, öpmeden edemiyor..."

"Hiç de... Kadınlar erkeklerin aksine böyle şeyleri pek önemsemez. Erkekler sevişmesi 3 dakika, kadınların 30 dakika, sabrı gördün mü? Ayrıca kocacığım daha ağzında kırmızı gülle yatağa tırmanmadın. Flört ediyoruz şunun şurasında. Senin hakkında çok güzel düşüncelerim var."

"Ben öyle hep flört yapmam, bu iş bitince eskisi gibi olacağım.

Bak millete madara olmak istemiyorum, öyle elimde kırmızı güllerle kapılarda karşılamam seni baştan anlaşmıştık. Bir de şu tuhaf şeyi asla yapmam, unut! Fantezilerini dipsiz denizlere at, üzerine de taş dök." Gözleri sinsice kararırken, "Yoksa ben de sana yapacağım fantezileri düşünebilirim ve inan benimkiler hiç hoşuna gitmez." dedi, ciddiydi.

Esme, onun yapacaklarını aklında müstehcence canlandırmaya başlayınca derhal kovaladı bu düşünceleri. Tek kaşını kaldırıp kadehini yudumlarken, dudağının kenarının kıvrıldığını görünce, "Aklından bile geçirme kadın, ben öyle şeyler yapamam. Beni çıldırtma, ben yeni yetme miyim?" diye çıkıştı. Masaya yaklaşıp koyulan sesiyle "Beni fazla zorlamaya başladın... Tehlikeli sularda yüzüyorsun sevgilim. Unutma, anlaşmayı sonra yatakta imzalarsın... Zevk çığlıkları eşliğinde." diye tehdit etti. Aslında tehditten çok tespitti!

Esme biraz kızarıp bozarırken, kadehini evirip çevirdi. "Bunu asla yapmayacağım, en azından bir müddet daha." Rüzgâr kendini beğenmiş bir sırıtışla karısına bakarken, "İddiaya var mısın?"diye sordu. Esme suratını sallandırıp kaşlarını çattı. "Yokum." Biliyordu ki iddiayı kesin o kazanacaktı. "Zaten yatakta imza falan da olmayacak, henüz erken."

Rüzgâr'ın sırıtması genişledi. "Çok tatlısın karıcığım ama gece bitmeden kollarımda, hatta kucağımda olmayı sen isteyeceksin. Bana yalvarırkenki halini görmek için şimdiden çıldırıyorum... O halin müthiş zevkli olacak."

Esme kadehi sinirle fazla yudumlayınca boğazını yaktı. Hafifçe öksürdü. "Sen öyle san!" diye boğuk bir sesle inat etti. Lanet olsun ki düşünmek bile içini hoplattı. Bu adam ne arsızdı! Ne kötüydü böyle! Ama onun arsız yanını da çok seviyordu doğrusu.

Yanlarına gelen garsona menüden siparişlerini verirken, genç kadın kaçamak bakışlar atarak kocasına bakıyordu. Ne kadar yakışıklı duruyordu.

Kahretsin!

Şimdi ona bakarken bile karnında kelebekler dans ediyordu.

"Saçmalama Esme, o senin kocan, daha alışamadın mı onun yaşattığı hislere! Lanet kadın sakın bir hata yapıp adama yanaşma, tut kendini, başarabilirsin. Bak bir haftadır iyi götürüyorsun... Ama çok özledim, lanet olsun, 3 kere lanet olsun!"

Rüzgâr her ne kadar onun kendine baktığını fark etse de görmez-

liğe vuruyordu. Ona bakarken gözlerini üzerinden alamıyordu. O lanet elbiseyi mahsus giymişti kesin. Üzerine resmen yapışmıştı. Dini göğüsleri baştan çıkarıcıydı. Ceketini çıkarıp üzerine örtmemek için kendine direniyordu. Siparişlerini verince garson yanlarından ayrıldı.

"Ee, buradan sonraki plan neresi kocacığım?"

"Daha yemeğimizi yemedik, bu ne acele sabret biraz."

"Bak, aklında tuhaf şeyler varsa hemen at." Bakışları yanlarına gelen garsona kayarken sustu. Garson yemekleri masaya bırakıp çekilene kadar beklediler. Esme masaya yaklaştı. "Ben bu anın sonuna kadar tadını çıkarmayı düşündüğümü, sana daha önce defalarca da söyledim."

"Ben de sana ben sözümü tutacağım ama sen bozarsan benim de sana zevkle uyacağımı söylemiştim. Bakalım kim iddiasını daha önce bozacak!"

"Beni kışkırtarak yola getirmekse niyetin, çok beklersin. Kızmayacağım ve sinirlenmeyeceğim. Senin oyunlarına gelmeyeceğim."

Hain düşüncelerin aklına istilasını engellemeyen Rüzgâr, elline çatalını alıp yemeğine batırdı. "Evet, biliyorum, sabah da aynısını mırıldanıyordun. *'Kızmayacağım, istemeyeceğim hatta tahrik olmayacağım!'* diye." Esme'nin elindeki çatal neredeyse parmakların arasından kayıp masaya düşüyordu. Gözleri irilerek açılırken, "Be-ben öyle şeyler demedim?" diye itiraz etti. Rüzgâr gözlerini imayla devirdi. "Yani diyemem." Masaya yaklaşıp kısık sesle "Tahrik olmayacağım falan demedim sallama..."diye palavra sıktı.

"Sevgilim, inanmayacağını bilseydim seni kameraya çekerdim. Senin bu yaptığını her sabah yataktan kalkıp 'Ben horlamam' diyen pancar motorları yapar, değil mi?"

Genç kadın yemeğine çatalını batırıp bıçağıyla sinirlice kesip ağzına attı. "Ben uykumda konuşmam bir kere, beni kandırıyorsun." Rüzgâr geriye çekildi. Gözleri belli bir ışıkla alevlenirken bakışlarını üzerinde edepsizce gezdirdi. "Hım, dur bir düşünelim. Mesela dün gece uyurken neredeyse üzerime çıkıyordun, ben olmaz deyince de beni dinlemeyip müstehcen şeyler yapmaya kalkıştın."

Esme'nin ağzı balık gibi açılmış, nefesi gırtlağına dolanmış, ona bakan gözleri şok ibaresiyle irileşmişti. Yanakları da fena halde yanmaya başlamıştı. Gözlerini kırpıştırdı birkaç saniye. *Lanet olsun onun rüya olduğunu sanmıştı!* Gece boyu rahatça mıncıklarken, gerçekte de

mi yapıyordu! Şimdi ellerini yüzüne kapayıp saklanmak istiyordu. Ya da çatalını masanın altına mı atsaydı! Onu arayana kadar sakinleşirdi. Kendini toparlamaya çalışıp önce ağzını kapadı. "Se-sen hile yapıyorsun." dedi bakışlarını ondan çekerek. Yanakları gerçekten yanmayı geçmiş kavruluyordu ve yaptığı şey aklına geldikçe de daha fazla dayanamaz hale geliyordu. Lanet olsun o rüya değilmiş. Demek uyku sersemi yaptığı şeyler gerçekmiş ve o hepsini biliyordu.

"Korkma, karıcığım yanındaki bendim. Kocan. Hatırladın mı? Hani flört ediyoruz diye sevgili de değiliz, senin kafan karışmaya mı başladı? Hem onlar yapmadığımız şeyler değildi ki, hatırladın mı hep yapardık?" Esme gözlerini kaçırıp başını masaya eğince... Keşke hatırlamasaydı. "Hatırlamana sevindim, bu oyun bitince devamını istiyorum ve inan kendimi zor tuttum. Sana verdiğim söz olmasa bitmiştin..." Hain sesi nasıl da baştan çıkarıcıydı.

"Rüzgâr kes..."

Bakışlarını ona çeviremiyordu. Sesi de fısıltı gibi çıkmıştı. Bu adam nereden vuracağını iyi biliyordu. Lanet herif, en hassas yerinden, utancından vuruyordu! "Ben uyuyordum hatırlamıyorum, ne dediğini de anlamıyorum."

Genç adam onun kızmasını ve hatta utançla kaçma noktasına geldiğini gördükçe daha çok bastırma dürtüsüne karşı koyamadı. "Belli, şu anda elindeki şaraptan farksız bir allık kullanıyor olmalısın(!)"

Şu lanet teklifi kabul etmişti ama bu gecenin sonunda bu kadın kendi ayağıyla bu sözünü bozmazsa, hasretten ya geberecek ya da çıldıracaktı. Ya bu oyunu bugün kendi bile isteye bozacaktı. Ya da kendi çıldırırken ona akıl hastanesinin ziyaretçi kartını eline nezaketle sunacaktı. Biraz daha ona dokunmadan durursa gideceği yer kesin orasıydı. Bir insanın bu kadar çok isteyip, yapamadığı bir şey olamazdı! Her gece koynuna alıp, her sabah istemeden salarken...

Esme yemeğinden bir lokma daha alıp çiğnerken "Bu işi savaşa çevirdin ve hırs yaptın." diye suçladı. "O zaman flört değil kendimi at yarışında koşan jokey gibi hissediyorum... Yapma..."

Rüzgâr gözlerini onun üzerinde fütursuzca gezdirdi. Bakışlarının dokunduğu yerlerde tüyleri dikildi. Genç kadın onun bakışlarıyla huzursuz olurken, gizli bir gülümsemeye kinaye ekleyip mırıldandı. "Evet, tay gibi kadınsın doğru tespit." deyince genç kadın ona öfkeyle bakıp "Sen aklını kaçırmışsın!" diye dehşetle cırladı. Rüzgâr

ince alaylı sesini küstahça yaydı. "Elbette ki ben de yarın kendime yer ayırtmayı düşünmüştüm, demek sen de fark ettin bunu!"

"Neyi fark ettim?" Kaşlarını çattı. "Biraz daha uzarsa bu oyun, akıl hastanesine ziyaretime gelirsin. Hani orada aile görüşüne izin varmış, en azından acır da halime, alenen bazı yasakları delersin."

Esme'nin dudakları tatlılıkla kıvrılırken "Ah, yazık o kadar mı kötüsün, kıyamam aşkım ben sana?" dedi işveyle gözlerini süzdürdü.

"Kıyıyorsun ama."

Esme bardağını dudağından çekip, dudaklarını bilerek yaladı. Bunun onun dikkatini dağıtacağını biliyordu. Rüzgâr'ın bakışları tam da istediği gibi oraya kayınca, dolgun dudaklarını birbirine bastırıp hafifçe araladı. "Sana acımayacağım biliyorsun değil mi? Hiç rol yapma, oyuna gelmeyeceğim." Rüzgâr'ın sesi boğuklaşıp kadifemsi bir tını alırken, içinde binlerce vaat barındıran tonuyla, "Eğer biraz daha o dudaklarını yalarsan..." Tehdit saçan bakışlarında meşaleler yandı. Sanki karanlığın içinde ateşler raks ediyordu. "Restoranın lavabosuna özel bir teftiş çekersin haberin olsun, hem de birkaç saatliğine." dedi gözleri yapacağını tasdikler gibi koyulaşırken. Esme yaptığı oyunun amacını aştığının farkına varınca, bakışlarını ondan kaçırdı. "Ben doydum, tatlıları söyleyelim mi?"

Garsonun önlerine koyduğu tatlıyı Esme sessiz sakin yedi. Ya da karşısındaki adam patlamaya hazır yanardağ gibi gözlerini üzerinde lavlar saçarak gezdirdikçe, tatlıları bile yiyemeyip kursağına dizdi. Rüzgâr sandalyesinde geriye yaslanmış elini çenesine dayayıp karısını göz hapsine almıştı. Esme son kaşığı da çikolatasına batırıp ağzına atınca, gözlerini gözlerine dikti. Genç kadın kafasını sallarken "Yediysen kalkalım mı?" diye sordu.

Ağzında tuttuğu kaşığı çıkarıp tabağının kenarına koydu. Yerinden kalkıp masanın üzerindeki çantasına uzandı. "Tamam, kalkalım." Masadan çantasını alıp kocasının eline uzanırken, "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu merakla. Rüzgâr çıkışa yaklaşırken hesap kesimi için garsona verdiği kartı, garson bir tabağın içinde getirdi saygıyla sundu. Rüzgâr kartını alıp başını sallayarak "İyi akşamlar" dedi, karısına baktı. Esme de ona bakınca, "Sahile inelim mi? Bir çay içelim özledim seninle oraya gitmeyi, hem vakit de daha erken." diye sordu sinsice.

Esme kocasından elini çekip koluna dolandı. Başını da omzuna

yaslayıp "Gidelim." dedi. "Ben de çok özledim orayı."

Dışarı çıktıklarında araba girişte hazır bekliyordu. Valenin açtığı kapıya karısını yönlendirip Esme'nin kapısını kapadı. Kendi tarafına da aynı hızla geçti.

Rüzgâr çalışır durumdaki arabayı seri bir hareketle yerinden kaldırdı. Esme başını koltuğun yanına yaslayıp kocasının profilini izlemeye başladı. Uzun kirpiklerinin yüzüne yelpaze gibi açılışını, gözlerini camdan dışarıya çevirdiğinde içindeki koyuluğun kaybolmaya başladığını izledi... Bakışları kendine döndüğünce de ona tebessüm etti. Rüzgâr uzanıp yanağına parmağının tersiyle dokundu. Esme yanağına dokunan elini yakalayıp üzerine dudaklarını bastırınca, genç adamın içinde tuhaf bir akım oluştu. Gözleri karısına birkaç saniye baktı ve önüne döndü.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bizi! Seni, Pelin'i ama en çok Pelin'i... Şimdi ne yapıyordur acaba? Gerçi annemin yanında ama yine de özledim kızımızı ben."

Rüzgâr elini yanağına değdirdi, Esme üzerine kendi elini koyarak bastırdı. Dokunmadan duramıyorlardı. "Merak etme alıştı onlara, hem geçen çıktığımızda da onlara bırakmıştık." Kısa bir bakış attı. "Ayıp olmaz değil mi onlara ikide bir bırakınca?"

Esme gülümsedi. "Deli misin, zaten zaman kolluyorlar onunla vakit geçirmek için! Senden çekindikleri için de sık gelip gidemiyorlar. Nasıl düşkünler bir görsen, günde kaç defa arıyorlar. 2 kere sen arıyorsun 2 kere annem, 1 kere Ecem, 3 kere de dedesi, o hepinizden daha çok arıyor. Ha bir de Cem var tabiî, her gün aramaya çalışıyor, aramadığı günlerde de mutlaka eve uğruyor onu sevmeye..."

Rüzgâr gülümseyerek "Benim kızım epey ilgi çekici desene, herkesi kendine bağlıyor." dedi, Esme kıkırdadı. "Aynı babası şeytan tüyü var!"

"Bence yanılıyorsun! Ben senden önce çok korkulan biriydim hatta kimse bana yaklaşmazdı. Sen beni değiştirdin. Bence kızımız aynı annesi gibi tatlı-cadı huysuz-merhametli güzel-sinirli bir de şeytan." Esme gözlerini devirince elini dudaklarına götürdü. "Ben senin her yanını seviyorum, 5 mevsim baharım, çıkmaz sokağımsın benim." Arabayı sağa kırıp sahilin kenarına çekti. Emniyet kemerine uzanıp çözdü. Başını karısına çevirip tebessüm ederek baktı. Eline son defa buse bırakıp kapıya uzandı.

"Sen bekle, ben çayları alıp geleceğim."

Rüzgâr dışarı çıkarken Esme bakışlarını karanlık denize çevirdi. Kaç kere buraya onunla akşamları canları sıkılınca gelmişlerdi. Geldikleri yer karanlık da olsa, orada denizin olduğunu bilmek içlerini rahatlatıyordu. Kapı açıldı ve kocası iki fincan çayla döndü. Arabaya geçmeden, fincanları karısına uzattı. Esme fincanları alırken, "Söyleseydin kapıyı açardım, nasıl açtın kapıyı böyle?" diye çıkıştı, yanabilirdi. Rüzgâr kapısını kapattı. Arabanın üst kısmındaki ufak tepe penceresini açtı. Artık kulaklarını dalga sesleri dolduruyordu, ikisi de sessizce çaylarını yudumladılar.

"Bu sessizliği seviyorum, burası huzurun beşiği gibi..."

Rüzgâr göz kırptı. "Huzur sensin, senin yanın cennetin bahçesi..."

Esme çayını bitirince fincanı kocasına uzattı. Rüzgâr her zamanki gibi fincanları kenardaki taşın üzerine bıraktı. Garson sonra gelip onları topluyordu. Arabaya geri dönüğünde Esme koltuğunu geriye yatırdı. Rüzgâr da aynısını yaptı. Koltukları tamamen yatarken, bakışları gökyüzüne döndü. Arabanın içinde sahile çarpan dalga sesleri yankılanırken, gözleri karanlık gökyüzündeki tek tük yıldızlara bakıyordu.

Rüzgârın hafif uğultusu dalga sesleriyle müthiş derecede güzel bir resital veriyordu. Dakikalar böyle sessizlikle geçti aralarında. Aynı gökyüzünü izleyip, aynı dalgaların sesini dinleyerek... Rüzgâr kolunu karısına doğru uzatınca Esme başını onun koltuğuna uzatıp omzuna yasladı.

"Başka zaman olsa kafamı kaldırıp bakmak aklıma gelmez. Seninleyken izlemeyi seviyorum yıldızları."

"Seninleyken seviyorum dalga seslerini dinlemeyi." dedi Esme muzırlıkla. Kocasının kolunun arasında kıpırdanıp yüzü ona dönecek şekilde kendini ayarladı. Gözlerini genç adamın gözlerine çevirip içindeki aşkı içti. Bakışları birbirinin içinde kayboldu.

"Ya sen ciddi ciddi romantik oldun. Nerede evlendiğim kütük, nerede sen?"

"Sen bana hakaret etmeden duramaz mısın?"

"Hayır." dedi başını sallayıp, şipşirin kıkırdayarak...

Rüzgâr dirseğini koltuğa yaslayıp, elini başını dayadı. Gözleri birbirine bakarken, yüzleri birbirine çok yakın duruyordu. Genç kadın nefesini tutarken, Rüzgâr hızla alıp veriyordu. İkisi de biliyorlardı ki

gelecek olan kaçınılmazdı.

"Belki beni yonta yonta, biblo yapmışsındır, olamaz mı? Hep diyordun ya: Odun, seni yonta yonta bir halt edemedim diye!"

"Hiç de... Ben onu ilk evlendiğimiz zaman söylüyordum, sonradan söylemedim." Esme kıkırdamasına engel olamadı. "Bence içinde beslediğin, herkesten saklayıp bana sunduğun bir Rüzgâr daha var ve ben çift karakterli bir adama âşığım."

Rüzgâr karısına uzanıp yanağına dokunurken, gözleriyle parmaklarını takip ediyordu. "Ben de hep diyorum, sen iki karakterli bir adamla evlisin ya ben ne yapayım. Benim karım, 5 mevsim, kafam karışıyor."

Esme dudaklarını, dudaklarına yaklaştırdı. "Şikâyetçi misin?"

Rüzgâr elini ensesine götürüp, onu sertçe kendine çekti. Sesi kadife gibi çıkarken, içindeki titreşim arzuyla yanıyordu. "Ben seni üzdüğüm için pişmanım." dedi dudaklarını dudaklarına değdirirken. Amacı sadece ufacık, masum bir buse koyup, geri çekilmekti. Fakat karısının dudakları istekle aralanınca, ihtiras bedenlerini istikrarla esir aldı. Eli genç kadının ensesinde sıklaşırken, dudakları aralanan tenin tadına varmaya çalıştı. Arzu alev oldu kanlarında yanarak aktı. Bedenleri aşkla sarsılırken, genç kadın kocasının kollarına kaydı. Birbirlerinde kendilerini kaybettiler. Saniyeler geçtikçe öpüşmeleri ateşlendi. Rüzgâr'ın elleri onun sırtında gezinirken, genç kadın ellerinin altındaki güçlü kalp atışlarını hissettikçe, içindeki şehvet zincirlerini koparıp ona doğru aktı.

Esme nefes nefese geri çekilirken, Rüzgâr olduğu yerde donup kalmıştı, karısına koyulmuş gözlerle bakıyordu. Birkaç saniye bakıştılar, Rüzgâr bir anda onu kendine çekip tekrar esir alırken, genç kadın ona teslim olmaya dünden hazırdı.

O anda unuttular verilen sözleri, yapılan anlaşmaları ve iddiaları. Rüzgâr karısını koltuğa yatırıp üzerine yükselirken, genç kadın kollarını boynuna dolayıp, ona karşılık vermekten başka bir şey yapmadı. Adamın dudakları yanaklarına, kulağına, en son gerdanına doğru kaydı. Boynuna koyduğu ateşli öpücükleri, vücudunda gezen elleri, bir anda gökyüzünde patlayan havai fişekler böldü. Esme gözlerini kaybolduğu arzunun denizinde açtı. Aklına kocasının dedikleri yağarken, ansızın ellerini kaldırıp kocasının kafasını çekmeye çalıştı. Rüzgâr dudaklarını göğsünün oluğuna gömmüş kokusunu içine çekerken,

"Rahat dur, sadece öpeceğim." diye şikâyet etti. Esme ellerini saçlarına daldırıp başını oraya bastırmamak için delirse de kendine engel oldu. Burası hiç yeri değildi. Geriden gelen nefes nefese sesiyle, "Ben de onu diyorum, senin sadece öpücüklerin hep başka yerde bitiyor." diye ürkekçe fısıldadı

Biliyordu ki, biraz daha böyle öperse, kendini bırakacaktı.

"Rüzgâr yeter..."

Rüzgâr başını kaldırıp koyulmuş gözlerini hülyalara çevirdi. "Sadece öptüm, buna izin vardı unuttun mu?" dedi küçük bir çocuk gibi mızırdanarak, karısının aralanmış dudaklarına dudaklarını bastırmadan, hemen önce "İzin ver." diye homurdandı. Esme onun dokunuşuyla kendini yine kaptırırken, dudaklarını zar zor kurtardı istilasından.

"İddiayı sen bozacak gibisin kocacığım?"

"Benim umurumda mı sanıyorsun o saçmalıklar, sırf sen istiyorsun diye!" Bakışlarını karısının açılmış yakasından gezdirip, hiç tereddütsüz elini daldırırdı. Yumuşaklıkla kendinden geçerken, "Bana bu kadar eziyet ettin ya, acısını fazlasıyla çıkaracağım senden." diye sitem etti. Esme, kocasının elini yakalayıp yakasından çıkardı. Koltuğunu düzeltip oturur vaziyete geldi. Kıyafetini çekiştirerek düzeltip yakasını ayarladı. Bacaklarına uzanıp eteğini kapamaya çalışıyordu. Bacaklarını ne ara açmıştı bu adam? Saçlarında düzeltirken "Tamam, hadi gidelim buradan rezil olmadan önce." derken huysuzlandı. Rüzgâr istediğini alamamanın kızgınlığıyla huysuzca homurdanırken, koltuğunu düzeltip arabayı çalıştırdı.

Bir müddet sessizce yolculuklarına devam ettiler. Rüzgâr'ın çatılı kaşları ve asılmış yüzü genç kadının içine oturdu. Ona haksızlık yaptığını anlıyordu artık. En kısa zamanda onu mutlu etmeliydi. Esme kocasına bakarak uysalca sokuldu. Üzgün durmasına dayanamıyordu. Eli yanağına dokunurken, "Şimdi ne yapacağız sinemaya da gittik, yemek de yedik." Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıp "Hatta sahil turu bile yaptık." dedi biraz çekinikçe...

Rüzgâr kırmızı ışıklarda durunca, "Eve döneceğiz karıcığım, bugünlük bu kadar yeter." diye ciddileşti.

Esme suratını asıp elini yüzünden çekti. Ellerini kucağında bağladı üzgünce. "Senin gibi odundan anca bu beklenirdi zaten, bir yemekle bitirdin geceyi." Kırgın bakışlarını cama doğru çevirip, sinirle somurttu. Rüzgâr gizli bir tebessümle karısına baktı. "Ama çok yor-

gunum. Hem eve gitsek iyi olur, ben de biraz dinlenmeyi hak ettim değil mi? Bu kadar romantizm bu bünyeye ağır geldi, ne yaparsın alışık değil kaldıramıyor."

Esme ona baktı, kaşları gerçek bir şaşkınlıkla yukarı kalkarken "Ne kadar romantikmiş, az önceki dediğim sözleri geri alıyorum." diye huysuzlandı. " Altı üstü bir yemek, kıytırıktan bir sinemaya gittik, bir de sabahları gönderdiğin çiçekler, çok romantikmişsin doğrusu."

Küsmesine izin vermeyen Rüzgâr kucağındaki elini yakaladı. Onun geri çekmelerine engel olup dudaklarına götürüp öptü.

"Hemen somurtma, başka zaman devam ederiz, nasılsa sen kararlısın karıcığım. Bu gidişle biz ancak seneye çıkarız bu flörtten değil mi? Sonra ailelerin tanışma faslı, kız isteme, söz, nişan, düğün... Eh, artık seneler sonra da gerdeğe gireriz (!) Ben sıkarım dişimi merak etme, nasılsa sabır taşına döndüm."

Esme küs bir tepkiyle elini çekerken, söylediklerine gülmemek için kızgınlığının arkasına sığındı. "Sen o mutlu sonu böyle gidersen biraz zor görürsün." Elini çenesine koyup bakışlarını cama çevirdi. Araba gerçekten evlerinin sokağına dönünce, şimdiye kadar şaka yapıyordur diye umduğu ufacık olan umudu da kırıldı. Bu odun ciddiydi ve bu geceyi burada sonlandırmıştı. Allah'ım romantizm beklediği adama bak, tek romantik yanı yatak odasında meydana çıkıyor, en iyi âşık da yatakta oluyordu. Bu düşündükleri hoşuna gidince, dudaklarını dişledi.

"İnmeyecek misin? Hani burada yatmaya karar verdiysen bunu düşünme bile, ben buraya sığmam. Sen de bensiz tek yatamazsın, hatırladın mı?"

Esme ona döndü. Rüzgâr emniyet kemerine uzanıp çözerken, Esme nefesini tuttu. Kokusu bile aklını kaçırmasını sağlarken, bugün nasıl yanında kıpırdamadan yatacaktı. Az önceki olanlardan sonra, ona dokunmadan kalabileceğini hiç sanmıyordu. Rüzgâr kemeri çözünce, uzun kirpiklerinin ardına saklanan bakışlarını kaldırıp gözlerine baktı. Derinden gelen sesiyle, "Artık ödülümü alabilir miyim sevgilim?" diye hain dudaklarını ayartıcı bir tutumla kıvırdı.

Esme anlamayıp kafasını salladı.

"Ne ödülü?"

Rüzgâr parmaklarını saçlarına daldırdı, genç kadın gözlerini ka-

pamamak için kendiyle savaşıyordu. Rüzgâr'ın ferah nefesi yüzüne çarparken "Hani sevgililerin yaptığı şeylere izin verecektin, unuttun mu?" diye nefes nefese soludu.

"Sahilde izin verdim ya, hem de daha fazlasına."

Esme biraz bekledi. Böyle durmak zordu. Nefesini sıcaklığını hissedip beklemek zordu. Gözlerini kapamadan önce "Tamam, ne duruyorsun o zaman al ödülünü." dedi boğuk bir sesle.

Rüzgâr gözleri kapalı karısına bakıyordu.

Esme onun dudaklarını teninde hissedemeyince gözlerini açtı. Rüzgâr gülümseyerek "Gözlerini kapatmanı istemiyorum." dedi dudaklarına yaklaşmadan önce. "Onlara bakmak istiyorum. Benim olduğunu hissetmek istiyorum." Esme daha onun dudaklarını teninde yeniden istediği an gözlerini kapatınca, Rüzgâr kısa bir an geriye çekildi. "Hile yapıyorsun." dedi kızgınca. Esme kollarını kocasının boynuna dolarken "Sen de çok konuşuyorsun, önceden böyle değildin." diye sitem edip, kocasının dudaklarını kendininkiyle esir etti. Bu tadı özlemişti. Daha ne kadar olmuştu tatmayalı yarım saat mi? Ah, ama özlemişti. Kocasının kollarında nefes nefese titrerken, kalbi heyecandan patlamak üzereydi. Sanki şimdi gerçekten sevgilisiyle öpüşen kaçak göçek görüşen âşıklar gibi iradesiz hissediyordu. Rüzgâr geriye çekildiğince, yarı aralık şekilde ona hülyalı bakan kadının yanağını okşadı. "İnelim mi artık, yoksa bu işin sonu kötüye gidecek ve sen beni suçlayacaksın!".

"Bakışlarını eğer dudaklarımdan çekersen, ben de kıpırdayabilirim değil mi?"

"Bacaklarının bağını mı kesiyorum?"

"Hayır, kalp atışımı kocacığım, nefes alamıyorum bakışının yakıcılığından..."

"Demek nefesini kesiyorum." Rüzgâr kafasını sallayarak arabadan çıktı. Esme kocasına fırsat vermeden fırladı. Başını kaldırıp eve baktı. Tüm ışıklar kapalıydı. Başını önce korumaların kulübesine sonra kocasına çevirdi. Hızla yanına gelip elini tuttu. Ceketinin kolunu kenara çekerken, "Esme ne yapıyorsun?" diyen adama "Saate bakıyorum." dedi panikle. Saati kendine çevirdi. "Daha saat 9'u geçmemiş ama ışıklar neden kapalı?" Paniklemişti. Rüzgâr omuzlarını silkerken Esme endişeyle eve yürümeye başladı. "Rüzgâr, Pelin'e bir şey olmasın? Daha erken, ev neden karanlık? Üstelik korumalar nerede?" diye sordu. Çantasını açıp anahtarı çıkarırken kocasına baktı endişeyle.

"Korumalara sorsana evden erken mi ayrılmışlar!" Anahtarı çantasından çıkarıp deliğe soktu. Rüzgâr ellerini cebine sokmuş arkasında duruyordu. Esme kapıyı açınca endişeyle biraz yüksek sesle, "Sana diyorum, çocuğa bir şey olmasın, hadi annemi ara, bir yeri ara bir şey yap!" diye çıkıştı. Panik içini sararak içeri girdi. Rüzgâr da sakince onu takip ediyordu. Esme duvardaki elektrik düğmesine bastı ama açılmadı. "Patlamış galiba." diye söylenince kocası, o da el yordamıyla salona yönelmeye başladı.

İçinde huzursuz bir korku hüküm sürürken, kocasının tasasız tavrı sinirlerini bozuyordu. Endişeyle salonun kapısına geldiğinde "Ya sana diyorum kızım nere..."

Bir anda lâmbalar yandı ve kulaklarını *"İyi ki doğdun Esme"* sesleri doldurmaya başladı. Esme olduğu yerde kalakaldı. Tüm ailesi ve Cem karşısında neşeyle duruyordu. Annesi elinde mumların ışıldadığı pastasıyla önünde dikiliyordu.

Ellerini dudaklarına götürürken, gözleri sevinçle dolmaya başlamıştı. Herkes ona mutluluk şarkısı söylerken, o apansız arkasını dönüp kocasının kollarına atıldı. Kollarını boynuna dolayıp parmak uçlarında yükselerek, "Seni çok seviyorum, unuttuğunu sanmıştım hatta haberinin olduğunu bile düşünmüyordum." dedi yanaklarından mutluluk yaşları süzülürken.

Rüzgâr ellerini karısının beline sabitledi, onu kendine çekti. Çenesini boyun sokumuna dayayıp "Ben de seni seviyorum ve sana dair hiçbir şeyi unutamam." derken biraz geriye çekilip dudaklarına sahiplenici bir buse kondurdu. Esme kollarını kocasının boynundan çekip arkasını dönerken, annesi elindeki yarısı yenmiş pastayla yanına geldi. Esme gözlerini kurulayıp ona yaklaştı, pastaya tuhafça bakarken, Ecem "Hadi dilek dile abla" diye söylendi. Ellerini kalbinin üzerine koyup bakışlarını karşısına geçen kocasına çevirdi. Yüzünde mum ışıkları raks ederken, içinden *"Bir ömür aşk ve huzur" di*ledi. Gözlerini usulca kapayıp derin bir nefes daha aldı ve tek üflemede tüm mumları söndürdü. Herkes birden alkışlarken, kocası yaklaşıp onu kendine çekti. Dudaklarını yanağına dokundurup kulağına sokuldu.

"İyi ki doğdun kadınım... Benli yıllar!" dedi içini ürperten sesi. Esme kocasına bakınca da göz kırpıp geri çekildi. Sevdiği adama minnetle bakarken, annesi boynuna kollarını dolayıp "Mutlu yıllar tatlım bir ömür mutlu ol." diye duygulu sesiyle mırıldandı.

"Sağ ol anneciğim, bir ömür hep birlikte olalım."

Ecem zıplayarak önüne geldi. "Nasıl sürpriz ama bir de adama bağırıp çağırıyor kapıdan girerken." Esme uyararak, "İnsan bir çıtlatır kızım, kalpten gidiyordum." diye çıkıştı. Ecem kıpırdanıp geriledi. "Abla ben de havasızlıktan gitmeden önce bırak beni de git kocanla uğraş, seni ondan başkası çekemez inan bana." diye alay etmeye devam ediyordu.

Cem kare kadife kutuyu ona uzatırken, "Mutlu yıllar bacı." dedi alayla. Esme kutuyu alıp yanağından öptü. "Zevzekleşmesen olmaz değil mi?" Kutuyu açınca gözleri ışıldadı. İçinde, kenarları pırlanta taşlarla süslenmiş deri kayışlı saat vardı. "Bunda da izleme cihazı var mı?" dedi alayla. Cem başını sallarken huysuzca, Esme saati eline alıp ışıldayan gözlerle "Çok teşekkür ederim bu çok şık." dedi hevesle. Kollarını tekrar Cem'e doladı. Böyle sevgi gösterilerinden hoşlanamayan Cem sırtına nazikçe vururken "Hoşuna gitmesine sevindim. Bir ömür mutlu olun." diye içtenlikle fısıldadı.

Babası arkasında belirince, "Sıra bana da gelmiştir değil mi? Bir de biz sarılalım kızımıza." dedi sabırsızca. Esme yüzünü buruşturarak şebeklik yaptı. Eray Bey gülerek başını salladı. "Bunu her doğum gününde yapmak zorunda mısın, bir de dil çıkar tam olsun. Kocaman anne oldun daha hâlâ ufak yaramaz Esme'msin." Kollarını kızına sardı. "Benim ufak Esme'm."

Ecem'le annesi de hediyesini verdikten sonra, eteğini çekiştiren biri oldu. Esme başını yana eğdiğinde kızını gördü. Onu bir ara görmüştü ama sonra tebrikleri alırken unutmuştu. Elinde kare pasta, ağzı gözü çikolata lekesi, karşısında gülerek zeytin taneleriyle annesine bakıyordu. Genç kadın kızını kucağına alırken Ecem gülerek, "Pastanın yarım kalmasının sebebi bu ufaklık. Valla fındık faresi gibi ne ara girmişse mutfağa, bir gittik tünemiş masaya pastanın yarısı yok. Ve hâli ortada... Sonra vakit de kalmadı yenisini almaya." diye açıkladı. Esme kızına sarılıp çikolatalı yanağından öperken "Bak burada biraz kalmış, ben buradan idare ederim." dedi gülerek.

Pelin kıkırdadı. "Tızdın mı, as yedim balla?"

Esme kızının mis kokan boynuna burnunu gömüp kokusunu içine çekti. "Nasıl kızarım aşkım ben sana, afiyet bal şeker olsun." Dans müziği çalmaya başlayınca, annesi yanına geldi. "Hadi onu ben alayım da yüzünü yıkayayım." Torununa bakıp "Pelin Hanım temizli-

ge, yoksa ben de annenden kalanları yiyeceğim." diye kıkırdayarak yanlarından ayrıldı. Esme elindeki paketi sonra açacaktı. Diğerlerinin yanına koymak için masaya giderken, beline dolanan ellerle olduğu yerde kaldı. Rüzgâr elindeki paketi alıp Ecem'e uzattı. Onu kendine çekip vücuduna yasladı. Esme kollarını boynuna dolarken dans etmeye başlamışlardı. Gözlerini kocasının kara gözlerine mıhladı. Mutluydu. İkisi de mutluydu.

"Bu, hayatımda geçirdiğim en güzel doğum günümdü, teşekkür ederim, ayrıca özür dilerim."

Rüzgâr başını eğerek sokuldu ve biraz daha kendine çekti. "Beğenmene sevimdim de, ne için özür dilediğini anlayamadım!"

Esme dudaklarını muzırlıkla yukarı bükerken, burnunu kıvırdı. Yüzü tuhaf bir hâl aldı. "Belki ben sana odun demiş olabilirim." Rüzgâr kaşının biri kaldırıp alaylı sesiyle "O kadarcık olmadığına eminim." diye önsezisini konuşturdu. Esme kafasını hafif yana kıvırdı. "Belki biraz da yedi sülalene selam salmış olabilirim... Sonra işkence aletleri tasarlamaya başlamış ve sana ceza ayarlamış ta..." Elini kaldırıp gözünün önüne getirip göstererek, "Şu kadarcık ama fazla değil." dedi şebeklik ederek.

Rüzgâr kafasını aşağı indirip alnını alnına değdirdi. Başını oynatarak "Hiç sanmıyorum o kadarcık olduğunu, çünkü kulaklarım top güllesi patlamış gibi çınladı." derken kahkahasını salmamak için kendini zorlukla tuttu. Müzik bitince kocası ellerini gevşetti. Esme kollarından hiç ayrılmak istemese de mecburen ayrıldı. Arkasını dönüp onları mutlulukla izleyen ailesinin yanına yöneldi.

Ve geceyi güzel kapadılar.

İlerleyen saatlerde herkes yollara dökülürken, kızına çekmeceden birkaç kıyafet ayarlayıp çantasına koydu. O çok sevdiği bebeğini de eline alınca odasına şöyle bir baktı. Unuttuğu bir şey yoktu herhalde. Rüzgâr onlar Kıbrıs'tan gelene kadar odayı boyatıp hazırlatmıştı. Esme de iki gün önce gidip kızına güzel bir oda takımı almıştı. Rüzgâr'ın kardeşi merhum Pelin'in odası, adını yaşatan ve ona minik bir kopya kadar benzeyen minik Pelin'in odası olarak kalmıştı! Kapının koluna uzanıp çekerek odadan çıktı. Merdivenleri inerken, gözleri merdivenini başında dikilen kocasıyla çakıştı.

Rüzgâr ellerini cebine koymuş, ona biraz kızgın bakıyordu.

"Gitmesine neden izin verdin? Ben ondan ayrı kalmak istemiyorum." diye huysuzca mızmızlandı.

Esme son basamağı da inince yanına yaklaşıp yanağına dokundu. "Ama aşkım, gitmek isteyen Pelin, teyzesine nasıl hayran bakıyor baksana! O ne zaman gelse kızı rahat bırakmıyor, bir de giderken peşinden ağlıyor. Bırakalım bugün gitsin, yarın erkenden alırız söz." Elini kocasının yanağından çekip etrafa bakınırken, "Annemler nerede?" diye sordu.

"Dışarı çıktılar, Pelin'in araba koltuğunu yerleştirmeye."

Esme kocasının elinden çekiştirerek kapıya götürürken "Ben senin asıl huzursuzluğunu biliyorum ama merak etme, abim yurtdışındaymış, Pelin'le görüşmek gibi bir şansı olamaz." dediğinde, Rüzgâr homurdandı. "Tamam, aşkım bu konudaki hassasiyetini annemler de biliyor, korkma görüştürmezler." Kocasına döndü. "Hem sen istemiyorsan şimdilik görüşmeyecekler ama bu konuyu ileride, çok ileride görüşmemiz gerekecek galiba."

"Abla hadi nerede çantası?"

Esme kardeşine bakıp çantasını sallarken, "Aşkım şimdi bu konuları konuşmayalım olmaz mı? Bugün çok mutluyum ve böyle kalsın istiyorum. Daha sonra sakin kafayla..." diye rica etti. Arkasını dönüp arabaya doğru yöneldi. Arabanın açık kapısına yaklaşıp içeri kafasını sokarak kızına baktı. Onun topçuk yanaklarını avucunun arasına alırken "Teyzenleri üzme olur mu aşkım? Dönmek istersen ağlamadan söyle, deden seni getirir. Seni seviyorum." diye tembihledi. Yanaklarından koklayarak tekrar öpüp geri çekildi. Allah'ım, içi bir tuhaf olmuşu! Evde bırakıp gitmek neyse de başka yerde olacağını bilmek içini burkmuştu.

Rüzgâr da kızına yaklaşıp yanaklarından öperken "Seni seviyorum bebeğim, gelmek istersen haber ver baban seni alır tamam mı?" dedi, bir daha öptü o da karısı gibi. Kızını göndermek istemediği dokunuşlarından belliydi. Pelin ellerini babasının yanaklarında dolaştırıp "İyi deceler baba." dedi uyku mahmuru gözleri ve uykuya dalacağını gösteren kaba sesiyle. Arabanın kapısını kapatıp geri çekildi. Ecem ve kayınvalidesi de arabaya geçerken "İyi geceler" dediklerinde araç hareket etti. Eray Bey kornaya *'Eyvallah'* der gibi basıp ayrılırken, Cem yanına yaklaştı.

"Bana da yol göründü." dedi Esme'ye bakarken. "Sana da bir ömür mutluluklar doğum günü kızı."

Esme giden araçları elini salladı. Rüzgâr karısına yaklaşınca, kolunu omzuna atarak kendine çekti. Esme onunla birlikte içeri girip

kapıyı kaparken, "Çok güzeldi, sana tekrar teşekkür ederim." dedi yerden. Kollarını beline dolayıp kocasına sımsıkı sarıldı. "Bir şey yapmadım ki sadece kutlama, hem sana daha hediyeni bile vermedim."

"Bundan güzel hediye mi olur... daha ne vereceksin?"

"Yukarıya çıkınca vereceğim aşkım hediyemi." dedi muzırca gülüp kafasını sallarken. Esme kollarını belinden, çekip çimdikledi. "Senin aklın fikrinde hep orada! Bazen beyninde sorun mu var diye düşünüyorum, hani bir tek orada takılı kalınca."

"Bana diyene bak sen... Ben sadece yukarıda dedim. Boyuma göre boy buldum da, huyuma göre huy bulamadım. Bak kadının aklına. Aklı hâlâ nerelere çalışıyor... Çık cık cık. Karıcığım sen de kendi yeminini tutamayacaksın, ne demeye bana yanaşıyorsun da beni baştan çıkarmaya çıkarıyorsun(!)" diye sataştı.

Onu ciddiye alan Esme koluna ikinci bir çimdiği basıp "Ona öyle demezler canım." diye çıkıştı.

"Ne derler canım?" dedi burnunu bununa değdirirken adam.

"Aklına geleni işleme, her ağacı taşlama... Bilmem anlatabildim mi? Hani diyorum, beni gaza getireyim derken, gaza gelip de düz duvarı boylama Rüzgâr."

Ona sataşan Esme salona geçerken, Rüzgâr elinden tutup merdivenlere çekiştirmeye başladı. Esme salonun kapısına bakıp "Ama ortalık dağınık toparlamadan yatamam. Sen git yat, ben buraları toparlayayım gelirim." diye huysuzlandı. Esme ayakları yerden kesilirken, kollarını kocasının boynuna doladı. Rüzgâr rahat bir tarzda merdivenlere yönelmişti. Esme inatla hâlâ mızırdanarak, "Aşkım içerisi dandini bırak da toplayayım, ya böyle yatılmaz." diye huzursuzca söylendi.

"Kalsın, sabah yardımcı gelecek Ceyda ablayla hallederler işte, sana kalmadı toplamak."

"Ama aşkım bu..." Kocasının kızan bakışlarını görünce susup dudağını sallandırdı. "Fakat içim rahat etmiyor." Rüzgâr açık kapıdan içeri girip ayağıyla kapıyı kapattı. Yatağa yanaşıp karısını yatağa usulca bıraktı. "Zaten kilise papazları gibi inzivaya çektin beni, bırak da sarılıp yatayım karımla, o kadarını elimden alma."

Esme yataktan inip dibine sokularak, "Tamam, affedersin... Sen üzerini değiştir ben duşa gireceğim." derken banyoya yaklaştı. Rüzgâr da giysi odasına geçiyordu Esme'nin arkasından bakarak.

Esme hızla duşunu alıp banyodan çıktı. Havluya sarılı vücuduyla giysi odasına kaçarken, bakışlarını kocasına çevirdi kısa bir an. Yatağa uzanmış kitap okumaya çalışıyordu. Ve okuyamadığı sıkıntılı yüzünden de o kadar belliydi ki. Gözleri kesişince bakışlarını kaçırdı. Odaya girdiğinde üzerindeki havluyu çıkarıp köşeye bıraktı. Saçlarını kurutmuştu ama hâlâ nemli olduğu için, ıslak uçları buz gibi tenine değince biraz rahatsız olmuştu. Dolaba uzanıp kapağını çekerek açtı. Gözleri aradığı şeyle buluşurken, uzanıp askıyı aldı. Acaba gelir miydi? Kilo almıştı ama öyle fazla kilo da almamıştı. Bakışları dolabın içinde gezinirken yüzünden bir tebessüm oluştu.

Rüzgâr kıyafetlerini öylece muhafaza etmişti. Bu çok hoşuna gitmişti ilk gördüğünde. Her şey evi terk ettiği günkü gibi, koyduğu gibi yerli yerinde duruyordu. Fuşya ipek saten geceliği üzerine geçirip olup olmadığına baktı. Aynanın karşısına geçtiğinde üzerine biraz oturduğunu ama rahatsız edecek derecede dar olmadığını fark etti. Takımın sabahlığını da üzerine geçirip kuşağını ince belinin etrafına dolayıp önünde fiyonk yaptı. Saçlarını sabahlığın içinden çıkarıp düzeltti. Telefonunu alarak kapının yanına yaklaştı, ışığı kapatarak odaya döndü.

Rüzgâr dalgın başını okuyamadığı kitaptan kaldırıp, kıyafetleri katlayan karısına baktı. Tekrar kitaba çeviriyordu ki bakışlarını geri ona çevirip, üzerinde gezdirmeye başladı. Üzerindeki saten geceliği biliyordu. İçinden dua etti. İçine giydiği pijama takımı olsun diye. '*Yoksa bu...*' diye düşünüyordu ki Esme sabahlığının büyük bir rahatlıkla kuşağını çözdü. Adam nefes almayı kesti. Elindeki sabahlığı yatağın başucuna bırakıp yatağa yanaştı. Onun yoğun bakışları altında pikeye uzanıp yatağa girerken, genç adam nefesini tutmuştu. Esme duvardaki düğmeye uzanıp ışıkları kapatırken, "Senin için mahsuru var mı, ışık gözlerimi alıyor?" diye sesinin koordinasyonunu sağladı.

"Yo-yok." dedi Rüzgâr boğazını temizleyerek. Artık o düşüncelerini bile koordine edemiyordu.

Esme gülmemek için kendini zor tutuyordu. Aslında şimdi utanması lazımdı ama utanmıyordu. "Sana hediyemi vermedim." Komodinin üzerine uzanıp zarfı aldı.

Esme saçlarını geriye itip zarfı açarken, "Bu ne?" diye merakla sordu. Adamın gözleri al gerdanında heyecanla pır pır eden şah damarında takılı kalmış ve oraya dudaklarını değdirip sakinleştirmemek için, kendine savaş açmışken ne dediğini duyamıyordu.

"Rüzgâr ne bu?"

"Aç da kendin gör."

Esme heyecanla zarfı açıp içindeki kâğıdı çıkardı. Beyaz kâğıtta [illegible] şeyler yazıyordu ama anlayamadı. Bakışlarını kocasına çevirdi. "Bu ne anlamadım?" Rüzgâr omuzlarını silkti alayla. "Aslında sen bugün onu tahmin ettin ama!"

"Rüzgâr meraktan çıldırtma beni de söyle? Ne bu?"

"Artık bir at sahibi oldun karıcığım, hayırlı olsun. Safkan Fransız atın var. Hani şu aristokrat leydilerin bindiğinden, hatırladın mı?"

Esme şaşkınca elindeki kâğıda bakıp "İyi de ben at binmeyi bilmem ki?" diye hayıflandı. Rüzgâr omuz silkeledi. "Ben de bilmiyorum, öğreniriz, hem kızımız da öğrenir; arada gider geliriz yanına. Ona da midilli sipariş ettim zaten. Düşünsene onun üzerine nasıl yakışacak."

Esme'nin gözleri buğulanırken, kollarını kocasının boynuna dolayıp başını boyun oyuğuna gömdü. Kokusunu içine derin derin soludu. "Sen bugün beni kalpten götürmeye niyetlisin değil mi?"

Rüzgâr sıkıca sarıldı. "Hayır. Sadece seni gülerken görmeyi istiyorum. Mutlu hallerini özledim."

Ellerini kocasının boynundan çekti. Zarfı komodinin üzerine koydu. Geri çekilmeden telefonun şarjına bakıp bıraktı. Gece Pelin huzursuz olur ararlarsa bir sorun çıkmasın diye. Kocasına dönüp kollarını beline doladı. Dudaklarını omzuna dokundurup bekledi. Dudakları kıpırdanarak, boynuna doğru uzandı.

Rüzgâr gözlerini kapatıp, nefes almayı unuturken, "Bana sarılmayacak mısın?" dedi öpücüklerinin arasından. Rüzgâr gözlerini aralayıp koyuluklarını ona çevirdi. "Sarılmasam daha iyi!" Gözlerini zorla tavana çevirmeye çalıştı. Esme biraz geriye çekilip, kocasının eziyet çeken yakışıklı yüzüne baktı. Suratı ifadesiz, kaşları çatılıydı. Tam da tahmin ettiği gibi, kendiyle savaşıyordu. Yanakları yanmaya başlarken iyice sokulup başını göğsüne yasladı. Saçları tenine değerken, elini de yanına koyup kalbinin üzerinde çiçek gibi açtı.

"Bana sarılmaktan vaz mı geçtin koca adam? Hani iddiaya girmiştik hatırladın mı?" Rüzgâr başını çevirip kısa bir an baktı. Elini dudaklarına götürüp parmaklarının üzerine öpücük koyarken, "Beni fazla zorladığının farkındasın değil mi Esme? En azından daha us-

turuplu giyinebilirdin. Bu şeyle aklıma edepsiz şeyleri sen sokuyorsun!" dedi azarlayarak.

Umarsız bir tutumla Esme esnerken, başını salladı. "O zaman sana işkence edemezdim!" Gözlerini kapatıp bir kedi gibi kıpırdanarak, yerini ayarlarken söyleniyordu.

Rüzgâr bir anda yerinden doğrulup seri bir hareketle karısının ufacık vücudunu, kendi iri benini altında hapsetti. "Sen... ne dedin?" Esme onun keskin sesini duyunca gözlerini açıp üzerindeki varlığıyla heyecanlanıp derin derin solumaya başladı. "Ne dediğimi duydun."

"Elbette ki duydum fakat iddiayı ben bozarsam bir ömür beynimi yersin fındık fareleri gibi... Bunu yapmayacağım."

Esme dudaklarını nemlendirirken, "Kimin umurunda ki onlar, bozdum tüm yeminleri de yasakları da. Ben kurdum, ben bozdum tamam mı?" dedi ilk fireyi vererek.

Rüzgâr çapkınca sırıttı. "Demek bozdun!" Dudaklarını dudaklarına sürttü. "Demek bana bilerek işkence ediyorsun! Peki, benim işkencemin daha kötü ve yakıcı olacağını düşünemedin mi? Seni yalvartana kadar, hatta daha fazla eziyet edeceğimi nasıl düşünemedin?"

Genç kadın kendini yavaşça yatağın içine bıraktı, elleri gövdesinin yumuşak kıvrımlarında dolaşıyor, dudakları yüzünün en ince ayrıntısına kadar tenini küçük öpücüklere boğuyordu. Gövdeleri birbirine dolandığında ikisi de denetimden çıkmak üzereydiler. Esme kafasını sallayarak derin derin nefes almaya başladı. Üzerindeki varlığını hissettikçe kalbi daha farklı atıyordu. Rüzgâr'ın nefesi dudaklarına çarpıp dururken, heyecandan karnında kelebekler horon tepiyordu. Dudakları buluştuğunda ise gözleri gibi beyni de kapanmaya başlamıştı. Rüzgâr maraton koşmuş gibi derin derin solurken, "Bana bunu niye yapıyorsun? Dayanma sınırımı çoktan geçtim çıldırmamı mı istiyorsun? O zaman işine yaramam." diye isyan etti.

Esme "Hayır, seni..." dedi kesik kesik. Dudaklarını dişlerinin arasına alıp gözlerini o çok sevdiği kara gözlerden kaçırdı. Yanakları şimdi işte fena halde yanıyordu. Rüzgâr başını yana doğru kaydırıp, dudaklarını yanaklarına değdirerek kulağının dibine götürdü. Onun teması genç kadının içinde erotik titreşimler çağrıştırırken, o kadife gibi bir sesle içine sızarcasına soludu. "Söyle!"

Kulak memesine dudakları çarparken genç kadının ensesinde bir ürperme oldu. Hep bunu yapıyordu: Utandığını biliyor, Zorla söyleti-

yordu. Başını salladı olumsuz anlamda. Onun ellerinde titrediğini hissedince amacına ulaştığını anladı. Boğuk çıkan sesiyle "Beni istiyor musun?" dedi kulak memesini dişlerinin arasına alıp homurdanarak. "Söyle!"

Esme kollarını beline dolarken "Belli olmuyor mu? İlla söyletecek misin Rüzgâr?" diye boğukça fısıldadı.

Rüzgâr dudaklarını boynuna kaydırıp, kuş tüyü misali değdirdi. İstikrarlı ıslak öpücükleri genç kadının kanını kaynattı. "Söylemezsen hiçbir şey yapamam." dedi tatlı bir buyurganlıkla.

Esme altında kıpırdanarak, derin bir nefes aldı. Göğsünün sert tüyleri üzerinde, elini gezinmeye başladı. "Seni istiyorum, hem de çok..."

Rüzgâr fısıldayan sesi duyunca, boynundan yanaklarına doğru dudaklarını sürterek çıkardı. Genç kadını bütün gücüyle kendi gövdesine bastırdı. Ona olan özlemi, bütün somutluğuyla sertleşmiş kasıklarından belli oluyordu. "Ben de istiyorum, hem de çok." Kendinden hiç beklemediği bir açık yüreklilik ve cesaretle, özgürce genç adamın çıplak gövdesinde dudaklarını, parmaklarını gezdiriyor, sanki onu tüm somutluğuyla bilincine yerleştirmek istiyordu. Genç adamın solukları sıklaşmıştı. Dudağının her dokunuşuyla, güçlü gövdesi ürpertilerle sarsılıyordu.

Bunları daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan, dudakları bir kez daha birleşti. Esme bacaklarını kalçasına dolayıp sıkıca sarıldı. Rüzgâr ufacık yüzünü ellerinin arasına alıp, dudaklarını genç kadının gözlerinde, yanaklarında, alnında, şakaklarında gezdirdi, sonra yeniden dudaklarını buldu. Başını biraz kaldırıp gözlerine baktı. Koyulmuş karaları onu aşka davet ediyordu.

"Seni seviyorum imkânsızım, sonumun başlangıcı oldun..."

"Ben de imkânsızımı seviyorum." dedi Esme kıkırdayarak.

Rüzgâr dudaklarına yapışmadan önce "Daha orijinal bir şey bulamazdın." dedi geceliğini zorlayıp çıkarmaya çalışırken. Elleri yavaş yavaş geceliğini omuzlarından sıyırdı ve çıplak göğüslerinin üzerine kapandı. Tüm direnme gücü yitip gitmişti. Yılların özlemi ve bitmeyen bir ateşle genç kadının çıplak gövdesini öpücükleriyle, dudaklarıyla, parmak uçlarıyla araştırıyor, sanki onu içine sindirmek istiyordu. Dudakları göğüs uçları üzerine kapandığında Esme'nin parmakları genç adamın gür saçlarına gömüldü. Başını göğsüne bastırdı var gücüyle.

Her şey, ilişkilerinin ilk başlarındaki gibi inanılmayacak kadar güzel, bir düş gibiydi.

Adam ne kadar zorlasa da, biraz üzerine oturmuş olan gecelik çıkmayınca, yakasını kavradı. Karısının gözlerine bakıp sert bir hareketle ikiye ayırdı. Genç kadın bir anda olan şey karşısında, ufak bir çığlık atarken, Rüzgâr yırtılan kumaşın açtığı güzellik karşısında dudakları yalayıp "Sana yenisini alırım üzülme, o kadar dayanacak sabrım yok, sınırlardayım." dedi, sabırsızca dudaklarını aşağı indirdi.

Birden çevrelerindeki her şey silindi. Onlar artık uzun yıllar boyunca birbirlerinden uzak kalmış bir kadınla, bir erkektiler. Dudakları birbirinin üzerinde özlem dolu hareketlerle gidip geliyor, birbiriyle hasretle kaynaşıyor, vuslatla bütünleşiyordu...

Zaman akıp giderken Esme kaç gündür ertelediği şeyi, sonunda yaptı. Elindeki prodüktörle banyodan çıktı. Ağır ağır, bitkin bir halde odaya yürüdü. Günün geçtiğini anlayınca dün alışveriş sonrasında almıştı bunu ama içinde yine de bir umut vardı, belki geç de olsa olur diye ama olmadı. 10. günü doldurmasına rağmen hâlâ regl olmamıştı. Bakışları elindeki gebelik testinde kilitli kalırken, sıkıntıyla odada dolaşmaya başladı. Birkaç saniye sonra kasetin içindeki çizgi maviye dönmeye başladı. Esme elini kalbinin üzerine koyup dua etmeye başladı. "Allah'ım, lütfen olmasın... Allah'ım, lütfen olmasın şimdi değil, zamanı değil..."

Ama kasete bir çizgi daha eklendi. Esme nefesini tuttu. Sanki nefes alamıyordu. Elini cansızca aşağı indirip yatağa yaklaştı, üzerine çöktü. Omuzları düşerken, gözleri sislenmeye başladı. Yanağına doğru bir damla yaş süzülürken, çaresiz titreyen dudakları aralandı.

"Şimdi ben ikisine birden nasıl bakacağım!"

Düşüncelere dalarak ne kadar oturdu bilmiyordu. Çaresizce aldığı nefeslerini sıkkınca dışarıya salıp bekliyordu. Elinde tuttuğu gebelik testine, bilmem kaçıncı bakışıydı. Sanki bakınca sonuç değişiyordu. Lanet olsun! Bir kere korunmayı unutmuşlardı ve pat, yine hamileydi. "Şansıma tüküreyim!" dedi kızgınca. "Adam üzerime, ceketini atsa hamile kalıyorum!"

Bahçeye giren arabanın motor sesini duyunca, eğdiği başını kaldırıp cama çevirdi. Kendine gelmeye çalışarak kapıya yöneldi. Sanki bacakları onu taşımıyordu da zorla sürüklüyordu. Yüzüne bir gülücük kondurup merdivene yöneldiğinde kapı açıldı. İlk Pelin girdi içeri koşarak. Paytak adımları, üzerine giydiği pembe tüllü elbisesiyle, prensesi gelmişti. Esme kızına kollarını açıp bekledi. Pelin annesine doğru koşarken, heyecanla gözleri ışıldıyordu.

"Anne biyiyon men bugün yesimde dıldıs aldım, çana detiydim öyetmen izin beydi mana."

Esme kızının yanaklarına öpücük kondurup "Öyle mi tatlım, aferin sana! Benim kızım akıllı, alır tabiî yıldızları." dedi mekanik halde. Kızını yere bırakıp "Sen salona geç ben geliyorum tatlım." diye poposuna vurup gönderdi. Pelin salona geçene kadar arkasından baktı, derin derin iç çekerek. Esme dalgın başını kapıya çevirdi. Bahçeden kocasının sesi geliyordu. Yüzüne zoraki bir tebessüm koyup gülmeye çalıştı.

Rüzgâr içeri girince Esme onları gülerek girişte karşıladı. Sıcacık bakışı genç kadının gözlerinden ayrılmıyordu. "Yine tutamadık, kaçtı elimizden." dedi Rüzgâr. Uzanıp kolunun altına alırken karısını gülerek göz kırptı. Esme; "Hoş geldin aşkım." dedi tam kocasına sokulup yanağından öpecekken, midesini geren kokuyla yüzünü buruşturup bununu kıvırdı. Ya yine mi bu koku? Bu koku sonu olacaktı. Kendini ne kadar zorlasa da bu kokuya karşı koyamadı, bunu yapamadı. Yüzü bir anda değişti. Rüzgâr onun bu halini görünce kaşlarını çattı. Gözleri "Neler oluyor?" der gibi kısılırken Esme elini ağzına kapayıp, kollarından çıktı. Gözleri kocasının şaşkın mı, kızgın mı belli olmayan bakışlarıyla birleşince, elinin altından boğukça çıkan sesiyle "Siz et mi yediniz?" dedi suçlarcasına.

Rüzgâr onun bu tuhaf haline kızdı. Esme geldiğinden beri ilk defa ona böyle davranıyordu ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Bakışlarında tiksinme mi vardı! Bu bakıştan hiç hoşlanmadı. İçine tuhaf bir kızgınlık sardı, öfkeyle bedeni kasıldı. Sebebini bilemediği için karısına kaşlarını çattı önce, sonra ceketini kaldırıp koklayarak; "Evet de ne olmuş?" dedi donuk bir tonda.

Cem de onların bu tuhaf hareketlerine anlam veremeyince, o da üzerini koklamaya başladı, üzerleri kötü mü kokuyor?

"İkinizde olduğunuz yerde kalın." dedi Esme, daha fazla durama-

yınca lavabolara doğru koştu. "Gidin kendinize parfüm sıkın, iğrenç kokuyorsunuz!" diye söylenmeyi de ihmal etmedi.

Cem abisini kokladı, Rüzgâr'da onu ama değişik bir koku yoktu. Şaşkınca baktı karısının arkasından. Onun kapıyı hızla çarpmasıyla olduğu yerde sıçradı. Ne oluyordu bu kadına böyle? Daha sabah giderken öpe koklaya göndermişti işe, öğlen de telefonda görüşmüşlerdi.

Lanet olsun!

Birkaç saatte ne değişmişti? O, bu düşüncelerle boğuşurken lavabolardan öğürme sesleri gelmeye başladı. Esme ciddiydi. Gerçekten midesi mi bulanmıştı? "Annem niye tızdı?" dedi Pelin. Başını yana çevirip davranışının çocuğu ne kadar ürküttüğünün farkına varıp kendini toparladı. Tatlı bir ifadeyle güldü. "Amcası sen içeride Pelin'linle oyna, bizde geliriz şimdi. "Kısık sesle. "Ben Esme'ye bakayım neyi var." dedi. Cem içeri geçerken, Rüzgâr karısının yanına gitti. Kapının önüne gelince "Esme, iyi misin? Aşkım kapıyı açar mısın?" diye kapıyı tıklattı.

Esme'nin içeriden boğukça sesi geldi ama kelimeleri kesildi. "Git... ben iyi..." Rüzgâr kapının koluna asılıp açmaya çalışarak, "Aç şu lanet kapıyı, iyi değilsin, merak ediyorum!" diye haşin haşin gürledi. İçini tuhaf bir korku sardı. Onun hasta olduğunu düşünmek istemiyordu. Kapıya biraz fazla kuvvet göstererek vurdu. Sonra aklına kızı gelince sakin olmaya çalıştı. Çocuğu korkutmak istemiyordu.

"Aç şu lanet kapıyı, kırdırma bana. Seni merak ediyorum."

Kapı açılınca ve Rüzgâr onu rengi solmuş görünce endişelendi. Derhal kollarının arasına aldı. Eliyle yüzünü kavrarken, "Kapıyı niye açmıyorsun? Az daha açmasaydın kıracaktım!" diye çıkıştı. Esme ona sokulurken kendini güçsüz hissediyordu. Ona yaslayıp destek aldı. "İyiyim sadece midem..." derken elini tekrar ağzına götürdü. Davranışının kocasını ne kadar ürküttüğünün farkına varıp kendini toparladı. Adamı zorla ileri ittirdi. Göğsüne dayadığı elinin altında genç adamın deli gibi çarpan yüreğini hissediyordu. Derin derin nefes almaya çalıştı. İlk kez böyle utangaç, biraz pişman bir halde karşısında duruyordu.

Rüzgâr aradaki gerginliğin hemen farkına varmıştı. Yüzü düşünceliydi. Ne yapacağını şaşırırken genç kadın kesik kesik soluyarak "Rüzgâr yanımdan git..." demeye kalmadan, tekrar lavaboya yöneldi. Rüzgâr arkasına geçip musluğu açtı. Gözleri kesif bir kızgınlıkla

karanmıştı. Karısının yüzünü yıkarken, "Hemen hastaneye gidiyoruz, sen iyi değilsin." diye azarladı.

Esme yerinden doğrulurdu. "Ben iyiyim sadece biraz midem kötüleşti hepsi bu." derin bir nefes daha aldı. "Rüzgâr yanımdan çekilmezsen tekrar kusacağım, lütfen..." diye uyarırken, elinin ucuyla onu uzaklaştırmaya çalışıyordu. Yüzünü buruşturduğunun farkında bile değildi...

Rüzgâr biraz geriye çekilip "Çekilmiyorum, eğer biraz daha neler olduğunu anlatmazsan, seni omzuma atıp hastaneye götürürüm!" dedi kızgın bir suratla ve bunu yapacağını ciddi bir ifadeyle belli ediyordu.

Esme banyo dolabından kocasının tıraş losyonunu buldu. "Önce şunu sür ne olur. Sonra da yukarı gel." dedi yanından ayrılırken. Rüzgâr eline tutuşturulan şişeye bakarken, karısı çoktan merdivenleri çıkmaya başlamıştı.

Esme ellerini birbirine bağlamış odanın içinde dört dönüyordu. Parmakları, ovalamaktan acımaya başlamıştı. Kapı açılınca başını yana devirdi. İçinde tuhaf hisler kol gezerken, ona bunu nasıl anlatabilecekti ki! Rüzgâr yanına yaklaşınca, Esme arkasını döndü. Önce sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Pelin'i söylemeyi geciktirdiğinde olanlar aklına gelince, bu sefer hemen söyleyecekti. Öyle uzun uzadıya beklemeyecekti. Allah'ım, şimdi ağlamak istiyordu. İyi de niye ağlamak istediğini de bilmiyordu! Rüzgâr kollarını beline dolayıp ona sıkıca sarılınca, boş bulunup olduğu yerde sıçradı. Rüzgâr karısını kendine çekip kollarını sıklaştırdı. Başını aşağı eğip çenesini boynuna dayadı. Ilık nefesi saçlarını havalandırırken "Aşkım neyin var, neler oluyor?" diye üzgünce sordu.

Esme kollarının arasında dönüp, yüzü ona gelecek şekilde durdu. Başını aşağı eğip sessizce dikilmeye başladı. Saçları yüzünü gizliyordu. Rüzgâr çenesine uzanıp başını yukarı kaldırmaya çalıştı. Esme'nin gözleri dolmaya başlamıştı, daha anlatmadan ağlamaya başlayacaktı. Rüzgâr karısının gözyaşlarıyla dolan gözlerine bakınca, içi bir tuhaf oldu. Belli ki söylemediği bir derdi vardı. Onun güzel gözlerinin kederle dolmasına dayanamıyordu. Yüzünü ellerinin arasına alıp, başını aşağı eğerek, "Aşkım neyin var, korkuyorum bak." diye endişeyle tekrar ve tekrar sordu.

Esme'nin dolgun dudakları buhranla titredi ama aralanmadı. Derin derin solumaya başladı. Yanağından aşağı inci tanesi gibi bir dam-

la yuvalanırken, "Ben..." yutkundu. Rüzgâr cesaret verircesine sokuldu. Ama Esme söyleyemiyordu, bu çok zordu.

"Evet, sen?"

Esme parmaklarıyla oynarken, gözlerini onun endişeli koyuluklarına çevirdi. Kesik kesik aldığı solukları arasında bir anda söylemeye çalıştı.

"Ben hamileyim!"

Rüzgâr'ın elleri kasıldı yüzünde. Sanki karnına tekme yemişçesine bedeni ekarte olarak afallamıştı. Karısına tuhaf bir şekilde, çılgınca bakıyordu. Dudakları şaşkınlıkla kıpırdanmaya başladı sonra da yavaşça aralandı. Önce tuhaf bir gülücük kaçtı dudaklarından, sonra onu hızla kendine çekti. Sıkıca sarıldı. Neşeliydi! Heyecanlıydı! Öyle sıkı sarılıyordu ki, genç kadın nefes alamıyordu. Bir anda ayaklarını yerden kesip, sağa sola sallamaya başladı.

Mutluluk insanı delirtebiliyordu.

"Bu çok güzel haber!"

Esme kollarını kocasının boynuna doladı. "Rüzgâr başım dönüyor, dur lütfen."

Şaşkın Rüzgâr onu sallamayı kesip ayaklarının yere basmasını sağladı. Yüzünü ellerine gömüp sahiplenici bir şekilde öptü. Geri çekildiğinde derin derin soluyordu. Alnını alnına dayayıp "Dile benden ne dilersen, söyle dünyayı ayaklarının altına sereyim! " diye buyurdu. "Sen bana dünyanın en güzel üçüncü mucizesini veriyorsun."

Esme kocasının elinin üzerine elini koyup ağlamaya başladı. Öyle ki gözyaşları birbiri ardına damlıyordu. Bir anda hıçkırıklarla omuzları sarsılmaya başlayınca, Rüzgâr biraz geriye çekildi. Kaşları istem dışı çatıldı. "Esme'm, iyi misin?" dedi endişeyle.

Esme takınaklı gözlerini kurularken, hıçkırıklarının arasından "İyi değilim, hem de hiç iyi değilim." Diye itiraf etti sonunda. Rüzgâr tokat yemişçesine bir adım geri çekildi. Ellerini saçlarına gömerken, karısına şaşkınca bakıyordu. Ne oluyordu şimdi? Ne yani, bebeklerini istemiyor muydu? Esme iyice kendini kaybedip hıçkırıkları yükselirken sokulup kollarını sardı. Onu teselli etmesi lazımdı. Kucağına alıp döşüne bastırdı. Genç kadın ayakları yerden kesilince, kollarını kocasının boynuna doladı. Rüzgâr yatağa yaklaştı... Kendi oturup karısını da kucağına çekti. Sıcaklığını tenine hapsederken onu rahatlatmaya çalıştı.

Elini belinde sakinleştirici bir biçimde gezdirirken, başını aşağı eğip çenesini saçlarına yasladı. "Hşşşt!" diğer elini de saçlarına gezdirip. "Eğer kendini hazır hissetmiyorsan..."

Esme bir anda başını kaldırıp titreyen ellerini kocasının dudağına bastırarak susturdu. "Be-ben korkuyorum!" dedi hıçkırıkların arasından. Rüzgâr kendine iyice çekerken onu, "Ağlama. Ne olur bu beni mahvediyor. Hiçbir şey umurumda değil, sen her şeyden değerlisin, sen ne istersen ben..."derken Rüzgâr dudaklarını ıslanmış tazecik yanaklarına, sonra ok ok olmuş kirpiklerine değdirdi. Onun tuzlu gözyaşlarını tattı.

Esme kollarını kocasının beline sardı. "Ben..." Burnunu çekti. "Ben ikisine birden bakamazsam... Pelin çok küçük daha, ya ikisine birden yetemezsem, başaramazsam!" Kaygılıydı ve bunu eşiyle paylaşmaktan çekinmiyordu. Yanaklarını kurulayıp "Pelin de çok zorlandım. Bir daha aynı şeyi hem de iki çocukla nasıl yapabilirim bilemiyorum." dedi dürüstçe. "Ben çok korkuyorum Rüzgâr, ya iyi anne olamazsam?"

Rüzgâr saçlarına dudaklarını bastırdı şefkate. "Aşkım, o zaman tektin ama şimdi ben varım, annen var, kardeşlerimiz var. Korkma, eğer korkun buysa birlikte olacağız, tek değilsin artık. Bunun sonu yok Esme, eğer kaçarsan bu korkuyla ilerde tekrar karşılaşacaksın. Ben senden bir çocuğum daha olsun istiyorum. Kızımın kardeşi olsun, tek kalmasın istiyorum." Omuzlarını okşadı. Narin ve sıcacık... Dokunuşları tüyler gibi hafif olsa da umman kadar rahatlatıcıydı. Genç kadının kasılan tüm kasları sakinleşti. "Senden olan, sana benzeyen ufacık bir kız ya da erkek, bir tane daha istiyorum... Eğer istemezsen, sana karşı gelmem."

Esme başını kaldırdı. "Nasıl söylersin bunu? Onu istiyorum, o bizim bebeğimiz fakat korkuyorum. Daha kavuşalı ne oldu, hemen hamile kaldım." Onun sanki suç işlemişçesine, büyük bir masumlukla söylediği şeylere, Rüzgâr kıkırdattı. "Tek başına yapmadın, hatırlarsan birlikte yaptık, tek suçlu sen değilsin. Kaldı ki bu suç değil olsa olsa mucize olur. Ve çok zevkli bir işti." Küstah dudakları çarpıkça sırıttı. Esme dudaklarını büzdü, omuzlarını sarstı çocukça bir saflıkla. "Ama kilo alacağım. Çirkinleşeceğim. Sen o hallerimi bilmiyorsun. Evin içinde yarım dünya... karnabahar gibi gezeceğim." Dudaklarından dökülen her kelime karamsarlık içeriyordu. Hayal kırıklığı bariz bir gerçekti.

"Ben seni o zaman da severim, sen bunu mu dert ediyordun? Hem biraz kilo alsan ele gelsen iyi olur değil mi, böyle kırılacaksın diye korkup sana istediğim gibi sarılamıyorum bile." Esme koluna vurup burnunu çekti. "Dalgayı bırak, ben hamileyken ağlak oluyorum, her şeye ağlıyorum."

"Ben de sabır var merak etme. Sana bile dayandığıma göre, bu sabır taşı daha ne balyozlara dayanır, ufacık çekiçle çatlamaz."

"Çok obur oluyorum, fazla yemek yiyorum, kendimi frenleyemiyorum..."

"Dünyaları sererim önüne, sen yeter ki iste."

Esme daha çok sokuldu kocasına, sıkıca sarılıp yüzünü boynuna gömdü. Narin ellerini geniş sırtında dolaştırıp, rahatlatıcı kokusunu içine çekti. Güzel yüzünü kocasına çevirip dudaklarının kenarını dişlerinin arasına aldı. "Ya beni çirkinleşince sevmezsen, ya benden mızmızlandım diye bıkarsan."

Rüzgâr çatılı kaşlarla sertçe baktı bir an. "Bir daha sakın bunu düşünme!" diye azarladı. "Seni vücudun için sevmiyorum, kalbin için seviyorum... Seni sen olduğun için seviyorum." dişlerini sıktı. "Denemedim mi sanıyorsun, sen gittiğinde. Öfkelendiğimde, nefret ettiğime ama sen olmayınca her şey soluyor. Hiçbir kadın bana zaten çekici gelmiyor, sen olmayınca ben nefes alamıyorum. Ciğerlerimdeki hava çekiliyor, damarımdaki kanım kuruyor... Sen olmayınca kalbim duruyor. Seni şimdi güzel olduğun için sevdiğimi mi düşünüyorsun? Evet, güzel bir karım olduğu için gurur duyuyorum ama içi güzel olduğu için de onur duyuyorum. Bak ben senden büyüğüm, senden önce yaşlanacağım, o zaman sen sevmeyecek misin beni? Sen benden daha gençsin unuttun mu?"

Esme dudaklarını yanağına bastırıp içten bir şekilde öptü. "Deli misin? Ben seni her halinle seviyorum. Eli bastonlu dede olduğunda, yanında buruş buruş ben olacağım unuttun mu?"

Genç adam kaşının birini kaldırdı. "Ee, ben de seni olduğun gibi seviyorum, huysuz hallerini de, mızmız hallerini de." Yanağını okşarken içi titreyerek baktı. "Hatta sümüklü hallerini de seviyorum, çok tatlısın bu halinle, çok masum göründün gözüme." Dudaklarını esir alıp, usul usul aşk öpücükleri çaldı. İkisi de birbirlerine sıkıca sarıldı. Nefes nefese dakikalarca öylece durdular. Ta ki Esme kucağında kıkırdamaya başlayana kadar. Rüzgâr ona şüpheyle bakıp "Ne oldu?"

dedi. Esme ellerini kocasının yanağına dayayıp önce mırın kırın etse de, daha sonra dayanamayıp dalga geçti.

"Daha ne olsun, baba oluyorsun."

Rüzgâr parmaklarını karısının ipek saçlarında gezdirdi. "Sen de anne oluyorsun... Bebeğimin annesi."

Heyecandan kesik, donuk solukları titrerken kocasının sinesinde, al gerdanının üzerinde koyulmuş şah damarı morarıyordu. Aşağıdan bakarken kalender yüzüne, kara gözlerine, erkeksi dudaklarına... Rüzgâr nefesini tutmuş, o anki sükûnetin içinde yeşeren obur bir inatla tekrar tekrar gülümsüyordu sevdiğine. Mutluydu, seviyor, seviliyordu. Ve Rüzgâr, mutlu bir sevda kuşanıp, Esme'yi nihayetinde öğreniyordu!

Esme kucağında bir nebze doğruldu, genç adamı omuzlarından sertçe çekti. Vücudundaki tüm kanı, galeyana gelip pompalanmışçasına dudaklarında toplanmışken, Rüzgâr dudaklarını sahiplenici bir içtenlikle kendine esir etti. Bir süre sonra ruhlarına sızan hoşnutluğun sarhoşluğuyla ayrılmışlardı.

Esme, uzun bir susuzluktan sonra uçsuz bucaksız bir vahanın kıyısında kana kana su içmiş bir bedevi gibi cana, neşeye, hayata yüz tutuyordu. Rüzgâr usul usul baktı onun gül çehresine, sanki her anını benliğine nakşediyordu. Sonra... Sonra düşündüğü şeyle sağ kaşını havalandırdı.

"Acaba Pelin kardeşi olmasını isteyecek mi?" dediğinde bu sorunun aslında ne kadar geç kalınmış olduğunu idrak edip, karısının burnuna dokundu huzursuzca. "Üzülür mü kızım sence, üzülmesini istemiyorum!"

"Bilmem," dedi iç gererek. "Bu konuyu onunla konuşana kadar kimseye söylemeyelim, başkasından değil de bizden duysun." Güzel kavisli kaşlarını kaldırıp imayla yay gibi gerdi. "Sabredebilir misin Baba Bey?"

"Aslında niyetim şimdi aşağı inip naralar atarak bağırmaktı fakat bu uydu iki gezegeni birden kaldırmaz, bir de güneş girmesin çekim alanıma ağlayarak." dedi alayla. Esme, yalancı bir isyanla kolunu çimdirdi.

"Bak bana şimdiden dünya diyor gıcık! Kilo alınca da böyle davranırsan bunu sana fena ödetirim haberin olsun."

"Kendime kısaca ay dedim."

"Evet, fark ettim ı'sını unutmuşsun, odunluktan ayılığa terfi ettin kendi çabanla aferin... Ama bir daha Dünya imasını edersen başının etini yerim."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ve Rüzgâr, Esmeyi öğrenecekti...

Ellerine aldığı ufacık fincanları örtünün üzerine dizdi. Ufak plastik tabakları da, kenardaki ufak dekoratif plastik mutfak tezgâhının üzerine koydu. Esme bebekleri kenara dizerken, Ecem fincanları ve tabakları ayarlıyordu. Başını kaldırıp kıkırdayarak "Abla ya bu çok tuhaf, sanki yine seninle evcilik oynuyorum ve sen bana oyuncaklarını vermemek için kavga edecekmişsin gibi geliyor." dedi maziyi anarak.

Esme bebeğin bacaklarını düzeltip diğerlerinin yanına koydu. "Bir kere senden oyuncaklarımı esirgemiyordum. Sen hep benim oyuncaklarımı el altı yapıp, arkadaşlarına para karşılığı satıyordun!"

Geçmişi yâd eden Ecem sinsice kıkırdadı. "Ama ne yapayım benimkilerini almıyorlardı. Seninkiler hep gıcır gıcırdı, iyi para ediyordu."

Esme kıkırdamasını bastırdı. "Bak utanmaza, bir de söylüyor... Arsız seni! Olan benim oyuncaklara oluyordu ama bu işten en kârlı çıkarın da elma şekeri satan tonton amcaydı değil mi?

"Ama öyle deme abla kız, yazıkmış bana... Annem harçlıklarımı kesince sokaklara düşmüş ev kedisi gibi, çocukların eline bakar olmuştum. Onlar alçakça elma şekerlerini yerdi, ben de sinirden kendimi yerdim." Esme dizlerini üzerinde yayıldı. Başını yana devirip

kızına baktı. "Annem senin iyiliğin için kesmişti paranı, dişlerin çürümeye başlamıştı ve diş teli kullanıyordun."

"Ha ha, ama çocukları nasıl korkutuyordum canavar beni robot yaptı diye... Hepsini haraca kesiyordum."

"Ne ayıp!" bakışları atan Esme "Bilmez miyim senin yüzünden terlikleri hep ben yiyordum." diye çanak tuttu. "Yapıp edip arkama saklanıyordun... Annemin sinirle attığı terliklerin hedefi de hep ben oluyordum, hem de suçsuz yere! O zamanda safmışım ben."

"Ama abla çok saftın cidden! Kaçacağına hep önüme atılıyordun." dedi gülerek. Birçok şeyi sadece bakışıyla anlatan Esme gözlerini şefkatle devirdi. Dudağını burukça sallandırdı. "Hayır, saf değildim! Ablaydım! Eğer kaçsaydım annem senin kemiklerini kırardı, unuttun mu?"

Bu içten sözlerle Ecem yerinden kalkıp kollarını ablasının boynuna sevgiyle doladı. Yanağına sulusepken öpücükler bırakırken, "Biliyorum ablam. Annem sana o yüzden benim küçük kadınım, ufak annem diyordu unutur muyum? Benim koruyucu meleğimdin sen, senden başkası anneme kafa tutamazdı zaten evde..." dedi hüzünle, aylar geçmiş ablasının özlemini bitirememişti. Yanındayken bile özlüyordu Ecem ve gitmesinden deli gibi korkuyordu.

Esme kardeşinin yanağına sulu bir öpücük bırakıp yerinden kalktı. Yüzünde tatlı bir tebessüm kızına doğru yaklaşmaya başladı.

Hırçın, tuhaf hale bürünen Pelin, elindeki atlama ipiyle savaş veriyordu. Ufacık elleri ipin plastik tutacaklarını sıkıca kavramış ama ipi tepesinden bir türü aşıramıyordu. İp olduğu yerde dururken, o hoplayıp duruyordu. Tombul yanakları sinirden kızarmaya başlamıştı. Esme ona yaklaşıp yanına çömeldi. Ellerini kızına uzatıp, yanaklarını avucunun içine alıp kendine çekti.

"Bak annem, ipi tependen geçirip, ayaklarının altına gelince zıplayacaksın." dedi ciddiyetle.

Annesinin tarifini dinleyen Pelin kollarını kaldırdı. İki yana açıp ipi tepesinden geçirdi ama daha ip yere değmeden zıplayınca, olmadı. Esme ayağa kalkıp ellerinden tutarak göstermeye başladı. "Bak annem böyle çevir, böyle gelince de zıpla." Pelin elindeki ipi sinirle yere atıp kollarını göğsünde altında küsçe bağladı.

"Oymuyoy. Herkes yapıyoy, men yapamıyoyum! Oy-mu-yoy. Okuyda biy tek men yapamıyoyum..." dedi isyanla. Esme yerdeki ipi

alıp kızının önüne geçti. Ona göz kırptı. Onun sallandırdığı dudaklarına dayanamazdı. "İkimiz yapalım mı, ne dersin? Bak o zaman olur, sen de atlamayı öğrenirsin.

Bu çağrıya neşeyle uyan Pelin yerinde sevinçle zıplayarak "Pamam, yapalım, pamam!" dedi coşkuyla. Esme kızın yüzünün aydınlandığını görünce sevindi. "Bak annecciğim, şimdi ben ipi aşağı doğru indirince, benimle birlikte zıpla tamam mı?"

Pelin kafasını sallayarak "Pamam." dedi çocukça neşesiyle. Ellerini birbirine vurup olduğu yerde heyecanla zıpladı.

Esme kaçıncı defadır yapıyordu ama Pelin daha ip gelmeden zıplamaya başlıyordu. Hem de bir kere değil, birkaç defa zıplıyordu. "Bak Pelin, 3 deyince birlikte annem, tamam mı? Sadece bir kere zıplayacaksın. O kadarcık. Fazla zıplama!" Esme ipi tepesinden aşırıp çevirdi: "3!"

Pelin tam o sırada atlayıp ip aşınca, sevinçle bağırmaya başladı. "Yaptım... Yaptım!"

Esme ipi tekrar salladı. "Aferin sana meleğim. Hadi şimdi hiç durmadan 3 kere yapalım tamam mı?"

Esme ilk ipi çevirdiğinde Pelin takıldı. Tekrar başladılar. İlkini çevirdi, ikinciyi çevirip tekrar kızıyla zıpladı, üçüncüyü çeviriyordu ki, ortalığı salınan tok sesin haşin gürlemesiyle, Esme korkuyla yerinde sıçradı. Sesin kime ait olduğunu bildiği için, elindeki ipi ürkerek arkasına sakladı...

Rüzgâr bir canavara benziyor, bunundan soluyordu. "Esme!.." diye soluduğunda, kadın onun öfkeyle kasıldığını gördü. Yanında olsa gırtlağını sıkacaktı. Rüzgâr çatılmış kaşları, kararmış gözleriyle karşısında dikiliyordu. Cem ise abisinin neden bağırdığına anlam veremeyerek ona şaşkınca bakıyordu. Pelin biraz ürkmüş olacak ki, babasına koşarak gideceğine, telaşla amcasının kucağına tırmanmaya çalışıyordu. Gözleri çekinikti. Zaten şu anda Rüzgâr da karısından başkasını görmüyordu.

Ecem yerinden kalkıp onlara şaşkınca bakakaldı. Rüzgâr, Esme'nin üzerine tehditkâr biçimde yürümeye başlayınca, genç kadın bocalamaya başladı. Kaçsa kaçamıyor, konuşsa olmuyordu.

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun?" diye kükredi.

Bir çocuk ürkekliğine bürünen Esme, komşunun bahçesine da-

lıp erik ağacına çıkan azar yemiş velet gibiydi. Başını kaldırınca göz göze geldiler. Ellerini arkasında bağlayıp, derin bir nefes aldı.

"Bi... Hiçbir şey yapmıyordum ki!" dedi ve yutkundu suçlu psikolojisiyle. Dudaklarını birbirine bastırıp sıktı. Rüzgâr öyle kızgın bakıyordu ki, kaşları gözlerinin üzerine kadar gölgeler oluşturarak inmişti. Hızla yanına gelip kabaca eline uzandı. Elindeki ipi göstererek "Bu ne o zaman? Sen bana kafayı mı yedireceksin?" diye dişlerini birbirine bastırarak tısladı.

Esme dudaklarını dişlerinin arasına alıp ürkekçe yüzüne baktı. Gözlerini irice açtı ama konuşamadı. "Aklın nerede senin? Ya bir şey olsaydı, düşseydi."

"Abartma Rüzgâr... Pamuk ipliğine mi bağlı hemen düşsün öyle. Hem dikkatle zıplıyordum... Valla!"

Bu sözlerinin onu ikna edemeyeceğini tabiî ki biliyordu. Rüzgâr elini nazikçe kavradı. Bu kabalığına uymayacak şekilde şefkatle baktı yüzüne. "Yürü!" Aslında bunun bir soru ya da rica değil, düpedüz emir olduğunu ikisi de biliyordu. Genç kadın tereddütle kocasına baktı. Bir zamandır sakin duran yüz çizgileri sertti. Onu bahçe grubunun yanına götürüp, üçlü koltuğuna yönlendirdi.

"Çocukluğu bırak artık, kendine dikkat etmezsen zaten o sana fazla dayanmaz. Hiç dikkat etmiyorsun Esme'm. Her dakika gözüm üzerinde gezmek zorunda kalıyorum." En küçük bir yılgınlığa kapılmadan dimdik gözlerine baktı. Cidden gözlerini saniye üstünden ayırmıyordu, genç kadın utandı.

Bu tutumuna bir açıklama getiremeyen Ecem ve Cem, onun neden kızdığını anlamazken, kısa bir zaman şaşkınca kaldılar. Cem, Ecem'in yanına yaklaşıp Pelin'i yere bıraktı. Bakışlarını genç kızın şaşkın yüzüne çevirip "Neler oluyor, sen bir şey anladın mı?" diye ciddi bir merakla sordu.

Ecem, onun bu soruyu soruş tarzındaki saldırgan ifadesinin olmamasına karşısın, yine de tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Ne biliyim ben?" dedi küsçe.

Sert dudakları haylazca kıpırdanan Cem, kavisli kaşlarını hileyle kaldırdı. Ona tepeden hükmederek bakıp, yakışıklı yüzünde güneş gibi açan suretiyle gülümsedi. Yine onunla flört ediyordu. Bu onu kızdırmak istediği zamanlarda kullandığı bir yöntemdi. Bir anlığına onun tutumuyla sarhoş olan kız gerçeğe çabuk döndü. Ecem yine her

manki gibi "Yüzsüz!" diye ciddi bir çıkışmayla söylendi.

Cem ellerini pantolonunun cebine koyarken, "Huysuz!" diye kadifemsi tok sesiyle söylendi.

Ecem biraz geriye çekilip onun ayartıcı yakınlığından uzaklaştı. "Ne diye sokuldun yine dibime. Yanımdan gitsene... Koca bahçede yer mi yok Allah aşkına, çekil yanımdan!"

Cem kaşlarını kaldırarak ona doğru iyice sokulup, güneşini engelleyerek gölgesiyle serinletti. "Cık!" dedi hain bir tutumla. "Koca dünyada senin yanından başka yer bulamadım! Huysuz!" Sesinde de öyle yoğun bir duygusallık, öyle anlatılmaz bir şeyler vardı ki, Ecem soluğunun kesildiğini hissetti. Burada onunla yalnız kalmak delilikti, ama gitmekte diretmesi de kaçma anlamına gelecekti. Yeşilleriyle kısıkça baktığında kalbi tekledi. Huysuz suretine bürünerek "Gelme yanıma." diye buyurdu.

Kendini onun tarafından yakalanmış bir balık gibi hissediyordu. Konuşmak için ağzını açıyor ama kelimeler dudaklarından çıkmıyordu.

"Sen de aklıma gelme o zaman." dedi adam. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Gördün mü, emrettiğin kadar kolay değilmiş." Cem giderken onun "Gıcık!" dediğini duyabildi.

Rüzgâr biraz yumuşamış halde Esme'yi üçlü koltuğa oturtup, ayaklarına uzandı. Babetleri çıkarıp ayaklarını koltuğu uzattı. Köşedeki yastığı alıp omuzlarından tutarak arkasına koydu.

"Rüzgâr abartma bir şey olmaz, bak yerli yerinde duruyor. Ben de dikkat ediyorum ona korkma." "Göremiyorum yerinde mi, değil mi?" diye çıkıştı, ona aldırdığı yoktu. Çok endişelenmiş olmalıydı. "Ama senin aklın yerinde değil ki, çocuk gibi hoplayıp zıplıyordun." Esme üzüldüğünü anladı. Pişmanlıkla iç çekti. "Özür dilerim."

"Aşkım... Bak bir şey olacak çocuğa yapma böyle." dedi Rüzgâr üzgünce.

Esme omuz silkti. Şu anda geri adım atması gerektiğini biliyordu ama inat bu işte nazlanmaktan geri durmuyordu. Onun abartısı ve sürekli üstünlük kuran korumacılığından sıkılan Esme sinirle yerinden doğrulunca, kocasının kara bakışlarıyla duvara toslamış karınca gibi geri yerine yaslandı.

"Saçmalıyorsun Rüzgâr... O kadar zaman böyle yatamam... Bu

mümkün değil... Çok saçma! Hem Pelin'in bana ihtiyacı var. Çocuğumun yüzü asılmıştı." diye açıkladı. Kızgınca kollarını göğsünde bağlayıp, sinirle suratını sallandırdı. Rüzgâr arkasını dönüp Cem'e yaklaştı. "Poşet nerede?"

Kaşlarını soru işareti gibi havalandıran Cem elindeki poşeti ona uzatırken, zeki yeşilleri kuşkuyla kısılarak bakıyordu. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Rüzgâr poşeti gösterdi, "Sen uslu durmazsan, bunların hepsini Pelin yer." diyerek tehdit etti. Sesindeki alaycı ton Esme'nin sinirine dokundu. Poşete bakarken ayaklarını oynatıp aşağı sarkıtıyordu ki; kocası sağ kaşını kaldırınca, gerisingeri yerine uzandı. "Tamam ver... Bir daha zıplamam. Sabahtan beri onları bekliyorum."

Onun bu itaatkâr tutumuyla Rüzgâr'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Gözleri ışıldarken, uzanıp elini tuttuğunda, kötü düşüncelerinden uzaklaşarak gülümsedi. "Biliyorum mutfak faresi... İçeriyi boşaltmışsın duydum." diye dalga geçti.

Ah bu adam bazen çok anlayışsız oluyordu! Hamile kadına nasıl fare derdi? Sonunda beklediği an gelmişti. Hepsi onundu! Rüzgâr poşeti karısına uzatırken, kızana bakıp "Pelin gel tatlım, annenden sana kalmayacak... Hadi bitirmeden kendi ganimetlerini kurtar." dedi. Ona koşarak gelen kızını nazikçe kavrayıp, annesinin yanına oturttu. Cem gülmeye başladı. "Ben onları zaten Pelin'e aldığımızı sanıyordum abi! Onlar çocuğun çikolataları değil mi? Ne kaçırıyorum?" diye sordu.

Bu tuhaf söylemeye Rüzgâr gülmemek için kendini tutarken, bakışları kızına kaydı. Pelin annesinin karnına bacaklarını açarak oturmuş, masumca çikolatasını yiyordu. Kızına uzandı. "Pelin ne konuşmuştuk, annenin karnına oturmak yok!" Kızını yanına oturtup, karısına döndü. "Çocuğun hissesini ayır, hepsini yiyip çikolata komasına girme."

Onun tuhaf hareketleriyle Cem yeşillerini devirince, Rüzgâr omuzlarını sarstı. Yüzünde tuhaf bir aydınlanma ve gurur vardı. "Evet. Onları çocuklara aldık! Biri Pelin'in, diğeri içeridekinin! Daha ne olduğunu bilmiyoruz." Cem önce algılayamadı 'içeride'kini! Kısacık bir zaman kılı kıpırdamadı. Bir heykel gibi duraksadı. Sonra anlayınca abisine atılıp, kollarını omuzuna doladı. "Tebrikler abi. Ben yine mi amca oluyorum?" diye sordu heyecanla. Rüzgâr kardeşinin omuzuna vurup "Evet, yeniden oluyorsun ama henüz kimseye söylemedik. Önce Pelin'le konuşmamız lazım." diye uyardı. Cem geriye

çekilirken bakışları Esme'ye kaydı. Ona anlayışla gülümsedi. Esme olanları anlayıp göz kırptı Cem'e.

Tabiî bu sırada biri bu konun dışında unutulmuştu. Ve Ecem ağır ağır döndü. Afallayarak, doğal olmayan bir biçimde yanakları kızarmış, gözleri tehlikeli bir ifadeyle parlıyordu. Ablasının karşısına küs bir hışımla dikildi. Ondan bunu saklamasına hayli bozulmuştu. Kollarını göğsünde kızgınca bağlayıp, ayağını sinirle yere ritmik olarak vurdu. Esme ona bakarak ağzına attığı çikolatayla kafasını salladı.

"Bize ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

Esme kaşlarını çattı. Bu konuşmanın nereye gideceğini görebiliyordu. Ağzında lokmasıyla "Pelin'den sonra söyleyecektik..." dedi. Ecem önce kızsa da bu tutumuna, hak verip bir anda yumuşadı. Hızla kollarına alarak genç kadını, "Bu çok güzel bir haber abla... Allah analı babalı büyütsün." dedi heyecanla.

"Amin tatlım, hep birlikte büyütelim."

Ecem yanağından öpüp geri çekildi. Sevinçli sesiyle "Ama bana söylemediğin için kızdım sana..." diye dudaklarını gerdi. Esme çikolatasını zorla yutup "Henüz kimse bilmiyordu ki tatlım. Yani, şimdi siz biliyorsunuz. Ama Pelin'in başkasından duymasını istemedik, henüz bu konuda ne düşünüyor bilmiyorum." dedi garipçe. "Babasına çok düşkün ve onu başka bir bebekle paylaşacağından pek emin değilim. Önce buna onu alıştırmamız lazım. Yoksa ilk söyleyeceklerimden biri sen olurdun biliyorsun. Zaten böyle bir haberi saklamak çok zor oluyor, hele annem gibi zeki birinden."

"Biliyorum..." dedi Ecem farklı bir şekilde omuz silkerek. Ellerini birine çarptı neşeyle. "Annem duyunca çıldıracak bu habere." Esme gözlerini devirince imayla "Tamam, anladım. Bir süre tutarım dilimi ama fazla uzamasın bu sevinçle kaçabilir ağzımdan." diye uyardı. Esme kıkırdamaya başladı. "Zaten Rüzgâr'ın pek fazla saklayacağını sanmıyorum, baksana kendimi Valide Sultan gibi hissediyorum, nasıl sakınıyor." Eski düşüncelere saplanınca zihni, bedeninin kasıldığını hissetti. Aradan bu kadar zaman geçmesine rağmen hâlâ hissiz kalmakta zorlanıyordu. Anılar eskisi kadar acı vericiydi. Umurunda değilmiş gibi davransa da, kalbi hâlâ acıyordu. Bunu anlayan Ecem ablasına sevgiyle baktı. Gözleri şefkatle parlarken "Sen hak ediyorsun ablam, ilk hamileliğinde tektin... Bırak bundan seni istediğimiz gibi şımartalım, sen bunu hak ettin." dedi hüzünle.

Esme elindeki çikolatayı poşete koyup başını aşağı eğdi. İçi dolup gelirken gözleri sislenmişti. Ve ilk damlalar yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. O günleri hatırlamak istemiyordu. Tek olmak gerçekten çok zordu ve böyle bir hamilelik yaşamak çok güzeldi. Rüzgâr onun ağladığını görünce yanına gelip, uzattı. "Yine ne oldu?"

Esme ıslak gözlerini kaldırıp "Hiçbir şey olmadı, sadece canım ağlamak istiyor..." deyince hepsi birden gülmeye başladı. Rüzgâr karısına ciddi bir ifadeyle eğilip, yanaklarını kurulayarak dudaklarını gözlerinin üzerine koydu. "Senin her şeyini çok seviyorum fakat ağlamanı değil. Bunu hiçbir zaman sevmeyeceğim. Sana her şey serbest Esme'm, ağlamak yasak." Sevgi dolu kısık sesi kadife gibiydi.

Huzurla geçen günlere günler eklendi. Alışkanlıklar değişmeye, dikkatler başka yöne çekilmeye başladı.

Esme huzursuzca yerinde kıpırdandı. Beline dolanan elin üzerine elini koydu. Bakışlarını cama çevirdi. Bir süre sessizce cama baktı. Zaman geçtikçe, içindeki sıkıntı büyümeye başladı. Yatağın içinde ayağını oynatmaya başladı. Yok... Ne kadar düşünmemeye çalışsa da, aklından çıkaramıyordu! Kocasının kollarından kıpırdanıp yüzüne döndü. Şimdi yüz yüze bakıyorlardı. Ilık nefesini teninde hissediyordu. Uzanıp yanağına dokundu. Parmaklarının altında sakallarını hissedip,

biraz oyalandı. Bakışları kısa bir an, saate kaymıştı. 3.10 geçiyordu, burukça suratını sallandırdı. Ona da kıyamıyordu. Elinin tersiyle yanağına dokunca Rüzgâr gözlerini açtı. Uyku sersemi koluna dolayarak bedenine karısını kendine çekti. Güzel gözleri uyku mahmuru bakarken "Uyusana!" dedi boğuk bir sesle.

Esme hüsranla suratını sallandırdı. "Ben uyuyamıyorum!"

Rüzgâr bir süre sessizce bekledikten, en mantıklı sonuca ulaştı. Ellerini karısının vücudunda gezdirmeye başladı. Nazikçe masaj yapar gibi dokunuyordu, tabiî biraz da arzuyla yakıyordu. "Ben seni yorunca uyursun." dedi muzırca sesini yayıp sersemlemiş yakışıklı ifadesiyle.

"Ama ne kadar direnmeye çalışsam da olmuyor." dedi Esme çocukça bir tutuma bürünmüş masum dudaklarını sallandırarak.

Karısının kaşlarının önce kalktığını, sonra da çatıldığını gördü. Rüzgâr bir anda gözlerini açtı ve ovalarken tedirgince, "Ne... Ne oldu, sancın mı var?" diye sordu. Yataktan aniden doğrulup karısına

endişelice bakmaya başladı. Gözleri sanki kırık çıkık arar gibi üzerini dolaşıyordu. "Aşkım neyin var?" Rüzgâr esneyerek kollarını gerdi. "Ne var Esme'm söyle?"

Esme önce kıkırdadı. Onun bu tatlı hali ruhaniyeti hoşuna gitmişti. "Aşkım daha ne olsun bebeğimiz var, unuttun mu? Daha öğreneli ne kadar oldu, sadece birkaç gün ve sen hemen... Hem daha ne çabuk sancım olsun, saçmalama," Ardından yatakta doğrulup iki dizinin üzerine oturdu. Ellerini kucağında birleştirip dudaklarını dişlerinin arasına aldı. "Beni uyku tutmuyor, aklımda hep o var!"

Rüzgâr kaşlarını kaldırdı. Sert yüzü yumuşacıkça sakinlemeye başlamıştı. Karısına uzanıp onu kendine çekti. Başını göğsüne yaslarken, "Ne gitmiyor aklından?" dedi küstah gözleri parlayarak. "İstersen ben sana anlatmak yerine bire bir göstereyim," Dudaklarını yanağına değdirip, "Bu mu gitmiyor?" kulağına doğru ateşli dudaklarına sürterken, "Yoksa bu mu?" diye içten bir sesle sordu.

Esme biraz tereddüt etse de gözlerini kapattı onun tüy gibi dokunuşlarıyla derince iç gerdi.

"Köfte ekmek ve pamuk şeker!"

Rüzgâr ansızın geriye çekilip, çenesini başına dayayıp ipek gibi saçlarından öptü. Geniş omuzları sarsıldıkça yatak oynuyor, Esme kızararak küs bir tutumla kollarından kaçmaya çalışıyordu. Adama bak, gülüyordu.

"Bütün tantana bunun için miydi?"

"Sen geç dalganı bakalım, şimdi düşününce bile ağzımın suyu akıyor. Hem ne yersem çıkıyor kaç gündür, açım ben. Tabiî sana kolay yediklerin yerinde duruyor."

Uyku mahmuru gözlerini kısarak, kollarını daha sıkı sarıp başını aşağıya indirdi. Dudaklarına ateşli öpücükler bırakıp geri çekildi. Esme öpücüğün etkisiyle sersemleyip, dudaklarını yalayarak kocasına baktı. Rüzgâr yataktan kalktı. Koltuğun üzerine bıraktığı sweatshirtü uzanıp aldı. Hızla üzerine geçirip fermuarını çekerken, bir taraftan da karısına bakarak, "Ben sana şimdi alır gelirim, istediğin başka bir şey var mı?" diyerek banyoya yöneldi.

Heyecanlanan Esme yataktan kalkıp kocasını banyonun kapısında bekledi. Rüzgâr çıkınca kollarını boynuna dolayıp, "Sen bir tanesin, seviyorum seni aslan kocam benim." diye tezahürat tutturdu. Rüzgâr dudaklarına sahiplenici bir öpücük bıraktı. "Tabiî bir taneyim, bu te-

zahürat hoşuma gitti. Ben de seni seviyorum ama anlayamadığım, benim bildiğim aşerenler erik falan isterler, değil mi? Sen yem...!" Esme kaşlarını hışımla kaldırınca, ters bakışlarının arasında geri adım attı hemen. "Tamam aşkım, hemen alıp gelirim ben..."

Birkaç saat sonra Rüzgâr elindeki poşetlerle kapıya yanaşıp anahtarı kilide soktu. Korumalar ona eve girerken tuhaf tuhaf bakmışlardı. Köfte ekmeği bulmuştu da, pamuk şekerini tam iki saattir arıyordu. Elindeki poşete bakarak merdivenleri çıkıp odaya girdi. Gözleri yatağa takıldığında yüzünde anlayışın hâsıl olduğu bir tebessüm oluştu. Esme oturur vaziyette uyuyakalmıştı. Kucağına yastık almış, sırtını da yatağın başına dayamış, başı yana düşmüştü. Koyu saçlarından bir perçemi meleksi yüzüne dökülmüştü. O kadar masum ve korunası gözüküyordu, genç adamın onu her daim kanatlarının altında gezdiresi geliyordu. Elindeki poşeti yatağın kenarına bırakıp, üzerini çıkardı. Yatağın kenarına oturunca, yanağını sevgiyle okşadı.

"Esme'm, güzelim kalk ben geldim."

Esme yüzünde tüy gibi dokunuşlarla gözlerini açtı. Garip bir şekilde esnedi. Rüzgâr poşeti kucağına koyarken, Esme heyecanla yerinden kalktı. Gözleri de uykusu da bir anda açılmıştı. Yatakta iki dizi üzerine oturup kocasını hızla öpücük yağmuruna tuttuktan sonra, saçlarını kulağının arkasına koyup coşkuyla poşeti açmaya başladı.

"Yatakta mı yiyeceksin?" dedi Rüzgâr şaşkınca.

"Aşağı inecek kadar zaman yok." dedi sanki biri elinden kapacakmış gibi kadın. Pamuk şekerin poşetini sabırsızca yırtarken; "Bulamayacaksın diye çok korkmuştum." diye homur homur konuştu.

Rüzgâr üzerini çıkarmaya başlarken, başını gülümseyerek sarstı. "Arar bulurdum sabaha kadar, yine de sana onları getirtirdim."

Esme köfte paketini kokladıktan sonra, açlıkla yumuldu. Allah'ım, yediği şeyler nasıl lezzetli gelmişti şimdi ona.

Daha iki gün önce kıyma görmeye dayanamayan kadın, köfte yiyordu! Rüzgâr yatağa yanaştı. Gözlerini, açlıkla köfteleri yiyen karısına dikti. "Korkma, gerisini elinden alan yok hepsi senin"

"Çok açım!" dedi ağzının içinden homurdanarak.

"Tamam, sevgilim yavaş ye de boğazına durmasın."

Esme hızla köftelerini lüpletip, tekrar pamuk şekerine saldırdı. Parmaklarıyla parçalar koparıyor, ağzına attıktan sonra parmakları-

nı yalayarak kalanlarını yiyordu. Pamuk şekeri de bitirince poşetin içindeki ıslak mendille ellerini silmeye başladı. Rüzgâr sırtını yatağın başına yaslamış, kollarını göğsünde bağlamış, karısını şefkat dolu gözlerle izliyordu. Esme kafasını salladı. "Ne... Niye öyle bakıyorsun bana uzaylı görmüş gibi?"

"Hiç? Sadece tuhafıma gitti. Sen ikisini bir arada yiyince, ondan şaşırdım zamanla alışırım." dedi anlayışla. Kollarını açtı, karısını döşüne davet ederken, Esme apansız irkildi. Gözleri kısılmıştı. Eli ağzına gitti, yataktan inip banyoya koştu. İçeri girip kapıyı çarparak kapadı. Rüzgâr onu dinlemeyerek yanına girdi.

Lavaboda işleri bittiğinde, karısını şefkatle yatağa yatırıp üzerini örttü. Saçlarını okşayarak, "Hep böyle mi olacak? Ne yediysen ardından çıkaracak mısın?" dedi üzgünce.

Esme "Geçer." dedi ama aylarca geçmeyeceğini, hatta daha kötü olacağını ona söylemedi. "Yani Pelin de birkaç ayda geçmişti!"

Rüzgâr yanına yatıp üzerini örttü. Esme kocasına sokulup, başını omzuna yasladı. Karısını kendine doğru çekti. İncecik kumaşın üstünde ellerinin dokunuşu yumuşak, ama kararlıydı. "Ne yani, o kadar zaman böyle çekecek misin sen?"

Genç adam huysuzlukla homurdandı. Esme kendini ona bastırdı. Gövdesinden yayılan sıcaklık adaleli göğsünün ve kollarının dokunuşu, geceki anılarını yeniden canlandırıyordu. "Aşkım sen niye kendine kızıyorsun, duyuyorum seni sağır değilim?

"Benim yüzümden!" Elini karısının omzunda gezdirdi. "Hepsi benim suçum." Esme yukarı bir nebze yükseldi. Gözleri parlarken, "Hani ikimiz yapmıştık, vaz mı geçtin?" dedi şipşirin kıkırdayarak.

Rüzgâr çarpıkça güldü. Ah o küstah dudakların hain gülüşü kadının yüreğini hoplattı. "Ben inkâr mı ettim? Birlikte yaptık işte..." Karısını iyice kendine çekti; sanki bundan daha fazla çekebilecekmiş gibi sıkıca sardı sinesine. "Sadece senin acı çekmene dayanamam. Bunun böyle olacağını bilseydim yapmaz; kendimi tutardım... Daha çok dikkat ederdim. Hem Pelin bize yeterdi!"

"Seni yalancı herif! Sabah bir tane daha istiyorum diyordun; vaz mı geçtin? Pekâlâ!"

"Hayır! Geçmedim. Ama senin acı çekmeni de istemiyorum."

"Merak etme geçecek birkaç aya bir şeyim kalmaz. Hem onun

için değer." Rüzgâr onu aşağı kaydırıp, başını yastığa koydu. Burnunu saçlarına götürüp, gözlerini; dinginliğe kapadı. Karısının narin bedenini kendine hapsetti. Onun sıcaklığının huzuruna benliğini bırakıp, teninin kokusunu ödünç aldı. Uykusunun yarısını ona verip, yarısını kendi alarak gözlerini karanlığa yumdu.

"Sana değer!"

Ertesi hafta evde tek kalan Esme eline aldığı kocaman kâse dondurmayı, döşüne sanki hazine bulmuş gibi basarak salona geçti. Gözleri altın bulmuş madenci gibi ($) çıkararak parlarken, koltukların olduğu bölüme ilerleyip, kendini üzerine attı. Gözleri televizyonun ekranında dolaşırken, kaşığını dondurmanın içine daldırıp bol çikolata soslu, fındık parçacıklı yerinden kocaman bir parça alıp ağzına götürdü. Telefon çalmaya başlayınca, kaşığı dondurmanın içine saplayıp sehpaya uzandı.

"Efendim Ecem!"

Ecem elindeki telefonu masaya bırakıp, konferansını açtı. "Nasılsın ablam, bebişimiz nasıl?"

"İyiyiz, bebek de iyi. Sen nasılsın?" Parmağındaki dondurmayı yaladı. "Kaç gündür neden ortalarda yoksun, özledim seni?" Kaşığını dondurmaya daldırıp içine aldığı lezzetli şeyi ağzına attı. Tadını çıkararak yerken, bir taraftan da telefonla konuşmaya çalışıyordu.

"İyiyim abla... Ancak sadece sana ihtiyacım var! Bana yardımcı olur musun?"

Esme dondurmasını yuttu. "Hımm, söyle elimden gelirse." Ecem, Rüzgâr'ın gözlerine baktı. Genç adam kenara çekilmiş dikkatle karısını dinliyordu. "Ama benim hemen ihtiyacım var sana. Vereceğim adrese gelebilir misin?"

Esme oturduğu yerden bir nebze doğruldu. Elindeki kaşığı bırakıp, dudaklarını yaladı. "Ecem, ablam bir sorun mu var? Bak korkutma beni?"

Genç kız Cem'in sert çizgili yüzüne bakarken, bir kez daha ona tutsak düştüğünü düşünüyordu. Bu kez kendi aşkının tutsağı olmuştu. Hayır olmamıştı! Ne münasebet! Sıcacık gözlerle yüzüne bakıyordu. Ecem, Cem'e arkasını döndü. Yüzünde hain bir sırıtışla telefona odaklandı. Ona bakarsa konuşamazdı.

"Kahraman beni otele çağırdı da, yanımda sen ol istiyorum ya-

nına giderken." Şeytanca parlayan gözleri Cem'e kaydı. İntikam soğuk yeniyordu. Genç adam dişlerini öfkeyle sıkmaya başlamıştı. Yeşil gözleri de koyularak kuşkuyla kısılmıştı. Hayır, bunlar düşündüğü şey olamazdı! Kesin! Tıpkı eskiden beri çok iyi tanıdığı o tepeden bakan tavrıyla duruyordu! Ama hali tuhaftı! Ecem onun kasılan çenesini gördükçe, içinden sevinç naraları atmak istiyordu. Kıskanıyordu!

Esme yerinden doğrulup kızgınca söylendi. "Senin o adi şerefsizle ne işin var daha? Bırak görüşme geri zekâlı adamla. Allah'ından bulsun."

Esme çıldırınca, Rüzgâr ağır bir dürtüyle kaşlarını çattı. Neler olduğu anlayamadı! Fakat karısı birine kızdıysa durum vahimdi.

"Ama abla önemli bir konu diyor, gitmem lazım... Yoksa içim rahat etmez."

"Hayır, efendim gidemezsin! O geri zekâlı seninle konuşma hakkını boynuzlarken kaybetti! Ne yani, oturup birlikte o aptalın egosunu mu hoplatacağız!"

Bu konuşmanın gidişatı sarpa sarmaya başlayınca, Rüzgâr dayandığı yerden doğruldu. Cem arkasını dönüp cama yaklaştı. Bu konuşmadan fena halde rahatsız olmuştu ve neredeyse (Yürü be Esme, kim tutar seni) diyesi gelmişti.

Ecem hınzırca bükülen dudaklarıyla "Tamam, sen geliyor musun, gelmiyor musun onu söyle? Yoksa tek gideceğim bak, beni tek göndermek istemezsin değil mi?" diye yem attı.

"Kesinlikle." dedi Esme. Sesi kızı azarlayarak uyarıyordu. "Ben gelmiyorum... Sen de gitmiyorsun!"

An itibariyle kesin bir dille kestirip attı konuşmayı. Ancak Ecem sorarcasına Rüzgâr'a baktı. Genç adam elini sallayarak "Bastır biraz!" der gibi işaret etti. "Tamam, abla gelme, ben de tek gidiyorum o zaman, hadi görüşürüz."

Esme panikle yerinden kalkıp elindeki dondurmayı sinirle sehpaya bıraktı. Ağzındaki dondurmayı hızla yutup "Hayır..." Yutkundu ve panikle haykırdı. "Bensiz gidemezsin!" Ecem olduğu yerde sevinip sessizce zıplarken, Rüzgâr başparmağını kaldırıp 'oldu' işareti yaptı.

"Fakat önce kocamı aramam lazım, ona haber vereyim." dedi. Rüzgâr başparmağını burnuna götürüp, bıyık altından memnunca güldü. Bu hareketi gururunu okşamıştı. Ecem suratını haylazca bu-

ıuşturdu. "Ya boş ver kocanı. O mafya kılıklı bir şeyi de bilmesin ne olacak!" Eniştesine burun kıvırıp şebeklik yaptı. Rüzgâr işaret parmağını ona sallarken de, arsızca dil çıkardı. Rüzgâr haylazlığına sırıttı. "Korkma tatlım, kocan onu benimle aldattığını düşünmez."

Onun küstahça söylediği şeyle, Esme sinirle salondan çıkıp merdivenlere ilerledi. "Saçmalama, kocam niye öyle olduğunu sansın, benim kocam bana güvenir. Ben de ölürüm de yapmam. Aptal aptal konuşup, beni sinirlendirme!"

"Tamam, abla, hadi bekletme beni. Sana adresi mesaj atıyorum yarım saate orada ol, 404'nolu odada görüşürüz."

Esme kaşlarını çatıp "Ecem ben?.." Telefon kapanınca şaşkınca telefona bakakaldı. Esme kocasını ararken, Ecem elindeki telefonuyla Cem'e yaklaşıp, işveyle uzattı. Gözleri haince parlıyordu. Cem telefonu alırken genç kızın parmaklarını yakalayıp, gözlerini çaktırmadan abisine çevirdi. Onun kendi telefonuna baktığını görünce, Ecem'in kulağına sokuldu.

"Sen cezayı hak ettin biliyorsun değil mi? Beni kışkırtmaktan vazgeçmiyorsan, bunun hesabını ödeyeceksin!"

Ecem elini hışımla çekerek, saçlarını geriye savurdu. Aheste adımlarla kapıya giderken, haylaz dudaklarıyla umursamaz bir şarkı tutturdu:

"Yaz tahtaya bir daha, dür defteri kitabı, sarı çizmeli Mehmet ağa da, bir gün öder hesabı..."

Cem kafasını salladı. Bu süpürgesiz cadıyla, ciddi anlamda bir ömür işi vardı! Cadı ve asi! Fakat tatlıydı!

Etekleri zil çalan Esme taksiden inince, otele baktı. Bu oteli biliyordu! Rüzgâr'ın, o kadını kurtardığı oteldi burası. Olanlar aklına sinsi bir virüs gibi sızınca, kıkırdadı. Sonra da apansız kaşları çatıldı. Bu adam böyle bir şeyi bir daha yaparsa, bu sefer kesin kalpten giderdi, ya da kimseye bırakmaz, o odun kafasına dürte dürte öldürürdü. Hızlı adımlarla otele girip etrafına bakınarak asansörlerin olduğu bölüme ilerledi. Bu otel hiç mi değişmezdi? Hâlâ çok güzel ve alımlı duruyordu. Hâlbuki bu otelden nefret etmişti o zamanlar. Hâlbuki şimdi bakınca yine içi gitmişti. Acaba Rüzgâr'a dese bir gün burada kalsalar ne olurdu!

Aklında bir sürü düşünceyle asansörü kata çıkmasını bekledi. Evden çıkarken düşünmemişti ama takside oturup düşününce, bir şeyler

yerine oturmamaya başlamıştı. Bunlar bir iş çeviriyorlardı ama acaba ne? Tamam, acelece evden çıkmıştı, dahası sorunun ne olduğunu anlayamamıştı! Bu kız o çocuktan ayrılmıştı! İyi de neden görüşüyordu ki hâlâ? Oteli anlamıştı da, bu kız ne demeye odaya çağırmıştı onu? Girişte görüşebilirlerdi ya da lobide. Hadi bunu da anlayabilirdi, kimse görmesin istemiş olabilirlerdi. Fakat?.. Peki, Rüzgâr...?

Rüzgâr niye o kadar çabuk izin vermişti? Allah'ım, niye bağırıp çağırmamıştı? Adama otele gidiyorum demişti, o ise sadece kuru bir *'tamam'* demişti! Onun kocası *'otele gidiyorum'* deyince, yüksek perdeden haşin haşin "Esme..." nidasıyla yeri göğü inletmeliydi. Başparmağı dudaklarının kenarında gezindi. Yavaş yavaş çevresine ilgi göstermeye başlamıştı. Bak buraya gelirken telaştan aklına gelmemişti ama şimdi kafasına oturmaya başladı bir şeyler. Kuşkuyla gözleri kısıldı. Asansörüm kapısı açılınca dışarı çıkıp odaların sıralandığı hole girdi. Bu işte bir iş vardı ve ne hikmetse kocası da bu işin içinde gibi geliyordu. Modası geçmiş melodramlara benziyordu.

Acaba bir sürpriz mi vardı?

Doğum günü değildi!

Evlilik yıl dönümü de değildi!

Peki, bu neydi?

Kapıyı tıklattı. Daha eli aşağı inmeden, Ecem kapıyı aceleyle açtı. Ona güzel kaşlarını çatarak kuşkuyla baktı. "Ne haltlar karıştırıyorsunuz siz? Ve benim kocamın ne alakası var bu haltlarla?"

Kardeşinin karmaşık bakışlarıyla kendini izlediğini gördü. Onu rahatlatamayacak kadar tedirgindi. Fakat ustaca saklamaya çalışıyordu. "Yo...yok halt falan." dedi Ecem, nefesinin daraldığını hissetti birden. Kaşlarını afallayarak kaldırdı. "Hem... Ne *'kocası'* abla! Ne alaka! Seni ben çağırdım. Enişteml e ne ilgisi var?"

Fakat bunlar Esme'ye sökmedi. O belli bir nedenle buradaydı işte. Midesi bu işkenceye dayanmak zorundaydı. Sürpriz neydi acaba! *'Başka şeyler düşün kızım,'* dedi kendi kendine. "Hah!" dedi alayla "Benim kocam otel lafını duyunca, şok dalgalarıyla yanıma ışınlanırdı. Ama ne yaptı? Onun yerine sakince *'tamam'* dedi. Bana dedi! Rüzgâr'ın kıskançlığını dünya âlem anladı. Yeme beni! Sence ben oradan (Derken işaret parmağıyla yüzünü gösteriyordu) salağa mı benziyorum?"

Ecem kaşlarını düşürüp, "Estağfurullah abla... O nasıl söz?" dedi yalvaran bir tutumla.

Sesindeki, önemli bir şeyler söyleyeceği zamanki tutumunu sezdiren o garip ifadeyi hissetti Esme. Bir hışım içeriye dalarak kardeşini koluyla kenara itti.

"Rüzgâr neredesin, çık Allah aşkına! Bak ne çeviriyorsa..."

Ve Esme gördüğü şey karşısında donup kaldı. Ellerini bir anda ağzına kapayıp, karşısındaki şeye rüyadaymış gibi şok ibaresiyle bakmaya başladı. Nefesi kesilirken, bacakları boşanıyordu. Bir an sendeledi. Dengesiz kalınca elini koyacak bir yer ararken, kocası hızla yanına gelip kolunu beline doladı. Destek olarak kendine yasladı. Rüzgâr yakışıklı yüzüyle küstahça sırıtıyordu. Üstelik, üzerindeki kıyafet de neydi?

"Benim karım beni nasıl da tanırmış?" dedi alaycı ses tonuyla. Durum çok gizemliydi. Esme gözlerini karşısındaki beyaz gelinlikten zorlukla çekip, kocasının gözlerine odakladı. Alt dudağı titremeye başladı.

"Bu-bu ne?"

Rüzgâr huzurlu bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. Karısının masum gözlerine, şaşkın hallerine şefkatle tebessüm etti. Narin bedenine sımsıkı sarıldı. "Aa, bilmiyor musun? Ona gelinlik diyorlar. Eski bir icat!" Gözlerinin içine baktı tepkisini merak ederek. Ve gördüğü mutlu şaşkınlık onu mest etti. Başını aşağı eğip mis kokan saçına buse koydu. "Sen bu kadar akıllı olmak zorunda mısın meleğim? Ağız tadıyla sürpriz bile yapamıyorum." Esme kocasına hayretler içinde baktı. Kirpikleri kırpışıyordu.

"Sen ne yaptın?"

Rüzgâr omuzlarını umursamazca sarstı. Ecem onlara sevgiyle bakıp, kapıya giderken "Size 10 dakika, geç kalmayalım vaktimiz az!" diyerek direktif verdi. Şu anda onu duymayan çifte bakarak dışarı çıktı.

Esme kocasına sarıldı. Rüzgâr önüne düşün perçemini yüzünden çekti. Onun ağlamaklı gözlerine bakıp "Sence geç mi kaldım bunun için?" diye sordu. "Sanırım 5 yıl kadar geç kaldık! Fakat mihrap hâlâ yerindeyken bu işi halledelim dedim."

Esme kafasını döşüne gömüp sıkıca sarılırken, kokusunu derince içine çekti. Tırnakları pahalı damat ceketine batıyordu. Şimdi rahatla-

maya ihtiyacı vardı ve onun sakinleştiricisi, kocasının kokusu, huzur veren sıcaklığıydı.

"Zaten bu işin içinde bir iş olduğunu anlamıştım." dedi yanağına doğru mutluluk incilerini dizerken.

Rüzgâr onu kendine çekerek, heyecanlı kalp atışlarını bedeninde hissetti. Dudaklarını saçına dokundurup kokladı tekrar. Arkasındaki duvarda asılı büyük asma saatin bir türlü yürümek bilmeyen yelkovanı kulağında tik takladı. Zaman gelmişti. Heyecandan, katı gömleğinin içindeki boynu sebepsiz daralıyor, bir cellât lâlesi gibi sıkan kravatının içinde buram buram ter döküyordu. Kravatını çıkarıp atmamak için, kendine savaş açtı. Zaman geldikçe soluk alamadı.

Geriye çekilip, karısının sıcaklığından ayrıldı. Onun gibi incelik bilmeyen, acemi romantik için bu durumlar hayli zordu. Elini yumruk yapıp dudaklarına götürerek boğazını temizledi. Yakışıklı yüzüne ciddi bir ifade takındı. Yapacağı zor şeye odaklanarak...Esme ona şaşkınca bakarken, dudaklarını yalayıp, elini ceketinin iç cebinden çıkardığı kadife kutuyu, uzun parmaklarının arasına sıkıştırıp açtı. Esme'nin şaşkınlıktan ağzı açık kalırken, Rüzgâr günlerdir ezberlediği şeyler yerine, çok farklı şeyler... Hiç hesapta olmayan ve bir anda içinden gelenler şeyleri mırıldandı.

"Hayatımın anlamı, çocuklarımın annesi, evimin neşesi olmaya... ve yeniden bana evet demeye, var mısın? Bu sefer isteyerek benimle evlenir misin? Bir ömür boyu bana mutlulukla eşlik edip, bu gaddar adamı çekip çevirip, şımartır mısın? Sana kuzu gibi birini vadedemem... Biraz odun, biraz da taş kafalıyım senin deyiminle... Böylesi bir zalime meleklik eder misin?"

Nasıl kelamlardı bunlar böyle! Nasıl bir aşk-ı âlemdi onun yüreğindeki dünya! Esme'nin yanaklarından aşağı sıra sıra yaşlar dizilirken, gözlerindeki sisten artık kocasını göremiyordu.

Rüzgâr uzanıp elini avuçlarının arasına aldı. Kutudan çıkardığı göz damlaları gibi parlayan, üç taşlı pırlanta yüzüğü parmağına geçirdi. Esme hıçkırarak ağlamaya başlayınca, Rüzgâr onu kollarına aldı. Şefkatini hissettirerek sardı sinesine. Nefesi nefesiyle bir oldu, ruhu ruhuyla. Tenlerinde ziyade ruhları birleşti. Esme elini onun göğsüne dayayıp, kalp atışlarını hissedip sakinleşmeye çalışırken, kocası kulağına eğilip, koyu bir arzuyla mırıldandı.

"Eğer ağlarsan, çirkin bir gelin olursun." Küstah dudaklarını hain-

ce kıvırdı. "Kırmızı gözlü, kırmızı burunlu ağlak bir gelin. Ben memnun olurum ama sonra sen resimlere bakınca bozulursun..." Karısının yüzünü ellerinin arasına alıp, yanaklarını başparmağıyla kuruladı. "Ama hâlâ cevap vermedin sevgilim?"

Esme ayakuçlarında yükselip, kollarını boynuna doladı. Dudaklarını dudaklarına bastırıp sahiplenici ve bir o kadar da ateşli öpücükler bıraktı. Geriye çekildiğinde kesik kesik soluyordu. Mutlulukla parlayan ıslak gözlerini ona mıhladı. Heyecanlı kalbiyle, derin bir nefes alıp, burnunu çekti.

"Bir ömür benimsin Rüzgâr Karalı! Allah şahit, bundan kaçış yok..."

Rüzgâr'ın dudakları çapkınca kenara kıvırılıp, arsızca sırıtırken, "O söz bana ait karıcığım, sen sadece evet diyeceksin." diyerek edepsizce alay etti. Fakat sesi hiç de alaycı değildi.

Esme kıkırdayarak nemli gözlerle "Ama sen sonsuza kadar, yine benimsin..." diye diretti. Gözleri gülüyordu. Kalbi gibi ve ruhu havalanırken bedeninden sadece onun sahibi olduğunu bilmek istiyordu.

Rüzgâr dudaklarına içten bir öpücük bıraktı. Fakat nefesi hâlâ üzerindeyken geri çekilmedi.

"Sen de sonsuza kadar benimsin hurma gözlüm."

"Tamam... Anladık, siz ikinizinsiniz, ama memur gelmek üzere."

Gerinden gelen sesle, Rüzgâr'la Esme arkasını dönünce, Ecem'i onlara ağlamaklı gözlerle bakarken buldular. Genç kız omuzlarını sarsıp "Kapıya vurdum ama duymadınız. Hoş gerçi siz dünyadan kopmuşsunuz." diye kendini açıkladı. Ablasının yanına gelerek, eniştesini çekiştirdi. "Hadi enişte, gelini düğünden önce görmek uğursuzluk getirirmiş, şimdi kış kış!" Rüzgâr kaşlarını çatınca "Bana öyle bakmayı kes! Millet huzursuzlanıyor... Ve ben, o bakışlardan hiç korkmadım İmitasyon Mafya... Şimdi çık!" diye ahkam kesti.

"Ablasının imitasyonu, kapa çeneni..."dediğinde Rüzgâr, Esme kabullenmeyle omuzlarını sarstı. Rüzgâr karısına sarılıp, kulağının dibine yaklaştı. "Çabuk hazırlan, olur mu? Çok merak ediyorum seni onun içinde." Geriye çekilip, yanağına elinin tersini dokundurup, kadifemsi tenini tenine kazıyarak hızla odadan ayrıldı.

Esme kocasının arkasından bakarken, Ecem yanına gelip kolundan çekerek gelinliğin yanına götürdü. "Daha önünüzde bir ömür var

bakacak... Gel buraya da, giy şunu..."

Az sonra Esme oturduğu yerde, aynadaki aksine bakıyordu. Kaçıncı defa makyajı yenilenmişti. Hamilelik onu mahvederken, bir de bu anın imkânsızlığı onu tamamen hormon patlamasına itmişti. Ecem arkasına geçmiş gelinliğin duvağını düzeltirken, sevgiyle bakıyordu. Gözleri aynada kesişince mutlak bir şefkatle, "Kuaför iyi iş çıkardı abla... Çok güzel oldun." diyerek hevesle mırıldandı.

Esme kendine inanamaz gözlerle baktı. Gerçekten yüzündeki makyaj abartısız ve çok duru görünmesini sağlamıştı. Su perisi gibi olmuştu. Dudaklarını büküp "Önceden çirkin miydim şaşkın?" diye yalancı bir çıkışma yaptı. Ecem kollarını boynuna dolayıp yanağına sulusepken öpücükler bıraktı. "Hayır... Ama şimdi daha güzel ve peri kızı gibi oldun. Abla sen çok güzel gelin oldun." dedi dürüstçe. Esme kıkırdadı. "Ama hamile bir gelin... İyi bari karnım henüz belli olmuyor."

Oturduğu yerden ayağa kalktı. Geriye çekilip boy aynasının karşısına geçti. Sevinçten ve heyecandan bacakları titriyordu.

Üzerine oturan gelinliğin üst kısmı tamamen şeffaf tül üzerine ince işleme olup, kıvrak belini sararak aşağı doğru genişliyordu. [2]Godeli eteği kuyruğuna doğru açılırken, sade ve upuzun duvağı topuzunun dibinden nazikçe tutturulmuştu. Gelinlik ağır kum boncuğu işlenmesine rağmen şık ve zarif duruyordu. Arkasındaki sırt dekoltesi ten rengi tülle kamufle edilip, omur çizgisi boyunca inci düğmelerle bezenmişti.

Kendine bakarken yanağına doğru yaşlar süzülmeye başlayınca tekrar "Bu gelinliği annem mi seçti?" dedi ağlama ve gülme arası bir ses çıkarırken. Ecem ablasının yanağını kuruladı. "Nereden anladın?"

Kısacık bir duraksamanın ardından Esme kardeşine döndü. "Çünkü annem hep beni böyle bir gelinlikte tarif ederdi! Gelinliğimi kendi elleriyle seçeceğini ve tıpkı böyle olacağını söylerdi."

İki kardeş bakışırken Ecem elindeki peçeteyle ablasının yanaklarını kurulamayı bitirip "Ağlama gelin hanım. Hadi vakit geldi, kırmızı burunlu gelin oldun, bu hiç iyi değil." diye söylendi ama kendi de ağlamaya başlamıştı. Esme derin bir nefes aldı. Gelinliğin kat kat etekliğini hafifçe kaldırarak arkasını döndü. Ardından sürüklenen kuyruğunu hışırtıları eşliğinde ilerlemeye başlamıştı.

2 Godeli: Dökümlü kesim, rahat kalıp

Rüzgâr elini çenesine koymuş, kapının önünde heyecanla dönüp duruyordu. Cem duvara yasanmış elleri cebinde, ona hainçe parlayan yeşilleriyle gülerek bakıyordu. O sırada kapı açıldı. Ecem dışarı çıkıp elini kapının yanına koyup yolu kapadı. Bunu umursamayan Rüzgâr içeri girmeye kalkınca, haylazca gözlerini devirdi.

"Hey! Yok öyle içeri girmek." Elini 'ver' der gibi sallayarak, "Pamuk eller cebe Enişte Bey, bahşişimi almadan onu sana vermem!" diye kurnazca söylendi.

Başını yana çeviren Rüzgâr, genç kız daha ne olduğunu anlamadan belinden yakaladı. Oyuncak bebek gibi tiz çığlıkları eşliğinde kapının önüne koyup, Cem'e baktı.

"Cem... Ecem'e bahşişi sen ver, benim sabrım kalmadı."

Ah onu, nasılda kurdun önüne atılan kuzu gibi ortada bıraktığını, anlayamadı Rüzgâr. O anda, karısının sevdasındaydı!

Kasap teslim edilen ciğerci kedisi Cem, genç kıza çapkınca bakıp, lakayt bir tavırla yaklaşırken, yakışıklı yüzünde küstahça sinsilik belirmişti. "Memnuniyetle abi... Seve seve veririm!"

Ecem onun yüzündeki çarpık gülümsemeyi görünce, yutkunup, nefes alma savaşına girerek, geriye doğru bir adım attı. Gözbebekleri tuhafça irileşiyor, kirpikleri onun arzu dolu yoğun bakışlarından titreşiyordu. Elini kaldırıp onu uyardı. Fakat zaten ince olan sesinin, bu kalabalıktan uzak olan mecliste, büsbütün cızırdayarak otoriteyi bozacağını anlayamadı. Ve ses sistemi iptal olunca, yalnız sertçe bakmakla yetindi. Cem aldırmadı.

"Bak, üzerime gelmeyi kes. Senin bir şeyini istedim mi?" Neredeyse azarlayan bir ifadeyle sormuştu soruyu. "Senin paranı istemiyorum Cem. Hiçbir şeyini istemiyorum! Hatta ilgini de istemiyorum." Ah kahrolası herif, yeşil yeşil bakarak, yüreğine saltanat kurmaya, tahtına arsızca kurulmaya teşebbüs ediyordu. Gülüyordu.

"Bence istiyorsun? Hem de çok şey... İtiraf etmek, canını yakıyor değil mi, Elmalı Şeytan!"

Ama Ecem Havva olmayı reddederek, onun bu üstü kapalı küstah uyarısına pabuç bırakmadı. "İtiraf falan etmiyorum ve ben senden, para istemiyorum!" diye devam etti sabırsız bir ifadeyle. Cem inanmayan tek kaşını kaldırdığında, kız onun bu küstah tutumuyla; ökseyle yakalanmış kuş gibi çırpındığını anladı.

"Sana para vereceğimi, kim söyledi tatlım..." dedi. Hükmedici üstünlüğüyle kıza tepeden bakarak, elini cebinden çıkardı. İşinin ehli bir cerrahın elinden çıkmışçasına düz kemerli; karizmatik burnunun üzerinde parmaklarını gezdirmeye başladı. "Kaçma artık. Kuyruğun elimde, bırakmam."

"Senden bahşiş isteyen yok, git lütfen."

"Bunu yapmayacağımı tahmin etmişsindir... Çok başka şekilde ödeyeceğim bahşişini! Sen istedin, ben de kabul ettim... Para yok!" Kız titredi. Onlar didişe dursun, Rüzgâr kapıdan içeri girince, nefesi kesildi. Gördüğü görüntü karşısında, dudakları aralandı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Gözleri karısının üzerinde şaşkınca gezerken, "Lanet olsun!" kelimesi sert bir küfür gibi ortama döküldü.

Esme ona şaşkınca bakıp, dudaklarını üzgünce büktü. "Beğenmediğini söyleyebilirdin... Lanet okumana gerek yoktu!" dedi hüzünle. Gözleri de hazırda bekler gibi başlamıştı yaşlarla dolmaya.

Karısının şu haline alışma mukabelesi muhakkak çok başka türlü olacaktı. Rüzgâr kendini toplayıp kırdığı kadına atıldı. Kızın şaşkınlığına aldırmadan dudaklarına sahiplenici öpücük bıraktı. Genç kadın ne olduğunu anlayamayarak, masum gözlerini tatlı bir rehavetle kırpıştırırken, Rüzgâr derinden gelen kaba sesiyle "Ben vazgeçtim, seni böyle kimseye göstermem." dedi birden.

Gözleri ciddiydi. Esme şaşkınca "Ne?" dediğinde adam nefesini tuttu. "Böyle çok güzel olmuşsun, vazgeçtim nikâhı evde tek kıyalım."

Esme şaşkınlıktan kurtulup kıkırdamaya başladı. Kocasının yanağını okşarken, Allah'ın ona verdiği bu koca hediyeye şükretti.

"Çok seviyorum seni, kıskanç kocam benim." diye söylendi. Rüzgâr elini dudaklarına götürdü. Karısına sevgiyle baktı. "Hadi şu imzaları atalım da bir an önce yalnız kalalım." Ahlaksız şeyler düşünen gözlerini üzerinde gezdirip, çapkınca sırttı. Esme kafasını sallayarak, kapıya doğru adım attı.

"Anladım, sen uslanmayacaksın..."

"Bunu ister misin?"

"Asla... Seni böyle seviyorum... Hiçbir zaman değişme."

Rüzgâr ona dönerek, duvağının tülüne uzandı. "Sen de değişme sevgilim."

Mutluluk yüzünden okunuyor, sevgileri ışık gibi aydınlatıyordu etraflarını. Yavaşça başının üzerinden aşırıp tülü, güzel yüzünü kapadı duvağıyla. Biri kör kuyu iken, diğeri gerçekten ışık olmuştu ona... Biri zalim iken, diğeri masumluğunu sunmuştu hayatına... Biri aşkı içerken, diğeri kara sevdayı kuşanıyordu ruhuna... Tülün üzerinden, burnunun ucuna dudaklarını dokundurdu.

"Hadi sıra bizde." dediğinde Esme derin bir nefes aldı. "Cesur ol." derken sesi oldukça denetimliydi. Fakat bedeni değil! "Galiba ben erkenden doğuracağım Rüzgâr!"

Rüzgâr sırıtarak baktı karısına. "Sakın... Daha balayına çıkmadık!"

Salonun kapısından, nikâhın kıyılacağı bahçeye yönlendirdi. Esme adımlarını atarken dikkatle "Ona da mı çıkacağız?" diye sordu. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Önüne baktı. Gelinliğin eteğinin kıyısını kaldırdı düşmemek için.

"Tabiî, bulmuşum böyle güzel gelini, bırakır mıyım?"

Bu konuşma bitince kısacık bir zaman birbirlerine derin derin baktılar. Sonra yaptıklarını fark edince mutluca gülüştüler. Kapıya yaklaştıklarında dans müziği çalmaya başladı. "Ellerimi hiç bırakma olur mu Rüzgâr? Bayılmak üzereyim." dedi heyecandan titrerken. Genç kadının solgun yüzünde anlayışla dolaşan gözleri, hafifçe kısılmıştı. Esme ciddi anlamda heyecanlıydı. *Bari bebeğimize bir şey olmasa!* Kalbi hızlanırken, sırtına ve midesine kramplar giriyordu.

"Bırakmam. Sakin ol bebeğimiz için, lütfen."

Esme kuruyan dudaklarını ıslattı. İçinden, histerik kahkahalar atmak geliyordu. Belki bu dünyada, kendi kocası tarafından böyle muhteşem bir davranışla karşılaşan ilk kadın değildi ama yine de eşsiz hissettirmişti. Dışarı adımlarını attıkları an, alkış, kıyamet koptu. Konfetiler patlarken, Esme şaşkınca davetlilere bakınarak, yanan meşalelerin eşliğinde ilerliyordu.

Ne kadar çok kişi vardı böyle! Bu kadar kişiyi, tanıyorlar mıydı? Gözleri ilk annesinin kucağındaki kızına kaydı. Beyaz bir gelinlik giymiş, topçuk elleriyle onları alkışlıyordu. Allah'ım, ne kadar tatlı olmuştu öyle! Pamuk Prenses, gibiydi.

Bakışları ağlayan annesine ve babasına kayınca, onlara tebessüm etti. Yürüdükçe bacaklarındaki dermanı kesilmeye yaklaşıyordu. Gelinliğin eteği bacaklarını sarınca da daha çok tedirgin oluyordu. Bir

sürü insan ona bakıyordu ve o heyecandan ölmek üzereydi. Hepsini şaşkın gözlerle ve gülen yüzüyle tebessüm ederek dans pistine ilerledi. Piste geldiklerinde fonda çalan yabancı müziği duyunca ansızın durdu. Aklına gelen şeyle, ona şaşkınca bakan kocasına yaklaştı.

Rüzgâr kafasını sallayınca, Esme ona gülerek ellerini bıraktı. "Bekle!" derken arkasını dönmüş gidiyordu. Kaşları bundan hiç memnun olmamış halde çatıldı. Onu burada sap gibi tek bırakması, hoşuna gitmemişti adamın. Etrafına baktı sıkkınca. Sonra da karısına...

Heyecandan soluk alamayan Esme, hep istediği şeyi yapmak için eteklerini toplayıp, havuzun ortasındaki müzisyenlerin yanına yaklaştı. Kısık sesle bir şeyler söyleyip, mikrofonlarını alarak yanlarından ayrıldı. Orkestra durdu. Ardından sessizlik oldu ve o sessizliği yırtarcasına, hem duru sesiyle, hem de peri kızlarını andıran görünümüyle karanlık gecenin içinde ay misali doğdu.

Ortamdaki sessizliği fondaki o müzik doldurdu. Ve kulakları kuşatıp, huşuyla benlikleri sardı. Sımsıkı dokundu yüreklere, onların sıcacık aşkıydı çalan, bu şarkı onlardı...

Konuklar şaşkınca bakarken, Esme elindeki mikrofonu dudaklarına götürüp, kocasının gözlerine sonsuz bir sevdayla baktı. Asil bir peri edasıyla yürürken, tatlı kadifemsi sesiyle şarkıyı mırıldanmaya başladı.

"Penceremin perdesini havalandıran Rüzgâr.
Denizleri köpük köpük dalgalandıran Rüzgâr.
Gir içeri usul usul beni bu dertten kurtar.
Yabancısın buralara; nerelerden geliyorsun?
Otur dinlen başucuma; belli ki çok yorulmuşsun.
Bana Esme'yi anlat. Bana Sevmeyi Anlat!
Bana Esme'yi Anlat. Esip geçmeyi anlat.
Anlat ki çözülsün dilim; Ben Rüzgâr'ım demeliyim;
Rüzgâr'lığı anlat bana; senin gibi Esme'liyim!"

Aşk her yeri sardı. Sevgi kalplerinde esir kaldı. Karanlığın içinde parlayan yıldız misali bir tek onlar kalmıştı. Bir de, samanyolu gibi bağlanan bakışları...

Şarkı sona erdiğinde, eşsiz müziği hâlâ fonda çalmaya devam

ediyordu. Rüzgâr yüzünde gururla karısına uzanıp kollarına aldı. Sıcacık soluğu, genç kadının yüzünü yaladı. Esme güçlükle yutkundu. Karısının gül yüzünü görmek için başını geri çektiğinde kesik kesik soluyordu. Oysa Esme gülen hurma güzeli gözleriyle sessizce ona bakarken, sanki zaman durmuştu. Narin kollarını boynuna coşkuyla doladı. Uzun kirpiklerinin arasından ona baktı.

"Bu bizim şarkımız aşkım. Bizi anlatan şarkı." dedi heyecanla.

"Bizi anlatan en güzel şarkı, senin dilinde daha bir anlam kazandı." diye onaylayan genç adamın gözleri buğulanmıştı. Bir yanardağın patlamasına benzeyen coşkun bir tutkuyla, ruhları birleşti. Kadın güçlükle yutkundu. Dizlerinin bağı çözülmüştü. Daha fazla ayakta duramayacağını anlayınca kendini kocasının kollarına bıraktı..

Onun kollarında olmak, bulutların üzerinde olmak gibiydi. Onun aşkına sahip olmak, cennette yaşamak gibiydi. Ona sahip olmaksa, dünyalara bedeldi. Yandı kalpleri bir olarak. Düşleri sonunda gerçek oldu. Can tenlerinde bir bütün, ritimleri tek oldu. Sımsıkı sarılırken kocasına, Rüzgâr başını eğip alnını alnına dayadı. Duygu yüklü sesi, dolan gözleriyle karısının gözlerine bakıp, kadifemsi tok sesiyle kulaklarını okşadı.

"Sen, bana sevmeyi öğrettin, iyi olmayı öğrettin Esme, ben seninle yeniden doğdum." Kocaman bedene yakışmayan bir yumuşaklıkla konuşuyor, güzel kahverengi gözleri şefkatle bakıyordu. Oysa karısının güzel gözlerinde sahiplik, aşk, huzur, coşku yanıyordu! Seven bir kadının gözleriydi bu!

Esme ensesindeki ellerini hareket ettirerek, ona daha da çok sokuldu. Aldırmadı ilk defa kimseye, aldırmadı kim ne düşünür diye! Sadece ona sahip olmanın keyfine vardı. Yazın mis gibi kokusunu taşıyan rüzgâr, karısının kokusunu kuşanarak çevrelerinde daireler çizdi.

"Sen sahip olduğum en karanlık sığınaksın." dedi kadın huzurla.

"Sahip olduğum tek ışıksın Esme."

"En büyük azabım, en büyük mutluluğumsun. Sen hayatsın, yaşama sebebimsin." dedi adın gözleri dolarak.

"Asıl hayat sensin. Bana aşkı öğretensin. Rüzgâr'a, Esme'yi öğreten. Sen beni ben edensin. Sen bana iyi gelensin." dediğinde, dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. Ufak, minik bir buse çaldı titrek dudaklarda.

Tüm misafirler, ilgiyle, şaşkınca, hayranlıkla onları izlerken, onlar bu dünyadan soyutlanarak birbirinin gözlerine sızıp, ruhlarında kayboluyordu. Nefesi kesiliyordu genç kadının ona bakarken, dokunurken, hissederken, severken ve nefesi hızlanıyordu adamın onu yaşarken.

Zalim, yola gelmiş, sevmek nedir bilmeyen kalbi sevda kuşanmıştı. Ufacık bir yürek aşkla tüm kötülüklerini silmiş, şefkatle sahiplenmeyi öğrenmişti.

Ve ilahi bir dünya sardı etraflarını. Evren kaybolmuş, bu aşk-ı âlemde sadece ikisi kalmıştı. Paylaştıkları güzellik, bir ömür düşlere layıktı. Hepsinden önemlisi ölümsüzdü aşkları. Rüzgâr alnından öptü helalini. Şükrederken kendine çekip sinesine sardı. Kimseye aldırmaksızın birleşti tenleri... Dudakları kıpırtılar halinde yanaklarına sürtüp, kulaklarına yaklaştırdı. Duygu yüklü sesiyle, eşsiz bir büyüyü yüreğine fısıldadı.

"Ve Rüzgâr... Esme'yi öğrendi!"

Son...

BANA ESMEYİ ANLAT

Geçmişin karanlığına saplanmış beyaz bir ışık gibiydi adam.
Sönse kaybolacak, yansa içindeki enerjisi bitecekti.
Sırtında taşıdığı yüklerin kamburlaştırdığı yorgun bir vicdan,
kalbinde nasır tutan şefkatin dikenli telleri vardı.
Güvenmek onun için iradesizlik, maskesini çıkarmak güçsüzlüktü,
ta ki hayatına o girene kadar...
Rüzgar Esme'yi öğrenene kadar!
Diliyle dünyasını başına yıkacak kadar gözü kara, varlığıyla ona
cenneti armağan edecek kadar huzur kokan kadın...

Merhametsiz bir adamın kalbine hapsolmuş bir güzellik...
Güzel bir kadının duvarlarına çarpmaktan yorgun düşmüş bir adam...
Geçmişin pislikleri, amansız çıkagelen düşmanlar ve onca şeye rağmen
sevmeyi öğrenmeye çalışan iki kırgın yürek...
Sevmek öğrenilebilir mi? Büyük hataların telafisi yoktur,
peki affedilebilir mi?
En önemlisi;
Tekin'inde dediği gibi...
her şeyi affeder mi?

ISBN 978-605-6847-27-1
9 786056 847271
224
www.anayurtyayinlari.com
ANA YURT

THG
75356
LEN
0075356 LEN

anayurt yayinlari
mujdeaklanoglu
mujdeaklanoglu
mujdeaklanoglu